

Избрани романи

ДОРИС МОРТМАН ПЪТУВАНЕ ЗА НИКЪДЕ

Издателска къща КОМПАС

ДОРИС МОРТМАН ПЪТУВАНЕ ЗА НИКЪДЕ

Превод: Бранимир Белчев

chitanka.info

ПРОЛОГ

Маями, 1978 година

Ослепителнобелият форд краун Виктория премина покрай множеството, което се бе събрало около съдебната палата в последния ден на процеса. Други два форда — единият отпред, а другият — отзад, също намалиха скоростта. Местната полиция обкръжи сградата, като образува солидна защитна линия в синьо. Разположени върху околните покриви и въоръжени с впечатляващ арсенал от автоматични оръжия, представители на „Групата за специални операции“, дясната ръка на „Федералната служба за защита и сигурност на съдопроизводството“^[1], стояха на пост, когато поръчаният седан и ескортът спряха. Над главите кръжеше правителствен хеликоптер.

Петима агенти, с очи, скрити зад слънчеви очила с огледални стъкла, изскочиха от двете придружаващи коли, заеха позиции и насочиха мощни автоматични оръжия към множеството, като се надяваха да разубедят всеки, който можеше да се изкуши да се втурне към главната кола. Задната врата на тази кола се отвори и шефът на ФСЗСС Самюъл Бейтс слезе от нея, машинално огледа обстановката в непосредствена близост, после се протегна вътре да помогне на жената, която бе в центъра на тази буря.

Ръката на Синтия Стантън потрепери, когато краката ѝ докоснаха земята, но само агент Бейтс би могъл да знае това. Външното ѝ държане изразяваше абсолютно спокойствие. Посрещнаха я викове на подкрепа. „Върви и ги залови!“ изглежда бе всеобщото отношение. Други викаха: „Ние сме с вас!“ и „Вие сте смела жена!“ Те вдигаха глъчка за едно махване с ръка или за една усмивка, или дори за едно кимване, но тя не реагира. Вместо това се извърна и започна да изкачва широките каменни стъпала. Решителната ѝ походка се разколеба само веднъж: когато единичен глас се извиси над навалищата.

— Кажи здрасти на Кен!

Синтия се смрази, лицето ѝ пребледня, но тя продължи да върви.

— Добре ли си? — попита я Бейтс. Той продължи да гледа право напред, като лиши злия смутител от удовлетворението да знае, че са го чули.

— Не, не съм — прошепна Синтия, а гласът ѝ лъкатушеше между гнева, мъката и страха. — Но чаках твърде дълго и пожертвах твърде много, за да обръщам внимание на боклук като него. Днес единственото нещо, за което ме е грижа, е присъдата — очите ѝ се навлажниха, но останаха втрещени. — Искам тя да е справедлива — додаде тя тихо. — Заради Кен.

Кен, по-големият брат на Синтия и старши служител в Националната служба за борба с наркотиците, който бе работил под прикритие, бе убит преди няколко месеца — малко след като Синтия се бе съгласила да стане главен свидетел в един процес на правителството срещу група заподозрени в изпиране на пари за колумбийски дистрибутори на кокаин. Името ѝ не бе публикувано в никакъв вестник, не бе излъчвано по никое предаване, нито бе станало предмет на приказки в някоя от замесените служби. И все пак някак си те бяха открили самоличността ѝ. Убийството на Кен бе предупреждение.

Вместо да бъде уплашена от неговата смърт, Синтия бе разгневена. Много хора, и в частност семейството ѝ, я увещаваха да не свидетелства, да остави властите да решат това дело без нея. Когато други двама агенти от Службата за борба с наркотиците — единият, който бе внедрен във фабриката за производство на кокаин в Кали — Колумбия, а другият — сред една от дистрибуторските мрежи в Ню Йорк — също се оказаха мъртви, натискът тя да се откаже да свидетелства се увеличи. Но заедно с него се увеличи и яростта на Синтия.

В края на седемдесетте години Южна Флорида бе епицентърът на процъфтяващата търговия с наркотици в Америка. Тъй като Маями бе първостепенна входна врата за колумбийските наркотици, окръг Дейд бе мястото, където правителството съсредоточи усилията си за строго прилагане на закона. Отрядът със специална задача на Кен бе само част от мащабна операция, която бе замислена от Министерството на финансите, Агенцията за борба с наркотиците и Службата на федералния прокурор. Беше погубен животът на много хора. Животът на други бе съсипан. Както често става с гангстерските саги, пресата придаде романтичен характер на тази история.

„Операция ден за изпиране“ бе сред главните новини в продължение на месеци. На процеса Синтия Стантън се превърна в национална героиня. Освен това тя се превърна и в *мишена*.

Когато Синтия се омъжи за Лайънъл Беърд, всички си мислеха, че те си подхождат в най-голяма степен: остроумен, високо образован, с приятна външност, здраво стъпил на крака. Но още оттогава те не бяха щастлива двойка. След като се роди тяхната дъщеря — Ерика, и първоначалното им взаимно привличане отслабна, различията им се изостриха. Синтия искаше да съчетае брака, семейството и работата. За Лайънъл работата и амбицията представляваха постоянен конфликт с брака и семейството. Работата винаги печелеше. Когато Синтия откри, че той бе започнал да запълва свободните си часове с дъщерята на шефа си, подаде молба за развод и пълно попечителство над четиригодишната им дъщеря. Напусна „Натансън и Спелинг“, за да заеме висок пост в престижната „Хъдзън Нешънъл Банк“. Когато майка ѝ се разболя, Синтия се върна в съда и измоли разрешение да заведе дъщеря си в Маями, така че да може да бъде близо до родителите си.

Лайънъл, който се бе оженил за Нан Натансън, не оспори, когато съдията обяви, че за Ерика ще е по-добре да отиде с майка си във Флорида. Новата му жена проявяваше слаб интерес към детето му. Щедро му бяха обещани права да се вижда с дъщеря си и в началото той упражняваше тези права с почти религиозна страст. Но тъй като изискванията на кариерата му и обществената дейност на Нан Натансън започнаха да поглъщат времето му, неговите посещения станаха непостоянни. Въпреки че разговаряше с Ерика почти всеки ден, все повече и повече от срещите им в края на седмиците биваха отлагани. Имаше коктейли, където задължително се изискваше неговото присъствие, вечери с клиенти, танци в кънтри клуба и излети за игра на голф, които той просто не можеше да пропусне. *Ти разбираш, нали, сладурче!* стана негова мантра.

Служебното положение на Синтия като вицепрезидент на отдела за дългосрочни кредити на клона на „Хъдзън Нешънъл Банк“ в Маями ѝ позволи да си купи малък, но разкошно обзаведен дом в един нов квартал в северната част на Маями, на по-малко от час от

местоработата ѝ и на десет минути от жилището на възрастното семейство Стантън. Майката на Синтия се бе възстановила след борба с рака и в момента и двамата ѝ родители бяха здрави, Ерика имаше много приятели, добро училище и близък парк, където можеше да тича с кучето си Чекърс, както и просторен плаж, където да играе. Виждаше се с баба си и дядо си почти всеки ден и често с вуйчо си Кен. Те я водеха на музеи и концерти както в Маями, така и в Палм Бийч, събираха миди по плажа и през сезона вечеряха всяка втора неделя в „Каменните раци“. Вуйчо Кен я водеше на кино и веднъж, когато тя го помоли да ѝ покаже къде работи, ѝ направи обиколка на обзетата винаги от трескава възбуда областна полиция на Маями, което той почувства, че ще бъде далеч по-вълнуващо, отколкото тихите кабинети на Националната служба за борба с наркотиците. На Ерика ѝ хареса много и изведнъж реши, че когато порасне, ще стане полицай като вуйчо си.

В продължение на три години животът на Синтия поддържаше своя приятен ритъм, в голяма степен благодарение на присъствието на Кен. Когато Синтия и брат ѝ се шегуваха за временното си безбрачие, бяха благодарни за възможността да изпробват взаимната си привързаност като брат и сестра. Винаги близки като деца, те попаднаха в един познат образец на взаимна обич. Синтия, която се люшкаше между паниката от опасностите и обаянието, присъщи на неговата работа, му вадеше душата, за да ѝ разкаже всичко, което може, за работата си в Националната служба за борба с наркотиците. Кен проявяваше същата доза любопитство за това какво става в банката.

Работите вървяха добре, „Хъдзън Нешънъл Банк“ процъфтяваше от огромен приток на пари. В действителност почти всяка банка в Южна Флорида се радваше на внезапен, но постоянен приток на валута. Въпреки че това би трябвало да бъде добра новина, Синтия чувстваше вътрешно безпокойство. Първоначално тя отдаде загрижеността си на старата мъдрост, че след всеки възход следва и упадък.

После прозвуча тревога. По време на периодичните си проверки тя откри, че големи количества валута редовно биваха внасяни и теглени от определени сметки. Пари в наличност — големи количества в малки купюри, биваха депозирани и няколко дни по-късно биваха

препращани до банки в Панама или Швейцария. По-нататъшната проверка разкри, че титулярите на тези сметки бяха фиктивни.

Може би защото Кен бе повишил осведомеността ѝ за нарастващото присъствие на трафиканти на наркотици в Маями, тя веднага заключи, че в основата на това финансово процъфтяване стоят наркотиците и се зае с тайно, но задълбочено разследване.

Започна да проверява дали тези свръхактивни сметки са в съответствие със „Закона за съблюдаване на банковата тайна“. Съставен, за да подпомогне проследяването на дейността по изпирането на мръсни пари, „Законът за съблюдаване на банковата тайна“ заставяше да се докладва за всички сделки над десет хиляди долара от един и същ човек в един и същ ден. Това, което Синтия откри, я озадачи. Много от фиктивните сметки се изплъзваха от внимание, защото депозитите им бяха ограничени до девет хиляди долара, което им позволяваше да се промъкнат току под нивото, за което се изискваше докладване. Други сметки поглъщаха пари в брой като всеядни животни и излапваха суми, донесени в банката в кутии за обувки, книжни торби и куфари. Двамата банкови служители, които редовно получаваха тази плячка, изглежда рядко се сещаха да проследяват движението на парите.

В собствения ѝ отдел бяха издавани подписани от касиера чекове от името на банката за огромни суми на личности без всякакви изискуеми документи за заеми. Големи количества откраднати или фалшиви ценни книжа бяха залагани в качеството си на обезпечения.

От годините, прекарани в „Натансън и Спелинг“, Синтия знаеше, че повечето от вътрешните кражби бяха насочени към празните сертификати. Знаеше също, че да се откраднат ценни книжа беше лесно. Вътрешният служител трябваше само да сгъне формулярите в някой вестник, да ги натъпче в някой куфар или да ги пъхне в джоба си и можеше да излезе, без да бъде забелязан. Когато — и ако — се откриеше, че тези ценни книжа липсват, брокерската къща ги включваше в единия от горещите списъци от откраднати ценни книжа, поддържани от „Информационния център за националната престъпност“, „Интерпол“ или системите за установяване валидността на ценните книжа. За нещастие дотогава повечето от тях биваха превръщани в пари в брой и не можеше да бъдат проследени.

Очевидно, наред с другите си недостатъци, няколко от колегите на Синтия бяха пренебрегвали проверката на *горещия списък*, защото изброени като заложен в качеството си на обезпечения за серия от съмнителни заеми бяха партии от ценни книжа, оценявани на няколкостотин хиляди долара. Според Информационния център за националната престъпност точно тези сертификати бяха откраднати от „Натансън и Спелинг“.

В продължение на няколко дни Синтия обмисляше следващия ход на поведението си. Като осъзнаваше, че вероятно бе разкрила нещо много мръсно, тя се среща с Кен.

— Единственият начин да се спечели тази битка с картелите — каза той на Синтия — е да се направи задушавача хватка на потока от наркодолари извън страната. Ако направим движението на наркопарите толкова рисково, колкото и самото пренасяне на наркотиците, бихме могли действително да ги възпрем.

Преди да отнесе проблема пред Националната служба за борба с наркотиците обаче, Синтия настоя да проучи подозренията си.

— Няма да съсия живота на някого заради едно предположение.

Кен ѝ помогна, като започна тайна проверка на кредитите на служителите от „Натансън и Спелинг“. Много от крадците на ценни книжа са хора, чиито дългове към букмейкърите или акулите по заемите ги правят уязвими за фамилиите от организираната престъпност, които ги принуждават да крадат ценни книжа в замяна на изплащането на сметките им по дълговете. В списъка на заподозрените бяха няколко служители, един счетоводител и един чиновник от вътрешноведомствен контрол с отрицателни оценки на кредитоспособност. Двама от тези мъже имаха ипотекирани къщи, коли, чиято собственост предстоеше да бъде прехвърлена, и ежедневни заплахи от искове от агенциите по събиране на вземанията.

След кръстосана проверка с данните от градската полиция на Ню Йорк бе установено, че един от мошениците акули, които даваха краткосрочни кредити, задържан от нюйоркската полиция, е изтървал името на единия мъж от списъка на своите длъжници: един нещастен хазартен играч, чиято пристрастеност бе излязла извън контрол.

Синтия не разпозна името на мъжа като някого, когото бе познавала, докато работеше в „Натансън и Спелинг“, но отново не пожела да го обвинява без абсолютно доказателство. Импулсивно тя се

обади на Лайънъл и го попита дали знае нещо за някоя специфична група сертификати от „Натансън и Спелинг“, които да са в *горещия списък*.

— Само това, че са били откраднати и за тях е било надлежно съобщено. Защо?

— Защото се оказва, че са странична улика срещу някои много подозрителни кредити.

— Значи са били укрити. Какво очакваш да направя в случая?

Синтия не хареса тона на Лайънъл. Беше надменен и граничеше със самоотбрана.

— Очаквах да си загрижен — тросна му се тя. — Изпират се пари от наркотрафика. Властите са започнали разследване. Когато се появи името „Натансън и Спелинг“, си помислих, че ти правя услуга, като ти съобщавам. Особено откакто върви слухът, че и твоето име ще бъде вписано сред основните съдружници на фирмата.

През последните няколко години Лайънъл бе допринесъл страшно много за огромното процъфтяване на бизнеса на „Натансън и Спелинг“. Толкова много, че неговият наставник и тъст — Морис Натансън, се почувства притиснат не само да направи Лайънъл висш служител, но също и да прибави името му към това на фирмата. Синтия си спомни как се бе смяла, когато нейният източник ѝ събщи, че Лайънъл бе настоявал за космическа заплата. Когато бе чула, че искането му е изпълнено, тя осъзна колко влиятелен е станал.

— Благодаря ти за загрижеността — промърмори Лайънъл, — но ако някой краде от нас, едва ли можем да бъдем считани за отговорни.

— Властите могат да гледат на нещата по друг начин — отвърна Синтия. — Невежеството невинаги е адекватна защита срещу обвинения в съучастничество.

— За какво, по дяволите, намекваш?

— Крадецът или крадците могат да бъдат някои от персонала.

Лайънъл избухна.

— Това е глупаво!

Синтия се пребори със съвестта си за това доколко би могла и трябваше да каже на Лайънъл.

— Понякога, когато хората ги налегнат трудни времена, те стават отчаяни и вършат неща, които никога не биха извършили при нормални обстоятелства.

Последва дълго мълчание. Когато Лайънъл заговори, тонът му бе предпазлив.

— Предполагам, че имаш някои имена, които искаш да провериш чрез мен.

— Така е — Синтия се зарадва, че амбициите му не бяха унищожили всичките му принципи. Вместо да попита за един мъж, тя проследи целия списък, и дори добави няколко имена. Сърцето ѝ спря да бие, когато Лайънъл избра да защитава точно този мъж.

— Как може дори да си помислиш за него? — попита сурово Лайънъл.

— Съгласна съм, че е добър човек — каза тя, като се надяваше, че Лайънъл няма да си спомни, че той е започнал работа в „Натансън и Спелинг“, след като Синтия бе напуснала, — но чух, че изпитва затруднения.

— Това просто не е вярно — възкликна Лайънъл с по-голям патос, отколкото бе необходимо. — Последния път, когато говорих с него, планираше да заведе жена си на пътешествие в Европа. За какво, по дяволите, е всичко това?

Предпазливо, тя започна да обяснява, че бе вероятно този мъж да е откраднал въпросните ценни книжа и би могъл да е във връзка с колумбийските картели за наркотици.

— О, за Бога, Синтия! Да не би слънцето на Флорида да е размътило мозъка ти? Започвам да си мисля, че всеки, който живее в или близко до Маями, счита, че целият свят е свързан с колумбийците.

Тя реши да пренебрегне сарказма му.

— Никога не съм те смятала за наивник, Лайънъл, но ето нещо, над което да се замислиш. „Натансън и Спелинг“ има взаимоотношения с един едър съсобственик на швейцарски банки. Някои от тях са заподозрени в извършване на бизнес с големите трафиканти. Ако бях на твое място, бих наблюдавала за някой, който получава необичайно големи суми в брой или чекове срещу големи количества ценни книжа.

— А ако аз бях на твое място, Синтия, не бих си пъхал носа там, където не ми е работа!

Той продължи да я обвинява за това, че е съчинила целия този сценарий, просто за да го затрудни и изтормози. Говореше ѝ с надуты фрази и хапливо за развода им, ревнуваше новата си жена и с кисел

тон спомена, че името му като партньор е добавено към това на фирмата. Точно тогава Синтия му затвори телефона.

Когато тя съобщи за старателно събраната информация от разговора си с Лайънъл — редактирайки въображаемите му бленувания — Кен направи още една проверка на техния заподозрян и разкри, че този мъж бе като по чудо без задължения. Нещо повече — имаше впечатляващ баланс в банковата си сметка и наистина бе завел жена си на второ сватбено пътешествие — до Швейцария.

Когато Кен предложи, че вече е време да предаде цялата информация, която бе разкрила досега, на службата на федералния прокурор, Синтия се поколеба.

— В минутата, в която им дам онова, което имам, с кариерата ми е свършено — каза тя на Кен. — Защо някой би искал доносник сред персонала си?

Като агент, който се канеше да работи в сянка, за да издири някои, които бяха замесени в търговията с наркотици, Кен не бе доволен от решението на Синтия. Като брат не можеше да не се съгласи с нея. Вместо това той предложи компромис: преди да замине по новото си назначение, щеше да разпорежи наблюдение на Националната служба за борба с наркотиците над въпросните банкови служители. Тя щеше да си държи очите и ушите отворени.

— Можеш да попаднеш на нещо, което би довело до арест — каза той, като й връчи името на колега, с когото да контактува вместо него. — Ако ги заловим в директен, личен контакт с някой, свързан с картела, вероятно бихме имали нужда от теб или от твоите папки.

Три месеца по-късно, просто с късмет, Синтия дочу разговор за един от служителите, който щеше да се среща с Хайме Бастидо по-късно в онзи следобед. Според нейната връзка в Националната служба за борба с наркотиците Бастидо бе основна фигура при прането на пари за картела Еспиноза. Екипът за наблюдение бе вдигнат по тревога.

Проследиха банковия служител до един паркинг. Там той се срещна с Бастидо, който бе придружаван от двама от неговите куриери. Един голям червен куфар бе преместен от едната кола в другата. Агентите извършиха незабавен арест. Когато претърсиха Бастидо, откриха две хиляди в брой в джобовете му, двадесет и пет хиляди напъхани под предната седалка на колата му и други

четиристотин двадесет и шест хиляди в чекове, натъпкани в куфарчето му. Когато отвори х големия куфар, очаквах да открият още пари в брой и вероятно скривалище на откраднати ценни книжа. Вместо това намериха петдесет килограма кокаин.

Именно тогава животът на Синтия Стантън се промени веднъж завинаги. Разследването, което бе провела почти година преди това, я бе обрекло на изнурителна работа, от която нямаше връщане назад. Документацията, която бе събрала за тримата служители на „Хъдзън Нешънъл Банк“, доказваше, че тези хора бяха извършили сериозни нарушения на „Закона за опазване на банковата тайна“, като не бяха попълнили съответните документи, както и пред някои инстанции, като бяха попълнили фалшиви данни. Бяха получили огромни възнаграждения в замяна на приемането на смуцаващо високи нелегални депозити в брой и проценти от сделките, включващи издаването на подписани от касиер чекове на фиктивни имена. Те бяха приемали и борсови сертификати, за които бяха знаели, че са откраднати, и бяха улеснили безналичните прехвърляния на милиони долари към офшорни банки. Това, без съмнение, бе ценно свидетелско показание, но както главният прокурор каза на Синтия, без нейното потвърждение делото не би било толкова солидно.

Синтия внезапно осъзна, че дотолкова бе обвързана с това разследване, че не си бе направила труда да размисли за последствията. На някакво ниво тя бе помислила, че ще може да връчи тази информация на властите и да се измъкне. Адвокатите говореха, че това няма да се случи. В продължение на седмици тя се колебаеше какво да прави, като се обвиняваше, че бе позволила хусарските ѝ инстинкти да надделеят над благоразумието ѝ. Тогава се сети за Кен, не беше го чувала от месеци. Той се занимава с неговата част от работата — мислеше си тя. Тя трябваше да се заеме с нейната. И, освен това, колкото по-бързо свършеше всичко, толкова по-скоро Кен щеше да може да се прибере вкъщи и животът да се върне в нормалното си русло.

Когато се съгласи да свидетелства разкри, че присъствието ѝ бе изисквано за два процеса, а не за един. Правителството бе хвърлило голяма мрежа. В Маями тя щеше да дава свидетелски показания директно срещу колегите си в „Хъдзън Нешънъл Банк“. Косвено щеше да помогне да потвърди обвинението на властите срещу Бастидо, както

и срещу колумбийските му работодатели. В Ню Йорк пък щеше да свидетелства срещу служителя на „Натансън и Спелинг“, както и срещу няколко гангстери от престъпни фамилии, които разпространяваха *колумбийско злато*, т.е. наркотици. Отново, като че ли да се оправдаят пред себе си, адвокатите се поглавоболиха доста, за да я предупредят за последствията. Хората са отмъстителни — казаха ѝ те. И колкото по-голяма злоба ги обзема, толкова повече стават отмъстителни.

Тя си мислеше, че разбира. После надупченото от куршуми тяло на брат ѝ бе намерено на един плаж и тя осъзна, че не бе разбрала нищо, освен това, че бе изложила своя живот — и живота на всички около нея — на опасност.

В деня на погребението на брат ѝ един непознат човек се извиси над единия край на тълпата присъстващи. За миг на Синтия ѝ мина през ума, че той може да е някой пратеник от картела Еспиноза, но бързо отхвърли тази ужасяваща мисъл. Церемонията се охраняваше от твърде много полицаи. Освен това късата подстрижка, слънчевите очила и морскосиният костюм издаваха, че е държавен служител, вероятно един от колегите на Кен в Агенцията. По-късно, у дома, когато Дан Конър показва сребърната си звезда и се представи като главен агент от ФСЗСС, Синтия бе смутена и потресена. Както и много други, тя вярваше, че агентите бяха пропаднали някъде извън населените райони.

Конър, привикнал с такова неразпознаване от страна на цивилните, обясни, че ФСЗСС отговаря за сигурността на федералното съдопроизводство.

— И това е така от двеста години насам.

В общи линии той и неговите служители щяха да защитават Синтия, Ерика и семейство Стантън по време на процеса. Те щяха също така да се погрижат Синтия да достига до съдилищата и да се връща от тях без инциденти.

— Тук в Маями — каза той — местните служители ще ви транспортират с нашите собствени превозни средства. Когато ще трябва да свидетелствате в Ню Йорк, ще бъдете придружавана от група агенти.

Тя кимна, но почти не внимаваше какво ѝ говори. Останала няма от събитията през деня, всичко, което искаше, бе да ускори заминаването на агент Конър, така че да може да остане сама с мъката си. Едва когато той спомена за преместването им с Ерика извън дома им на някое безопасно място, тя наостри слух.

— Трябва да ви преместим извън зоната на опасност колкото е възможно по-скоро — обяви той отривисто.

— Аз няма да ходя никъде, нито пък дъщеря ми!

— Вие сте важен свидетел. *Застрашен свидетел*, за да бъде точен. Трябва да бъдете защитавана. Смъртта на брат ви би трябвало да ви е изяснила това — той говореше без всякакво видимо състрадание.

— Може би това, което ми показва смъртта на брат ми, е, че не е трябвало да ставам свидетел — въздъхна Синтия.

Той не се трогна от думите ѝ.

— Твърде късно е за това. Те знаят какво ви е известно. Дали ще се закълнете в това пред съда, или не, е без значение.

Логиката на думите му и прозаичният тон на гласа му ужасиха Синтия, защото това, което каза той, бе истина. Тя беше направила своя избор преди време, сега трябваше да се справя с последствията от това решение.

През следващите няколко седмици Синтия се срещаше често с агент Конър, понякога с родителите си, понякога без тях. Споровете им — много от които бяха доста разгорещени — се съсредоточаваха върху най-добрия начин да бъде защитена тя и семейството ѝ. Неизбежно бе повдиган и въпросът за новото им постоянно местожителство.

— Федералната служба за сигурност действа по специална „Програма за защита на свидетелите“ — поясни той, предчувствайки отрицателния отговор, който получи. Почака да стихне тирадата на Синтия, преди да продължи. Вместо да се опита да я убеждава, той я изненада, като ѝ напомни колко сериозно нещо е промяната на местоживеенето.

— Докато ФСЗСС взема всички необходими предпазни мерки, за да защити отделния човек — предупреди той, — твоята сигурност определено зависи от готовността ти да следваш нашите указания. Казано по-просто, ние можем да те защитим само ако *пожелаеш* да бъдеш защитавана.

Синтия не бе глупава жена. Последното нещо, което би искала за дъщеря си, за родителите си — или за себе си — бе да се окаже легнала в гроба до Кен.

— Разбирам доколко моето положение зависи от волята на друг — започна тя с очевидна вътрешна борба, — но не мога да свикна с мисълта, че трябва да прегърна идеята просто да изчезна от лицето на земята.

— Уверявам ви, че няма нищо сложно в това, госпожо Стантън. Независимо от всичко, призовавам ви да позволите да придвижим този процес. Вие трябва да вземете важно решение, а нямате много време, през което да го вземете.

Дъхът на Синтия секна. Мразеше, когато той повдигнеше въпроса за времето. Караше я да се чувства като че ли някой голям часовник се люлее необичайно бързо над главата ѝ. С всяка секунда часовникът се спускаше малко и разпръскваше сянката си върху нея като тъмно петно, което замъгляваше живота ѝ, а нея заличаваше като личност.

— Добре — прошепна тя, като едва бе в състояние да произнесе думите поради страха, че самият акт на изговарянето им щеше да я изпари на място. — Да свършваме с всичко това.

На следващия ден местен агент на ФБР доведе един психолог в дома ѝ за първи път от много посещения. През следващите няколко седмици на нея, на Ерика и на семейство Стантън бяха зададени стотици въпроси. Някои бяха изключително лични, като се почне от сексуалните предпочитания на Синтия и се стигне до това дали Ерика се напикава в леглото. Най-голямо внимание обаче бе обърнато на взаимоотношенията майка — дъщеря, внучка — баба и дядо, баща — дъщеря.

Синтия попита дали родителите ѝ можеха да се присъединят към „Програмата“ с нея. Страхуваше се от това какво би могло да се случи, ако двете с Ерика бъдат откъснати от тях скоро след смъртта на Кен. Агент Конър отвърна, че не би се ангажирал с това, но ако семейство Стантън не отиде с тях, двете с Ерика щели да са в състояние да поддържат връзка посредством защитени канали на предаване на пощата. Той я увери също, че дори биха могли да разговарят по защитени телефонни линии. За Синтия това беше все пак едно удобство.

След като бяха зададени всички въпроси и бе получена последната частичка информация, съществените данни бяха оценени от сектора за привеждане в действие на секретните операции към криминалния отдел на Министерството на правосъдието. Техните решения изненадаха Синтия.

— Като взехме предвид смекчаващите обстоятелства, както и техните психологически характеристики, счита се, че вашите родители могат да бъдат еднакво защитени и тук — обяви Конър.

Той очакваше Синтия да изпита облекчение, че не ѝ предлага да скъса всички връзки с родителите си. Тя изпита всичко друго, но не и облекчение.

— Кен ми разказа за насилието, съпътстващо процесите, свързани с наркотрафика. Разказа ми, че онези негодници се придържали към някакъв извратен кодекс да унищожават не само свидетелите, но също и семействата им — тя едва сдържаше потока от емоции, който заплашваше да я удави. — Те вече убиха Кен. Не бих могла да живея с товара да знам, че съм убила и родителите си.

Дан Конър бе вътрешно съгласен с нея, но работата му бе да я убеди, че това, което Службата бе решила, е най-доброто.

— Синтия, ние можем и бихме осигурили ново местожителство за родителите ти. Искам да знаеш това. Искам също да знаеш, че психологът не го препоръчва точно поради същата причина, която и ти спомена. Смъртта на Кен, свързана с участието ти в този процес, е разстроила тяхното емоционално равновесие. Ние считаме, че те не биха понесли това преместване. Да се приспособят към нова среда и нова идентичност би било твърде тежко за хора на тяхната възраст, особено при сегашното им състояние на духа.

— Бих им помогнала — застъпи се тя, като се бореше със сълзите си и много се стараеше да се покаже силна и възприемчива. — Моля ви! Ако нещо им се случи заради мен...

— Нашето виждане е, че онези, които биха пожелали да ти отмъстят, няма да се занимават с родителите ти, защото — изрече той с непривичен изблик на неудобство — те са доста възрастни и ако тяхната смърт би те разстроила, тя няма да те съсипе. Но ако посегнат на дъщеря ти, ти ще бъдеш свършена.

Синтия се почувства така, сякаш някой я бе залял с ледена вода. Дълго време тя просто се взираше в пространството.

— Ако родителите ми останат във Флорида, аз ще се преместя сама. Рики може да отиде в Ню Йорк и да живее с баща си.

Дан Конър трепна. Болката ѝ бе толкова остра и толкова силна, че жегна и него в сърцето. Той поклати глава. Не намери смелост да проговори.

— Лайънъл я обича. Би направил всичко, за да я защити.

— Сигурен съм, че би се *опитал*, Синтия, но той не е подготвен нито душевно, нито физически да предложи на Ерика онази сигурност, от която тя се нуждае.

Синтия го изглежда така, сякаш ѝ бе подал кирка и я бе помолил собственооръчно да изкопае гроба на дъщеря си.

— Той ѝ е *баща* — гласът ѝ едва се чуваше. — Не мога да я помоля да се лиши от него — сълзи се стекоха по бузите на Синтия. — Не мога да я накажа така. Тя не е направила нищо лошо.

Риданията ѝ удариха Дан като куршуми. Той беше агент от двадесет години. През осемте години, откакто официално бе приета „Програмата за защита“ — и известно време преди това — беше преместил стотици хора. Повечето от тях бяха престъпници, които свидетелстваха, за да избегнат собственото си попадане в затвора, рядко се случваше някой от тях да предизвика у него особено съчувствие. Синтия бе различна. Тя бе невинна.

— Често организираме и контролираме срещи между деца и родители, които не са в „Програмата“ — рече той, като ѝ предложи сламка, за която да се хване.

Синтия избърса очи с опакото на ръката си и заслуша с внимание. Беше го опознала достатъчно добре досега, за да бъде в състояние да различи онова, което той считаше за добра идея, и онова, което не бе. Усети какво би я посъветвал, а също, че тя самата трябваше да вземе решение.

— Каква е лошата страна на това? — попита.

— Безопасността на Ерика зависи от това дали светът ще мисли, че тя е мъртва. При цялото ми дължимо уважение към Лайънъл Беърд притеснява ме неговата *показност*. Разтревожен съм, че не би могъл да си държи устата затворена.

За първи път от месеци Синтия се засмя.

— Напълно си прав за това!

Той я остави да се наслади на краткото си развлечение.

— Тогава е уредено. Ти и Ерика ще влезете в програмата сами.

Усмивката ѝ изчезна за миг, когато разбра на какво се съгласяваше при напускане на дома.

— Как ще се отрази това на дъщеря ми?

Той ѝ се възхити за това, че не го попита как ще се отрази това на самата *нея*, и все пак бе загрижен поради същата причина.

— Защо не поговориш с доктор Фелдър? Тя е по-подготвена да ти отговори на подобни въпроси.

Психоложката проявяваше съчувствие и то бе искрено. Тя каза на Синтия, че влизането в „Програмата за защита на свидетелите“ бе катаклизмично психологическо събитие. То бе равносилно на преживяване на социална смърт и последващо раждане.

— За да поддържате вашата физическа безопасност — заговори доктор Фелдър — „Програмата“ ви премахва от всичко, което определя емоционалната ви безопасност. Трябва да прекъснете вашите взаимоотношения с роднини и приятели, да се откажете от онова социално положение, което сте имала във вашата общност, от професията, която ви е носила удовлетворение, и от доходите, които са ви носели удобства. Ще бъдете преместена в съвсем нова общност и ще ви помолят да се приспособите, без да привличате внимание към себе си. Най-лошото от всичко е, че ще бъдете лишени от имената си и всякакви притежания, които могат да ви застрашат чрез обвързването си с тях.

— Като например любимо животно? — попита Синтия, като си помисли за обичания от Ерика кокер шпаньол Чекърс.

— Страхувам се, че е така.

В петте си години работа с ФСЗСС Хана Фелдър бе консултирала много потенциално защитавани свидетели. Никой не я трогна така, както Синтия Стантън. Това не бе някой невзрачен криминален тип, който се опитва да избегне затвора. Това бе жена, която се терзаеше за това, как ще научи детето си да лъже, след като девет години я бе поучавала да говори истината. За това, как щеше да каже на това дете да се откаже не само от приятелките си, от дядо си и баба си, *от* баща си, а също и от името си. Нейната самоличност. Нейното място в единствената вселена, *която* познаваше. Щеше да ѝ

се наложи да обучава едно дете, което по природа бе открито, да умее да пази тайна, което дотогава бе експресивно, да бъде сдържано и загадъчно, което бе естествен приятел, да се превърне в постоянен странник:

— Би ми се искало да имам рецепта за справяне с едно толкова сложно положение като това, в което ще трябва да се окажете, но няма вълшебно хапче, Синтия, а аз те уважавам твърде много, за да те лъжа. Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е, че децата следват примера на родителите си. Ако ти се справиш добре, ще се справи и Ерика. Тя е едно любопитно малко момиче, затова ще изисква много обяснения. Бъди колкото се може по-искрена, макар че понякога от истината боли. Между вас двете трябва да съществува искреност, дори и да не може да има искреност между вас и останалия нов ваш свят. Защото без истина ще допуснеш едно чувство на неяснота и недоверие да набере сила.

Синтия мисли дълго и съсредоточено над това, което ѝ каза доктор Фелдър. Тя мисли доста и над гледната точка на доктора относно това как да се справи с проблема Лайънъл.

— Не мога да обясня това, че съм я взела от баща ѝ поради някакъв избор, който съм направила — въздъхна Синтия.

— Нито пък можеш да я оставиш да ѝ се случи нещо лошо, за да уталожиш вината си.

— Той е богат и властен и независимо от това какво говори семейната ни история за него, обича Ерика и би рискувал живота си, за да я защити.

— Може би е така, но би ли направила същото и *жена му*!

Нан. Нан Натансън Беърд внезапно се превърна от досадница в ключов елемент при решението за бъдещето на Ерика. Синтия не можеше да си представи, че тя тенденциозно би рискувала живота на едно дете, но Нан не бе майка на Ерика. Можеше да не се чувства обвързана със същите правила за мълчание.

Необходимо бе известно време, докато се отработят подробностите и се убеди Синтия, че „Програмата“ наистина бе неин реалистичен избор, но в края на краищата тя се съгласи с Конър: колкото и болезнено бе да отнеме на Ерика възможността да се среща с баща си, това бе най-доброто за всички заинтересовани.

След като веднъж бе взела решение, Синтия отказа да поглежда назад. Тя подписа меморандума за съгласие, който определяше правата и задълженията на онези, включени в програмата: те не можеха да рискуват сигурността си, като се връщат в *Зоната на опасност*, откъдето щяха да бъдат преселени, да имат непосредствени контакти с хора от тяхното минало, без специално разрешение, или дори да споменат нещо, което би възбудило подозрение. Ако го направеха, това бе основание за прекратяване на споразумението.

— „Програмата“ ви премества някъде далеч от *Зоната на опасност*, където ще знаете, че сте на сигурно място — обясни Дан. — Ще изоставите всякакви външни форми на идентификация като свидетелства за раждане, шофьорска книжка, карта за социални осигуровки и т.н. Ще ви снабдим с всички нови документи, както и ще ви осигурим постоянно наблюдение от един от нашите служители. Ще ви помогнем да си намерите работа, дом, и, което е най-важно, нова самоличност.

— А какво ще стане с *мен*? — попита Синтия. — Коя съм аз и всичко, за което съм работила толкова упорито, за да го постигна? Какво ще стане с моя живот?

— Накратко — рече той тихо, — ти си *изтрита*.

В края на деня трима служители от „Хъдзън Нешънъл Банк“, вицепрезидентът на отдела за дългосрочни кредити, един кредитен инспектор и главният касиер, бяха обвинени в изпиране на повече от деветдесет милиона долара. Хайме Бастидо и двама от неговите разбойници също бяха признати за виновни. Заедно с гангстерите и служителя от „Натансън и Спелинг“, който бе съден в Ню Йорк, всички щяха да излежат дългосрочни присъди в затвора. Синтия бе очаквала, че ще тържествува, но когато заедно с агент Бейтс излязоха от съдебната зала и се натъкнаха на стена от репортери, всичко, което почувства, бе *страх*. Ами ако някой от тях работи за картела? Това бе същата мисъл, която преминаваше през ума ѝ многократно през деня — всеки ден — откакто започна процесът. Ето защо тя не можеше да дочака това мъчение да свърши.

След като промълви *без коментар* дузина пъти и като се предпази от настоящите проблясъци на щракащите светкавици на

фотоапаратите, тя позволи на Сам Бейтс да я улови за ръката и да я придружи надолу по затъмнения коридор. Излязоха през една странична врата. Полицията бе обградила малък район и действително успя да задържи множеството на почетно разстояние.

Фордът и антуражът му се измъкнаха от съдебната палата. Когато се придвижиха надолу по улицата, една неопределима кола изскочи от близкия паркинг и потегли след тях. Някакъв репортер, чиято кола бе на същия паркинг и следователно присъстваше на мястото на събитието, я забеляза, защото погледът му долови нещо странно: колата в тъмен цвят нямаше регистрационни номера. Като се придвижи бързо, той и неговият оператор скочиха в тяхната кола и започнаха преследване.

Процесията се придвижи нагоре до бариерата като разстроен погребален кортеж, като премина с ниска скорост, зигзагообразно към дома на Синтия в северната част на Маями. Там, на булевард „Палмето“, фордът спря. Водещата служебна кола зави на ъгъла на „Ибис Лейн“ и спря отстрани на къщата. Охраняващата кола отзад паркира под ъгъл на средата на улицата, като предотврати навлизането на външни лица в района. Колата без регистрационни номера се въртеше една пресечка по-назад. Репортерът спря в една просека, като се надяваше да отклони всякакво нежелано внимание. Погледите ма всички бяха насочени към къщата.

Агент Бейтс придружи Синтия до вратата. Той я отвори и извика на някого вътре. Секунди по-късно агентът, който пазеше къщата с двора, въведе Бейтс и Синтия вътре. Изминаха няколко минути. Бейтс се появи на вратата, очевидно, за да наблюдава един работник по поддръжката на басейна, който излезе иззад къщата и се запъти към тротоара, качи се на колата си и си замина. Когато се увери, че всичко е както трябва, Сам Бейтс се върна до своята кола. Фордът потегли, последван от охраняващата отзад кола. Третата кола остана паркирана отстрани.

Внезапно колата без регистрационни номера се стрелна заплашително към къщата. Един прозорец се отвори и нещо, което приличаше на оръдие, насочи смъртоносната си цев навън. Чу се силен трясък, последван от ужасяваща експлозия. Пламъци обгърнаха къщата. Колата се придвижи, изстреля снаряд в служебния седан,

после отпраши с висока скорост, като остави смърт и разрушения след себе си.

Тази вечер репортерът, който бе наблюдавал целия този огромен пожар, говори пред нацията сред овъглените остатъци на къщата на семейство Стантън.

„... по-малко от три часа след завършването на процеса, на който нейното свидетелстване доведе до обвинението на шест души, замесени в изпирането на мръсни пари за колумбийските наркокартели, Синтия Стантън, нейната деветгодишна дъщеря Ерика и двама агенти бяха убити, като доведоха «Операция ден за изпиране» до ужасяващ край.

Детективите остават със стиснати устни, но ние научихме от надежден източник, че Националната служба за борба с наркотиците счита, че това е замислен ответен удар, платен от картела Еспиноза. Местните длъжностни лица, като напомниха на всички, че госпожа Стантън е свидетелствала също и на един процес в Ню Йорк, след който в затвора бяха натикани повече от дузина души, се обявиха срещу този бандитски акт. Според нашия източник, който и да е отговорен за това злодеяние ще плати скъпо. Синтия Стантън бе добра самарянка и съвестна гражданка. Тя защитаваше справедлива кауза и я завърши, като плати с живота си, както и с живота на брат си и на дъщеря си.“

Синтия и Ерика гледаха новините в един отдалечен служебен хангар в задния край на международното летище на Маями. Сълзи изпълваха очите на Синтия, докато наблюдаваше как къщата ѝ избухва в пламъци. Погледът на Ерика изглеждаше блуждаещ.

Дан Конър изключи телевизора. Беше важно поверените му хора да видят репортажа. Те трябваше да знаят, че ФСЗСС бе удържала на думата си: за голямата част от света те щяха да са мъртви и, въпреки че картелът Еспиноза и мафията знаеха поотделно, че не са поръчвали този удар, те не биха могли да бъдат сигурни, че това не е дело на

другата страна. Колкото и да нямаше търпение да изпрати Синтия и Ерика по определения им път, той не ги притесни. Те имаха нужда от още няколко минути на земята, *в миналото*.

— Всичко бе много достоверно — промълви Синтия, като се опита да окуражи смълчалата се нейна дъщеря. — Никой не беше там, скъпа Рики. Никой не е пострадал.

Рики кимна, но очите ѝ останаха втренчени в потъмнелия екран. Тя бе толкова помръкнала, с такова празно изражение, че Синтия се запита дали не е в шок.

— Ами Чекърс? — очите ѝ бяха затворени. Синтия не можеше да каже дали тя преживяваше ужасните картини отпреди няколко минути, или по-приятните спомени от времето, прекарани с любимия ѝ кокер шпаньол.

— Той е в безопасност. Нали си спомняш, че помолихме Аня да се погрижи за него?

Долната устна на Ерика потрепери при споменаването на Аня Колон. Тя бе най-добрата ѝ приятелка и бяха такива още от деня, когато Ерика и Синтия се нанесоха да живеят в къща от другата страна на улицата.

— Аня ще се грижи добре за него, Рики.

Сам Бейтс ги прекъсна.

— Съжалявам, но самолетът е готов. Трябва да вървим.

Той отвори една врата и ги поведе към пистата. Дан Конър прегърна Синтия.

— Късмет — изрече тихо той, като я притисна за кратко към себе си и остави ръката си на талията ѝ, докато наблюдаваха как Ерика се изкачва по стълбата заедно със Сам и как влиза в самолета. — Тя ще се оправи. Ще мине време, но, повярвай ми, тя ще бъде добре.

— Надявам се — отрони Синтия.

— Ще бъде добре — той се усмихна на Синтия. — Тя има теб.

— А аз кого имам? — попита Синтия. За първи път тя изглеждаше уплашена. Наистина уплашена.

— Ти имаш мен — каза Дан, като я придружи до стълбата, където я чакаше Сам Бейтс. — Имаш дъщеря си. Имаш също и Сам.

След едно последно довиждане Синтия се забърза нагоре по стълбата, уплашена, че ако се позабави още някоя секунда, никога няма да тръгне.

Летяха около час, когато Ерика проговори.

— Къде отиваме? — попита тя.

Синтия, Дан и Сам Бейтс бяха прекарвали вече часове да обясняват целта на „Програмата за защита на свидетелите“ и защо Синтия бе решила, че двете с Ерика трябва да изчезнат. Убийството на Кен бе направило затрудненото им положение особено остро. Въпреки че мразеше да повдига тази тема отново и отново, доктор Фелдър бе казала на Синтия, че мъчителната реалност на неговата смърт кара Ерика да разбере по-лесно необходимостта те да се скрият. Прибавени към това бяха месеците, през които агентите живяха в къщата им, това бе компромис, измислен от Дан и Синтия. Вместо да разстроят живота им, като ги изпратят до някоя безопасна къща, агентите ги предпазваха на място. Както бе казал Дан на своите началници: *Те ще напуснат тази къща и този живот достатъчно скоро.*

— Към един малък град в средата на нищото — промълви Синтия тихо. — Към някое място, където ще бъдем в безопасност.

— Татко знае ли, че сме в безопасност?

Синтия мислеше, че нищо неразбито не бе останало от сърцето ѝ. Очевидно беше останало.

— Да, миличко. Сега той знае, че сме в безопасност.

— Изпрати ли му снимките? Не искам той да ни забрави.

Синтия и Ерика бяха приготвили пакет с любимите си снимки. Дан бе обещал, че ще ги предаде на Лайънъл при почитане на паметта им, родителите на Синтия бяха отказали да отслужат погребение. Той щеше да му каже, че снимките са били в метална кутия и затова не са изгорели.

— Татко ти никога не би могъл да те забрави, Рики. Той те обича. Трябва да запомниш това.

Ерика кимна, но бавно, безжизнено.

— Ще ми липсва — гласът ѝ бе шепот, пропит от скръб.

В продължение на няколко минути тежка тишина изпълни кабината.

— Какви ще бъдат новите ни имена? — попита тя, а гласът ѝ показва усилието, с което се опитваше да се държи като голямо момиче.

— Аз ще трябва да сменя и двете си имена, но агент Дан каза, че ти можеш да запазиш рожденото си име, ако искаш. Можеш да бъдеш

Ерика Някоя-си — Синтия се усмихна, като се опита да направи така, че този ужасен процес на смяна на имената да изглежда като игра.

Ерика размисли върху своя избор известно време, после погледна към майка си със сериозно и замислено изражение.

— Не — сви очи тя. — Ние сме заедно с теб в това, майко. Ние сме екип, ти и аз. Спомняш ли си? Това ми каза ти — Синтия кимна. Не можеше да говори. — Щом ти сменяш рожденото си име, и аз ще го сменя.

След като това бе решено, тя насочи вниманието си към облаците извън самолета. Точно тогава те бяха по-ясно очертани и по-лесно човек можеше да се справи с тях, отколкото с тъмните облаци, които изпълваха кабината вътре.

— Ще трябва ли завинаги да се крием? — попита тя след малко.

Неспособна да промълви нищо, Синтия погледна към агента, който бе прикрепен към тях, да отговори на Ерика.

Самюъл Бейтс знаеше, че в подобни случаи, въпреки че известен брой хора бяха обвинени и изпратени в затвора, други — които бяха косвено свързани, се скитаха свободни. Някои щяха да отстъпят в мълчалива анонимност, щастливи, че тяхното участие — независимо дали е голямо, или минимално — не ги е довело до някой федерален затвор. Някои можеха да останат в анонимност и далеч да не бъдат щастливи и определено да не мълчат.

Можеха да минат години, преди Службата да счете за безопасно за Ерика и Синтия да излязат от програмата, ако *въобще* това се случеше. Синтия го наблюдаваше с надежда. Той също знаеше, че в този момент, особено с малко дете, и най-малкото извъртане от негова страна можеше да им коства живота и затова не ѝ предложи такава надежда.

Отговори направо и твърдо:

— Да — каза той на Ерика. — Ти и майка ти трябва да се криете завинаги.

[1] По-нататък в книгата се използва следното съкращение за тази структура: ФСЗСС или само Службата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк, двадесет години по-късно

Една млада жена лежеше на пода до неоправено легло. Тялото ѝ — голо и изкривено — бе проснато в неудобна поза, с лицето нагоре. Краката ѝ бяха широко разтворени, но в позата нямаше нищо привлекателно. Прясна кръв бе образувала тъмно петно под слабините ѝ и бе изцапала бедрата ѝ. Дузина дълбоки, възпалени разреза от нещо остро бяха обезобразили плътта ѝ. Дългата ѝ руса коса бе отрязана и затъкната в устата ѝ като запушалка. Едната ѝ гърда се бе килнала наляво, а другата бе зверски изрязана от садистичен касапин. Кръв обагреше стаята, разпръскана в зловещи очертания по стените, спалното бельо, мебелите и килима. Счупени лампи и обърнати столове говореха за борба. Всички светлини в апартамента бяха включени и от тонколоните, разположени върху един скрин във всекидневната, Вагнеровите „Валкирии“ ечаха в отвратителен акомпанимент.

Униформените служители, които бяха запазили непокътнати мястото на действие, и следователно доказателствата, дадоха кратка информация на детективите от отдел „Убийства“ от деветнадесети полицейски район, после излязоха в коридора да успокоят съседите. Когато оперативната група от криминалисти пристигна, те, заедно с детективите от деветнадесети район, започнаха първоначалния си оглед.

С ръце напъхани в джобовете или склучени отзад на гърба групата детективи изследваха мястото, като внимаваха да не докоснат, зацапат или разместват нищо.

След като всички бяха огледали местопрестъплението, детективите от бюрото се заеха да проучват свидетели и да събират информация, а специалистите по съдебна медицина започнаха усърдната задача да събират доказателства.

Един агент от службата по съдебна медицина беше застанал до асистирания детектив от криминалния отдел, който се залови да

скицира разположението на обектите във всекидневната. Детективът от оперативната група, на когото бе поверен случаят, стоеше до вратата на спалнята и провеждаше мисловен оглед на мястото, преди да се влезе с фотоапарат.

Висока и стройна в моркосиния си работен комбинезон, с лъскава кестенява коса, прибрана в една бейзболна шапка, поставена наопак, Аманда Максвел работеше бързо, за да запази основната история на мястото на действие. Тя влезе вътре и започна общите снимки, като заснемаше от различни положения към и от центъра на събитието. Те щяха да осигурят на детективите, както и на адвокатите и на двете страни, изгледи от височината на очите, които биха установили относителното местоположение на доказателствата, които щяха да бъдат събрани.

След като завърши общите и от височината на очите снимки, тя се спря и определи първоначално зрително поле. След като го установи, постави около шестдесетсантиметров квадратен лист от фотографска матирана плака, която служеше за мрежа за перспектива. Като се увери, че мрежата лежи стабилно на земята, тя се качи върху едно малко столче, което бе част от екипировката ѝ в чантата, постави нагоре светкавицата на фотоапарата си, така че светлината да се отразява от тавана, и най-накрая погледна към жертвата.

Приятелите ѝ въобще не разбираха как може да прави това. Те се чудеха защо никога не ѝ прилошава, защо не пребледнява или извиква при нечовешките последици от човешка проява на насилие. Тя се опитваше да обясни, но те не можеха да разберат: един обектив създаваше разстояние. Тя беше там, но *преместена*. Тялото — без значение в какво състояние е — бе субектът, мястото на убийството — фонът, фотоапаратът ѝ — инструмент за събиране на доказателства. Колкото и да бе трудно за цивилните граждани да го възприемат, полицейската работа напредваше на основата на интелекта, инстинкта, обективността и упоритата настойчивост. Емоцията нямаше място в една криминална задача, тя разстройваше проникателността и изопачаваше фактите.

Докато колегите ѝ наблюдаваха, тя фотографираше жертвата и околната обстановка. Като повдигаше фотоапарата, Аманда осигуряваше точност на мрежовите измервания, използвани от лабораторията, за да подготви мащабна карта. След като завърши

общите снимки, започна изнурителната работа по документиране на мястото и престъплението, кадър по кадър. Първо обиколи тялото, като се движеше по посока на часовниковата стрелка от главата към дясната ръка, към краката, после към лявата ръка, като щракаше отгоре, отдолу и отстрани. След това се премести да заснеме отблизо раните.

Това бе най-трудната част от нейната работа. Да се устои на такова закоравяло и крайно насилие, бе ужасна задача, която никога не се превръщаше в по-лесна. Аманда си мислеше, че това е поради усъвършенстването на технологията на насилие и за това че изпълнителите на това насилие ставаха все по-изобретателни. Всеки ден се появяваха нови оръжия, нови отрови, нови и нарастващо ужасяващи начини да се измъчва плътта. Добре, че повечето хора рядко се срещаха със смъртта. Тъй като паметта бе състрадателна, след време образите, свързани със смъртта, без значение колко смуцаващи или болезнени са били, се смекчаваха в мъгляви спомени за едно неподвижно и мълчаливо тяло, което е лежало в чисто легло или в ковчег, очертан със сатен. Онези, които виждаха смъртта всеки ден, знаеха, че тя е далеч по-сложна от това и по-грозна. Смъртта миришеше и обиждаше. Тя изискваше брутално нахлуване в дълбочините на човешката душа, което би било нечувано и безскрупулно преди прекратяването на живота. И тя премахва всякакви илюзии, които някой би могъл да има, за абсолютната, присъща *доброта* на човека, злото се спотайва и в най-добрите от нас.

Като се движеше с обиграна походка, Аманда се скри зад своя обектив и изщрака пози от всеки възможен ъгъл, като запечата всеки квадратен сантиметър, включително и миниатюрните подробности като прах върху едно нощно шкафче, едно скъсано парцалче за бърсане на прах, една поставена не на мястото си телефонна слушалка. След всяка снимка тя се спираше да я документира грижливо. Експониране 4,325 Е. Седемдесет и осма улица, апартамент 20-А. Спалня откъм южната стена. Жертва, над главата. Експониране 17,325 Е. Седемдесет и осма, апартамент 20-А. Гениталиите на жертвата от близък план. Експониране 45,325 Е. Седемдесет и осма, апартамент 20-А. Коремна област на жертвата. Ултравиолетов филтър. Експониране 52,325 Е. Седемдесет и осма, апартамент 20-А. Баня встрани от спалнята. Следи от кръв: под, тоалетна, мивка, завеса на душа. Широкоъгълен обектив.

Работеше бързо и грижливо, като сменяше перспективата и си водеше бележки. Чрез използване на набор от обективи и филтри нейните снимки включваха всичко — от копчетата върху стереоуредбата до храната в хладилника, от зеещата дупка, където дясната гръд на жената бе изрязана, до самата ѝ гърда, която намериха чак в тоалета, захвърлена небрежно като използвана тоалетна хартия. Когато свърши с рутинната си работа, екипът от съдебна медицина очерта с тебешир контурите на тялото, отмести го и Аманда започна отначало процедурата. Като повтори същите пози с тебеширения контур — без хаоса, който винаги съществува, когато тялото все още е там — тя се увери, че притежава по един добър негатив от две снимки от същата поза.

— Хей, Макс! — измърмори нетърпеливо Пийт Дойл. Той бе скицирал останалата част от апартамента и бе направил измервания. Искаше да завърши тази част от работата си в спалнята и банята в съседство, но не можеше да започне, преди тя да е свършила. — Ще бъдеш ли готова по някое време през този век?

Аманда не се разбърза. Тя свърши лентата, прелисти бележките си и се огледа наоколо, за да се увери, че не е пропуснала нищо.

— Единственото нещо, което не си фотографирала, съм аз — изръмжа Пийт. — И, за Бога, вече ми пониква брада!

— Добре! Тъкмо ще покрие лицето ти — когато мина покрай него, тя игриво го щипна по бузата.

Той хвана върха на бейзболната ѝ шапка на полицейското управление на Ню Йорк и я обърна напред.

— Ако ще носиш шапката, носи я правилно, по дяволите! Приличаш на някой бейзболен запалялко.

Аманда поклати глава и го погледна със съжаление.

— Забрави, Пийт. Никакво количество сладки приказки няма да ме накарат да легна с теб.

Агентът от службата по съдебна медицина и един трети детектив от криминалния отдел, който бе дошъл да замести Аманда, се засмяха. Нескритото сладострастие на Пийт бе повод за шеги в отдела. Пийт приближаваше четиридесетте и здраво се бореше сам да поддържа репутацията си на женкар. Аманда приближаваше тридесетте и още отначало беше дала ясно да се разбере, че не си устройва срещи там, където работеше.

— Макс! — Хари Бенсън от криминалния отдел й връчи лист хартия с адрес върху него. — Лейтенантът иска да се отправиш към седемнадесети полицейски район. Клийлънд е там. Заловил е един сериен убиец и помоли да отидеш на място с фотоапарата си.

Въпреки че всички в криминалния отдел бяха квалифицирани да заснемат сцени на престъпления, както и да събират други форми на съдебни доказателства, Аманда бе известна като най-добрия фотограф в отдела. Не беше необичайно да бъде викана, когато главният детектив по някой случай смяташе, че снимките щяха не само да помогнат при разследването на престъплението, но също и при обвинението на извършителя.

— Довиждане, момчета! — избъбри тя, докато събираше оборудването си, после метна една обемиста чанта на рамо, хвана в ръка друга и се отправи към вратата.

— Ще се видим отново в службата, Макс — подвикна Хари и се зае да работи, като пхна в една торбичка окървавените бикини на жертвата. — И не се тревожи, след като свършим тук, ще оправим разбитото сърце на Пийт с няколко бири.

Аманда отправи към Пийт критичен поглед.

— Точно от това има нужда това тяло — от още няколко бири.

— Обичам те, бейби — въздъхна Пийт, като преглътна забележката и махна с ръка за довиждане.

Аманда се засмя и му прати въздушна целувка.

— Да, и аз също.

Кабинетът на Уолтър Кларк бе витрина на маниак. Нямаше нито прашинка, нито неподострен молив или разпилян кламер — никога. Стъклената преграда, която разделяше шефа на криминалния отдел на полицията на Ню Йорк от детективите, блестеше. Мебелите му винаги изглеждаха току-що полирани. И никога не биваха размествани. Дори и след събирания с много хора, всичко бе на определеното му място, сякаш Кларк го бе заковал на пода — нещо, което някои членове на отряда му мислеха, че наистина е направил. Той беше мъж, който вярваше в свещеността на реда. *Един добре подреден дом отглежда един добре подреден ум* бе любимата му фраза. Някои вярваха, че това е точно онази философия, която бе улеснила издигането му към върха

и която бе направила от него толкова добър лейтенант. Други считаха, че тя го бе превърнала в човек, който лази по нервите на другите.

Когато Аманда наближаваше кабинета му, успя да види, че той е зает. При него бяха двамата районни детективи, които бяха работили по случая тази сутрин, както и един частен детектив, който бе виждала в няколко района. Стана ѝ забавно да види някого с набола брада, кожено яке и разгърден, седнал отпуснато на един стол в *светая светих*, както наричаха стаичката на лейтенанта. Обикновено, когато някой преминеше през вратата на хигиеничната обител, стойките се изправяха до *мирно*, вратовръзките се пристягаха, движенията ставаха отривисти. Кларк я забеляза и ѝ махна с ръка да влезе.

— Получи ли нещо, Макс? — попита той, като погледна дебелата папка под мишницата ѝ.

Аманда премести поглед от шефа към мъжа, който бе излегнат на стола. Тя не обсъждаше работите на полицията пред непознати.

— Джейк Фаулър — представи го Уолтър, като разтълкува правилно мълчанието ѝ. — Той е частен детектив, който вървеше по следите на жертвата.

Джейк Фаулър сви устни при снизходителния тон на Кларк. Той разбираше, че повечето детективи от съдебна медицина и от полицейските райони предпочитаха да работят без външно вмешателство и като цяло не бяха точно почитатели на частните детективи, но все пак.

— Вивиън Уейлънд бе богато момиче от Северна Каролина с необуздан характер и имаше проблем с пиенето — информира той, като насочи обяснението си изключително към Аманда.

Очите му имаха кралско син цвят, насочваха се рязко към някоя цел, после се спираха и се задържаха върху нея. Въпреки че цялостното му държание бе обичайно, Аманда усети, че това бе пресметната поза, предназначена да я обезоръжи. Той съвсем ясно я преценяваше, както и тя него.

— Родителите ѝ бяха загубили връзка с нея и се тревожеха, че може да ѝ се случи нещо лошо. Оказва се, че са имали право.

— Предварителните доклади на токсиколозите свидетелстват за проблем с пиенето — вметна Кейлеб Грийн, водещият разследването детектив. — Наличието на алкохол в кръвта ѝ е огромно.

— Разполагаме със свидетели, които я поставят в някакъв каубойски бар на Тридесет и някоя улица в източната част на града. От сорта на боклукчийско свърталище, което с малко реклама става внезапно шик.

Партньорът на Грийн — Мики Морън, облещи очи. Той бе изискано момче, израснало в Куинс, което се ожени за годеницата си с висше образование, служи във флота, преди да се присъедини към полицията, посещаваше редовно родителите си, пиеше бира от бутилка, окачаше американското знаме пред дома си на националните празници и се гордееше, че е едно от добрите момчета. Той не разбираше от думи като *шик*, *боклукчийски* и други подобни.

— Би могло да се окаже, че си имаме работа със сериен убиец — каза Аманда.

Тя отвори папката си, измъкна няколко увеличени фотографии и ги постави пред Уолтър. Детективите се приближиха около бюрото, така че да могат да ги гледат от правилната страна. Фаулър остана на мястото си. Очите му шареха между фотографиите и жената, която ги бе направила. Беше му трудно да каже кое го очарова повече.

Аманда посочи към един блед четириъгълник в средата на това, което тя описа като коремна област.

— Тъй като този случай се представя като вероятно изнасилване, направих няколко снимки на тялото с ултравиолетов филтър. Често той улавя образи, които са иначе невидими следи от рани. Това — продължи тя, като проследи очертанията на четириъгълника — изглежда е отпечатък от катарам на колан. С мотив, характерен за западните щати — добави тя многозначително.

— Трябва да я е налагал твърде силно, за да остави такъв отпечатък — промърмори Кейлеб.

Мики изсумтя одобрително, отвори бележника си и прелисти записките си.

— Според един от свидетелите момичето е напуснало „Хичинг Поуст“ около три... и се е влачела с някакъв тип с яки мускули, около тридесетгодишен.

— С какво е бил облечен този тип? — попита Джейк. — Като служител от Уолстрийт? Като бачкатор?

Мики изсумтя.

— Почакай малко, Фаулър. С какво мислиш, че е бил облечен? С костюм с жилетка и бомбе? Бил е с джинси и ботуши. Точно както и останалите, които се правят на каубои.

Аманда сподави усмивката си. Мики открито толерираше частните детективи. Фактът, че не излезе на Джейк с обичайното си бълване на обиди, бе знак на уважение, макар и изразен неохотно.

— Добра работа, Макс — кимна Кейлеб, като все още разучаваше снимката. — Това произведение остава скрито.

Снимката беше силно доказателство. Тя не само можеше да доведе до убиеца, но би повлияла и на съдебните заседатели. Последното нещо, което искаше тази група, бе техният заподозрян да прочете за това във вестниците и да хвърли катарамата.

— Искаш ли една, Уолтър? — попита Аманда, като връщаше вече останалите снимки в папката си.

— Не. Кейлеб и Мики работят по случая. Продължавай с другите. Колкото по-малко знаят за това, толкова по-добре.

— Какво ще кажеш за мен? — протегна ръка Джейк.

Аманда погледна към Уолтър, който поклати глава, после се наведе над бюрото си, като доближи лице до това на Джейк. Очите му се свиха, а устните му изразяваха неговата решителност.

— Ако чуя дори шепот за това на улицата, Джейк, ще ти насиня задника и ще ти отнема разрешителното. Разбра ли ме?

Джейк натисна с ръце и се изправи от стола, отиде до вратата и сви рамене.

— Само се опитвам да помогна.

— Да, правилно! — изхили се Мики. — Не ни се обаждай, ще ти се обадим.

— На твое разположение съм, приятел — избъбри Джейк, като затвори вратата след себе си. Уолтър го наблюдаваше как си тръгва с усмивка, която се приближаваше до привързаност.

— Някой да иска да ме осветли? — попита Аманда, явно сконфузена.

— Джейк е каубой — обясни Кейлеб, като напълно съзнаваше иронията в това описание. — Той обича да язди до средата на някой проблем, да го реши самостоятелно, да вдигне пушилка и да изчезне от града.

— Човек не може да си го представи да работи в някакъв екип — добави Мики.

— Джейк е блестящ и талантлив, прекалено упорит, невероятно принципен и може да бъде доста приятен — когато пожелае — обобща Уолтър.

Аманда ги изглежда един след друг заинтригувана.

— Но?

— Няма правило, което човекът да не е искал да наруши — каза Кейлеб.

Тънка усмивка се прокрадна по лицето на Уолтър.

— Което го прави един от най-добрите частни детективи!

Аманда забърза нагоре по стълбите на постройката с кафяв декоративен камък в „Уест Саид“, където живееше, а ключовете както винаги дрънчаха в ръката ѝ. Тя отключи входната врата, изпразни пощенската кутия и се затича до третата стълбищна площадка от апартамента си. Бе имала дълъг и тежък ден. С удоволствие би се натопила във ваната, но времето можеше да ѝ позволи най-много бърз душ. Тя издърпа три чифта чорапогачи от пръчката на душа, където се сушаха, пусна водата и започна да съблича дрехите си, докато изтича до всекидневната да провери съобщенията по телефонния секретар.

В спалнята отвори шкафа и изследва съдържанието му. Зачуди се кои от трите Малки черни рокли^[1] да облече тази вечер. Тази суетня около приятелските вечери напоследък започваше да показва големите празноти в гардероба ѝ. Преди светският ѝ живот не изискваше нищо от страниците на Вог^[2], минаваше със същите дрехи, които използваше за работа: памучни панталони, пуловери, фланелки и жилетки. През последните няколко месеца бе различно. Тя затвори очи, сграбчи една напосоки, занесе я в банята и я закачи на задната страна на вратата, за да изглади с парата евентуалните набръчквания.

За Аманда душът бе нещо повече от лукс, в края на всеки работен ден тя имаше нужда да изтърка миризмата, която я бе просмукала. Парфюмът не вършеше работа. Нито пък просто насапунисването на тялото. Миризмата пропълзяваше до корените на косата ѝ и дълбоко в синусите ѝ. За синусите тя държеше силни

ментови бонбони в тъмната стаичка и ги дъвчеше през по-голямата част от деня. За косата си използваше шампоан с лек аромат на лимон.

За щастие дългата до раменете ѝ коса бе лъскава, права и добре оформена, не се нуждаеше от безкрайно сушене. Тя не обичаше да си слага много грим и в това отношение имаше късмет. Кожата ѝ бе чиста и мека, използването на козметика бе повече отстъпление към обичайната практика, отколкото от потребност. Тя наистина използваше леко розов руж, а за през вечерта очертаваше и слагаше сенки и грим на големите си очи с какаов цвят. Любимата ѝ черта на лицето бе устата ѝ: устните ѝ бяха сочни и въпреки че ѝ правеше удоволствие да ги червисва, имаше само четири червила — кафеникаво, виненочервено, розово и бледомораво. Тази вечер щеше да си сложи виненочервеното.

Тя се пхна в роклята си — черно жарсе, с висока твърда яка, дълги ръкави. Добави чифт чортови обувки, перлени копчета и златен часовник, който все още изглеждаше странно на ръката ѝ. Въпреки протестите ѝ, той бе настоял да ѝ го подари за рождения ѝ ден, тя го носеше само когато се срещаше с него.

Долу тя извървя до ъгъла на Осемдесет и девета улица и „Калъмбъс“ и спря едно такси.

— Към хотел „Пиер“, моля. Шестдесета улица и Пето авеню.

Когато се отдалечиха от бордюра, тя се огледа, за да види дали някой не наблюдава заминаването ѝ. С тъглчетата на очите си ѝ се стори, че видя някакъв мъж под един навес на ресторант да се обръща и да проследява потеглянето на колата. Бързо намери пудриерата си, отвори капачето и в огледалцето видя как той я наблюдава. Беше тъмно и той бе скрит в сенките. Би могъл да чака приятел. Или за такси. Може би търсеше подслон от студа. Или пък я дебнеше.

Таксито спря пред „Пиер“. Тя излезе от колата, бързо се приближи до входа и през фойето до асансьорите. Сама в кабината, тя натисна бутона за четвъртия и за дванадесетия етаж и почака няколко минути, докато вземе друг асансьор надолу, откъдето можеше да излезе от хотела от страната на „Шестдесета улица“. Почака вътре, докато пиколото ѝ повика такси, после изскочи от сградата и влезе в колата, като криеше с ръка лицето си от вятъра.

— Таверната на „Грийн“ — тя отново огледа улицата. Този път изглежда никой не ѝ обърна внимание.

На паркинга на прочутото туристическо убежище тя излезе от таксито и незабавно се вмъкна в една лъскава черна лимузина.

— Добър вечер, госпожице Максуел.

— Добър вечер, Томсън. Къде ще ходим тази вечер?

„Ла Кремайер“ бе прекрасен битов ресторант, разположен на границата на Ню Йорк и Кънектикът. Бяха идвали тук преди, така че нямаше нужда Аманда да се представя. Робърт, собственикът, я посрещна възторжено и незабавно я придружи до една маса в предната зала, до камината.

Господинът, с когото бе дошла да се срещне, се изправи и я наблюдаваше как се приближава. Той бе изискан мъж с прошарена коса и такъв изтънчен вид, какъвто преобладаваше сред много богатите. Широка усмивка озари лицето му, докато тя се приближаваше. Прегърна я топло. Когато тя седна, той се засуети дали ѝ е удобно. Един сервитьор ѝ наля малко вино.

Тя отпи глътка, кимна одобрително към сервитьора и вдигна чаша към домакина си.

— Отлично! Както винаги.

— Сигурна ли си, че ти харесва?

— Сигурна съм.

— Имаше ли проблеми, докато стигнеш дотук?

— Никакви — намираше нервността му за очарователна. Като че ли той все още не можеше да повярва, че тя присъства в живота му.

— Изглеждаш много красива тази вечер — той протегна ръка през масата, намери нейната и я стисна. — И ти благодаря, че носиш часовника. Знам, че го мразиш.

Тя се засмя.

— Не го мразя. Аз просто... е, той не е съвсем в моя стил — каза тя.

— А какъв точно е *твоят* стил?

Аманда хвърли поглед към скъпия италиански костюм, ризата му, изработена по поръчка, копринената вратовръзка, дебелите златни копчета за ръкавели и съвършено поддържаните нокти. Почти инстинктивно тя погледна и към собствените си ръце, без маникюр и без украшения, с изключение на часовника. Роклята ѝ, която бе

отворила голяма дупка в сметката ѝ, вероятно не струваше и колкото одеколону му.

— Семпъл, без украшения, пестелив и често с полицейски привкус — рече тя беззащитно.

— Ти си твърде специална жена, за да не слагаш украшения.

— Така съм свикнала. Аксесоарите ме карат да се чувствам неудобно.

— Би могла да се научиш да обичаш красивите неща — каза той нежно, като се стараеше да не я притеснява.

— Може би, но точно сега животът ми не се определя от кожи и скъпоценности.

— Това би могло да се промени, знаеш го. Всичко, което трябва да направиш, е да помислиш сериозно за предложението ми да навлезеш в бизнеса.

— Наистина го обмислих — погледна го тя.

— Сериозно?

Тя сви устни угрижена. Той бе стигнал до заключението, че тя ще приеме. Тази мисъл очевидно му доставяше удоволствие.

— Знам, че ти е трудно да го повярваш — каза му, като съжаляваше, че го разочарова, — но ми харесва това, което правя.

— Не те карам да се откажеш от фотографията. Твоята работа е наистина много впечатляваща. Тя е... полицейска — той буквално се смути.

Аманда се усмихна със съжаление. Не можеше да го обвини, че намира работата ѝ за толкова неприятна. Защо някой би насърчил друг да прекара живота си сред компанията на труповете.

— Не съм отхвърлила изцяло идеята обаче. Четох материала, който ми даде, и изучавах бизнес страниците на „Таймс“.

— И? — подкани я той нетърпеливо.

— Заинтересована съм, но... — предупреди тя — не съм завладяна.

— Това просто означава, че трябва да работя по-усърдно с теб, за да те убедя.

— Нека да караме по-бавно с това, става ли? — тя се наведе напред и го погали по бузата. Той задържа ръката ѝ там. — Засега бих предпочела да задържа вниманието си върху нас.

— Както искаш — каза той с глас, стържещ от вълнение.

Ако тя имаше нужда от време, той щеше да ѝ го даде, беше благодарен, че го има, за да ѝ го даде. И ако след време тя все още се чувстваше по същия начин, той щеше да предпочете да приеме решението ѝ, а не да постъпи както обикновено, което бе да пренебрегне загрижеността ѝ и/или личните ѝ желания като неуместни. Въпреки че бе свикнал хората да му правят комплименти за способностите му, каквито вярваше, че притежава много, той бе наясно и с грешките си. Знаеше, че е арогантен, взискателен, егоистичен, често безцеремонен и доста нетърпелив. Също както и много мъже, които бяха достигнали удивително ниво на успех, той вярваше, че чувствата и мненията на повечето хора за него бяха второстепенни.

Но тази прекрасна млада жена не беше като повечето хора. Той бе Лайънъл Беърд. А Аманда бе неговата дъщеря.

Тя бе навлязла отново в живота му преди шест месеца в една душна августовска вечер. Той беше в бара на „Четири сезона“^[3] и отпиваше от една много студена водка, докато чакаше отчуждилата се от него жена, Памела Ричардсън Беърд. Срещата им бе за шест и тридесет. Беше почти седем. Реши да я почака още малко, докато стане точно седем, после възнамеряваше да си тръгне.

Внезапно една млада жена се намести в стола срещу него.

— Съжалявам, но очаквам някого — каза той рязко.

— Знам.

— Е, тогава, ако не възразявате...

— Бих искала да се поразходите малко с мен — рече му тя тихо.

Той можа да види, че е нервна, но непоколебима. Това изнерви и него. Той притежаваше изключителна власт и бе доста известен. На този свят имаше твърде много ексцентрици. Доколкото схващаше, тя бе последователка на някакъв култ или някаква активистка на група, която прави добрини и която го бе избрала като техен злодей на месеца. Или това, или бе градска уличница, с уникален метод на заговаряне на мъже.

— Ако не станете и не се отдалечите от тази маса — изръмжа той, — ще сигнализирам на охранителя ми и той ще ви придружи до изхода. Уверявам ви, че това няма да бъде приятно преживяване.

Тя не трепна. Вместо това постави една свежа розова камелия пред него. Очите му се свиха. Няколко секунди по-късно един спомен

го завладя. Той бе купил розова камелия само веднъж в живота си: за дъщеря си... последния път, когато тя бе в Ню Йорк.

— Коя, по дяволите, сте вие? И какво искате?

— Ще ви кажа коя съм — отвърн.

— Не ходя никъде без охранителя си.

Тя сви рамене.

— Добре. Той може да върви след нас или пред нас. Не и с нас.

Завладян от любопитство — и впечатлен от факта, че тя въобще не се страхува от него — Лайънъл плати сметката, направи знак на Бруно да ги следва и направи това, което поиска младата жена. С бдителния, с квадратно тяло Бруно, който ги следваше на няколко крачки, те напуснаха ресторанта, завиха надясно и после отново надясно към Парк авеню. Тя нямаше вид на терорист с лятната си рокля, прилепнала към добре оформеното ѝ тяло, и с косата си, която се вееше на лекия вечерен бриз. Но — припомни си той — опасността невинаги има грозно лице.

— Нека да си дойдем на думата, а? Имам среща.

— Не, нямате — каза тя. — Аз съм онази, която се обади у вас и съобщи на икономата ви, че госпожа Беърд иска да се срещне с вас.

Лайънъл се спря и я погледна.

— Коя сте вие? — настойчиво попита отново.

— Ще ви оставя да разберете — отвърна му тя загадъчно. — Но нека да продължим да се разхождаме. Не искам да привличаме публика.

Докато се разхождаха по Парк авеню, тя разказа спомени за неща, които само неговата дъщеря би могла да знае, защото това бяха моменти, споделени от него и дъщеря му: денят, в който той я заведе до „Янки стейдиъм“ и те почти хванаха една погрешно отправена топка, денят, когато той я учеше да се плъзга по скалите в Сентръл парк, денят, в който тя го доведе в училището в Маями, за да разкаже нещо на съучениците ѝ.

— Искрах приятелите ми да знаят, че наистина имам баща — промълви тихо младата жена.

Бавно, Лайънъл се извърна към нея. Остана бдителен, но тя бе приковала изцяло вниманието му.

— Ти ми купи онази розова камелия, защото каза, че подхождала на цвета на роклята ми. Това бе денят, когато за първи път ме заведе на

балет. Гледахме Лебедово езеро.

Лайънъл я сграбчи за ръката. Трепереше от вълнение. Очите му проникваха дълбоко в нейните.

— Откъде знаеш тези неща?

— Знам, защото бях там — каза тя тихо. — Аз съм твоята дъщеря, Рики.

Лайънъл поклати недоверчиво глава. Гняв изпълни очите му.

— Какво е това? Някаква жестока шега! Дъщеря ми е мъртва!

Като чу гласа на Лайънъл, Бруно понечи да ги приближи.

— Кажи му да стои настрана — предупреди го тя.

— Как смееш да ми казваш какво да правя! — изгледа я гневно Лайънъл. Лицето му бе почервенияло от това предизвикателство и незачитане. Вътрешно в себе си обаче той бе уплашен, и то не защото вярваше, че тя представлява заплаха. Тази уплаха бе неясна и краткотрайна, като игла, която пробива кожата, но дълбоко в едно място, което бе изтръпнало в продължение на двадесет години.

— Няма да те ограбя или да те нараня — успокои го тя. — Сега му кажи да отстъпи назад!

Лайънъл се поколеба, после вдигна ръка и спря приближаването на мускулестия мъж.

— Благодаря ти — кимна тя.

— Просто карай по-бързо — нареди той.

Тя пхна ръка в чантата си и извади малка играчка, която връчи на Лайънъл. Беше малко вагонче от комплект електрически влачета. Лайънъл ахна. Беше ѝ го купил, когато тя бе на около четири години. Бяха си приказвали за имената. Беше ѝ казал, че са я нарекли Ерика на името на майка му, Фредерика. Когато тя попита той на чие име е наречен, ѝ бе отговорил:

— На влаковете.

Когато тя не го разбра, той я отведе до големия магазин за играчки и ѝ показа огромна колекция от електрически влачета, всички с щампа с името *Лайънъл*. Тогава я остави да си избере, която количка иска. Тя си взе малкото червено вагонче.

— Не биваше да вземам нищо със себе си — обясни жената, която твърдеше, че е неговата Рики, — но накарах майка да зашие това във възглавницата ми. Беше с мен през цялото време.

Лайънъл помилва играчката в ръката си, като не желаше да позволи на чувствата си да залее лицето му. Когато погледна отново към нея, беше пребледнял.

— Имам нужда от едно питие — изрече с внезапно пресипнал глас. — И трябва да поговорим.

Върнаха се в „Четири сезона“, където той уреди една маса в ъгъла на билиардната зала.

— Защо? — каза ѝ, след като се бе подсилил с водка. — Защо ме оставихте да повярвам, че сте мъртви?

— Това бе единственият начин майка и аз да останем в безопасност.

Той остана мълчалив и очевидно се опитваше да погълне шока от появяването ѝ отново, както и мисълта, че е бил изключен от това съдбоносно решение да изчезнат.

— Нима майка ти си мислеше, че не те обичам? — попита тихо. — Че няма да ми липсваш? Или че тя няма да ми липсва?

Аманда можеше да види колко бе наранена душата му. И колко бе объркан. Не го обвиняваше, но не тя бе взела това решение. И нямаше да подлага на съмнение майка си, не и след всичко онова, което бяха преживели заедно.

— Бях съсипан, когато разбрах, че двете с майка ти сте загинали — изрече Лайънъл протичко.

Действително, мъката бе разстроила втория му брак. Нан не бе могла да разбере продължителността на неговата печал, защото не бе могла да си представи чудовищната му загуба, особено мъката му по Синтия. Въпреки развода им Лайънъл считаше Синтия и Ерика за свое семейство. Синтия бе и винаги щеше да бъде любовта на живота му, разводът бе неин избор, не негов. Нан винаги бе проводник за амбициите му. Всичко сега изглеждаше доста глупаво, но той разсъждаваше така тогава, въобразяваше си, че щом като получи висок пост на партньор в „Натансън и Спелинг“, Нан щеше да се изпари, той щеше да оправи нещата със Синтия, двете с Ерика щяха да се върнат при него и животът щеше да бъде прекрасен. Тогава, внезапно, в един огнен миг, който го разтърси из дъно, неговото семейство — и илюзията му — изчезнаха.

— Никога не можах да се оправя от това...

Дъщерята на Лайънъл се пресегна през масата и докосна ръката му.

— Ти също ми липсваше — промълви тя. — Всеки ден от живота ми.

В следващите месеци бащата и дъщерята се срещаха често. Лайънъл бе заинтригуван от всяка подробност от тайния живот на Аманда. Тя разясни за „Програмата за защита на свидетелите“ и как двете със Синтия се бяха озовали на северозапад и живееха като Бет и Аманда Максвел. Разказа му, че единствената връзка с миналото са писмата им до и от семейство Стантън. Дълго му говори и за шефа на Службата, когото тя бе свикнала да нарича Чичо Сам.

Не му съобщи фамилията на Сам, имената, които двете с майка ѝ бяха използвали, или градовете, където бяха живели преди Вашингтон, с какво се занимава Синтия в момента или къде живее.

Лайънъл възприе това като знак, че тя все още не му се доверява и още веднъж измърмори, че трябва да му бъде казана истината, че Чичо Сам, който и да бе той, грешеше, че щеше да пази тайната им, независимо от това какъв натиск биха оказали върху него.

Друг път леко раздражение в него предизвика и новината, че през годините Чичо Сам и Бет се бяха влюбили един в друг. Лайънъл изпита странна ревност.

Той потисна подтика си да зададе други въпроси, като какви бяха взаимоотношенията на майка ѝ с този агент, била ли е Бет с някой друг, или Сам бе просто удобен и тъй нататък и вместо това попита за любовния живот на Аманда.

Аманда отговори доста сдържано.

— Нямам такъв.

— Защо?

— Човек трябва да се довери на някого, преди да го обикне, а както можеш да си представиш, аз не се доверявам лесно.

С ироничен, лишен от хумор смях, Лайънъл се съгласи. Той бе елиминирал доверието от своя емоционален репертоар преди двадесет години, когато бе наблюдавал един репортаж по новините за една къща в Маями, която бе избухнала в пламъци и която взе живота на една

жена и едно деветгодишно дете, за които той бе уверен, че ще се спасят.

— Нито пък аз — промърмори той. — Ето защо вероятно ще се разведе за трети път.

— Е, поне този път няма да бъдеш сам — каза Аманда с топла усмивка, която огря устните ѝ.

— Не, няма! Върнах си моята Рики и светът е прекрасен.

Внезапно усмивката ѝ изчезна. На нейното място се появи силно раздражение.

— Казах ти дузина пъти да ме наричаш Аманда, а не Рики. Не знам дали това е невинно умствено блокиране, или упорито его, но трябва да го преодолееш. Ако не го направиш, ще ни убият и двете! — той понечи да пренебрегне нейното безпокойство като една свръхемоционална реакция, но тя го спря хладно. — Те са там — заяви тя с неизменно убеждение. — И все още ни търсят.

Внезапно Лайънъл се почувства засрамен. И виновен. Не можеше да приеме идеята, че опасността изцяло определяше живота на дъщеря му и на бившата му съпруга, защото не можеше да си представи да живее по този начин. Това го караше да се чувства неудобно в прекалено много случаи и затова подсъзнанието му настояваше да се придържа към измисления разказ, че те бяха напуснали Маями, отишли в друг град и оттогава живееха щастливо и в безопасност. Аманда настоя, че не това е причината.

— Защо мислиш, че настоявам да запазим взаимоотношенията си в тайна? И да се срещаме на безопасни места? И да вземаме изключителни мерки, за да се уверим, че никой не ни преследва? Това не е игра, Лайънъл. Те искат да ни убият.

Гласът ѝ бе нисък и смразяваше напрегнатостта си.

— Имали ли сте двете с... Бет някога някаква причина да мислите, че прикритието ви е разкрито? — попита той.

Аманда се замисли. Лайънъл може би бе взел колебанието ѝ за незачитане на въпроса му, но бързо осъзна, че това бе механизъм на оцеляване. Заболя го, като видя колко автоматизирано бе това у нея.

— Те убиха Попи Стантън.

— Той загина при автомобилна катастрофа — каза тихо Лайънъл. Не искаше да ѝ противоречи, но бе ходил на погребението. Беше видял

докладите на полицията. Беше утешавал бившата си тъща. — Баба Стантън каза, че е загубил контрол над колата.

— Те са повредили спирачките му.

Лайънъл бе потресен от отговора ѝ, лишен от всякакви емоции. Не говореше скръбта или параноята, това бе някой, който много добре знаеше фактите.

— Тази така наречена автомобилна катастрофа се случи две години след съдебния процес. Фамилията Еспиноза не бе сигурна дали наистина сме загинали при експлозията на къщата. Но ако бяхме живи, те искаха да ни изпратят съобщение: Тази смърт е преднамерена.

— Как една такава история е била опазена от вестниците?

— Баба и Попи бяха под слабо наблюдение. Когато местният началник на полицията научил името на жертвата, той задържал колата и се обадил незабавно на агентите от службата. Те изпратиха свои механици да прегледат колата — очите на Аманда пламнаха от гняв. — Тези мръсници дори не са направили опит да пипат по-внимателно. Просто са прерязали жилото.

Тя заскърца със зъби от наглостта им.

— Службата излезе с преработен доклад на механиците, който шефът им подаде на вестниците. Колата била наред. За нещастие шофьорът бил твърде стар, за да сяде зад кормилото. Рефлексите му били бавни. Загубил контрол и се блъснал в бетонна преграда. Край на историята. Не забравяй, че говорим за Южна Флорида. Такива неща се случват през цялото време.

— Баба ти знаеше ли?

Аманда поклати глава.

— Това би я ужасило. И така си беше достатъчно напласена — внезапно няколко несвързани мисли се сблъскаха и истината стана очевидна. — Ти я изпрати в Аризона и я поддържаше докато почине, нали?

— Елеонор бе страхотна жена. Не исках тя да стане затворник в апартамента си, а точно това ставаше.

— Чарлз си бе отишъл. Също и ти, майка ти и Кен. Тя нямаше никого, за когото да се грижи, и нищо, с което да се занимава. Просто ѝ дадох нов старт на ново място.

— На нея ѝ харесваше там — пророни Аманда замислено. — Благодаря ти.

Лайънъл се усмихна.

— Няма защо — хубаво бе да бъдеш оценен за добро дело, а за Лайънъл това бе рядкост. — Присъства ли на погребението на Чарлз? — попита той, внезапно ужасен, че двете с Бет са присъствали и той не ги е забелязал.

— Не. Чичо Сам счете, че е твърде опасно — веждата на Аманда се свъси. — Освен това отново се бяхме преместили.

— Знам колко близка бе Синтия с Чарлз — промълви Лайънъл, неспособен да потисне известна горчивина за съдбата — и за Чичо Сам — които му отказваха подобна близост с дъщеря му. — Вероятно ужасно много е струвало на майка ти да не може да се сбогува с баща си.

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Аманда трепна и се пхна зад непроницаемата маска, която ставаше все по-позната. Тя като че ли отново преценяваше дали е разумно да разкрива част от миналото си.

— Когато баба Стантън почина, майка настоя да ни бъде позволено да присъстваме на погребението ѝ. Чичо Сам изпрати няколко от своите висши служители да ни посетят, за да се опитат да я разубедят.

Ситуацията не беше забавна и все пак Лайънъл се засмя, като си представи пълна стая с агенти, които се опитват да убедят Синтия, че за нея ще е по-добре, ако не отива. Онази Синтия Стантън, която той познаваше, никога не би отстъпила, решише ли веднъж, че е права, когато се отнасяше за семейството ѝ, тя бе непоклатима като бетонен блок. Аманда, като разбра защо се смее Лайънъл, също се усмихна, но само за миг.

— Отлетяхме за Маями в деня преди погребението, само часове след като тялото на баба пристигна от Финикс. Службата ни осигури кола с номера от Южна Каролина, някакви туристически дрехи за топло време и ни насочи към един западнал мотел в покрайнините на Форт Лодърдейл. Чичо Сам дойде с нас. Няколко от неговите колеги от Маями бяха отишли преди това, за да се уверят, че мястото е безопасно. Регистрирахме се и останахме в стаята до тъмно. След това потеглихме за Маями до погребалното бюро, където трябваше да имаме частно посещение за половин час.

Гласът ѝ бе спаднал с една октава и бе станал тих и злокобен. Лайънъл страдаше, докато я наблюдаваше как преживява отново тези моменти.

— Беше късно. Всички си бяха отишли. Алармата не се задейства и вратата не бе заключена, както би трябвало да бъде. Трябваше да използваме електрическо фенерче и това не бе точно начинът, по който искахме да действваме с майка, но осъществихме това посещение при баба. Чичо Сам и още един агент стояха на пост.

Когато бяхме готови да тръгваме, чичо Сам включи алармата и залости вратата след нас. И четиримата бяхме на паркинга, може би на тридесет метра от колата ни, когато изведнъж се чу силен шум и огнено избухване — очите ѝ болезнено се свиха и тя потрепери. — Беше запалителна бомба. Другият агент покри майка. Чичо Сам се хвърли върху мен. Ударих настилка толкова силно, че си счупих носа и челюстта. Последното нещо, което чух, преди да изпадна в безсъзнание, бе как Чичо Сам ни вика да останем на земята. Когато се събудих, бях в реанимацията на „Джаксън Мемориъл“. Един специалист по пластична хирургия бе възстановил лицето ми.

Тъй като Лайънъл не я бе виждал от двадесет години, той въобще не си бе помислил да разгледа подробно чертите на лицето ѝ, но сега го направи. Като дете тя поразително много приличаше на майка си, като единствената генетична прилика с него бе трапчинката на брадичката ѝ. Беше доволен да отбележи, че хирургът бе запазил тази характерна прилика. Той забеляза също с трепване, че без хирургическата намеса, Аманда щеше да се превърне в копие на Синтия. За ирония — помисли си той — нескъпопсият опит на Еспиноза да я убие всъщност я бе защитил.

— Ами Синтия? — попита той, като се зачуди дали тя също бе претърпяла физическа промяна, която би я направила неразпознаваема.

— Тя пострада от някои изгаряния втора степен. Както и Чичо Сам. Но и двамата се оправиха.

— Кой е хвърлил бомбата? — настойчиво попита Лайънъл. — И как, по дяволите, е узнал къде ще бъдете и кога?

— Който и да я бе хвърлил, изчезна, преди да дойде подкрепление. Що се отнася до това откъде е узнал? — тя сви рамене. — Никой план не е безопасен.

— Хванаха ли човека, хвърлил бомбата, и разпитаха ли го?

— И да, и не. Два дни след инцидента едно тяло бе намерено покрай магистралата И-70, изгорено до неузнаваемост. Специалистите по съдебна медицина откриха, че е бил убит със същия вид запалителна бомба, като онази, хвърлена по нас.

— Не си е свършил работата, затова са свършили с него — заключи Лайънъл.

— Правилно — Аманда изведнъж осъзна за първи път в живота си, че се доверява на някой друг, освен на майка си и Сам. Чувстваше се странно, но добре. — Считаме, че Еспиноза е осъзнал, че е надхитрил сам себе си с Попи. Отсъствието ни от погребението не означаваше непременно, че сме мъртви. Повече бе вероятно да сме узнали за спирачките и да стоим настрана. Затова са изчакали баба да почине. Тогава са пратили някой на летището във Финикс, за да разбере къде откарват тялото ѝ. След това са поставили някой извън мястото и са зачакали. Когато сме се появили, те са били готови.

Лайънъл взе ръката ѝ в своята. Причиняваше му болка да мисли за всичките ужаси, които бе преживяла в краткия си живот. Нещо лошо, тези ужаси не бяха свършили.

— Те знаят, че си жива — промълви той, а лицето му бе пребледняло от осъзнаването на този факт.

Аманда кимна.

— Изминаха тринадесет години от този инцидент. Бяхме премествани няколко пъти, преди да ни заселят във Вашингтон. Чичо Сам бе преместен в друг район за няколко години. Но да, те знаят, че съм жива.

— Знаят ли къде живеете с майка си?

— Не — каза тя с мрачно спокойствие. — Ако знаеха, досега щяхме да сме мъртви.

— И така, какво ще правим?

Тя погледна към баща си и се зачуди дали бе жестоко да нахлуе отново в живота му. Точно в този момент лицето му бе сгърчено от страх. Искаше ѝ се да може да натисне някое копче, да излезе и да върне живота му такъв, какъвто бе преди. Но не бе възможно.

— Ще правим това, което и те правят, Лайънъл — въздъхна тя. — Ще наблюдаваме. И ще чакаме.

[1] Малка черна рокля — дреха, която задължително трябва да присъства в гардероба на всяка жена. Първата версия на малката черна рокля е създадена от Коко Шанел през 1926 г. — Б.р. ↑

[2] Известно модно списание, издавано в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Скъп нюйоркски хотел — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Аманда обикна фотоапарата, когато бе на тринадесет години. Както повечето от нещата в живота ѝ, връзката бе породена от необходимост. Двете с Бет живеяха в малко градче в покрайнините на Спокейн, щата Вашингтон, в продължение на повече от година. Това бе най-дългият им престой, откакто бяха избягали от Маями, но не се чувстваха удобно. Четирите години в движение бяха заличили от тях всяко чувство за безопасност. Думите *дом*, *семейство* и *общност* вече не им говореха нищо, каквато и асоциация за сигурност да предизвикваха. Тя бе изтрита заедно със самоличността им.

Преди да се присъединят към „Програмата за защита на свидетелите“, Аманда и Бет бяха общителни, безкористно помагаха на другите и се забавляваха. Техните мъки ги принудиха да останат затворени в себе си, зад невидима черупка, която ги държеше разделени и далеч от всички, които биха се осмелили да се приближат твърде близко. Въпреки че и двете бяха много приятни и всяка си имаше кръг от запознанства — Бет от новата си длъжност като преподавател по математика в малък колеж, Аманда — измежду съучениците си — те никога изцяло не се обвързваха с някого, нито споделяха мисли за личния си живот, нито си позволяваха да влязат в някаква среда.

И как ли биха могли да го направят, когато дори най-невинната среща предизвикваше възможност за някакво нещастие? В един град Бет бе притеснена от времето и без да мисли, подписа чек, като използва името Синтия. В друг нещо подтикна Аманда да каже на съучениците си от четвърти клас, че е живяла в град, където никога не бе валил сняг. В друг един град някой забеляза оставена бележка за поправка на велосипед в Портланд, където бе предишният им дом. Всеки път те биваха премествани и им бяха подсигурявани нови документи. След смъртта на семейство Стантън и опитите за покушение върху тях никой не поемаше рискове.

Бет все още смяташе, че като предложи услугите си и свидетелства, постъпи правилно, но въпреки това вината, че го бе направила, я терзаеше. Заради нея баща ѝ бе мъртъв, а двете с дъщеря си бяха заточени до живот в изолиран затвор. Бяха лишени от всичко, което изглеждаше или чувстваха като познато, принудени да взаимодействат с хора, които не бяха опознали истински. Всяка минута от всеки ден те се преструваха, че не са тези, които бяха, докато в същото време се преструваха на такива, каквито знаеха, че не са.

За Бет бе доста трудно да поддържа дневната фасада, както се изразяваше тя, но когато наблюдаваше как Аманда се опитва да се оправя, без да ѝ причинява безпокойство, я заболяваше сърцето. За едно дете, което трябваше да лъже за името си, за семейството си и за историята на живота си, това изглеждаше прекалено.

Животът се превърна в серия от стресови усложнения, като дори най-обикновените случки причиняваха необичайно вцепеняване от ужас. Трябваше ли Бет да кара агентите да правят проверка, ако някой я поканеше на вечеря? Беше ли рисковано преподаването в горен клас? Трябваше ли да се разреши на Аманда да посещава клубове след училище? Можеше ли да си кани приятели? Щяха ли да се издадат, ако си купеха куче? Имаше хиляди подобни въпроси. А нямаше лесни отговори.

Всяко нещо изискваше обсъждане, дори нещо толкова безобидно като покана за дамско парти. Когато Аманда бе поканена на рождения ден на Бетси Фрай с пренощуване, незабавната ѝ реакция бе да откаже. Бетси бе много мила с Аманда и двете бяха добри приятелки, които се черпеха по сладкарниците, но Аманда се стесняваше да присъства на повечето празненства, особено на онези събирания, където от всеки очакваха да разкрие и най-съкровениите си тайни. В края на краищата какво би могла да сподели тя? Целият ѝ живот бе една тайна. Въпреки че Бет я разбираше, все пак просто за нея бе непоносимо да мисли, че дъщеря ѝ прекарва още една нощ сама вкъщи, докато другите момичета на нейната възраст се смееха, опитваха наркотици и въздишаха по някой тийнейджърски идол.

Решена да даде на Аманда поне вкус към нормалното състояние, Бет ѝ каза да приеме и я убеди, че всичко ще бъде наред. През двата уикенда, предшествващи партито, Бет проведе репетиции на дамско парти, които имаха за задача да вдъхнат увереност на Аманда. Сред

бюфета с чипс, снакс със сирене, кифлички и други разнообразни закуски те стояха и разговаряха, докато капнаха от умора. Повдигнаха всяка въображаема тема и зададоха всеки въпрос, който имаше вероятност да бъде зададен, колкото по-грубо и по-натрапчиво, толкова по-добре. После съчиниха правдоподобни истории за това кои са, откъде са и защо Аманда нямаше баща или дядо и баба, или любими животни, или фотоалбуми.

Мисленето за фотоалбуми правеше Аманда нервна.

— Ами ако някой ми направи снимка?

Бет кимна. Това можеше да създаде проблем.

— Какво ще кажеш ако *ти* направиш снимките? — предложи тя, внезапно вдъхновена. — По този начин ти ще си тази, която ще контролира нещата. Освен това то те слага в центъра на събитията и все пак...

— Не съвсем — очите на Аманда се разшириха и устните ѝ се разтвориха в усмивка на надеждата, когато размишляваше над тази възможност.

На следващия ден отидоха в Спокейн и купиха един малък фотоапарат с автоматично фокусиране. Продавачът показва на Аманда основните неща, даде ѝ някои указания как да прави непринудени снимки, продаде ѝ една книга за фотографията, няколко ленти и ѝ каза да се забавлява. В първия час след това Аманда направи точно това. Тя не само се превърна в хит сред момичетата, особено след като им подари проявените снимки, но и обикна процеса на запечатването на хората на филмова лента.

Аманда Максвел най-после си намери идеалния придружител: ако беше внимателна, фотоапаратът нямаше да я издаде. И ако трябваше да се преместват отново, нямаше да се налага да го оставя след себе си.

Художествената проява се провеждаше в събота, в Сохо. Изведнъж бе преместена в Челси. Тя започна, когато Матю Маркс — един млад търговец на предмети на изкуството с процъфтяваща галерия на Медисън авеню, реши, че има нужда от пространство, което ще му позволи да покаже огромни платна и тежки скулптури. Като не можа да намери това, което търсеше в Сохо, той взе смелото решение

да преустрои един изоставен гараж на Двадесет и втора улица. Беше му казано, че никой не би дошъл до Челси, че районът е твърде рисков, твърде силно свързан с барове, тапицирани в кожа, и проститутки. Все пак той продължи напред и няколко месеца по-късно го откри с шоу на Елсуърт Кели, което привлече хиляди посетители.

Точно онази събота Аманда се бе отправила към Челси за откриването на една изложба на Филип-Лорка ди Корсиа. Беше ужасно студено, а мразовитият вятър правеше въздуха арктически. Като вдигна шалчето си над носа, тя излезе от таксито и зави към водата, впечатлена от наниз ледени късове, които се носеха по придошлата река Хъдзън. Пъкна ръка под палтото, извади фотоапарата и го долепи до окото си. Завъртя бавно обектива, като приближи централния изглед по-близо, и намали рамката, докато „Палисадите“ на Джърси и „Джуджето“ на Челси изчезнаха и автоматично елиминираха обозначенията, които можеха да определят някое специфично място. В ползрението се оказа част от тъмните води, по които се носеха дебели, подобни на ледници форми. Беше като рязко очертан контраст от черно и бяло, спокоен и все пак смуцаващ. Впечатлена, тя изщрака дузина снимки.

Тъкмо се канеше да пъхне фотоапарата обратно под палтото си, когато забеляза на отсрещната страна на улицата импровизиран заслон от картон, който бе опрян на една ограда. Леко изпъкнала, до него стоеше купчина парцали, сред които, както Аманда предположи, лежеше един от бездомниците на Ню Йорк. Препълнена количка за пазаруване стоеше като пазач пред него, натъпкана с вещи на някой, който не живееше никъде и не принадлежеше към никого. Аманда се почувства привлечена от самотата и анонимния характер на картината. Тихичко, сякаш щракането на фотоапарата щеше да смути съня на несретника, тя запечата момента.

През годините Аманда бе създала впечатляваща колекция от изгледи от улицата — *Безрадостни изгледи*, както тя ги наричаше — снимки на души, забравени от живота, които бе заснела на различни улици и задни пасажи в няколко града. Тя запечатваше техните образи докато спяха или просеха, или бърбреха на някоя пейка в парка, или лежаха в затъмнените алеи и изпиваха своето нещастие. Като зачиташе уединението им, тя заставаше на разстояние и използваше телеобектив, което не би ги смутило или затруднило, или уплашило.

Привличаха вниманието ѝ, защото и тя се чувстваше една от тях. Не толкова опърпана и угнетена, но може би също толкова отчуждена.

Докато влезе в галерията, тялото ѝ изстина, а настроението ѝ бе сиво. Свали наушниците и ги напъха в джобовете си заедно с ръкавиците и шалчето и влезе вътре. Обикновено ѝ харесваше да се изгуби сред тълпа от почитатели на изкуството и да подслушва различни предварително подготвени критики, но точно тогава тълпата се зададе като заплашителен рояк. Като се отдръпна, тя откри един уединен ъгъл, откъдето можеше да наблюдава фотографиите на ди Корсиа почти необезпокоявана.

На Аманда ѝ се понравиха работите на ди Корсиа, защото той също бе открил драмата в обикновените моменти. Изложените фотографии бяха на пешеходци, които се разхождаха бавно по тротоарите на големите градове и които бяха уловени от любопитния обектив. Едната показваше човек с черна сламена шапка, който пушеше цигара, докато се шляеше по улицата в някакъв непознат италиански град. Очите му гледаха в обектива така, както някой би погледнал странник — любопитно и предпазливо, сякаш искаше да каже: *Какво толкова гледате?* Мрачните фотографии на Аманда бяха искрени наблюдения на човешките състояния, външната среда, която внушаваше вътрешна изолация, но запазваха почтително разстояние между фотоапарата и личността. Моментните снимки на ди Корсиа бяха повече противоречиви, надзъртащи в личните мигове чрез скрит обектив. В очите на Аманда очарованието на работите му бе, че всяка от неговите картини представляваше документална рамка от обикновените моменти от живота.

Тя се бе унесла в мисли за техниката на осветление в работите на ди Корсиа, когато Лойд Франкс, собственикът на галерията, я забеляза, махна ѝ и чрез сигнали с ръце ѝ каза, че иска да се срещне с нея по-късно. Тя кимна и се усмихна, но вътрешно стомахът ѝ се сви. Преди няколко месеца приятелката ѝ — Ани, бе насърчила Аманда да покаже своите фотографии на Лойд. Тя го бе направила и сега Лойд искаше да включи няколко от тях в едно групово изложение.

Навремето цялата тази работа изглеждаше безобидна, но сега тя се чудеше. *Какво ме завладя?* Парите, от една страна. Ани я бе съблазнила, като ѝ припомни колко актуална е фотографията и колко пари можеше да изкара от продажбата на своите работи. При заплатата

на Аманда бе трудно да се откажеш от възможността да спечелиш малко допълнителни долари. От друга страна, бе и егото ѝ. Аманда считаше, че работите ѝ са добри — поне толкова, а в някои случаи и по-добри от много от онези, които вече заемаха солидни позиции в небесната твърд на фотографията.

И все пак Аманда бе прекарала по-голямата част от живота си, като се криеше зад фотоапарата и избягваше показността. Когато Лойд прояви интерес, тя бе толкова поласкана и развълнувана, че се съгласи, без да премисли ситуацията. След като го направи, настоя да бъде представена като „Анонимната авторка“, връзката ѝ с полицията бе извинението ѝ. Очакваше, че той ще се противопостави на такъв каприз като на примадона и ще я отпрати с някакво извинение и учтив отказ. Вместо това Франкс се отнесе възторжено към предложението ѝ като към ход на маркетингов гений.

— Нещо като това създава слухове — ликуваше той. — То е нещо като политически ключов роман за изборите през деветдесет и втора. Този, който го написа, стана хит в приемните салони.

Аманда се усмихна, като си представи реакцията на Ани към новината, че тя действително щеше да изложи своите фотографии. Със сигурност щеше да бъде на висок глас и изразителна — Ани никога не бе чувала за шепот — и придружена с изблик на буйни жестове. Щеше да има също и няколко *Нали ти казах!*, разпръснати между поздравленията ѝ. Егото на Ани бе едно от най-силните, сред които Аманда бе попадала някога, но никога не се срамуваше, когато го усиляше още.

Аманда бе срещнала Ани Харт в моргата. Аманда нравеше снимки при една аутопсия. Ани каза, че се занимава с изследователска работа, или нещо такова, когато започна да ѝ се повдига. Когато се прочисти и цветът на лицето ѝ се върна, тя обясни, че е гримьор в една сапунена опера и бе дошла в моргата да види как изглежда един *истински умрял човек*, така че да може да пресъздаде изражението в своята постановка. За да благодари на Аманда за любезността ѝ, Ани бе настояла да приеме поканата ѝ за вечеря — някоя друга вечер, разбира се. Аманда се бе възпротивила, но Ани Харт не можеше да бъде разубедена. Заплаши да застане пред вратата на Аманда или на предното гише на помещението на криминалния отдел на Джамайка авеню в Куийнс, където Аманда работеше.

Вечерята изглеждаше по-приемлива. Това бе почти преди година.

— Белла синьорина. Красива госпожице. Не мислех, че е възможно, но ти си толкова красива през зимата, колкото и през лятото.

Раменете на Аманда настръхнаха, не ѝ харесваше, когато хората се приближаваха зад гърба ѝ. Но когато понечи да разпознае гласа, споменът, който той възбуди, бе топъл и приятен.

— Тайлър Грейсън! — името му се отрони от устните ѝ, а устата ѝ се разтегна в усмивка от изненада и за поздрав. Сламената му коса не бе толкова дълга, носеше мустак и бакенбарди, а дрехите му определено бяха повече градски, отколкото селски, но тя би го познала навсякъде.

— Самият той — той се наведе напред, хвана нежно ръцете ѝ и я целуна по двете бузи. — Мисля, че те разпознах, когато влезе. Искам да кажа, кой друг носи „Никон“ вместо огърлица?

Аманда се засмя непринудено.

— Все още си страхотна — продължи той, а бледосивите му очи ѝ се възхищаваха, — макар че вкусът ти по отношение на аксесоарите не се е подобрил много за пет години.

Аманда се изчерви.

— Ти също не си се променил. Все още си твърде чаровен, за да ти се вярва.

— Трябва да се чувствам обиден — изрече той с престорена сериозност. — И може би по-късно ще се обидя, но засега е хубаво да знам, че все още ме намиращ за привлекателен.

— Винаги — кимна Аманда. — В края на краищата, ако не беше твоят неустоим чар, аз щях да бъда изхвърлена от „Пендолино“ и оставена да се грижа сама за себе си в огромната пустош на Тоскана.

— Бога ми! Съдба, по-лоша от смъртта — съгласи се той, като се смееше заедно с нея, и двамата изгубени във вихрушката на спомените. — Как стигна дотам, между другото?

Аманда се ухили.

— Взех такси.

— Добър ход.

— Виж — каза тя. — Научих се на някои неща за пет години.

Бяха се срещнали в Италия в един влак на път от Рим за Флоренция. Аманда имаше намерение да ходи във Флоренция, но в бързината на гарата в Рим се качи на влак, който заминаваше в

обратната посока. Когато откри грешката си, на около час път от околностите на Неапол, един отзивчив кондуктор провери в книжката си с разписанието на влаковете и я осведоми, че ако слезе на следващата спирка, би могла да се върне в Рим навреме, за да се качи на „Пендолино“, скоростния италиански влак. Той я посъветва просто да се качи и да доплати разликата в цената на билета по-късно. Не бе толкова лесно, колкото го бе представил.

Тя успя да стигне до Рим, намери вярната следа към „Пендолино“ и купе със свободно място, но бързо откри, че е в първа класа, което изискваше резервация, и че не всеки кондуктор е толкова добър като Джанкарло. Тъй като никой не предяви претенции към мястото ѝ, тя помисли, че няма да има проблем. Тогава кондукторът поиска да види билета ѝ. Тя се опита да обясни какво се бе случило, но онзи не бе някой щастлив човек, който обича работата си. Въпреки че тя не можеше да разбере и дума от това, което той казваше, бе ясно, че не изпитва никакво съчувствие към нейното затруднение.

Тайлър седеше срещу Аманда, дочу разговора и когато изглеждаше, че може да стане напечено, предложи да се намеси. Аманда великодушно се съгласи. На свършен италиански той успокои кондуктора и предложи лесно решение на проблема: кондукторът щеше да забрави непланираното пътуване на Аманда до и от Неапол.

Било е неволна грешка. Помислете за международното доброжелателство, което създава щедрост като тази — и просто таксувайте разликата между стойността на първа класа на „Пендолино“ и нейния оригинален билет за втора класа от Рим за Флоренция.

Прекараха останалата част от пътуването, като се смееха за безкрайното пътуване на Аманда, говореха за любезността на непознатите, за опасностите за една американка, която урежда пътуването си през Европа, и за безкрайната радост, която човек може да изпита от италианската храна и вино. Когато пристигнаха във Флоренция, Тайлър попита дали може да заведе Аманда на вечеря. Тя прие и през следващите три седмици те бяха неразделни. До този ден това остана най-романтичното изживяване в живота на Аманда.

— Обядвала ли си? — попита той, като прекъсна потока от спомени.

— Още не.

— В „Емпайър Дайър“ не правят италиански специалитети — предупреди я усмихнат. — И не сервират червено вино от кана.

Аманда сви устни и потупа с пръст брадичката си, размишлявайки.

— Супата гореща ли е?

— От нея се вдига пара.

— Хлябът пресен ли е?

— Изпечен е тази сутрин.

Тя кимна с голяма тържественост, после пъкна ръка под неговата и се засмя.

— Хайде да го направим!

Тайлър Грейсън и Аманда Максвел бяха през онова лято в Италия, за да избягат и да се лекуват.

Тайлър възстановяваше разбитото си сърце, както и разклатеното си его и имаше нужда да избистри главата си, преди да започне важна нова работа във „Волф и Саймънс“ — голяма брокерска фирма от Ню Йорк. Беше работил усърдно за това издигане — чак до маниакалност според думите на бившата му годеница. Той си мислеше, че тя разбира защо той прекарва късните вечери и уикенди в офиса, вместо при семейство Хемптънс. Мислеше, че инвестира в неговото бъдеще, също както и той самият, и бе готова да направи необходимите жертви. Очевидно бе мислил погрешно.

Аманда страдаше от изтощение от работа и живот, който бе станал твърде труден за нея, за да се справи с всичко. Пътуването ѝ имаше за цел да изчисти ума ѝ, да успокои душата ѝ и да укрепи тялото ѝ.

Когато Аманда завърши средното си образование, двете с Бет се преместиха в Лос Анджелис, така че тя да може да продължи в Калифорнийския университет в Ел Ей, а Бет да може да бъде близо до Сам, който сега бе шеф на дванадесети район. Само след три семестъра Аманда напусна университета и прескачаше от работа на работа, като се опитваше да намери професия, която да съответства на различните ѝ наклонности. Започна в една филмова лаборатория в киностудио, но не ѝ хареса да бъде техник. Получи работа като асистент на един от най-добрите модни фотографи в Лос Анджелис, но се отврати от непрекъснатото глеzenie на моделите. След още няколко

месеца на безпътие реши да направи това, за което бе мечтала още от седемгодишна възраст: записа се в Полицейската академия.

Сам Бейтс мислеше, че на Аманда ѝ приляга тази професия. Бет се противопостави. Тя знаеше, че първоначалното увлечение на Аманда по полицейската работа бе обвързано с чувствата ѝ към чичо ѝ Кен — чувства, които бяха засилени прекомерно след смъртта му. През годините тя предполагаше, че присъствието на Сам вероятно бе утвърдило схващането на Аманда, че защитата в действие на законите е благородна професия. Но Бет бе идентифицирала на времето тялото на брат си. Бет бе притисната от една власт, която се интересуваше повече от това да осъществи своите цели, отколкото да ѝ позволи да изживее живота си. Бет трябваше да се пребори със Службата да удържат на обещанията си за осигуряване на подслон и работа. Бет беше загубила брат, един родител, кариерата си, възможността да има съпруг и близки приятели и може би дори други деца на законна основа. Не искаше да изгуби и дъщеря си.

Бет изрази възраженията си, а Аманда слушаше почтително, но на края обяви, че все пак това е нещо, което тя *трябва* да направи.

— Ако не ми хареса или ако не съм подходяща — добре. Но трябва да опитам.

Тя започна работа в полицейското управление на Лос Анджелис като доброволка, като се целеше да получи златна детективска значка. В един слънчев следобед в центъра на Лос Анджелис обаче амбициите ѝ се смениха рязко. Двамата с нейния партньор извършваха рутинното си патрулиране, когато се натъкнаха на масово избиване. На тревната площ пред една малка къща бяха паркирали две коли. Отвън стояха четирима мъже и стреляха безразборно към къщата. Партньорът на Аманда, Роджър, им отправи по мегафона настоятелни предупреждения да спрат. Знаеха, че тези типове няма да се вслушат, но това бе процедура. Аманда извика подкрепление, после стреля по гумите на колите им.

След секунди четиримата стрелци се скриха зад ъгъла, започнаха да крещат и се оказаха пред отряд от тежковъоръжени полицаи, които се втурнаха да ги преследват. Аманда и Роджър се присъединиха към преследвачите. Когато Аманда преминаваше пред къщата, чу да пищи

бебе. Спря само за миг, но в този момент изгуби поглед от преследвания субект. Един от членовете на бандата вероятно се бе вмъкнал в къщата, защото внезапно от един прозорец се показва дуло на пушка. Тя чу как Роджър ѝ вика да залегне на земята. След това усети експлозия. Последва тишина.

Аманда прекара осем часа в хирургията. Лекарите казаха на Бет, че е имала късмет, че рефлексите ѝ са били толкова бързи и че партньорът ѝ е успял да избегне бързата стрелба, преди и той да стане жертва. Възстановяването ѝ щеше да продължи известно време — имаше значително вътрешно кървене — но щяла да се оправи. Дупката в левия ѝ дроб щеше да се излекува, до степен да чувства недостиг на въздух само след крайно изтощение. Други жизнени органи не бяха с дълготрайни увреждания.

Роджър загуби едното си око. Една жена, четирите ѝ деца, които бяха на възраст от три месеца до шест години, и двама невръстни членове на бандата бяха убити. Други двама бяха заловени и щяха да бъдат съдени за убийство. Останалите трима се бяха измъкнали.

Докато лежеше в болничното си легло, Аманда направи озадачаващо откритие: беше прекарала живота си в озъртане през рамо и скачане в сенките в очакване на някои изпълнител от картела Еспиноза или бандит от Ню Йорк да я застреля. Иронията бе, че по нея бе стреляно, но нейният нападател не знаеше и не се интересуваше коя е тя. Нападението бе съвсем случайно, но то впечатли Аманда и тя отново разбра, че ужасните неща *биха могли* да се случат и щяха да се случват, ако тя се излагаше на такива места.

Когато физическите ѝ рани бяха достатъчно излекувани, за да може да пътува, Аманда съобщи, че ще отстъпи и ще се отдаде на фотографията.

— Имам нужда от време, за да направя правилен избор — довери тя на майка си.

— Къде отиваш?

Аманда сви рамене.

— На някое място, където ще мога да си отпочина и да размисля как да прекарам остатъка от живота си.

Това място беше Италия.

Аманда стопли пръстите си, като обгърна с тях купата със супа. Тайлър бе облегнал брадичка върху ръцете си и ѝ се усмихваше.

— Какво се хилиш? — изгледа го тя.

— Не мога да повярвам, че в един многомилionen град ние не само се натъкнахме един на друг, но и че ти не си омъжена и с две деца.

— Дори не съм се доближавала до женитба и деца — тя се засмя, доволна от облекчението, което озари лицето му. Тайлър бе първата страстна връзка на Аманда, от тогава тя не се беше влюбвала — в никого толкова силно. Зачуди се дали и той бе останал неангажиран по подобен начин.

— Все още ли си полицаи? — той произнесе думата предпазливо, сякаш самият акт на говорене бе достатъчен да предизвика арест.

Аманда се усмихна.

— Вече съм детектив от криминалния отдел на полицейското управление на Ню Йорк. Специалността ми е съдебномедицинска фотография.

Тайлър вдигна ръце и поклати глава, сякаш тя приказваше твърде бързо, за да може да разбере какво казва.

— Какво, по дяволите, е *съдебномедицинска фотография*? И кога се премести в Ню Йорк?

Неизказано остана: *И защо не ми се обади?*

Аманда чу мълчаливия въпрос, но точно както той не го изрече на глас, така и тя не отговори. Бяха имали връзка, когато пътищата им се бяха пресекли. Бяха изживели пламенна любов, но се бяха срещнали на един от кръстопътищата на живота, когато всеки трябваше да вземе решения с далечни последици и никой не бе емоционално подготвен да се отдаде на нещо извън тогавашния момент. И двамата бяха достигнали до любовната си история разстроени и разколебани, но когато се разделиха на гарата, бяха възстановили чувството си на пълнота и сигурност и излъчваха увереност, която произлизаше от знанието, че са споделили нещо специално.

— Преместих се тук преди няколко години — каза тя. — Но университетът ме държеше твърде заета, за да се обадя на някого.

В действителност тя бе дошла в Ню Йорк не много след завръщането си от Италия. Минало ѝ беше през ум да му се обади, но

сериозна романтична връзка не влизаше в петгодишния ѝ план. Твърде много щеше да ѝ отвлече вниманието. Като наблюдаваше майка си, бе разбрала колко е трудно да изградиш кариера и установено положение в една нова общност.

Друго усложняващо обстоятелство бе и фактът, че Ню Йорк бе *Опасна зона* — място, което Службата предпочиташе тя да избягва. Маями бе другият град в техния списък: *Не можеш да се прибереш отново вкъщи.*

Като настоя да се премести в *Опасната зона*, Аманда загуби правата си на защита от „Програмата защита на свидетелите“. Не че бе изоставила чувството си за предпазливост. Беше решила, че е време да живее живота си, където и както ѝ харесва. Както каза на Бет и агент Бейтс, щеше да внимава. Нямахте да предаде майка си или да разкрие нещо, което не бива. Но възнамеряваше да върши работата, която винаги бе искала.

— Получих степен бакалавър от училището по криминално правосъдие „Джон Джей“ и тогава продължих, за да взема магистърска степен по съдебна медицина, със съсредоточаване върху фотографските доказателства.

Тайлър се засмя.

— Ти все още си най-несъвместимата жена, която съм срещал.

— Моля?

— Повечето добре изглеждащи жени като теб прекарват дните си, като работят в елегантни офиси или пазаруват в елегантни магазини, а нощите си — като вечерят в старинни бистра или шикозни ресторанти. Те никога не пропускат да си направят маникюр. Считат, че едно полицейско помещение и моргата са декори за телевизионно шоу и рядко употребяват думата *труп* в обикновен разговор. Ти, от друга страна, си онова очарователно същество, което вероятно никога не е влизало в салоните за красота „Бергдорфс“, „Бендълс“ или „Триксис“. Защо да се тревожиш, когато прекарваш дните си — и вероятно и нощите си — като получаваш кръв по обувките и кой знае какво под ноктите си, като правиш снимки на мъртви тела... Не го разбирам...

— Обичам да работя с фотоапарат — поясни тя простичко, като знаеше, че никакво количество обяснения не можеше да направи работата ѝ приятна.

— Това да правиш снимки на „Понте Векио“ при залез-слънце го разбирам. Но не и на някоя жертва, застреляна на зазоряване.

Аманда се засмя, след това се размекна.

— Залезите във Флоренция бяха впечатляващи, нали?

Тя затвори очи за миг, като си възстановяваше един образ: ярко жълтата дневна светлина, която се насищаше до оранжево, когато вечерта се настаняваше върху покривите от теракота на онзи град от петнадесети век. Много вечери двамата с Тайлър бяха свидетели на края на деня, когато се разхождаха покрай „Арно“. Тя почти успя да усети топлината на слънцето по лицето си и силата на ръката му около талията ѝ. Когато отвори очи, бе ясно, че Тайлър също се бе върнал във Флоренция.

— Всичко, свързано с Флоренция, бе впечатляващо — промълви той тихо, а очите му я изпиваха.

Аманда завъртя лъжицата си в супата.

— Все още нося онази огърлица, която ми купи.

— Това ме радва — кимна Тайлър.

Отново между тях се настаниха спомените. През втората им вечер заедно те се разхождаха по „Понте Санта Тринита“, като гледаха надолу по реката към „Понте Векио“ — единствения от античните флорентински мостове, който бе избягнал бомбардировките на Втората световна война.

— Толкова е красиво — въздъхна Аманда, като се пресегна за фотоапарата.

— Бил е построен през хиляда триста четиридесет и пета, но месарите, работниците, които щавили кожи, и ковачите, които били първоначалните наематели, били изгонени от дук Еди-кой си през последните години на петнадесети век, защото вдигали твърде много шум. Също и защото използвали реката като бунище за смет и вонята била отвратителна. Работилниците били построени отново и отдадени под наем на златарите.

Очите на Аманда се разшириха, което предизвика смях от страна на Тайлър. Малко жени можеха да устоят на съблазънта на красивата бижутерия, дори тези, които носеха памучни панталони, фланелка и раничка. Той я хвана за ръка и я поведе към старинния свод, откъдето тя отправяше нежни погледи към всеки прозорец и всяка сергия като

дете на някое вълшебно представление. Особено бе привлечена от изяществото на филигранните огърлици.

— Изглеждат като златни паяжини — рече възхитено тя.

През нощта преди завръщането си в Щатите той ѝ подари тънка верижка от филигранно злато. Каза ѝ да си мисли за него, когато я носи. Тя го направи.

— Връщала ли си се отново там? — попита я сега.

— Без частния си екскурзовод? — погледна го с усмивка. — Нямахте да знам къде да отида и какво да посетя. Ами ти?

Той поклати глава.

— Нямахте да бъдете същото без твоя стимул да гледам отвъд онова, което виждам.

Тайлър имаше обширни познания по история и ги споделяше щедро с Аманда. Каквото и да разглеждаха, където и да отидеха, независимо дали вървяха по улиците, по които някога бе крачил Микеланджело, или се наслаждаваха на съкровищата в галерия „Уфици“, възхищаваха се на статуята на Давид или на архитектурното великолепие на катедралата „Брунелези“, Тайлър можеше да цитира факти и разказва истории, които вмъкваха вълнение, което иначе щеше да липсва. Нейният принос бе остротата на погледа ѝ. Тя го учеше как да наблюдава красивите неща и как да открива основната им идея, независимо дали ставаше въпрос за сграда, картина, лъч слънчева светлина или цветовете на чаша вино.

— Освен това работата ми не ми осигурява лукса от време, което е необходимо за такова пътуване.

— Вероятно вече си станал крал на „Уол Стрийт“ — подкачи го тя.

Той се усмихна.

— Все още не. Точно сега работя по въпроса да бъда наречен „Коронования принц“ в „Беърд, Натансън и Спелинг“.

Годините практика позволиха на Аманда да не покаже изненадата си.

— Мислех, че щеше да работиш за „Уолф и сие“, или нещо такова.

— Да, и наистина работих, но след година работа там не някой друг, а самият Лайънъл Беърд ме помоли да се присъединя към неговата фирма като вицепрезидент.

— Придвижил си се нагоре във висшето общество.

— Не достатъчно високо.

В гласа му прозвуча позната нотка. В Италия, когато Тайлър заговореше за атмосферата на „Уол Стрийт“, беше в същите тези войнствени тонове. Когато тя изтъкна това, той обясни, че финансовото общество е арена, в която гладиаторите се бият до смърт. Когато Аманда предположи, че вероятно това му твърдение е преувеличено, Тайлър не се съгласи с нея. Само амбицията не е достатъчна — бе казал той. Нито пък талантът. Човек се нуждаеше от страст, себеотдаване и целеустременост, която властва над всичко останало. Аманда, която бе израснала с уверението, че амбицията би могла да доведе до разкритието ѝ, намери робуването на една-единствена цел за нещо, което бе трудно да си представи.

— Но — додаде той с усмивка, която не се четеше в очите му — работя по въпроса.

— Кой въпрос?

— Да стана приемник на Лайънъл Беърд.

— Предполагам, че Лайънъл Беърд е най-главният вълк.

Тайлър кимна.

— Той е съвършен. Няма съмнение в това. Но в случай че се интересуваш: неговият вой е също толкова опасен, колкото и захапката му.

Аманда успя да покаже смутен вид, но Лайънъл ѝ бе признал, че репутацията му на грубиян е съвсем заслужена.

— Предполагам, че човек не става толкова богат и властен като се прави на скаут, но този тип наистина изпитва удоволствие да къса крилата на пеперудите.

Аманда се намръщи. Да чуе такова описание на баща ѝ бе болезнено.

— Наблюдавал съм го как сдъква хора, които са се скъсвали от работа заради него — очите на Тайлър бяха изпълнени с тъга, която тя не разбра. — Дори да му дадеш всичко, което имаш, то не е достатъчно.

— Тогава защо не напуснеш?

— Добър въпрос — промърмори той, като се върна оттам, където бе отишъл. — Отговорът е: „Беърд, Натансън и Спелинг“ е най-доброто шоу в града. Там съм един от големите шефове и, без значение

какви чувства изпитвам към Лайънъл Беърд, безсмислено е да напускам. Особено след като той вероятно ще се пенсионира след няколко години.

— Имаш ли шанс да го наследиш?

— По документи аз съм един от няколкото в най-добрата позиция да се придвижа нагоре и да стана приемник. Но това не означава непременно нещо. Като познавам Лайънъл, той ще превърне това в състезание между своите вицепрезиденти. Онзи, който може да донесе повече пари над долната граница, определена от Лайънъл, печели.

— Не ми влиза в работата — смръщи се Аманда, — но не звучи неразумно.

— Не, наистина — Тайлър я изгледа, като изведнъж разбра, че не се е изразил съвсем ясно. — Виж. Не вярвам в нещо за този дето духа. Но честните заслуги трябва да се възнаграждават, а аз не знам дали на Лайънъл Беърд може да се има доверие за това.

— Ти не го харесваш — констатира Аманда.

— Не. Не много.

— Защо?

Тайлър направи пауза, за да премери думите си.

— Той не мисли, че е отговорен на някого за нещо.

През последните няколко месеца Лайънъл бе нарушил практиката си и бе наваксал част от отсъствията си по време на онези ранни години, когато бе позволил на амбицията да надделее над задълженията му като баща. Но още веднъж в живота си Аманда бе чула Лайънъл да бъде описан точно по същия начин — от майка си.

— Това означава ли, че ще се оттеглиш и няма да се бориш за мястото?

Тъмните очи на Тайлър проблеснаха с решителност.

— Разбира се, че не! Ако се оттегля от това състезание, никога няма да получа втори шанс, където и да е. Всеки на Уолстрийт ни наблюдава. Така че, независимо дали ми харесва, или не, ще трябва да играя играта на Лайънъл.

Аманда сви рамене.

— Животът невинаги се върти около това, което харесваш или не харесваш. И невинаги ти дава възможност за избор.

Бавна, любопитна усмивка се показва на устните на Тайлър.

— Много умно от твоя страна — кимна той, като взе ръката ѝ и я
сгъна в своята. — Как стана толкова мъдра?
— Нямах избор — отговори тя тихо.

ГЛАВА ТРЕТА

Памела Ричардсън Беърд разглеждаше мострите от лични канцеларски принадлежности, сякаш бяха диапозитиви от ДНК. След дълго обмисляне тя се спря на един семпъл, но изпъкващ шрифт, очевидно по-подходящ за жената на един американски сенатор, отколкото печатните букви, които бяха символизирали омъжването ѝ за Лайънъл Беърд или претрупаните френски извивки и завъртулки от първия ѝ брак. Тя си отбеляза да изпрати икономката си при мисис Джон Л. Стронг на „Медисън“ да поръча гравирани визитки, бланки за писма, пликове и покани. След още един момент на размисъл тя реши да разпита за създаването на лично лого чрез включване на орел или някоя друга част, характерна за Америка.

Усмихна се. Колко приятно бе да имаш лично лого с такова значение! Няколко приятелки бяха възприели символи: голф клуб за една жена, която бе погълната от играта, лилия — за жена със същото име, игла за шиене с извит конец за някой, който бе работил като моден дизайнер за час и половина. Но всички те бяха тривиални, надсмая се Памела, и съвсем не бяха толкова доминиращи като един американски орел или едно знаме.

Докато някои други жени биха намерили за тежест да встъпват в брак многократно, Памела бе на друго мнение. Доколкото всеки брак бе подобрение на миналия, той бе причина за поздравления, а не за присмех. Със сигурност бракът ѝ с Джон Чизъм бе промяна към по-добро. Лайънъл беше богат, но богат бе и Джон. Лайънъл притежаваше власт, но неговото влияние се чувстваше предимно във финансовите кръгове. Джон бе старши сенатор от Ню Йорк. Властта му бе на практика безгранична. А и Джон бе светски човек — определен плюс в сравнение с Лайънъл, който трябваше да бъде влачен на благотворителни прояви и на вечери, където всички отиваха, за да видят и да бъдат видени. Памела се намръщи за миг. Лайънъл бе далеч по-добрият любовник, но тя предположи, че Джон компенсирал това

с по-голяма галантност. И по всяка вероятност Джон щеше да ѝ бъде верен — нещо, което бе съвсем чуждо на Лайънъл.

Настроението ѝ малко спадна, когато се зачуди дали поръчването на аксесоари не е преждевременно, тя не само че не бе насрочила дата на сватбата, а и не беше още разведена. Вярно бе, че не ѝ се искаше да изглежда прибързана, но колкото по-бързо се приспособеше към десетките подробности, включени в създаването на едно ново домакинство, толкова по-безболезнена щеше да бъде промяната.

Вниманието на Памела към подробностите бе едно от нещата, които бяха привлекли Джон към нея. Той имаше нужда от жена, която бе готова да поеме задачата да се грижи за мъжа си в очите на обществото, жена, която знае как да ръководи обществения им живот така, сякаш управлява някоя корпорация: жена, която желае да подчини егото си на неговото. Памела бе правила всичко това за Лайънъл без всякакви благодарности или похвали за добре свършена работа. Джон не само че оценяваше нейните усилия, а и ги насърчаваше, като винаги ѝ правеше комплименти за изтънчения ѝ вкус и обществената ѝ находчивост.

Памела въздъхна. Мъжете често ѝ правеха комплименти за страхотното ѝ тяло и сексуалната ѝ мощ. Бяха свикнали да се изразяват поетично за русата ѝ коса и зелените очи и начина, по който устните ѝ се докосваха до кожата им. Сега те възхваляваха начина, по който тя украсяваше масата и по който си връзваше шалчето.

Трудно бе човек да остарява. Като оставим настрана физическите изненади, свързани с напредването на възрастта, ставаше все по-трудно да се поддържа представителна външност без екип от козметички, треньори, хора, които да пазаруват вместо теб, и специалисти по пластична хирургия. Ревностното съсредоточаване върху външния вид би могло да изглежда повърхностно, но в нейната среда привлекателността бе от първостепенна важност. Жените от обкръжението ѝ водеха живот, обвързан с четирикратно хранене, облекла от модни дизайнери, срещи на благотворителни комитети и ръкоделие. Те не бяха наети към шикозни аукционни къщи или модни концерни, като онези от по-младия социален кръг, но независимо от това също се трудеха неуморно. Тяхната работа бе да откриват, създават и поддържат връзки с други жени, чиито съпрузи бяха играчи — мъже, които инвестираха или бяха на власт, или търгуваха с

влиянието си. Работата бе лесна, ако жените се харесваха взаимно, но Памела бе предпочела да изстрада много досадни обяди или безкрайни игри на бридж, вместо да рискува да загуби някоя карта на Лайънъл от „Ролодекс“.

Тя предпочиташе повече следобедите, прекарани в хотел „Мейфеър“, където двамата с Лайънъл се бяха ухажвали. Той обичаше да обядва в „Льо сирк“ заедно с приятелите си, след това да изразходва калориите си от обяда в съседната стая, при нея. Два, три или четири пъти седмично имаха срещи в един луксозен апартамент, като се възхищаваха един на друг до изнемогване. През нощта, по време на вечеря с други двойки, те се въздържаха до такава степен, че имаше много, които се съмняваха, че въобще са имали интимна връзка. Памела действително чу как някои се чудят на факта, че никога не бяха ги виждали да се докосват с Лайънъл. Ако можеха да надникнат в апартамента на Памела или в градската къща на Лайънъл след вечеря, щяха да мислят другояче.

Бяха се срещнали на един коктейл в неговата къща. Тя бе дошла с един мъж, който искаше да пусне акции на фирмата си на пазара и търсеше съдействието на „Беърд, Натансън и Спелинг“. Когато ги представиха, Лайънъл бе заковал поглед в очите ѝ и остана втренчен така, докато тя си помисли, че буквално ще се разтопи от горещината. Вниманието му към нея бе екзалтирано. Докато нейният придружител говореше, Лайънъл кимаше и се усмихваше, но очите му не слизаха от нейните. Мъжете говориха кратко за работа, но Лайънъл през цялото време не я изпусна от погледа си. Двамата едва размениха по някоя дума и никой не отправи някаква покана, но все пак, когато нейният познат каза, че е време да тръгват, тя му отказа рязко, намери пътя до спалнята на Лайънъл, съблече дрехите си и го зачака да дойде при нея. След десет минути той го направи.

Малцина биха ѝ повярвали, но Памела не бе притеснявала Лайънъл за женитба. Още отначало бе задържала Лайънъл като мъж, чиято страст избухваше по-силно, когато се чувстваше необвързан. Тя разбра инстинктивно, че усещането на Лайънъл, че може да си тръгне, бе точно онова нещо, което го караше да се връща отново. След няколко години обаче, когато бе убедена, че нищо не би могло да намали страстта им, Памела започна да прави намеци за това, че Лайънъл трябва да ѝ направи предложение. Когато той не го направи,

тя му даде ултиматум: или щяха да узаконят връзката си, или тя щеше да го напусне. Той постъпи честно. Призна, че тя го бе направила невероятно щастлив и че не би могъл да си представи живота без нея. Но ѝ напомни, че вече се бе провалил в предишните си два брака, не искаше да се провали и с нея.

— Някои хора не обичат да рискуват — каза ѝ той. — По-добре да останем така, както сме сега.

Тя пренебрегна съображенията му. Вярваше, че след като изцяло навлезе в живота му, той щеше да разбере каква свършена двойка са.

Каква глупачка се оказа!

Очите на Памела се напълниха със сълзи от яд и съжаление. Лайънъл винаги казваше, че животът е резултат от избор и че човек трябва да живее с последствията от своите решения, това бе неговият начин да я обвини за това, че работите между тях не бяха потръгнали. Но тя отказа да приеме виновността си. Не тя се бе превърнала в дистанцирана и хладна съпруга.

Не тя бе тази, която бе овакантила леглото им. Памела би поела отговорността за няколко колосални прецаквания в живота си, но вината за провала на брака ѝ с Лайънъл определено постави на неговите донжуановски плещи.

Първият ѝ съпруг бе младежка грешка от нейна страна. Беше се омъжила на двадесет, защото Харисън Уолтън бе богат, известен в обществото, красив в своя рус, англосаксонски вид на човек от привилегированата прослойка, и защото така правеха младите жени, които искаха да попаднат в тази прослойка. Харисън Уолтън се оказа особняк, с наклонности към ексцентричен секс и настроение с буйни избухвания. Година и половина по-късно, след като я бе пребил толкова лошо, че не само предизвика аборт, но и я остави неспособна да има деца, те се разведоха.

Бъдещият ѝ съпруг, Джон Чизъм, бе преценка на една жена на средна възраст. Той бе заможен човек с положение в обществото, мъж, който търсеше физическа връзка, но не предявяваше прекомерни изисквания към нея, в замяна тя не питаше необичайни очаквания към него. Имаха взаимен роман, в който и двамата се проявяваха повече като помощници един на друг, отколкото като любовници. Тя щеше да му бъде жена с безукорен вкус и препоръки. Той щеше да я издигне до самия връх на обществената стълбица. Заедно, след като

завършеха предбрачните споразумения за равнопоставеност, те, както изглежда, щяха да образуват един съвършен съюз.

Но именно Лайънъл Беърд бе любовта в живота на Памела. Тя не размишляваше, когато започна връзка с него, нямаше интелектуални преценки за плюсовете и минусите му. Той предизвикваше толкова силни и толкова завладяващи емоции в нея, че въобще не стоеше въпрос за някакъв избор. Той бе мъжът, за когото бе мечтала цял живот и все още мечтаеше. Лайънъл бе електричеството, което караше сърцето ѝ да бие, и тя го бе обичала до полуда. Тъкмо затова сега го мразеше толкова дълбоко.

Той не бе отговорил на любовта ѝ.

Памела вероятно бе предполагала, че ще има една тиха вечеря вкъщи. Когато двамата с Джон вечеряха навън, бе невъзможно да разменят повече от две изречения, преди някой да се приближи до масата им, за да разговаря със сенатора. И ако тези прекъсвания не бяха достатъчни, за да ѝ провалят вечерта, всеки път, когато тя искаше мнението му за нещо, свързано с предстоящото им брачно споразумение, Джон ѝ отговаряше рязко. Когато го попита какво би казал за позлатени кранчета с орлови изображения за тоалетната стаичка, той се разяри.

— Не искам да разговарям за пешкири или доставки, или аксесоари за банята, докато не приключиш с развода! Разбираш ли ме, Памела?

— Не е нужно да ми откъснеш главата за това — просъска тя, като се зачуди дали някой го бе чул как я мъмри. — И, естествено, че те разбирам. Опитах се да накарам Лайънъл да подпише документите, но той си е... Лайънъл!

— Не ме е грижа какъв е. Това, което ме е грижа, е, че след като съм сенатор, и според сътрудниците ми, които следят за общественото мнение, срещите ми с омъжена жена, която е въввлечена в един мръсен развод, няма да ми помогнат да задържа поста си. Така че направи онова, което трябва да направиш, за да приключиш с тази работа!

— Няма нищо мръсно в развода ми, Джон, освен може би това, че двамата с теб сме се шибили в твоя кабинет, в апартамента ти, на задната седалка на лимузината ти и на всяко друго място, на което ти

си решавал да демонстрираш своята... *мощ* — каквито и да бяха нуждите на Памела — а те бяха много — тя отказа с нея да бъде разговаряно като с робиня. Тези дни бяха отминали. — Няма да се откажа от своите права и акции в „Беърд, Натансън и Спелинг“ само за да угодя на твоите сътрудници, занимаващи се с общественото мнение. Имам нужда да осигуря бъдещето си.

— Твоето бъдеще е да си следващата госпожа Джон Чизъм — изрече той с високомерна любезност, която накара Памела да настръхне.

— Дали да попитам последната госпожа Чизъм колко сигурна се чувства?

Като се има предвид, че Памела активно бе предприела действия, за да замени Емили Чизъм в леглото на Джон, този въпрос вероятно бе нечестен, но Джон не бе особено щедър към бившата си жена. Памела нямаше причина да очаква, че ако се разделяха — а нейната история доказваше, че нищо не е сигурно, — той щеше да бъде щедър с нея. На нейната възраст тя не можеше да си позволи да си тръгне от Лайънъл с празни ръце.

Като осъзна, че бяха на ръба на сериозен спор, Джон направи бърз ход да успокои своята годеница.

— Съжалявам, скъпа — измърка той, като се протегна през масата, за да хване ръката ѝ, — не исках да те разстройвам. Просто съм объркан.

— Защото? — Памела не бе съвсем убедена, но изглежда нямаше смисъл да докарват този инцидент до точката на кипене.

— Защото съм загрижен за изборите.

Изборите бяха вълшебната дума, предназначена да напомни на Памела колко важно бе сенаторското кресло, това бе мощната основа, за която и двамата жадуваха. Ако искаше да се храни от него, трябваше да поработи, за да го има. А точно тогава и двамата знаеха, че то приема застрашителни размери като битка за върха. Благоразположението на хората към Джон не бе особено голямо, те не вярваха, че той е един *от тях*. Не вярваха, че той разбира или е свързан с техните проблеми. Гледаха на него като на брамин с дебел портфейл, който се интересува повече от това да запази членството си в този частен, консолидиран клуб на данъкоплатци, известен като Американски сенат, отколкото да се увери, че нюйоркчани получават

справедлив дял от федералното правителство. За да се противопостави на това впечатление, неговите съветници сформираха групи и брое на гласовете, както и телефонни проучвания в неистов опит да намерят положително мотото, което той би могъл да сграбчи и да развее като знаме, преди някой опонент да го обрисова с недостатъците му.

— Все още не са открили нищо, с което да напълнят къщата ми с избиратели — изпъшка Джон. — И с хора, които вдигат шум до небето и се бият в гърдите в името на морала, семейните ценности и моделите на поведение, не мога да си позволя нашият роман да излезе на централната сцена. Вярно е, че страната не е вече толкова нетърпима към неженените или разведени представители на властта както едно време, но това не означава, че харесват намека, че техният сенатор се среща открито с една *все още* омъжена жена — той се усмихна закачливо. — Без значение на това колко е неотразима тя.

Памела позволи комплимента, въпреки че бе предложен като потвърждение на грубиянското му поведение. Тя му позволи също да побъбри за трудностите, които среща, като се опитва да прокара съдържателна кампания във време, когато цинизмът бе отворил повечето хора. Те ненавиждаха политиците, не се доверяваха на правителството и не вярваха на обещанията на никой, който казваше: „Ако бъда избран...“

— Защо не поставиш въпроса за наркотиците в основата на платформата си? — предложи Памела тихо, като не желаше да бъде чула от чуждо ухо.

Джон свъси вежди. Не разбра веднага същността на казаното, но имаше желание да слуша.

— Продължавай.

— Този щат има определен брой големи градове, като оставим настрана големите квартали на Ню Йорк — Бъфало, Сайръкюз, Олбъни, Рочестър. Всички те са разядени от наркотиците и престъпленията, които ги съпътстват, както и заобикалящите ги крайградски зони, които никога не са свикнали да гледат на наркотиците като на свой проблем. За повечето хора това е станало тема на живота. Застани на печелившата страна и ще изглеждаш като кръстоносец.

Джон поклати глава.

— Опитвано е вече. Доул го използва срещу Клинтън и в действителност не получи необходимия отклик. Хората не вярват, че правителството може да спре притока на наркотици по улиците.

— Това е така, защото правителството е твърде голяма цел и винаги е било злодей за спасителя, в зависимост от гледната точка. Опитай се да разпалиш огъня на нещо по-малко, по-специфично. Нещо, за което малките хора могат да възроптаят.

— Като?

Памела се наведе по-близо.

— Банките и брокерските къщи. Същите хора, които отказват ипотеките или заеми за малък бизнес.

Джон се вторачи в нея слисан. Тя имаше право: *Обикновеният човек* мразеше банките и бе силно подозрителен към Уолстрийт.

— Наркотиците създават големи пари — продължи Памела, — пари, които се инвестират и изпират от най-уважаваните институции в страната. Те се облагодетелстват от това, без да им мигне окото за неморалността на това откъде идат тези пари. Но когато се намекне, че легализирането на употребата на наркотици би отнело голям пай от тези печалби, те вдигат вой до небето за това как това би поставило наркотиците в ръцете на децата. Е, отгатни какво? Наркотиците убиват деца, дори сега, докато си говорим.

Джон се размисли за известно време.

— Много от поддръжниците ми са от финансовите кръгове — промърмори той, разсъждавайки на глас. — Не би им харесало да ги превръщам в *лошите момчета*.

— Те са свикнали да ги наричат *лоши* — засмя се Памела. — Аз си мисля, че те носят тази титла като значка на честта. Тя ги разделя от плебеите в този свят.

— И все пак...

— Не ти предлагам да стовариш проблема с наркотиците изцяло върху тях, Джон. Хората не биха повярвали на това. Но биха повярвали, че дейността на банките има мощно лоби, което може да работи извънредно, за да предпази правителството от предприемането на сериозни действия срещу вноса на наркотици — тя остави тази мисъл да се уталожи малко, после продължи: — Твоите избиратели знаят, че си богат човек. За теб опитът да станеш популярен сред онези

хора, които са те направили богат, те прави да изглеждаш като герой. И ако американците жадуват за нещо в тези дни, то е за някой герой.

— Може да излезе нещо от това, което казваш... — Джон не можа да скрие изненадата си, че Памела му бе дала онова, което неговият високоплатен персонал изглежда не можеше да открие: жизнеспособна тема, около която да изгради една надеждна кампания.

Памела забеляза учудването му. Възнегодува срещу това, но не каза нищо. Имаше други цели, освен одобрението на Джон.

— Освен това — продължи ентусиазирано тя, — ако внушиш, че Уолстрийт не се интересува дали наркотиците разрушават „Мейнстрийт“^[1] те ще бъдат първите, които ще подкрепят кампанията ти.

— Ако не заради друго, то за да парират една негативна представа — вметна Джон, като си мислеше, че следва разсъжденията й.

Памела побърза да го поправи.

— Защото отърваването на страната от наркотиците е печеливша тема, а всеки иска да бъде на страната на победителя. Особено групите със специални интереси.

За първи път, откакто си спомняше, Джон я погледна с искрено уважение.

— Ти си чудо, Памела Ричардсън Беърд! Ако не бях те помолил вече да се омъжиш за мен, щях да го направя отново.

— Благодаря ти, скъпи! Това е много мило.

Той повдигна ръката й до устните си и я целуна.

— Искам те до мен, Памела! Как ще приключим твоя развод?

Тя сви леко рамене, като че ли нямаше представа.

— Бих искала да знам. Опитах се, но знаеш колко е твърдоглав Лайънъл. Трудно е да го размърда човек.

— Аз ще го размърдам — изръмжа Джон с оголени зъби. Той и Лайънъл бяха отдавнашни противници. За Памела беше лесно да натисне това копче. — Аз съм председател на сенатския банков комитет. Понастоящем разглеждаме няколко теми, които са в ползването на Лайънъл. Повярвай ми, той не само ще ти даде всичко, което искаш, но и ще го направи бързо!

Памела го погали с благодарност по бузата. Вътрешно тя ликуваше. Тази вечер не бе започнала обещаващо, но със сигурност

завърши добре. Не само че Джон щеше да се противопостави на Лайънъл, но, изглежда, щеше да направи връзките на финансовите среди с наркобизнеса сърцевина на борбата си за Сената. Ако го направеше, Памела възнамеряваше да направи Лайънъл Беърд плакатен образ на тази кампания.

Това, което Джон не можа да разбере, бе, че Памела подемаше собствена кампания, основана единствено върху отмъщението.

Джон Чизъм ненавиждаше Лайънъл Беърд. Откакто можеше да си спомни, Лайънъл бе служил като човешка барикада, като се промъкваше по средата на който и път Джон да беше избирал. Когато Джон бе младеж и започваше работа в „Пейн Уебър“, той и Лайънъл се състезаваха за клиенти. После се състезаваха за ръката на Нан Натансън — и за вниманието на могъщия ѝ баща, Морис. Когато Джон реши да напусне Уолстрийт и да насочи поглед към Камарата на представителите, Лайънъл подкрепи неговия опонент, който спечели. Две години по-късно Джон навлезе в борбата по-добре подготвен и съкруши човека на Лайънъл. Същият сценарий се разиграваше по време на всяка от сенаторските кампании на Джон. Ако Лайънъл не подкрепяше опонента на Джон, той поставяше на съмнение ефикасността на позициите на Джон. Когато и да бе привиквал Лайънъл пред сенатския банков комитет, неговата поява означаваше още едно представление на шоуто на Джон и Лайънъл, като всеки от мъжете се стремеше да нанесе удари почти под пояса. Джон не знаеше кога се бе породила тази враждебност и защо, но през годините едно нещо му бе станало ясно: двамата не можеха да се понасят.

Сенаторът вървеше по широкия коридор на „Беърд, Натансън и Спелинг“, заобиколен от своите двама помощници, с целеустремена походка, с черти на лицето, които бяха скрити зад маска *не ме безпокойте*. Той спря пред кабинета на Лайънъл достатъчно дълго, за да може Фреда Макдугъл — секретарката на Лайънъл, да съобщи за неговото пристигане. После, без да чака покана, влезе вътре, затвори вратата след себе си и приближи към бюрото на Лайънъл.

Лайънъл погледна часовника си, а после към своя гост.

— Винаги сте бил изключително точен, сенаторе. Това е една от вашите сили.

По пътя за насам Джон се бе опитал да се закали точно срещу този вид бодлив злонамерен намек. Въпреки върховните си усилия той сви юмрук и трябваше да се пребори да не стовари някой удар в брадата на Лайънъл. Вместо това, отново без покана, Джон седна.

Лайънъл сплете пръсти, постави лакти върху масивното, облицовано с кожа бюро и се наведе напред, с вгълбено изражение на лицето.

— Какво мога да направя за вас, сенаторе? — каза той, като че ли Джон бе дошъл с шапка в ръка да проси милостиня.

— Можеш да дадеш развод на Памела.

Лайънъл сви невинно рамене.

— Не зависи от мен, Джон. Поради някаква причина Памела шикалкави. Вие двамата проблеми ли имате?

— Престани с тези глупости, Лайънъл! Ти си този, който будалка. И то вероятно само заради явната наслада да я измъчваш.

— Точно обратното. Да ти кажа направо, твоята бъдеща годеница се опитва да ме изнуди за всичко, което може да получи.

Джон изсумтя от отвращение.

— Само ти би могъл да определиш едно разумно споразумение като изнудване.

— Разбира се, че това споразумение ти изглежда разумно. Нали не си ти този, който плаща!

Джон вдигна раздражен ръце.

— Жената бе с теб в продължение на почти десет години, за Бога! Споразумението, което ти и твоите адвокати сте изготвили, е не само оскърбително, то е безскрупулно!

— Тя не мислеше така, когато подписа предбрачните документи.

— Направила го е без изгода или съвет — Джон бутна стола си назад, стана от мястото си, постави ръце на бюрото и се надвеси над Лайънъл. — Тя ти е вярвала, че ще постъпиш правилно, но ти си я прецакал!

Лайънъл се изхили.

— Бих казал, че и двамата сме виновни за това. А ти?

Джон се протегна през бюрото и сграбчи Лайънъл за яката.

— Не се осмелявай да говориш за Памела по този начин — и като го пусна, той блъсна обратно Лайънъл на стола му.

Лайънъл отстъпи, като се измъкна изпод разгорещения гняв на Джон.

— Виж, аз направих онова, което всеки богат мъж, включително и ти, Чизъм, би направил — настоя той. — Защитих авоарите си.

Джон поклати глава и цъкна с език с очевидно отвращение.

— Действаш като презрян любовник, Лайънъл, и тази роля не ти подхожда.

Джон успя да види, че последната му забележка попадна в целта, знаеше, че ще стане така. Това бе област, в която двамата мъже си приличаха — нямаше значение колко често Лайънъл бе мамил Памела, когато тя тръгна с друг, мъжката гордост на Лайънъл бе наранена.

— Какъв е интересът ти във всичко това, Джон? Не мисля, че имаш нужда от парите ѝ за каквото и да било, така че защо е това бързане да приключим с този развод?

— Наистина е доста просто. Бихме искали да сключим брак. Толкова ли е трудно да се повярва?

Лайънъл се усмихна самодоволно.

— Това, какво мисля аз, няма значение за теб. А това, което ти би искал, не ме засяга. Възнамерявам да се погрижа Памела да се придържа към споразумението, което подписа. Ако това разстройва плановете ти, ами...

Джон почака на лицето на Лайънъл да се появи триумфално изражение, преди да го изтрие оттам.

— Като говорим за разстройване на планове — започна той, като изговаряше гладко думите, — имах друга причина да те посетя този следобед. Ако се върнем малко назад, помислих си, че бих могъл да си позволя любезността да ти кажа лично, че допълнението, за което ти лобираше — онзи законопроект, който не разрешава на големите банки да продават акции или да купуват брокерски къщи — е временно спрял.

Очите на Лайънъл блеснаха.

— Как смееш! — кипна той. — Това е важен законопроект. Ти беше брокер някога. Знаеш какво става сега. Банките стават твърде големи, твърде мощни и твърде алчни. Ако не внимаваме, те биха могли да излапат всичко, което могат да докопат, и да монополизират финансовата дейност.

— Спести ми това, Лайънъл! Откога ти пука за някой друг, освен за себе си?

— Ти не можеш да направиш това...

Чизъм се засмя.

— О, мога обаче. Аз съм председател на този комитет. Моята партия е в мнозинство. Ако искам да го прокарам, ще мине. Ако искам да го отлагам безкрайно, мога да го направя. А ако искам да го спра — приключи той, като стана от стола си, — считай, че е мъртъв.

Джон се извърна и тръгна към вратата, а държанието му бе изпълнено със самоувереност и желание да завърши с всичко това.

— Не ти вярвам! — извика Лайънъл. — Ти ме заплашваш, че ще спреш един важен законопроект, просто за да ме притиснеш да дам на приятелката ти благоприятен развод?

— Не съм заплашвал с нищо — гласът на Джон бе подигравателно спокоен. — Просто те попитах как вървят преговорите и след това те запознах с една тема от взаимен интерес.

— Колегите ми няма да харесат това — предупреди Лайънъл.

Сенаторът се извърна и се вторачи в човека, на когото искаше да отмъсти.

— Това, което ти и твоите приятели на Уолстрийт харесвате, не е моя грижа — изрече подигравателно той. — Това, което е важно за мен, е да направя онова, което е добро за американското общество. Ако това не те задоволява, толкова по-зле!

Фреда Макдугъл развърза бялата панделка на синята кутия и прерови тънката хартия в търсене на плячката, която лежеше вътре. Не всеки ден получаваше нещо от Тифани, а Памела имаше страхотен вкус. Когато отвори малката синя торбичка, тя намери един прекрасен червен емайл и сребърно сърце.

— Много ти благодаря — възторжено изрече тя, докато забождаше брошката на роклята си. Колко мило бе от страна на Памела да си спомни, че притежава колекция от карфици и че сърцето бе любимата ѝ форма. — Разкошна е, но наистина не трябваше.

— За мен е удоволствие — усмихна се Памела, като продължи играта. И двете знаеха, че подаръците на Памела бяха за заплащане на информация, с каквато Фреда я снабдяваше относно Лайънъл, каквито

бяха онези чудесни дискретни обяди в апартамента на Памела на Парк авеню.

Момичето им сервира салатата от омари, напълни отново чашите им с вино и изчезна така тихо, както се бе и появило. Памела би предпочела да попита Фреда направо каква е била реакцията на Лайънъл при посещението на Джон, да получи от нея отговор и да проводи тази кисела стара мома до вратата, но това не бе начинът, по който бяха установени взаимоотношенията им.

Доста отдавна, още от времето, когато започна връзката им с Лайънъл, Памела почувства, че жената, която пази вратата му, може да се окаже безценно завоевание. Въпреки че Лайънъл не бе забелязал, Памела веднага разбра, че Фреда е влюбена в работодателя си. Като знаеше, че чувствата на Фреда са невъзнаградени, Памела направи крачка, за да се сприятели с нея. Фреда бе висока, едра, с тебеширенобяла кожа и тъмна, къдрава коса, която тя поддържаше твърде къса за жена с нейните размери. Като оставим чудесните ѝ, сини като метличина очи, тя би могла да се опише като непривлекателна. Не беше омъжена, приближаваше петдесетте и бе единствено дете, чиито родители бяха починали, имаше малко приятели и още по-малко романтични преживявания, за които да си спомня през самотните вечери. Памела се понрави на Фреда, като се престори, че си приличат: две жени, които глупаво се бяха влюбили в изключително трудния, буен и все пак неотразим Лайънъл Беърд.

През годините емоционалната и финансовата инвестиция на Памела се изплати: Фреда се оказа извор на информация. В началото двете жени си изказваха взаимни съжаления относно явната решимост на Лайънъл да остане необвързан, като че ли и двете се състезаваха за него и по-добрата трябваше да спечели. След като Лайънъл и Памела сключиха брак, Фреда — като искаше да се покаже великодушна в своето поражение — се превърна в очите и ушите на Памела, като ѝ съобщаваше, когато подозираше, че Лайънъл не е верен на приятелката ѝ.

Нямаше съмнение, че Фреда се чувстваше упълномощена да има достъп до неща, до които жената на Лайънъл нямаше, това ѝ позволяваше да си мисли, че тя, а не Памела е най-важната жена в живота на Лайънъл. В известен смисъл тя си и беше такава. Лайънъл ѝ се доверяваше за всичко: от намирането на желираните му дъвчащи

бонбони до изчистването на дневната му програма, когато той имаше нужда да бъде на *непредвидена* бизнес среща. Тя знаеше размера на обувките му, предпочитаната от него марка на топката за голф, как изглежда лицето му, когато се кани да излезе извън кожата си, и какъв бе погледът му, когато изрече някоя лъжа. Тя знаеше също от личен опит колко безсърдечен може да бъде той и тъкмо затова не се чувстваше виновна за това, че споделя знанията за интимния му живот с друга жена, която го обича, и която страда от това.

— Джон каза, че си изглеждала чудесно онзи ден — поде Памела, като зареди помпата с комплименти.

Фреда се изчерви.

— Не мислех, че сенаторът е забелязал — избъбри смутено тя.

— Той счита, че синята ти рокля прави очите ти още по-красиви — Памела бе помолила Джон да обърне внимание на цвета на роклята на Фреда. — Знаеш ли, те са най-хубавото в теб — усмихна се Памела и отпи леко от виното си.

Фреда също отпи от своето.

— Сенаторът наистина бе в настроение — довери тя.

— Наистина ли?

— Нахлу в приемната като Патън^[2] — сините ѝ очи се разшириха при спомена. — Не остана дълго време и при господин Беърд.

— Как изглеждаше, когато си тръгна?

Фреда се замисли, като потупа с показалец по устните си, по които нямаше червило.

— Всъщност доста успокоен.

— Ами Лайънъл?

— Господин Беърд не изглеждаше щастлив — Фреда поклати глава и се зае с остатъка от обяда си, като набодне един блуждаещ лист маруля в чинията си. — Тези двама мъже са като запалена клечка кибрит и керосин. Не можеш да ги оставиш и за секунда заедно, без някой да избухне.

Памела кимна. Фреда току-що бе потвърдила мнението на Джон, че той наистина бе обезкуражил Лайънъл Беърд, който обикновено не се трогваше от нищо.

— Наистина мисля, че те се мразят взаимно.

— Те и двамата са доста темпераментни, това е вярно, но не мислиш ли, че това е обща черта сред властните мъже? — попита Памела, сякаш двете жени бяха наистина приятелки.

— О, абсолютно — кимна Фреда и докосна леко устата си, като се опита да прикрие пълната си липса на опит зад платнена салфетка.

Въпреки че повърхностно погледнато играта с Фреда можеше да се окаже жестока, Памела гледаше на нея просто като на друг аспект на тяхната връзка, основана на парите.

Фреда захранваше Памела с информация. Памела купуваше на Фреда чудесни подаръци. Понякога Памела казваше неща, които подчертаваха обществената непригодност на Фреда. Фреда изпитваше удоволствие, когато съобщаваше за злодеянията на Лайънъл. Въпреки че разказите ѝ винаги бяха облечени със състрадание, сякаш я болеше да разпространява такива неприятни вести, изражението ѝ показваше ясно, че се забавлява, като наранява Памела по този начин.

— Не знам за какво спореха — додаде тя с вид на грабител, — но се надявам, че сенаторът не е казал нищо уличаващо — Памела я погледна скептично. — Лайънъл прави запис на срещите си.

Памела се насили да остане невъзмутимо на мястото си. Джон нямаше да остане доволен от това развитие на събитията.

— Откога?

— Откакто първата му жена и дъщеря му бяха убити — изрече Фреда с искрено вълнение. Памела изглеждаше смутена. — Като приемем, че или някоя банда, или картелът е отговорен за това, господин Беърд смяташе, че съвсем не е невъзможно той да се превърне в мишена.

— Звучи логично — Памела се намрази за това, че изпита съжаление към Лайънъл.

— През годините той бе дотолкова обхванат от параноя, че в добавка към охранителите и обграждането със средства за защита свърза офиса си и къщата си в града така, че да може да прави запис и да филмира повечето от срещите и разговорите си.

— Не знаех това — изведнъж Памела се зачуди какво ли друго бе филмил. — Какво прави с тези ленти?

— Повечето от тях са или повредени, или просто изтрити.

— Като познавам Лайънъл, бих повярвала, че той остава през нощите и си преглежда най-великите си изпълнения. Вероятно

постоянно си раздава овации — гласът на Памела бе изпълнен със сарказъм.

— Има си други неща, които да прави нощем — вмъкна Фреда.

— Наистина ли? — интересът на Памела бе подчертан. — Коя е този път?

— Не я познаваш.

Памела веднага почувства облекчение. Няколко пъти дневната любовница на Лайънъл бе жена от нейното обкръжение. Дори Фреда бе отворена от липсата му на дискретност.

— Господин Беърд я представи като частен брокер по изкуство, специализираща фотография.

Памела си спомни, че последния път, когато посети градската къща, бе забелязала, че Лайънъл бе прибавил няколко огромни фотографии към своята колекция.

— И е млада — добави Фреда. Веждите на Памела се извиха нагоре.

— Колко млада?

— Към тридесетте. Или малко над тях.

— Добре би било, ако старият пес получи сърдечен удар. Откога продължава това?

— Поне от шест месеца.

По традиция флиртовете на Лайънъл бяха краткотрайни, изглежда разнообразието бе подправката на живота му. Шест месеца граничеха с ангажираност.

— Как изглежда тя?

— Видях я само веднъж — когато той я разведе из целия офис. Висока и стройна, с червеникава коса и кафяви очи — тя направи пауза, като преценяваше думите си. — Това, което ме изненада, бе колко е обикновена. Определено не е типът, по който си пада господин Беърд, но него сякаш това не го интересува. Откакто се обвърза с нея, той се усмихва през цялото време.

— Как се казва?

Фреда сбърчи вежди.

— Представи я като Макс. Без фамилия. Нито истинско собствено име. Просто Макс.

Памела направи палатка с пръстите си, като ги потупваше един срещу друг.

— Ще продължиш да я наблюдаваш, нали, Фреда? Има нещо в тази работа, което ме тревожи.

— Права си. Вероятно има нещо ужасно неприемливо — кимна Фреда, като се постара да скрие сарказма си, но не успя. — В края на краищата защо един динамичен мъж като господин Беърд би искал да се увлече по една красива, умна, млада жена, която го кара да се усмихва, когато би могъл да има две изсушени стари лелки като нас?

Памела се сви. Фреда просто се засмя. Понякога истината болеше.

[1] Главна улица в американските градове. — Б.пр. ↑

[2] Американски генерал (1885–1945), известен с десанта при Нормандия по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Аманда се взираше в силуета, докато натискаше спусъка на деветмилиметровия си Глок. Отново и отново. Всеки път можеше да чуе как инструкторът ѝ от полицейската академия я съветва да не се упражнява, като насочва оръжието към целта.

— Запази самообладание, за да отговориш на една заплаха.

Бързо тя зареди отново, нагласи мерника си и изстреля още един пълнител. Ръката ѝ трепереше, когато отпусна надолу пистолета си и свали от ушите си заглушителите, като ги остави да се люлеят около врата ѝ като шалче. Натисна бутона, който задвижваше мишената напред, и заразглежда надупчената от куршуми фигура, която приближи. Появи се усмивка на задоволство: всичките ѝ изстрели бяха улучили целта.

— Бедният негодник не е имал никакъв шанс.

Аманда се извъртя настрани с готов пръст на спусъка. Ръцете на Джейк Фаулър отхвъркнаха нагоре с жест, че се предава.

— Охо! — изграчи той, като се отдръпна. — Това бе комплимент, а не покана за дуел.

Аманда задържа стойката си за миг, преди да сложи пистолета си в кобура.

— Не обичам да ме изненадват.

— Ще го запомня, в случай че някога ме увещават да ви организирам честване на рождения ден.

Тя се извърна рязко и започна да прибира принадлежностите си.

— Като говорим за *случаи*, вие бяхте много убедителна оня ден, детектив Макс — заупорства Джейк. Лицето на Аманда остана безизразно. — Изправихте онзи негодник до стената.

— И това ви направи щастлив?

— Всъщност, да — гласът му бе мек, но една сянка помрачи погледа му. — Нищо не харесвам повече от това да пипнеш някой, който си е помислил, че може да се отърве след убийство.

Случаят, за който говореше Джейк, бе разстроил всички от двадесети полицейски район, както и криминалния отдел. Една млада жена бе изчезнала преди три години след свада с приятеля си. Дошла в Ню Йорк от Средния Запад преди малко повече от година и работила като секретарка в малка рекламна агенция. Според съквартирантката ѝ тя бе имала малко приятели, без близко семейство. Полицията се досещаше, че е разиграна някаква мръсна игра и че приятелят ѝ е замесен, но без тяло нямаше и случай.

Тогава един мъж извел кучето си на разходка между Западната магистрала и река Хъдзън. Кучето изглежда си играело, когато изведнъж изровило някакви кости, за които мъжът си помислил, че едва ли са зарити от друго куче. Извикал полицията, която разкрила скелет.

Въпреки че имаше явни доказателства, че това е тялото на изчезналото момиче, нямаше достъпна информация за кръвната ѝ група, никакви сведения за зъбите и никакви рентгенови снимки. Всичко, което имаха, бе няколко снимки, дадени на полицията от нейната съквартирантка. Аманда я идентифицира посредством електронно наслагване на образи: Наслагването на образа на черепа върху снимките от лицето на жертвата показва идеално съвпадение между двете. Същите сравнения бяха направени с черепа и фотографиите на четиридесет други жени на подобна възраст и телосложение. Нито една не пасна така добре.

— Разбира се, ако бях адвокат на защитата, бих обявил резултатите за несъстоятелни поради тесния обхват на вашето уличаващо изследване.

— О, така ли?

— Разбира се — кимна той с напереността на някой, който вярва, че малко хора, ако въобще имаше някой, можеха да се съревновават с него и да спечелят. — Четиридесет жени едва ли съставляват достатъчна извадка от жените, които живеят в Манхатън, да не говорим за другите четири квартала.

— Тези жени не са избрани произволно — оспори Аманда, еднакво убедена в победата си. — Те представляваха всеки възможен

размер на черепа и формата в рамките на възможността за възрастта на жертвата и физическите ѝ характеристики.

Джейк присви очи, докато избираше между целесъобразността да разширява тази война на думи и варианта да сключи примирие.

— Разговарях после със старши съдебния заседател — каза той, като предложи моментно прекъсване на враждебността. — Според него вашите доказателства са били решаващи.

— За наше щастие съдебните заседатели не са били посветени за вашите резерви — срязва го рязко тя.

Джейк се ухили и поклати глава.

— Хей! Не се опитвайте да ме изкарате защитник. Аз разсъждавах хипотетично.

Аманда си помисли, че бе разпознала Джейк в задната част на съдебната зала, когато бе седнала на мястото за свидетели. Помни си също, че се бе зачудила каква е връзката му с това дело.

— Какво правехте там, между другото? — попита го.

— Бях извикан като възможен свидетел по един мръсен развод. За щастие въпросните страни решиха да не си изкарват кирливите ризи на показ и да се споразумеят. Имах малко свободно време. Бях в сградата. Бях чул за това дело, знаех, че сте свидетел с експертна оценка, така че си помислих: *какво, по дяволите!* По-добре да послушам, отколкото да се върна и да се занимавам с бумацини в офиса.

— Радвам се, че сме ви оползотворили времето — промърмори Аманда и се наклони да си тръгва.

— Наистина го направихте — когато тя не поде разговора, както бе очаквал, той я последва до стаичката с шкафчетата. — Вижте, късно е. Какво ще кажете да сключим примирие над една чаша кафе или нещо друго?

— Аз не...

— Чаша вино? Бутилка шампанско? Може би малко черен хайвер?

Когато тя тръгна да отваря вратата на женското отделение, той ѝ препречи пътя.

— Истината е, че съм изгладнял и малките черни яйчица от риба също не ми звучат привлекателно. Какво ще кажете за един Биг Мак? Сандвич от кашер^[1]? Или може би парче пица? Как ви звучи това?

Небесносините му очи премигнаха със съблазнителна упоритост. Явно нямаше да си тръгне.

— Пица — реши тя, като се промъкна покрай него в стаята с шкафчета. — След двадесет минути.

— Петнадесет — уточни той, като си пхна главата вътре. — Аз избирам мястото и храната.

— Както искаш! — тя го избута навън, затвори вратата и се усмихна на път за душа.

Ако някой помолеше Аманда да направи описание на самата себе си, тя бе сигурна, че параноик щеше да бъде първата дума, която ще излезе от устата ѝ. Ето я сега, на изключително приятна вечеря с красив, чаровен — когато поиска да бъде — мъж, чиито бузи образуваха трапчинки, когато се усмихваше, и вместо да се наслаждава на вниманието му, тя се чудеше защо един зает частен детектив би прекарал цял свободен следобед в една мухлясала съдебна зала. Също и дали бе чисто съвпадение, или не това, че той е в същото стрелбище, както и тя, по същото време. Намеси се *синдромът защита на свидетелите*.

Синдромът защита на свидетелите бе името, което бе дала на болестта, която тя приемаше, че имат всички защитени свидетели. В основата си това бе предпазен механизъм, който заставяше иначе нормалния човек да барикадира мястото, където бе скътал чувствата си, и изцяло да се изолира дори и от най-малката възможност за интимност. Никакви приятели. Никакви любовници. Никакви тревоги. С една дума, *синдромът защита на свидетелите*.

Докато слушаше как Джейк се задява със сервитьора, тя си спомни, че напоследък, както често правеше, Лайънъл я бе разпитвал за любовния ѝ живот. Тя вече му бе разказала, че бе имала кратко любовно приключение в Италия, и призна за няколко други краткотрайни истории. Този път, когато му каза, че понастоящем е необвързана, той измърмори нещо за глупостта от доброволната самота. Като се надяваше да избегне още една лекция, тя му разказа за *синдрома защита на свидетелите*. Отначало той се засмя. После стана сериозен.

— Била си в Ню Йорк и извън „Програмата“ в продължение на почти шест години — напомни ѝ той. — Придвижила си се напред във всяка друга област на живота.

Както правеше винаги, когато двамата с баща си обсъждаха темата за любовта — или нейната липса — тя твърдеше, че е жертва на навика и повдигаше въпроса за доверието. Повечето пъти Лайънъл бе заявявал, че я разбира. Този път той каза:

— Ти дойде да ми се довериш, защото можеш да почувстваш колко много те обичам — тя кимна. Нямаше съмнение в това. — Ако отвориш вратата за тази възможност, някой ден някой друг ще те обикне.

Думите на баща ѝ отекнаха в мозъка на Аманда, докато разучаваше мъжа, който стоеше срещу нея. Наблюдаваше го как опитва виното. Когато той отпи от него и го остави да се разлее по езика му, преди да го глътне и да го обяви за подходящо, това ѝ напомни за Тайлър и за Италия и отново се размисли за случайната им връзка. Щеше да бъде хубаво да има някой, който да я обича — с това бе съгласна. Но най-трудната част бе да отвориш вратата.

— Аз съм голям почитател на „Ъпър Уест Сайд“ — бърбореше Джейк. — Имаш „Сентръл Парк“, Кълъмбъс Авеню, „Линкън Сентър“ след няколко пресечки. Нещо като най-доброто от всички светове, не мислиш ли? — когато Аманда не отговори, Джейк потропа по масата с долната част на вилицата си. — Здравсти! — Аманда се сепна от спомените си. — Ти живееш в този район, нали?

— Откъде знаеш къде живея? — дори в своите уши тя звучеше рязко, но не можа да се пребори. Това бе рефлекс.

Джейк поклати глава. Когато погледна към нея, се засмя.

— Човече, трудно ще ти бъде...

— Моля?

Той се приближи така, че лицето му бе само на сантиметри от нейното. Погледът му бе мек, а онези чудесни трапчинки се появиха отново.

— Аз съм частен съгледвач, детектив Максвел. Когато срещна някое умно гадже, аз го проверявам. Имаш ли проблем с това?

— Зависи какво си изровил.

— Нека да видим — започна той, като се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. — Ти си се дипломирала от академията summa cum

laude^[2]. В случай че това не е било достатъчно да задоволи висшите офицери от полицейското отделение на Ню Йорк, изкарала си отлично магистърска степен по съдебна медицина.

— Добра студентка съм — сви рамене Аманда.

Джейк се засмя при очевидното ѝ самоподценяване.

— Не си поела пътя на униформения служител. Не! За теб не е имало патрулиране на кон или завършване на обучението като контролор по транспорта. Аха. Отишла си направо в криминалния отдел и си била изпратена в най-тежкия, най-мръсния полицейски район от всичките пет квартала на Ню Йорк — той се огледа да види кой би могъл да слуша и заговори с преувеличен театралнически шепот. — Не казвай на никого, че си го чула от мен, но вероятно си била изпратена в тридесет и втори, защото са искали да те проверят.

— И защо биха искали да го правят?

Джейк потупа брадичката си с пръст.

— Хмм. Дали не е заради това, че си от женски пол и горе-долу толкова умна като тях?

— Както и да е...

Аманда бе издържала тази проверка и двамата го знаеха. Не само че бе спечелила своята *златна значка* за рекордно късо време, но се носеха слухове, че е на път да я повишат в службата.

— Доколкото чух, ти си била едно от най-агресивните ченгета при патрулиране. Безжалостна всъщност. Щом веднъж си заподозряла някого, си го преследвала с отмъстителност. Истина ли е?

— Последното, което чух, бе, че преследването на престъпници е основна част от професионалните изисквания на детектива. Истина ли е?

Той се засмя, като се възхити на хладнокръвието на Аманда.

— Истина е, но не бъди толкова скромна. Според моите източници, когато и да си закопчавала някого, е имало достатъчно солидни доказателства за подвеждане под отговорност и ако окръжният прокурор не го отхвърли, е следвало осъждане. Нищо чудно, че Уоли Кларк те е отмъкнал в криминалния отдел. Ти наистина си добре дошла там.

— Но това е отегчително — прекъсна го рязко Аманда. Не ѝ харесваше да ѝ правят дисекция. — След като си толкова голям

почитател на биографиите, защо не ми кажеш как си станал частен детектив?

— Не ми пасна тогата на съдия.

— Предполагам, че това е кодът за: *Не ми харесваше да съм адвокат в съда.*

Той почука по чашата си с ножа.

— Дайте на това момиче още едно парче пица.

— Не искам повече пица — стрелна го тя, като отмести настрани чинията си. — И недей да сменяш темата.

Дълбоките му сини очи я гледаха втренчено, като ѝ се възхищаваха и я преценяваха. Аманда не трепна.

— Започнах като прокурор в министерството на правосъдието — съобщи той най-накрая, — но не можах да понеса бюрокрацията.

— И след като напусна правото?

— Ти си нахакано малко дяволче, знаеш ли?

— Аз също съм детектив, нали не си забравил?

— Предавам се — той се изхили. Тя бе предизвикателство. Харесваше му това. — След моето наказание в министерството на правосъдието отидох в „Таймс“ като репортер по криминалните престъпления.

— Предполагам, че и това не ти е допаднало.

— Отново си права — той изля своето Кианти^[3] в чашата си, преди да го изпие. — В действителност вероятно аз не им допаднах. Не си падам по спазването на правила.

— И аз така подочух.

Тъглчето на устата му се повдигна в полуусмивка. Бе доволен да разбере, че тя бе разпитвала за него. Дори повече го зарадва фактът, че на нея не ѝ бе все едно, че той знае, че тя е разпитвала.

— Отне ми известно време — поясни той, — но накрая разбрах, че ако стана началник сам на себе си, няма да ми се налага да нося костюми.

— Забелязах — тя погледна към жилетката му от кожа, пуловера му с висока яка и доста износените джинси. — Има ли началникът Фаулър някакви правила?

— Само за моя екип — когато очите на Аманда се разшириха, Джейк се усмихна. — Представяше си, че работя като Филип Марлоу, нали? Фирма с един човек. Секретарка, която съм обсадил.

Препълнени пепелници с недоизгорели фасове. Мизерен кабинет със стъклена врата, слабо осветление, ръчни пишещи машини, старомоден телефон и бутилка уиски в чекмеджето на бюрото ми.

Аманда се засмя. Представяше си го точно по този начин. Той продължи:

— Е, моята секретарка определено е обсадена, но като изключим това, си далеч от истината.

— И така, кажи ми как изглежда фирмата в действителност.

— Хубава квартира. Пето авеню, центъра на града. Шест детективи на постоянна работа, около шест на часова ставка, две секретарки и жена, която приема клиентите и се занимава и със счетоводството — той млъкна и Аманда отново почувства, че я преценяват. — Тя ми е и майка.

Аманда бе озадачена. Джейк сви рамене сякаш това не бе кой знае каква работа.

— Тя е една от най-умните, най-способни жени, които познавам. Единствената, на която имам доверие да управлява парите ми, пък и няма да се оплаче, ако пропуснем да ѝ платим.

Любовта и възхищението, което Джейк хранеше към майка си, струяха от него. Аманда намери това за мило и му го каза. Той я изглежда скептично, но не отрече чувствата си. Аманда го предразположи за това.

— „Фаулър и компания“ се занимава най-вече с общи неща — нелегитимни разводи, изчезнали хора и моя специалитет — дела, които полицията е прекратила, а някой иска те да бъдат подновени.

— „Фаулър и компания“ — повтори Аманда, като погълна всичко, което бе чула за своя събеседник. — Определено се коригирам. Това не е магазин.

— Не се увличай — каза. — Ние не сме точно Пинкертън^[4].

— Но не работиш и самичък.

— Започнах така, но за мое голямо съжаление открих, че не мога да свърша всичко сам. Тъй като обичам да се занимавам с много неща, наех минимален брой хора — той напълни чашите им, отпи глътка и ѝ се усмихна. — Не се подвеждай по адреса в центъра на града или от визитката. Сигурен съм, че момчетата с полицейски значки ще ти кажат, че аз все още съм противният булдог, който бях, когато работех в министерството на правосъдието. Не харесвам престъпниците и ако

има някакъв начин да ги пипна и да им довлека задниците до затвора, ще го направя!

Аманда бе завладяна от този мъж. Вероятно защото усещаше, че и нещо друго, освен амбицията го подтиква. Също и защото бе добър в укриването на истината толкова, колкото и самата нея. Беше ѝ разказал свободно основните неща — как, къде, какво — но определено избягваше да разкаже защо.

— Защо стана ченге? — попита той, като смени темата, сякаш интуитивно прочете мислите ѝ.

— „Хил Стрийт Блус“, кръстословици и фотография — каза тя, след като сякаш се замисли.

— Печелиш. Озадачен съм, не знам какво да кажа.

— Винаги съм била пленена от разкриването на престъпления, защото по същността си всяко от тях е една кръстословица, а аз обичам кръстословиците — както и по-голямата част от биографията ѝ, този отговор бе внимателно репетиран. — Също, както може би си се досетил, обичам да правя снимки. Съдебномедицинската фотография изглеждаше естествено продължение.

— На мен също ми харесваха полицейските филми — каза той. Дори по-старите, но добри, като „Драгнит и Хавай — пет нула“. Но любимото ми бе „Магнум, частен детектив“.

— Представям си — кимна Аманда. — Той също никога не носеше костюм.

Джейк остана с отворена уста, сякаш тя току-що бе казала нещо ужасно дълбокомислено.

— Никога не съм мислил за това, но си права. Нищо чудно, че Селек бе моят идол. Харесват ли ги старите филми?

— Страшно. Особено онези, в които играе Хари Грант — Джейк изпъшка. — И Фред Астер.

Той се хвана за сърцето.

— Макс! Ти ме убиваш!

— Съжалявам — рече тя, като се смееше. — Мисля, че елегантните мъже ме привличат.

— Това ли е твоят начин да ме свалиш?

— Е... елегантността не е точно начинът, по който бих те описала — избъбри тя закачливо. — Пък и ти наистина ми предложи шампанско и черен хайвер.

— Да, направих го — потвърди той със самодоволна нотка. — Ти си тази, която избра пица.

— Грешката е моя.

— Виж какво — довери той, като даде знак за сметката. — Следващия път ще нося костюм. Ти ще бъдеш в рокля. И двамата ще бъдем елегантни.

Аманда изви вежди.

— Ще бъдем ли?

— Разбира се — засмя се той, хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. — Ще отидем вкъщи и ще се настаним. Ще сложа класическа музика на стереото, свещи и салфетки от плат върху масата и вместо да пъхаме парчета в устите си, ще използваме ножове и вилници. Не можеш да получиш нищо по-елегантно от това!

— Пица. Кожена жилетка. И чувство за хумор! Харесва ми описанието на този мъж — Ани нарисова тънка, почти невидима линия на горните клепачи на Аманда с остра четчица на художник. Когато приключи, тя избели веждите на Аманда и ги замени с полуизвита дъга от молив. — И така, какво мислиш? Ще го видиш ли отново?

— Не знам, и точно сега не ме интересува.

— Добре, добре. Успокой се. Караш ръката ми да трепери.

След като приключи с очите на Аманда, тя натопи една голяма топка за пудрене в купичка брашно и покри лицето на Аманда с него. После сложи руж върху бузите ѝ и избърса перлената пудра в дълбоката цепнатина, образувана от бюстието, което носеше. Малко повече бяло брашно върху гърдите и шията на Аманда, леко полагане на розов гланц за устни и малко сенки отстрани на носа. Ани се изправи, за да види ефекта.

— Мисля, че сме готови. Нека да сложим перуката и да видим какво имаме.

Аманда намести бялата перука на главата си, като издърпа няколко къдрици върху челото си. Ани среса останалата коса на конска опашка и я изви на дебела плитка, която остана върху дясното рамо на Аманда, което бе голо благодарение на скандално ниско изрязания пеньоар, завързан под гърдите с оранжева панделка от шифон.

— Излегната така пред всичките тези завеси и пухени възглавници, самият Буше^[5] не би те разпознал — обяви Ани, докато Аманда наместваше бюстието, като повдигна още по-нагоре гърдите си.

Аманда провери осветлението и фотоапарата, после легна върху няколко възглавнички за канапе, които бяха покрити с парче от сиво-зелена дамска. Като държеше богато украсено огледало в ръка, тя се изтегна върху елегантно маскирана облегалка на стол, повдигна брадичка, сви устни, докато образуват нацупена физиономия, която би накарала и Мадам Помпадур да ѝ завиди, и после, когато Ани кимна, че всичко изглежда добре, натисна бутона.

Намираха се в кътчето на студиото на тавана на Ани в Сохо, като работеха върху последната фотография от серията „Огледални образи“ на Аманда: портрети на хора — както съвременни, така и от миналото — които се оглеждаха на огледало. Някои бяха исторически, подобно на Франсоа Буше — като субекта на днешните снимки. Други — подобно на един портрет на Елвис Пресли, който си наглася колана на прочутия си бял костюм, която Ани и Аманда бяха направили преди две седмици — изобразяваха съвременните знаменитости, които се грееха на отразената си слава.

У Аманда се бе породила тази идея, след като срещна за първи път Ани и чу за работата на новата си приятелка в театъра. Самата Аманда се бе маскирала и фотографирала от години, но тези черно-бели фотографии с размер осем на десет сантиметра приличаха на снимки, които всяко семейство би могло да притежава върху пианото или върху камината. Те бяха анонимни страници, които изглеждаха поразително познати, защото изобразяваха всички и никой в частност.

С помощта на Ани тя премина към цветно заснемане и пресъздаване на класически портрети от художници като Буше, Енгър, Рейнолдс и други, както и на творби на майстори на съвременната фотография като Хърб, Ритс, Ричард Аведън, Ани Лейбовиц и други колеги. Тя избираше един портрет — нямаше значение дали мъж, или жена — наемаше подходящ костюм, създаваше съответстващ декор и после се обръщаше към Ани и нейната кутия с прахове и бои.

Резултатите бяха зашеметяващи. Всички изглеждаха автентични, някои дори изглеждаха по-истински, отколкото са били в действителност. И тъй като всяко човешко същество има

несъвършенства, всеки портрет бе оставен с очевидни дефекти. Във версията на Аманда на вездесъщата „Мадона с детето“ Мадона, домакинята, облечена в един от костюмите на Евита, държеше детето си в прототипната поза, но гърдата, от която детето сучеше, бе направена от разтопена пластмаса. Бакенбардите на един английски благородник от осемнадесети век избуяваха от едно гумено чело. И въпреки че меката шапка и усмивката бяха съвършени, Джими Дюрант на Аманда имаше нос, който бе очевидна измислица от мека глина и прах за полиране.

След като заснемането свърши и те бяха изчистили тавана на Ани, Аманда си взе душ и се преоблече и двете приятелки си устроиха лека вечеря — салата, хляб, макарони и вино — която споделиха седнали върху възглавници, наредени около голяма дървена маса за коктейли.

— В случай че не съм ти признала напоследък, ти си страхотна гримьорка — обяви Аманда, като вдигна чашата си с вино и я наклони към Ани за наздравица.

Ани прие жеста на благодарност с бързо кимване и широко движение на ръката си.

— Благодаря ти, моя публика — каза тя великодушно. — Може би един ден ще си в състояние да кажеш откога си ме познавала.

Аманда погледна Ани внимателно, а една усмивка на надежда се прокрадна по устните ѝ.

— Получи ли предложение за някой филм?

— Не, но... — измънка тя, като разтегли напрегнатостта — разговарях с някои хора за създаването на моя собствена серия за гримиране.

— Чудесна идея! — ентусиазмът на Аманда бе мигновен и искрен. — Разкажи ми всичко.

— Всъщност няма кой знае колко за разказване. Предполагам, че това започна, когато героинята на моята сапунена постановка имаше халюцинации — завъртя очи и започна да жестикулира, сякаш самата тя бе подлудяла. — Тя имаше онези видения, че е живяла в други времена. Естествено, когато я пренасяхме обратно там, където била живяла последния път, аз трябваше да свърша моята работа.

— Нещо подобно на това, което правим с тези снимки.

— Точно така. Е, около тази история се вдигна шум. Постановката стана хит. Хората започнаха да ме забелязват. Името ми стана известно и изведнъж всичките звезди от други сапунени постановки започнаха да ми се обаждат, за да ме помолят да им проведе частни консултации по гримиране. Аз казах да, защото, хей, какво пък, по дяволите!

— Абсолютно! — Аманда почувства, че и нея я обзема въодушевлението на Ани.

— Но това не спря дотук. При всичките филми, които се снимат в и около Ню Йорк, моят агент прецени, че сега е времето да ме предложи за някой от тях. Така че работих в една или две продукции с малък бюджет, представих се добре в Емис^[6], придобих известна популярност, по една хвалебствена статия във „W“ и „Съблазън“ и...

— И сега си художник гримьор на звездите!

— Не съвсем — предупреди Ани, — но успехът на марки като „Боби Браун“, „Нарс“ и „Лорак“ доказва ясно, че е необходимо да имаш истински гримьори, които да развиват козметиката. Мисля, че бих я нарекла „Серията на Ани Харт“. Какво мислиш?

— Страхотно е. И така, какво си направила, за да започнеш?

— Не мога да направя нищо, докато не получа малко пари. Знам какво бих искала да инвестирам и как трябва да бъде пуснато на пазара, но имам нужда от някое Златно Татенце да финансира проекта.

— Банките?

Ани поклати глава.

— Традиционните заемодатели искат всевъзможни допълнителни гаранции. Огледай се около себе си — въздъхна тя, като привлече вниманието на Аманда към тавана ѝ. — Какво имам аз, че да накарам банките да го признаят за допълнителна гаранция?

— Какво ще кажеш за някоя голяма козметична компания?

— Когато желаете да им дадете вашето име и вашите идеи безплатно, те не искат да имат нищо общо с теб. Когато започнеш да крадеш клиентите им и от печалбите им, те се нахвърлят върху теб и гледат да те купят. Така че прецени.

— Бих искала да мога да ти помогна — промълви Аманда.

— Знам — усмихна се топло Ани. — Само стискай палци и дръж очите и ушите си отворени — тя напълни отново чашата на Аманда и наля остатъка в своята.

— Като говорим за това да си държим очите отворени — продължи тя с лукава усмивка, — казвам ти, ако този мъж, Джейк, те е поканил, отивай, момиче.

— Знаеш ли какво харесвам най-много у теб? — попита Аманда, като се засмя. — Мислех си, че сложихме край точно на този разговор преди три часа.

— Така ли? — големите очи на Ани с цвят на еспreso станаха дори по-големи.

— Ти просто не можеш да се спреш, нали?

— Хей, когато преминеш тридесетте, не можеш да си позволиш да оставяш мъже като този да си отиват току-така.

Стомахът на Аманда се сви. Тя не си спомняше да е обсъждала възрастта си с Ани.

— Кое те кара да считаш, че съм на тридесет?

— Това, че сме на една възраст. Твоят рожден ден бе през януари. Моят ще бъде през август.

Аманда прерови паметта си. Тя рядко разкриваше възрастта си на някого и с изключение на деня, когато бе празнувала шестнадесетата си годишнина, и за да не се окаже подозрително, ако не го прави, никога не съобщаваше истинската си рождена си дата. Би ли могла да направи такава грешка? Нима се бе почувствала толкова приятно с Ани, че бе свалила гарда си по този начин?

— Ако си мислех, че това да чукнеш тридесетте може да те разстрои толкова — каза Ани, искрено загрижена, — никога не бих повдигнала въпроса.

— Не е това — сбърчи чело Аманда, като искаше да смени темата.

— Тогава какво е? Не искаш да споделяш нищо за този нов твой познат?

Ани побутна с крак Аманда под масата.

— Да не би да се страхуваш, че мога да се настаня на твоя територия?

Аманда се насили да разсее подозренията си и се засмя. Ани би могла да бъде съперница. Тя бе около петдесет и четири килограма, много приятна на вид, имаше кожа с цвят на слонова кост, разкошна коса, която носеше къса, затъкната зад ушите ѝ, с изключение на един непокорен кичур, който се спускаше върху бузата ѝ. Имаше сочни

устни, които обичаше да държи с много гланц, и гардероб, който бе типичен за жителите на централната част на града — черно от главата до петите, нарушено само на места от шоколаденокафяво, тъмносиньо и обичайната бяла памучна фланелка.

— Нямам никакви претенции към Джейк Фаулър — сви рамене Аманда. — Нито териториални, нито други. Дори не знам дали ми харесва. Той е самоуверен, леко нахакан и любопитен.

Ани се засмя.

— Завъртял ти е главата, нали?

— Може би — съгласи се Аманда. — Но дори да го е направил, не е единствен на света.

Ани кимна, както сдъвкваше спагетите си.

— Правилно — рече тя, като след храната отпи малко вино. — Съществува и Господин Издокаран.

— Казва се Тайлър Грейсън.

— Извинете ме, ваше височество, забравих.

— Той е много приятен, Ани.

— Знам. Имала си страхотно преживяване с него някога — тя се облегна на дивана, протегна крака, отпи от виното и заразглежда приятелката си. — И после, разбира се, съществува и онзи възрастен мъж, който се навърта около теб.

Аманда почувства как кръвта се смъква от лицето ѝ. Никога не бе споменавала нищо на Ани за Лайънъл. Беше сигурна в това.

— За какво говориш? — сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Виждаш се с някого от месеци. Ако беше млад и ако приличаше на жребец и ако искаше аз просто да се измъчвам от ревност, щеше да ми кажеш името му, да му покажеш снимката му, да ни запознаеш. Вместо това ти си заета през цялото време с някакво анонимно конте, което те води по места, за които се изискват закопчани до горе малки черни рокли. Тъй като аз самата съм попадала в такава среда няколко пъти, предполагам, първо — Господин Загадъчен те води в скъпи ресторанти. Откъдето и по-изискания ти гардероб. Второ — той е вероятно женен и има име, което аз бих познала. Оттук и тази тайнственост. И трето — само някой по-възрастен, на когото не се налага да стои до късно в кабинета си, за да впечатли своя началник, би могъл да излиза с теб толкова често, както го прави този Ромео. Доколко съм далеч от истината?

— Не твърде далеч в действителност... — Аманда се опита да запази безгрижния си тон, но я притесняваше фактът, че Ани бе стигнала доста близо до истината. Двамата с Лайънъл трябваше да бъдат по-бдителни.

— Няма да попълниш пропуските ми, нали? — Ани погледна приятелката си право в очите и остана с надеждата, че може би този път Аманда ще ѝ се разкрие. Но тя се затвори в себе си, както правеше винаги, когато Ани се осмелеше да навлезе в територията, обявена като *частна*.

— Не — каза Аманда с неотстъпчивост, която ѝ бе твърде позната. — Няма.

Ани издърпа коленете си под брадичката. Хладината, която лъхаше от Аманда, бе осезаема.

— Какво ще кажеш да сменим темата?

— Добра идея.

Ани вдигна чашата си.

— Наздраве за предстоящото ти шоу в галерията на Лойд Франкс — тя се усмихна приветливо. — Гордея се с теб, Макс. Постигнала си доста.

Аманда чукна чашата си с нейната и се опита да изглежда в оптимистично настроение, но вътрешно *синдромът защита на свидетелите* заклоочи. Колкото и нелепо да изглеждаше — дори и за нея — Аманда се усети, че подозира Ани Харт, че всъщност не е онази, за която се представя. Внезапно нещата, които Аманда бе забелязала, но отхвърлила, започнаха да придобиват застрашителни размери. Като намирането на статии от „Маями хералд“ в кошницата за списания на Ани. Беше ѝ обяснила, че там са заснемали постановката ѝ и е искала да придобие повече местна информация. Но Аманда си мислеше, че Ани е осиновена. Произходът ѝ бе латиноамерикански. Беше ли дошла от Маями първоначално, вместо да е коренячка нюйоркчанка, за каквато се представяше? Би ли могла да бъде свързана с някого от картела Еспиноза? Ами първата им среща? Колко странно бе да срещнеш някого в една морга и да поискаш да се сприятелиш с него. Освен това Ани бе инициатор на втората им среща, и на третата, и на четвъртата. Аманда никога не бе водеща във връзките си. Може би това бе част от някой план и Ани бе подставено лице? Не, каза си тя. Просто съм параноичка.

— Трябва да тръгвам — Аманда буквално скочи на крака. След минутки, без каквото и да е извинение или обяснение, тя си отиде.

Сама и разстроена, Ани се развихри в своя таван, като чистеше и се обвиняваше за безразсъдството си. Едно бе да я дразни за възрастния мъж и да се опита да накара Аманда да признае, че подозренията на Ани са се оправдали, но съвсем друго бе споменаването на рождения ѝ ден, което се оказа сериозна грешка. Каквото и да бе подтикнало този гаф — виното, приятната обстановка, погрешно чувство на непогрешимост — Ани не можеше да си позволи това да се случи отново.

— Знаеш ли, следващият гаф — изрече тя с глас, примесен с отвращение — ще бъде да я наречеш Рики!

Някой я преследваше. Аманда усети опашката скоро след като си тръгна от апартамента на Ани. Като ускори крачка, тя свали раничката си от лявото си рамо и я постави на гръб, така че да освободи ръцете си, за да може да се добере до пистолета. Останала нащрек, за каквато и да е внезапна промяна на крачките или звука от някой съучастник, тя пое направо към спирката на метрото на „Хюстън Стрийт“, като се молеше перонът да не е празен. Когато мотрисата пристигна, тя се метна бързо във вагона, доволна, че мястото, което обичаше най-много — онова, близко до вратата, която свързва двата вагона — беше празно. С осигурен гръб и възможност да наблюдава целия вагон тя бе нащрек за всичко, което можеше да издаде човека, който я дебнеше, обаче, който и да бе той, явно бе достатъчно опитен, за да поддържа дистанция. На една спирка тя предположи, че той слезе от влака и се качи в друг вагон. Пътят от „Хюстън“ до Шестдесет и осма улица бе дълъг. Никой, освен нея не бе останал в същия вагон по време на цялото пътуване.

Аманда бе детектив, обучена от полицейското управление на Ню Йорк да се защитава срещу посегателствата на всякакви улични престъпници. Но ако някой я преследваше, той не бе просто гамен, наумил си да открадне портмонето ѝ, или дори някой превъртял мръсник, решил да упражни силата си върху жените, като я изнасили. Ако тя бе мишена, стрелецът сигурно бе обучен убиец. А това бе свършено различен вид животно.

Тя излезе от гарата на Бродуей и зави по посока към края на града, към Осемдесет и девета улица. След секунди чу как някой крачи точно по нейните стъпки. Като забеляза един магазин за напитки, тя влезе вътре и се престори, че разглежда внимателно рафтовете, докато погледът ѝ бе закован на вратата. Когато стана ясно, че никой не я бе последвал вътре, тя купи бутилка с плодов сок, ако се наложеше, щеше да строши бутилката и да я използва като оръжие. Когато излезе от магазина, стъпките бяха изчезнали, но чувството за спотаено присъствие остана.

Влязла веднъж в апартамента си, Аманда провери ключалките на двата си прозореца и на вратата. Въпреки осезаемата тежест на трийсет и осемкалибровия пистолет, втъкнат в пояса ѝ, тя извади деветмилиметровия от заключения сейф и го зареди. Като запали осветлението в спалнята, тя измъкна една „Ремингтън“ с къса цев от специалната поставка под леглото си. Зареди я, затвори я, постави я внимателно между леглото и нощното шкафче, после се върна във всекидневната. Като надничаше през цепнатина между дървените щори, огледа внимателно неясно осветената улица. В продължение на няколко минути не видя нищо. После една самотна фигура на мъж изникна от сенките, приближи се бързо до ъгъла и се обърна. Преди да изчезне, отблясъкът от уличната лампа го улови. Светлината докосна якето му и се отрази от него сякаш бе от пластмаса. Или от коприна.

Или от кожа.

Беше доста след полунощ, но Аманда бе съвсем будна. Изцяло облечена, тя лежеше на леглото в тъмното и се взираше в тавана, докато чакаше Сам Бейтс да отговори на позвъняването ѝ. Телефонът лежеше от едната ѝ страна, а деветмилиметровият ѝ пистолет от другата. Беше сложила настрана нейния тридесет и осми калибър, но пушката ѝ бе в готовност. Опита се да бъде търпелива, но да чака Сам да намери уличен телефон в центъра на Лос Анджелис, бе трудно. Въпреки че проверяваше апартамента си за подслушвателни устройства два пъти дневно, Сам бе решил, че когато и да се наложеше да говорят, поне единият от тях трябва да бъде на анонимна линия.

Тя си помисли да се обади на Лайънъл, но отхвърли идеята. Колкото и да се опитваше, той наистина не разбираше нещата. Щеше

да накара Томсън да я вземе и да я заведе до градската му къща. Би се опитал да я успокои и вероятно би ѝ осигурил някой от разузнаването да провери съмненията ѝ. Но така или иначе щеше да възприеме предположенията ѝ като подтик за действие, а това не бе приемливо в момента.

Звънът на телефона я сепна.

— Чичо Сам?

— Самият той.

Тя чу гласа му и автоматично я завладя спокойствие.

— Благодаря ти, че ми се обади толкова бързо — каза тя, като изведнъж се зачуди дали този среднощен зов за помощ не е свръхреакция. — Надявам се, че не те безпокоя. Искам да кажа, че това не е спешен случай или нещо такова.

— Какво има, Аманда? Случило ли се е нещо?

Аманда се стрелна нагоре и включи осветлението.

Тъмнината не беше повече съюзник. Очаквала бе обаждането ѝ да го изненада, но това, което чу, не бе изненада или обичайната предпазливост на Сам. Беше безпокойство.

— Вероятно сензорите ми са свръхчувствителни — опита се тя да прозвучи игриво, но я полазиха тръпки — или нещо ми се привижда. Изведнъж започнах да подозирам всички и всичко.

Тя предаде опасенията си относно Ани и увереността си, че тази вечер я бяха проследили.

— Не мога да бъда сигурна, но мисля, че не е за пръв път.

— Твоите сензори обикновено са много точни, Аманда. Засили вниманието си.

Гласът, който я бе успокоил само преди минута, стана тревожен. На мястото на уверенията за безопасност тя усети безпокойство.

— Какво се е случило, което не искаш да ми кажеш?

Когато той се поколеба, тя се почувства така, сякаш арктически вятър бе нахлул в стаята ѝ.

— Майка добре ли е?

— Да. Добре е. Но сме обезпокоени. Хайме Бастидо е бил освободен от затвора преди две седмици.

Аманда потрепери. Погледът ѝ автоматично огледа всичко наоколо. Пръстите ѝ сграбчиха глога.

— Защо не ми каза?

— Очаквахме да напусне страната, както направиха останалите от тайфата му.

— Кога бяха освободени?

Защо никой не ѝ бе казал?

— Преди пет години — Сам разпозна гнева в гласа ѝ. Натисна ухо до слушалката, за да прецени доколко Аманда бе наскърбена, но бе трудно да се долови от толкова дълго разстояние. — И двамата се върнаха вкъщи в Кали.

— И?

— Говори се, че са били убити в минутата, в която са стъпили на колумбийска земя.

— Ами Хайме? — попита Аманда и височината на гласа ѝ се повдигна. — Той реши ли да се възползва от шанса си и да прегърне родината си?

Мълчанието на Сам изплаши и вбеси Аманда.

— Хайме е изчезнал.

— И нито ти, нито майка ми сте си помислили да ми разкажете за това! — тя се бе изправила и крачеше из стаята, а тялото ѝ представляваше силно свита от негодувание пружина. — И кога точно планирахте да ме осветлите? След като Бастидо ме застреля? Аз съм тук на открито, Сам — процеди тя през стиснатите си зъби. — *На прицел.* Забрави ли?

Сам се опита да отговори, но Аманда бе твърде вбесена, за да го чуе.

— Осъзнавам, че загубих правото си на защита като дойдох в Ню Йорк, но глупавата аз, мислех си, че те е грижа. Мислех, че мога да разчитам на теб...

— Стегни се, Аманда! — гласът на Сам бе суров.

— Бяхме пуснали човек след Бастидо от минутата, в която излезе от затвора. Той отиде в Маями, завъртя се в Сан Диего седмица по-късно, после, преди два дни, изчезна. Мислим, че може би се е измъкнал към Мексико.

— Но може и да е скочил във влака за Ню Йорк.

— Проверихме летищата и гарите — звучеше неубедително и неефективно и той го знаеше. Опита се да я окуражи като смънка: — Ще се обадя на Службата и ще сложа някой в твоя подкрепа.

— Недей — гласът ѝ бе тих и упорит. — Знам как да се грижа за себе си.

— Не искам да ти се налага да се грижиш за себе си.

— Може би не, но така стоят нещата.

Рядко се случваше Аманда да позволява емоциите да излязат на повърхността, но загрижеността в гласа на Сам — и нарастващото ѝ усещане за опасност — предизвикаха неочаквано много сълзи. Сама и заплашена, тя ги остави да потекат.

— Добре ли си? — попита Сам.

— Добре съм — докато избърсваше очи, тя перна тапицерията на вратата. Години бяха нужни, за да достигне това ниво на самоконтрол, но Аманда гледаше на него като на необходимост. Ако миналото ѝ не я бе научило на нищо, именно тази дебела кожа ѝ служеше като предпазен щит. — Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Службата и Бюрото са обявили общонационално издирване. Не сме сигурни дали е пресякъл границата, но в случай че го е направил, ние се опитваме да получим малко информация с агентите на Агенцията за борба с наркотиците, които работят под прикритие в Мексико. Не се тревожи, скъпа. Когато Бастидо се появи отново, ние ще знаем. А в минутата, в която узнаем ние, ще знаеш и ти. Обещавам ти...

Аманда остана будна дълго след като си бяха казали дотуване по телефона. Защо да се тревожи за сън? Тя беше вече по средата на един кошмар.

[1] Месо, получено от добитък или птици според религиозните изисквания на евреите. — Б.пр. ↑

[2] С най-голяма похвала (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Вид десертно червено вино, произведено в региона Монте Кианти в областта Тоскана, Италия. — Б.пр. ↑

[4] Национална детективска агенция Пинкертън в САЩ, създадена от Алън Пинкертън (1819–1884) — американски детектив, роден в Шотландия. — Б.пр. ↑

[5] Франсоа Буше (1703–1770) — френски художник, представител на стила рококо. — Б.пр. ↑

[6] Една от статуетките, подарявани ежегодно от Американската академия за телевизионно изкуство за изключителни телевизионни

постановки. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ПЕТА

Пилотът съобщи, че са трети по ред за излитане и че ще потеглят за Чикаго след няколко минути. Аманда провери колана си, включи осветлението над главата си и отвори „Морнинг телеграф“, като се надяваше да си отпочине. Вместо това стомахът ѝ се разбълника, сякаш самолетът бе попаднал във въздушна яма: „Сенатор обвинява мексикански наркокартели в пране на мръсни пари“

В статията се разказваше, че сенаторът Джон Чизъм вярва, че: *Мексикански наркокартели са се поучили от миналото и перат мръсни пари чрез американски банки също като колумбийските картели през седемдесетте и осемдесетте години.*

И по-лошо — бе цитиран той да казва — те вземат заеми от американски банки да закупуват компании, включени в бизнеса през границата. Възмутително е да се мисли, че камиони, за които е платено с американски пари, се използват за транспортиране на хероин и кокаин през нашите граници и по улиците на нашите градове.

Статията продължаваше да разказва как много от членовете на Конгреса допускат, че правителството на Мексико защитава своите наркодилъри от съдебно преследване, което заслужава порицание. Сътрудничесият репортер — една жена на име Холи Брендъл, твърдеше, че няколко от нейните източници — които настоявали да останат анонимни — са заявили, че за американското правителство би било лицемерно да критикува мексиканците, когато същата протекция се давала от нашето правителство на американските финансови кръгове, които значително се облагодетелствали от продажбата на наркотици.

„Докато повечето от гореупоменатите кръгове отричат подобни обвинения — продължаваше статията, — сенаторът Джон Чизъм, републиканец от Ню Йорк, смело

излезе от строя, пристъпи напред и обеща да започне пълно разследване.“

Аманда прочете бегло останалото, но когато стигна до последното изречение, погледът ѝ бе прикован от думите на сенатора:

„По-добре да прочистим улиците си сега, или ще трябва да направим още една гримаса, каквато направихме след «Операция ден за изпиране». И повярвайте ми, ние не искаме това. Стойността в долари и човешки животи е много по-голяма, отколкото всеки от нас е готов да похарчи.“

Погледът на Аманда се замъгли. *Някои от нас вече похарчиха повече от определения им дял — помисли си тя.*

На друго летище Лайънъл Беърд бе седнал във фоайето за първа класа в очакване да се качи на един самолет за Детройт. Той също бе заинтригуван от статията на Холи Брендъл, но реакцията му показва, че съвсем не взема нещата толкова навътре, както Аманда. Наистина беше цинично. Лайънъл разглеждаше статията като изблик на стартовата кампания за преизбирането на Джон Чизъм.

— Негодникът имаше нужда от публикация — промърмори Лайънъл на себе си. — И какъвто е алигатор, ще се храни от собствената си плът.

— Извинете, господине. Не сте ли за полет 555?

Лайънъл вдигна поглед. Вероятно е изглеждал объркан, защото жената повтори въпроса си бавно, сякаш си мислеше, че той е някой изкуфял чичко, който не може да си направи сметка за времето.

— На информацията съобщават за последно извикване — добави тя, като наблягаше на всяка дума.

Той искаше да ѝ каже, че причината да не се взира съсредоточено в екрана за разписанието на отлитащите самолети като всеки друг трениран пудел в това така наречено фоайе, бе, че не е привикнал към

извикванията за пътниците. На частния му самолет пилотът излиташе, когато той му наредеше. Искаше да ѝ каже, че са изминали поне петнадесет години, откакто бе летял с пасажерски полети, и не е пропуснал нищо като опит. Но повече от всичко искаше да ѝ каже, че дори в своята напреднала възраст той бе в състояние да запази пълен контрол над двигателните си и интелектуални умения и рядко, ако не и никога, приказваше глупости. Вместо това, като си припомни предупреждението на Аманда да не привлича внимание върху себе си, той ѝ благодари учтиво, взе куфара си и се втурна към вратата.

След като се качи на самолета, той остави настрана засегнатото си честолубие и се съсредоточи върху причината за пътуването си: беше се обадил Сам Бейтс и бе помолил Лайънъл да се присъедини към Аманда, Бет Максвел и него самия на някое безопасно място. Според агента бе възникнала ситуация, която изисква повишени мерки за сигурност. Лайънъл се съгласи без колебание, после настоя за подробности. Неохотно, Сам разкри, че Хайме Бастидо се е скрил в подземния свят. Въпреки че ФБР и Службата вярваха, че Хайме вероятно бе отпрашил за Мексико да предложи опита си по изпирание на мръсни пари на новите крале на тази търговия, Сам увери Лайънъл, че и двете агенции бяха решени да защитават Аманда и Бет. Той подсказа и възможността да прикрепи някого към Лайънъл.

— Ако Хайме и приятелите му знаят коя е Аманда, знаят кой сте и вие — бе казал рязко агентът. — Вашата видимост, известността на името ви в страната и възможностите на медиите ви правят изключително съблазнителна цел.

Лайънъл благодари на Бейтс за загрижеността му, но отклони предложението за охрана. Вече бе изградил на място своя сложна система за сигурност. Бейтс се възпротиви, като намекна, че вероятно Лайънъл е твърде небрежен.

— Службата не изпраща хора, които да ви предпазят от взлом. Нашата политика е да правим това предложение само ако считаме, че животът на някого е изложен на опасност.

Лайънъл пак му поблагодари, после търпеливо му напомни, че благодарение на тази политика в продължение на двадесет години той е вярвал, че жена му и дъщеря му са били разкъсани на парчета.

— Сигурен съм, че името ми фигурира в няколко списъка — додаде той сухо. — Парите изрисуваха мишена върху гърдите ми още

преди години.

В онази нощ, скрити сред местните посетители в „Рудис“ — една пицария в Клоустър, щата Ню Джърси, Лайънъл и Аманда обсъждаха обаждането от Бейтс.

— Благодаря ти, че се занимаваш с всичко това — каза тя, облекчена, че Лайънъл се бе съгласил да се срещнат в Медисън, щата Уисконсин. — И благодаря за това, че последва указанията на Сам, без да спориш.

Лайънъл кимна, сякаш съгласието му бе дошло естествено. И двамата знаеха, че бе необходим огромен контрол, за да си държи езика зад зъбите и да не настоява нещата да станат по неговия начин. Вместо да лети заедно с Аманда директно за Медисън в своя „Гълфстрийм“, което Лайънъл считаше за по-безопасно и по-целесъобразно, щеше да лети на северозапад, през Детройт. Полетът на Аманда бе определен да бъде през Чикаго. Бейтс и Бет щяха да летят от Лос Анджелис до Милуоки и да дойдат с кола да ги пресрещнат.

— Аз действително не държа на тривиални приготовления, Аманда — рече той и сви уста от вкуса на виното. „Рудис“ бе известно със своите пици, а не с виното „Пино Грижио“. — Вярваш или не — аз съм способен да вода съвсем обикновен живот.

Той подчерта това, като привлече вниманието ѝ върху масите от двете им страни, на които се бяха настанили големи семейства, които поглъщаха лакомо спагети и пица, сякаш управлението за санитарен контрол на качеството на хранителните продукти току-що бе обявило скорбялата за еликсир.

— Това, за което наистина ме е грижа обаче, е твоята безопасност и, честно казано, не съм убеден, че властите действат правилно.

Лайънъл беше бесен, че никой не си бе и помислил да съобщи на Аманда за пускането на Бастидо от затвора. Фактът, че един агент бе прикрепен тайно към него, за да я защити, не потисна гнева му. Той обвини Бейтс, неговата служба, системата, силите на полицията и всяка друга организация, за която се сети. Когато съобщи, че възнамерява да наеме охранители за нея, реакцията на Аманда бе бърза и решителна.

— Абсолютно не! Нещата вече са достигнали до ръба. Не ги изострай.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещата са достигнали до *ръба*! — смути се Лайънъл. — Какъв *ръб*!

— Ако някои са по дирите ми, те вече са открили истинската ми самоличност, знаят как изглеждам, къде живея, къде работя и кои са моите приятели — тя направи пауза, като остави важността на думите ѝ да се уталожи. — Аз, от друга страна, не знам кои са те, колко са, откъде идват и какво искат — тя сви безпомощно рамене и се огледа в претъпкания ресторант. — По дяволите! Те могат да седят до мен и аз не бих ги разпознала, докато не стане прекалено късно.

Беше права. Убийците не носеха знаци, които да рекламират тяхното присъствие. Те се спотайваха сред сивия, съмнителен свят на анонимността, наблюдаваха и чакаха момента, в който ще могат да нанесат удар и да изчезнат безнаказано. Тази мисъл накара Лайънъл да се изпотн.

— И не си мисли, че твоите охранители не могат да бъдат купени, Лайънъл, защото могат! — видя скептицизма в погледа му и я достраша за него. Привилегиите създаваха мехур от фалшива сигурност, която би могла лесно да бъде нарушена със съответни обещания за значително количество пари. За да подчертае мисълта си, тя додаде: — Не ме интересува колко им плащаш. Лоялността идва с чека. Някой предлага да плати повече, лоялността се сменя и ти оставаш със свален гард.

Аманда се бе надвесила над масата, така че можеше да каже онова, което иска, без да я чуе някой, с изключение на Лайънъл. Погледът ѝ бе мек, но тонът ѝ бе решителен.

— Не искам да те плаша, но аз съм водила различен начин на живот, така че съм научила различни уроци. Главният е, че има много малко хора на този свят, на които може да се довериш безусловно. Аз имам двама: ти и Бет — той я погледна въпросително. Тя знаеше какво си мисли. — Чичо Сам е онзи, който ме научи, че докато нечий живот не е неразривно свързан с моя, той не е на мушката и, следователно, не трябва да му се вярва. А това включва и него.

Лайънъл внезапно се почувства малък и нищожен, изправен пред смелостта на дъщеря си. Ръмжеше и тупкаше с юмруци, изригваше гръмки фрази, но в края на краищата можеше да направи много малко, за да помогне на нея или на себе си. Аманда разсъждаваше хладнокръвно и реалистично. Нямаше самохвалство в преценката ѝ за

положението, в което се намираше, нито пък перчене как възнамерява да се справи с това. Вероятно, предположи Лайънъл, защото Аманда бе живяла повечето от живота си със знанието, че някой ден този сценарий ще бъде изигран.

— И така, какво ще правиш? — попита той, изплашен от нейното хладнокръвие. — Как ще се защитаващ?

— Ще се възползвам добре от оръжията, които притежавам: достъпът до полицейските досиета. Детективските ми умения. И времето.

Лайънъл бе смутен.

— За преследвачите играта е да изтезават жертвата си капка по капка. Това, което трябва да направя, е да анализирам техния метод и да използвам игралното им време, за да ги разследвам.

— Какво ще търсиш?

Мускулите на лицето на Аманда се свиха.

— Кой би имал най-голяма полза да види майка ми и мен мъртви?

— Господи! — вълнението на Лайънъл ставаше все по-голямо. Аманда може би бе поуспокоила нервите му, но заради собствената му безопасност тя вярваше, че той има нужда да проумее колко много реална бе опасността.

— Свидетелстването на майка промени живота на много хора — продължи тя. — Федералното бюро се е прицелило в Бастидо като наша най-голяма заплаха, но аз не съм толкова сигурна, че е наистина така. Хората от картела очакват да бъде хванат и отстранен. Става въпрос за територия.

Обаче какво ще кажеш за служителите от „Хъдзън Нешънъл Банк“? Или за мъжа от „Натансън и Спелинг“? Или дори за семействата на дребните пласъори? Те не са били големи клечки, загребващи милиони долари, които са скътали за старини в офшорни банки. Това са мъже, които поемали големи рискове срещу дребно заплащане и загубиха всичко, когато майка ги е посочила. Ето защо те ме карат да се чувствам нервна. Те ни мразят. И не им е останало нищо, което да губят.

По време на полета си до Детройт Лайънъл възстанови в главата си този разговор, като мислено се разходи из него, за да може да го огледа от всеки възможен ъгъл. Това, което го тревожеше най-много, бе

нотката на несигурност, която обграждаше цялата ситуация. Нямаше определени заподозрени, нямаше конкретен план, нито ясно изразена система за подкрепа. Само много *ако и може би* — думи, които за него бяха анатема.

Разтревожен, той се опита да разработи смислена стратегия. Разгледа ситуацията така, както би разгледал едно бизнес предложение. Като изключи емоциите си от процеса, той анализира положителните и отрицателните страни, външните влияния, закона на вероятностите, както и съществуването на непредвидимите възможности. Като съзнаваше, че този вид обстоятелства надминава сферата му на компетентност, той разпростря въображението си, доколкото можа и после отново и отново, като премина далеч зад обикновените граници.

Но угрижен, когато самолетът му кацна, той осъзна, че търсеше ясно, бързо и ефикасно решение. Нямаше да има такова, защото заключението на Аманда бе ужасяващо: най-очевидната заплаха бе най-малко вероятната. И най-малко заподозреният щеше да бъде най-труден за откриване, най-труден за спиране — онзи, който ще е в състояние да причини най-много злини.

В Уисконсин пролетта правеше неохотния си дебют. Беше началото на април, но снегът все още бе очертал заскрежена линия около двете големи езера, които бяха в центъра на тази столица на Средния Запад. Бушуващи ветрове духаха от север от Канада и смъкнаха температурите доста под точката на замръзване, като изпразваха улиците от всички, с изключение на няколко темпераментни граждани и издръжливи групи студенти по пътя им за библиотеката, общата спалня, или „Колидж корнер“ — един бар, повече известен като „КК“.

Лайънъл изведе наетата кола под наем от улицата пред хотел „Еджуотър“ до Уисконсин авеню. Зави наляво по „Ийст Горъм“ и се отправи на север. Планът предвиждаше всички да се срещнат в една къща, която Сам бе наел на брега на езерото Мендота, това бе лятна вила, притежавана от един чикагски бизнесмен, който от време на време вършеше услуги за Службата. Аманда бе отседнала в едно общежитие в онази част на града, близо до езерото Монона, и щеше да

пристигне към четири часа. Указанията към Лайънъл бяха той да пристигне към пет.

Докато Лайънъл се ориентираше по системата от пътища, която опасваше това огромно езеро, сърцето му биеше по-силно от обичайното. Беше нервен поради ред причини: плановете, с които Службата предлагаше да защити Аманда, срещата със Сам Бейтс, и най-вече това, че щеше да се види с жената, за която все още мислеше като за Синтия Беърд.

Суета и рядко силна болка от несигурност го накараха да погледне бързо отражението си в огледалото. На шестдесет той все още изглеждаше добре, макар че кожата на шията му бе малко отпусната, а косата на главата му бе побеляла и отъняла. Бръчките на челото и подпухналите бузи ги нямаше на младини, с изключение на характерната трапчинка на брадичката, като на Кърк Дъглас — нещо, наследено от Аманда, макар и в леко омекотена форма — която все още му придаваше вид на развратник. Очите му — с малки торбички от възрастта, бяха все още блестящи и любопитни. Умът му бе все още остър, а тялото му възнаграждаваше неговите страсти.

Той се намръщи. Според Аманда бившата му съпруга и агентът бяха любовници, това терзаеше Лайънъл повече, отколкото искаше да си признае. Кракът му се вдигна от газта, за да намали скоростта и да сложи ред в чувствата си. Днес е ден за личната безопасност, а не за дребнава ревливост — напомни си той. Нищо нямаше да излезе от тази работа. Искаше да се подчини на това, каквато и ревност да изпитваше.

Защо — чудеше се той — връзката на Бет с агент Бейтс ме разстройва толкова? В края на краищата те бяха разведени отпреди двадесет и пет години — заради него, въпреки че решението бе нейно. Нима живееше в свят, в който всичко се въртеше около името Лайънъл и той искрено очакваше жените да го търсят с фенер до края на дните си? Вероятно. Беше ли защото Бет Максвел бе влязла отново в живота му във време, когато Памела Беърд излизаше? Малко вероятно. Беше престанал да се интересува от Памела дълго преди това и никога не бе страдал от липса на общуване.

Или беше, защото Синтия Беърд бе отрязала Лайънъл от своя живот — и от живота на дъщеря си — без дори едно телефонно обаждане. Бейтс тогава бе един непознат и все пак тя бе потърсила

неговия съвет и бе действала по негови указания. Лайънъл бе неин съпруг. Баща на детето ѝ. Защо тези чувства не бяха значели нищо за нея?

Ставаше тъмно. Зад него някаква кола включи светлините. Лайънъл заостри внимание. Беше невнимателен и бе оставил ума си да блуждае. Откога го следваше тази кола? Беше ли някой преследвач, или невинен шофьор, който се прибира вкъщи след работа? Лайънъл не знаеше, но бе сигурен, че трябва да знае. Включи бързо светлините. Колата се приближи по-близо, намалявайки разстоянието между тях. Лайънъл ускори. Като го направи, погледна през страничното огледало, забеляза вида на колата и това, че има номера от Илинойс. Бръкна в джоба на сакото си и започна да записва цифрите от номера, когато колата сви от главния път. През следващата четвърт миля Лайънъл задържа дъха си, като наблюдаваше дали ще се появи отново.

Около миля по-нататък, точно покрай „Мейпъл блъф“, пътят извиваше. Лайънъл присви очи, сякаш да нагласи фокуса си както умствено, така и визуално. Спря на едно място около завоя, който насочваше пътя към езерото. Носът бе неговият ориентир. Почти бе пристигнал.

Разтърсван от странични мисли и подготвяйки се за неочаквани срещи, той следва указанията до голяма бяла къща, която бе застанала върху една скала с изглед към езерото Мендота. Когато се доближи до един навес за коли от задната страна, където му бе казано да паркира, забеляза с неохотно удивление, че макар и къщата да напомняше като част от някаква кооперация, тя бе отделена настрана и изглеждаше изолирана.

Той извървя разстоянието до предната част, като се възхити на гръцкия възрожденски стил на архитектурата, както и на градинската украса, която бе взела предвид суровите зими и показваше предпочитание към устойчивите борове и вечнозелени растения. Изпод купчините сняг, които покриваха земята, той забеляза нещо, което се оказа малка градинка отдясно, с лице на запад. От мястото си предположи, че е леха за разсад. Една по-голяма градина гледаше на юг и вероятно там се произвеждаха значително количество летни зеленчуци. Лайънъл може и да беше прекарал по-голямата част от живота си в Ню Йорк, но бе израснал в околностите на Кънектикът с майка, която определено бе опитна градинарка.

Той натисна звънеца и зачака, като подозираше, че приближаването му е наблюдавано. След няколко безкрайни минути, по време на които Лайънъл действително се забавляваше с мисълта, че мъжът в колата с номерата от Илинойс бе убиец, който някак си бе завлякъл Лайънъл тук, скрит в храсталаците, и щеше да го застреля, Аманда отвори вратата. Надяваше се, че облекчението му не е толкова очевидно.

— Добре дошъл във Форт Максвел — пошегува се тя, докато го приветства с нежна прегръдка и го съпроводи до всекидневната.

Това бе една прекрасна стая с красиви, бели дървени рамки на прозорците, с корнизи и камина. Бледожълтите стени придаваха свежест при тази сива зимна светлина, вероятно през лятото заслепяваха. Подредено с много вкус с постелки, грубо издялани дървени маси и семпли бели кушетки, мястото излъчваше приветливост, подпомогнато и поощрено от акценти от народно творчество и един приятен огън, който грееше щедро в камината. Тук и там Лайънъл забеляза керамични вази, пълни със свежи цветя — стилът на Бет.

Когато я бе срещнал за пръв път, тя държеше малка керамична ваза върху бюрото си. Всеки понеделник донасяше по един нов букет. В един понеделник той постави китка с лилии в една стъкленица. Картичка, прикрепена с лилава панделка, гласеше:

„Надявам се, че тези цветя ще разведрят деня ти. Ти би могла да разведриш моя, като се согласиш да ме придружиш на вечеря.“

Тя винаги бе казвала, че това е най-сладкото нещо, което той е правил за нея. Един преглед на миналото сигурно би доказал, че си беше така.

— Здравей, Лайънъл.

Тя бе застанала до камината — висока, слаба фигура на жена в сиви памучни панталони и бледосин пуловер. Косата ѝ сега бе къса, бретонът падаше леко на челото ѝ, а отстрани косата ѝ се спускаше леко зад ушите. Все още бе наситено кестенява, повече червена, отколкото кафява, но той предположи, че оттенъкът бе повече работа

на някоя фризьорка, отколкото на Майката Природа. Изглеждаше същата, и все пак различна, по-възрастна, но със спокойствие, което той не бе очаквал. Предположи, че бе очаквал да намери една уплашена птичка, на която е необходимо силно рамо и утешителна дума. Може би тъкмо това бе искал да заvari. Вместо това, жената пред него изглеждаше в равновесие със себе си и се владееше добре.

— Здравей... Бет.

Аманда се усмихна. Знаеше, че той мрази факта, че имената им бяха сменени. Лайънъл забеляза кратка мълчалива размяна на погледи между майка и дъщеря. По всяка вероятност Бет се бе обзаложила, че той ще настоява упорито да я нарича Синтия. Един на нула за него.

— Благодаря ти, че дойде — промълви тя, като се приближи грациозно до него.

Внезапно Лайънъл се почувства неловко и бе несигурен за това какво иска да каже или да направи. Не можеше да отговори: „За мен е удоволствие да бъда тук“, защото причината за това посещение нямаше нищо общо с каквото и да е, което дори най-бегло да попада в категорията *удоволствие*. Бет не го бе поканила да се отбие на чаша чай или за вечеря. Истината бе, че тя въобще не го беше поканила. Бейтс го бе направил. И още преди да се бяха разделили преди толкова много години, те си бяха противници.

Тя вероятно бе усетила неудобството му, защото без да чака за сигнал от него, го целуна по бузата и го прегърна топло. Когато се разделиха, тя остави ръцете си в неговите и заразглежда лицето му.

— Ти си все още един от най-елегантните мъже, които съм познавала.

Аманда се усети заинтригувана от избора на прилагателни на майка си. *Еlegantен*. Ето какво бе казала на Джейк, че я привлича в един мъж. Сега тя се чудеше дали елегантността бе начело на списъка ѝ от необходими изисквания, защото винаги именно по този начин бе описван мъжът, който най-забележимо бе отсъствал през живота ѝ. И това бе празнотата, която тя търсеше да запълни.

— А ти, Бет Максвел, си все още най-сексапилната финансова аналитичка, която въобще съм срещал — отвърна Лайънъл.

Аманда трепна. Не беше ли я нарекъл Джейк *умно гадже*?

— А аз съм агент Самюъл Бейтс.

Лайънъл и Бет сякаш се смразиха като деца, които са били хванати да правят някаква пакост. Те се обърнаха към Сам, който бе застанал на вратата, а високата му яка фигура създаваше внушително присъствие.

Докато Бет пресече стаята буквално да издърпа Сам да влезе вътре, Лайънъл разгледа мъжа, сякаш се приготвяше за двубой. Лайънъл реши, че физическите данни на Сам заслужават уважение, както и умните му очи. Колосаната бяла риза, безукорно излъсканите му черни обувки и вечерните му памучни панталони в морско синьо съвпадаха с представата за човек на закона, но червените тиранти изглеждаха твърде нехарактерни, за да бъдат случайност. Може би те бяха символични — помисли си Лайънъл — знак за ранг или част от униформа. Морската пехота имаше зелени барети. Може би в Службата имаше корпус от суперагенти, известни като „Червените тиранти“.

— Приятно ми е да се запознаем, агент — каза Лайънъл, като протегна ръка.

Мъжете се здрависаха, размениха си любезности и внимателно се прецениха. Застанала отстрани, Аманда се отдръпна и наблюдаваше как майка ѝ, баща ѝ и Чичо Сам разговарят. Докато всички бяха изключително учтиви, извиняваха се взаимно и избягваха да засегнат чувствата на другия, езикът на телата им сочеше друго.

Бет, очевидно разкъсвана между двамата мъже, местеше тежестта от единия си крак на другия. Искрено се радваше да види отново Лайънъл и желаше да прекара известно време, за да се запознае отново с бившия си съпруг, но не искаше Сам да се почувства измамен или като рогоносец. Сякаш преценяваше вниманието си и към двамата, като се опитваше да не отделя на единия повече, отколкото на другия.

Отначало Лайънъл отстъпи центъра на сцената и игра ролята на гост: слушаше, отговаряше, чакаше знак от някой друг. Не мина много време и той се измори от това и се възвърна към тип, миропомазан да бъде председател на борда, и предложи дневен ред, който бе съобразен изключително с неговите нужди, които в настоящия момент бяха съсредоточени около повторното установяване на връзките си с неговото — подчертано *неговото* — семейство.

Сам се чувстваше неловко. Трудно му бе и то не само защото жената, която обичаше, флиртуваше с друг мъж. Въпреки че носеше всички белези на приятелско вечерно парти, истинската цел на това събиране бе да се оцени нивото на риска, с който всеки един от тях можеше да се сблъска през следващите месеци, и да бъдат определени параметрите на противодействие. Той бе натоварен със задачата да направи всичко, което е необходимо, за да ги защити. Точно в този момент той се запита дали може да се справи с такава задача.

Когато за първи път бе алармиран за излизането на Бастидо от затвора, Сам се бе обадил на Дан Конър, който сега бе шеф на Службата. Призна му за своето емоционално увлечение към Бет — и Аманда — и попита Дан дали той самият да се заеме със случая. Сам не бе първият агент, който имал романтична връзка с поверено нему лице, и вероятно нямаше да бъде последният, но и Дан, и Сам знаеха, че това не бе тема, около която трябва да се вдига шум. Накрая Дан разреши на Сам да остане да отговаря за случая, защото вярваше, че привързването на Сам към Бет и Аманда работеше по-скоро за тях, отколкото *срещу тях*.

Аманда предложи всички да седнат. За нейна изненада майка ѝ избра да заеме мястото до баща ѝ. Като забеляза неудобството на Сам, Аманда му предложи той да налее на всички по малко вино, а тя отиде в кухнята и донесе един поднос с ордьоври.

Когато се настани отново на кушетката, Бет попита за Ани.

— Как е тя? Все още ли продължавате да си сътрудничите за онези твои портрети?

Странно, че името на Ани трябваше да бъде споменато, помисли си Аманда. През последните няколко дни въпросите за Ани и Джейк я бяха изтормозили. Беше ли ги преценила неправилно? Нима бе прибързала със заключенията? Не беше ли това онази, често прекалено активна радарна система, която ги караше двете с Бет да бъдат винаги нащрек и която бе придобила, като работеше неимоверно много? Аманда бе твърде предпазлива, за да остави съмненията да се изплъзнат от ръцете ѝ, но съобщението на Сам, че я бе поставил под наблюдение обясняваше много.

— Тя е страхотна — каза Аманда, като се надяваше, че ентусиазмът ѝ не изглежда пресилен. — Всъщност тя е жена на гребена на вълната.

Бет се усмихна. Не беше виждала никога Ани, но Аманда често говореше за нея и винаги с топли, грижовни думи. Гореше от нетърпение да чуе повече.

— Искате да произвежда нова козметична серия с марка „Ани Харт“. Тя е царицата на гримьорите на сапунените опери и през последните няколко месеца доста филмови звезди са се обърнали към нея, когато са идвали в Ню Йорк за публични изяви.

— Надявам се, че ще може да осъществи замисъла си на практика — кимна Бет. — От всичко, което си ми разказвала, Ани е талантива, представителна и находчива, което в този бизнес е плюс.

— Съгласна съм.

— Не е ли тя онази, която те запозна с Лойд Франкс? — попита Лайънъл.

Сам свъси вежди. Не обичаше да слуша за хора, чиито имена не му бяха известни. В неговата работа непознатите можеха да бъдат прикрити агресори.

— Кой е Лойд Франкс?

Аманда разясни за художествената галерия и за предстоящата ѝ изложба.

— Ще се открива след две седмици. Бих искала всички вие да дойдете.

— Не използваш името си, нали? — Сам буквално скочи от кушетката. — И не показваш нищо, което би могло да разкрие къде живее Бет или къде си живяла преди, или нещо, което...

— Не! Не! Не! — Аманда вдигна ръце, сякаш възпираше връхлитаща тълпа. — В списъка му от фотографии съм обявена като „Анонимната“. Аз няма да ходя на откриването. И — додаде тя с възмущение, — аз не съм идиот! Зная как да се грижа за себе си!

Сам преглътна онова, което си мислеше.

Лайънъл забеляза това, и странно, го *разбра*. Забеляза също, че Сам нервно разтърква пръстите си. За първи път той забеляза колко деликатно бе положението за агент Бейтс. Този мъж честно и съзнателно се грижеше за Бет и Аманда. Като федерален служител той се бе заклел да ги защитава и имаше цяла агенция на негово разположение да прави точно това. Но като мъж той се чувстваше по същия начин, както и Лайънъл: би убил с голи ръце всеки, който се опита да нарани тези две жени!

— Кой би подпомогнал финансово приятелката ти? — попита той, като смени темата, за да отнеме малко от разпалеността на Бейтс.

— Никой, засега — Аманда погледна Лайънъл. — Интересува ли те?

Той сви рамене.

— Може би. Нека да дойде да ме види и ще поговорим.

Аманда се ухили при тази перспектива. Разбра колко е развълнувана от мисълта да помогне на приятелката си. А Ани бе нейна приятелка според всякакво определение. Със сигурност тя бе направила повече за Аманда за краткото време, през което се познаваха, отколкото Аманда бе направила за нея. Внезапно, подтиквана от чувството си за вина, тя си спомни, че Ани се бе обаждала няколко пъти от онази нощ на тавана. Тя се надяваше, че натрапчивата ѝ параноя не бе довела до непоправим разкол на приятелството им.

— Ще уредя първото — кимна Аманда.

Възражението на Сам бе незабавно и решително.

— Сега не е времето да се афишира твоята връзка с Лайънъл — намеси се грубо и рязко той. — Докато не разберем къде е Бастидо и неговата шайка и какво са намислили, колкото по-малко хора знаят за вашата връзка, толкова по-добре.

Лайънъл подозираше, че зад загрижеността за сигурността им Сам спотайва по-дълбоко, *по-лично* възражение: първоначално Аманда не трябваше да се свързва с баща си. Нима той си мислеше, че тя трябваше да остави Лайънъл да живее с мисълта, че дъщеря му е мъртва само от съображения за сигурност? Или това бе, защото благочестивият агент бе свикнал да мисли за Аманда като за своя дъщеря и с неохота можеше да я дели с други? Вътрешно Лайънъл бе кипнал, но контролираше противоположните си импулси. По-късно, когато всичко това свърши, щеше да има много време да се разправи с агент Бейтс.

— Само трима души трябва да знаят: Ани, Лайънъл и аз — Аманда открито се изправи срещу Сам, като прие поза, с която му казваше, че бе преценила всички последствия, бе анализирала ситуацията и бе стигнала до заключение. Нещо повече — тя възнегодуваше срещу намека, че проявява *каприз*. — Всичко, което правя, е едно запознаване. Лайънъл е изтънчен бизнесмен, добре

обучен на изкуството на дискретност. И в случай че мислиш, че съм си загубила ума, и/или съм ужасно наивна, направи проверка на Ани... освен ако вече не си я направил.

Сам стискаше зъби толкова силно, че Аманда можа да види костите на челюстта му. Тя му се бе *възпротивила*. Не беше за първи път, но бе пред човек, когото той считаше за *съперник*. Може би тя постъпваше глупаво, но точно тогава я бе грижа повече да направи нещо добро за една приятелка, отколкото да си пази гърба.

— Разбира се, че ще трябва да дам обяснение как един детектив с нисък ранг познава могъщия Лайънъл Беърд — каза тя, като се извърна от критиката, която прочете в очите на Сам, към любовта в очите на Лайънъл.

Лайънъл се усмихна.

— Просто ѝ кажи истината: Аз съм един от многото ти почитатели.

Когато се преместиха в трапезарията за вечеря, разговорът продължи в същия шизофреничен дух: лек и обикновен в една минута, задълбочен и зловещ в следващата. Ако Бет и Лайънъл не преживяваха отново миналото си, или когато майка и дъщеря не се прекъсваха взаимно, Лайънъл разпитваше Сам за Бастидо, какво е станало с контингента от осъдени, свързани със случая, и какво бе направено, за да се открият повечето от тях.

— Правим каквото можем — каза Сам с невъзможност да изтрие раздразнението от гласа си. Той не обичаше да бъде подлаган на разпит, особено от някой, който не само че не предлагаше решение, но и потенциално можеше да стане част от проблема. — Ако мислиш, че това е над нашите възможности, има само едно нещо, което може да се направи. Помоли Бет да бъде преместена и накарай Аманда да влезе отново в „Програмата за защита на свидетелите“.

— Не! — и двете жени отговориха бързо и разпалено, като се възряха в Лайънъл, сякаш той действително бе отправил тази молба.

— Не мога да го направя отново — заяви Бет, като не остави място за обсъждане. — Нямам сили да започвам пак.

Аманда бе на същото мнение.

— Нито пък аз. По-скоро бих предпочела да се издам, отколкото да премина през още една промяна на самоличността.

Лайънъл мълчаливо поздрави Бейтс. Една дума „Програмата“ — и той бе героят, а Лайънъл — злодеят.

— Вие не разбирате какво е това — пророни Бет с уплаха в погледа. — Преместване. Намиране на работа и място, където да живееш. Опит да си проправиш път в нова общност. Да намериш онези един или двама души, на които мислиш, че можеш да се довериш достатъчно, за да отидеш с тях на кино или да ги поканиш на вечеря. Да намериш начин да се чувстваш удобно в новата си кожа.

— Ще трябва да се откажа от работата си в полицията — Аманда се взираше в една точка на стената. Сякаш наблюдаваше някаква пиеса, която никой друг не можеше да види, гледаше в бъдеще, за което никой нищо не можеше да предскаже. — Всичко, за което съм се борила да постигна през последните няколко години, ще бъде изпразнено от съдържание. Ще съм на тридесет години, без биография.

Самотата се процеждаше в стаята, като заемаше място на масата като обичаен гост. Бет и Аманда не посрещнаха добре смутителката, но и не трепнаха при появяването ѝ. Тя бе тяхна спътница през такава голяма част от живота им, че възприемаха присъствието ѝ за нормално, като осъзна това, Лайънъл бе потресен много повече, отколкото ако бяха казали каквото и да е.

Бет поклати глава неутешимо.

— Не — въздъхна тя на никого и на всички. — Никога повече.

Аманда и майка ѝ се спогледаха. Втренчените им погледи се заключиха и оставиха Лайънъл и Сам извън едно много лично място, където бяха складирали спомените си. Никакви думи не бяха произнесени, но много неща бяха казани за онова, което бяха преживели, какво им бе струвало, за да оцелеят, какво биха — и не биха — искали да изтърпят.

— Ще трябва да напусна Ню Йорк — продължи с горчивина Аманда. — Да изоставя приятелите си. Малкото, с които съм станала близка, това е — тя се обърна към Лайънъл. — И ще трябва да напусна и теб.

— Не съм предложил никоя от вас да се премества или да си променя името, или да прави нещо, което не иска — той устоя на

подтика да изгледа гневно Бейтс, това не би решило нищо, без алтернативно решение щеше да изглежда нелепо. — Разтревожен съм, това е всичко — той намери ръката на Аманда и я задържа. Докато говореше, търсеше тази на Бет. Отчаяно се мъчеше тя да усети дълбочината на неговата загриженост. — Просто искам и двете да бъдете в безопасност.

— Знам, Лайънъл — кимна тя, — и оценявам това. Само дето... е, били сме там и...

— Е не искаме да се връщаме обратно — Аманда довърши изречението на майка си.

И двете погледнаха към Лайънъл.

— Аз също не го искам — смънка той.

Сам, като почувства, че те тримата биха могли да се възползват от този момент насаме, се извини. Преди да излезе от стаята обаче, той каза:

— Технически, Бет е все още в „Програмата за защита“ и следователно под наблюдението на Службата — той погледна директно към Лайънъл. — Независимо от това, което може да си мислиш, моите лични чувства никога не са и никога няма да компрометират нейната сигурност. Това е не само моя работа, Лайънъл, но Бет е *любовта* на моя живот. Довери ми се: никой няма да я нарани!

Когато Сам излезе от стаята, лицето на Лайънъл не изразяваше никакво вълнение. Вътрешно обаче ревността отново се появи, придружена със загриженост и страх.

— Последното нещо, което искам, е, някоя от вас да излезе от живота ми — изрече нервно Лайънъл, като наруши нервната тишина. — Испитал съм го и не бих могъл да се справя отново — любов и болка блестяха в очите му.

— Толкова съжалявам, Лайънъл... — гласът на Бет бе шепот на разкаяние. Беше трудно да го погледне и да осъзнае, че тя бе отговорна за тази болка и сляпа за тази любов. — В онова време чувствах, че нямам избор. Чувствах, че бе по-безопасно за нас и...

— На твое място и аз бих направил същото — когато го каза, разбра, че действително го мисли. — Но нека да оставим миналото. Имаме настояще, за което се тревожим, и бъдеще, което да планираме.

Усмивката на Бет казваше: *благодаря ти*. Той отвърна със същото чувство и после додаде:

— Просто искам да помогна.

— Това че си тук, е помощ.

Аманда започна да изразява съгласие, но Лайънъл не слушаше. Изражението му се бе променило внезапно, като премина от носталгия към интрига. Той погледна от Бет към Аманда и после обратно към Бет.

— Когато се роди Аманда, открих две сметки под попечителство. Когато вие двете... умряхте... аз не ги закрих. Не можех — той преглътна трудно. — Мисля, че в сърцето си исках да вярвам, че вие сте все още живи, и че ако ги държа открити, един ден ще се върнете — той се опита да се усмихне, но емоциите му бяха твърде объркани. — Предполагам, че това се оказа вярно, защото ето ви двете тук.

Бет хапеше устната си и леко избърса очи, но не можеше да спре сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. През годините тя често се бе чудила дали Лайънъл си мисли за нея. Дали бе тъгувал за нея. Дали тя му бе липсвала. Сега вече тя знаеше.

— Тези пари са ваши ако и когато имате нужда от тях — продължи Лайънъл. Погледът му бе закован в очите на Бет. — В тези сметки има достатъчно и за двете да живеете в удобство до края на живота си.

— Това е много мило, татко — Аманда стана от стола си, приближи се до Лайънъл и го целуна по бузата. Не можа да се пристраши да я погледне, но протегна ръка и поглади нейната буза. Тя никога не го беше наричала *татко*.

Бет се замисли.

— Какво има? — Лайънъл се страхуваше, че бе казал или направил нещо лошо. — Казах ви, че тези...

— В случай. Знам. Но само в случай на крайна необходимост. Впрочем, трябва да те попитам нещо. На чии имена са тези пари?

— На Синтия Стантън Беърд. И на Ерика Беърд.

За пореден път тази вечер Бет и Аманда си размениха погледи.

— Не можем да се възползваме от тях — обади се Аманда, като стресна баща си.

— Защо не?

— Защото Синтия и Ерика Беърд не съществуват.

Бет обясни.

— Ние нямаме свидетелства за раждане или шофьорски книжки или карти за социални осигуровки или каквото и да е, което една банка би изисквала, за да ни преведе тези суми. Нямаме никакви официални документи на тези имена — тя се протегна през масата и постави ръката си върху неговата. — Тези две жени са *мъртви*, Лайънъл.

— Тогава ще пререгистрирам сметките на имената на Бет и Аманда Максвел — изрече той бързо, с неравен глас.

Аманда му каза, че не може да направи и това.

— Ако го направиш, ще унищожиш нашето прикритие.

Лайънъл изпъшка и разтърка слепоочията си. Чувството на безсилие му причини главоболие.

— Някой иска ли кафе? — Сам се завърна и сложи на масата кана с кафе, от която се вдигаше пара.

Бет и Аманда станаха и разчистиха масата, като дадоха на Лайънъл време, за да възприеме онова, което му бяха казали. Когато се върнаха, той все още размишляваше.

— Какво ще кажете, ако прехвърля и двете сметки на някоя току-що учредена компания, която практически не може да се проследи? — предложи Лайънъл, като мислеше на глас. — *Сътрудници Ийст Горъм. Самюъл Бейтс — президент.*

Сам бе очарован от фокусничеството на Лайънъл и поласкан от тази рядка демонстрация на добронамереност, но каза:

— Аз също мога да бъда проследен и до Бет, и до Аманда.

Лайънъл се усмихваше.

— Знам — кимна той, като размаха пръст във въздуха с отблясък на гордост. — Започвам да схващам цялата работа.

— Да схващаш какво?

— Работата със защитата. Всичко е за пластове. Махаш единия от върха на другия, за да се поддържа удобно разстояние между добрите момчета и врага.

Той потупа вдлъбнатината на брадичката си с показалеца. Другите приказваха, но той не слушаше. Мислеше трескаво. Когато идеята бе изцяло оформена, се обърна към Сам.

— Предполагам, че мога да разчитам на теб да направиш това, което трябва.

— Можеш.

— Така си и мислех — усмихна се той, като предложи на Сам словесна лула на мира. — Утре сутринта ще се обадя на личния си адвокат — човек, на когото бих поверил и живота си, а и — започна той, като погледна към Бет и Аманда — вашите. Ще го инструктирам да изготви документи за регистрация на „Съдружници Ийст Горъм“, като посочи Самюъл Бейтс за президент. Тогава ще трябва да го накарам да преработи сметките с горната компания като довереник. И на двете. В тази писмена документация не е необходимо да се появяват каквито и да са имена.

Той отново насочи вниманието си към Сам.

— Ще те помоля също да подпишеш отделен документ, в който ти потвърждаваш, че действаш от името на Бет и Аманда и че нямаш претенции към сумите във всяка една сметка. Въпреки че, ако или Бет, или Аманда имат нужда от пари, като довереник ти можеш да изтеглиш необходимите суми от сметките. В случай на моя смърт ти ще предадеш парите на Бет и Аманда. Естествено, ще бъдеш компенсиран за твоите услуги, както и всеки друг изпълнител — той огледа масата. — Това споразумение приемливо ли е?

— Повече от добро е, Лайънъл — рече Бет покорена от щедростта на бившия си съпруг.

Той премигна, благодарен за одобрението й.

— Придържа ли се то към стриктния кодекс от правила и указания на Службата?

— Трябва да проверя при моя шеф, но не виждам никакъв проблем — поклати глава Сам.

— А ти, Рики? — обърна се към дъщеря си Лайънъл, като наруши правилата, но не бе в състояние да се спре. — Ти имаш ли някакви проблеми?

Аманда го погледна така, сякаш се канеше да го сгълчи, но вместо това се засмя.

— Дали имам проблеми с твоя план да ми оставиш голямо количество долари? — той я погледна в очакване. — Не. Никакви!

По-късно вечерта Сам се върна в стаята си, като позволи на семейство Беърд тези мигове на уединение. Около единадесет клетъчният му телефон иззвъня. Само двама души имаха номера.

— Сам?

Чу гласа ѝ и сърцето му спря да бие. С другия разговор щеше да бъде по-лесно да се справи, защото щеше да се отнася за работа. Този бе личен.

— Тук съм, скъпа — отзова се той, като говореше тихо, за да не го чуят. — Какво става?

— Със сигурност нищо хубаво.

Гласът ѝ бе слаб и трепереше. Той затвори очи, като си представи образа ѝ, така че да не се чувства толкова далеч, толкова изолирана.

— Говори ми.

— Лошо е, Сам. Нуждая се от теб тук. Сега!

— Не мога — изрече той, като се ненавиждаше. — Тук стават някои неща.

— При мен също стават някои неща — гневът ѝ се сблъска с една въздишка, което я накара да звучи така, сякаш се задушаваше от думите.

Гръдният кош на Сам се сви.

— Знам. Искам да бъда там заради теб — той направи пауза, като събираше смелост да изрече това, което трябваше да каже. — Но не мога.

Мълчанието, което последва, бе ядрено по своята интензивност.

— Обичам те — настоя той. — Знаеш, че бих направил всичко за теб.

— Но не можеш — сръза го тя. — Не се тревожи за това, Сам. Разбирам. Винаги съм разбирала. Ти си щатски агент. Твоята работа е преди всичко. И *преди* всекиго. С изключение на нея, разбира се.

Ако бе стояла пред него и бе изстреляла куршуми, вместо обиди, той би ги поел всичките. Заслужаваше нейния гняв и недоверие.

— Обещах, че винаги ще се грижа за теб и ще го направя.

Тя се засмя, но смехът ѝ бе безрадостен. От това го заболя повече, отколкото от звука на сълзите ѝ.

— Ще дойда да те видя след няколко седмици — тържествено обеща той. — Междувременно направи това, което трябва да направиш.

— Сега е мой ред да кажа, че не мога — той почти виждаше лицето ѝ, сгърчено от болката, че трябва да го моли за онова, което тя нямаше. — Не мога да си го позволя.

Сам помисли за Лайънъл и за сметките на доверител. Помисли си за жената на другия край на телефона: какво означаваше тя за него, от какво имаше нужда и какво ѝ дължеше.

— Не трябва да се тревожиш за пари — изрече той с внезапна нервност.

— Откога?

— Няма значение — прекъсна я грубо той. — Това, което е важно, е, че попаднах на едно малко богатство и възнамерявам да го разделя с теб.

— И откъде, за Бога, дойде това богатство?

Сам хвърли поглед през рамо, сякаш имаше нужда да се увери, че никой не подслушва за коварството му.

— Нека просто да кажем, че преди двадесет години направих една инвестиция — той трепна, когато пристъпи една линия, която по-рано считаше за неопетнена. Искаше му се да вярва, че не е имал избор. — Е, тя току-що се изплати. Страхотно време!

ГЛАВА ШЕСТА

Аманда се завърна от Уисконсин, обзета от странна жизнерадостност. Предвид на обстоятелствата тя трябваше да бъде предпазлива и нащрек — и част от нея наистина беше — но да прекара в компанията на двамата си родители бе такова невероятно радостно преживяване, че засенчи всичко друго. В продължение на два дни те бяха част от едно семейство. Наслаждаваха се на чудесни мигове в кухнята. Разговаряха за обикновени, всекидневни неща. Смееха се и се закачаха. Лайънъл дори си осигури помощта на Бет в насърчаването на Аманда да излиза повече.

— Искам дъщеря ни да има онова, което и другите дъщери имат — заяви той с най-добрия глас на глава на семейството и така авторитетно, сякаш двамата с Бет въобще не бяха се развеждали, да не говорим за това, че бяха разделени от двадесет години. — Съпруг. Деца — очите му се разшириха и той се засмя при мисълта. — Не би ли искала да си баба? — попита жена си.

— Би било чудесно — съгласи се тя.

Бет се засмя с него, но вътрешно остана замислена. Лайънъл се бе пренесъл в страната на вероятностите, за която тя знаеше, че може да бъде опасно място. Той си представяше едно внуче като някакъв шанс да започне отново да бъде родител, какъвто никога не бе успял да бъде. Какъвто си го познаваше, сигурно вече планираше какви играчки да купи, кои музеи или зоологически градини да посети и кога, евентуално, дори в кой колеж щеше да учи този наследник на Беърд. Не й се щеше да спуска сапунения мехур на Лайънъл, но вълшебната му приказка никога нямаше да може да бъде изиграна точно по начина, по който той си я представяше. Служителите от „Програмата за защита“ не се грижеха за успешния бизнес на своите подопечни, те се интересуваха само от това дали хората са живи и здрави. Лайънъл не би могъл да има сърдечен разговор с бъдещия си зет или да бъде домакин на сватбата на дъщеря си, или да я поведе към олтара, или да се хвали със своите внучета на приятелите си.

Няма нужда да го разстройвам, помисли си тя. Ако и когато Аманда се влюби, ще има много време да обмислим подробностите.

— Е, ние няма да имаме никакви внучета, ако тази страхотна млада жена хей там отказва да излиза на срещи — казваше той.

— Въобще нямам такова време — протестираше Аманда.

— Организирай се — разпореди се Лайънъл.

— Разбрано, разбрано — избъбри тя, като отдаде чест. — Разбрах си мисията и ще се опитам да я изпълня. Преследването на съпруг ще започне в момента, в който се прибера в базата.

Лайънъл отвърна на поздрава ѝ наперено и отсечено.

— Погрижи се за това — каза той, като се сгръ от този миг. — Майка ти може и да е намерила тайната на предотвратяване опустошенията на времето, но аз с всяка минута ставам все по-стар. Ако не побързаш, ще трябва да ме буташ до олтара на инвалидна количка.

Аманда и Лайънъл си размениха погледи, което събуди любопитството на Бет. Знаеше, че двамата се виждат често — стига Аманда да останеше бдителна, Бет нямаше нищо против срещите им. И все пак изпитваше странно усещане, като си мислеше, че бяха станали достатъчно близки, за да имат само техни си шеги, или че Лайънъл би могъл да знае нещо, което тя не знаеше.

— Има ли някой на хоризонта? — полюбопитства Бет.

— Срещнала е един нов, но не иска да говори за него.

— Риск на професията — сви рамене Бет, като защити склонността на дъщеря си към тайнственост.

— Правилно. Забравих — Лайънъл поклати глава. — Всеки път, когато си мисля, че съм разбрал това, прецаквам нещата.

— Нужни са години, за да направиш този вид двойственост своя втора природа — каза Аманда. Тонът ѝ беше безгрижен, но тя не се шегуваше.

— Избягваш темата — подразни я Бет.

— Добре! Срещнах един мъж чрез работата си. Той е умен, приятен на вид, на около тридесет и пет и има свой собствен бизнес. Изключително нахакан е — добави тя, като преднамерено се ококори на баща си, — но се отнася добре с майка си.

— Звучи чудесно — изрази мнение Лайънъл.

Сам, който дискретно се бе привързал към средата на семейното обединение, се включи в дискусията.

— С какъв вид бизнес се занимава?

Аманда се раздвижи на стола си.

— Частен детектив е.

Лайънъл не бе развълнуван и прецени от изражението на лицата им, че тази информация не бе добре приета от събеседниците му, но подхвана репликата от Бет и остави разпита на Сам. Нека той да бъде лошото момче.

— Този частен детектив има ли си име?

— Джейк Фаулър.

Сам погледна така, сякаш току-що бе вкарал това име в някой компютър.

— Как се запозна с него?

— Работеше по един случай, с който се занимавах и аз — Аманда не беше доволна. Джейк не бе любовта на живота ѝ. Не кроеше планове за него. Той бе просто един мъж, с когото бе хапнала пица. Тя погледна намръщено към Лайънъл за това, че подхвана тази тема. — Беше случайна среща. Повярвайте ми, лейтенант Кларк не е нито сватовник, нито помощник на Хайме Бастидо. Може ли да оставим това засега?

Сам се съгласи, но Лайънъл бе уверен, че всеки миг от живота на Джейк Фаулър щеше да бъде разследван, за което той, впрочем, нямаше нищо против. Лайънъл се изкушаваше да попита за другия господин, за когото бе споменала Аманда — оня, с когото се бе срещнала във Флоренция и впоследствие се бе натъкнала на него в Ню Йорк — но тя бе изпаднала в състояние на раздразненост. Най-добре да не засяга темата.

— Сега, след като си обявила мъжете в забранения вход на твоя живот — каза той, като се движеше непрекъснато — нека да обсъдим мъжа в живота на майка ти — скръсти ръце на гърди и се обърна към Сам. — И така, господин Бейтс. Тъй като съм сигурен, че знаеш всичко за мен, включително и какъв размер шорти нося, защо не изравним нивото на игралното поле и да ми разкажеш малко за себе си!

До времето, когато всички си казаха довиждане, бе създадена приятна обстановка. Сам и Лайънъл не бяха приятели, но след като изоставиха ревността си, те намериха място за взаимно уважение, доверие и дори мъничко възхищение. Бяха дошли също до споразумение за настоящата криза: Сам щеше да ръководи плановете за физическата безопасност на Бет и Аманда, а Лайънъл — за тяхната финансова обезпеченост.

За Аманда, която наблюдаваше как тези двама мъже си взаимодействат, това бе изненадващ опит, особено когато влизаха в двубой за вниманието на Бет. Но нищо не можеше да се сравни с това да имаш двамата си родители на едно и също място, по едно и също време и почти на една и съща дължина на вълната. Това не стана незабавно. Трябваше да потърсят и да намерят мост над бездната, която ги разделяше, но изненадващо, те го направиха. Всъщност Бет и Лайънъл се бяха свързали по такъв положителен начин, че позволиха на Аманда да се отдаде на илюзията, обща за всички деца с разделени родители, че един ден майка и татко ще се съберат отново.

Що се отнася до сбъдването на техните мечти за сватба и внуци, Аманда трябваше малко да се забави с преследването на бъдещия си съпруг. След завръщането си в Манхатън тя трябваше да работи на две смени, от два следобед до осем на другата сутрин, което правеше ходенето на срещи трудно, но не и невъзможно.

Тайлър Грейсън прояви разбиране. Когато се обади да я покани на вечеря и Аманда му обясни ситуацията, той промени поканата си за обяд.

— Какво ще кажеш за дванадесет часа в „Уотър клъб“? — когато Аманда замълча, той бързо промени разстановката. — Или по-добре за единадесет и тридесет. По този начин ще имаш достатъчно време, за да хванеш такси и да се отправиш към онова място, което ти — любителката на страшни истории, наричаш дом.

Той можа да усети усмивката в гласа на Аманда, когато тя прие.

— Единадесет и тридесет е идеално. Ще има ли изисквания към облеклото, или мога да нося черната си пелерина и островърхата шапка?

— Както и да се покажеш пред мен, ще е добре — каза той с богат баритон, който навяваше някои много секси спомени. — Само се покажи.

Аманда почувства как бузите ѝ се изчервяват.

— До скоро тогава — приключи разговора.

Както се и очакваше, ресторантът, който бе избрал Тайлър, бе внушителен. До самия бряг на реката, защитен от размерите на заплашителното архитектурно струпване на Манхатън посредством изградена наблизо магистрала, той заемаше наистина уникално място. Изолиран от претъпкания град, той сякаш плуваше по водния път, който разделяше единия квартал от другия. Ийст Ривър не беше Арно, а струпалите се на обяд в безупречно ушитите си бизнес костюми и идеални прически бяха твърде далечен отглас от групата в памучни фланелки и сандали, която се бе струпала за купичка спагети в една флорентинска trattoria^[1], но опитът на Тайлър да пресъздаде дори една малка част от магията на онова време не остана незабелязан. Когато Аманда бе придружена до масата на господин Тайлър, закътана в един ъгъл чрез стена от прозорци, тя се усмихна. Каквото и да се бе променило през годините, Тайлър оставаше предсказуемо пълен с изненади.

Част от това, което я очароваше в него, бе уникалната му способност да знае правилното нещо, което трябва да направи и да каже. Да бъдеш последователно точен — без да се повтаряш — както Аманда описваше собственото си внимателно поддържано благоприличие — бе талант, който тя предполагаше, че се придобива от домашното възпитание и посещаването на училища като „Дартмут“ и „Уортън“. Тайлър изглежда потвърди тази теория, когато тя го попита как успява да направи така, че всичко да изглежда сякаш постигнато без усилия. Отначало той твърдеше, че всичко е фасада и че нищо не е без усилия. Преди тя да може да изкоментира, той бързо пренареди отговора си.

— Изповеди от шлифовани реплики, ти си права за това откъде съм ги научил. Няма нищо като „Айви лийг“^[2], където да подсказват реплики за социално правилно поведение. И да, Аманда, аз съм все още определено съм продукт на моето възпитание.

Тя си спомни, че докато бе очаквала изражение, което да намеква за спомени, неговата безгрижна усмивка бе превърната в стегната линия, която говореше повече за трудни времена и трудни уроци.

Навремето това я бе обезпокоило, но когато се размисли по-късно тази вечер, тя осъзна, че не е трябвало да се тревожи — при Тайлър нямаше нищо едноизмерно. Всичко имаше пластове. И всеки имаше тайни.

Докато чакаше да пристигне Тайлър, тя наблюдаваше как слънцето танцува във водата, как блести на вълничките, образувани от минаващ наблизко скутер или от случайна баржа. Наподобяващо на началото на пролетта, слънцето бе хвърлило синьо-сив нюанс, който определяше светлината на зимата и се преобличаше в яркожълто, като цвета на лютиче, и изглеждаше толкова топло, колкото и се чувстваше. Една малка птичка се стрелна надолу и кацна върху ниска купчина наблизко. Аманда направи рамка с пръсти и доближи квадрата до очите си, за да разгледа почиващото си врабче.

Тайлър приближи към масата тихо, като не искаше да я стресне.

— Не ми казвай, че не си донесла фотоапарата си — каза той, като се наведе и докосна с устни бузата ѝ. Ръцете му останаха нежно върху раменете ѝ. Тя се извърна с лице към него. Сивите му очи се взираха в нея през дълги, жълтеникави мигли. Бяха достатъчно близко за целувка.

— Не мога да ти кажа това, защото не ходя никъде без него — отвърна тя, леко трогната от присъствието му и начина, по който я караше да се чувства. — Но го оставих настрана, заедно с някои други инструменти от занаята.

— Като пистолет например? — той изглеждаше ужасен при мисълта, че връчва на гардеробиерката оръжие.

Аманда се засмя при вида на лицето му.

— Ами да. Никога не се разделям с него.

— Не знам дали това е добре, или зле — смотолеви той, като седна и разгледа кожения калъф на колана ѝ, черната дръжка, насочена към нейната страна.

— Нито едното, нито другото — сви рамене Аманда, сега по-успокоена, когато имаше разстояние между тях. — Просто е така, както си е.

— Значи трябва да свикна с него, това ли се опитваш да ми кажеш?

— Точно това.

— Добре — рече той игриво. — Ще се справя.

Един сервитьор се доближи до масата и ги попита дали желаят коктейл. Тайлър си поръча чаша бяло вино. Аманда се задоволи с вода. Сервитьорът кимна, поднесе им менютата и отиде да изпълни поръчката на Тайлър.

Аманда, за която той предположи, че не посещава често заведения по обяд, изглеждаше заинтригувана. Тя оглеждаше залата, наблюдаваше хората, които си бръмчаха един на друг в ушите и си разменяха думи шепнешком. Изглеждаше някак си развеселена от обстановката, която приличаше на кошер.

Тайлър се възползва от паузата в разговора, за да я разгледа подробно. За човек, който твърди, че няма влечение към скъпите безсъдържателности на модните тенденции, тя изглежда забележително стилна в лекия си пуловер от черна вълна, черни широко скроени панталони и тъмносиньо яке — помисли си той. От друга страна, когато някой притежаваше естествена красота като Аманда, етикетите нямаха значение.

— Харесва ли ти това място?

— Чудесно е! — кимна тя. — Харесва ми и днешният ден. Ти ли поръча синьо небе и разкошно слънце?

— Аз — призна скромно той. — Но само заради теб. Ако обядвах с някой друг, щях да се разпоредя за стандартното време през април: облаци, може би малко слънце и възможни превалвания.

Устните ѝ в кафяво-червеникаво, което допълваше лъскавия цвят на косата ѝ, се разтвориха в одобрителна усмивка.

— Е, благодаря ти, че си направил онази крачка в повече и сега всичко е толкова специално. Това ме връща назад в едно време, когато нещата бяха невероятно прости. И — додаде тя, като го погледна право в очите — просто невероятни.

— Бих могъл да ти говоря на италиански, ако това ще продължи доброто ти настроение — предложи той, като се протегна през масата и преплете пръсти с нейните.

— Единадесет и тридесет е — напомни му тя. — Тук сме за обяд.

Бавна усмивка пропълзя по устните му.

— Доколкото си спомням, обядът не беше единственото нещо, което правехме в единадесет и тридесет.

— Бихте ли искали да чуете какви специалитети имаме? — намеси се сервитьорът. — Или искате още малко време... да разгледате менюто.

— Вече знам специалитета — прошепна Тайлър невъзмутимо.

— Бих използвала още минутка... — Аманда се освободи от ръката му и зарови поглед в менюто.

През годините Аманда бе научила, че единственият начин да възтържествува над ръката на съдбата, бе да работи двойно по-усърдно, за да намали влиянието на „Програмата за защита“ върху живота си. *Да — каза си тя. — „Програмата“ е колосално отрицание, но всички деца се срещаха с отрицанието. Разведени родители. Починали роднини. Приятели, които се отдръпват.* Ставаха такива неща. И все пак в моменти като този тя се чудеше що за жена бе създала тази „Програма“. Израстването ѝ като защитаван свидетел я бе направило достатъчно твърда, за да се превърне в много добър детектив в Ню Йорк, и достатъчно практична, за да възприеме лошата страна на човечеството, без да е постоянно заражена от това. Но усещаше, че не е стъпила здраво на краката си в романтично отношение, неспособна да се чувства удобно пред горещината на един мъжки поглед, или в безопасност, когато се изправяше лице в лице с напора на неговата страст. Още по-лошо — никога не бе способна да се почувства сигурна и да повярва, че някой би могъл да каже *обичам те*, без да има скрити подбуди.

Тайлър, след като разбра, че я бе смутил, извика сервитьора, даде му поръчката им и премина на по-неангажираща тема.

— Оня ден се срещнах с Лойд Франкс. Той е много развълнуван от твоето участие в предстоящата му изложба. Казва, че портретите ти са сензационни. Досущ като на Синди Шърмън.

Аманда засия от удоволствие. Синди Шърмън — фотограф, която винаги използваше себе си като образ, бе вдъхновението на Аманда. Тя бе на петнадесет години, когато видя за първи път произведенията на Шърмън в „Художествения музей“ на Сиатъл. Сerii от черно-бели снимки, като всяка от тях изглеждаше смътно позната, и все пак пленително нова. След неколкominутно разглеждане

тя разбра: не само че всяка поза напомняше на сцена от стар филм от петдесетте години, но и звездата на всяка фотография бе същото това лице. И това лице бе на фотографа.

За Аманда това бе като да получи подарък. Тя извършваше горедолу същата работа — при все че причините при нея бяха по-различни от художествената естетика. И все пак като гледаше какво е направила Синди Шърмън, това ѝ даде импулс да продължи да експериментира с жанра, без да чувства, че трябва да обяснява защо не е използвала приятели като модели.

— Това бе доста добър комплимент — отбеляза тя скромно.

— Лойд казва, че си талантива — тя се изчерви и Тайлър отново се удиви на несъответствието между онова, което правеше, и тази, която беше. — Ще бъде ли твърде смело от моя страна да те попитам дали мога да те придружа на откриването?

— Поласкана съм — рече тя с искрено съжаление, — но не мога да отида на церемонията по откриването. На работа съм.

Тайлър поклати глава. Знаеше, че прехвърля своята чудовищна амбиция върху нейните плещи, но все пак...

— Не можеш ли да си смениш дежурството?

— Бих могла, но точно сега, при последните орязвания от бюджета, криминалният отдел е претоварен с работа и персоналът не достига. Освен това ще се представям като „Анонимната“.

Откакто Сам я бе порицал, че е позволила фотографиите ѝ да бъдат изложени публично, жълтата предупредителна светлина светеше непрекъснато в главата ѝ. Противоположно на това, което повечето от художниците си мислеха по повод предстоящите представления, Аманда усещаше, че колкото по-малко знае за това, толкова по-добре. Тя отказа да предостави на Франкс списък от имена на приятели и колеги — не че имаше много от първите, или мислеше, че ще се заинтересуват много от вторите. И отклони поканата на Лайънъл да се появи на сцената, като му даде същото извинение, което току-що даде на Тайлър: тя трябваше да бъде *анонимна*. И такава възнамеряваше да остане.

— Аманда Максвел. Имаш ли някаква представа колко трудно е да те ухажвам? — изохка Тайлър, а отчаянието преливаше от него.

Поласкана, Аманда се усмихна.

— Ти ухажваш ли ме?

Тайлър вдигна ръце нагоре, после ги протегна отново към нейните.

— Опитвам се! — той се засмя, после стана сериозен. Потърси с поглед очите ѝ и остана така, като почти изиска от нея да не отмества поглед. Когато заговори, гласът му бе пресипнал от възмущение.

— Никога не съм си мислил, че ще те видя отново — сведе очи и сякаш зараглежда колко си подхождат ръцете им. — Но като късмета ти се завърна в живота ми. И то точно навреме.

Изглеждаше неуместно да видиш някого в костюм на тънки райета да изглежда толкова неопитен, но в този момент уязвимостта на Тайлър бе изложена да я види целият свят.

— Стигнах критичен кръстопът — продължи той, като говореше тихо. — Не е лесно да го призная, но в момента имам нужда от някого, за когото да се грижа, и някого, за когото знам, че мога да се доверя, че ще се грижи за мен и ще държи ръката ми, докато избирам своя път.

Аманда искаше да го увери в постоянството си и в готовността си да помогне, каквито и решения да му се наложеше да вземе, но за него това бе възможно най-лошото време да влезе отново в живота ѝ. Тя също бе на кръстопът, но не само че не можеше да покани някого да излиза с нея, но и не можеше да позволи на никого да се *приблужи* до нея.

Тя промърмори нещо, което изглежда задоволи Тайлър, но преди той да може да настоява повече, един разговор на близка до тях маса ги разсея.

— Чизъм ще съжалява за това — заяви един мъж на доста висок глас.

— Кой си мисли той, че ще финансира кампанията му? Обикновените хора?

Трети мъж изсумтя:

— Мислех, че разбира правилата. Човек не хапе ръката, която го храни.

— Джон Чизъм играе по правилата само когато си мисли, че положението е овладяно и че ще изкара зимата — един странно познат глас бодна кожата на Аманда. — Моят въпрос не е дали ни е ухапал. Да го вземат мътните, той наистина го направи! Това, което искам да знам, е дали и ние ще отвърнем със същото? Или ще си затраем?

Аманда искаше да го пренебрегне, но това бе невъзможно. Като към магнит тя се обърна по посока на гласа. Погледът на Лайънъл се закова върху нея за най-краткия миг и се извърна бързо към събеседника си. Тайлър, чието внимание също бе привлечено от познатия глас, кимна. Лайънъл го разпозна, погледна отново към Аманда и се обърна към хората от неговата маса. Дланите на Аманда се потяха.

— Това — довери Тайлър шепнешком — е скандално известният Лайънъл Беърд.

— Наистина ли? — Аманда последва примера му и заговори с приглушен глас. — Не изглежда особено свиреп — *но изглежда властен*, помисли си тя, *седнал на маса за шестима в средата на залата и ръководещ сбирка на могъщите от Уолстрийт*. — Обаче наистина има вид на силен човек.

Тайлър се разсмя.

— Нямах си представа!

— Защо са толкова разпалени?

— Знаеш кой е сенатор Чизъм, нали?

— Разбира се — кимна Аманда. — Не го ли даваха по новините напоследък?

— Точно така — съдейки по изражението му, Тайлър споделяше ниското мнение на Лайънъл за сенатора. — За да усили кампанията по преизбирането си, той е решил да лансира разследване в Сената на връзките между финансовите кръгове и трафикантите на наркотици.

— Има ли такова нещо?

Тайлър свъси вежди и заби пръсти в брадата си.

— След международните фондови операции и петролната индустрия прането на мръсни пари е третият голям бизнес в света. И по-голямата част от него идва от незаконната търговия с наркотици.

— Нямах представа — излъга тя.

— Повечето хора нямат, но повярвай ми, ние живеем в нарко икономика, която е превърнала трафикантите на дрога в най-влиятелната група със специални интереси в света. Всъщност парите, които идват от наркотрафикантите, са достигнали такива чудовищни размери, че има страни от Третия свят, които буквално биха изпаднали в колапс, ако не са парите, които правят от наркотици.

В речта на Тайлър имаше страст, която граничеше с фанатизъм. Интересът на Аманда нарасна.

— Не харесвам фалшивото разследване на Чизъм повече от тях — продължи той, като кимна с глава към масата на Лайънъл, — но те нямат право да го осъждат. Почти седемдесет процента от постъпленията от трафика на наркотици из света се изпират през американската и европейската банкова система. До астрономическите сто милиарда долара годишно. Тези хора правят състояния от наркотиците. Те са раздразнени на Чизъм само защото той се е раздрънkal.

— Защо се вживяваш толкова, Тайлър? В края на краищата ти работиш за „Беърд, Натансън и Спелинг“. Ако те се облагодетелстват, облагодетелстваш се и ти.

— Но на каква цена? Наркотиците пораждат една гадна война, в която се замесват много невинни хора — той сведе очи и сниши глас. — Включително и някои, които са доста близо до мен — измина дълъг миг, преди той да си позволи да срещне втренчения и поглед отново. — За мен е трудно да гледам на това по начина, по който те правят, като на маловажна тема. За мен то е *лично*.

Аманда искаше да извика: *За мен също. Аз загубих чичо, баща, баба и дядо, свободата си, самоличността си...* Но преди да успее да каже каквото и да е, заговори инстинктът ѝ за самосъхранение.

— Мразя да правя това, но трябва да бягам — промърмори тя. — Случило се е нещо на няколко пресечки оттук — стана да си тръгва и се изненада, когато той я придружи.

— Имам сметка тук. Ще се погрижат за плащането. Искam да се уверя, че ще хванеш такси.

Тя го целуна по бузата, очарована от галантността му. Втурваше се към една ужасна сцена на престъпление, а той се отнасяше към нея като към принцеса, твърде нежна, за да може сама да си извика такси. Беше наистина впечатлена.

— Страхотен си — каза му.

— Да — кимна той, докато я превеждаше през лабиринта от маси. — Такъв съм.

Едва бе седнала на задната седалка на таксито, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня.

— Какво правеше с Тайлър Грейсън? — грубоватостта на Лайънъл бе обезпокоителна.

— Обядвах — отвърна тя, като се надяваше, че той ще долови раздразнението й. — Мислех, че ще си доволен. Той е съвършеният съпругески материал. Би трябвало до го знаеш. Избрал си го като един от онези, които е най-вероятно да те наследят.

Очакваше незабавно възражение. Когато разбра, че такова не ще последва, се зачуди дали връзката не е прекъсната.

— Съжалявам, сладурчето ми — изрече той най-накрая. — Не ми е работа да ти казвам с кого да се срещаш и какво да правиш.

Съжалението и извинението бяха толкова чужди на мъжа, когото Аманда бе опознала, че се трогна.

— Какво нередно има в това? Защо си толкова раздразнен, че се срещам с него?

— Не знам — призна й. — Просто се чувствам така. Може би защото работи във фирмата ни.

— Ако това ще те успокои, запознах се с него преди години. Преди да е работил за теб.

— В Италия? Той ли е човекът, с когото си се запознала във влака?

— Същият.

На Двадесет и осма улица таксито зави по Първо авеню.

— Може ли да довършим този разговор някой друг път? — помоли тя, като плати на шофьора и отвори вратата. — Трябва да бягам.

— Пази се — завърши Лайънъл. — Обичам те!

— Аз също.

Тя се усмихна набързо, като пхна телефона в чантата и излезе от таксито. Жълта лента, поставена от криминалната полиция, блокираше тротоара пред някаква аптека, където един младеж на не повече от тринадесет години лежеше в локва от собствената си кръв. Тя се гмурна под лентата.

— Аманда Максвел — изрече тя, като показва значката си на дежурния полицаи. — Криминален отдел.

Клийлънд Джоунс я посрещна на вратата на аптеката.

— Надявам се, че не се връщаш от обяд. Вътре е гадно.

— Хапнах леко.

Когато влязоха вътре и започнаха първоначалния си оглед, Аманда се опита да прецени обстановката. Беше малък магазин, който вероятно се гордееше с обслужването, което бе много по-индивидуално, отколкото това в големите като супермаркети дрогерии, които преобладаваха в последно време. Дървена ламперия формираше рафтове на двете стени и стопляше атмосферата. Имаше поздравителни картички и доста вещи, свързани с пътуването, а покрай едната стена — закачени върху дъска дрънкулки за коса. Тялото на една жена, в чийто гръден кош бе стреляно няколко пъти, лежеше в средата на магазина, на пътеката, около която бяха складирани лосиони за тяло и продукти за грижа за кожата. В ръката си тя все още стискаше едно бурканче. Втора жена бе простряна на пода пред гишето, където бе касата. Лицето ѝ бе обезобразено. До нея, плувнала в локва кръв, лежеше чанта с рецепта за детски антибиотик.

— Открито ли е оръжието на убийствата? — попита Аманда, като сподави един напън да повърне.

Клийлънд кимна.

— Карабина с рязана цев. На пода, на около десет метра от гишето. Мръсникът сигурно я е пуснал, когато собственикът е насочил към него пистолет, който е държал на един рафт под касата.

— Къде е собственикът?

— В хирургията. Ранен е много лошо.

Огромни пръски кръв върху онова, което бе останало от стъклената стена, разделяха мястото на аптекаря от касата и изглежда потвърждаваха това. Струйки кръв се бяха стекли по останалите парчета стъкла по земята. Кървави отпечатыци от ръце разказваха тъжната история на един мъж, който се бе опитал да се защити, като е потърсил пистолета си, докато е бил ограбван от друг. Няколко от свободно стоящите рафтове най-близо до това гише се бяха прекатурили, като бяха разпилели по пода пластмасови шишенца с лосиони срещу слънчево изгаряне и един сешоар.

Далеч вдясно забеляза няколко окървавени следи, които водеха настрана от гишето, където бе застрелян собственикът. Като съдеше по стъпките, това бяха обувки с голям размер и с гумена подметка. Вероятно маратонки.

— Собственикът спомена ли нещо за втори стрелец? — попита тя, като прикова вниманието на Клийлънд към следите.

Клийлънд поклати глава. Аманда се обърна към един от колегите й от отдел „Убийства“.

— Някой да е споменавал за втори бандит или за изплашен клиент, който да е избягал отзад?

— Не сме завършили още щателната си проверка — отговори той, като оцени значението на следите, — но със сигурност ще попитаме. Благодаря ти, Макс.

Двамата детективи от отдел „Убийства“ си тръгнаха. Клийлънд излезе навън да поприказва с екипа от патолози, който току-що бе пристигнал. Аманда остави своята разграфена скица и се зае за работа. Тъкмо се беше задълбочила, когато близо до следите от стъпки забеляза тъмно петно на височината на рамката на вратата, която водеше към склада. Като го разгледа по-отблизо, Аманда предположи, че е било направено, когато някой се е хванал за вратата, бягайки навън, вероятно за помощ. Тя погледна надолу. Малки капчици кръв образуваха пътечка, която проследяваше хода на мъжа. Те бяха относително скорошни и това накара Аманда да потрепери.

Докато двамата с Тайлър бяха обядвали в Уотър кльб, докато бяха флиртували и се смели, някой бе дошъл в този магазин, решен да го ограби. Собственикът бе започнал борба. Извадени бяха оръжия. И след минути аптеката изглеждаше като кланица. Един младеж на пубертетна възраст лежеше мъртъв на тротоара. Неговият съучастник, друг младеж, който бе смятал, че оръжието го прави неуязвим, вероятно се криеше в някоя съседна маза или уличка, а животът изтичаше от тялото му. Две домакини, които бяха излезли да изпълнят списък от поръчки, бяха умрели. И един мъж, който бе отказал да предаде трудно припечелените си пари на уличните бандити, лежеше и се бореше за живота си върху операционната маса.

Аманда засне сцената с обичайната си ефикасност, но внезапно денят стана не толкова красив, колкото й изглеждаше само преди час.

Ако Аманда не чакаше да бъде извикана да свидетелства от името на властите на града или ако някой елемент на даден случай бе необичаен и можеше да я научи на нещо ново, тя не следеше отблизо

результатите от аутопсията. Докато в някои градове се изискваше фотографите по съдебна медицина да извършват аутопсия, същото не се отнасяше за Ню Йорк, а тежестта на нейните случаи правеше невъзможно бавното научаване. Двамата престъпници в нападнатата аптека обаче я интересуваха. Те бяха много млади — на дванадесет и на четиринадесет — но детската престъпност бе факт от живота в Ню Йорк. Фактите рисуваха картина на пълно незачитане на човешкия живот, но и това не бе нещо необикновено. Тя не можеше да определи защо точно е заинтересувана, но нещо я застави да помоли за копие от доклада на следователя при смъртни случаи.

Както и подозираше, вторият стрелец бе открит по-късно същата вечер на една алея на три пресечки от магазина. По него бе стреляно, но без фатални последствия, което бе накарало експертите по медицина да решат, че смъртта му е причинена от нещо друго. Следователят извърши аутопсия, която се оказа недостатъчна. Изследванията на токсиколозите обаче показваха друга история. И двете момчета бяха употребили кокаин скоро преди смъртта си. По-малкото — онова, което лежеше на тротоара — бе вдишало само малко, колкото да го хване, и бе умряло от прострелна рана в гръдния кош. Неговият приятел обаче бе смръкнал голяма доза кокаин, което ускори логичното заключение, че е редовен потребител. Тази доза обаче бе смесена с *ПСП*.

Докато Аманда четеше доклада, кожата ѝ настръхна. Беше вече десетият младеж, чиято смърт бе следствие от кокаин, смесен с *ПСП*. Според колегите ѝ от отдел „Наркотици“ това бе нов, силно действащ вид прах, който пристигаше от Мексико. Предизвикваше бързо опиянение, което го правеше желан, и следователно силно печеливш — но имаше фатални последствия, ако се вземе в големи количества.

Като използва този случай за прикритие, Аманда любопитства и разпита приятели в различните полицейски райони за това, което знаеха. Отговорите им накараха кръвта ѝ да се смрази. Това бе най-употребяваният наркотик на улицата, особено популярен сред привържениците на кокаина, чиято нарастваща зависимост изискваше нещо с по-силно въздействие. Наричан *пропаин* от онези, които го пушеха, тази смъртоносна смес превръщаше потребителите ѝ в насилници, като им създаваше илюзията, че притежават

свръхестествена сила. И по-лошо, създаваше им ореол от недосегаемост — нещо, което неминуемо докарваше и свирепост.

Както казваше един от засекретените агенти по наркотиците: *пропаинът ще бъде проклятието на нашето съществуване.*

Не само че отделът трябваше да се справи с извършените престъпления от отчаяните пристрастени — казваше той, — но също и с ожесточените улични войни, които избухваха за правата за разпространение. Настоящи противници бяха няколко традиционни фамилии от подземния бизнес и една опасна латиноамериканска банда с корени в Лос Анджелис. Латиноамериканците искаха да установят контрол над пазара, като претендираха за родствени връзки с доставчика — един голям, добре организиран и застрашителен мексикански картел.

— Мексиканците са колумбийците на деветдесетте години — разказваше приятелят на Аманда. — Те опаковат и пласират. Те прекарват през границата онзи прах убиец по всякакъв начин и го доставят на улицата. Докато обикаляме и събираме мъртвите тела, те вече са седнали и си броят пачките.

— Кой е отговорен за това? — Аманда задържа дъха си.

Той сви рамене.

— Понастоящем градът се занимава със залавянето им. Две бандитски фракции спорят кой да е кралят на улицата, като се стрелят едни други и се опитват да вземат надмощие. В свободното си време се разправят един на един с момчетата на бялата смърт.

— Кой води шоуто на юг от границата?

— Носи се слух, че мексиканците са наели група калени ветерани, за да ускорят трафика.

Той изглеждаше отегчен и някак си примирен с това, че е от страната на губещите в една многогодишна битка. Полицията, Министерството на правосъдието, Националната служба за борба с наркотиците щяха да се борят на страната на добрите, но всички знаеха, че докато играчите и тактиките се сменяха, основното оставаше едно и също: Докато имаше търсене, щеше да има и предлагане.

— Нашите източници в Хуарес съобщават, че са надушили някакви важни клечки от Кали, които са водили обучение по мениджмънт на кокаиновите конгломерати.

Аманда положи усилия да остане безизразна. Не бе сигурна дали е успяла.

— За кои колумбийски наркобарони говорим? Те са толкова много.

— Вярно е, но те са потърсили сред най-силните, любимите на всички отрепки: хората на Еспиноза.

— Мислех си, че те са унищожени в началото на осемдесетте.

— Така смятаха и от Националната служба за борба с наркотиците. Всички си мислехме, че когато Раул Еспиноза бе застрелян в градината си, сме видели последния от тях, но очевидно малките момчета на Раул са се отегчили да бъдат дребни играчи в Колумбия и са решили да бъдат там, където има екшън. Според някои разследвания на Службата те са се появили в Хуарес преди пет години — той постави крака върху бюрото, приглади косата си с пръсти и скръцна със зъби от чувство на немощ. — Както обичаше да казва моят човек, Йоги Бера, *всичко това вече е видяно*. Фамилиите Еспиноза и Савиано леят кръв по улиците на Ню Йорк.

Аманда не можеше да си спомни как бе завършил техният разговор, какво бе правила през останалата част на деня или как се бе прибрала. Тя отключи входната врата на сградата, в която живееше, влезе вътре и веднага залепи гръб на стената на коридора, а потта от тревогата се стичаше по тялото ѝ. Дишането ѝ бе затруднено, виеше ѝ се свят. Когато първоначалната вълна на паника утихна, тя извади пистолета си и се заизкачва по стълбите, като се опираше на стената. Всяка стълбищна площадка ѝ се струваше като потенциална засада. Придвижваше се бавно и се ослушваше и за най-малкия звук — трепване, прошумоляване, изскърцване на дъска — всяко нещо, което би могло да издаде присъствието на враг. Когато най-после стигна до апартамента си, влезе вътре с насочено и заредено оръжие. Като се увери, че никой не бе нарушил покоите ѝ, тя залости вратата и затвори прозорците. Сложи пистолета си в кобура, отиде в тоалетната и повърна.

Час по-късно, когато кризата ѝ отмина и относителното ѝ спокойствие се върна, тя се обади на Чичо Сам в Лос Анджелис.

— Имаме неприятности — каза тя.

Хайме Бастидо изучаваше лицето си в огледалото. Все още имаше остатъчна подпухналост, особено около носа и брадичката, но никой не би забелязал нищо. Той сви очи и се премести да разгледа по-отблизо оределите сиви косми и лекото набръчкване на кожата, което все още стоеше под брадичката му. Пластичният хирург бе искал да премахне тези нагъвания на плътта, но Хайме бе казал *не*. Една гладка кожа на мъж на неговата възраст би го издала. Като се обърна с гръб към голямото огледало и като държеше едно по-малко в ръка, той наклони глава надясно и после наляво, като се намръщи на едва забележимите бели белези, които образуваха линия там, където косата се срещаше с врата му. Докторът го беше уверил, че те ще изчезнат след няколко месеца, но Хайме възнамеряваше да влезе отново в САЩ след няколко дни. Той среса косата си и се погледна отново. Линиите бяха практически невидими. Хайме се усмихна. Два чисти реда от скоро облечени зъби му се усмихнаха обратно.

Той прибра огледалото, погледна часовника си и усмивката му изчезна зад нервно намръщване. След по-малко от час трябваше да се срещне с Пабло Контрерас в „Лос амигос“, едно кафене, което бе с изглед към пристанището на Акапулко. По време на обяда двамата с Пабло щяха да разменят два пакета: двадесет и пет хиляди долара за американски паспорт, шофьорска книжка от Ню Йорк и самолетен билет за полет от Акапулко този следобед за летище „Кенеди“, всички на името на Анхел Родригес. Но Хайме нямаше да напусне Мексико този следобед.

Въпреки че Контрерас имаше репутацията на дискретен човек, Хайме идваше от място, където синовете не вярваха на майките си, а какво остава на някой снабдител на фалшиви документи. Веднага след като свършеха работата си, Хайме възнамеряваше да вземе такси до летището, но нямаше да лети заникъде. Заради опашката си — а щеше да има такава — той щеше да влезе в главната зала, да се помотае малко, докато опашката му си отиде, и после щеше да вземе такси до някоя агенция за коли под наем. Там възнамеряваше да наеме кола и да се отправи към Мексико Сити. След като пренощува, щеше да се качи на самолет за Денвър, където отново щеше вече да остане за една нощ. На следващата сутрин щеше да лети за Далас, да сменя самолети и да се отправи за крайната си цел — летище „Нюарк“. Ако братята Еспиноза бяха наели убиец — а за това той можеше да се обзаложи —

щеше да му се наложи да се потруди доста, за да изпълни поръчката си.

Хайме бе свършил с това да прави живота по-лесен за онези неблагодарници. Той бе влязъл в затвора заради техния баща, беше запазил мълчание, за да защити целостта на картела. Би могъл да се споразумее с властите, но бе отказал. Отново и отново по време на престоя му в затвора те бяха идвали при него да се пазарят за намалена присъда в замяна на имена, дати и свидетелски показания. Хайме не им издаде нищо. Беше лоялен към своите покровители, като вярваше, че верността му ще бъде щедро възнаградена. Какъв глупак беше само!

След освобождаването му от затвора той си бе проправил път към Хуарес, като очакваше младите Еспиноза да го посрещнат с отворени обятия. В края на краищата бяха го помолили да се присъедини към новата им организация. Изпратиха куриери и закодираха съобщения до затвора, като го молеха да дойде в Хуарес и да поеме ролята си на финансов съветник към картела. В замяна на таланта и експертната му оценка бяха обещали длъжност с висок статус и заплата, която изглеждаше прекомерно висока, дори и за техните раздути стандарти.

Скоро след като пристигна в Хуарес обаче, стана ясно, че са го излъгали. Вместо да го посрещнат както подобава, се отнесоха към него като с лакей, като изискваха да направи това или да се погрижи за онова без всякакви благодарности или проява на уважение. Унижението от всичко това вбеси Бастидо. Дори заплата му, която наистина бе голяма, не можеше да потуши гнева му. Той не беше главен финансов ръководител на картела. Чисто и просто беше един обикновен счетоводител. Нямаше думата в управлението. Функцията му бе да се грижи за счетоводните документи, да следи за банковите им сметки в Мексико, Колумбия, Швейцария, Хюстън и Ню Йорк и което бе най-важното, да ги учи как да изпират пари посредством легални институции, без това да бъде забелязано. Мексиканците, казаха те, са твърде неопитни и твърде алчни, за да бъдат в състояние да управляват огромните печалби, които идват от износа на наркотици в Америка.

Заявиха на Хайме, че знаят, че могат да му имат доверие. Дадоха му да разбере, че ако не оправдае това доверие, последствията щяха да бъдат ужасни.

Може би беше така, но само след няколко седмици работа Хайме не се стърпя. Беше стар и изморен от това да бъде разносвач на фамилията Еспиноза. По своя преценка заслужаваше уважение, което се полага на по-възрастните шефове. Когато това не се случи, той започна да изразява възраженията си на висок глас и често. В отговор го заплашиха, че ще го издадат на американските власти, като пресече границата и като се свърза с други познати приятели, Хайме наруши дадената дума.

Подобни мерки може би щяха да свършат работа при някой друг, но Хайме бе имунизиран срещу заплахите им. Беше прекарал твърде много години из американските затвори, за да бъде стреснат от деца, които си мислеха, че могат да управляват една империя, като размахват бащиния си камшик. Те бяха претенденти за трона му. Ако всеки друг би бил твърде изплашен, за да оспори ръководството им, Хайме не беше.

Възмутен от факта, че го бяха довели в Хуарес с фалшиви обещания и се бяха отнесли към него с такова крещящо неуважение, Хайме реши да си отмъсти. Но не тръгна да действа веднага под влияние на чувствата си. Вместо това той ходеше на работа, изпълняваше задачите си и засвидетелстваше ежедневно подчинение към работодателите си. Но все така ежедневно обмисляше и планираше отмъщението си. Хайме бе научил две неща в затвора: често хората, които имат общ враг, стават най-добри партньори.

В края на краищата той се съгласи, че няма готовност да обяви повсеместна война. Изискванията за придвижването и разполагането на силите за извършване на такава операция бяха просто твърде високи. Но Хайме никога не се беше считал за генерал. Той беше бизнесмен. За него превземането на картела бе далеч по-привлекателно. А за потомците на Еспиноза да живеят с унижението, че са детронирани и лишени от права от един нископоставен счетоводител, щеше да бъде по-опустошително, отколкото това да приемат куршум.

Увереността на Хайме се засилваше и от знанието, че той бе осъществил някои отлични контакти в Щатите с мъже, които ценяха гордостта и лоялността, мъже, които разбираха, че водачеството не е нещо, което просто е предавано от баща на син без подходящи проверки и церемония по встъпването в длъжност. Хайме знаеше, че

може би щеше да се наложи да се доказва, но нямаше притеснения от това. По-добре бе да направи услуга на някой приятел, отколкото да работи за онези, които се бяха превърнали във врагове.

И така, Хайме Бастидо, въоръжен с ново лице, ново име и нова цел, се качи на един самолет на „Аеро Мексико“ и се отправи за САЩ. Когато самолетът се вдигна във въздуха, Хайме затвори очи и заспа. Имаше нужда от почивка, защото трябваше да бъде бдителен.

Имаше да разчиства толкова много сметки.

[1] Италиански ресторант. — Б.пр. ↑

[2] Асоциация от осем традиционни и престижни университета в североизточната част на САЩ, включваща Браун, Калъмбия, Корнъл, Дартмут, Харвард, Принстън, Пенсилванския университет и Йейл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

На десети януари седемдесет и седма, по средата на яростна снежна буря, бащата на Джейк Фаулър — Арчи, тръгна за работа и не се върна никога повече вкъщи. Майка му — Грейс, уведоми полицията, която го търси в продължение на седмици, без да намери тяло или каквото и да е, което да обясни отсъствието му.

В първата седмица на май любимият на Арчи бежов додж дарт, модел шейсет и девета, с подвижен таван, бе намерен в един двор за скрап в Хобокън, Ню Джърси. Когато с усилие отвори багажника, намериха едно лошо размазано, силно разложено тяло с дупка от куршум в черепа, която изглежда бе направена от оръжие калибър двадесет и две. Специалистите по съдебна медицина казаха, че тялото е на мъж, чиито жизнени характеристики — височина, тегло, възраст — съответстваха на тези на Арчи Фаулър. Те идентифицираха нишките, взети от долната част на багажника — същите, които биха могли да останат от вида вълна с цвят на морскосиньо, какъвто костюм Арчи бе облякъл в деня на изчезването си. Сравниха и чифт обувки от „Джонстън и Мърфи“, скрити под предната седалка, с един чифт, за който се знаеше, че е продаден на жертвата. Не беше намерено обаче оръжието на убийството. По колата не бяха открити отпечатыци, с изключение на тези на Арчи. И тъй като всички зъби бяха извадени от устата на жертвата, не можеше да се направи сравнение със съществуващите данни за зъбите на Арчи.

Семейството бе потресено. Арчи бе приятен мъж, който бе добре познат на съседите. Винаги обичаше да се шегува и да се усмихва, готов да подпише чек или да подаде ръка за помощ и никой не можеше да си представи причината, поради която би могъл да бъде убит, освен ако това не бе обикновен грабеж, само че завършил зле.

Детективите работеха по друга версия.

Арчи бе счетоводител в частна фирма с брат си. Повечето от клиентите им бяха дребни бизнесмени и хора с различни професии — лекари, адвокати, зъболекари — обикновени практикуващи, които

живееха и работеха близо до тях в Бруклин. Когато ги разпитаха, някои от тях си спомниха, че са открили случайни несъответствия: тук — пропускане на сметки, по които има да се получават пари, там — погрешно оставени депозити. Ако някой от тях бе събрал две и две, със сигурност щеше да получи три. Арчи можеше да бъде даден под съд, но по всяка вероятност нямаше да го убият.

Полицията разрови по-надълбоко и откри, че Арчи бе имал рискована странична работа, за която брат му и жена му не знаеха нищо. Той бе държал счетоводните книги на няколко дейности, ръководени от престъпната фамилия Савиано. И според един счетоводител от икономическата полиция се бе облажил достатъчно, за да събере тлъста пачка. И да създаде мотив за убийство.

Докато това изглеждаше най-вероятният сценарий, съществуваше още възможността Арчи да е напуснал града с парите и да е оставил някой друг да бъде заровен на негово място. За да приключи с това, полицията разпитва надълго и нашироко майката на Джейк, претърси апартамента за пари, като я притисна за инвестиции и възможни скрити банкови сметки. Разпитвах я за брака им, за сексуалния им живот, къде бе ходил Арчи вечерно време, когато е твърдял, че е на работа, и с кого. Разпитаха и брата на Арчи — Ангъс, който бе вбесен от унижението, на което бяха подложени той и неговото семейство, и вредата от всичко това върху репутацията му. Подложиха на разпит дори Джейк и по-малката му сестра — Джослин. Накрая никой не знаеше нещо повече от очевидното, никой не успя да открие нещо за незаконно присвоените пари, а специалистите по съдебна медицина не можеха да твърдят с абсолютна сигурност, че тялото в моргата е — или не е — на Арчи Фаулър. Болезнено бе да се затворят досиетата при една загадка, но след месеци разследване из тъмните и лични кътчета, които не разкриха нищо, изглежда всички искаха да оставят Арчи Фаулър да почива в мир.

Всички, освен Джейк. Той бе на четиринадесет години. Не само че не можеше да повярва, че баща му е мъртъв, но и не вярваше, че той бе направил нещо, което да допринесе за собствената му смърт. В ума му имаше просто твърде много парченца от мозайката, които не пасваха. Как се бе озовала колата на Арчи в „Хобокън“ и защо бе отнело толкова време, за да я открият? Ако всичките тези пари бяха незаконно присвоявани толкова години, къде ги бе скътал той, преди

да избяга? Защо нямаше банкови документи или ключове за сейф? Сам ли бе тръгнал? Ако не, защо нямаше никакво доказателство за някаква афера? Ако това тяло не бе на Арчи, чие бе то и как се бе озовало в багажника на неговата кола? Ако обаче тялото бе на Арчи, кой можеше да твърди, че бандитите са го убили? А защо не онзи, който му е откъртил зъбите? Или Ангъс? Той бе един от онези, които се бяха облагодетелствали най-много от смъртта на Арчи. Освен че имаше възможност да поеме клиентите на Арчи и да сложи в джоба си сто процента от печалбата, когато бяха започнали заедно работата си, бяха направили застраховка за живот на всеки от тях и сега, при смъртта на Арчи, Ангъс наследяваше двеста и петдесет хиляди долара.

— Ангъс е кариерист — измърмори Джейк. — Може би е имал нужда от тези пари от застраховката, за да купи на глупавата си жена нов кадилак или още едно палто от норки.

Когато Грейс се опита да защити девера си, Джейк ѝ напомни, че Арчи бе оставил своите лични застрахователни полици невалидни и единственото изплащане щеше да бъде това за бизнеса на Ангъс.

— Той знае, че сме напълно разорени — изсумтя Джейк с отвращение. — Предложил ли е да ни помогне? Не мисля. Попитал ли ни е дори дали някак ще се оправим? Не мисля. Искам ли въобще да видя отново тлъстото му лице? — вече крещеше той. — Не мисля!

След известно време Грейс и Джослин престанаха да слушат безкрайното теоретизиране на Джейк за това какво може би се бе случило с Арчи и кой го бе извършил. Джослин бе на дванадесет и беше твърде заета да се бори със загубата, за да спори с Джейк за неща, които не биха върнали обратно баща ѝ. Що се отнася до Грейс, тя се бе заловила с по-големите неща. Вместо осигурителни полици или ценни книжа, или солидна банкова сметка, Арчи бе оставил след себе си купчина неплатени сметки и начин на живот, който за нея щеше да бъде невъзможно да поддържа с учителската си заплата. Без неговите приходи нещата щяха да бъдат трудни. Когато Джейк я притисна защо е приела лесно версията на полицията за случилото се, тя се нуждаеше от цялото си самообладание, за да не възроптае срещу неспособността на съпруга си да бъде в достатъчна степен мъж, баща, брат, партньор, приятел.

Вместо това тя каза, че разбира колко тежка е за Джейк мисълта, че баща му би могъл да извърши онова, което предполагаше

полицията. Потвърди, че споделя шока му и промълви, че е смутена от мисълта, че Арчи бе крал пари от хора, които са имали доверие в него, и което бе по-лошо — че е работил за фамилията Савиано. Но полицията бе открила счетоводни книги, които потвърждаваха тези обвинения. Един-единствен изстрел от двадесет и втори калибър в главата бе типичен за гангстерските екзекуции. А и фамилията Савиано доказва връзката си, като изпрати огромен букет в погребалното бюро.

— Дали ти харесва, или не — каза му тя, — логиката е такава.

Джейк почувства, че това е лесният изход.

С някак нехарактерна разпаленост Грейс го увери:

— На никого не е лесно след смъртта на баща ти, но ако трябва да вървим напред — а ние ще вървим напред — ще трябва да престанем да мислим за нея.

Джейк никога не престана, защото намери съюзник в лицето на баба си. Клара Фаулър бе другата, която не бе подготвена да приеме твърдението, че Арчи бе напуснал този свят преждевременно и срамно. Тя чувстваше, че опасенията на Джейк заслужават внимание, главно защото не можеше да повярва, че нейният обичан Арчи би оставил майка си да жалее за своя син или да обяснява ужасните неща, за които е обвинен, че е извършил. Ужасното бе, че тя нямаше предвид кражбата от фамилията Савиано — те бяха гангстери и заслужаваха онова, което им бе сторено. Тя имаше предвид твърдението, че Арчи се бе занимавал с тъмни дела и бе мамил брат си и съседите.

В продължение на години Клара и Джейк вярваха, че грешат всички, освен тях двамата. Отиваха до някой ъгъл и шепнеха за нещо, което бяха прочели или чули, или допускаха, че може да е възможно. Опитаха се да присъединят и други към тях, но Грейс непоколебимо отказа дори да слуша, да не говорим за това да вземе под внимание, което и да е от техните умствени странствания. Веднъж обаче те настояха.

Клара и три от приятелките ѝ отидоха на екскурзия до Карибите. Когато корабът им пристана в Аруба, жените слязоха, като планираха да прекарат деня в пазаруване. Докато се скитаха около пазара, Клара можеше да се закълне, че видя Арчи. Тя му извика, той се обърна и в продължение на един дълъг миг те се взираха един в друг. После, както твърдеше Клара, той се е забързал надолу по улицата, гмурнал се в

една алея и изчезнал, докато тя пристигне там. Тя отишла в полицията, разказала им своята история и поискала да ѝ помогнат да намери сина си. Накарали я да попълни формуляр за изчезнали хора, който, както Джейк подозираше, са скъсали в мига, в който са чули сирената на отплаващия кораб.

През годините *видението на Клара*, както го нарекоха, стана част от легендата за Фаулър, главно защото Клара не бе известна с въображението си. Тя бе винаги реалист, повечето имигранти бяха такива. Ако не друго, тя бе винаги обвинявана, че отказва да надникне зад онова, което бе директно пред нея. Когато тя настоя, че е видяла Арчи на онзи остров, някои помислиха, че просто е заимствала самозалъгването от внука си. Джейк — казваха те — младеж, обзет от мисълта за пречистване на бащината си смърт, вероятно трябва да е промил мозъка на обикновено чувствителната Клара.

Други, които знаеха, че Клара обикновено приема нещата за чиста монета, включително и човешките прегрешения, не бързаха толкова да отхвърлят видението ѝ като мираж на една стара жена. Може би синът ѝ беше жив. Може би си е имал свои причини да напусне семейството си. Може би беше болен и бе избягал, за да спести мъката на близките си. Може би бракът му не беше толкова добър, както бе казала Грейс. Може би...

Клара, която започна да живее заради тези *може би*, се връщаше в Аруба всяка година, докато почина.

В своето слово на гроба ѝ Джейк каза, че баба му е починала от разбито сърце. Грейс чувстваше, че Клара просто бе изтощена от преследването на една химера, изправена пред безкраен лабиринт от еднопосочни улици без изход.

И все пак, като остави свекърва си да почива в мир, Грейс усети, че се учудва кой се бе отзовал на името на Арчи, когато Клара бе извикала.

На Джейк му бяха нужни поне три седмици, за да удържи на обещанието си и да накара Аманда да дойде на изискана вечеря в неговия апартамент, и то не защото не се беше опитвал. Когато ѝ се обади след първата им среща, тя бе извън града. Остави съобщение на телефонния ѝ секретар и в продължение на няколко дни си играеха на

телефонна гоненица. Когато най-после я улучи и ѝ отправи покана, тя изглеждаше склонна, но я отклони. През онази седмица тя трябвало да работи на смени от два след полунощ до осем. В началото на следващата седмица се зае с един случай, който изискваше извънредна работа. Друг път бе заета. Най-накрая тя му се обади.

— Какво ще кажеш за довечера?

— Ако твоят прозорец е отворен, скъпа, то аз съм готов! — той бе развълнуван, беше си помислил, че тя го отбягва. — Какво ще кажеш за седем?

— Трябва ли да нося рокля?

— Абсолютно! Обещах ти изискана вечер, нали си спомняш?

— Знам, но...

— Освен това — продължи той, сякаш признаваше таен грях — аз събирам информация и извън офиса. И съм ценител на женските крака.

— И?

— И докато никой разумен мъж не би казал, че изглеждаш по-малко ефектно в панталони, има някои членове на мъжкия род, които предпочитат женските форми да останат непокрити. За съжаление аз съм един от тях.

Аманда се усети, че се изхили тихичко. Имаше навика да я кара да прави това.

— Ще се видим в седем — приключи тя.

Звънецът на вратата на Джейк звънна в шест часа.

— Размина ли се с моите сигнали? — започна той, докато отваряше вратата, като очакваше да види Аманда. Оказа се, че посетителят е бившата му любовница Холи Брендъл.

Висока, руса и изключително елегантна в черното си трико и дългия, свободен пуловер, тя се засмя, когато съзря престилката му.

— Готвачът любовник, предполагам? — тя прекрачи покрай него в апартамента, а очите ѝ зашариха за признаци на чуждо присъствие.

— Няма ли да влезеш? — попита Джейк саркастично, докато ръката му все още беше на вратата, а тялото му бе обърнато към коридора, където тя бе стояла само преди секунди. — Колко мило, че се отби.

Той затвори вратата, обърна се и загледа как Холи се настани удобно на кушетката.

— Забрави да кажеш *радвам се да те видя* — тя постави ръка на облегалката на кушетката и зае поза на собственичка, което не бе съвсем неочаквано. Двамата с Джейк бяха близки повече от три години. Бяха прекратили връзката си преди две години. Тя бе разстроена от отказа на Джейк да се обвърже и го повтаряше често. Кое го накара да побърза да ѝ каже сбогом.

— Някой друг път, може би. — Джейк не направи опит да скрие нетърпението си.

— Съзнавам, че трябваше да се обадя, но си помислих, че нашата предишна... *интимност*... ми дава правото на някои привилегии.

— Така беше — кимна той, като пренебрегна предизвикателната поза, която бе заела. — Когато имахме интимна връзка. Сега, ако не възразяваш... — той махна с ръка по посока към вратата. Беше неин ред да го пренебрегне.

— Всъщност тук съм по работа — Джейк скръсти ръце на гърди и я изгледа подозрително. — Препоръчах те на сенатор Чизъм — Джейк почти се усмихна на триумфиращата нотка в гласа ѝ.

— Като какъв?

— След нашето интервю — имах специално интервю, нали знаеш, двамата със сенатора си бърбяхме и той спомена случайно, че има нужда от насрещно разследване за опонента си. Казах му, че правиш такива неща. Той прояви интерес. Мислех, че и ти ще бъдеш заинтересован.

Тя сви грациозно рамене. Къдрица копчинена руса коса падна върху челото ѝ. Приглади я с пръсти назад бавно и съблазнително, като знаеше, че когато ръката ѝ е вдигната, пуловерът ѝ ще се обтегне върху гърдите ѝ. Джейк бе сигурен, че бе практикувала това движение десетки пъти пред огледалото, но въпреки това реагира, като попи цялата панорама, която му бе предоставена: изкусително тяло, котешки зелени очи, широка, чувствена уста. Беше забравил колко секси е Холи. По телевизията и на снимки тя изглеждаше много по-стегната, сякаш нейната бледа, с цвят на слонова кост кожа бе направена от мрамор, а не от мека, кадифена плът.

— „Фаулър и компания“ винаги могат да обслужват нови клиенти. Благодаря ти, че си ни споменала — той направи лек,

грациозен поклон за препоръката, но миналият опит му показваше, че някакъв скрит план се промъква иззад щедростта на Холи. — Той ли ще ми се обади? Или аз трябва да му се обадя?

— В действителност — каза тя, като направи ново шоу, докато оправи кръстосаните си крака, намести пуловера си и после кръстоса крака отново — казах му, че ще уредя един обяд — усмихна се престорено свенливо. — Мислех, че няма да имаш нищо против.

Джейк не обичаше да разговаря с бъдещи клиенти в присъствието на външни лица. Частните разследвания имаха по-голям успех, ако подробностите оставаха частни. Той се намръщи.

— Кой друг ще бъде на този обяд, освен мен и сенатора?

Холи изглеждаше като ужилена, но след това, както Джейк знаеше, че ще стане, зае отбранително положение. За една жена, която бе безусловно красива, несъмнено интелигентна и здраво захванала се с журналистика, тя имаше повече притеснения за несигурност, отколкото обувки — които се нареждаха на второ място в списъка ѝ от чувства — точно след амбицията.

— Ако нямаш нищо против, аз ще ви представя и след това ще си отида — тя се изправи, очевидно засегната. — Мразя да осквернявам атмосферата.

Метна модната си чантичка на рамо и се отправи към вратата.

Джейк се протегна да я хване за ръката.

— Съжалявам, Холи. Не исках да прозвучи така. Просто...

— Виждам, че бързаш с последните приготовления за вечерята ти за двама. Разбирам. Извини ме за безпокойството — и тя продължи към вратата с черти, замръзнали от контролирани емоции.

Джейк бе виждал това лице стотици пъти преди — когато бе забравял да се обади по телефона или когато не бе направил комплимент за начина, по който тя изглеждаше, или когато не бе в състояние да предвиди нуждата ѝ да бъде успокоена, или похвалена, или да прави любов. Холи не търпеше никаква форма на противопоставяне или критика, дори ако това бе с добри намерения. Това бе недостатък, който подкопаваше повечето от личните ѝ връзки и бе направил престоя ѝ в „Ню Йорк Таймс“ труден. С ума си тя разбираше, че е задължение на издателя да критикува нечия работа. Емоционално, виждаше всяка забележка с червен молив като шамар. В края на краищата тази стояща над всичко, нарцистична чувствителност

и болезнената ѝ амбиция станаха причина за уволнението ѝ. И отблъснаха Джейк.

— Тази вечеря практически се готви сама — каза той, като смекчи интуитивно тона си. Нейната егоцентричност бе дразнеща, но безпомощността ѝ винаги предизвикваше съчувствие. Той взе ръката ѝ и я отведе обратно на кушетката, което бе точно онова, което тя искаше от него. Знаеше това и все пак го направи. Джейк Фаулър бе добро момче.

— Измина доста време. Осветли ме.

Холи се нацупи за момент, преди да отговори.

— Ами, сигурна съм, че знаеш, сега съм репортерка в „Морнинг Телеграф“ — Джейк кимна. Беше виждал няколко нейни статии. — Такова облекчение е да бъдеш във вестник, който има желание да осигури място за истории зад основните заглавия.

Тя отново вдигна нос във въздуха и изсумтя, сякаш престоят ѝ в „Таймс“ бе едно упражнение в еднообразие, а „Телеграф“ бе път, който водеше към наградите „Пулицър“. Това бе добър ежедневник със значителен брой читатели и нарастваща репутация, но *не беше* „Ню Йорк Таймс“.

— Каква е историята зад разследването на Чизъм? — попита Джейк. — Различна от това, което неговият сътрудник, занимаващ се с проверка на общественото мнение, му казва, че всяка история за наркотици прави впечатление?

Холи не обърна внимание на цинизма му, като повдигна веждата си.

— Не бъди такъв грубиян, Джейк! Сенаторът е искрено загрижен и прави законно усилие да спре притока на наркотици. Взел е на мушката финансовата общност, защото вярва, че те са онези, които са създали крайпътните камъни по пътя на едно многозначително законодателство.

Думите ѝ звучаха като репетирани, сякаш бе изцяло погълнала някоя от високопарните речи на Чизъм. Джейк се зачуди какво ли бе обещал сенаторът в замяна на това извънредно самоуверено представяне в пресата.

— Хей! — подвикна той, като се опита да я укроти. — Господинът може да е попаднал на нещо. *Търсете парите*, както казвам винаги.

Холи се изправи, а държанието ѝ стана хладно.

— Ти винаги си толкова пренебрежителен и критичен... Никой никога не може да се сравни с твоите високи стандарти, нали, Джейк?

Той поклати глава, а лицето му изразяваше раздразнение.

— Не казах това, Холи. Не слагай тези думи в устата ми. Твоят човек е в предизборна борба. Половината от фъшкиите, които тези политици изхвърлят за наша консумация, са изцяло неверни, а другата половина е открита лъжа. И ти го знаеш!

Холи се бе отправила към вратата. Преди да се обърне към него, тя допълни вида си с една спокойна, изпълнена с достойнство осанка.

— Можеш сам да прецениш нивото на искреност на сенатора, когато се срещнеш с него. Ще ти се обадя за подробностите.

Тя си тръгна, преди да може да ѝ се възпротиви — което и двамата знаеха, че той не възнамерява да направи.

Холи бе обзета до такава степен от искрено възмущение, че не забеляза жената, която изкачваше четирите етажа, докато двете не се сблъскаха. Не бе нещо повече от побутване, но те спряха за секунда, размениха си по едно *извинете*, изгледаха се взаимно по онзи бърз, но обстоен начин, по който го правят жените, и продължиха по пътя си. Холи слезе надолу няколко стъпала, спря и погледна назад и нагоре. Като прие, че това е приятелката на Джейк, на Холи ѝ се прииска да има още една минута, за да разгледа жената, която сега имаше за своя съперница.

Не хареса това, което видя. Не че видът на жената не се понрави на Холи. И двете бяха високи, добре оформени момичета, с елегантни прически и лек грим. Холи обаче стигаше до крайност, когато ставаше въпрос за шик, тя би се обзаложила, че нито една от дрехите на червенокосата нямаше престижен етикет. Но Госпожа Безименна притежаваше нещо, което го нямаше у Холи — нещо, което Холи искаше отчаяно, но изглежда не можеше да си купи, или да заеме, или да се научи: жената, която влизаше в апартамента на Джейк, имаше изражение, което говореше, че тя *знае коя е* — и се чувства удобно с това.

Холи я намрази мигновено.

Апартаментът на Джейк изненада Аманда. Не беше много голям от нейния, но бе по-уютен. Всекидневната бе просторна, с горяща камина, около която бяха наредени красиви мебели в единия край, и с една малка кухня, поместена зад полустена в другия. Два високи прозореца, с фини бели завеси, стигащи до пода, определяха пространството между тях. Пред прозорците се намираха обикновени железни поставки за цветя, върху всяка от които имаше саксия с разкошни бели орхидеи. Тя никога не можеше да си представи, че Джейк Фаулър е любител на такива капризни цветя, които изискваха доста грижи. Освен това никога не си бе представяла, че може да си прави труда за свещи или снимки, но и от двете имаше много, поставени из стаята.

— Ти ме измами — намръщи се Аманда, като посочи ризата от черна коприна и черните панталони на Джейк. — Каза, че трябва да нося пола, а ти щеше да бъдеш облечен в костюм.

— Казах също, че ще си поръчаме пица — той й се ухили и трапчинките му се появиха. — Излъгах.

Тя погледна встрани от него към кръглата дървена маса, която предположи, че е приготвена за вечерята. Около масата имаше столове и музиката бе пусната леко като фон, но нямаше прибори, нямаше цветя, нямаше признак, че ще се сервира храна. Тя се зачуди дали нямаше да вечерят навън. Изведнъж усети приятната миризма, която изпълваше стаята.

— Ти готвиш? — попита тя, неспособна да скрие удивлението си.

— *Ние* готвим — поправи я той и я поведе към готварската печка, където вряха два огромни съда. — Когато бях във факултета по право, живях с едно момче, чиито родители имаха ресторант в Рим — каза той, като връчи на Аманда една дървена лъжица с дълга дръжка, посочи голямата тенджера и я инструктира да разбърква. — Това е специалитет „Салепичи“. Знам, че ще искаш да си го направиш вкъщи, но... — рече разколебано той, като протегна ръка, сякаш да я предпази от това тя да се хвърли върху него да го моли — рецептата е тайна, която съм се заклел да отнеса в гроба.

Аманда повдигна вежда, като прие предизвикателството му.

— Ако е вкусно толкова, колкото хубаво мирише — подразни го тя, — мисля, че това може да се уреди.

Джейк сви устни, като преценяваше тази не толкова забулена заплаха.

— Забравих, че споделям кухня с жена, която носи оръжие! — преди тя да се усети какво става, той пхна ръка под сакото ѝ, а ръцете му я обходиха от ръцете до бедрата ѝ, като я потупваха. Завърши огледа си, изправи се и с едва сдържана усмивка информира: — Просто проверявам.

— В чантата ми е — отговори тя, без да пропусне и един кръг от движението на лъжицата или да снесе очи от него.

— Моят е в едно чекмедже в спалнята. Сега, след като сме установили местоположението на респектиращите ни оръжия, ще пожелаеш ли да те освободя от сакото ти?

Той протегна ръка. Аманда постави лъжицата върху плота, свали сакото си и го връчи на Джейк, който изсвири одобрително. Тя носеше една от своите Малки черни рокли. Тази — с изцяло открити рамене, от черно жарсе, бе най-елегантната — и най-секси — от всички, които имаше. Въпреки че не би го признала на никое живо същество, беше искала да изглежда страхотно тази вечер. Като съдеше по изражението на Джейк, беше успяла.

— Определено изглеждаш великолепно — възкликна той, без да се смути от възхищението си. Погледът му се плъзна надолу. — И както подозирах, детектив Макс, имаш изключителни крака!

— Бих могла да ти го кажа.

— Да, предполагам, че би могла. Но за да повярваш, трябва да видиш.

Аманда се усмихна, когато той повдигна капака на едната тенджера и погледна съдържанието ѝ. Разбърка някакви парченца в червен сос. Съдът, за който тя се грижеше, съдържаше нещо гъсто, гладко и жълто.

— Царевична храна — той пхна една друга лъжица и заяви, че след малко ще бъде готово. — Продължавай да разбъркваш!

Тя се подчини, а той отвори една бутилка вино. Наля малко в една чаша, погледна я на светлината и опита, като задържа виното малко върху езика си, преди да го глътне, и позволи една усмивка на

задоволство да озари устата му. Доволен от избора си, той ѝ подаде охладеното „Chenin blanc“ я покани да отпие. Беше превъзходно.

— Не знам, Фаулър. Готвач. Познавач на вино. Орхидеи. Шопен. Ти просто си пълен с изненади тази вечер — лицето ѝ се изви в гримаса, сякаш бе погледнала в бъдещето и бе видяла нещо ужасно. — Няма да започнеш да пееш по някое време, нали?

— Само ако ме помолиш.

Тя се засмя.

— Не задържай дъха си.

Докато разбъркваха, те разговаряха. Той я попита за живота ѝ извън работата. Тя му разказа за заниманията си с фотография и в момент на слабост — за предстоящата си изложба. Когато той обеща да я посети и тя обясни, че няма да е там, той пропусна това като нещо, което няма значение.

— Мога да отида сам — обяви той с престорено раздразнение.

Аманда му се усмихна и си представи мимолетната картина — Джейк Фаулър и Тайлър Грейсън стоят един до друг пред един от нейните портрети. Бяха толкова противоположни по физика и темперамент, сякаш бяха герои на Шекспир. Зачуди се какво толкова в нея ги привличаше. Дали бе нещо, което и двамата притежаваха, или тя се представяше различно пред всеки от тях? Вероятно се бе вгълбила в собствените си размишления, защото гласът на Джейк я стресна.

— Нима се самохипнотизира с това бъркане? — попита той, като леко пое лъжицата от ръката ѝ.

— Сигурно съм се унесла нещо.

— Може би трябва да премина към пеене.

Аманда бе изплашена, ужасена и изложена на опасност.

— О, моля те! Всичко друго, но не и това — примоли се тя.

— Отдръпни се назад, жено!

Аманда се подчини, като наблюдаваше развеселена как Джейк повдигна тенджерата, която тя разбъркваше, от печката и се приближава до масата. Той наклони съда и започна да излива пастообразната смес върху масата.

— Какво правиш? — изломоти Аманда ужасена. Не беше забелязала, че има специална дъска върху масата.

Той се усмихна, но не каза нищо, докато обикаляше и разстиляше златната храна, която ставаше все по-голяма, и изведнъж мистериозно спря на около три сантиметра от ръба на масата. Когато тя застана отстрани като зашеметена манекенка, той запълни дупката, която бе оставил в средата, със съдържанието на втората тенджера — смес от говеждо, телешко и агнешко в гъст доматиен сос. После постави една малка спомагателна масичка отстрани на столовете, върху която сложи зелена салата, чаша за вино, салфетка и прибори.

Настани я на един стол, напълни чашата ѝ с вино „Chianti reserve“ и после обяви тържествено:

— Това, красива госпожице, е начинът, по който се сервира полента^[1] в Италия. Mangia.^[2]

Аманда изглеждаше смутена.

— С голямо удоволствие бих mangia, но не знам как.

— Яж от средата навън — обясни той, като взе една лъжица и една вилица в ръка. — Грабни малко от месото, прибави малко от кашата и се наслаждавай!

Аманда се почувства като тригодишно дете, което яде нова храна за пръв път. Трябваша ѝ няколко опита, за да свикне, но след като това стана, тя засия от умението си. Не можеше да си спомни да се е забавлявала толкова много от едно хранене и сподели това с домакина си.

— Радвам се — каза той, като не направи опит да скрие желанието си да бъде похвален. — Искях тази вечер да бъде специална.

— Такава е — отговори тя, като се опита да потуши бурята от чувства в нея. — Много специална.

Настроението се повиши, докато двамата отпиваха от виното и продължиха да се опознават взаимно. Откриха, че споделените им интереси стигат далеч зад телевизионните полицейски драми и стари филми. И двамата харесваха класическата музика, словите изпълнения на комици, редките посещения на постановки на Бродуей, предпочитаха планините пред плажовете, както и обикновените гевречета. И двамата се занимаваха с йога и бяха тренирани в бойното изкуство — Аманда бе почитател на таекуондо, а Джейк — на карате, и двамата притежаваха черни пояси. Аманда предпочиташе бейзбола пред увлечението на Джейк по футбола, но и двамата харесваха

баскетбола, особено отбора „Ню Йорк Никс“. Джейк обичаше да прекарва свободното си време в различните клубове, където ходеше често, докато Аманда предпочиташе да се спуска по склоновете. Неговият единствен опит със ските бил толкова унизителен, че той се бил заклел, че никога няма да доближи до някоя писта, но се съгласи да опита отново, ако тя отиде с него на танци.

Когато се навечеряха, изчистиха всичко и Джейк предложи да се разположат на кушетката. Преди това той реши да стъкми малък огън. Аманда се извини и се отправи към тоалетната. Между всекидневната и спалнята имаше малка галерия. Три стени бяха запълнени със скици с молив. Някои се оказаха определено карикатури, други бяха рисувани набързо, а трети бяха сериозни портрети. Беше сигурна, че поне две от скиците бяха правени от художници, работили в полицията.

Възнамеряваше да попита Джейк за това, но когато се върна във всекидневната, той се занимаваше с една съскаща машина за капучино и тя се разсея от няколко стари снимки върху камината.

— Кой са тези? — попита тя, като посочи към една с двама възрастни и две деца, който бяха направили гримаси пред фотоапарата.

Джейк не ѝ отговори веднага. Вместо това се зае със съдържанието на подноса, който бе донесъл от кухнята. В средата на масичката за коктейли той постави чиния с бишкоти, бутилка с „Vin Santo“, в което те да се потапят, и две чаши. Пригответи двете чаши капучино, поръси канела и настърган шоколад върху бухналата бяла пяна и подаде на Аманда купичка със захар на бучки. Като предположи, че той отлага, Аманда запълни времето си, като се задълбочи в ритуала с бишкотите и остави сладките да се топят в устата ѝ, докато чакаше Джейк да реши какво иска да ѝ каже за тази снимка, ако въобще ѝ кажеше нещо.

— Това бе семейство Фаулър — гласът му бе примесен с горчивина. Стана от стола си и донесе снимката до масата. — Това е баща ми, Арчи. Това е майка ми, Грейс. Това е сестра ми, Джослин. А този красив приятел съм аз — опита се да представи нещата безгрижно, но усмивката му бе пресилена, а погледът му — потъмнял.

Тя се усмихна с нежност, която го трогна.

— Бил си очарователен, няма съмнение в това — тя погледна отново към снимката. Той въобще не можеше да си представи колко

много му завижда тя за спомени като този. — Ако съдя по тази снимка, произлязъл си от весело семейство.

Джейк кимна.

— Аха. Бяхме. Някога.

Тя се досети, че това е трудна тема за него. Мислеше си, че знае защо.

— Баща ти починал ли е?

По-късно той реши, че вероятно бе заради нейната близост или уханието ѝ, примесено с виното и топлината от камината. Каквато и да бе причината, през следващите няколко часа той се разтовари от историята за баща си, като разкри всичко за изчезването на Арчи, тялото в багажника на колата и нежеланието на Грейс да се усъмни във версията на полицията относно неговото изчезване.

— Не вярвам хората просто така да напускат лицето на земята — произнесе той, като призна, че единственото нещо, което поддържаше настоящия му оптимизъм, бяха несвързаните приказки на баба му, която се бе заклела, че е видяла своя син на една улица на някакъв карибски остров.

Аманда намери разказа му за по-вероятен, отколкото може да каже:

— Мислиш ли, че е жив и днес?

Джейк сви рамене и отпи от капучиното си. Очите му бяха вперени в огъня.

— Има ли връзка между баща ти и полицейската сбирка в онзи коридор? — попита тя.

— Искаш да кажеш дали това е клон на бюро за изчезнали хора? — усмивката му бе мимолетна. — И да, и не. Една от тези скици бе направена от някакъв художник от полицията в опит да намери свидетели, които може да са виждали баща ми — това не изненада Аманда. — Обсъждането, което продължаваше в семейството ми по този повод, бе доста разгорещено и отчасти глупаво по някое време, но години по-късно аз осъзнах, че именно това обсъждане обогати въображението ми с познанията за образите и самоличността. Никога не съм си мислил, че скицата има точна прилика с баща ми. Майка ми считаше, че това е отлична приблизителна изработка. Баба ми каза, че тя не е справедлива спрямо Арчи. Ангъс мислеше, че той изглежда прекалено мил. Сестра ми считаше, че е изобразен като прекалено зъл

— Джейк се изхили по начина, по който хората правят, когато са осъзнали нещо, и чакат останалата част от групата да се включи. — Порази ме това, че скицата никога не се е променяла. Именно начинът, по който ние виждахме Арчи, я правеше различна за всеки от нас. Предполагам, че това е нещо *в очите на зрителя*.

Пак се засмя тихо и горчиво.

— И все пак бях заинтригуван от идеята как ние виждаме хората, които са най-близки до нас, и започнах да колекционирам рисунки. Някои са на хора, които познавам. Други са на известни личности. А някои са на изчезнали хора, които са ме наемали да открия.

— И откри ли ги?

Джейк кимна.

— Всички, с изключение на баща ми.

Аманда копнееше да изкаже съчувствието си. Тя бе знаела, че баща ѝ е жив, и все пак, когато бе на четиринадесет, надеждите ѝ да види Лайънъл изглеждаха също толкова далечни, колкото и шансовете на Джейк да проследи Арчи.

Сякаш почувствал, че бе тръгнала да посети едно самотно място, Джейк протегна ръка и тя я усети върху рамото си. Той милваше кожата ѝ, докато говореше за празнотата в сърцето си, там, където бе живял баща му.

— От времето, когато бях на четиринадесет години, вярвам, че Арчи Фаулър е жив и е добре, и се разхожда по някой плаж, облечен в отвратителен плажен костюм в тюркоазно и розово, и пие пина колада.

Той впери очи в нея, без да се срамува от чувствата, които бяха изписани върху лицето му. Не беше мъж, който се доверява лесно — тя го знаеше, и все пак в този момент той копнееше да я остави да види неговата уязвимост и да ѝ довери притесненията си.

— В някакъв момент си мислех, че съм се убедил: отдам ли се на идеята, че той е бил мъжът в колата, това не само щеше да бъде решаващ акт на нелоялност, но и форма на крайно дезертьорство, порок, за който нямаше да има опрощение. В края на краищата — промърмори вече почти на себе си — един добър син никога не изоставя баща си.

Аманда чувства как сълзи напълниха очите ѝ. *А една добра дъщеря изоставя ли баща си? Една добра дъщеря оставя ли баща си да вярва, че тя и майка ѝ са загинали при експлозия?*

Джейк забеляза сълзите ѝ и незабавно се зае да ги избърше. Пръстите му ги изтриваха нежно от бузите ѝ, после за кратко докоснаха устните ѝ. Аманда задържа дъха си, като че ли това щеше да удължи удоволствието на мига.

— Съжалявам, Макс. Не исках да бъда толкова депресиращ. Надявам се, че това не е развалило вечерта ни.

Аманда почти се засмя. Това бе една от най-интимните вечери, които бе прекарвала с мъж.

— Не е възможно да развалиш тази вечер — каза тя. — По скалата от едно до десет нивото ѝ е единадесет. Наистина. Прекарах чудесно.

Със забележимо облекчение Джейк взе лицето ѝ в ръце и я целуна.

— Надявам се, че не си мислиш, че с тези сладки приказки ще ме прикоткаш да ти дам рецептата за тази *полента*, защото няма да стане. Аз съм мъж, който държи на думата си.

— Не можеш да обвиниш едно момиче, че се е опитало — каза тя, когато той я целуна отново.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и тя разбра, че трябва да вземе решение: или да си тръгне, или да спи с него.

— Трябва да тръгвам.

С изключителна неохота се изтръгна от прегръдката му и стана от кушетката.

— Ела — каза той, като взе сако и кобура ѝ от гардероба. — Ще те изпратя до вас.

— Само на няколко пресечки е. Не е необходимо — възпротиви се тя, озадачена как бе реагирала на усещането на ръцете му, когато ѝ помогна да облече сако си.

— Необходимо е — той наметна едно сако, изгаси свещите и отвори вратата. — Ако те изпратя до вкъщи, ще свикна да те целувам за лека нощ — тя се засмя, докато заслизаха по стълбите. — Хей! — додаде той. — Грейс Фаулър не е отгледала глупаво дете.

[1] Гъста каша от царевица, която се консумира предимно в Италия. — Б.пр. ↑

[2] Яж. (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Ани бе толкова нервна, че ѝ се щеше да изскочи от кожата си. Докато слагаше още един чифт обувки в килера и преравяше отново, за да вземе други, тя се зачуди какво я бе обладало, че трябваше да повдига темата за козметична компания пред Аманда. Както обикновено, устата ѝ работеше преди ума ѝ и сега, за добро или зло, очакваше Лайънъл Беърд да пристигне в апартамента ѝ след двадесет минути.

Миналата седмица, когато Аманда се бе обадила, за да каже, че Лайънъл може да е заинтересован да подкрепи една компания за козметични продукти, Ани остана озадачена. Не защото приятелката ѝ познава всемогъщия господин Беърд — Ани отдавна подозираше, че той бе възрастният мъж в живота на Аманда — но никога не си бе представяла, че Аманда ще говори пред него за нейната козметична серия, или, което бе още по-учудващо, че той ще се съгласи да се запознае с нея.

Първоначалният план предвиждаше двете момичета да отидат в кабинета на Лайънъл заедно. Тогава Аманда бе възпрепятствана заради една допълнителна смяна. Ани все пак би предпочела да се срещне с Големия мъж в кабинета му, но рано тази сутрин неговата секретарка телефонира, за да съобщи, че господин Беърд желае да промени мястото на срещата. Той възнамерявал да дойде у тях. Това съобщение имаше същия ефект като пистолет на старта — изведнъж Ани скочи и побягна. Не само че бе препускала навред в опит да цивилизова тавана си, но беше пробвала да облече дузина различни комплекти без успех. Нейният изискан, използван за всякакви цели черен костюм — онзи, който тя носеше в скъпи ресторанти, на бизнес срещи и погребения — щеше да бъде съвършеното облекло за кабинетите на „Беърд, Натансън и Спелинг“, но едва ли бе нещо, което човек носи вкъщи.

Като измъкна единствената неизмачкана вещ, останала в гардероба, тя скупчи всичко заедно, хвърли го в килера, тръшна вратата, почисти, доколкото можа, и изтича към банята за проверка на

грима в последната минута. Това бе продуктът, който щеше да продава. Не можеше да си позволи да изглежда така, сякаш си е лепнала някакво чуждо лице!

Когато домофонът иззвъня, в един луд миг тя си помисли да се престори, че не е вкъщи. За щастие разумът ѝ се възвърна със следващия дъх. Тя натисна бутона, който позволяваше на посетителя ѝ да влезе в сградата, и зачака нервно асансьорът да спре на нейния етаж.

Беше виждала снимка на Лайънъл Беърд в списанието „Форбс“, в „Таймс“ и в различни седмични издания, така че вече знаеше как изглежда. Когато вратата се отвори обаче, тя се отдръпна назад, съвсем неподготвена за размерите на ръста му. Стори ѝ се по-голям, отколкото бе в действителност, по-висок, с по-широки рамене и по-добре изглеждащ. Освен това той излъчваше аура, която бе толкова завладяваща, че моментално я обездвижи.

— Може ли да вляза? — попита я тихо той. Лицето на Ани промени цвета си от слонова кост към розово и тя започна да заеква като селянка в присъствието на крал. Мразеше се за това, че звучи така безкрайно тихо, но не можеше да направи нищо.

— О, разбира се. Толкова съжалявам. Наистина. Извинете държанието ми. Влезте. Седнете. Настанете се удобно.

Тя влезе бързо в пространството, което определи като всекидневна, като се опита да го види така, както би го видял един непознат. Никога преди не бе имала посетител с подобна известност като неговата, така че ѝ бе трудно да намери подходящото държание. Приятелите ѝ бяха актьори и художници и други, които преживяваха от чекове, които не бяха винаги редовни или с големи суми. Малко живееха в по-богатата част на града и когато го правеха, те наемаха малки, неудобни апартаменти или квартири в блокове без асансьор. Тя не можеше да си представи внушителността, която бе препоръчителната рамка на Лайънъл Беърд.

Вместо да я последва учтиво, Лайънъл се забави на входа на тавана. Не толкова се оглеждаше настрани, колкото се опитваше да се потопи в общата атмосфера, като се помъчи да погълне целокупността на онова, което се бе появило пред него. Когато най-после се придвижи навътре, крачката му съответстваше на блуждаещите му очи. Вместо да продължи с обхващане в широта, погледът му сега се спираше

върху отделни детайли и единични вещи: прозорци като на склад, покрити с леки, бели пердета, една голяма, примитивна маса за коктейли, която изглежда заемаше цялото място за сядане, два парцаливо шикозни стола, балансиращи от официална кушетка в стил „Бийдърмайър“^[1].

Отгоре върху фалшиво старинен бюфет бяха изкусно подредени повече от дузина различни свещници в една, както той предположи, специфична приумица, като всеки съдържаха по една свещ, намираща се на различен етап на топене.

Единият ъгъл, където той прие, че Аманда и Ани правят своите фотографии, се издигаше като мини сцена, препълнена с различни театрални реквизити: флорентински трикрилен параван, огромна гръцка урна, палма в саксия, един стол в стил Луи Четиринадесети с позлатена рамка, куп от огромни възглавници за под в лъскави дамаски, изобилно украсени брокати и кадифета с дебели ресни. Топове от тъкани, всеки с мострена лентичка, която висеше свободно като закачка, се събираха в букет на едната стена.

В близост се надуваха шивашки манекени, натруфени в изобилие от модни парчета. На отсрещната страна — висещ под едно огромно огледало, което изглеждаше като дошло от някоя зала, имаше също толкова голяма маса, окичена с поставки за перуки. На всяка от тях бе сложена по една старателно украсена с шапка перука, която бе допълнена с митично лице, създадено от изобилието от бурканчета, съдове, тубички и четки, които покриваха останалата част от масата. Пред този козметичен пир стояха две табуретки, на които бяха поставяни гримове на създаваните образи. Зад тях една дървена закачка за шапки във викториански стил бе отрупана с chapeaux^[2], като се почне от богато украсените с пера а ла Мария Антоанета до една бейзболна шапчица, върху която откровено бе избродирано: „Не, нямаш шанс!“.

— Домът ти е очарователен — каза той, като зае мястото, което му бе предложено.

Това не бе определението, което тя би използвала, за да опише квартирата си, но Ани все пак му благодари и му предложи питие: уиски, вино, кафе, минерална вода, сода, чай — горещ или айс.

Лайънъл, като забеляза наблизил една бутилка в кофичка за изстудяване на вино, рязко прекъсна изброяването ѝ, като я посочи.

— Мога ли да я отворя? — попита я, като се страхуваше, че ако треперещите ѝ ръце хванат тази бутилка, щеше да последва трагедия.

— Станах нервна отпреди един час — обяви тя, докато се отпускате на фотьойла срещу него. — Мисля, че ще подлудея. Ще ме предупредите, ако достигна това състояние, нали?

— Разбира се.

Лайънъл наля и на двамата по една чаша и я подкани да се включи. Докато тя отпиваше от виното, той продължи огледа на младата жена, за която дъщеря му твърдеше, че е най-добрата ѝ приятелка в Ню Йорк. Тя бе привлекателна, както бе казала Аманда, и както Бет я бе описала, също толкова странна. Очевидно бе страстна колекционерка и въпреки че паричните ѝ ресурси бяха ограничени, вкусът ѝ бе еkleктичен и изненадващо изчистен. И докато вероятно си мислеше, че той вири нос спрямо всичко, което е без марков етикет, намери нейния стил за доста привлекателен. Облечена в черно еластично трико, черни мокасини и мъжка официална риза с маншети и обърната яка, тя излъчваше не само доверие, но и загатваше за дарба.

— И така, как и защо човек става гримьор художник? — попита той, като забеляза фантазьорската сбирка от преспапиета от части на лица, които заемаха един ъгъл от масата: пиринчени устни и очи, мраморни усти в различни форми, няколко носове и дори едно глинено ухо.

— Лесно е. Започнах да рисувам лицето си, когато бях на пет години и оттогава не съм спирала — тя се засмя при спомена за онези дни. — Намерих чекмеджето с гримове на майка ми и помислих, че е пълно с вълшебства. Имаше толкова много от онези цветни пръчици и тубички, с които да си играя, и така и направих. Нацапах себе си, мивката, една или две стени и одеялото върху леглото ми. Мислех си, че всичко изглежда красиво. За нещастие родителите ми не бяха съгласни — тя се засмя отново.

Лайънъл хареса звука на нейния смях, той бе жив и искрен, без престореност и въздържание. Ако тя можеше да повлияе на дъщеря му само по един начин, той се надяваше, че ще научи Аманда да се смее също толкова свободно.

— Предполагам, че си била наказана за този твой творчески изблик?

— Нека просто да кажем, че тяхната артистична чувствителност не бе толкова развита, колкото моята.

— Преминала ли си някакво официално обучение, или си изгладила уменията си чрез опит и грешки?

— И двете — каза Ани. — Имам степен бакалавър на изящните изкуства по театрално гримиране. Когато дойдох в Ню Йорк, имах голям късмет да поработя за няколко постановки на Бродуей и да почиракувам при няколко майстори на занаята. В свободното си време, а аз разполагах с много, обикалях различни козметични щандове из града. После, когато получих тази работа по сапунените опери, което пък доведе и до стремеж към Еми^[3], и оттам до наистина страхотна реклама, което пък ме наведе на мисълта да капитализирам моята внезапна слава — тя се усмихна широко. — Това е резюмето. Готов ли сте за предизвикателството да направите някаква стъпка?

— Не съм свършил с резюмето — тонът на Лайънъл бе рязък и пресече въздългия ѝ монолог. — Този доста бърз разказ за твоя стаж бе развлекателен, но повърхностен. Личната препоръка на Аманда Максвел има определена тежест, но ние обсъждаме възможността за финансиране на сериозно бизнес начинание.

Ани бе обезкуражена и това си пролича.

— Аз нямах предвид... Съжалявам, ако съм се показала незряла, но... е, аз...

Лайънъл пхна ръка в джоба си и ѝ връчи един както изглеждаше официален формуляр.

— Бъди така любезна да го попълниш.

Тя кимна безмълвно. Това не бе начинът, по който тя искаше да продължи това интервю. Сведе поглед, като избягна онова, което прецени като критичен поглед, и проследи безкрайния списък от въпроси. В кое училище е учила? Коя е обслужващата я банка? Вземала ли е някога каквито и да са заеми? Ако да, някои останали ли са неизплатени? Кой са предишните ѝ работодатели? Колко дълго се бе задържала на всяка месторабота? Притежавала ли е собствен бизнес? Ако все още функционираше, какви бяха печалбите и/или загубите от него? Ако пък работата е закрыта, какво бе станало с нея? На кого трябва да се обалят за бизнес препоръки? Ами за писмени характеристики? Живи ли са родителите ѝ, или починали?

Сърцето ѝ задумка лудо в гърдите ѝ. И преди беше правила грешки, но тази бе върхът! Какво си беше въобразила тя? Че човек като Лайънъл Беърд просто ще влезе, ще хареса цвета на червилото ѝ и ще ѝ връчи чек за три или четири милиона долара? Че няма да проследи с необходимото усърдие миналото ѝ и финансовото ѝ състояние? *Аз не разсъждавах* — крещеше един глас в главата ѝ.

— Аз съм гримьор художник, а не корпорация, господин Беърд — каза тя, като се опита да измести центъра на разговора, без да звучи сякаш е отчаяна или победена. — Нямам неща като допълнителна или финансова биография, или коефициент на успеваемост. По дяволите, понякога се питам за моя коефициент на интелигентност! — избъбри тя, като подчерта изречението си с колеблива усмивка.

Когато той продължи да се взира в нея с очакване, тя си пое дълбоко дъх, организира мислите си и продължи със затруднение:

— Нямам впечатляваща финансова биография, господин Беърд, сигурна съм в това. Но имам идеи, талант и вътрешно познание за клиентите си. Такава биография следва да имате предвид — онова, което ви показва колко съм добра и какво правя. Онова, което ви показва колко усърдно бих работила, за да направя моята идея реалност и вашите инвестиции — печеливши.

Пое дълбоко дъх.

— Вие сте финансов магьосник. Това е факт. Знаете най-добре как да разширите даден бизнес, но при цялото ми уважение, господине, вие въобще не познавате моята работа. А аз я познавам. Знам, че бих могла да произведа солиден продукт, да го предлага правилно и в края на краищата да накарам жените да го купуват. Защо? Защото моята серия спомага за един естествен, младежки вид, който прави жените от всички възрасти красиви. И знаете ли какво, господин Беърд? За повечето жени, независимо дали са богати, или бедни, от града или от предградията, на младежка възраст, или пред менопаузата, да изглеждат красиви е тяхната основна грижа.

Надяваше се, че той не е забелязал, че трепери. Надяваше се също, че няма да ѝ се изсмее в лицето.

Той не го направи. Но нито пък я окуражи. Вместо това се върна към данните от финансовия формуляр.

— Добре осъзнавам вашата квалификация, госпожице Харт. Ако не бяхте жизнеспособна, не бих си правил труда да идвам днес тук.

Сега, въпреки вашите красноречиви аргументи, все още продължавам да настоявам за съвсем елементарна информация. Със сигурност вие знаете номера на вашата социална осигуровка и имената и адресите на миналите си работодатели — Ани би предпочела по-мил, по-нежен тон, но Лайънъл остана хладен, съсредоточен и конкретен. — Сигурен съм, че разбирате, госпожице Харт. Не давам пари в заем на непознати — той посочи към формулярите, които се размотаваха в ръката ѝ. — Моля ви. Попълнете ги добросъвестно.

За ушите на Ани тези думи означаваха край. Лайънъл Беърд щеше да си тръгне. Вероятно щеше да бъде учтив и да я накара да му изпрати това обратно по пощата. От уважение към връзката ѝ с Аманда щеше да почака дължимото време, после щеше да се обади и да каже: *благодаря, но се отказвам.*

Ани понечи да се изправи, за да може да го придружи до вратата, но Лайънъл се бе облегнал назад на стола си и лениво отпиваше от виното си. Когато тя го изгледа въпросително, той се усмихна.

— Тъй като предполагам, че няма да ти отнеме много време — изрече той любезно, — ще почакам.

Същия ден Аманда бе планирала да вечеря с Лайънъл в градската му къща. Тъй като смяната ѝ свърши в осем, тя реши да отиде там направо от работа. Взе си душ в банята до съблекалнята, смени си дрехите с едни джинси, памучна фланелка и обемист пуловер, който заличи по-женските ѝ форми, и едно кожено палто, което би могло да се облича от двата пола. И за да продължи илюзията за двуполовост, щом влезе в таксито, напъха косата си под една бейзболна шапка и вдигна яката на палтото си. Таксито я остави на три пресечки от Лайънъл, пред една огромна сграда с апартаменти на Трето авеню. В случай че някой я бе проследил, тя реши да влезе в сградата и да попита пазача за посоката към някакъв безобиден адрес.

След като се спотайва там, доколкото бе възможно, тя се отправи за градската къща, като пое по невъобразимо заобиколен маршрут. Щом пристигна, тя позвъни на задния вход и зачака Томсън да ѝ отвори да влезе.

— Бих искала само веднъж да дойда през предната врата — каза тя, като въздъхна леко, когато Лайънъл я посрещна.

— Скоро, миличко — той я прегърна силно и ѝ заговори нежно, така че никой друг не можеше да го чуе. — Скоро Хайме Бастидо и другите ще бъдат заловени, кошмарът ще свърши и ние ще сме свободни да бъдем ония, които сме: баща и дъщеря.

Когато се разделиха, той я помилва по бузата и после нежно я ощипа по ухото. Това бе закачка от миналото, което ѝ напомни, че чудесата наистина се случват, че отново се бяха намерили. Стига тя да повярва, че картите показват още едно чудо.

Вечеряха в библиотеката — едно място, което създаваше далеч по-интимна обстановка и следователно бе по-удобно от официалната трапезария в другия край на коридора. Облицована богато с махагон, опасана от лавици с подвързани с кожа книги и мебелирана в наситени тонове на вечнозелено и винено, стаята излъчваше атмосфера на безгрижно съзерцание.

Аманда прие с възторженост предложеното ѝ от Лайънъл вино. След като потъна в един от фотьойлите отстрани на камината, тя отпи от чашата „Совиньон Блан“ бавно, като се наслаждаваше на студената му свежест върху езика си. Лайънъл ѝ се усмихна, като я наблюдаваше как отмаря с крака върху една табуретка, видимо отпусната. В началото неговият свят и начин на живот ѝ бе толкова чужд, че бе почти невъзможно да си отпочине в дома му и в любимите му леговища. Той си спомни колко напрегната и нервна бе изглеждала тя — рядко способна да отговори или да се засмее, без продължително да се чуди дали постъпва правилно. За щастие тя се приспособяваше.

— Бих те попитал как мина денят ти, но не мога да си представя, че е бил друг, освен ужасен.

Аманда трепна. Едно от повикванията ѝ бе до един дом, където малко дете бе малтретирано от приятеля на майка му. Мъжът, надрусан с *пропаин*, бе набил тримесечното бебе, защото плачело, докато той се опитвал да прави секс. Когато писъците на бебето се усилили поради побоя, той го пуснал в съд с вряла вода. Майката, също упоена от наркотици, се паникьосала и изтичала навън от апартамента. Един съсед извикал полиция. Докато пристигне помощ, приятелят ѝ изчезнал, а бебето умряло.

Аманда искаше да намери спокойствие чрез виното.

— Не довършихме нашия разговор оня ден за Тайлър Грейсън — каза тя, като смени темата. — Защо те беше толкова яд на мен, че съм

обядвала с него?

— Не знам — призна той. — Може би съм ревнувал — усмихна се, но Аманда усети, че не ѝ казва всичко. — Нека да забравим за вчерашния обяд и да се придвижим към днешната вечеря — предложи той, като я покани да го придружи до масата в далечния край на стаята. — Освен това нямам търпение да ти разкажа за моя ден. Със сигурност той не бе толкова пълен с новини като твоя, но бе доста интересен.

По време на обикновена вечеря със съомга на скара и задушени зеленчуци те обсъдиха срещата на Лайънъл с Ани Харт.

— Честно казано, мисля, че твоите инстинкти са правилни: нещо липсва — каза той неохотно. — Радвам се, че Сам настоя да я проверим.

Аманда побутна храната в чинията си. Беше се надявала Лайънъл да ѝ каже, че е сгрешила, че Ани Харт е почтена и че *синдромът за защита* е проработил излишно в Аманда. Да се проследи най-съществената част от жизнения път на Ани чрез ФБР бе чисто предателство спрямо приятелството им и това я разстрои. Тя нямаше много приятели, така че се притесняваше да наруши тази връзка. И все пак самозащитата се бе превърнала в необходимост, която вземаше предимство пред всичко друго.

Лайънъл се опита да бъде убедителен, но докато не се установеше със сигурност, че тя не представлява заплаха за дъщеря му, не се интересуваше за това дали ще накърни чувствата на Ани Харт.

— Беше изключително нервна.

— Ти си я смутил — Аманда отговори рязко и отбранително.

— Вярно е, но не трепереше, преди да ѝ връча документите. До този момент тя изглежда бе завладяна от моята така наречена известност. Държеше се доста свободно и бе приказлива — Лайънъл се върна отново към впечатленията си. — Всъщност си призна наивността, че някой ще финансира проекта ѝ, без да направи задълбочена проверка — изведнъж лицето му се озари. — Може би това е добра новина.

— Какво, искаш да кажеш?

— Един обигран внедрен шпионин би очаквал щателно разследване и би подготвил да пусне в ход някоя добре репетирана история.

— Ами ако аз преувеличавам нещата и размесвам пропорциите? Ами ако Ани просто е страхотно момиче с голям талант и малко мечти, които кръжат над главата ѝ?

— И двамата се чувстваме неловко, но ще спим по-леко — Лайънъл потупа ръката на Аманда, сякаш да ѝ напомни какъв бе претекстът на всичко това. — И освен това, ако е чиста, възнамерявам изцяло да я подкрепя в бизнеса ѝ. Независимо от това какво си мисли тя, аз зачитам таланта и съм предприемчив с парите.

Гърлото на Аманда се сви, а очите ѝ овлажняха.

— Благодаря ти — прошепна.

— За мен е удоволствие — когато го изрече, той се удиви на величието на това съдържано изказване. Съмняваше се, че Аманда ще може някога изцяло да разбере колко удоволствие му доставя.

От момента, в който тя влезе в орбитата му, завладя галактиката, която представляваше неговото съществуване. Понякога му се струваше, че е невъзможно да си поеме дъх, без да си мисли за нея или да си представи лицето ѝ, или да се чуди къде е и какво прави. Радостта, която тя му доставяше, бе толкова голяма, че той практически бликаше от екзалтация. Копнееше да я потопи в удоволствията на богатството му, а това изискваше титанични усилия да не го направи. Въздържанието едва ли бе негов познат спътник и все пак Лайънъл разбираше, че ако я залее с лукс, това просто щеше да задоволи неговата нужда *да дава*, а не нейното желание *да притежава*. Единственият лукс, за който тя наистина копнееше, бе спокойствието, чувството да е в безопасност, да е свободна да води живот, без да бъде потискана от обременителната ризница на подозрението и страха. Неговият проблем бе, че това спокойствие не можеше да бъде купено.

— Добре ли си? — попита Аманда, угрижена, че Лайънъл бе мълчал толкова дълго и че очите му бяха овлажнели.

Появи се тиха усмивка.

— Добре съм — увери я той. — *Наистина* съм добре.

Аманда кимна, но като Лайънъл и тя се бе размислила за тяхната връзка. За нещастие мислите ѝ бяха по-мрачни, отколкото тези на баща ѝ.

— Една от причините, поради които се усъмних в Ани — каза тя, — беше, че без никакви солидни факти тя изглежда знаеше всичко за теб, с изключение на името ти. Дали е свързана с Бастидо, или с някой

от бандитите, тук в Ню Йорк, или просто е имала късмет да отгатне, но като я взех на мушка, умозаклученията ми подсказаха, че сме станали невнимателни — тя знаеше колко много може да го нарани това, затова се поколеба за секунда. — Няма да можем да се виждаме. Не и докато това не се разреши.

— Не! — Лайънъл категорично поклати глава и удари с юмрук по масата. — Няма да позволя животът ми да бъде определян от сенки.

Никой от тях не бе забелязал Томсън на вратата. Когато Лайънъл го видя, той го изгледа намръщено, което накара възрастния мъж да се изчерви.

— Извинете, сър. Помислих, че може да поискате нещо друго.

Аманда се зачуди откога стоеше там и какво бе чул.

— Когато имам нужда от нещо, Томсън, ще ти позвъня — раздразнението на Лайънъл бе очебийно. Томсън бързо излезе.

— Трябва ли да се тревожа за него? — попита Аманда, а устните ѝ бяха свити от безпокойство.

Лайънъл разтърка очи, сякаш го бе хванало главоболие.

— Не — каза той. Когато вдигна поглед, изглеждаше изтощен. — Поне аз не мисля така.

— Откога работи за теб?

— От двадесет и три години — Лайънъл направи набързо мисловна проверка, като оцени дългосрочната служба на своя иконом. — Той е напълно лоялен, Аманда. Знам, че си мислиш, че лоялността може да бъде купена и никой не е изключение от това правило, но вярвам, че Томсън ми е верен.

Аманда се надяваше да е прав.

— Колко охранители имаш? — попита тя, като смени темата.

— Трима: Бруно Витале, Ал Хефлин и Тони Каландра. Бруно и Тони са с мен отпреди горе-долу пет години. Ал е относително отскоро, но той е бивше ченге и всичките му препоръки бяха проверени.

Аманда кимна. Лайънъл знаеше, че и тримата щяха да бъдат проверени отново.

— Знам, че това е трудно — каза тя, като сниши глас в случай, че Томсън или някой друг се разтакаваше из коридора, — но тези хора биха купили или биха заплашили всекиго. Може и да не си директно

въвлечен, Лайънъл, но си бил женен за Синтия и си работил в „Натансън и Спелинг“. Не забравяй това. Защото те не са го забравили.

Лайънъл погледна встрани, като не искаше да остави Аманда да види, че вината му бе изписана в очите. Той не бе забравил брака си. Или онова, което бе станало в „Натансън и Спелинг“. Или въвлечането му в случая.

— Купих си пистолет — призна той тихо. Аманда не отговори. Просто се вторачи в него, като зачака за по-пълно обяснение. — Вярно е, че обикновено разчитам на моите охранители за защита, но реших да се вслушам в съвета ти и да се науча да се защитавам.

— Наистина ли? Научи се да се защитаващ, така ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Взел ли си уроци за правилния начин за стрелба с оръжие?

С някой друг Лайънъл можеше да се похвали за случая, като се надява да остави впечатлението, че просто се срамува от това да е добър стрелец, но Аманда бе твърде посветена, с големи познания за съвременните оръжия. Той поклати глава.

— Какво си купи? — тя се опита да запази неутрален и безпристрастен тон, но езикът на тялото ѝ пищеше от неодобрение.

— Калибър двадесет и две.

— От така наречените *Специална Събота Вечер*? — Липсата на доверие подчерта думите ѝ и се изписа върху лицето ѝ. — Знаеш ли колко близо трябва да бъдеш до някой нападател, за да му причиниш каквото и да е увреждане с двадесет и втори калибър?

— Знам, знам. Но нека да ти кажа как разсъждавах — възпря я Лайънъл. — Ако някоя изненадваща атака дойде от охранителите ми, бих могъл да имам оръдие в джоба си и това щеше да е без значение. Щях да съм мъртъв, преди да мога да докосна каквото и да е оръжие. Ако нападателят ми е непознат, всичко, което трябва да направя, е да произведа единичен изстрел и моите охранители ще се погрижат за останалото.

В това имаше логика, но Аманда продължи да обсъжда темата.

— По-добре да те науча как да боравиш със „Смит и Уетсън Чийф“.

Този пистолет с къса цев и с леко сплескан връх бе известен сред полицаите като оръжие за след дежурство. Докато повечето от членовете от полицейското отделение на Ню Йорк, включително и

Аманда, предпочитаха техните деветмилиметрови полуавтоматични, които бяха на въоръжение в полицията, гореспоменатият бе малък, компактен и можеше лесно да се скрие. Пистолетът на Аманда бе обикновено в кобура, закрепен на колана, но гледката караше Лайънъл да се чувства неудобно. Тази вечер тя го бе оставила в чантичката си, която лежеше на кушетката зад нея. Тя се протегна и взе отново своя пистолет — един револвер с лъскав стоманен барабан и гладка дървена дръжка.

— Това е истинско оръжие — каза тя, като го постави върху масата пред Лайънъл. — Достатъчно е малък, за да го скъташ, и достатъчно мощен, за да ти спаси живота.

— В действителност — каза той, откликвайки на внезапен спомен — аз вече имам един тридесет и осми калибров — Аманда бе изненадана. — Беше ми даден като подарък преди години. Тъй като, както можеш да видиш, изпитвам омраза към пистолетите, го сложих някъде настрана.

— Може ли да го видя?

Той стана и отиде до бюрото си. От едно заключено чекмедже изкара стар револвер „Смит и Уетсън“, калибър тридесет и осми. Когато го донесе до масата и го сложи пред нея, очите ѝ се разшириха от одобрение. Беше изключителна изработка, със златна инкрустация на дръжката вместо обичайните шарки. Сравнен със съвременните оръжия, като нейния служебен полуавтоматичен например бе същото като да говориш с носталгия за едно друго време, когато пистолетите и пушките бяха главни герои в уестърните и филмите за добрите момчета срещу лошите момчета, а не за днешните заглавия.

— Кой е направил тази инкрустация? — попита Аманда, докато обръщаше пистолета, и се възхити на ръчната изработка. От двете страни на дръжката се намираха позлатените инициали на Лайънъл, заобиколени от разкошни завъртулки, които изглежда бяха част от герб. Това бе дизайн, ценен за Бат Мастерсън или Бил Хичкок или който и да е друг от героите от пионерското минало на Америка. Но не изглеждаше подходящ за Лайънъл Беърд.

— Мъжът, който ми го подари, бе голям почитател на оръжията. Аз изтъргувах една собственост чрез кредитни средства, която го направи много, много богат. Той искаше да ме възнагради, затова ми даде нещо, което в очите му трябваше да бъде съкровище. Тъй като бе

истински син на Тексас, това бе пистолет. Що се отнася до инкрустацията, тя бе изработена от най-добрия гравьор в страната — Лайънъл погледна Аманда, нетърпелив да види реакцията ѝ. — Един фалшификатор, който излежаваше петнадесетгодишна присъда в затвора.

И двамата се радваха на здравия смях, който последва.

Аманда взе пистолета и завъртя барабана. Някой го поддържаше смазан и излъскан. Вероятно Томсън. Тя го взе в ръка и почувства тежестта му. Нейният глог имаше дръжка от пластмаса и бе много по-лек. Нейният тридесет и осми калибров бе с къса цев, със сплескан връх. Този имаше по-дълга, по-традиционна цев. Тя вдигна револвера, насочи го встрани от Лайънъл и присви очи.

— Имаш ли амуниции за него? — попита тя.

Лайънъл сви рамене.

— Нямах да знам какво да купя — призна той.

— Трябват ти специални. Аз ще ти ги купя — каза тя, като все още разучаваше пистолета. — Ето. Вземи го в ръка по този начин — тя му показва как се държи пистолет. — Хвани го така, че захватът да е високо в извивката между палеца и показалеца ти. Така нивото на ръката ти е изравнено с това на цевта и прицелването става по-лесно — Лайънъл кимна, но изглеждаше бдителен. — Не слагай пръста си върху спусъка. Постави го отстрани. Така няма да има нещастни случаи.

Тя му подаде пистолета. Той го прие, но предпазливо, сякаш току-що му бяха подарили нещо съвсем противно.

— Носиш ли пистолета си навсякъде, където ходиш? — попита той, затруднен от непохватността си и от неудобството си да носи оръжие.

— Да. От мен се изисква да нося оръжие дори когато не съм на работа. Има едно или две изключения, но като цяло всеки член на полицейското отделение на Ню Йорк е въоръжен, независимо дали е в униформа, или не.

— И двата ли пистолета държиш вкъщи?

— Заедно с една „Ремингтън“ с дванадесетмилиметрово дуло.

Лайънъл пребледня.

— Интересно — въздъхна той, като остави пистолета си до този на Аманда. — Мислех, че боравенето с оръжие ще е инстинктивно. Че

само защото съм мъж, не само че би трябвало да узная веднага как да го държа, но и да се почувствам въодушевен от мощността и контрола, съответстващи на такъв предмет. Истината е, че го намирам за потискащо.

— Добре е, че си нервен — усмихна се сухо Аманда, като върна своя пистолет в чантата. — Оръжията са способни да причинят смърт при докосване с един пръст. Ако не знаеш как да боравиш с тях, би могъл да се забъркаш в някоя каша, като убиеш някого случайно. Или да се нараниш. Ето защо двамата с теб ще прекараме известно време на учебното стрелбище. В края на краищата — додаде тя, като се усмихна този път окуражително — знанието е сила.

Лайънъл отвърна на усмивката ѝ, а после въздъхна.

— Ти промени живота ми по много начини, скъпа моя Аманда. И всичко за по-добро. Това обаче може да бъде единствената област, в която промяната не създава подобрение.

— Разбирам твоето колебание и го зачитам. Всеки ден се занимавам с вредата, която нанасят оръжията. Нямам намерение да те превръщам в някой уличен бандит на Уолстрийт, но ако притежаваш оръжие, Лайънъл, трябва да знаеш какво да правиш с него.

— Добре, но повярвай ми — рече той с лице, което все още изразяваше резервираност, — бих могъл да прекарам сто часа на учебното стрелбище. Но никога няма да се почувствам удобно с пистолет в ръка.

[1] Немски стил, характерен за първата половина на деветнадесети век, подобие на стил ампир. — Б.пр. ↑

[2] Шапки (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Една от статуетките, която се подарява всяка година от Американската академия за театрални изкуства и науки за изключителни телевизионни постановки и продукции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

В шест часа Лойд Франкс се страхуваше, че четирите жени, които кръжаха около рецепцията, могат да се окажат единствените негови посетители. Към осем един внезапен наплив от любопитни за култура хора слезе от Челси и го достраша, че няма да му стигне виното и площта. Галерията не само че гъмжеше от нюйоркски знаменитости, които действително разговаряха за изкуство, но и шоуто почти бе продадено. Фотографиите бяха изключителни — Лойд наистина имаше необичаен усет за таланта, — но не качеството на снимките или инвестиционният потенциал на определени художници осигуряваше подтика да се купува. Витаеше някаква хипнотизираща аура, която обгръщаше това шоу, и тя се бе оказала завладяваща. Всяка фотография бе съсредоточена върху един-единствен човек, който се характеризираше или чрез костюма, или чрез декора, или чрез своята самовглъбеност. Взети като група, те съставляваха сложен колаж от социални митове и персонални характеристики, които приканваха посетителя да изследва неговата или нейната психика, като задава лични въпроси, на които само този конкретен индивид може да отговори. Освен това единствено *лично*.

От едната страна на предното отделение по-известните като Софи Кол, Нан Голдин и Синди Шърмън представиха темата на изложбата „Кой съм аз“? На отсрещната стена трима неизвестни фотографи правеха своя дебют. Както предполагаше Лойд, четирите „Огледални образи“ от Анонимната авторка предизвикваха най-голям отзвук. Нейните фотографии, както и тези на по-известни нейни предшественици, бяха силно видоизменени автопортрети. Разликата бе, че тези бяха съзнателно заснети през някаква замъгленост. Това не бяха бездиханните, с изчистени линии „Исторически портрети“ на Синди Шърмън, в които тя закачливо променяше архивните ценности и с насмешка предизвикваше авторитета на старите майстори. Или грубите, заврени в лицето ви перспективи на Нан Голдин, която ви

предизвикваше да анализирате коя е тя или какъв живот води, без да сте изследвали себе си.

Жените във всеки от тези портрети на „Анонимната“ се бяха втренчили в огледалото, като че ли отражението бе на някой напълно непознат. Тъй като лицата бяха леко замъглени, възникваше въпросът: кое е отражението, кое е тялото? Кое е реалност, кое е фантазия? Единствената определеност бе, че във всички и образът, и вероятно самият художник ясно копнееше да бъде всеки друг, освен себе си.

Джейк бе очарован от работите на Аманда не само заради художествената им стойност, но също и заради начина, по който те я характеризираха. Външно около нея имаше някаква загадъчност, но той бе обработил това по професионален навик. Повечето детективи инстинктивно бяха подозрителни към другите и изключително предпазливи по отношение на себе си. Но тези портрети показваха една жена, заразена с хронически случай на недоверие, една жена, решена да остане неопределена и двусмислена в свят, който изискваше яснота и откровение. И все пак, докато със сигурност превъплъщението ѝ бе подчертаният мотив на цялата тази изложба, Джейк предположи, че има и друга причина портретите на Аманда да събират най-много публика.

Нейните образи правеха знак от едно време, когато жените традиционно са били категоризирани като нежни същества. И въпреки митичната крехкост, изразена чрез костюмите и премените им, те не се появяваха като девойки, изпаднали в отчаяние. В тях имаше леко доловима решителност, която показваше, че те могат да се грижат за себе си. Че нямаха нужда от някой герой, който да дойде на бяла колесница и да ги освободи. Че биха използвали маскировка, женски хитрини, увъртания и всякакви други похвати, които са необходими, за да спасят себе си.

Джейк не бе изненадан, че толкова много жени бяха омаяни от тези снимки. Той предположи, че те усещаха прилика между себе си и героините на Аманда. Повечето от тези жени бяха обществено ангажирани, но и те разчитаха на костюма и грима, за да създадат приятно впечатление за себе си. Те също оцеляваха посредством преоткриването.

Джейк можеше да се отдаде на идеята да се скрие зад един самоизграден образ. Той правеше това всеки ден. Както можеше да се

предположи, така правеха и повечето от хората в тази зала. Това кои са те всъщност, им казваше образът, който ги гледаше обратно от огледалото, образът, който те искаха да бъде видян от обществото. Това, което наистина бяха, вероятно бе разголената душа, която само се подаваше иззад сигурността на затворените врати.

Джейк се представи като дързък, самоуверен частен детектив, който, изправен пред всичко това, се страхуваше малко. Това, от което се страхуваше — да не бъде изоставен и необичан — рядко, ако въобще някога биваше, изваждано на показ. Интересно, помисли си той. В нощта, когато Аманда дойде на вечеря при него, той й каза далеч повече, отколкото бе възнамерявал. Тя, от друга страна, не бе разкрила нищо. Бяха обсъждали миналото като въведение към настоящето, но само по начин, който се отнасяше към него и изчезването на баща му. Някак си въобще не се добрах до човека зад значката й или разказа й, който би я характеризирал като жена.

Интересът му към детектив първа степен Максвел нарасна, когато той влезе във втората галерия. На централната стена, точно срещу всички, които влизаха в тази зала, се намираха половин дузина матирани фотографии с размери осемнадесет на двадесет и четири инча, подходящо наречени „Безрадостни изгледи“. Окачени без рамки, те представляваха изключително задълбочено изследване на изолацията на човека. Не местата или образите приковаха вниманието му, а *състоянието* на тези места и образи. Джейк си мислеше, че разбира какво представлява животът на улицата, но застанал пред тези документални кадри, той изведнъж осъзна, че неговото разбиране е било само интелектуално. А разбирането на Аманда бе емоционално.

Обзе го неизмерима тъга. Сякаш оплакваше живота, който тези хора бяха загубили, и може би онова, което бяха пожертвали. Докато очите му се разхождаха от една снимка към друга, вълнението му нарастваше, както и объркващото усещане, че ги *познава*. Той бе направил кариера, търсейки изчезнали хора, но при всеки случай някой го бе *наемал*, за да намери онези, които търсеше. Никой не търсеше хората на Аманда. Бяха наистина изоставени: необичани от техните семейства, нежелани от съседите си, отхвърлени от обществото. Бяха безлици непознати, които драпаха за едно мизерно съществуване в анонимност. Това, което правеше тези фотографии толкова силни, бе

болезнената истина, че дори ако тези хора бяха гледали директно в обектива, те пак щяха да си останат непознати без лица.

Джейк потрепери при внезапната, неканена мисъл, че може би баща му се бе превърнал в един от тях. Наведе глава, обзет за миг от неочаквана скръб.

— Бях започнала да си мисля, че никога няма да те открия сред тази тълпа — Холи Брендъл се озова до него. Ръцете ѝ бяха скръстени в поза на раздражение и това настроение отекна в гласа ѝ. — Не ти ли е хрумвало да ни потърсиш?

— Честно казано, не — промърмори Джейк, възмутен от нейното нахалство.

— Сенатор Чизъм чака в другата зала — натърти тя, като че ли той трябваше да е предусетил пристигането им.

— След минута — чувстваше се странно свързан с тези образи. Не му се искаше да се отдръпне.

— Трябва ли да се правиш на толкова недостъпен? — изсумтя тя, като се опита да говори тихо. — Опитах се да уредя тази среща за обяд, но ти бе твърде зает — очите ѝ се ококориха в учудване. — Сякаш един американски сенатор няма да прави нищо по-добро от това да се навърта наоколо и да чака Джейк Фаулър да намери пролука в програмата си. Помолих те да се присъединиш към нас за коктейла, но не, ти трябваше да дойдеш на тази културна проява. И така, аз склоних сенатора и госпожа Беърд да се срещнат с теб тук. Е, те са тук от двадесет минути. Къде, по дяволите, беше? — Холи сякаш бе готова да тропне с крак.

— Добре, добре... — примирен със съдбата си, Джейк последва Холи в предната зала, като си проправяше път през тълпата.

В абсолютния център на галерията бяха застанали Джон Чизъм и Памела Беърд, които се здрависваха и разговаряха любезно с минаващите. Докато се приближаваше към тях, Джейк преценяваше двойката. Сенаторът бе мъж, чието его бе винаги на показ и имаше нужда да бъде възнаградено, но въпреки това той внушаваше доверие, което Джейк можеше само да предполага, че произтича от дългото съприкосновение с богатството и властта. Госпожа Беърд, от друга страна, се чувстваше по-малко удобно, по-малко уверена в правото си да бъде в центъра на нещата. Желанието бе наяве и Джейк предположи, че тя би се борила да защити своето място, но начинът, по

който очите ѝ шареха наоколо, го накара да си помисли, че вътрешно тя се тормози, че нейният захват за добрия живот не е толкова здрав, както би искала.

— Извинете ме — избъбри Холи, като практически разблъскваше хората по пътя си. — Сенатор Чизъм, госпожо Беърд, това е Джейк Фаулър.

Мъжете се здрависаха и последва късичък, но оживен разговор. Когато стана ясно, че няма начин да се избегне прекъсването, сенаторът и Джейк изместиха разговора си навън. Холи гореше от нетърпение да се повлече след тях, но чувстваше, че не може да остави Памела Беърд да стои сама. За нещастие усещането ѝ за спазване на протокола не бе реципрочно. Точно когато двете жени влязоха във втората зала, Памела забеляза Лайънъл и само с едно безцеремонно извинение изостави Холи на собствените ѝ планове.

— Какво искаш, Памела? — Лайънъл дори не си направи труда да се извърне. Беше познал парфюма ѝ.

— Искам да знам кога ще подпишеш онези документи.

— Тези фотографии са невероятни...

Лайънъл не можеше да откъсне очи от снимките на Аманда. И по-конкретно една от тях — младо момиче, което отмаряше върху матрак на някакъв мръсен тесен пасаж — го държеше като прикован. Не можеше да си представи какво е да се чувстваш изцяло изоставен на милостта на стихииите, както човешки, така и природни. Очевидно Аманда можеше и това причини болка в сърцето му.

— Доста са предизвикателни — призна Памела, като ги погледна за пръв път. Нещо в тях ѝ се стори познато, но нямаше време да потърси в паметта си къде може да ги е виждала преди. — Зададох ти въпрос, Лайънъл, и на него трябва да се отговори.

Той се извърна с лице към нея, а очите му бяха толкова студени, че замразиха въздуха около тях.

— Ще подпиша тези документи, когато в тях се заговори за неща по начина, по който аз искам.

— Ти си жесток, Лайънъл...

— А ти си алчна. Подписала си съвършено валидно предбрачно споразумение. Фактът, че си решила, че си направила лоша сделка за себе си и искаш да промениш условията, не отнема валидността на оригиналния документ. Що се отнася до мен и що се отнася до съда, ти

си била в пълно съзнание в момента на подписването на това споразумение и следователно то остава във вида, в който е написано.

Памела се изчерви от възмущение. Понечи да спори, но Лайънъл я спря с изражение на пълна нетърпимост.

— Не съм аз този, който бърза да встъпва в брак — напомни ѝ студено. — Помисли за това следващия път, когато почувстваш нужда да пришпориш адвоката си да ме притеснява с безпочвени искания.

Извърна се от нея с брутална решителност и тя разбра, че дори и да изкрещи в ухото му, той няма да отговори. Отвратена от това, че я отхвърля, тя събра онова, което бе останало от достойнството ѝ, отметна глава назад в показ на равнодушие и отмина.

Когато забеляза Холи Брендъл, усмивка се плъзна по устните на Памела. Тя можеше и да не е в състояние да победи Лайънъл в съда на правото, но адски бе сигурна, че ще му го върне в съда на общественото мнение.

Ани наблюдаваше действието отстрани. Беше се колебала дали да присъства на откриването — и да рискува да се срещне лице в лице с Лайънъл Беърд, — но в края на краищата бе решила, че не може да остане настрана. Беше помогнала да се организира тази вечер. Освен това тук бяха изложени работите на приятелката ѝ и тази приятелка се бе опитала да направи нещо чудесно за нея. Аманда не бе виновна за това, че Ани не бе обмислила добре нещата. Двете с Аманда бяха говорили няколко пъти след зловещото посещение на Лайънъл на тавана ѝ, но след първоначалното „Как мина?“ и „Какво мислиш за него?“, двете млади жени стигнаха до безмълвно споразумение: щяха да изоставят тази тема, докато не се появеше нещо конкретно за обсъждане. Това бе преди десет дни. Нямаше никаква вест от Лайънъл — нито конкретна, нито каквато и да е друга.

Когато забеляза Лайънъл в тълпата, тя се зарови в средата на една група, за която знаеше, че в нея няма да попадне погледът му. Той бе твърде от класа, за да се остави да се заглежда в тайфа от лошо облечени младежи, сред които изобилстваха онези, които си пробиваха дупки навсякъде и се татуираха. Скрита безопасно сред тази блуждаеща тълпа, тя го наблюдаваше как застава смирено пред всяка от фотографиите на Аманда и как се възхищава на присъствието им,

сякаш бяха икони, а не фотографски прочит на опустошенията от самотата.

Намираше го за всяващ страх, но бе доволна, че Аманда бе въвлякла Лайънъл в живота си. Неговото богатство не само можеше да изпълнява мечти, но тя се досещаше, че можеше дори да изтрие някои от нейните кошмари. И ако се съди по изменчивото състояние на Аманда напоследък, тя имаше много от тях. За себе си Ани осъзна, че въпреки неловкото положение от първоначалната им среща и голямата вероятност той да отхвърли молбата ѝ за финансова помощ, тя би искала да опознае Лайънъл Беърд. Ако оставим другите, по-дълбоки причини настрана, той бе толкова различен от всички други, с които се бе срещала някога, че бе силно заинтересована и покорена от него.

Произходът ѝ бе толкова скромен, че трябваше да признае, че въображенията ѝ за това как някой от това стъпало на обществената стълбица направлява живота си, бяха вероятно наситени със стереотипи. Ако ѝ се отдадеше възможност, тя би искала да узнае дали той ходи на кино, или само присъства на културни събития. Дали гледа ситуационни комедии, или само включва малкия екран за бизнес съобщения и последните борсови новини. Дали е страстен и внимателен, когато се люби, честен или нечестен, когато преценява чувствата си.

Не за първи път Ани съжаляваше за собственото си безчестие и обмисляше да направи пълни самопризнания. Знаеше, че ще се наложи да плати определена цена, но по-зле отсега не можеше да се чувства. И може би, мислеше си тя с надежда, истината действително щеше да ги освободи.

Проблемът бе, че никога нямаше да разбере, докато не опита.

Лайънъл зърна Ани в мига, в който тя влезе в галерията и Лойд Франкс връхлетя върху нея за едно ексцентрично посрещане. Той я видя как оглежда тълпата, като вероятно търсеше него, и се изгуби сред тайфа от посредствени хора. Знаеше, че тя си мисли, че се е размесила с тях, но компанията ѝ представляваше пример за преднамерено отегчение. Впечатлението му за Ани Харт бе, че тя не познава значението на думата *отегчение*, което бе точно онова, което бе харесал в нея: нейния нахакан ентусиазъм, ненаситното ѝ любопитство и неизчерпаемата ѝ нужда да се обгради с хора и неща, които я правят щастлива.

Това, което не харесваше, бе неопровержимото усещане, че тя лъже за нещо. Докато би трябвало да се е почувствал донякъде облекчен, че информацията, от която имаха нужда, бе предстояща, мисълта, че единствената приятелка може да бъде предрешен враг на дъщеря му, силно разстрои Лайънъл. Беше си имал работа с много *вълци в овча кожа* в живота си, но тези шарлатани бяха готови да го лишат от положението и от приходите му. Биха искали да го видят покорен и беден, но не непременно мъртъв. Внезапно Лайънъл разбра, че не може да остане в една стая с Ани Харт.

Той се обърна и се отправи за втората зала, когато до него се приближи Тайлър Грейсън.

— Лайънъл — възкликна той, като протегна ръка. — Не очаквах да те видя тук.

Лайънъл прие поздрава и като си спомни, че дъщеря му харесва Грейсън, се усмихна.

— Обичам да правя неочаквани неща. Освен това през последните няколко години станах голям почитател на фотографията. Ами ти?

— Когато е добра като тази, е трудно да не си почитател — отвърна Тайлър. Той посочи към „Огледални образи“ на Аманда. — Тези са забележителни, не мислиш ли?

Лайънъл кимна, като преглътна желанието си да се наслади на очевидния фотографски талант. Той окуражи Тайлър да бъбри за това как чувства тези снимки, в сравнение с работите на Синди Шърмън, така че да може да разучи младия човек. Да е баща бе все още ново чувство за Лайънъл, което означаваше, че трябва да работи по-усърдно с нещата, които вероятно идваха инстинктивно при мъжете, чиято връзка с дъщерите им не е била прекъсвана. Но тъй като обичаше Аманда толкова неистово, нищо не бе твърде трудно или досадно.

Въпреки че Лайънъл си бе изградил предварително мнение за някои схващания на Тайлър Грейсън, той се опита да отхвърли настрана преценките, взети от бизнес взаимоотношенията им, и да погледне на него така, както един баща може да гледа на потенциалния кандидат за дъщеря му. По общо признание Тайлър Грейсън бе с приятна външност, обличаше се добре, държеше се като джентълмен, имаше впечатляваща биография и въпреки че чувството му за хумор не бе на необходимата висота, притежаваше определено съдържан чар,

който можеше да се счита за привлекателен. Ако трябваше да гласува само за тези качества, Тайлър щеше да бъде повече от приемлив.

Но Лайънъл наистина познаваше и друга страна на човека с подходящи качества господин Грейсън. Той го знаеше като силно амбициозен и съсредоточен върху себе си. От опит той оценяваше това като отрицателно. Знаеше също, че Тайлър често демонстрира твърдоглавие и неподатливост и приема критиката като лично оскърбление — друга отрицателна бележка в скалата на Лайънъл. Беше умен — Лайънъл му признаваше това, но превъзходящият разум не гарантираше живот без предизвикателства. От време на време някои нямаше да бъдат съгласни с него, а можеше да се окажат прави. Дори Лайънъл, който не бе жалил сили да се защити срещу честите обвинения в неподатливост, се придържаше към възможността, че случайно дори и той може да направи грешка.

Един или два пъти в началото на тяхното сътрудничество Лайънъл бе водил Тайлър на обяд. Мислеше, че ако го опознае по-добре, можеха да установят по-голяма хармония и следователно по-ефикасни работни взаимоотношения. Но Тайлър се оказва изключително потаен. Изглежда се чувстваше неудобно, когато разговаряше за друго, освен по служебни теми. Лайънъл се опита, но семейство, приятели, обществен живот и повечето от дейностите извън професионалния план бяха табу. В края на краищата Лайънъл заключи, че си губи времето. Тайлър Грейсън бе просто един служител, а не перспективен приятел или инвестиционен партньор. Ако криеше минало провинение, срамуваше се от смуцаваща семейна връзка или се опитваше да докаже нещо на някой родител, който не го одобрява, отхвърлила го любовница или на света като цяло, това си бе негова работа и негов проблем. Ако се разпростреше и засегнеше професионалните му изяви, тогава, и само тогава това щеше да стане проблем на Лайънъл.

— Между другото, коя бе твоята приятелка на обяд в Уотър клъб? — попита Лайънъл, като се надяваше, че ще прозвучи като относително безобидно запитване. — Беше прекрасна.

Тайлър се поколеба. Лайънъл предположи, че умението му да пази тайна се бореше с нуждата му да се представи по-добре пред своя работодател. В момента не можеше да реши коя страна иска да победи.

— В действителност — започна бавно Тайлър — тя е жената, която е виновна за тези учудващи фотографии. За нещастие тя иска да остане анонимна, така че не мога да ти кажа коя е.

— Наистина ли? — Лайънъл симулира изненада. Също и поздрави Грейсън за начина, по който намери да се представи в добра светлина, без да предаде довереничката си. — Е, следващия път, когато я видиш, моля те кажи ѝ, че е спечелила един нов обожател.

— Ще го направя — кимна Тайлър, като прикри удоволствието си.

— Ако ме извиниш, мисля да разгледам останалата част от изложбата. Ще се видим утре.

Няколко минути по-късно Лайънъл забеляза, че Тайлър си бе отишъл.

Тракането на касовия апарат бе толкова силно в главата на Лойд Франкс, че се страхуваше, че се чува ясно в цялата галерия. Продадени бяха всички фотографии. Три от тях бяха купени от Лайънъл Беърд. Тъй като прочутият господин Беърд никога преди не бе удостоявал галерията на Лойд с присъствието си, Лойд се канеше да го намери и да полюбезничи с него. Богатите покровители не се намираха, така да се каже, под път и над път.

— Забравих да попитам, господин Беърд. Има ли някое специално време, когато бихте искали да ви ги доставим? — всяко време между девет и седемнадесет бе удобно за Лайънъл. — Просто за да съм сигурен, че всичко ще върви гладко, възнамерявам да ги доставя лично — продължи Лойд. Да разглежда замечтано разкошни резиденции бе едно от хобитата му. Беше чувал за градската къща на Лайънъл и нямаше търпение да я види.

Лайънъл мразеше раболепието, но хареса Франкс, така че устоя на импулса да му отговори грубо. Вместо това той посочи един от *безрадостните изгледи* на Аманда.

— Това действително ли е продадено, или само е запазено?

Беше една трогателна снимка на бездомен мъж, застанал с гръб към фотоапарата. Главата му бе наведена под тежестта на обстоятелствата. Облечен в парцаливо палто и смачкана мека шапка, той носеше кожено куфарче и си проправяше път сред лабиринта от

кошове за боклук и просмукани от алкохола уличници и изглеждаше като бизнесмена, какъвто някога беше. Късметът го бе загърбил и вероятно нямаше да се върне при него, и все пак имаше някакво тъжно достойнство във фигурата му, което заслужаваше уважение. *По Божията милост*, сякаш казваше фотографията.

— Продадено е — обади се един непознат глас. Лайънъл се извърна и се озова лице в лице с висок мъж, облечен изцяло в черна униформа, която ставаше да се носи навсякъде. В неговия случай тя бе от кожа и вълна.

Лойд Франкс извиваше нервно глава от единия към другия, като се опита да измери нивото на раздразненост на Лайънъл. Бързо ги представи един на друг.

— Господин Беърд, това е Джейк Фаулър, добър приятел на галерията и господинът, който купи точно тази фотография. Джейк, това е Лайънъл Беърд.

И двамата мъже бяха чували един за друг. И двамата се опитаха да скрият този факт.

— Джейк е частен детектив, който свърши малко работа за мен. Отлична работа всъщност.

— Патрулиращ безделник — предложи Джейк, като начин да изясни ангажиментите си.

Устата на Лайънъл се изви в полуусмивка. Разбра как този мъж би могъл да се понарава на Аманда. Фаулър бе нахакан, но без хитруване.

— Означава ли това, че бих могъл да се събудя някой ден и да ви открия да се спотайвате в храстите пред къщи?

— Само ако си платите изцяло.

— Вие колекционер ли сте, господин Фаулър?

Джейк се засмя.

— Едва ли — каза той, като не направи абсолютно никакъв опит да впечатли Лайънъл.

— И защо побързахте да купите тази фотография, ако нямате нищо против въпроса ми? — Лайънъл бе любопитен да чуе дали Джейк ще спомене за познанството си с Аманда.

Както и Тайлър бе направил, Джейк се поколеба, но поради съвършено различни причини. Опитваше се да сгъсти вулкан от емоции в едно кратко съждение.

— Нека да кажем, че резонира с мен.

— Достатъчно честно е — кимна Лайънъл, като забеляза сянката, която замъгли светлината в очите му, и начина, по който прехапа вътрешната страна на устната си. — Този фотограф има извисена чувствителност, не мислите ли?

Джейк разгледа бавно портретите.

— Той или тя е бил/а там — каза той. — Това е специален вид самота. Сурова и жестока. И не знам как бихте я разпознали, ако не сте я преживели.

Джейк видимо се оттегли в бърлогата си. Лайънъл си помисли, че знае къде бе отишъл Фаулър и съжали, че го бе насочил натам.

За щастие Джейк се разсея от някой, който му махна. За нещастие ръката, която му махна, принадлежеше на една красива блондинка, която стоеше с Памела Беърд и Джон Чизъм. Лайънъл си помисли, че усмивката на Джейк бе малко пресилена. Чизъм кимна в тяхната посока. Лицето на Памела бе лишено от изражение. Лайънъл би искал да разбере коя е жената и какво правеше с бившата му жена и сенатора, но нямаше да разпитва Фаулър, особено пред Лойд Франкс.

Когато блондинката започна да общува с Джейк посредством сигнали с ръце, Лайънъл се отдръпна от размяната на информация, която се водеше, като попита Франкс:

— Докога продължава това изложение?

Лойд отговори и в следващите няколко минути Лайънъл бе зает с подробностите по продажбите. Когато блондинката, Памела и Чизъм си тръгнаха, той се обърна към Джейк.

— За мен беше удоволствие, господин Фаулър. Наслаждавайте се на *вашата* фотография.

— Вие също, господин Беърд — каза Джейк, като стисна ръката на Лайънъл.

Докато наблюдаваше заминаването на Лайънъл, Джейк се възхити от сдържаността на този мъж. Беше очаквал от него да го попита как се е запознал с Памела Беърд, защо бе махнал с ръка на сенатора Чизъм за добър вечер и коя бе тяхната спътничка. Вероятно бе изпитал леко любопитство за връзката на Джейк с тях. Обикновено мъжете като Лайънъл Беърд не оставяха любопитството си незадоволено. Ако искаха да знаят, те питаха и очакваха да им бъде отговорено. Той не го направи.

А това възбуди любопитството на Джейк.

Смяната на Аманда свърши в два сутринта. Това бе една ужасна нощ. Винаги бе така, когато жертвите бяха деца. Тази вечер бе работила по три различни случая на убийство. Една разправия между банди бе довела до случайна смърт, когато заблуден куршум бе преминал през един прозорец и бе убил едно бебе, което спяло в детското си креватче. Имаше убийство и самоубийство, при което някакъв мъж, разстроен от провала на брака си и новия любовник на жена си, се втурнал в техния апартамент с карабина с рязана цев и покосил бившата си жена, новия ѝ любовник и три деца, на възраст от шест месеца до четири години. След това обърнал оръжието към себе си.

Най-ужасен бе последният случай: четирима младежи, здраво надрусани с *пропаин*, бяха изпълнили сатанински ритуал над тялото на едно шестгодишно момче. След като бандата се гаврила и изнасилила момчето, те го дрогирали, оставили го в пропито с урина креватче в мазата на една необитавана сграда в Ийст Вилидж, извадили очите му, изрязали пентаграма на гръдния му кош с бръснач и изсипали капки восък от свещ и кръвта на пиле върху обезобразеното му тяло. Медицинската експертиза щеше да установи истинската причина за смъртта, но от изсъхналата кръв около ноздрите му и онова, което изглеждаше като пяна около устата му, Аманда подозираше, че детето е било свръхдозировано с *пропаин*, с който са го натъпкали, преди да почувства острието на бръснача. Призля ѝ, докато си мислеше, че в действителност се бе молила това да бъде причината за смъртта.

Пийт Дойл бе в един екип с нея тази вечер. Никой от тях не заговори, докато излязоха от асансьора в щаба на службата за криминални прояви. Вече бяха прекарвали достатъчно време, давайки воля на гнева си към едно общество, което отглежда деца, способни да извършват такива злодеяния с други деца. За Пийт нощи като тази бяха особено трудни. Той бе разведен и по общо признание бе сваляч, но всички знаеха, че неговите две деца бяха светлината на живота му. Аманда бе попитала как един любещ баща би могъл да понесе сцена като тази, на която току-що се бяха натъкнали.

— Работата ни е да намерим доказателството, което ще осъди извергите, които са извършили това — каза той с непривична тържественост. — Ако свършим работата си наистина добре, те ще напуснат улиците и ще бъдат заключени зад решетки, където им е мястото — той погледна към нея с очи на куче пазач, бдителен и безкомпромисен. — Което означава, че те никога няма да имат шанса да направят това с моите деца.

Когато излязоха от асансьора, настроението им отрази като огледало мъжделивата, мрачна светлина на фоайето. В тишината стъпките им създадоха неясно ехо. Аманда бе до такава степен потънала в собствените си мисли, че едва чу името си. Едва когато Пийт я побутна, тя забеляза Тайлър да стои до вратата и да чака.

— Мислех, че може би ще искаш да те откарам до вкъщи — заговори той директно на Аманда, като кимна учтиво на партньора ѝ.

— Би било чудесно.

Тонът ѝ бе толкова равен, че Тайлър се зачуди дали това е добра идея. Тя не изглеждаше доволна от внезапното му появяване, както се бе надявал той, въпреки че бе изключително изпита и бледа.

— Трудна нощ? — попита я.

Тя и Пийт си размениха погледи.

— Би могло да се каже — лаконичният отговор на Пийт направи Тайлър дори още по-несигурен в решението си.

— Не исках да се натрапвам.

Аманда се намеси в неловката ситуация и топла усмивка озари лицето ѝ.

— Пийт, това е един мой добър приятел, Тайлър Грейсън — Тайлър отвърна на усмивката ѝ и си позволи да се отпусне. — Тайлър, това е любимият ми партньор от екипа, Пийт Дойл.

Пийт протегна ръка да се здрависа с Тайлър, после се ухили злобно на Аманда.

— Винаги съм знаел, че си луда по мен, Макс — той се обърна към Тайлър и го дръпна заговорнически настрана. — Тя отрича това, но в сърцето си — той се потупа по гърдите, за да го подчертае — аз го знам.

— Вие сте щастливец — рече Тайлър, като се подсмихна на страстното чувство на драматизъм на този мъж.

Тримата излязоха навън, размениха си обичайните любезности и после се разделиха. Пийт се отправи за паркинга, а Тайлър поведе Аманда към едно БМВ, паркирано на завоя.

— До утре, Макс! — Пийт ѝ смигна, докато махаше с ръка за довиждане. — Радвам се, че се запознахме, Тайлър.

Тя чу начина, по който Пийт подчерта произношението на името *Тайлър*. За Дойл то бе като име от избирателен списък и той предпочиташе единичните срички като Боб или Фил, или Том, или... Макс.

— Току-що ме осъди на седмици непрекъснато дразнене — каза тя на Тайлър, когато ѝ отвори вратата.

— Той изглежда достатъчно безобиден.

Освен ако ти не си един от типовете, за които той вярва, че трябва да се заличат от списъците на човечеството, помисли си тя. Все още виждаше лицето му, когато забеляза как онова малко момче лежи на прогизналите матраци. *Ще заловим тези негодници, които са извършили това* — бе промълвил той на Аманда — *и те ще се изпържат на електрическия стол*.

Щом се настани в колата на Тайлър, тя проследи маневрата на Пийт с осемгодишното му субару на улицата. Когато премина покрай тях, той повдигна вежди, сви устни, повдигна брадичка и ѝ отправи един от погледите си, които означаваха: *Е, представи си, че...* Тя се засмя. Щеше да ѝ се подиграва и за беемвето.

Когато Тайлър запали двигателя, се извърна и погледна към нея.

— Би ли искала да си отидеш направо вкъщи? Искаш ли чаша кафе, или чаша вино? Или искаш да прекараш нощта с мен? — втренченият му поглед бе мек и приканващ. — Едно от горните? Или всички, може би?

— Не искам да се прибирам направо вкъщи — промълви тя. — Но чаша вино звучи супер — направи пауза, не за да го подразни, а защото не скланяше лесно за интимност. Тази вечер обаче имаше нужда от нещо, което да ѝ възвърне радостта от живота — нещо, което би я уверило, че светът, който тя населява, не е изцяло грозота и насилие и убийства. — Както и прекарването на нощта с теб — допълни тя.

Той я целуна нежно. Брадата му я погъделичка по лицето.

— У вас или у нас?

— При теб.

Тя отговори бързо, инстинктивно. Аманда рядко позволяваше на някой да надникне в дома ѝ. Беше се научила на това още от дете. Един съсед или един приятел би могъл да се почувства свободен да си пъха носа и да разглежда отблизо снимките, спомените и други неща, които биха могли да я издадат.

— Сигурна ли си? — на Тайлър му се стори, че забеляза следа от извъртане в очите ѝ, ако не в гласа ѝ.

— Абсолютно.

Той се усмихна, сякаш го бе удостоила с комплимент и някак си това я направи тъжна. Искаше ѝ се да е просто, като *У нас или у вас*, но не беше. Искаше ѝ се да му каже истината, но не можеше. Как можеше да му каже: *Искам да отида в твоя апартамент, защото там е безопасно. Защото съм преследвана от наемни убийци и не искам те да те виждат или да знаят името ти, или да знаят, че те харесвам. Защото всеки, който е около мен, е в опасност.*

Вместо това, тя се насили да се усмихне и каза:

— В чантата си имам друг комплект дрехи. И някак си ми се струва, че твоят запас от вина е много по-добър от моя.

Той се засмя.

— У нас да бъде!

Апартаментът на Тайлър бе разположен на Ийст Енд авеню и имаше гледка към реката. Въпреки че той настояваше, че е съвсем скромнен и със скучна архитектура от шестдесетте години, с малки поправки от страна на дизайнери, Аманда го намери за чудесен. Завидя му за големия простор, хареса го и го определи като *компактен*. Въпреки че бе истина, че L-образното му разположение го правеше да изглежда като *кутия*, Тайлър го бе разчупил, като бе превърнал помалкото пространство в кабинет, който бе с подобен дизайн като на всекидневната.

— Не правя вечерни партита вкъщи — смънка той, като обясни защо бе елиминирал трапезарията. — Моите развлечения са определени: единствено разходи и сметки.

Начинът на оцветяване — омекотяващо бледожълто, кафяво и черно, създаваше цялостната атмосфера. Удобните кушетки с

изчистени линии бяха станали по-меки с чортовите възглавнички — с точно определени места, както забеляза Аманда. Два фотьойла от бук и тръстика, тапицирани в черна кожа, заемаха пространството във всекидневната, докато двата стола с ниски облегалки приканваха в кабинета. Разположени тук и там, впечатляващи антики подчертаваха декора, както и една отделна скулптура. В подкрепа на личната мантра на Тайлър *всичко под контрол* нямаше никакви странични аксесоари или меки тъкани, които биха могли да загубят първоначалната си форма или да бъдат забравени не сгънати.

Тайлър я въведе в кухнята, която бе другата подценена част от апартамента. Вграден в една ниска ниша се намираше малък хладилник, в който имаше около три дузини бутилки с вино.

— Единственото ми дребно удоволствие — поясни той, като взе една бутилка от горния рафт. — Тъй като студеният въздух се спуска надолу, белите вина са отдолу, а червените отгоре — после ѝ показва избора си — едно „Brunello di Montalcino“ — което знаеше, че ще ѝ хареса.

Наистина ѝ хареса. Усмивката ѝ бе спонтанна, но с условие.

— Не мога да сложа това разкошно питие от грозде на устните си, преди да си взема един душ — каза Аманда. — Имаш ли нещо против?

— Едва ли — каза той, като я обгърна с ръка и я поведе към спалнята. — Нужно ли ти е нещо? Сапун? Шампоан? Някой, който да ти изтрие гърба?

— Една дълга фланелка или халат ще свършат работа.

— Всяко твое желание е заповед за мен.

Той измъкна един копринен халат от гардероба, взе няколко чисти хавлии и чифт чехли. После ѝ позволи малко уединение.

Когато тя излезе от банята, той се бе съблякъл по фланелка и копринено долнище на пижама и се бе излегнал на леглото. Осветлението бе намалено. На една масичка до леглото бе поставена бутилката вино, две чаши с формата на балон и една чиния, в която имаше като че ли prosciutto^[1].

— Изглеждаш невероятно — прошепна той с истинско благоговение при вида ѝ.

Косата ѝ бе влажна и без прическа, небрежно прибрана зад ушите ѝ. Лицето ѝ бе без грим и блестеше, както и частта от плът,

която той успя да види под халата с индийски мотиви, който покриваше голотата ѝ. За секунда той се върна обратно във времето на тяхното първо утро във Флоренция. Тогава също бе дошла при него от душа, но не беше се избърсала. Беше оставила това на него. Той почувства, че се възбужда само като си помисли за това.

Вероятно тя бе усетила реакцията му, защото пристегна копринения халат около себе си, преди да легне до него в леглото. Той бухна няколко възглавници и я подкани да се облегне на тях. После наля виното, подаде ѝ едната чаша и вдигна своята за тост.

— За повторното обединение — каза.

Тя чукна чашата си с неговата и се усмихна, преди да остави кадифеното вино да се плъзне по езика ѝ и надолу в гърлото ѝ. Той ѝ подаде резенче от пъпеш, увито в prosciutto. Тя отхапа от него и се наслади на комбинираните вкусове на шунка и узрял, сладък пъпеш. Шепотът ѝ бе почти сладострастен.

— Не е честно! — възпротиви се тя. — Знаеш, че не мога да устоя на един мъж, който ме съблазнява с вино и prosciutto.

— В действителност точно на това разчитах — измърка той, като се наведе към нея и я целуна нежно. И двамата се усмихнаха и изпиха виното си, като преживяваха отново своя роман и предчувстваха бъдещето.

— Ходих в галерията на Лойд тази вечер — каза Тайлър. Аманда кимна. Нея повече я заинтересува как да му подаде резенче шунка. — Снимките ти са изумителни — продължи той, като се опитваше да се съсредоточи. — И аз не бях единственият, който мисли така.

— Наистина ли?

— И последната от фотографиите на „Анонимната“ бе продадена. Още през първия час, бих могъл да добавя.

— Мисля, че съм впечатлена от себе си.

— И трябва да бъдеш — Тайлър разви едно парче от тънко нарязана шунка и ѝ го подаде. Тя го сдъвка бавно, поля го с малко вино, после облиза устни, като се наслади на удоволствието. — Дори Лайънъл Беърд купи някои от твоите работи.

— Той е бил там?

Тя очакваше, че ще бъде, но ѝ стана извънредно приятно, като разбра, че наистина бе отишъл.

— Както и бившата му жена и новият ѝ приятел, сенатор Джон Чизъм. Повярвай ми, моментът бе тъкмо за снимка, когато се срещнаха там.

Аманда се засмя, като си представи Лайънъл и Чизъм, разположени в средата на една художествена галерия. Памела вероятно е била на върха на славата си. От всичко, което Лайънъл ѝ бе разказал за техния брак, Аманда не считаше, че Памела щеше да се разведе изгодно, въпреки публичните ѝ признания за любовта ѝ към сенатора. Само Лайънъл да щракнеше с пръст в нейна посока, и тя вероятно щеше да счупи всички рекорди при връщането си при него.

— Някой друг, когото бих могла да познавам? — когато осъзна, че си мислеше за Джейк Фаулър, тя се смути. Беше практически гола в леглото на един мъж. Как можеше да си мисли за друг?

— Лойд ме запозна с Ани Харт — Тайлър поклати глава. Споменът бе отпечатал лукава усмивка на устните му. — Тя е най-голямата ти почитателка или поне така казва.

— Тя е добра приятелка — Аманда се надяваше, че когато Сам получи резултатите от проверката си, това все още щеше да бъде вярно. — Всъщност тя е тази, която ме представи на Лойд.

— Това ми казаха и двамата.

Докато отпиваше от виното си, той наблюдаваше жената до него. Тъкмо в този миг тя бе самото задоволство: влажна коса, чиста, блестяща кожа, полузатворени очи. По-рано през вечерта той бе видял друга нейна страна. Безрадостните ѝ фотографии бяха за това какво е да си без приятели и окаян, да се чувстваш носен от течението и откъснат от света. Той направи връзка, защото също бе прекарал известно време на този остров на изолация.

— Трябва да се съглася с тях за едно нещо — промълви той, като се остави да бъде завладян от сластолюбивото усещане, че се влюбва. — Ти си много талантлива, Аманда Максвел. Искане ми се само да беше дошла тази вечер, за да можеш да почувстваш вълните на възхищение и признание, които се носеха из онази галерия.

— Чувствам го от теб и ми е достатъчно — с уста, все още влажна от виното, тя го целуна. — Благодаря ти — прошепна. — Имах нужда от това тази вечер.

Той не можеше да говори, но желанието му бе очевидно. Постави чашата ѝ върху масичката и я взе в ръцете си, като облиза виното от

нейните устни и го опита от езика ѝ.

Прегръдката му завладя Аманда с интимност, която намери за силно еротична. Беше имала този мъж преди. Беше чувствала ръцете му върху тялото си, устата му върху плътта си, мъжествеността му вътре в себе си. Той бе позната стока, а не някой непознат, когото да разглежда подробно или да анализира, или от когото да се пази. Тайлър я целуна и тя отвърна на целувката му без колебание. Той плъзна ръце под копринените сгъвки на халата и тя развърза широкия платнен колан с висящи краища, като му осигури достъп. Той изхлузи коприната от раменете ѝ и тя му предложи гърдите си. Той започна настървено своя пир с тях, сякаш бе изтощен от глад. Тя изстена леко, когато почувства как отговаря на ошипването на зъбите му, докосването на устните му, на нежното бодване на брадата му. Беше изминало толкова време, откакто някой я бе милвал така. Егоистично, тя се наслади блажено на симфонията от усещания, които той разпали, и им отвръщаше все по страстно поради чудовищността на досегашните ѝ лишения. Само докосването на пръстите му или на езика му, или на устните му възбуждаха цялото ѝ същество, сякаш хиляди единични нервни окончания бяха свързани заедно: възбуждаш едно, наелектризираш всичките.

Устата му се придвижи нагоре, намери устните ѝ и ги взе в плен. В същото време ръцете му поеха друга посока, привлечени към горещината, която се усилваше в слабините ѝ. Ръцете ѝ последваха подобен маршрут, като заровиха в слипа му и потърсиха потвърждение на привлекателността му. Той пулсираше от страст и тя извика леко, когато почувства силата на неговото желание.

Той изстена и бързо свали дрехите си.

— Господи, колко ми липсваше — прошепна ѝ, точно преди устните му да се съединят с нейните.

Аманда знаеше, че трябва да му каже колко добре се чувства и какъв чудесен любовник е той и колко прекрасно бе, че отново е с него, но не се осмели да говори. Чувстваше се твърде уязвима, за да рискува да произнесе дори една-единствена дума. Едната можеше да доведе до друга и докато тя се чувстваше по-свободно с Тайлър, отколкото с всеки друг мъж, с когото се бе срещала оттогава, това усещане за свобода се отнасяше само за *тялото* ѝ. Можеше да му даде това, но не и повече.

Когато той легна върху нея, тя обви ръце около врата му и повдигна бедрата си, като възпламени неотложността, която заплашваше да ги обземе изцяло. Аманда почувства отново благословията на миналия опит. Напълно осведомени за езика на взаимната жар, те се движеха в съзвучие, като оставяха кресчендото да се издигне в темпо, което доставяше удоволствие и на двамата. Когато го остави да влезе в нея, умът ѝ се изпразни от всички мисли и тя се отдаде на собствената си чувственост, като вземаше, оставаше се да бъде завладяна и яздеше през сладострастната буря на човешкото съвкупление.

Когато свършиха, тя се почувства изтощена и все пак някак си странно освежена. Беше забравила какво е да се държиш като жена. Тайлър ѝ помогна да си спомни и затова му беше благодарна. Наведе се над него и го целуна. Той се усмихна.

— Беше свършено — измърка тя.

С върха на пръстите си той я потупа по бузата.

— *Ти* си свършена.

— Далеч съм от това. Просто говори тестостеронът — Аманда се засмя, но вътрешно се почувства виновна. Интимността изискваше определена честност. Може би страстта ѝ бе откровена и открита, но тя самата не бе.

— Може би е така — Тайлър се облегна на лакът. Когато очите му се вторачиха в нея, изражението му изведнъж стана сериозно. — Съгласен съм, че никой не е свършен, но животът е кратък. Трябва да ценим нощи като тази, защото не знаем кога и дали ще имаме друга такава.

Той се наведе към нея и я целуна, но сега почувства целувката му различно, сякаш една врата се бе отворила и една свещ бе изгасена. Аманда познаваше това чувство: един дух бе влязъл в стаята. Въпросът бе от чие минало бе дошъл духът? От неговото. Или от нейното?

Тази сутрин Аманда се прибра вкъщи в седем часа. Тя влезе в апартамента си, провери за подслушвателни устройства и възможни нарушители, после натисна бутона на телефонния секретар.

„Каквото не си ми разказала за себе си, твоите фотографии ми го казаха. Те ми показаха душата ти и тя е красива. Ще си поговорим скоро.

Джейк.“

Аманда се усмихна почти лекомислено и моминско изчервяване оцвети бузите ѝ.

Когато се отправи към спалнята си, мина покрай едно огледало и се спря. Жената, която погледна към нея, бе непозната. Тя бе *щастлива*, сияеща от светлината, която само любовта може да създаде. Аманда се усмихна мило на жената. Щастлива, е — помисли си тя. Беше млада, красива, неомъжена, живееше и работеше в Ню Йорк. Изложба от нейни фотографии бе посрещната с възторг от критиката. И двама много привлекателни господа се интересуваха от нея. Единият току-що бе правил страхотна, безгранична, силно завладяваща любов с нея. Другият — вярваше тя — щеше да бъде щастлив да има същата тази възможност.

Аманда отново разгледа лицето си в огледалото. Това, което я отличаваше от жената в коридора, бе, че тази жена изглеждаше толкова... *нормална*. Заля я ревност, когато затвори очи и отчаяно се опита да задържи онова усещане, че си обикновен, че се приспособяваш добре и си щастлив. Накрая разбра, че е безнадеждно. Тайлър беше прав. Тя трябваше да оцени онова, което бе почувствала тази нощ. Защото тя нямаше да продължи. Не можеше.

Защото животът не бе свършен. А тя не беше като другите нормални хора.

[1] Вид италианска суха шунка с много подправки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

„ЧИЗЪМ ТРЪГВА НА ВОЙНА СРЕЩУ УОЛСТРИЙТ

от Холи Брендъл

В реч пред водачите на общината на Лонг Айленд сенаторът Джон Чизъм даде тържествен обет, че ще започне повсеместна битка срещу онези, които са отговорни за внасянето на наркотици в щата Ню Йорк, независимо от това дали са уличници, или са облечени в скъпи костюми! Като говореше под приветствията на тълпата, той предизвика финансовата общност да изясни ролята си в разпространението на тези прахообразни убийци на деца. Според сенатора причината войната срещу наркотиците да претърпи такъв крах е провалът на правителството да стовари юмрука си е устата на звяра. Той постави вината върху съпътстващата липса на затегнати законодателни мерки против разпространението на наркотици и в частност върху властта и влиянието на банковото лоби.

Трафикантите на наркотици не броят парите си, те ги теглят — каза той, като се надяваше да даде сигнал за тревога на обществеността за количеството пари, които се изпират чрез финансовата общност. Време е някой да изложи на показ онези, които лично се облагодетелстват от липсата на смислена обществена политика. Време е някой да каже НЕ на Уолстрийт и ДА, на нашите деца!

За да се видят нещата в истинската им светлина, сенаторът напомни на аудиторията, че преди двадесет години бе създаден един важен междуведомствен отряд със специално назначение — «Операция ден за изпиране», с целта да издири онези, които изпират пари за

наркотрафикантите. Това бе по времето, когато наркотиците от Колумбия течаха като чешмяна вода в Маями и броят на свързаните с наркотици смъртни случаи в цялата страна бе стигнал до небето. Беше се надигнал голям обществен протест и призови да се защитят границите ни и да се накажат всички, които бяха замесени.

Като отговор на това обществено недоволство — и за да докаже, че «Операция ден за изпиране» е имала успех — правителството организира два публични процеса — единият в Маями, а другият — в Ню Йорк. Общо деветнадесет души бяха осъдени, осемнадесет излежават текущо или вече са излежали присъдите си. В добавка четирима души бяха убити в страхотна експлозия след приключването на процеса в Маями: двама федерални агенти, ключовият свидетел на процеса Синтия Стантън Беърд и нейната деветгодишна дъщеря Ерика Беърд.

Иронията, според един надежден източник, който настоява да остане анонимен, е, че в първоначалните си показания под клетва Дъглас Уелч — служителът от «Натансън и Спелинг», обвинен в кражбата на борсови сертификати в полза на криминалната фамилия Савиано, обвинил Лайънъл Беърд — бивш съпруг на правителствения свидетел от първостепенна важност, за това, че е в центъра на прането на пари, което е ставало през този период. Той твърдял, че господин Беърд е знаел за сделките му с престъпниците, но е гледал настрана. Господин Уелч приел, че в замяна на това мълчание от него се е очаквало да мълчи за действията на господин Беърд.

Според свидетелските показания на Уелч Лайънъл Беърд съзнателно се е оставил да бъде използван като перач на пари за трафикантите на хероин. Той е бил потърсен, защото «Натансън и Спелинг» е имала достъп до международните канали за трансфери на пари и защото господин Беърд е бил високопоставен служител, който е изпълнявал нареждания за големи прехвърляния на суми за клиенти, опериращи с швейцарските банки. Уелч обяснил начина, по който е работила схемата: една швейцарска

банка издавала нареждане за пакет ценни книжа на стойност около сто хиляди долара — количество, достатъчно голямо, за да се счита подозрително, и обещавала, че куриер ще плати в деня на сделката. На тази дата един банков куриер връчвал на господин Беърд чанта, пълна с пари в брой. Вместо да откаже сумата и да докладва на властите за сделката, господин Беърд изпращал борсовите сертификати в Швейцария и захранвал специална банкова сметка, регистрирана на името на фиктивна чуждестранна компания.

Когато Лайънъл Беърд бил разпитан за тази сделка, той твърдял, че въобще не се е усъмнил, защото бил извършвал многократно бизнес с човека, който контактувал с него — вицепрезидент на въпросната швейцарска банка. Нито една от предишните им търговски връзки не била съмнителна. Той заявил пред министерството на правосъдието, че очевидно е бил заблуден. И тъй като изглежда нямало конкретно доказателство, което да противоречи на това твърдение, освен думите на господин Дъглас Уелч — един признат за крадец служител, който според казаното от Лайънъл Беърд се е пазарил за по-лека присъда, срещу Лайънъл Беърд не бе предявено обвинение и не бе образуван процес.

Господин Уелч бе осъден, но въобще не влезе в затвора. Той извърши самоубийство в деня на присъдата.“

Реакцията на първата страница на „Морнинг Телеграф“ бе земеръсна. Представители на Уолстрийт, особено онези, които са имали нещо общо с процесите, се скриха зад дебели врати и отказаха да говорят с медиите. Адвокатите в министерството на правосъдието не можеха да бъдат намерени за коментар. Никой, който е бил замесен дори косвено, не искаше да разговаря по темата. С изключение, разбира се, на сенатора. Джон Чизъм тръбеше навсякъде, че отрича да е захранил Холи Брендъл, с каквато и да е информация за Лайънъл Беърд, но каза:

— Ако е бил заблуден, да се надяваме, че е станал по-умен на база на опита си.

— Обвинявате ли Лайънъл Беърд в пране на мръсни пари днес? — попита един репортер, като душеше за друг, по-пикантен ъгъл на иначе обикновената политическа статия.

— Не отправям никакви лични обвинения — разграничи се Чизъм. — Онова, което казвам, е, че в отсъствието, на каквито и да е закони срещу изпирането на пари, наоколо всичко се превръща в клоака. Докато разговаряме, няколко фирми от „Уол Стрийт“ са под разследване. „Беърд, Натансън и Спелинг“ е само едната от тях.

Вбесен, Лайънъл Беърд се барикадира в градската си къща. Ако Холи Брендъл бе някъде около него, щеше да я удуши, без да се замисли и за секунда. Това, което би направил с Джон Чизъм, не можеше да се опише с думи.

Трябваше да признае, че тази атака бе поставена на сцената доста умно. Твърденията на Чизъм съдържаха достатъчно истини, за да бъде трудно за Лайънъл да я опровергава. През деветдесет и втора година бе създаден един отряд със специално назначение, известен като „Операция Елдорадо“, за да се рови из пазарите на ценни книжа и стоковите борси, за да се разбере дали брокерите съзнателно инвестират мръсни пари. От коментарите на Чизъм Лайънъл прие, че Елдорадо все още функционира. Преди няколко години бяха разкрити няколко виновни брокери, двама от които работели за престъпен клон в Панама. Те не бяха обаче, както Чизъм се опитваше да внуши, служители на „Беърд, Натансън и Спелинг“.

Въпреки че беше бесен, че репутацията му е жертвана на олтара на избирателната кампания на врага му, на кладата бяха поставени далеч по важни неща. Да се възобнови онова дело в днешно време, бе повече от безотговорно. Ако тази така наречена репортерка искаше да слухти и да задълбочи своето изследване, защо не бе проверила в министерството на правосъдието или в местните структури на полицията, или в Националната служба за борба с наркотиците, преди да напише този боклук. Освен ако не бе напълно откачена, тя трябваше да знае, че ако се търси някаква сензационна развръзка, то хвърлянето на малко светлинка върху скритите жила в най-добрия случай щеше да бъде безсмислено, а в най-лошия — смъртоносно.

Всеки път, когато погледнеше към снимката на Синтия и Ерика отпреди двадесет години, която бе отпечатана заедно със статията, представата за дома им, избухнал в пламъци, проблясваше пред погледа му и той преживяваше отново ужаса на този миг. Фактът, че не са били в тази къща, когато е избухнала, не намаляваше страданието му. Те бяха в също такава опасност сега, както и тогава, дори и още повече, благодарение на тази статия.

Той фучеше в спалнята си като звяр в клетка, като ръмжеше, вършееше с ръце, думкаше по мебелите и стените, сякаш физическият контакт щеше да потуши яростта му. Откъде бе взела тази Брендъл информацията си за Уелч и онзи борсов трансфер? Кой ѝ бе дал снимката на Синтия и Ерика? През кратките мигове на размишления Лайънъл осъзна, че преписите от процеса бяха обществено достояние и вестниците в цялата страна разполагаха със снимки на Синтия и Ерика. Тя би могла да ги измъкне от всеки архив. Но защо да ги въвлеча в това? Защо да извиква Уелч от света на мъртвите? Положително имаше достатъчно наркотици по улиците, за да може Чизъм да представи идеята си, без да преразказва стари истории като „Операция ден за изпиране“. Защо не провеждаше кампанията си в настоящето и не оставеше миналото на мира?

Отчаяно му се прииска да се обади на Аманда — доколкото му бе известно, тя дори не бе видяла това — но се бе зарекъл никога да не ѝ се обажда от този телефон. И с цяла орда репортери, които се бяха настанили пред вратата му, той не можеше да излезе от къщи, за да намери монетен телефон, без да бъде бомбардиран. Внезапно си спомни, че Сам Бейтс му бе дал някакъв номер, който да използва в спешен случай. Що се отнасяше до Лайънъл, този бе повече от спешен.

Когато Бейтс отговори, Лайънъл му прочете статията — не можеше да я изпрати по факса, без да остави следа — и се увери, че е постъпил правилно. Сам щеше да засили охраната на Аманда и Бет.

— Искам да прикрепя към теб един човек — каза той на Лайънъл. — Ще се държи на разстояние и ще бъде дискретен.

— Аз вече си имам охранители. Но ти благодаря — Лайънъл направи пауза. — Може и да не изглежда така, Бейтс, но аз оценявам твоята загриженост, особено за Бет и Аманда. Знам, че тя е далеч по-голяма, отколкото изисква задължението ти, и съм ти благодарен.

— Казах ти в Уисконсин — отвърна Сам след миг на неловко мълчание. — Обичам тези две жени. Бих направил всичко, за да ги защитя. Както и онези, които те обичат.

Поговориха няколко минути за Бастидо — службите бяха почти сигурни, че е при братята Еспиноза в Мексико — както и за мъжете от „Хъдзън Нешънъл Банк“. Те бяха освободени от затвора преди години, но Лайънъл все още се чудеше дали жаждата им за отмъщение ще бъде утолена някога.

— След освобождаването им от затвора те бяха дълго време под наблюдение. Нищо от онова, което видяхме, не ни накара да смятаме, че могат да представляват заплаха, но в светлината на последните години сме прикрепили агенти към тях. Дотук те все още изглеждат чисти.

— Това е все някакво облекчение.

— Недей да се чувстваш много удобно, Лайънъл. Все още имаме да се тревожим за онези Савиано.

— Мислех, че Рей Савиано излежава доживотна присъда в „Джолиет“ — каза Лайънъл, като прерови паметта си. — Свидетелските показания на Бет изпратиха някои от неговите помощници в затвора, но тя нямаше пръст в осъждането му.

— Вярно е, но има някои хора в организацията, като синът на Рей е един от тях, които считат, че процесът „Операция ден за изпиране“ е отслабил фамилията, като е насадил страха пред закона сред дребните служители.

— Онези, които са направили донесение срещу Савиано.

— Правилно.

Лайънъл въздъхна.

— Мислиш ли, че Малкия Рей е по следите на Бет?

— Възможно е. Проблемът е, че бандитите винаги са замесени в толкова много неща, че е трудно да отделиш точно на коя вендета е дадено предимство.

— Има ли някакви новини за Ани Харт? — Гласът на Лайънъл бе унил.

— Съжалявам. Не трябваше да се проточва толкова дълго. — Сам звучеше разсеяно.

— Наред ли е всичко? Бет добре ли е? Не криеш ли нещо от мен?

— Бет е добре. Казах ти всичко.

— Нещо те тревожи, Бейтс. Мога да го усетя в гласа ти.

— Сестра ми е с диагноза *рак на матката*.

Тонът на Сам бе неразгадаем както обикновено, но звучеше напрегнато. Лайънъл се трогна от очевидното усилие на другия мъж да потисне вълнението си.

— Има ли нещо, с което да мога да помогна? — попита Лайънъл с искрена загриженост. — Аз съм в борда на няколко реномирани болници тук и в Чикаго. Мога да те уверя, че тя ще бъде в ръцете на най-добрите специалисти в тази област.

— Докторът, който е извършил операцията, се радва на доста добра репутация.

— А болницата?

— Възможно най-добрата в Сиатъл.

— Обсъждали ли сте следоперативното лечение?

— Поне шест месеца химиотерапия.

Лайънъл направи пауза, като се опита да го каже по най-добрия начин.

— Сам, ако имаш нужда от, каквато и да е финансова помощ, това не е проблем. Разбра ли?

На Сам му бе нужна минута, докато отговори. Когато го направи, гласът му звучеше странно, забързано, сякаш внезапно изгуби търпение да завърши този разговор.

— Ужасно благородно от твоя страна, но вече съм се погрижил за това.

В бърз ред той побърза да увери Лайънъл, че докладът му за Ани Харт ще му бъде изпратен през следващите един-два дни, че ще предаде поздрави на Бет от Лайънъл и че скоро щяха отново да се свържат.

Дълго след като остави слушалката на мястото ѝ, Лайънъл размишляваше за резкия начин, по който бе приключил разговорът им. Искаше му се да отдаде нетърпението на Бейтс на нежеланието му да разкрие подробности за болестта на сестра си или на притеснението, че Лайънъл му предлага финансова помощ. Но Лайънъл бе чул *нещо друго* в гласа на агента. Или бе фалшиво перчене, или наранена гордост, или нещо изцяло несвързано с това, той не знаеше. Но нещо не бе както трябва.

Памела Беърд не беше се чувствала толкова добре, откакто започна да взема хормонални заместители. Да види снимката на Лайънъл на първата страница на „Морнинг Телеграф“, да прочете дръзките инсинуации за неговата роля в едно скандално мошеничество за пране на пари, да знае, че в същия този момент той вероятно разговаря по телефона с адвокатите си и си блъска главата да изработи становище, което да отрече участието му — тогава и сега — бе просто направо прелестно.

Пиеше кафето си с широка усмивка на лицето. Само преди няколко минути се беше обадил Джон. След като я обсипа с възхвали, той изрази изненадата си, че не го е предупредила предварително.

— Мислех, че така е най-добре. В края на краищата — изгугука тя — твоята враждебност към Лайънъл едва ли е тайна, скъпи. Много по-добре е, че наистина си изненадан. Ако се окажеше, че ти си замислил тази история, пресата просто щеше да пропусне обвинението, като го обяви или като кампанийно риторично, или за състезание по тестостерон.

Тя каза, че е подала тази информация на Холи, за да го представи в положителна светлина и да осигури контекст за посланието му. Той прие това, както тя знаеше, че ще направи, защото неговото его изискваше да вярва, че предаността ѝ е абсолютна. Истината бе: това бе важно нападение от войната ѝ с Лайънъл Беърд. Каквато и изгода да извлечеше Джон, това си беше чисто вторичен резултат.

Тя едва можеше да дочака да се намеси с решаващ удар.

Фреда Макдугъл нямаше добър ден. Телефоните не спираха да звънят от седем часа, когато тя пристигна на работа. Ако не беше си помислила да се разпорежи за допълнителна охрана на фойето, преди да излезе от апартамента си, беше сигурна, че щеше да бъде посрещната от цяла армия от микрофони, насочени в лицето ѝ като пушки.

Винаги успешен полеви генерал, Фреда извика две секретарки от обединението, които да пресяват обажданията за Лайънъл, постави четирима допълнителни охранители на различни места на тридесет и осмия етаж и се настани точно в центъра срещу кабинета на Лайънъл,

а защитните ѝ механизми бяха вдигнати в бойна тревога. До времето, когато Лайънъл премина по коридора и се изравни с бюрото ѝ, звукът на стъпки бе достатъчен да направи ръмженето ѝ да звучи като на ротвайлер.

— Как успя да се промъкнеш в сградата, без да те видят? — попита тя, като го последва в кабинета му.

— Майстор съм на маскирането — отвърна той, като ѝ подаде палтото си.

В действителност бе излязъл от градската си къща от таен вход, което му бе позволило да се качи в колата си, без да бъде видян. Като се сви на задната седалка, изглеждаше, че шофьорът му потегля самичък. Потеглиха към един дистрибутор на ролс-ройс в „Ийст Саид“ и влязоха в сервизния гараж. Шофьорът му застана отзад, докато чакаше да отстранят една малка повреда. Докато тълпата от репортери се втурна към бедния човечец, Лайънъл излезе от изложбената зала за автомобили и се отправи за близката станция на метрото.

— Излязох от метрото и влязох в сградата без въобще някой да ме види. Те не търсеха човек, който има карта за градския транспорт — обясни той, сияещ като дете, което си играе на криеница.

— Това не е игра, Лайънъл! — Фреда се вторачи в него с неодобрение. — Тези хора са хищници и няма да те оставят сам, докато не получат онова, което искат.

Страхът ѝ беше искрен, както и загрижеността ѝ за неговата безопасност. Като се почувства виновен, Лайънъл осъзна, че словоохотливостта му е неподходяща.

— Съжалявам, Фреда. Имаш право. Това определено не е игра. Благодарение на Чизъм тази брантия — репортерката, е тръгнала на лов за вещици и аз съм един от тези на мушката.

— Какво ще правим?

Лайънъл седна на стола зад бюрото си, облегна се назад и се ухили.

— Ще дадем пресконференция.

— Какво!

— Когато човек е върху галопиращ кон, трябва да сграбчи поводите или рискува да бъде хвърлен.

Фреда направи пауза, размисли върху идеята му и както винаги, изпита страхопочитание пред своя работодател.

— Абсолютно си прав — кимна тя, като се изхили, защото още веднъж бе от печелившия отбор. — Кой мислиш, че захрани с всичките тези глупости прекалено усърдната госпожица Брендъл?

Лайънъл се наведе напред и я погледна право в лицето.

— И двамата знаем, че нейният надежден, но анонимен източник не е никой друг, освен твоята приятелка и упорита моя бивша съпруга.

Фреда премести значителната си тежест от единия крак върху другия.

— Знам, че вие двете имате добри взаимоотношения — продължи той, като отказа да я освободи от своя визуален катинар. — Очаквам от Памела да е нелоялна към мен. Тя е жена за презрение. Но не очаквам това *от теб*, Фреда.

— От време на време обядваме заедно — призна тя неохотно. — И вярно е, че тя разпитва понякога за теб, но — побърза да добави тя — мисля, че е, защото все още те обича.

— Какво ѝ казваш?

— Нищо, което тя да не може да намери, като чете клюките по вестниците — изразението ѝ не се бе променило, откакто бяха започнали разговора. Нейната неспособност да предусеща настроението му бе обезпокоителна. — Никога не бих говорила за бизнес с нея. Или каквото и да е, свързано с „Беърд, Натансън и Спелинг“. Надявам се, че вие знаете това, господине.

Тя не беше го наричала *господине* от години. Изглежда сега бе подходящото време да се върне към предишните си навици.

— Ами Дъглас Уелч? Разговаряла ли си с някого извън офиса за него?

Фреда се изчерви. Беше забравила, че Лайънъл знае за краткия ѝ любовен роман с господин Уелч. Това бе типична история между колеги, която бе започнала на едно коледно празненство и бе прекъснала доста преди изгонването му през юли. Тя знаеше, че Уелч е женен, но той бе казал, че жена му не го разбира. Фреда бе прекалено неопитна — и изпитваше твърде голяма нужда — за да разпознае най-стария проблем на света. Лайънъл ѝ внушаваше твърде голямо страхопочитание, за да приписва някакво значение на факта, че бе измъкната от работата си като стенограф и издигната до превъзнасяната позиция на главна секретарка точно по време на „Операция ден за изпиране“. След осъждането на Дъглас и

последвалото го самоубийство тя се зачуди на това съвпадение, но не бе освободена или понижена в длъжност, затова реши, че е била издигната по заслуги, а не за да бъде подкупена.

— Разбира се, че не! — отрече тя с възмущение. — Не мога да повярвам, че дори сте си го помислил.

— Атакувано е доброто ми име, Фреда, което ме накара да помисля за много неща — той продължи да се взира в нея, но очите му бяха станали празни. Когато проговори, гласът му потрепери, сякаш отекна от някоя дълбока, тъмна кухня. — Включително и възможността, че в момент на изключителна слабост може да съм казал на Памела какво пронизва този тъжен период от моя живот.

Той стисна зъби, сякаш се опитваше да задържи каскадата от чувства, които се стремяха да излязат на повърхността.

— Глупаво, взех за дадено, че всичко, заобикалящо смъртта на жена ми и дъщеря ми, е неприкосновено — отново той се вторачи във Фреда. Този път очите му бяха широко отворени, но в тях блещукаше гняв. — Очевидно съм грешал. Няма нищо свещено.

Фреда усети как горещината на яростта му премина през стаята и я обхвана като огнена вихрушка. За нрава на Лайънъл се носеха легенди и тя многократно бе свидетел на опустошителността му от първа ръка, но обикновено той бе предизвикван от немарливо мислене, мързелив подход към клиентите, неспособност на някой аналитик да разтълкува тенденциите или някакъв фатален недостатък в бизнеса, който можеше да бъде причина „Беърд, Натансън и Спелинг“ да загубят съревнованието с друга финансова къща. Рядко Фреда бе виждала тази ярост да бъде по повод на статия в някой вестник, дори и такава, която поставяше под съмнение репутацията му, през годините той бе клеветен много по-лошо отколкото сега и не бе отговарял с такава ожесточеност.

Когато излезе от кабинета му и се зае с подготовката на пресконференцията, тя се размисли дали яростта му бе породена от враждебното съперничество със сенатора Чизъм, от неустановените му чувства към Памела или от нещо по-дълбоко. Това я тревожеше през повечето време сутринта, защото, доколкото познаваше Лайънъл, само нещо, свързано със Синтия Стантън и Ерика Беърд, можеше да предизвика такъв необуздан гняв. А те бяха загинали преди двадесет години. *Нали?*

Приемната зала на седмия етаж бе претъпкана. Повече от сто кореспонденти, представляващи всички медии от различните таблоиди до трите големи телевизионни канала, седяха рамо до рамо, с готови бележници и касетофони. Зад кулисите Лайънъл Беърд видя как Холи Брендъл влезе в залата и как премина между редовете, сякаш ѝ пригласяха празнични фанфари. Като отметна коса с жест на репетирана небрежност, тя намери централното място на първия ред, което ѝ бе запазено от един лакей на „Телеграф“, настаня се между репортерите от „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“, като че ли ѝ бяха равни и нейното привилегировано място ѝ се падаше по право, после поздрави онези, които бяха около нея, като домакиня, като явно се наслаждаваше на известността си. Нямаше никакво съмнение, че се бе възгордяла от увереността, че тя бе силата, която бе заставила Голиат да излезе на арената.

Тя има право, помисли си Лайънъл със завист. Ако не бе нейната статия, нямаше да има пресконференция. Замисли се дали да не спуска балона ѝ, като не ѝ обърне внимание, но реши, че това може да действа като бумеранг. Раздразнителността можеше да се изтълкува като признание, че това, за което тя намекваше, може да се окаже правдоподобно. Целта му бе да предотврати бъдещи материали, свързани с „Операция ден за изпиране“ и нейния провал. С тази мисъл Лайънъл кимна да затворят вратите. Без всякакво въведение той застана на сцената. Десетки светкавици го посрещнаха, когато зае мястото си зад една дървена катедра. Телевизионните камери се взираха в очакване. Той не мигна и демонстрира завидно самообладание.

След като фотографите направиха първоначалните си снимки, започна. Погледът му бавно обходи насъбралото се множество. Когато стигна до Холи Брендъл, очите му станаха стоманени.

— Свиках тази пресконференция, защото не желая да бъда пушечно месо за нечия си кауза — заяви той без усукване. — Не мога да си позволя да ме вдигат на балон в кампанията за преизбирането на сенатор Чизъм или да бъда трамплин за нечии амбиции за кариера.

Мнозина, които познаваха Холи, наостриха уши, за да чуят реакцията ѝ. Тя остана с широко отворени очи, изправени рамене и

високо вдигната глава, но лицето ѝ бе станало яркорозово.

— В сутрешния брой на „Телеграф“ Холи Брендъл намеква, че преди двадесет години съм извършил престъпление и не съм се спрял пред нищо, за да прикрия престъпното си поведение. Тя намеква също, че тези усилия по невнимание са причинили смъртта на ценен служител. Нито едно от тези въображаеми предположения не е вярно.

Отново обходи с поглед помещението, преди да продължи.

— Ще потвърдя онова, за което свидетелствах навремето: вярвах, че въпросната сделка е законна. Бях имал с посочения швейцарски банкир многократни взаимоотношения и нито едно от тях не бе предизвикало каквито и да е законни или свързани със сигурността последствия. Никакъв намек, за каквато и да е непочтеност. Нямах причини да вярвам, че точно тази сделка бе по-различна от онези, които я предшестваха. И тъй като знаех, че не съм извършил престъпление, следва, че не съм замислял, планирал или осъществявал никакви опити за прикриване.

Всеки път, когато правеше пауза, щракаха толкова много фотоапарати, че издаваха звуци, сякаш имаше нападение от насекоми. Лайънъл, който бе изключително наясно с медиите, остави на фотографите достатъчно време, за да направят снимките си, в замяна, когато започна да говори отново, те се въздържаха от снимане.

— Дъглас Уелч наистина извърши престъпление — гласът на Лайънъл внушаваше, че онова, което казва, бе абсолютна, неотменима истина. — Той открадна стотици хиляди долари от „Натансън и Спелинг“ и ги предаде на представителите на криминалната фамилия Савиано, за да плати дълговете си от хазарта. Призна в съда, под клетва. Според госпожица Брендъл аз съм знаел за неплатежоспособността на господин Уелч, знаел съм за връзките му с организираната престъпност и съм знаел как възнамерява да разчисти дълговете си. Нищо от това дори не е близко до истината.

Той я изгледа и позволи на лицето му да се изпише отвращение.

— Дъглас Уелч работеше като дребен чиновник в „Натансън и Спелинг“. Тъй като двамата с него не бяхме колеги, които разговарят ежедневно, не е имало начин да зная тези подробности. Познанството ни беше бегло. Доколкото знам, той бе скромен семеен мъж, който си вършеше сносно работата. Не знаех за неговата пристрастеност и следователно не съм бил наясно с проблемите му със Савиано. Не съм

си държал езика зад зъбите относно далаверите му, защото не съм знаел за тях. Не съм го молил да мълчи за моите бизнес отношения, защото не съм бил наясно, че върша нещо, за което трябва да си затварям устата.

Жлъчна горчивина изпълни гласа му. Тялото му, почти подчинено на настроението му, се наведе леко напред.

— Колкото и гнусни да са тези твърдения в неточността си, онова, което намерих за най-жалко, е безсрамната, заблудена, обслужваща самата нея инсинуация на госпожица Брендъл, че днес одобрявам, и всъщност окуражавам, изпирането на пари за наркотрафикантите. Това е смуцаващо в своя фалш и явно престъпно по своята безсърдечност.

Лайънъл сграбчи с ръце краищата на катедрата и обходи аудиторията с поглед, изискващ пълно внимание. Гласът му прогърмя в малкия амфитеатър.

— Преди двадесет години бившата ми съпруга се почувства задължена да се постави в услуга на правителството и да свидетелства точно за такива процедури. Това бе действие, изискващо изключителна смелост. Тя го направи, защото трафикантите на наркотици бяха убили брат й. Накрая те убиха и нея, и деветгодишната ми дъщеря.

За секунда залата бе абсолютно безшумна, сякаш някой бе натиснал бутон за изключване силата на звука на всеки глас, на всеки фотоапарат, на всеки молив, на всяко поемане на дъх. Всички очи бяха вперени в Лайънъл, който стоеше пред тях, без да се срамува от емоционалното си разголване.

— Не съм прал пари за бандитите тогава, не го правя и сега — той се вторачи в Холи. — Парите от наркотици не са мръсни, госпожице Брендъл. Те са отвратителни, защото винаги има невинна кръв по тях — устната му се изкриви в отвращение. — Вие и Джон Чизъм трябва да се засрамите от себе си!

С това той се обърна и слезе от сцената. Пресконференцията бе свършила.

Рей Савиано никога не си бе мислил, че ще доживее деня, когато ще се съгласи с всичко, което казва Лайънъл Беърд, и все пак, докато наблюдаваше запис на пресконференцията на Беърд, Рей почти извика

ура. Този красноречив дявол бе прав: Холи Брендъл се бе забъркала в нещо, което не е трябвало. Тя не само че бе изровила една неприятна история, но бе насочила нежеланата светлина на прожекторите върху един рискован бизнес на фамилията Савиано, който бе най-добре да остане в сянка.

Рей не обичаше светлините на прожекторите. Дори още по-малко харесваше заглавия като това, разкази за криминални фамилии, които забогатяват от убийството на деца чрез наркотици дразнеха дори най-преситената част на масите. Това ги караше да мислят, че полицията не си върши работата, което ги караше да се чувстват несигурни, което ги разсърдваше и ги пращаше да изискват от политиците да отнемат полицейските значки, или, което е още по-лошо, пенсиите. Действия като това задължаваха федералните агенти да излязат на улицата и да вършат геройства. Те щяха да внедряват тайни агенти, да поставят клопки, да упражняват насилие върху информаторите, за да спрат потока от наркотици. Щяха да продават имунитет на умните момчета, които знаеха достатъчно как да доказват обвинения и да предлагат постоянна защита на предателите, които желяха да издадат своите шефове. По един или друг начин някой щеше да направи така, че да изглеждат добри, като отидат в затвора. Рей знаеше. Нали по този начин попадна в „Джолиет“.

Излежаваше шестата си година от доживотната присъда и с изключение на два часа дневно, когато му позволяваха да се разхожда сам в двора, той бе заточен в една килия в единичен сектор. Беше му разрешено да гледа телевизия, да чете колкото вестници поиска, да използва телефон и да има право на контролирани посещения. Което беше добре, защото въпреки поставянето му зад решетките, продължаваше да държи ръка върху бизнеса на Фамилията.

Той вземаше големите, дългосрочни решения. Синът му, Малкия Рей, се занимаваше с текущите проблеми и вършеше добра работа, като се имат предвид границите на интелигентността му. Вярно е, че бе стъпил върху доста пръсти по своите изпълнени със самохвални подвизи пътища и че в момента бе забъркан в криза на управлението, но кой ръководител на фирма не се бе сблъсквал с криза, когато изгражда една империя? Със сигурност Лайънъл Беърд бе надвил доста врагове в ония дни. Те вероятно не бяха увивали главите си в цветни носни кърпи и не бяха си слагали златни обеци и татуировки.

Нито пък размахваха мачете и автомати Узи като момчетата на Blanca Muerte, но си има различни ходове за различни хора.

Като „Беърд, Натансън и Спелинг“ фамилията Савиано бе една организация, която доста често се сблъскваше с финансови и териториални предизвикателства. Лайънъл решаваше проблемите си, като пускаше акции и като излапваше конкурентите си. В миналото методите на Големия Рей бяха по-груби, но въпреки противоречащите доказателства, представени на процеса, той и останалите донове бяха намалили убийствата. Бяха се научили да бъдат гъвкави, да се специализират и да се конкурират. Убийството стана последен прием, а не първа стъпка.

Тогава бандите се преместиха в града и заплашиха статуквото. Бандите бяха различни от Фамилиите. Да нарушиш закона, бе едно — това бе необходимо в процеса на осъществяване на бизнеса — но бандите действаха без всякакво чувство за принадлежност или кодекс на поведение. Те биха застреляли своите врагове пред майките им. Биха откраднали от съседите си. Биха лъгали приятелите си. И събираха типове от кол и въже в редиците си.

За нещастие бандите не бяха единствения проблем на фамилията Савиано. Някогашните доходни дейности — събирането на боклука, солидният бизнес в „Гармънт дистрикт“, „Фултън фиш маркет“, „Явиц сентър“ — които осигуряваха както пари, така и нископлатена работа за потенциални войници, вече не бяха под техен контрол. Много от традиционните им източници на приходи — порнографията, проституцията, хазарта, също пресъхваха благодарение на една *кампания за пречистване* от страна на един прекалено усърден, но изненадващо ефективен майор. Като развързаха ръцете на полицията да прави всичко, което е необходимо, за да намали толкова много от стандартните действия, възможностите за печалби спаднаха значително. Мафията бе притисната.

Принос за това свиване имаше и възрастта. На петдесет и седем Рей бе един от най-младите кръстници. Съвременниците му бяха средно към седемдесетгодишни. Водачите на главните нюйоркски престъпни синдикати бяха или болни, или умиращи, затворници, или работещи за властта. Заместниците им бяха, според мнението на Рей, неспособни. Те не зачитаха същите стари ценности както бащите си.

Липсваше им лоялността, с която Коза Ностра се гордееше. И изглежда предпочитаха насилието пред управлението.

Рей прекара двучасовата си разходка разтревожен от дългосрочните последствия от пресконференцията на Лайънъл. Новинарите от всички канали предвиждаха ново разгръщане на гангстерски войни. Какви глупаци бяха! Войните бяха започнали преди месеци, но се водеха в странични улички и задни проходи. Ако медиите считаха, че публикации като тази щяха да спрат съперниците да се избиват едни други, значи си бяха наивни, както винаги. Ако не друго, този начин на отразяване на събитията щеше да предизвика *папагалите*, както и да увеличи броя на схватките. Тази относително лична война щеше да избухне по авенютата и булевардите, където живееха гражданите. И след като преброяването на труповете включеше невинни хора, полицията щеше да предприеме атака, която щеше да направи трудно да се предприема каквото и да е, с изключение на едно отдръпване назад и борба до смърт. Фамилията Савиано не можеше да си позволи да направи нито едното, нито другото, богатствата им бяха стигнали до най-ниското си ниво. И тъкмо по тази причина Рей бе разпоредил на сина си на първо време да се свърже с онези проклети мексиканци. Той не обичаше да си има работа с хора, които не бяха от неговия ранг, но наркотиците бяха едни от малкото оставащи крави, откъдето можеха да се доят пари, владееенето на пазара на *пропаин* щеше незабавно да влее в дейността му огромно количество пари. Нямаше да позволи планът му да бъде провален от някаква си дребна репортерка, която си мислеше, че може да стигне където си искаше, като сводничи на един изчерпан политик. Големия Рей трябваше да неутрализира тези истории, каквото и влияние върху хората и служителите на реда да имаха те. Трябваше да нападне бързо и да удари здраво, защото утре можеше да се измисли нещо ново и *пропаинът* да остане вчерашна мода.

Преди да се върне в килията си, той подкупи пазача и се обади на Малкия Рей, за да се осведоми какво става. Нищо добро — беше отговорът. Кланът Еспиноза наливаше *пропаин* в Щатите по-бързо, отколкото течеше петролът през тръбопроводите. Те искаха да се продава бързо, за много пари и без намесата на властите. Ако фамилията Савиано не можеше да се справи с това, кланът Еспиноза

щеше или да се закачи за друга фамилия, или да даде на своите съотечественици изключителни права.

Върнал се в килията си, Рей обмисли няколко възможни решения. Единият вариант бе да пази ръцете си чисти и да остави Лайънъл Беърд да се погрижи за онази досадница Брендъл. В края на краищата Беърд я беше унижил пред колегите ѝ и пред аудиторията в цялата страна. Но личност като нея нямаше да слезе от сцената доброволно. Такива жени вирееха от скандалната си известност: кажи каквото и да е, но само напиши правилно името ми и ме снимай откъм най-добрата страна.

Савиано изсумтя с отвращение. Навремето подобни статии щяха да изчезнат бързичко, защото щяха да запушат устата на автора им по един или друг начин. От само себе си се разбира, че един такъв удар щеше да бъде мръсна работа — Беърд я бе направил твърде видима, за да бъде отстранена без големи последствия — но едно задълбочено изследване можеше да разкрие предишни грешки или провинения. Ако по някакво чудо тя беше чиста, със сигурност щеше да има някой, на когото тя държи и който има неприлична тайна, която двамата не биха искали да се разкрива.

За нещастие въпросът какво да се прави с Холи Брендъл бе в ръцете на Малкия Рей и никой не можеше да каже как щеше да го разреши. Малкия Рей бе част от едно ново, егоцентрично поколение, което се интересуваше само от пари и от власт. Те не зачитаха неща като лоялност, уважение и традиция, пренебрегваха ги като отживелици от една друга епоха, която няма нищо общо с тях. Големия Рей потрепери, като си представи какво биха казали за това неговите наставници. Бяха разглезени твърде много тези деца. Бяха отгледани с разкошни коли и готови пари. Хранеха се в най-добрите ресторанти и спяха с жени от висшето общество. Тези млади жребци не бяха проверявани по начина, по който бе проверяван Рей — като се справяше лично с враговете на Фамилията и следваше заповеди, дори и това да отнемеше известно време. И все пак си мислеха, че са непобедими. И защо не? Придаваха им някакъв романтически ореол по телевизията и по филмите и това ги караше лесно да повярват, че обществото е очаровано от идеята за „Бандита“. Че са защитени от арести и от злини посредством силата на известността си. Че дори

тъпите ченгета си мислят, че са недостижими. Те считаха, че онова, което виждат на екрана, е взето от живота.

Но Рей знаеше, че е по-различно. Истинският живот беше горещ куршум, който разкъсва плътта. Истинският живот бе да лежиш на улицата и да се взираш в небето, докато кръвта изтича от дупка в главата ти. Истинският живот беше внезапна смърт.

Или по-лошо — бавно разлагане, което става зад стените на някой затвор.

На Малкия Рей му хареса идеята, че пресата е по следите на тази история, Големия Рей бе доловил това по гласа му. Какво би могло да бъде по-вълнуващо от това да тръгнеш срещу подобните на Лайънъл Беърд и един американски сенатор? То бе далеч за предпочитане пред това да се бориш с шайка шпиони от Лос Анджелис. Рей си помисли, че звездата му изгрява. Вярваше, че колкото повече статии издаде „Телеграф“, толкова по-широк щеше да бъде неговият автоматен откос. Колкото повече народ бъде сплашен от набезите на бандитите, които щяха да се излеят върху ценните им домове, толкова по-бързо името му щеше да блесне в анализите на войните на мафията. Както весело подхвърли баща му, вече го наричаха *Плакатния герой за хулиганите от поколение X*.

Какъв наивник бе само! Беше толкова зает да слуша собствената си преса, че бе глух за факта, че Холи Брендъл току-що бе започнала да бие барабана, който щеше да въведе полицейското управление на Ню Йорк, ФБР и всяка друга правителствена агенция във войната, която той бе започнал. Кое то щеше да разори фамилията Савиано и да разбие братята Еспиноза. Кое то щеше да направи по-трудно за всички да изпират печалбите си. Малкия Рей бе известен с перченето си по улиците на Малката Италия и големите си приказки, но той нямаше и най-малката представа как да води една война. Ако фамилията Еспиноза измъкнеше тежката артилерия, Малкия Рей щеше да бъде надхитрен и победен. Вероятно щеше и да бъде убит.

Големия Рей седна върху нара и зарови лице в ръцете си. Между изцепките на празно самохвалство той чу и нещо друго в гласа на сина си, нещо дори по-тревожно от безпочвеното му грачене — *неуважение*. Беше го очаквал, но се надяваше, че ще дойде по-късно. Беше в затвора, без каквато и да е възможност за излизане на свобода под гаранция. Враговете му знаеха това. Синът му също го знаеше.

Това бе факт от живота, който не подхранваше подчинението. Докато все още го считаха за „Устремния дон“ и старите приятели от бизнеса се отнасяха към него с почитителност, младото поколение малко го беше грижа за един мъж, чиято свобода е ограничена от решетки.

Независимо от всичко Големия Рей нямаше никакво намерение да види целта на живота си разрушена и своята фамилия — опозорена. По един или друг начин възнамеряваше да спаси скапания задник на сина си. Щеше да посее няколко семена, за да измести фокуса на статиите на Брендъл и да премести светлината на прожекторите някъде другаде. Щеше да помоли за няколко услуги. Щеше да се свърже с някои равни нему хора и да се опита да ги убеди, че с обединени усилия биха могли да неутрализират противниците си без кървава баня.

Но първо трябваше да си изясни някои неща. Холи Брендъл бе изкарала на бял свят тази статия, защото лансираше кампанията на Джон Чизъм. Това бе ясно и разбираемо. Тя очакваше да подхрани собствената си репутация, като я прикрепи към кауза, която не е за изпускане. Но защо трябваше Лайънъл Беърд да налага стръвта? За кого осигуряваше фронт той?

Няма значение, мислеше си Рей, като изглаждаше първата крачка от плана си за игра. Ако си отвориш устата близо до провесила се кукичка, едно нещо е сигурно: ще бъдеш уловен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В четири часа сутринта един мъж, който се връщаше вкъщи след късната смяна в болницата в Куинс, зави на ъгъла на Сто и осемнадесета улица и Лексингтън авеню и забеляза една кола с включени фарове и отворена врата. Той се спря. В колата изглежда нямаше никой. Все пак остана нащрек. Би могла да е някоя проститутка, която обслужва клиент. Или се извършваше сделка за продажба на наркотици. Двойка, която се бие. Деца, които правят секс. В интерес на истината не го бе грижа. Каквото и да бе, той беше изморен. Не искаше да се намесва или да си има разправии.

Той прекоси улицата и се придвижи бързо надолу по пресечката, като вървеше съвсем близо до сградите, далеч от светлината. Когато премина покрай колата, забави крачки. Едно тяло буквално висеше отпуснато на предната седалка. Той бе санитар и можеше да даде първа помощ, но и от мястото, където се намираше, се виждаше, че шофьорът е мъртъв. Като приближи на няколко крачки, забеляза друг човек на задната седалка, също безжизнен. Изтича обратно до Лексингтън авеню и се обади на полицията.

Докато пристигнат криминалистите, цялото каре бе отцепено. Светлини в синьо и бяло проблясваха, разсичайки тъмнината, която би трябвало да съпътства последните часове на нощта, но рядко се случваше в град с такива размери. Специалният автомобил на моргата бе паркиран до колата на жертвите, а чувалите за телата и санитарите бяха готови да получат своя товар. Служителите от двадесет и пет полицейски район вече извършваха щателна проверка. Когато Аманда и Пийт Дойл започнаха първоначалния оглед на местопрестъплението, един от детективите, натоварен със случая, заключи, че това е рутинна бандитска екзекуция. На пръв поглед изглежда имаше право.

Горната част на тялото на шофьора бе наклонена и леко извита настрана. Главата му бе в хоризонтално положение, очите и устата бяха завинаги замръзнали посред вика му. Изглеждаше така, сякаш все още бе озадачен, че нещо такова би могло да му се случи. Като се съди

по замърсяванията около раната, убиецът вероятно бе стоял на не повече от тридесет сантиметра от жертвата си. Някак си Аманда не си представяше, че разговорът им е бил дълъг.

На задната седалка лежеше втори мъж, свит в десния ъгъл. Ако не беше дупката на челото му, човек можеше да си помисли, че е задрямал. Както и при шофьора, нямаше външни рани, което сякаш потвърждаваше теорията на детектива. Бандитските убийства с двадесет и втори калибър бяха често явление, този куршум не притежава достатъчна скорост, за да пробие черепа втори път. Той рикошира вътре в черепната кухина, като причинява значителни мозъчни увреждания и вътрешно кървене. Този мъж бе застрелян от страната на десния прозорец и от по-голямо разстояние, отколкото при спътника му, но не беше по-малко мъртъв.

Преди да направи снимки на жертвите, Аманда разгледа пространството около колата, за да могат двамата с Пийт да го претърсят за веществени доказателства. Търсеха гилзи, следи от кръв, разкъсвания от дрехи, нещо, което би могло да изпадне от някой джоб, или което престъпниците биха могли да оставят след себе си. Мястото бе поразително чисто, с изключение на една следа от обувка, която Аманда забеляза близо до вратата на шофьора, направена върху тънък пласт прахоляк. Беше едва забележима, съвсем не идеална, но всичко при мястото на едно престъпление е важно, докато не се докаже друго.

Тя постави апарата си върху триножник и го наведе надолу. От чантата ѝ с принадлежностите извади чиста ацетатна линейка, която постави до отпечатъка, за да определи мащаба. Щракна няколко снимки от тази височина, после свали фотоапарата от триножника и направи няколко снимки от съвсем близко разстояние. След като свърши с това, тя напръска под полегат ъгъл отпечатъка със спрей с черна съставка като грунд. Образуваха се сенки, които помогнаха да се различат грайферите и шарките. След като засне обработения отпечатък от различни разстояния и ъгли, тя заобиколи бавно колата, като търсеше друга следа. Дойл взе проби от отпечатъка за допълнителен анализ.

Когато Аманда направи знак, че е готова с първата фаза на заснемане, специалният автомобил откара трупове. Предварителната идентификация от единия от детективите разпозна пътника като Вито

Албанезе, един от шефовете по време на царуването на Големия Рей Савиано. Шофьорът оставаше неизвестен.

Аманда направи втората серия снимки, после се присъедини към Пийт в усърдната задача за събиране на доказателства. С изключение на кръв, такива имаше много малко. Аманда наистина намери едно мъничко парченце тъкан, което се бе затъкнало до хромовата дръжка на шофьорската врата. Жертвата може би беше натиснала да отвори вратата с намерението да се бие със своя убиец или да избяга. Вратата вероятно бе ударила убиеца, който бързо се е дръпнал, така че да се прицели и да застреля мъжа в колата. Тъкмо поставяше мъничкото парченце в специалния плик за веществени доказателства, когато един познат глас смути съсредоточеността ѝ.

— Какво прави едно хубаво момиче като теб на такова място?

Аманда се извърна, както и партньорът ѝ, който бе в колата и търсеше пръстови отпечатыци.

— На мен ли говориш, Фаулър? — извика Пийт.

— Едва ли — Фаулър се надвеси в колата и му отправи влюбен поглед. — Ти си хубав, Дойл, но не си моя тип.

— Дявол да го вземе. А аз си мислех, че тази вечер изглеждам пленително.

Джейк поклати глава.

— Има много думи, с които да бъдеш описан, мой човек, но *пленителен* не е от тях — той посочи към Аманда. — Ето, *това* е пленително.

— А това — каза Аманда, като се помъчи да не се изчерви — е място, където е извършено престъпление — тя погледна часовника си, а после отново Джейк. — Часът е пет сутринта. Това съвсем не е близко до мястото, където живееш или работиш. И какво, ако мога да попитам, правиш тук?

— Имам един приятел в отряда за борба с организираната престъпност. Той ме осведомява, когато се случва нещо с клана Савиано.

Аманда бе забравила за въвличането на Арчи Фаулър в бизнеса на фамилията Савиано. *Каква извратеност* — помисли си тя, — *двамата с Джейк имаме нещо общо с една и съща престъпна фамилия*. Зачуди се как ли щеше да бъде оценено това от списание

„Космополитън“ в някой от техните тестове от вида „Каква съвместимост имате?“

— Той каза, че изглеждало като изпълнение по бързата процедура.

Аманда не бе толкова сигурна. Истина бе, че имаше признаци за екзекуция, рани от единичен изстрел в главата, липса на оръжието на престъплението, както и гилзи, нямаше отпечатьци, следи от коса или други лесно откриваеми веществени доказателства. Но повечето от убийците на мафията носеха гладки обувки с подметки от гьон. Отпечатькът, който тя бе фотографирала, показваше плътно издуто стъпало от ботуши, които се носеха обикновено от младежи. Също и тази лентичка изглеждаше като една от онези лъскави синтетични нишки, които се намираха в издутите якета, които са толкова популярни сред уличните банди.

— Какво научи от предварителния оглед? Това просто пролетно почистване на мафията ли е? Или латиноамериканците са се намесили в представлението?

— Знаеш, че не ми е позволено да правя предположения.

— Аха — Джейк огледа мястото, като провери паркираната кола и отворената врата. — Познавали са убийците си — предположи той, като посочи колко внимателно бе спряла колата до бордюра. — Тази кола е спряла доброволно.

Аманда и Пийт бяха стигнали до същото заключение.

— Моето предположение е, че са чакали някого. Когато този някой е пристигнал, шофьорът е отворил вратата да връчи стока или да прибере някоя чанта с пари.

Аманда не бе помислила върху това, но в думите му имаше логика.

— И така, с кого е очаквал да се срещне нашият мъртвец? Някой господин Голям от друга фамилия? Или с представител на най-новите бизнес партньори на фамилията Савиано? — брадичката му стана твърда и гласът му напрегнат, сякаш се бореше да успокои порой от догадки. — Какво значение има? — додаде той твърде жизнерадостно, както си помисли Аманда. — И при двата случая това е една мръсотия по-малко, за която да мисли градът.

— Ако това няма значение — каза тя, като реши да направи лек сондаж, — защо си станал от леглото в този безбожен час, за да

дойдеш на едно местопрестъпление? Какво търсиш, Джейк? Какво се надяваш да намериш?

— Не знам — той си пое дълбоко дъх и сви рамене в невъзможност да ѝ отговори смислено. — Може би е някакъв съдбоносен и болестен порив, подсъзнателно омагьосване от убийците от бандите. Или може би е изопачено чувство за отмъщение. Нали знаеш — око за око, зъб за зъб. Хиляда от тяхна страна за баща ми — очите му бяха празни, като че ли пътуваха назад във времето и виждаха други лица, други убийци. — Някакви документи за самоличност? — попита той, когато се върна в настоящето.

— Мислят, че онзи отзад е Вито Албанезе.

Мускулите на челюстта на Джейк се стегнаха и той присви сините си очи. Когато се извърна от Аманда и погледна към колата, където кръвта на Албанезе бе напоила седалката, тя бе сигурна, че го чува да промърморва: *Добре!*

Беше застанала тихо отстрани и наблюдаваше как той, пъхнал ръце в джобовете си, изучаваше паважа, а десният му крак потупваше със силна възбуда.

— Албанезе бе стрелецът — каза той най-накрая, като изплюваше думите така, сякаш изгаряха езика му. — Той е застрелял онзи, когото намерихме в колата на Арчи.

— Мислех, че разправяше, че не са открили стрелеца. Че случаят на баща ти останал неразгадан.

— Официално, това е вярно. Научих това преди няколко години от доносници в организацията им — обясни Джейк. — Изглежда именно с *Убийството в колата, модел додж дарт*, както евфемистично е наричано то, се е издигнал Вито.

Аманда забеляза, че той продължаваше да свива и разпуска юмруци като боксьор, който отпуска ръце преди бой.

— Можеш ли да си представиш? Този шибан червей се е хвалил с това! За това колко е велик. За това колко лесно е да изпълниш този извратен, първоначален бандитски ритуал — той сви устни, сякаш бе вкусил нещо много горчиво. — Какво по-лесно от това? Просто фрасваш хладнокръвно някого, напъхваш го в багажника на някоя кола, оставяш го да изгние на дъното на някакъв боклукчийски куп. И бинго! Ставаш високоуважаван член на организацията.

Аманда взе ръката му.

— Джейк — промълви тя нежно, но по начин, който изискваше вниманието му. — Албанезе е мъртъв. Баща ти липсва от двадесет години. Време е да затвориш тази страница.

Джейк отскочи от нея, сякаш бе стреляла в него. Отърси се от ръката ѝ, наведе се по-близо и я изгледа сърдито.

— Мъртви или живи, тези хора отнеха баща ми от мен. И можеш да бъдеш адски сигурна, че никога няма да им простя. Никога няма да забравя. И никога няма да затворя страницата за това, какво се е случило с Арчи Фаулър!

Бесен, той се отдалечи и явно имаше нужда от пространство, за да се успокои. Аманда съжали за това, което каза. Коментарът ѝ не само че бе нетактичен, но бе и нечестен. Тя не беше затворила страницата за клана Савиано. Нито пък той щеше да я затвори. Как посмя да помоли Джейк да направи онова, което тя самата бе отказала?

Пийт се измъкна от колата и започна да събира принадлежностите си.

— Мисля, че свършихме онова, което имаше да се свърши, сладури. След като натоваря тези принадлежности, ще се отбия в службата, за да видя какво става там. Кой знае! Може би ще имаме късмет.

Аманда кимна. Имаха още три часа до края на тази смяна. Беше изнурителна нощ и тя бе скапана, но тъкмо в този момент бе твърде объркана, за да мисли за умората си. Трябваше да се извини на Джейк за нетактичността си.

— Съжалявам — каза тя, като се приближи зад него. — Прекалих.

— Да — изрече той, без да се обръща. — Аз също.

— Нямах право да казвам това. Особено след като се чувствам по същия начин, сякаш съм влязла в твоето положение.

— Не, не би могла — когато той се извърна, тя очакваше да види гняв. Вместо това изражението му бе трудно определимо. Около устата му се появиха същите бръчици, когато се усмихваше. — Би се чувствала нестабилно. Особено ако влезеш в моите дрехи и обувки. И — додаде той, като погледна първо към нейните крака, после към неговите и отново към нейните — вероятно малко глупаво.

Тя бе изненадана от собствения си смях. Не беше си мислила, че може да има сили за това.

— Кога те освобождават от твоя приют? — попита Джейк, като лошото му настроение продължаваше да се променя.

— В осем. И нито секунда по-рано.

— В осем часа. Добре — сякаш говореше на себе си, но очите му останаха вперени в Аманда. — Какво ще правиш днес следобед?

— Надявам се да поспя.

— Имаш нужда само от няколко часа.

— Това може и да е вярно за здрави мъже като теб — каза Аманда, като държеше очите си отворени с пръсти, — но едно момиче има нужда от сън, за да е красиво.

— За теб — час и половина. Най-много — Джейк пренебрегна намека, сякаш сънят бе толкова нелогичен за вида ѝ, както и един крем за суха кожа. — Сега, след като изяснихме това, какви са плановете ти за следобеда?

Тя се засмя на твърдата му настойчивост. Когато и да бе близо до този мъж, главата ѝ бълбукаше, сякаш той газираше въздуха. Вливаше ѝ енергия и я изтощаваше едновременно.

— Не знам. Но предполагам, че ти имаш нещо предвид.

— Наистина имам! Ще те взема по обяд — тя въздъхна, а главата ѝ се заклати от една страна на друга, като изтощен метроном. — Знаеш ли, изглеждаш страхотно, когато се опитваш да изглеждаш разчувствана — ококори се той, като предложи само минимално съчувствие за умората ѝ. Тя отново въздъхна. — Е, добре тогава. Дванадесет и половина. Но това е последният срок.

— За какво?

— *Какво-то* няма значение, защото ако питаш *За кого?*, то това съм аз — той се ухили, като трапчинките му отново се появиха. — И никакви превзетости. Това е среща с джинси и фланелка.

— Да, да. Миналия път ти каза костюм и вратовръзка и излъга.

Той се размисли.

— Вярно. Е, този път ти казвам истината — прекръсти се, после вдигна ръка, сякаш бе скаут, който полага клетва. Докато правеше това, я огледа от глава до пети. — Така си добре. Разбира се, аз бих се издокарал с гумените ръкавици и с униформеното сако, но иначе, ела, както си.

— Може ли да си взема душ, сахиб?

Той се наведе близо до нея и помириса въздуха наоколо.

— Ще призная, че не съм почитател на този мирис.

— Не харесваш парфюма „Морга“? — възкликна тя, озадачена от липсата му на вкус. — Ще трябва да опитам нещо друго.

Безгрижна усмивка се появи на устните му, сякаш споделяха нещо интимно.

— Сега пък ти лъжеш. Ти не си слагаш парфюм.

Тя отговори на усмивката му, изненадана, че бе забелязал. Тя нямаше дори шише одеколон. При нейната работа парфюмът бе противопоказан. Би могъл да прикрие други миризми, които могат да доведат до разкриване на доказателство. Освен това миризмата на смърт бе всепроникваща. Нищо не можеше да се мери с нея или да ѝ противостои, или да я елиминира.

— Кажи довиждане, Фаулър — Пийт обгърна с ръка рамото на Аманда и изви тялото ѝ към колата им. — Аз и моята мацка трябва да се качваме на колата. Имаме още едно убийство в града. Някакъв мъж вероятно е считал, че жена му хърка твърде силно, защото размазал главата ѝ с бухалка за бейзбол.

— Страхотно... — Аманда направи гримаса, докато мятеше чантата си през рамо.

— Дванадесет и половина — напомни ѝ Джейк. Докато се отдалечаваха, Пийт се изхили:

— Първо, явява се Тайлър. А сега Фаулър. И така, Макси, кой от двамата те кара да произнасяш: мммммм?

Не бе необходимо Аманда да поглежда към него, за да види похотливата усмивка на лицето му.

— Не знам. Тайлър — каза тя, като натърти на правилното произношение на името му, в противовес на бебешката рима и интонация, която изглежда се нравеше на Дойл — е изискан и умен и много любезен. Три изпипани характеристики, които относно теб щяха да бъдат изброени на куково лято.

— Ами Джейк? — настоя Пийт, като отмина подигравката ѝ.

— Джейк има онези безкрайни трапчинки...

При следващата червена светлина Пийт се извърна към нея, а лицето му изразяваше портрет на накърнено мъжко его.

— И аз имам трапчинки — рече жаловито. Аманда го целуна по бузата. Като го направи, тя прошепна:

— Обзалагам се, че имаш, но те не са върху лицето ти.

Точно в дванадесет и тридесет долният звънец иззвъня.

— Веднага слизам — каза Аманда, когато Джейк се представи.

Както бе обещала, тя носеше почти същите дрехи, с които Джейк я бе видял преди часове — бяла фланелка и износени сини джинси. Беше заменила маратонките с мокасини, униформеното си сако с жилетка и чантата си с принадлежности с кожена раничка. Беше си сложила и малко грим.

— Накъде? — попита тя, доволна да види, че този път той бе удържал на думата си и бе обут в износени джинси, риза от подобна материя и пуловер, който бе препасан около кръста му.

— Към Бронкс.

Без каквото и да е по-нататъшно обяснение, той я поведе към станцията на метрото на Осемдесет и шеста улица. Хванаха линия „С“ и слязоха на Сто шестдесет и първа улица, точно пред „Янки Стейдиъм“.

— Как би могла да пропуснеш първия мач на сезона срещу Бостън и да се наричаш нюйоркчанка? — Джейк бе толкова доволен от себе си, че направо сияеше.

— Предполагам, че не бих могла — въздъхна Аманда.

— Правилно!

Когато я хвана за ръка и я поведе през тълпата, Аманда почувства, че онова бълбукане започна да се надига вътре в нея. Преминаха през мрачния коридор покрай магазините за сувенири, пунктове за бързо хранене и тоалетни, докато накрая стигнаха до един широк портал, през който Аманда можа да види слънчевата светлина и огромен бейзболен диамант. Местата им бяха на долните редове, близо до третата база.

— Пази местата с цената на живота си — нареди той, като захвърли раничката ѝ върху неговата седалка, за да показва, че е заета. — Ще се върна след няколко минути. Отивам да донеса провизии.

Аманда отдаде тържествено чест и се изхили, когато той заподскача нагоре по стълбите и изчезна. Тя си запълни времето, като разглеждаше „Домът, който бе построен от Рут“. Това бе огромен, достатъчно голям стадион, за да събере почти шестдесет хиляди запалянковци. Аманда наистина бе спортен запалянко, но бе

изненадана като осъзна, че това е първият път, когато присъства на спортно състезание на живо.

Двете с Бет не бяха живели близо до някой голям стадион във Вашингтон. Когато се преместиха в Лос Анджелис, стадионът „Доджър“ бе твърде открит, твърде *незащитен*. Бет особено се страхуваше от всяка ситуация, която не осигуряваше надеждна защита и изход, до който може да се стигне веднага. Имаше също и собствена естествена преценка за тълпата. Когато Аманда се премести в Ню Йорк, да наблюдава игри по телевизията се превърна за нея в удобен навик, към който тя се придържаше щом имаше време. Никога не беше си помисляла да отиде на някой бейзболен стадион. Като седеше в един от тях сега, вече разбра защо толкова много хора го правят.

Беше фантастичен ден да си на открито. Слънцето стоеше високо в лазурното априлско небе и топлеше онези, които се бяха събрали в просторния колизеум. Тревата бе свежа и зелена, подстригана на пресечени ленти, които изглеждаха изключително правилни. Пръстта, която очертаваше линиите на базите, бе отскоро заравнена. Базите маркираха ъглите, всеки от които бе изчистен и подготвен. Изглеждаше като огромно място за пикник, каквото до известна степен и беше. Мъже в ризи на широки райета разнасяха всичко — от бира до фъстъци и вкусни сандвичи, като предлагаха стоките си на висок глас и с типичния си акцент от Бронкс. Навсякъде около нея хората викаха на продавачите, скачаха от местата си и сграбчваха покупките си, като се запасяваха с провизии с готовност за един дълъг следобед. Хора, които не се познаваха, си разменяха прогнози и взаимни анализи за хода на борбата през сезона, като се вълнуваха за ръката на някой питчър или за силата на някой удар. Мърмореха за намесата на собственика или за последната пресконференция на мениджъра, или за неправилния коментар на някой спортен журналист. Непоклатимата лоялност на запалянковците бе форма на приятелство, където се пресичаха възрасти, раси и икономическо положение. На Аманда ѝ хареса страшно много.

Като една от много малкото жени в службата Аманда бе заобиколена от фанатични спортни ентусиасти. Тя не споделяше тяхната любов към футбола или хокея — за нея, ако някой трябваше да си слага подпльнки на почти всеки сантиметър от тялото си, да защитава главата и лицето си с каска, това не беше спорт, а

организирано насилие, а тя виждаше достатъчно от него по време на работата си. Но ѝ харесваше да гледа мачовете на НБА и националното развлечение на Америка — бейзбола.

Тя предполагаше, че тези два спорта я привличат, защото, въпреки че за крайния резултат се изискваха усилията на цял отбор, приносът на всеки член бе важен и можеше да се види. Нямаше каски, които да крият смущението на питчъра, когато не можеше да намери зоната, или унижението на някой играч, който пропускаше някой удар или летяща топка. Нямаше подпльнки, които да предпазят крака от нараняване от някоя летва, или да защитят някой крайник от заблуден удар. Точно както на баскетболното игрище, където нищо не омекотяваше падането върху твърдия под при някой фал. Човешкият характер бе на показ през цялото време. Аманда намираще това за безстрашно.

— Ето, заповядай — стресна я Джейк, когато се завърна на мястото си и нахлупи една чисто нова шапка с козирка върху главата на Аманда. Той се наведе ниско, постави двете си ръце върху козирката на шапката и леко я изкриви, докато достигна идеалната извивка. Той вече имаше шапка на главата, а козирката ѝ бе извита колкото трябва. Като държеше ръцете си пред шапката, той предпази лицето на Аманда от всички, освен от себе си. Като ѝ се усмихна, той се гмурна под шапката и я целуна.

— Нека играта да започне — заяви той с вперени в нея очи.

Аманда отговори на усмивката му, като се надяваше, че той няма да чуе бълбукането, което се бе превърнало в грохот.

Един мъж точно зад Аманда, с твърде голям корем, който висеше от твърде тесните му джинси, повтори думите на Джейк, но пожеланията му бяха насочени към онези невидими служебни лица, които отговаряха за организацията.

— Хайде, започвайте! — извика той и се зае да насърчава съседите си от същия сектор да подемат призива му. Те го направиха нетърпеливо и с пълни гърла. След минути, като че ли действително организаторите бяха отговорили на исканията на запалянковците, един глас изгърмя по високоговорителите със съобщението за строяване на днешните отбори. Отборът на „Янките“ излезе на игрището. След националния химн откриващият батер на Бостън дойде до плочата. И битката започна.

Аманда не можеше да си спомни кога за последен път се бе забавлявала толкова. Тя приветстваше и дюдюкаше, викаше срещу реферите, спореше с Джейк и си приказваше приятелски с хора, които никога преди не бе виждала. Пя песни със запаянковците, правеше с тях мексиканска вълна, ръкопляскаше неистово и тропаше с крака с разпалената страст на малко дете. Пренебрегна всички правила за добро поведение и се натъпка с холестерол, мазнини, захар, сол, химически добавки и оцветители за храна. Единственото нещо, на което каза *не*, беше бирата.

— Мразя я — призна тя по време на почивката преди седмия ининг.

Джейк поклати глава и цъкна с език.

— Ще посрещна храбро това — рече сериозно той, а лицето му изразяваше искрено разочарование от разгадаването на тайната му. — Каня се да те съблазня с пиячка, така че след играта да мога да пожъна успех. Схвана ли скритите ми намерения?

— Трудно е да се пропуснат — отвърна Аманда, като преглътна една усмивка.

Той се намръщи, сякаш наистина повярва, че флиртуването му не е било усетено.

— И така, какви са шансовете ми?

— Да ме съблазниш с бира? Слаби или никакви — разочарованието му бе очевидно. — С бутилка добро вино? — той я погледна с надежда — Не съвсем лоши.

Той плъзна ръка по талията ѝ и се приближи достатъчно близко за една целувка. Вместо това обаче просто каза:

— Не мога да чакам.

Аманда се изненада от себе си, като се чу да казва:

— Нито пък аз.

Обратно в апартамента на Джейк, те се сляха в прегръдка в минутата, в която той затвори вратата, притискайки тела в изблик на взаимна страст. Докоснаха устни и сякаш факел лизна нервните окончания на Аманда, като усили всяко усещане до крайност. Тук нямаше предигра. Тази страст бе мигновена и катаклизмична. Езикът му намери нейния и тялото ѝ се изви от удоволствие. Ръцете ѝ се

заровиха в косата му и той се притисна към нея, като я остави да почувства пълнотата на удоволствието му. Когато ръцете ѝ се увиха около врата му, неговите обхванаха талията ѝ и я притеглиха толкова близо, че и за двамата едва имаше място да дишат.

Изцяло слети в едно, Джейк придвижи и двамата в посока към спалнята, а устните му бяха впити в нейните, когато потърси пипнешком ключовете за лампите и дръжките на вратите. По пътя тя разкопча ризата му и я свали от раменете му. Той смъкна жилетката ѝ, разкопча колана и смъкна ципа на джинсите ѝ. Дрехи и обувки се разхвърчаха по коридора. Той започна да маха фланелката ѝ, но устните му отказаха да се отделят от нейните. Прилепиха се един към друг толкова отчаяно, сякаш това бе първото, последно и единствено време, когато въобще щяха да опитат това ниво на възбуда, сякаш се страхуваха, че то ще изчезне, ако се разделят дори за миг.

Когато стигнаха спалнята, Джейк неохотно наруши прегръдката им. Въпреки че я гледаше с нескриван глад, той все още се поколеба, като попита тихомълком дали е сигурна, че иска. Тя не знаеше дали се влюби в него в този миг, но се приближи близо. Той бе предусетил, че тя не се отдаваше лесно, защото не се *доверяваше* лесно. Преди да продължат да правят любов, той искаше да се увери, че това наистина е любов. Искаше тя да знае, че желае тялото ѝ. Но повече от всичко желаше тя да му се *довери*.

Без да се бави, тя измъкна фланелката си през глава и я остави да падне на близкия стол. С очи, споени с неговите, разкопча сутиена си и освободи гърдите си. Плътта ѝ бе гладка и с оттенък на слонова кост, свежа и стегната. Джейк тръгна към нея, но тя го спря. Събличането ѝ бе повече от еротичен танц, то бе демонстрация на *сигурност*. Бавно, тя изу джинсите си и свали бикините си. Издърпа панделката от косата си, тръсна кестенявата си грива и я остави да падне върху раменете ѝ. Когато остана съвсем гола, освободена от всякакво покритие и преправена външност, тя му се предостави.

Той я приближи с благоговение и преклонение, каквито беден молител би предложил на блестяща богиня.

Ръцете му докоснаха раменете ѝ, после се плъзнаха надолу. Тя потрепери и зърната ѝ се втвърдиха. Той постави длани на гърдите ѝ и ги целуна поотделно. Аманда отметна глава назад, канейки го така да продължи пътешествието си. Устните му пропътуваха нагоре към

шията ѝ, по устата ѝ, върху ухото ѝ. Изгубиха се в сладката кожа под брадичката ѝ, но ръцете му намериха гърдите ѝ и им се наслаждаваха, галеха я по начин, по който изпитваше болка от желание.

Ръцете ѝ трепереха, когато разкопча джинсите му и ги плъзна надолу по бедрата му и нежно очерта мъжествеността му. Той изрита бързо дрехите си и я повдигна с ръце. Задържа я така за миг, вторачен долу в женствеността пред него и се усмихна.

— Прекрасна си — прошепна.

Аманда отвърна на усмивката му, протегна ръце нагоре и привлече устата му към нейната, докато той я отнасяше до леглото и я поставяше в него. Очакваше от него да я вземе веднага, да я нагълта в изблик на сляпа страст, но вместо това тя откри, че се наслаждава блажено върху възглавница от нежност.

Стаята бе тъмна, осветена само от светлината от коридора. Прозорецът бе леко отворен, завесите бяха дръпнати, но Аманда нямаше желание да поглежда извън очертанятия на това легло. Засега това бе целият свят, който искаше да опита, а тялото на Джейк — единствената територия, която искаше да изследва. Точно в този миг, точно този мъж определяше границите на нейното съществуване.

Когато легна върху пухените възглавници и ароматът на сандалово дърво, идващ от Джейк, изпълни обонянието ѝ, тя се почувства така, сякаш бе в древен харем, а не в съвременен апартамент на един ерген. Усети хладината на чаршафите на гърба си, когато той нежно проследи сенките, които се бяха образували върху тялото ѝ. Пръстите му пърхаха по кожата ѝ като пухени перца и рисуваха прекъснати линии от едната ѝ гърда до другата, от слепоочията до гърдите ѝ, от пъпа до слабините ѝ. Той не доближи местата, които крещяха за него, но въпреки това тя се чувстваше стегната и влажна и невероятно гореща. Устните им не се докосваха, но се изпиваха взаимно с очи. Толкова приковаващо бе привличането им, че само близостта му я караше да пулсира от желание.

Темпото им се ускори успоредно с желанието им. Той се движеше върху нея, сложил едната си ръка под тялото ѝ, като повдигаше така бедрата ѝ, и те се търкаха о неговите. Останала без дъх, тя почувства, че се люлее, отдадена на вътрешен хвалебствен химн, за който нямаше нужда от думи. Джейк танцуваше с нея, телата им се движеха и изпълняваха горещ концерт. Изведнъж той се

отдръпна, но само лекичко, и остави място да се насладят един на друг, докато възбудата им започна да граничи с болка. Като усети, че не можеха да издържат повече разделени, той си постави презерватив и двамата се отдадоха на експлозията от чувства, и двамата ликуващи в прекрасния изблик, който идва с чувственото съединение.

Изразходвани, но задоволени, те легнаха един до друг и никой не изпита нужда да се завие. Джейк хвана ръката ѝ в своята и двамата сплетоха пръсти. Аманда положи глава върху него, като замърка леко.

— Аз съм щастлив човек — каза той простичко.

Аманда се усмихна. Тя бе щастлива на „Янки Стейдиъм“. След като влязоха в този апартамент, тя бе катапултирана толкова далеч отвъд щастието, че загуби способността си да опише как се чувства. Кое то вероятно също бе добре: личното разбулване бе напълно против природата ѝ.

Джейк се подпря на една възглавница и се вторачи в нея.

— Ти си ужасно тиха. Въпреки репутацията ми на фехтовач от световна класа, аз съм нормален човек, което означава, че се чувствам твърде несигурен, за да се справя с тишината в такъв момент.

Аманда го погали по бузата. Той взе ръката ѝ, поднесе я до устните си и целуна всичките пет пръста.

— Моля те, кажи ми, че не бях сам в „Страната на чудесата“.

— Беше страхотно — увери го тя.

— Дочувам едно *но*. Мразя тези *но*.

— Отново излъга.

Той изглеждаше смутен, но само за миг.

— Абсолютно си права. Грешката е моя.

Той стана от леглото и изчезна към коридора. Когато се върна, носеше бутилка вино с две чаши. Беше се увил в една огромна хавлия и бе праметнал друга върху рамото си, която ѝ подхвърли, когато освободи ръцете си.

Вместо да налее веднага виното, той се качи обратно на леглото.

— „Свети Емилиън“ има нужда да подиша мъничко — поясни той, като близна долината между гърдите ѝ. — Честно казано, и аз.

Аманда трябваше да прехапе устни, за да не позволи на един стон да се изтръгне от нея. Не беше жена с енциклопедия от минали любовници, нито пък беше без опит. Изпитвала бе желание и страст с други мъже, но Джейк Фаулър събуждаше в нея нещо повече, нещо по-

различно. Това бе странно усещане и за Аманда бе трудно да му намери място. Особено когато той бе толкова близо и бяха съблечени и тя можеше да почувства как кръвта ѝ отново се упоява от неговото присъствие.

— Беше очарователна по време на мача този следобед — поде закачливо той, като я хапеше по меката част на ухото. — Някак си знаех, че изпод тази колосана униформа на служител от полицейското управление на Ню Йорк има една почитателка на „Янките“, която просто умира от желание да се измъкне от нея.

— Колко си ми умничък — промълви Аманда, като се изплъзна, когато ръката му пропълзля под хавлията ѝ.

— Така си и мислех — когато устните му докоснаха леко нейните, тя усети усмивката му. — Какво ще кажеш за малко вино, за да отпразнуваме?

— Когато си тръгнахме, резултатът бе равен — напомни му тя и взе чашата, която той ѝ подаде.

— Нямах предвид да отпразнуваме победата на „Янките“ — възрази той и изражението му стана сериозно. — Искан да вдигнем тост за нас.

Сладостта на това чувство завладя Аманда и я остави безмълвна. Джейк изглежда нямаше нищо против мълчанието ѝ. Той го запълни, като отпиваше от искрящото червено вино и облизваше устните с искрена охота. Наблюдаваше как Аманда опитва виното си и се бори с емоциите си. Когато почувства, че е минало достатъчно време, той повдигна брадичката ѝ, извърна лицето ѝ към себе си и я погледна право в очите.

— Ти си невероятна жена, Аманда Максвел, и мисля, че се влюбвам в теб — видя, че очите ѝ се навлажняват и че онази бавна усмивка, която тя обожаваше, започна своя танц по устните му. — Знам, че не е изискано да го казвам, но работя в една област, която ме кара да съм истински загрижен за времето — усмивката му избледня, когато той също се пребори с чувствата на любов и загуба и ограничения. — Не искам да загубя и минутка от някой час, през който мога да бъда с теб, Макс.

Сълзи се стекоха по бузите на Аманда, но тя не направи опит да ги избърше. Не се притесняваше от тях, беше възхитена. Те бяха резултат от изразено чувство, дадено, получено и върнато обратно.

— Тогава недей — прошепна тя, озадачена от това, че се предаде веднага.

Когато Джейк я взе в ръцете си, заедно с експлозията от страст, която докосването му запали, се възроди онова друго чувство, което Аманда не можеше да опише. Тя протегна ръце към него, защото често то изглеждаше достатъчно близко до нея, за да го грабне, но както една мисъл се плъзга по нечие съзнание, после изчезва и все пак никога не го напуска, то продължаваше да я дразни и да ѝ се изплъзва.

Докато вечерта стана сутрин, сексът им бе прекъсван от сън и разговори и тихо общуване. Но именно в кухнята, докато приготвяха закуска и оживено разискваха дали е разумно невръстните престъпници да се изпращат в изправителни лагери, или в центрове за временно задържани, бе обзета от видение: това неопределимо чувство, това странно усещане, което я завладяваше, когато бе с Джейк и което никога не бе изпитала с никой друг, бе наистина нещо рядко и специално — беше чувство на взаимно проникване.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Аманда влезе в своя апартамент, имаше усещането, че е отсъствала седмици, а не часове. Част от нея желаше това да са били седмици; времето ѝ, прекарано с Джейк бе толкова прекрасно. За нещастие действителността имаше начин да се натрапи дори на най-голямата идилия. Джейк трябваше да отиде до офиса си. Когато тя спомена, че днес е почивният ѝ ден, той предложи да избягат някъде, но тя го обезкуражи. Каза му, че това е единственото време да приключи някои задължения. Или трябваше да се изпере, или да свикне с усещането да ходи без бельо. Не я изненада това, че Джейк хареса идеята.

Тъй като никога не оставяше прозорците си отворени, когато не беше вкъщи, въздухът в апартамента ѝ бе застоял. Тя дръпна бързо пердетата, вдигна щорите, отвори прозорците и остави на златната светлина на пролетното слънце да залее всекидневната.

Докато наблюдаваше как се променят цветовете и как се освежават тъканите под влияние на слънчевата светлина, тя се зачуди какво би си помислил Джейк за нейния апартамент. Вероятно би се почувствал съвсем като вкъщи във всекидневната ѝ, защото бе в традиционен стил. Въпреки че по-голямата част от мебелите ѝ бяха дошли от магазини за втора употреба, калъфите, евтината тапицировка и декоративните възглавници бяха извършили чудото. Нищо не си пасваше в обикновения смисъл, но тя предполагаше, че тъкмо това придава на стаята обаяние. Широки, удобни фотьойли в кадифе с тежък тъмнозелен цвят си правеха компания с малко канапе, украсено с весело жълта, като цвят на лютиче щампа на огромни цветя и панделки. Масите и лампите се използваха по предназначение. Ако имитираха определени периоди или си пасваха с други мебели, това бе чиста случайност. Странни фигурки от порцелан бяха пръснати върху камината. От време на време, когато се сетеше за това — обикновено, след като бе разговаряла с майка си — тя напълваше вазите със свежи цветя. През по-голямата част от времето те стояха празни.

Преминала през коридора до спалнята, тя вдигна щорите и се усмихна, като си представи Джейк в тази сияйна градина. Предположи, че неговото очакване би било да открие, че живее в пещера с голи стени, с тъмни цветове и никакви глупави мебели. Вместо това, щеше да заvari уютно цветно фантастично произведение, създадено като светилище.

Навсякъде, накъдето погледнеше човек — стени, завеси, кувертюри за легло, завивки, фотьойли — биваше посрещнат от същата басма в розово и яркочервено. Килими в бледи тонове се съчетаваха с кадифена ламперия и гипсови отливки на тавана. Контрастът бе осигурен от гардероба ѝ от тъмно дърво и разнообразието от маси. Бродирани възглавници, едно малко тъкано килимче и няколко лампи с изрязани декоративни фигурки, взети от аукциони от града, допринасяха за нещо викторианско в стаята. Тя бе претрупана, украсена и женствена — точно противоположната представа, която създаваше детектив Аманда Максвел. Но тази стая не бе подредена за мрачен детектив. Това бе изпълнената детска фантазия на Аманда: място, в което едно безгрижно малко момиченце със здрави корени и връзки в обществото можеше да живее, едно малко момиченце, което имаше едни и същи приятели от детската градина до горните класове на училището, същата стая в същата къща в същия град.

Това бе също място, където една жена, идваща от мимолетното си детство, би могла да се заблуждава като мисли, че в действителност е пуснала корени. Тук тя можеше да натрупа твърде много списания и да се оплаче за твърде малкото място в килера. Можеше да отстъпи зад кориците на някой роман или да се почувства сигурна под любимото си меко одеяло. И би могла да живее сама, без да се чувства напълно отчуждена, защото смесени с нейните анонимни изящни предмети се намираха съкровища, които двете с майка ѝ бяха събирали през годините на своите странствания.

Това бяха плячки от една игра, която бе започнала след първите им премествания. Аманда бе обяснимо разстроена от напускането на Маями. Когато след месец трябваше отново да се преместят, и после отново — два месеца след това, Бет я достраша за психичното здраве на детето. Аманда се бе затворила в себе си почти до степен на шизофрения. Без значение какво казваше или правеше, или

предполагаше Бет като начин да ѝ помогне да се приспособи, отговорът на Аманда бе: *Какъв е смисълът?* Отказваше да приема квартирите, в които живееха, за свой дом или да назовава с името му града, в който бяха живели. Това бе винаги къщата в „Ничията земя“.

За да измъкне Аманда от това тресавище и да ѝ вдъхна чувство на *принадлежност*, Бет създаде една игра, която нарече „Издирването“. Привидно, обект на играта бе да намери джунджурийки, чийто произход не може да се установи. Истинската цел на Бет бе да създаде преносими спомени за себе си и за дъщеря си, да внуши чувството, че домът бе там, където се намираха в даден момент, а не в която сграда живееха. Нещо повече, тя искаше Аманда да се чувства, сякаш все още имаше някакво минимално количество контрол върху съществуването си, че не всичко, което правеха или притежаваха, трябваше да бъде одобрено от Службата.

Те запазваха своето ловуване за края на седмицата, като прочистваха битпазарите или щатските панаири или магазини, които използваха термина *антични* в твърде широк смисъл. Това бе време на отношенията майка — дъщеря, които задоволяваха нормалното желание да притежават нещо и в същото време да не нарушават правилата на „Програмата за защита на свидетелите“. Правилата на Бет постановяваха да си купуват само неща, които наистина харесват. *Вкусът е начин човек да определи себе си* — казваше тя на Аманда. Като налагаше тези стилистични инстинкти, Бет вярваше, че, без значение къде живееха или как се наричаха, техните покупки щяха да останат и постоянно да им напомнят за това кои са те всъщност. През годините те се развиха в тотеми на триумфа над безлицевия враг, който ги бе осъдил на техния самотен живот в „Ничията земя“. По-голямата част от колекцията от „Издирването“ остана в Калифорния при Бет, но когато Аманда се премести в този апартамент, тя си присвои онова, което счете, че би могла да използва. Над гардероба ѝ се намираше огромно овално огледало с рамка от дърворезба, което бяха купили от една гаражна разпродажба в Спокейн. Отстрани на него стояха два свещника, единият от чист месинг, който Бет бе намерила по време на краткия им престой в Абърдийн, щата Южна Дакота, а другият, в който Аманда се бе влюбила, бе изработен от глина със синьо-бяла глазура и бе купен от един панаир около Норфок, щата Небраска. Имаше и една саксия, която бяха открили по време на една екскурзия до Портланд,

щата Орегон, която Аманда напълни с циклама и я държеше върху перваза на прозореца, една порцеланова ваза от галерия на занаятите в Репид Сити, щата Южна Дакота, и любимата на Аманда серия от детски рисунки, които Бет бе купила на Аманда като подарък за рождения ѝ ден по време на една екскурзия до Сиатъл.

Аманда се помота на вратата на спомените си за момент, после се усмихна, върна се във всекидневната и се настани в едно от удобните ѝ кресла. Като се огледа наоколо, тя осъзна, че този апартамент бе не само строго личен, но и бе предназначен само за самци. Аманда никога не си представяше някого тук с нея. Тези, които обичаше — Бет, Чичо Сам, Лайънъл — не биха поели риска, тях Аманда никога не канеше. Ани бе идвала тук веднъж или дважд, но дори и тя знаеше, че не трябва да идва, без да извести за това.

И все пак внезапно Аманда бе обладана от всепоглътща нужда да доведе тук Джейк — да му сготви вечеря и да изпълни апартамента си със свежи цветя и благоуханни свещи и музика. Пожела да прави любов с Джейк тук, в своето убежище в розово и бяло, и да види тъмната му коса да почива върху нейната възглавница с надпис: „Сладки сънища“.

Искаше да му сервира закуска в леглото върху плетен поднос, да гледат бейзболен мач по телевизията или да седят тихо до огъня и да пият вино. Това, което я озадачи, бе осъзнаването, че ако умът ѝ се бе отворил за такава възможност, ако тя действително желалаше да склони и да го приеме в своя рай, това означаваше, че тя вярва, че може да направи всичко това, без да се тревожи, че ще бъде разконспирирана и нейната истинска самоличност — разкрита. Може би непрекъснатото напомняне от Лайънъл, че трябва да си позволи да се доверява и да бъде обичана в замяна, имаше ефект.

Като си помисли за Лайънъл, тя грабна вестника, любопитна дали Холи Брендъл бе сътворила още някоя статия, накърняваща репутацията на баща ѝ. Аманда бе ужасена, че го бе сторила. Името на Лайънъл отново бе в сензационно заглавие на първата страница.

„БЕЪРД Е ИЗПРАЛ 8 МИЛИОНА ДОЛАРА. ЧИЗЪМ РАЗПОЛАГА С ДОКУМЕНТИ ДА
ДОКАЖЕ ТОВА!“

Аманда се почувства така, сякаш бе нападната самата тя. Според статията някой бе предал пакет ценни книжа на сенатор Чизъм, които показвали, че осем милиона долара са изтекли през единствена сметка на малка търговска къща, наречена „Спеърсън, Макшейн и Партнърс“. Сметката била на името на Алберто Делла Робиа, който твърдял, че е упълномощен представител на „Юнитекс“ — една швейцарска компания, която се занимавала със суровини. Всъщност е бил член на сицилианския клон на фамилията Савиано, известен със своето обаяние и финес при изпирането на мръсни пари. Делла Робиа открил сметката през декември деветдесет и втора. През първите четири месеца на деветдесет и трета изпратил над пет милиона долара. През последните три месеца на годината прекарал през пералнята допълнителни три милиона. Правителствените агенти се опитали да разговарят с господин Делла Робиа, но той удобно изчезнал. „Спеърсън, Макшейн и Партнърс“ била посочена в списъка като дъщерна компания на „Беърд, Натансън и Спелинг“. Служителят назовал Лайънъл Беърд като един от хората, които са отговаряли за сметката.

Брадичката на Аманда се скова. Ненавиждаше тази кампания, целяща да очерни баща ѝ, но най-големият ѝ страх бе, че ако Холи Брендъл задълбае достатъчно дълбоко, би могла да изрови *истината* за това, което се бе случило — или не се бе случило — преди двадесет години. Вбесена и повече от обезпокоена, тя захвърли вестника и отиде да се обади на Лайънъл. Когато посегна за слушалката, забеляза мигащата светлинка на телефонния секретар. Имаше три съобщения.

Ако си свободна тази вечер, нека да вечеряме заедно. Лайънъл се бе опитал да звучи естествено, но тя долови отенък, който я разтревожи. Той бе прилежен и се подчиняваше на правилата, които тя и Чичо Сам му бяха наложили, но сега показваше признаци на стрес. Тя се притесни, че ако станеше прекалено нервен, можеше да направи грешка, което би коствало всичко и на двамата.

Второто съобщение беше от Ани. Тя също звучеше леко напрегната.

Здравей, Макс, това съм аз, Ани. Виж, трябва да поговорим. Не е спешно. Добре, може би е. Не знам. Просто имам нужда да поговоря с теб. Обади ми се. До скоро.

Аманда нямаше време да го прослуша отново, преди да чуе последното съобщение.

Госпожице Максвел, тук е цветарският магазин на Калъмбъс авеню. Имаме поръчка, която бихме желали да доставим. Обадете ни се, когато ви е удобно. Телефонът ни е 555-8932.

Кой би могъл да ѝ изпраща цветя? Ръката ѝ леко потрепери, докато набираше номера на цветарския магазин. В мига, в който отсреща вдигнаха слушалката, тя започна да засича времето. Ако прозвучеше подозрително, искаше ѝ се да бъде в състояние да затвори веднага, преди да завършат проследяването. След като каза коя е, гласът, който бе чула на телефонния си секретар, повтори желанието си да ѝ достави букет цветя. Сухо попита кой изпраща цветята.

— Тайлър Грейсън — отговори мъжът. Неочаквана усмивка погъделичка устните на Аманда.

— Имам няколко ангажимента — каза тя, като се упрекна, че е толкова параноична. — Ще ги взема по пътя обратно за вкъщи.

Гласът информира, че поръчката е доста обемиста и би могла да бъде твърде обременителна за нея, но тя не промени решението си.

Позвъни на Ани, но вместо на нея попадна на телефонния ѝ секретар. Аманда остави съобщение, в което казваше, че ще ѝ се обади по-късно. След това позвъни на Лайънъл по клетъчния му телефон. Той също не отговаряше. Изморена да си играе на криеница с телефоните, тя реши да се заеме с домакинската работа. Грабна дрехите за пране и една чанта от пункта за химическо чистене. Тъкмо се канеше да излезе през вратата, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Между другото, „Янките“ са спечелили.

Все едно, че гласът на Джейк се бе протегнал през телефона и я бе помилвал на места, най-често описвани като интимни. Тя се изчерви.

— Корав отбор — смънка тя, като се огледа наоколо, сякаш някой действително бе свидетел на пълната ѝ липса на самообладание.

— Трудно е да се повярва, че са могли да успеят, след като треньорът им напусна — нежната закачка в гласа му бе съблазнителна.

— Къде си? — попита тя, като се сви в един ъгъл на кушетката и прегърна силно една възглавница като примираща девойка.

— В офиса. Бих те поканил, за да можеш да отвлечеш тялото ми, но майка ми е тук. Ние сме близко, но не чак толкова.

— Ужасен си!

— Знам. Това е едно от най-ценните ми качества — последва миг на мълчание, миг толкова изпълнен с предчувствие, че почти се усещаше. — Вчера, снощи и тази сутрин бяха наистина невероятни, Макс. С риск да ти прозвучи банално, надявам се, че и за теб е било същото.

— Беше — искаше да каже повече. Искаше й се той да разбере колко чудесно се е чувствала, обичана от него, колко прекрасно се чувстваше дори сега, но нежните задявки не идваха лесно при нея.

Джейк го усети, но не беше човек, който да я остави да затвори телефона.

— Това ли е то? — подхвърли й с престорена недоверчивост. — *Беше.* Знаеш ли какво, Максвел, когато стане въпрос за лаконични отговори, надминаваш всички. Само фактите, така ли? Никакво биене на барабани и цветист език. Нищо като *какъв чудесен любовник си ти, Джейк Фаулър. Никога не съм срещала толкова чувствен мъж като теб. Къде си бил през целия ми живот?*

— Нищо такова — за нея бе по-лесно да се справи с интимността им с хумор. Предположи, че той го знае. — Без въображаеми прилагателни. Просто фактите. Беше чудесно. Ти беше чудесен. Десет и четири по скалата на Рихтер.

Той се засмя. Тя почти може да види как присвива очи и онези трапчинки поставят в рамка устата му като скоби.

— Добре — каза той. — Играта с теб е трудна. Ще видя дали искам.

Той направи пауза, сякаш даваше загадка и тя имаше тридесет секунди да даде правилния отговор.

— Аз искам — призна тя.

— Добре! — гласът му се уви около нея като прегръдка. — Кога ще те видя отново? Довечера твърде рано ли е?

Тя бе разочарована до болка.

— Не мога да те видя довечера. Или която и да е друга вечер от тази седмица. Нощна смяна съм.

— Е, за твое щастие бащиното ми име не е Дракула. Мога да функционирам и през часовете на деня. Какво ще кажеш за една късна закуска утре сутринта?

— Звучи добре.

— При майка ми.

— Това звучи дори по-добре. Много искам да се запозная с майка ти.

— Не можеш да повярваш, че някой в действителност ще твърди, че съм негов, а?

— Нещо такова.

— Какво ще кажеш за единадесет? Грейс слага обяда точно в дванадесет, независимо дали има някой на масата, или не.

— Ще се видим тогава значи.

Тя въздъхна и окачи слушалката, а ръцете ѝ все още прегръщаха възглавницата.

Какво правиш? Сърцето ѝ затупка силно, когато се обади синдромът за защита. Държеше се като глупава ученичка, която се е размечтала, лапнала е по този мъж и е отпуснала юздите на хормоните си. Прекалено много неща се случваха, малко от тях бяха добри. Не беше сега времето да отпуска гарда си. Имаше нужда от бистра глава и силна концентрация.

Обаче това можеше да се окаже трудно, след като Джейк Фаулър бе нахлул така в живота ѝ. В действителност той я бе пленил, беше я притеглил към орбитата си като магнитно поле. Не бе само сексът, въпреки че наистина бе регистриран високо по скалата на Рихтер, това бе усещането, че онова, което възвиси задоволяването на плътта им, бе размяна на интимност, която се среща много, много рядко. Интелигентният начин, по който той разговаряше за фотографиите ѝ и нейната работа, като показваше как тя се разкрива във всяка област. Взаимната им липса на свенливост. Лесният начин, по който той разстилаше пластове на своя живот. Нежният начин, който използва, за да разучи нейния. Той бе високомерен и самомнителен и действаше според собствения си кодекс за чест и справедливост, но притежаваше емоционална прямота, която привличаше силно Аманда. Как би могло да бъде другояче? Той бе рискувал доста смело да навлезе в гъсталака от тайни, сред които тя живееше, без да се плаши от гъстата заплетеност от резервираност, която я заобикаляше. Други мъже биваха уплашени от тази тъмна и мълчалива гора. Джейк изглеждаше незасегнат.

Погледът ѝ попадна на адреса на цветаря и тя се изчерви.

Говорим за други мъже, промълви тя на себе си, изненадана, че внезапно общественят ѝ живот изискваше употребата на множествено число.

Джейк бе нахакан и вълнуващ и със сигурност изглеждаше, че е завоювал лъвската част от сърцето ѝ, но това бе сутринта след миналата нощ. Беше изпитала известно чувство на приятна възбуденост на сутринта след онази нощ с Тайлър. То бе избледняло. Кое можеше да гарантира, че и тази еуфория няма да избледнее?

Внезапно Аманда се почувства така, сякаш късаше листчетата на някоя маргаритка: тя го обича, тя не го обича, тя го обича, не, тя обича него, *другия*. Засмя се. Скоро щеше да започне да изписва името си с *госпожа* преди него, за да види кое ще изглежда по-добре: Госпожа Тайлър Грейсън или Госпожа Джейк Фаулър. Тя се укори, че подхранва егото си по този начин, но да обсъжда за това кой от тези чувствени мъже е по-привлекателен, изглеждаше като лукс, на който тя искаше да се отдаде малко по-дълго.

Физически и двамата я привличаха силно, съвсем естествено, нейният отговор към Тайлър не бе така конвулсивен, както реакцията ѝ към Джейк. Интелектуално Тайлър я съблазняваше със своите познания по история и политика, както и със силната си привързаност към културни занимания. Джейк едва ли бе груб невежа. Именно подходът му към изкуството го различаваше от Тайлър и неговото тълкуване на събитията. Тайлър разглеждаше творчеството и пресъздаването в по-широки рамки, основаващи се на историческите перспективи и артистичния произход. Джейк разглеждаше почти всичко отвътре навън: Какво бе накарало даден човек да направи това и това? Дали влияние от страна на обществото, или едипов комплекс — за Джейк всичко се свеждаше до мотивацията, а всичко, свързано с миналото, бе пролог.

Емоционално Аманда чувстваше привързаност към Тайлър. Джейк я наелектризираше, но както една разединена жица, която разпръсква искри, тя можеше или да експлодира, или да съска. Познаваше Тайлър от по-дълго. Чувстваше, че го познава по-добре. Можеше да му се довери. Би ли могла да се довери на Джейк?

Повърхностно погледнато, той би могъл да я предразположи за най-голямо доверие. Беше разказвал открито и откровено за миналото си, за чувствата си, относно това, което се бе случило с баща му.

Тайлър бе по-сдържан и далеч по-потаен. Аманда знаеше, че баща му е починал, когато той е бил в гимназията. Беше споменал, че майка му е починала преди малко повече от година. Но никога не я запозна с подробности. Тайлър не бе човек, който се чувства удобно като разкрива части от своя живот. Той уважаваше мълчанието на другите. Очакваше от тях да уважават неговото.

Аманда разбираше всичко това твърде добре. Опитът я бе научил, че често е по-удачно някои неща да останат неизказани, по-добре както за този, който пази тайната, както и за любопитните. Човек не може да забрави една тайна, след като вече я е научил, и тъй като придобиването на всяко ново познание предизвиква промяна, човек трябва да се упражнява в предпазливост. Промяната невинаги бе предсказуема или приятна. Тайлър никога не изследваше твърде дълбоко. Той уважаваше *границите* и никога не се опитваше да ги премине — качество, по-близко до собствената ѝ личност, отколкото откритото, разпокъсано, самоутвърждаващо се поведение на Джейк Фаулър. Рано или късно човек като Джейк щеше да отстъпи пред напъна на своето любопитство и щеше да се огледа и да срине оградите, които тя бе изградила около себе си. В края на краищата той щеше да обсъди, той бе открит с нея. Защо и тя да не може да бъде открита с него?

Тя се загледа във възглавницата на скута си и ироничният смях заседна в гърлото ѝ. Преди месец Лайънъл практически изиска от нея да си намери приятел. Сега тя имаше двама. Разбира се, благодарение на атаката на синдрома за защита на свидетелите, вместо да приеме това като благословия, тя го разглеждаше като дилема, която я раздразни.

Телефонът ѝ иззвъня отново. Този път беше Бет.

— Здравей, скъпа! Искях просто да видя как я караш.

Разговаряха няколко минути за всичко и за нищо. Както обикновено, Бет се обаждаше от сигурен телефон от кабинета на Сам. Аманда бе проверила телефоните си за подслушвателни устройства, така че се чувстваше свободна да се разтовари. Разказа на майка си за двамата нови мъже в живота си. Както и очакваше, Бет ѝ даде същия двусмислен отговор, както бе направила и Аманда. И двамата бяха чудесни и обезпокоителни.

Аманда обясни кой е Тайлър, как го бе познавала отпреди и какво си мислеше за него сега.

— Той е секси, очарователен, забавен и ласкател. И — додаде тя, като претегляше думите си — *безопасен*, предполагам.

— Ами Джейк?

Аманда се подсмихна при споменаването на името му.

— Чаровен и опасен — призна тя, неспособна да прикрие задоволството в гласа си. — Не знам какво е, но той поражда у мен усещане за *себеотдаване*, майко. Този мъж ме кара да изтръпвам от върха на пръстите си до корените на косата си — тя се чу какво каза, опита се да разбере как ще се възприеме и направи пауза. — Това е чувство, за което не съм сигурна, че мога да си го позволя. Особено сега.

Сърцето на Бет се сви. Зачуди се дали въобще някога щеше да дойде време, когато няма да се чувства така, сякаш е съсипала живота на дъщеря си. Когато Аманда бе по-малка, това бе лесно да се компенсира, защото бяха заедно и щастието можеше да се постигне с някой филм или разходки в парк за развлечения, или с някой ден, посветен на „Издирването“. След като Аманда се превърна в жена и се изнесе от къщи, възможността Бет да подарява на дъщеря си добро прекарване на времето и топли събеседвания бе намалена. Най-малкото, което можеше да направи за нея сега, бе да я окуражи да сграбчи здраво шанса за любов. Както винаги, въпросът, който я тормозеше, бе: *на каква цена?*

— Как разбра, че си влюбена в Чичо Сам? — попита Аманда, като се почувства неловко, като подрастваща.

— Мисля, че чувството бавно е пълзяло в мен — каза Бет, като се отдаде на спомени. — Сам бе грижовен и ме защитаваше, а аз имах нужда от това.

— Имала ли си любовна връзка с някой друг? Друг, освен Лайънъл, разбира се.

— Не. Не можех да си позволя да се влюбя в някой непознат — рече тихо тя, като преглътна евентуалното съжаление, което бе имала за ограниченията, които ѝ бяха наложени.

— Как те увлече той? — продължи с въпросите си Аманда, натъжена от внезапното осъзнаване за това колко самотна трябва да се е чувствала майка ѝ. — Той зашемети ли те от страст?

— Не — тя замълча, очевидно спомняйки си едно друго време, един друг мъж. — Но аз вече бях изпитала това.

Аманда се изчерви. Бет явно имаше предвид Лайънъл.

— Но откъде знаеш, че го обичаш?

— Любавта има много образи, Аманда. Никога не е същото. Дори ако обичаш само един мъж, характеристиките на чувствата се променят с времето и обстоятелствата.

Аманда не можеше да види как Бет прокарва върха на пръста си по една стара снимка на Лайънъл или замисления израз на лицето ѝ.

— Със Сам е различно — обясни Бет. — Защото аз съм различна. Нуждите ми са различни. Сам ме кара да се чувствам в безопасност и сигурна. Той знае неща за мен, които никой друг не знае, което значи, че мога да бъда интимна с него както физически, така и духовно. Не знам дали в един друг живот Сам ще бъде моят избор за приятел — додаде тихо Бет, — но в този живот той наистина е такъв.

Дълго след като окачи слушалката Аманда си мислеше за техния разговор. Бет не бе много словоохотлива и не каза много, но Аманда почувства, че тя я насочва по посока на Тайлър. По-добре познат дявол, и така нататък. Аманда подозираше, че ако Бет наистина говореше с разума си, тя би ѝ казала да не бъде с никакъв мъж, докато не хванат Бастидо и докато Сам не я увери, че опасността е преминала. Разбира се, този съвет заслужаваше внимание. Всеки би могъл да стане невинен предател. Но Аманда бе самотна толкова дълго и чувството да си свързан с някого бе толкова приятно...

Тя усети неизречения съвет на Бет, сякаш чу звучните предупреждения на Сам, дори мъничкия глас в главата ѝ, който предупреждаваше да не се поддава на чувствата си. Обаче вътрешно се бунтуваше. Защо трябва да продължава да възпира живота си?

Сега не е време, казваше гласът като ехо от майка ѝ.

Никога не е имало време, казваше сърцето ѝ, като подражаваше на баща си.

Може би защото не си бе отспала, усещанията ѝ бяха притъпени. Може би защото Джейк я бе завел на бейзболен мач, а никой не бе правил това преди. Може би защото ѝ беше омръзнало да се връща в апартамента си сама и да реагира с подозрение, когато някой обожател ѝ изпрати букет цветя. Каквото и да я караше да ускори решението си, Аманда избра да послуша сърцето си.

Онова, което бе научила, докато оставаше настрани и наблюдаваше как другите се радват на взаимоотношенията си, бе, че любовта не следваше правила и не се придържаше към разписания и не чакаше светът да се освободи от злото. Ако човек иска любовта в живота си, трябва да я вземе или да я изостави.

Но ако я изостави, тя можеше никога да не се върне отново.

Когато Аманда се свърза с Лайънъл, настроението му бе особено кисело. Вместо да се съгласи да вземат обичайните си предохранителни мерки, той настоя да хапнат в апартамента ѝ.

— Искам да видя къде живееш — каза той с леко раздразнителен глас. — И честно казано, съм твърде изморен и напрегнат и се опитвам да избегна всеки лунатик, който се размотава около вратата ми. Те не заслужават вниманието, което им оказваме!

Когато Аманда се възпротиви, той обеща, че няма да кара Томсън да го доведе през града с лимузината.

— Няма да се набивам в очи — обеща той, като се опита да я успокои.

Думите му я поразиха с необмислеността си. Тя поспори с него за това дали е разумно предпазливостта да се захвърля на вятъра и направи няколко предложения, които щяха да изискват минимум усилия от негова страна, но в края на краищата той я разубеди. Единствената точка, която спечели, бе това, че вместо да си поръчат храна, тя щеше да сготви. Той щеше да донесе виното. Докато затваряха телефона, Аманда вече си мислеше за вечерята.

Десет минути преди да пристигне обаче, се появи препятствие. Гостът ѝ на вечеря може и да бе баща ѝ, но той бе също и изключително богатият Лайънъл Беърд. Незабавно провери всичко: от менюто — салата, печено пиле, задушени броколи и пюре от картофи с чесън — до черните си габардинени панталони и белия кашмирен пуловер с къси ръкави.

Не можеше да почисти нищо повече от това, което вече бе направила, нито пък можеше да измие с препарат още веднъж огледалните плоскости на вратата между всекидневната и кухнята. Вече бяха толкова чисти, че блестяха. Започна да придава пухкав вид на възглавниците, докато помолиха за милост. Пръсна със спрей

лалетата, които бе поставила в една ваза в близост до кушетката, както и набора от рози, който бе купила, за да сложи в една глинена ваза, която украсяваше друга маса. Разкошният букет на Тайлър от пролетни цветя бе поставен точно в средата на масичката, която разделяше фотьойлите. Неговата сладка бележка бе напъхана в нощното ѝ шкафче.

„Липсваш ми.

Тайлър“

Запали свещите на масичката за коктейли, както и една приятно ароматизирана свещ върху камината. Подреди и препореди книгите за изкуство, които държеше върху една тапицирана табуретка за пиано пред камината, и се затормози дали Лайънъл ще има нещо против да вечерят на малката кръгла маса, която тя използваше за хранене.

През първите пет минути, когато го въвеждаше в своя дом, Аманда забрави за всичко това. Той бе чудесен гост и на нея ѝ бе приятно, че ѝ прави компания. Донесе ѝ вино за вечерята, розови камелии, които тя сложи до леглото си, както и малко свежо букетче от гардении.

— То е прекрасно като вида ти — рече той, като го закачи на пуловера ѝ.

Беше се облякъл небрежно, със спортно сако върху черни памучни панталони и кашмирен пуловер с висока яка. И двамата се засмяха на съпадението.

Докато правеха кратка обиколка на апартамента, той раздаваше комплименти, но без намек от снисхождение или снобизъм. Дори я похвали за способността ѝ да направи толкова много с толкова малко.

— Имаш невероятен вкус — каза ѝ той, като повдигна ръце, огледа се наоколо и одобри всеки сантиметър от апартамента ѝ. — Представи си какво би могла да направиш с един по-голям бюджет.

— Да, представи си — засмя се тя на не толкова тънкия му опит да повдигне отново темата за присъединяването ѝ към „Беърд, Натансън и Спелинг“.

Въпреки резервирания ѝ тон, тя се бе ухилила от гордост, когато го покани да седне. Докато наливаше и на двамата по чаша охладено

шардоне, той повтори колко лесно би могла да се приспособи към фирмата му и колко сигурен бе, че тя ще обикне света на финансите само ако опита. Тя кимаше, когато трябва, съгласяваше се с него, когато се очакваше да направи това, но решително отклони предложението му. Тъй като не бе очаквал от нея да постъпи другояче, той сви рамене, вдигна тост за нейно здраве и по-нататък представляваше картина на задоволство.

Наредени върху масичката за коктейли пред него, се намираха панерче малки хлебчета и нарязана на филии франзела, един глинен съд, пълен с каша, която тя нарече „тапенада“, и едно мраморно плато, на което бяха сервирани разнообразни холандски сирена. Лайънъл натрупа доста голямо количество маслини, аншоа и маринована подправка от пъпки на средиземноморски храст върху хрупкавата франзела и изстена от удоволствие, когато вкусът достигна до езика му.

— Между другото — каза той, — опитвах се да ти се обадя вчера през целия следобед, снощи и тази сутрин. Къде беше? Мислех, че имаш почивен ден.

Аманда се изчерви. Лайънъл се облегна на кушетката, изгледа я подозрително и после се усмихна.

— С мъжа, който ти е изпратил тези цветя ли беше? — попита лукаво, като кимна към букета на Тайлър.

— Не — каза тя, като се зачуди откъде знае, че цветята са ѝ подарени. — С друг.

— Добре, нека да позная кой е с цветята. И кой е този някой друг — той си помисли, че тя изглежда толкова очарователна в неудобството си, че точно в този миг му се прииска да извика от щастие за това, че е в състояние да ѝ предложи бащинска подкрепа. — Имаме двама съперници... за които аз знам. Тайлър Грейсън и частният детектив. Как се казваше?

— Джейк Фаулър.

Нямаше нужда Лайънъл да се напъва кой знае колко. Всичко бе изписано на лицето ѝ.

— Моето предположение е, че Тайлър е изпратил цветята. Те са изискани и скъпи и са подходящия начин един мъж да ухажва една дама.

Когато и да заговори за Тайлър, гласът му съдържаше нотка на неодобрение. Тази вечер тя възнамеряваше да разбере защо.

— Но Фаулър е бил този, с когото си прекарала деня и нощта и следващата сутрин — той й се усмихна съучастнически. — Срегнах твоя Шерлок Холмс в галерията на Лойд Франкс. Той е приятен на вид, ако харесваш високи, с тъмна коса и с трапчинки.

Аманда въздъхна и поклати глава с присмехулна раздразнителност, като се отдаде на особеността на момента. Баща й я задяваше за това, че си има приятел. Това бе частичка от живота, която бе със силен привкус на отношение към подрастващ, но тъй като бе пропуснала да прекара тези години с него, намери този опит за болезнено приятен.

— Разговаря ли с него? — попита го, като отпи от виното и се вторачи в него през ръба на чашата си.

Той я изтезаваше със своето възпроизвеждане капка по капка на срещата, но тя го намери за мило и продължи по неговия сценарий.

— Той направи ли ти някакво впечатление?

— В действителност, да — Лайънъл не бързаше да продължи, като си приготи междувременно още един сандвич. Сдъвка го бавно, като се наслаждаваше както на ордъвъра, така и на мига. Когато свърши с цялата тази дейност, се наведе напред и постави ръце на бедрата си. — Установих, че е умен и проникателен. Наистина е, както го бе описала, малко нахакан, но за мен това е положително качество — Аманда наклони чашата си с вино към него, сякаш искаше да каже: „Трогната съм“. — А също и доста куражлия.

— Приемам, че не е коленичил пред теб.

— Едва ли — засмя се Лайънъл. — Нямахме толкова чупки на коленете му.

Аманда бе довольна.

— Не бях особено впечатлен от избора на приятелите му обаче — лицето на Лайънъл бе станало замислено. — Докато стоеше с мен, той махна с ръка на едно трио: Джон Чизъм, Памела и една блондинка, която не разпознах в него момент.

— И сега знаеш, че тя е...?

— Холи Брендъл.

Аманда пренебрегна загрижеността му с махване на ръка.

— Джейк е работил като журналист при разследване на криминални случаи. Бележникът му сигурно е пълен с мастити имена.

— Той купи един от твоите „Безрадостни изгледи“, между другото — каза Лайънъл, като върна разговора в по-приятно русло. — Каза, че фотографията *резонирала* с него.

Джейк бе говорил екзалтирано за всичките й фотографии, но тази, бе казал той, бе трогнала дълбоко душата му.

— Баща му е изчезнал, когато е бил малко момче. Счита се за мъртъв.

— От всички, с изключение на сина му.

— Да.

— Браво — отношението на Джейк резонираше с Лайънъл, който с готовност го свърза с някой, който бе отказал да приеме ранната смърт на един обичан човек. — Мога ли да рискувам да предположа, че този Фаулър ти е завъртял главата?

Аманда кимна, като се опита да скрие усмивката си, но неуспешно.

— Той наистина ми харесва — призна тя. — Раздрънква ми чановете.

— Ами Грейсън?

— Няколко малки звънчета.

— Тръгвай с чановете — посъветва я той.

Аманда не знаеше дали трябва да пристъпи една граница, но каза:

— Майка не се изрази толкова директно, но намекна, че харесва повече звънчетата. Мислеше, че е по-безопасен.

Лайънъл видимо се жегна. Аманда намери реакцията му за твърде поучителна. Дори след толкова много години искаше му се Бет да го обича. Очевидно чановете издържаха повече от звънчетата.

— Вероятно е права — той не изглеждаше убеден. Предположението на Аманда бе, че не иска да си противоречи с Бет. Тя бе по-добрият родител. — Вероятно е по-добре да си в безопасност, отколкото да съжаляваш.

Аманда отиде при него, наведе се и го целуна по бузата.

— Наистина ли вярваш в това?

— Нито за минута — изрева той, доволен, че го пита за искреното му мнение. — Въобще не искам да се задомиш с някой,

просто защото той се чувства в безопасност. Искам да изпиташ любовта в цялата ѝ страстна слава — той я помилва по бузата и я щипна по ухото. — Но не казвай на майка си, че съм ти говорил такива работи.

— Не е необходимо. Тя знае точно как работи умът ти. Спомняш ли си?

Лайънъл ѝ помогна да отнесе ордъворите и да донесе чиниите за основното на масата. Той махна корковата тапа на „Пино Ноар“, което бе купил, наля от него в две издути чаши и също ги отнесе на масата. Когато се настаниха, Аманда повдигна темата за последните обвинения на Холи Брендъл и сенатор Чизъм.

— Верни са — кимна Лайънъл, — до известна степен.

Обясни, че „Спеърсън, Макшейн и партньрс“ е името на една компания, която „Беърд, Натансън и Спелинг“ бяха купили преди десет години. Тя функционираше като отделна и все пак интегрирана единица.

— Стоковият пазар е много променлив и зареден с риск. Той се поддава на огромни печалби и бързи стокообороти, в частност, защото не е толкова строго регулиран, както другите пазари.

— Не заподозря ли нещо? — попита Аманда, обезпокоена от нарасналото вълнение на Лайънъл.

Той сви рамене разстроен.

— Никога не съм виждал тази сметка.

— Но името ти е върху нея като разпоредител.

— Името ми би се появило върху всеки номер на сметка от такава величина. Това не означава, че аз съм провеждал *действителното* ръководство на бизнеса или че съм имал някаква съществена роля при стратегията за управление на ценните книжа. Мъжът, който отговаря за това в „Спеърсън, Макшейн и партньрс“, е Роскоу Хардинг.

— Мислиш ли, че той е изпрал тези пари?

Лайънъл сви рамене и свъси вежди.

— Както знаеш, съществува надпревара сред ръководителите на отдели кой да бъде обявен за мой заместник. Не мисля, че Хардинг е знаел, че Делла Робиа е един от хората на мафията, но върху мъжете се оказва голям натиск. Кой знае дали някой от тях, или всичките, не биха се поддали, за да се издигнат в службата?

— Ще изпрати ли той тези сертификати на сенатора?

Лайънъл поклати глава.

— Така би си навредил сам. Освен това двамата с Роскоу имахме доста дълъг разговор по този въпрос — тонът му подсказваше, че *разпит* може би бе по-добрият начин да се опише тяхната среща. — Той или е станал постоянен патологичен лъжец, или неговото обяснение е правилно. Счита, че някой от организацията на Савиано е искал информация за тези документи да изтече в пресата.

— Но защо? За какво би послужило това?

— Това прави мен и приятелите ми от „Уол Стрийт“ лошите момчета и отвлича вниманието от Малкия Рей и веселата му банда престъпници — Лайънъл забарабани нервно с пръст по масата. — Това може и да е идея на Рей за разплата.

Радарът на Аманда се включи.

— Въпреки онова, за което госпожица Брендъл пише в своя вестник, „Беърд, Натансън и Спелинг“ упражнява доста здрав контрол по отношение прането на пари. Знаем, че това се върши навсякъде по „Уол Стрийт“. Знаем, че вероятно има имена в нашия списък от клиенти, които са подставени лица на престъпници или картели. Но ги проследяваме, доколкото можем. За добро или зло, бих казал — той я погледна. — Моите вицепрезиденти знаят, че ще бъдат уволнени на мига, ако разкрия, че някой от техните служители изпира пари. И това включва всички, от най-високопоставените служители до най-обикновените.

Сянката на минали грешки падна върху очите му.

— След като правителството обяви борбата срещу прането на пари за приоритетна задача и установи инструменти на контрол, ние прегледахме всички документи и закрихме всички съмнителни сметки. Не искахме да преминаваме през агонията и унижението от още един процес, така че прочистихме фирмата. Големия Рей загуби много пари, което не може да се каже, че го направи щастлив — барабаненето с пръсти по масата стана по-бързо. — И нека да не забравяме, че той обвинява майка ти за проблемите, които са обсипали неговата Фамилия и завинаги са го отстранили от играта.

Както ставаше често, Аманда се почувства обезкуражена като узна, че дори и след всичките тези години „Операция ден за изпиране“ продължаваше да предизвиква вторични разтърсвания.

— Един от неговите помощници е бил застрелян миналата нощ — сподели тя. — Представено е така, че да изглежда като типична гангстерска екзекуция, но си мисля, че латиноамериканците са се размърдали. Те искат фамилията да се изтрепят взаимно, така че да могат да упражнят контрол върху дистрибуцията на наркотици в Ню Йорк.

— Това прави твърдението на Роскоу още по-логично.

— Съгласна съм. И така, защо пресата не се интересува от онази история?

— Защото тази изглежда по-актуална и в по-голямо съзвучие с времето — Лайънъл изръмжа с отвращение. — Постоянната преситеност от гангстерски филми е имунизирала обществото до положение, когато хората почти не се интересуват. Усещанията им са притъпени, когато става въпрос за организирана престъпност. Не само че престъпниците са отегчителни, но изглежда не са никак уместни за всекидневния им живот.

Той вдигна чашата си. Разклати я напред-назад, вгълбен в прилива и отлива на червеното бургундско вино.

— Залавянето на рафинираните престъпници е много по-добра история — продължи той някак си уморено. — Изведнъж *ние* се превръщаме в хората, които всички искат да видят зад решетките. Това пасва много по-добре на гнева, който всеки е натрупал към корпоративна Америка. Изкарайте тежката артилерия и ги унищожете. Накарайте ги да платят за проблемите, които са създадени от тяхната алчност. Те заработват твърде много. Уволняват твърде много работници. Те не са нищо, освен крадци в официални костюми.

Това бе солиден аргумент.

— Как мислиш, докъде ще стигне Чизъм?

Вените по врата на Лайънъл се издуха.

— Докъдето е във възможностите му. Не забравяй, че той кара влака на предизборна кампания. Имат нужда да се хванат за нещо.

— Ще помогне ли, ако се разговаря с Холи Брендъл?

— Тя ме интервюира в градската ми къща днес следобед и, честно казано, това бе колосална загуба на време. Тя не само че не може да вижда по-далеч от носа си, но и отказва дори да погледне в посока на истината.

— Мислех си, че е известен репортер по разследванията.

— В собствените си очи, може би — той поклати глава. — Истината е, че я използват. Ако го знае, не ѝ пука, защото всяко заглавие за мен допринася за издигане на нейната популярност.

— От Чизъм ли получава цялата информация?

— По-голямата част. Но известна част идва директно от моята, извини ме за израза, жена.

— Забравих за Памела — вметна Аманда.

— Бих искал и аз да мога да забравя за нея — каза той със сатанински смях.

— И така, какво ще правиш? Просто ще си седиш и ще оставиш сенаторът и „Телеграф“ да те влачат през калта?

Лайънъл се наведе над масата и я потупа по ръката.

— Днес аз съм горещата новина, скъпа, но това ще отmine. Утре или вдругиден нещо ще ме изрита от първата страница. Ако седна да се защитавам срещу всяко едно от тези обвинения, нещата само ще се проточат.

— Не мога да си представя, че те ще се откажат от това — отрони тя.

— Не веднага. Отначало ще се опитат да откъснат къс месо. Ето защо Роскоу ще трябва да се изправи и да обясни, че е нямал представа, че господин Делла Робиа е бил разбойник от мафията с бели ръкавици.

Аманда си играеше с храната в чинията си.

— Беше ли Роскоу водещ кандидат за заместник-ръководител на фирмата?

— Да.

— Все още ли е такъв?

— Рей Савиано току-що елиминира горкия Хардинг от състезанието — усмихна се насила Лайънъл. — Не е ли това един не толкова директен начин от твоя страна да ме попиташ дали господин Цветен Аранжмент не се е придвижил нагоре в класирането?

— Е, придвижил ли се е? — попита тя, без да е притеснена от изчервяването, за което знаеше, че се появи на бузите ѝ.

Изглежда Лайънъл проверяваше в ума си някакъв списък.

— Добре — каза той, — ето как стоят нещата с Тайлър Грейсън. Той е един от най-умните млади мъже във фирмата. Отличен ръководител е, предприемчив търговец и с най-голям принос за

прибавянето на милиони долари над най-ниската граница на приходите.

— Тогава какво има в него, което толкова те кара да се чувстваш неудобно?

Изражението на Лайънъл говореше, че не знае отговора си относно Тайлър по-добре от нея.

— Не мога да се забърквам в това. Предполагам, че най-простият отговор е, че човешките му качества не отговарят на професионалните му умения. И, честно казано, като заместник-ръководител на мощна брокерска къща човек има нужда и от двете.

— Ще му откажеш ли мястото на...

— Само защото ме кара да се почесвам? — довърши той изречението й. — Вероятно не. Ние сме в една рискова професия, все пак. Но — додаде той, като се усмихна лукаво — не ме питай как ще го възприема като зет.

— О, моля те — Аманда скочи на крака и се зае с чиниите.

Лайънъл я последва в кухнята. Когато тя го погледна, той изглеждаше тъжен.

— Ще бъда ли някога в състояние да призная официално моя зет? — попита той.

Аманда преглътна вълната от емоции, която заплашваше да изригне, и се насили да отговори с усмивка, макар и колебливо.

— Докато се омъжа, ти не само ще бъдеш в състояние да подложиш на строг разпит бъдещия си зет за намеренията му, но ще можеш и да ме поведеш към олтара. Защото всеки, който е бил въввлечен в „Операция ден за изпиране“, ще бъде или мъртъв, или твърде стар, за да причини някаква неприятност.

— От твоята уста в Божиите уши — кимна той и я целуна по бузата.

— Ще вземеш ли останалите чинии, докато сложа кафето? — тя гореше от нетърпение да смени темата. Той го знаеше и се зае с чиниите й.

Тя затвори вратата на миялната машина, извърна се и бе посрещната от обектива на един фотоапарат, който се взираше в лицето й.

— Какво правиш? — тя буквално изпищя към него. — Знаеш много добре, че не бива.

— О! — той се отдръпна крачка назад и вдигна ръце нагоре. — Аманда, моля те! Не исках да те разстройвам.

— Но това наистина ме разстройва. И ти знаеш защо.

Той осъзна грешката си и я погледна като малко момче, което е било заловено да ближе глазурата на току-що изпечен кейк.

— Тези статии не ти помагат.

— Знам. Аз просто... е, исках просто една снимка от теб. Толкова ли е ужасно това? — изражението на Аманда не се промени. Той настоя. — Ще проявя лентата в Ню Джърси, близо до моя клуб. Няма да я слагам в библиотеката си или до леглото си. И няма да я използвам като коледна картичка. Какво ще кажеш?

За втори път през този ден Аманда взе решение, за което се надяваше, че няма да съжالياва. Внезапно се почувства изтощена от това да претегля последствията на нещата, които обикновените хора просто правеха.

— Добре — промърмори тя, видимо раздразнена. — Само, моля те, бъди внимателен.

Лайънъл сложи ръка на талията ѝ и я поведе към всекидневната.

— Ако толкова много те плаши, ще изхвърля цялата лента.

Цялата лента.

— Какво друго има на нея?

Лайънъл я гледаше лукаво.

— Снимките, които ти направих, когато бяхме в Уисконсин. Спомняш ли си?

Как би могла да забрави? Беше си помислила, че Сам ще експлодира, когато видя Лайънъл с фотоапарат.

— Мислех, че Сам взе онази лента от теб и я освети.

Той сви рамене.

— Приложих малък трик с ръцете.

— Което означава?

— Смених филма. Онова, което Сам унищожи, бе лента с пози, които бях заснел другаде.

Аманда го изглежда, видимо ужасена.

— Не можеш да правиш такива неща, Лайънъл. Сам искаше да ни предпази, защото имаме нужда от защита. Мислех, че си го разбрал.

— Знам — той вдигна ръцете си, като се призна за виновен. — Егоистично е и вероятно много глупаво, но те моля. Придържах се към

всичките ти правила, следвах всичките ти указания. Не можеш ли да направиш на стария човек една малка услуга? Нека да имам снимка на жена ми и дъщеря ми. Вие двете сте единственото семейство, което имам.

Той се бе прицелил с този аргумент в сърцето ѝ и бе избрал оръжията си добре: *Семейство. Дъщеря.* Две силни думи, два опустошаващи куршума, които направиха дупки в нейната отбрана. Нуждата ѝ да има семейство, да бъде негова дъщеря надделя над целия контрол. Връзката стана по-мощна от страха, като направи невъзможен отказа на молбата му.

Въпреки че този мъничък глас вътре в главата ѝ изкрещя, че това е точно онова, което *трябваше* да направи.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато пътуваха с метрото, Аманда направо извади душата на Джейк да ѝ разкаже всичко, каквото трябваше да знае за всички, които щяха да присъстват на тази късна закуска. Той остана отчайващо съдържан, като ѝ даде най-бегли сведения и я успокои, че няма за какво да се страхува от хората, с които щеше да се запознае. Майка му Грейс, сестра му Джослин, нейният съпруг Брад и двете им деца, Бари и Бренда, съответно на осем и шест години, не бяха хора, които се криеха зад измислени личности. Всичките бяха много открити и лесно разгадаеми. Освен това, каза ѝ той, искал тя да си създаде собствени впечатления.

Слязоха на станцията на Седмо авеню в сърцето на „Парк Слоуп“ и вървяха две пресечки до къщата на Грейс от червеникавокафяв варовик. Аманда харесваше тази част на Бруклин. За нея тя бе като уникален кът от изисканост, придобил специфичен облик чрез комбинирането на интелигентността и измененията на живота в големия град със сливането в общини на жителите от предградията. На улицата имаше млади родители, които бутаха детски колички и държаха за ръка малки дечица на път за „Проспект Парк“, за да се възползват от този приятен изблик на пролетта. Към парка крачеха и възрастните — щастливи, че правят редовната си ежедневна разходка, махаха на приятели, кимаха на непознати. Вътре в разнообразните кафенета, които обсипваха булеварда, масите бяха пълни с хора, които се смееха и бърбеха приятелски на чаша кафе и кейк. Беше лесно да разбере защо Грейс никога не се бе преместила в Манхатън. И защо Джейк продължаваше да се завръща.

От мига, в който Аманда влезе в червеникавокафявото жилище на Грейс, се почувства като вкъщи. Боядисана в най-бледо жълто и очертана от огромен стар килим, всекидневната сякаш напомняше на онова, което някога се наричаше приемна. Имаше високи тавани и високи прозорци, които гледаха към една улица с дървета и събираха потока дневна светлина. Червени като корали завеси се спускаха от

дебели релси с орнаментни топки в краищата. В камината, облицована и украсена с мрамор, няколко дънера търпеливо очакваха завръщането на зимата. Мебелите, всички тапицирани с различни, но подходящи си материи на цветя, приканваха за спокойни, приятелски разговори. Навсякъде из стаята бяха поставени семейни снимки и ръчно избродирани декоративни възглавници, някои избелели от времето. Аманда забеляза, че повечето от фотографиите бяха на внуците, но пъхнати тук и там се намираха снимки на Джейк и Джослин като деца и на Грейс и Арчи от по-добри времена.

След като мина запознаването, семейството се премести в трапезарията, където изглежда всички имаха определени места на кръглата маса, отрупана с чинии и чаши и плата с храна. Аманда се настани на едно място, което ѝ се стори непредназначено за никого, между Джослин и Джейк. Той беше прав, тук нямаше преструвки. Макар че бе гостенка, това не я освобождаваше от задължението да помогне в кухнята. Не се наложи Грейс да я подканя много да разлее в чашите кафето без кофеин и да подаде яйцата. Нито пък някой се опита да спре Бренда да настоява, че така *Манда* е единствената, която може да маже мекото сирене върху нейната кифличка.

Не можеше да си спомни кога за последен път е била на такова събиране. Три поколения от едно семейство се бяха събрали около масата в очевидно редовен ритуал на обновление. Освен поглъщането на огромно количество храна имаше и време, когато те се осведомяваха взаимно за това как вървят работите при всеки един от тях. Бяха загубили Арчи. Грейс нямаше да им позволи да загубят контакт помежду си.

Децата се разхождаха напред-назад, като създаваха свой шум и безпокойство задругите. Възрастните обменяха новини и идеи, понякога се впускаха в мили, но горещи обсъждания на всичко — като се почне от това дали на Бари трябва да му бъде позволено да носи маратонки на училище и се стигне до текущите обществени събития. Бяха достатъчно учтиви, за да попитат за работата на Аманда, но не и за нещо много лично. Ако преценяваха квалификацията на Аманда за членство в клана Фаулър, те не го правеха явно или нетактично.

Джейк бе страхотен в отношенията си с племенника и племенницата си. Той бе техен съюзник, техен защитник и техен адвокат, в която и да е и от всички битки с врага — техните родители.

Джослин и Брад приемаха тази роля като шампиони, почиващи на славата с добронамерена толерантност. Джослин обясняваше:

— Децата имат нужда от приятел. Джейк има нужда от това да бъде герой за тях, докато стане нечий баща.

От устата ѝ думите прозвучаха съвсем простичко. Аманда, чиято рамка от препоръки бе толкова изкривена, когато станеше въпрос за това как трябва да функционира едно семейство, се възхищаваше от способността на тази жена да обхваща всичко до такава степен и от готовността на мъжа ѝ да бъде толкова приспособим.

Децата бяха супер. Одобриха я мигновено. Разбира се, това можеше и да има нещо общо с факта, че когато отиде до пекарната да купи кейк с кафе за Грейс, тя взе и малки кейкчета, изпечени в съд с формата на клоун. Донесе също и един фотоапарат и като се върна назад в собственото си детство, се сприятели, като изщрака две дузини снимки: самостоятелно, заедно, с всеки от родителите им, с двамата им родители, с баба им, с чичо им — *цялото семейство*. Въпреки настойчивите им молби тя не си направи снимка с тях.

Другата приятна изненада бе колко лесно семейство Фаулър я приеха в своя ритуал. Грейс я посрещна така, сякаш присъствието на масата на Аманда бе нещо обичайно. Джослин и Брад бяха малко повече любопитни, но също се отнесоха топло и любезно. В един момент Аманда се зачуди дали това бе, защото Джейк водеше всеки път различна жена вкъщи и бяха свикнали да имат непознати, които да нахлуват по време на обяда им, или защото *една приятелка на Джейк* бе голяма рядкост, за да могат да водят борба с нея.

Единственият път, когато нещата станаха рисковани, бе, когато Брад спомена, че по-рано е гледал интервю с Лайънъл Беърд. Аманда се сви на стола си. Лайънъл не беше си направил труда да спомене, че интервюто му е записано. Вероятно не бе искал тя да го гледа. Според Брад Холи Брендъл започнала с очакваното: Поискал ли е Лайънъл оставката на Роскоу? Не. Хардинг е напуснал по собствено желание. Ще бъдат ли отправени обвинения към него? Това щяха да решат властите. Знаел ли Лайънъл истинската самоличност на Делла Робиа? Очевидно не. Как можело да не я знае? Нима той не бил ръководител на „Беърд, Натансън и Спелинг“ и следователно отговорен за цялата дейност, управлявана под неговите знамена?

— Помислих си, че ще я цапардоса — заяви Брад.

— Вероятно е трябвало да го направи — промълви Джослин, което прозвуча на Аманда така, сякаш по едно или друго време тя също е искала да цапардоса Холи Брендъл. Аманда се зачуди защо и доколко двете жени се познаваха.

— Не е ли отговорен и той? — попита Грейс. — Искам да кажа в края на краищата?

— Теоретично, може би — сбърчи вежди Джейк. — Но това е бизнес, в който се въртят милиони долари годишно. Няма начин сам да наблюдава всяка сметка. Това беше тъп въпрос.

Той се чувстваше неудобно, беше нетърпелив. Погледът му продължаваше да се стрелка от Джослин към Грейс, сякаш им предаваше съобщение по телеграфа, че иска да приключи този разговор. Те не му обърнаха никакво внимание.

— Той обвини Чизъм, че е пионка на мафията — каза Брад, като изви вежди, сякаш дързостта на обвинението го озадачи наново.

Въпреки очевидното си безпокойство Джейк се засмя.

— На Чизъм вероятно страшно му е харесало това!

Аманда забеляза, че гласът му прозвуча така, сякаш бе имал предчувствие какво е погъделичкало чувствителното място на сенатора. Тогава си спомни, че Лайънъл бе казал, че Чизъм и Памела са били в галерията на Франкс. Джейк махнал с ръка на блондинка, която стояла с тях, по-късно разпозната като Холи Брендъл. Тя бе потвърдила косвено подмятанията на Лайънъл за заговор. Сега се зачуди колко добре Джейк познава госпожица Брендъл. Също и кога се е запознал със сенатора и Памела Беърд и за какво са разговаряли. Внезапно съжали, че не е била на откриването на собствената си изложба. Очевидно, като събитие е било много повече, отколкото бе очаквала.

— Едва ли — отвърна Брад с приглушена убедителност. — Егото на Чизъм има нужда от постоянно подхранване. Не приема леко обидите.

Брад бе адвокат, който специализираше по проблемите на опазването на околната среда. Като партньор на мощна фирма с офиси в Ню Йорк и Вашингтон политическата активност бе съставна част от ежедневието му. Той или бе представител на групи за наблюдение на корпорации, които нарушаваха нормативните актове за опазване на околната среда, или лобираше за подходящо законодателство.

Познаваше лично много политици. Тъй като бе нюйоркчанин, можеше да се приеме, че бе имал повече от мимолетно запознанство със сенатор Чизъм.

— Подкрепи ли Беърд обвиненията си с нещо съществено? — намеси се Грейс, като донесе нова кана с кафе на масата.

Брад се позамисли за минута, за да възстанови последователността на коментарите.

— Той цитира твърдението на Чизъм, че уличаващите документи са били предадени *на него*. Не знаеше *от кого*.

— Тогава е възможно да са дошли от някой информатор от бандитите — Аманда не искаше никак да се намесва в този разговор, но не можа да се сдържи. — Опитаха ли се сенаторът и госпожица Брендъл да удостоверят истинността на някой от фактите?

Джейк се усмихна.

— Формулира го като истински носител на Златната значка.

Тя го стрелна с поглед и насочи отново вниманието си към Брад.

— Тя сякаш замаза положението — сви рамене той.

— Замазването е нещо, което Холи прави най-добре — прекъсна го Джослин. Джейк я стрелна с поглед.

— Какво друго й подхвърли Беърд? — Джейк отстъпи пред волята на мнозинството. Не можеше да се бори с тях, затова реши да скочи и да се намеси точно в средата на разговора.

— Той атакува „Телеграф“ за това, че не е отразил никаква екзекуция сред бандитите. Според Беърд това се е случило в петък вечер и нямало и дума в съботното следобедно издание на вестника. Каза, че бандитите са подхвърлили тази история за него на Чизъм и Брендъл, за да държат медиите настрана от истински значимите събития, едно от които е разпространението на наркотици и войната, която се води по повод на дистрибуцията им.

Джейк погледна към Аманда. Никой не пропусна многозначителните погледи, които си размениха.

— Добре, какво става? — попита Брад. — Има ли основание Беърд?

— Бих казала, че да — Аманда запази самообладание. — Аз се занимавах с този случай и считам, че това е част от войната на подземния свят.

— Между кого и кого? — интересът на Грейс нарасна.

Аманда почака Джейк да ѝ обясни, но той бе предоставил подиума на нея.

— Престъпната фамилия Савиано и една латиноамериканска банда с корени в Лос Анджелис.

Споменаването на името Савиано около тази маса бе такова светотатство, все едно да поканиш Дявола да пее пред олтара. Грейс и Джослин потрепераха от омраза. Брад поклати глава, сякаш искаше да каже: „О, не, не отново те.“ Само Джейк, който живееше с тази тема всяка минута от своето ежедневие, не промени изражението си. Враждебността му към фамилията Савиано бе толкова постоянна и лична, както и миризмата на собственото му тяло.

— Погледнете избирането на точния момент — продължи бързо Аманда, като се надяваше да насочи вниманието им другаде. — Холи Брендъл започва серията си от статии като атакува Уолстрийт от името на сенатор Чизъм. Господин Беърд контрира с пресконференция, която в най-добрия случай я прави да изглежда безотговорна, а в най-лошия — обслужваща собствените си интереси. Това също не допринася много за взаимоотношенията ѝ със сенатора. Внезапно, от нищото, някой ѝ изпраща един плик, натъпкан с храна за репортери. Без да провери достоверността на получените факти, тя атакува Лайънъл Беърд, докато наркотрафикантите се гърмят един друг за привилегията да продават *пропаин* на децата.

— Ако аз бях на мястото на Лайънъл Беърд — вметна Джейк с възторг, — бих те наел за частен детектив.

— Тя изглежда иска да направи пари от цялата работа — веждите на Брад бяха свъсени. — Като изключим Чизъм и Брендъл, чиито мотиви са очевидни, кой друг се облагодетелства от това нападение над Беърд?

— Фамилията Савиано — името се заплете в устата на Грейс, като че ли не можеше да премине през езика ѝ, без да остави вкус на горчицина след това.

Докато Брад, Грейс и Джослин сипеха хули към извергите, за които считаха, че са убили Арчи, Джейк се отдръпна към едно място, което Аманда бе започнала да разпознава като негово мисловно гнездо. Нещо ново се бе случило с него, нещо, за което му трябваша няколко минути, за да си го изясни. Тя го наблюдаваше как организира мислите

си и пренарежда фактите, създавайки нови комбинации, които предоставяха нови възможности.

— И така — попита тихо тя, като се наведе близо над него, сякаш да не смуцава другите. — Какво ѝ е на тази картина?

— Не буди никакво съмнение, че фамилията Савиано подучва този надут глупак какво да говори — изръмжа той, като разсъждаваше на глас. — Но кой от двамата Рей издава заповедите? Малкия Рей никога не е правил нещо умно в целия си живот. Той дори не може да произнесе думата *изтънчен*. Убийство, осакатяване, разбиване на няколко черепа — той би направил всичко, за да си види муцуната във вечерните новини. Както ти изтъкна, избирането на подходящия момент за изваждането на бял свят на тези тайни е добре планирано и добре насочено. Това е стилът на Големия Рей.

— Считаш, че той се опитва да възстанови контрола над войските си? — Брад подочу думите му и искаше да се включи в обсъждането.

— Защо не? — сви рамене Джейк. — Вероятно не е лесно да седиш в пандиза и да наблюдаваш как твоят син идиот опропастява труда на цял един живот.

— Той отдавна стои там и няма да излезе — напомни му Аманда. — Лоялността се променя.

— Вярно е, но Големия Рей натрупа доста благосклонност по време на царуването си.

— Онези документи на Делла Робиа не са се появили случайно — вметна Брад, като следваше потока на мисли на Джейк.

— Нито пък е съвпадение изчезването на Делла Робиа — намеси се и Джослин. — Било е услуга.

— Браво! Дайте бонбонче на малкото момиченце — усмихна се Джейк на сестра си.

Тя се засмя, почти тържествуващо.

— Предполагам, че това означава, че Лайънъл Беърд е прав. Холи Брендъл е машина на бандитите. Би трябвало това да ти хареса много!

Джейк я изгледа кръвнишки. Дали не си мислеше, че е непочтителна? Или недоволството му бе свързано с това, че тя отново бе простреляла Холи Брендъл? Но защо трябваше него да го е грижа?

Едва тогава Аманда си спомни за сладострастната блондинка на стъпалата на сградата, където живееше Джейк. Сега разбра защо лицето на Холи Брендъл ѝ се бе сторило смътно познато, когато я видя на пресконференцията на Лайънъл. Като свърза злъчните забележки на Джослин, заедно с раздразнеността на Джейк, случайната среща на стъпалата, махането с ръка за поздрав в галерията на Лойд, Аманда със сигурност можеше да твърди, че Джейк и госпожица Брендъл, която се появяваше навсякъде, са имали нещо повече от кратко запознанство.

Изведнъж Аманда се почувства не на място. Джейк може би бе предусетил, че нещо се е променило, защото след няколко минути предложи да си тръгват.

Излезли веднъж на улицата, Джейк се изправи лице в лице с темата.

— Да. Някога с Холи Брендъл бяхме приятели. Както може би вече си се досетила, тя не попада особено на семейството ни. Всички бяха доволни, когато впоследствие се разделихме нещастно. Особено сестра ми — той се усмихна на откритото облекчение, което се изписа на лицето ѝ. — Но виж, теб харесаха.

— И аз ги харесах — промълви Аманда, когато Джейк я хвана за ръка и те се отправиха към станцията на метрото.

— Как би могла да не ги харесаш — възкликна той, доволен, че Холи не се бе превърнала в клин между тях. — Те са страхотни!

Аманда не можеше да не се съгласи с него. Всъщност през целия ден тя бе толкова впечатлена от начина, по който те контактуваха помежду си, че не можеше да не помечтае да види и себе си омъжена, с деца, наслаждаваща се на неделен обяд с Бет, Сам, Лайънъл и бъдещия си съпруг. Като ново палто тя продължаваше да опитва, да види дали ще ѝ отива, да разбере как ще се чувства в него. Нито веднъж през целия ден не се разтревожи за цената.

В действителност бе въодушевена да види колко лесно се приспособява към друго семейство. През повечето от времето се чувстваше така, сякаш бе хваната в капана на една фотография на Тина Барни, която изобразяваше типично емоционално разединяване и наследствена болест — две характеристики, които чувстваше общи за себе си и за образите на Барни. От друга страна, прекарването на деня със семейство Фаулър бе депресиращо, защото не виждаше как нещо от това би било възможно за нея. За когото и да се омъжеше, той щеше

незабавно да бъде изложен на риск, както и роднините му. И как с чиста съвест би могла въобще да има деца, нито едно дете не би трябвало да изживее живот като нейния.

И все пак, мислеше си тя, нямаше ли право на нещо от това, което бе вкусила днес? Наистина ли бе осъдена вечно да е опряла нос в прозореца на живота?

Когато двамата с Джейк се отправиха към станцията на метрото, тя осъзна, че една от причините да е толкова завладяна от него, бе, че той я караше да се чувства така, сякаш *всичко* е възможно. Вероятно защото той самият продължаваше да вярва от все сърце в невъзможното. Не го интересуваше дали е единственият, който вярва, че Арчи е жив. Докато не получише неопровержимо доказателство за обратното, щеше да поддържа своя курс и да плава директно срещу вятъра. Не му пукаше дали другите остават затормозени от *не би могло* и парализирани от *не може*. За него всяка сутрин означаваше нов старт. И ако вечерта донесеше разочарование, крепеше го знанието, че щеше да има и друга сутрин.

Друга причина бе, че когато Аманда бе с него, тя имаше чувството, че също би могла да живее по този начин, че също би могла да се осмели и да се надява за неща, които предварително изглеждаха безнадеждни.

По пътя за Манхатън Джейк ѝ каза, че трябва да побърза към офиса. Аманда нямаше нищо против. Беше дежурна тази вечер и би могла да използва времето си, като прочете вестниците. Той спря на неговата спирка, а Аманда продължи за „Уест Саид“.

Когато слезе на станцията на Шестдесет и осма улица, тя влезе в една телефонна будка и се обади на Чичо Сам. Семейство Фаулър се бяха отнесли чудесно с нея и тя бе решила да се опита да им направи една услуга, ако въобще бе възможно.

— ФСЗСС.

— Сам Бейтс, ако обичате. Обажда се Аманда Максвел.

— Господин Бейтс е извън града, госпожице Максвел. На телефона е агент Щайнмец. Мога ли да ви помогна?

Аманда бе разговаряла с агент Щайнмец достатъчно, за да не се притеснява. Той беше млад, държеше се приятелски и според Чичо Сам бе изключително талантлив.

— Имам един план, Карл. Случай на изчезнали хора, който е неизяснен в продължение на почти двадесет години.

— Не харесвам нищо повече от това да търся изчезнали хора — вметна Шайнмец. Тя почти можеше да чуе как устата му се изпълни със слюнка. — Кого търсим?

— Един мъж на име Арчи Фаулър. Бил е счетоводител, който живеел в Бруклин и имал хора от фамилията Савиано сред клиентите си. От онова, което е изровила полицията по този случай, той си е бил натопил пръста в тяхното гърне с мед. После един ден Арчи изчезнал. Седмици по-късно открили едно тяло в багажника на колата му, което никога не е било идентифицирано като тялото на Арчи. Специалистите по съдебна медицина били сигурни, че това е бил Арчи. Някои от членовете на семейството му не били съгласни. Няколко години след това неговата майка твърдяла, че го е видяла на една улица в Аруба. Никога не се е провеждало друго разследване, но синът му, който е частен детектив тук, в града, също се придържа към идеята, че Арчи Фаулър е жив и е добре. Те са приятни хора. Бих искала да съм в състояние да осигуря спокойствие за мислите им. По един или друг начин.

— Е, заинтригува ме — избуча Карл. — Дай ми подробностите и ще се заема веднага с това.

Аманда отговори на въпросите му, доколкото може. Когато окачи слушалката, тя се запита дали бе постъпила правилно. Ами ако се окажеше, че Арчи Фаулър е мъртъв? Или още по-лошо, ако се окажеше, че живее друг живот с друга жена и друго семейство? Но няма предварително да си създавам главоболия — каза си тя и се отправи към къщи.

На ъгъла на Осемдесет и девета улица се спря пред един павилион и купи неделния „Ню Йорк Таймс“. Когато взе броя от купчината, бе поразена от заглавието:

„БЕЪРД НЕ ПОДБИРА СРЕДСТВАТА. НАРИЧА
ЧИЗЪМ ПИОНКА, А УЕЛЧ — СТРАХЛИВЕЦ.“

Всички други вестници имаха подобни заглавия. Тя прегледа набързо „Таймс“.

„В едно телевизионно интервю, излъчено тази сутрин и взето от Холи Брендъл, Лайънъл Беърд обвини сенатора Чизъм, че се е оставил да бъде използван от престъпници. Той поддържа становището, че документите, предадени на сенатора и впоследствие предоставени на «Телеграф», са част от секретен план, който има за цел да отклони вниманието от кървавите гангстерски войни, които се водят по улиците на града.

Вместо да отразявате истинските събития — заяви той, като открито обвини госпожица Брендъл в пристрастност, — вие давате трибуната на един мъж, който е използван като пионка от престъпниците, но той до такава степен е настървен да спечели изборите и да опетни доброто ми име в този процес, че е способен да направи или да каже абсолютно всичко.

Като доказателство той постави въпроса за това, че «Телеграф» не е споменал за една екзекуция в гангстерски стил, която е станала миналата нощ в Източен Харлем и за която е предадена информация в този и е другите нюйоркски ежедневници. Според един наречен от него надежден източник това не било война между различните престъпни фамилии на мафията, а такава, в която няколко от фамилиите са предизвикани от местни групи на безмилостните южноамерикански банди от Лос Анджелис. Целта, според този неназован източник, е контрол върху рентабилния нюйоркски пазар на наркотици и върху правата за разпространение на най-новият наркотик убиец — пропаин.

Когато госпожица Брендъл попита дали историята не се повтаря, господин Беърд осъди нея и «Телеграф» за това, че желаят да компрометират общите журналистически стандарти заради увеличаването на продажбите. Когато бе притиснат да сравни предишните свидетелски показания за това, че господин Беърд е изпирал пари за наркобароните в края на седемдесетте години и обвиненията, направени понастоящем от информатора на сенатор Чизъм за подобни действия,

господин Беърд отговори, че Дъглас Уелч и сенатор Чизъм имат наистина нещо общо: и двамата са лъжци. Разликата, заяви той, е, че сенатор Чизъм е привикнал към уклончиви отговори и следователно не изпитва неудобство от тях.

Дъглас Уелч беше нископоставен служител, пристрастен към хазарта, който излъга, за да се спаси от съдебно преследване. Когато никой не повярва на неговите голословни изявления и бе намерен за виновен в един процес, той избра пътя на страхливеца и се самоуби.“

Горе в апартамента си тя включи телевизора и потърси каналите, където предаваха новини. Измежду голфа, баскетбола и бейзбола чу същата история, която се повтаряше отново и отново. Всеки път коментаторът я представяше по различен начин, но основната идея бе същата, както и в заглавието на „Таймс“: Лайънъл Беърд за неговия бивш служител, тя потвърди истинността на факта, че Дъглас Уелч е бил заклет привърженик на хазарта, който бил натрупал маса дългове.

Едно интервю наистина привлече изцяло вниманието ѝ, защото бе взето от този образец на лоялност и дискретност: Фреда Макдугъл. Когато я запитаха за отрицателното мнение на Лайънъл Беърд за неговия бивш служител, тя потвърди истинността на факта, че Дъглас Уелч е бил заклет привърженик на хазарта, който бил натрупал маса дългове.

— Откъде знаете това? — попита репортерът. Фреда едва успя да запази самообладание.

— Навремето имах интимна връзка с господин Уелч, така че имах достъп до факти, непознати за другите.

Тази стъпка като на фатална жена бе затрогваща. Аманда притвори очи. Не можеше да изтърпи да гледа екрана.

— Беше ли господин Беърд въввлечен по някакъв начин в кражбата на онези сертификати, както е твърдял господин Уелч по време на процеса?

Фреда сви устни и пое дъх толкова дълбоко, че ноздрите ѝ се допряха.

— Разбира се, че не! Бедният Дъглас просто търсеше начин да се измъкне от едно ужасно затруднено положение. Той бе направил нещо лошо и знаеше, че наказанията за тези му действия щяха да бъдат

сурови. Не можеше да разкрие имената на онези, които са му поръчали да открадне документите, затова натопа господин Беърд.

Фреда прехапа устната си, въздъхна и леко отметна глава. Аманда бе сигурна, че имитира нещо, което бе видяла в един филм на Бет Дейвис.

— Господин Беърд може да се ядоса, но никога не би убил, когото и да е. Дъглас знаеше това.

— Защо не сте споделила досега това?

Добър въпрос — помисли си Аманда.

— Защищавах семейството на Дъглас — тя се колебаеше. Също като Сюзън Хейуърд в „Задна улица“. — Той имаше жена и син, които го обичаха. Те трябваше да преживеят този процес и ненавременната му смърт. Не исках да им причинявам повече мъка, като направя връзката ни достояние на обществото.

Аманда изпъшка. Тя вършеше глупости. Може би дори се превръщаше в мишена.

Телефонът иззвъня. Аманда се опитваше да чуе края на интервюто, но гласът на Ани бе настоятелен.

— Ще намина към теб. Трябва да те видя преди вечерята ни.

— Каква вечеря? — Ани бе успяла да отвлече вниманието на Аманда.

— Не прослуша ли телефонния си секретар?

— Току-що влязох — смотолеви Аманда, като за първи път забеляза мигащата червена лампичка.

— Е, обади се Лайънъл Беърд. Искане да се срещне с нас на вечеря. Аманда, той ще подкрепи проекта!

Това означаваше, че проследяването на Сам е установило, че е чиста. Аманда изпусна въздишка на облекчение.

— Това е страхотно! Но — додаде тя, като погледна часовника си — застъпвам на смяна в дванадесет.

— Добре. Чудесно. Както и да е. Наистина трябва да поговорим. Веднага идвам.

Тя окачи слушалката, преди Аманда да може да се противопостави. Докато чакаше приятелката си, прослуша съобщението на Лайънъл. Както винаги, то бе завоалирано, без да бъдат споменавани имена — в случай че някой нахлуе в апартамента ѝ. Тя се е обадила, но той бил зает. Казал, че ще се видят в седем и

половина в един ресторант на няколко пресечки от дома му. Бил резервирал сепаре.

Докато изпразваше миялната си машина и прибираще чиниите от вечерята от предишната нощ, тя си мислеше за Ани. Би трябвало да е на седмото небе. Вместо това гласът ѝ звучеше напрегнато. Вероятно бе нервна, затова че поема голям ангажимент. Кой би могъл да я обвини? Да управляваш собствена фирма е огромна отговорност, а, честно казано, на Аманда не ѝ се искаше да трябва да докладва на Лайънъл за печалби и загуби.

Домофонът ѝ иззвъня. Тя пусна Ани да влезе и почака докато я види през шпионката. Когато отвори вратата, беше озадачена от вида на Ани. Очите ѝ бяха потъмнели, имаше сенки. Лицето ѝ бе посивяло. Това не бе видът на жена на ръба на мегауспеха.

— Какво има? — попита Аманда, като наблюдаваше как Ани нахлу устремно във всекидневната и се отпусна на един фотьойл. Пръстите ѝ бяха преплетени, но не стояха мирно. Аманда седна срещу нея на кушетката и зачака. Чувстваше се така, сякаш Ани тиктакаше и всяка секунда можеше да избухне бомба.

— Имам да ти казвам нещо и трябва да го направя сега — тя изглеждаше определено затормозена.

— Добре. Освободи се от товара — Аманда се опита да говори с безгрижен тон, но вътрешно бе със свито сърце.

Ани погледна Аманда в очите. Пръстите ѝ спряха да треперят. Всяка част от нея изглеждаше като вцепенена.

— Знам коя си ти — прошепна едва чуто.

Бомбата избухна в гърдите на Аманда. Сърцето ѝ започна да тупти с луда скорост, но някак си успя да запази лицето си безизразно.

— За какво говориш?

— Знам коя си. Ти си Ерика Беърд — Аманда просто поклати глава. Беше неспособна да говори. Едва дишаше. — Знам, защото аз съм Аня. Аня Колон.

Туптенето се бе преместило в главата ѝ, като ехтеше толкова силно, че Аманда бе сигурна, че не е чула Ани правилно.

— Ти ми даде кучето си, Чекърс — продължи тази непозната, която твърдеше, че е нейна приятелка. — Аз се погрижих за него, Рики, защото ти го обичаше. А аз обичах теб.

Аманда отговори с празен взирац се поглед. Вътрешностите ѝ се преобръщаха, но устата ѝ оставаше неподвижна и няма.

— Спомняш ли си деня, когато вървахме през „Уошингтън Скуеър Парк“ и видяхме онова куче с бялото ухо? Аз ти го показах и споменах, че съм имала такова подобно. Очите ти се навлажниха. Когато те попитах защо, ти ми даде някакво уклончиво обяснение, че ти е влязла прашина в окото.

Тя протегна ръка. Аманда се отдръпна.

— Добре, знам, че едва ли е от съществено значение, но имаше и други улики, които само някой, който е бил наистина близо до теб, може да улови. Като начина, по който разперваш пръстите си, сплитащ ги с тези на другата ръка и ги плъзгаш нагоре-надолу, когато си нервна. Или начина, по който ноздрите ти се разширяват, когато си сърдита. Или начина, по който разпалено обсъждаш всичко — мелодии по радиото, филми, телевизионни теми, реклами.

Аманда присви очи и се облегна на кушетката, скръсти ръце, а езикът на тялото ѝ изразяваше пълен скептицизъм.

Ани продължи нататък.

— И нека не забравяме, моя стара приятелко, че аз съм специалист по грима. Работата ми е свързана с човешкото лице, а твоето съм гримирала десетки пъти. Минали са доста години, но дясното ти око все още има онова оранжево петънце в него. И въпреки операцията, която си претърпяла, онази малка трапчинка е все още върху брадичката ти.

Като по рефлекс Аманда скри с косата си едва видимите белези, които почувства, че я бяха издали. Призля ѝ. Чувстваше се уплашена. Откъде можеше да знае, че тази жена не е подставено лице? Че не са я снабдили с цялата тази информация от някой предател от ФСЗСС или някой друг, който е успял да сглоби тези частички по време на годините преследване на Аманда и Бет. *Бет!* Беше ли добре тя? *Трябва да се обади на Чичо Сам. Трябва да разбере дали майка ѝ е добре.* Но Чичо Сам бе извън града. Внезапно реши, че Лайънъл не бе получил доклада на Сам. Тя просто бе приела, че го е получил. *Защо бе пуснала тази жена в апартамента си? Защо не носеше пистолета си?*

— Ти се заблуждаваш — рече хладно тя, като най-накрая възвърна гласа си. — Ерика Беърд е мъртва от двадесет години. Не знам какво се надяваш да спечелиш със скалпването на история като

тази, но грешиш. Хиляди хора имат трапчинки на брадичката си и оранжеви петънца в очите си.

— Но хиляди хора нямат малка бенчица точно между двете си гърди — каза тя, като посочи към една бенка на гръдния ѝ кош. Ерика Беърд имаше — лицевите мускули на Аманда не помръднаха, но зениците ѝ се разшириха и издадоха уплахата ѝ. Ани побърза да разсее тревогата ѝ. — Когато двете с теб се запознахме и я подкарахме толкова добре, си помислих, че това е една от онези невероятни случайности. Когато станахме приятелки и тези неща започнаха да се наслагват, реших, че това е провидение. Бяхме най-добрите приятелки като деца. Станахме отново приятелки като възрастни. Това не ти ли говори нещо, Аманда?

Ани отказа да погледне настрани въпреки враждебния поглед срещу нея.

— Не мисля, че е било нещо постоянно и съзнателно, но чувствам, че като че ли съм те търсила винаги. И независимо от това каква кисела физиономия правиш, няма да ме разубедиш. Знам, че Ерика Беърд е жива и съм сигурна, че стои срещу мен — възкликна тя без всякакво усукване.

— Спести ми тази мелодрама — прекъсна я Аманда с глас, от който се процеждаше снизхождение. — Не искам да накърнявам чувствата ти, Ани, но твърде много работиш над сапунени опери.

— Достатъчно дълго, за да разпозная един щастлив край, когато го видя — контрира Ани, като отказа да отстъпи.

Аманда също остана непреклонна и мълчалива.

— Ако ми позволиш — додаде Ани тихо, — ще ти кажа откъде разбрах, че онова, което говоря, е вярно. Когато свърша, ще видиш, че можеш да ми вярваш.

Аманда се намръщи, но не отблъсна и не спря Ани от обяснението ѝ.

— В онзи ужасен, ужасен ден двете с майка ми наблюдавахме вашата къща в очакване майка ти да се прибере вкъщи от съда. Приблжиха се три коли. Едната спря на „Палмето Драйв“ пред вашата къща, а другата точно зад нея. Третата кола зави зад ъгъла и паркира напреки на „Ибис Лейн“, сякаш преграждайки пътя. Видяхме майка ти и агента да влизат в къщата. Няколко минути по-късно излезе онзи мъж, който поправяше басейна, качи се на колата си и замина. В

същото време един друг мъж се измъкна от задната страна на къщата и влезе в една кола, която се намираше на алеята към съседите Паркърс — очите на Ани се разшириха и сцената се разигра отново. — Тогава внезапно се чу този ужасен звук и къщата ти изчезна в гневно оранжево кълбо.

Тя потрепери и притисна ръце около тялото си както вероятно бе направила, когато бе на девет години и къщата на най-добрата ѝ приятелка избухва пред погледа ѝ.

— Бяхме потресени и изплашени. Не знаехме какво да правим. Трябваше ли да се обадим на полицията? Да изтичаме до къщата? Да се съберем у съседите? Бяхме паникьосани и все пак си спомням, че видях мъжа да излиза от онази странно паркирана кола — тя разтри челото си, като спомогна образите да се фокусират по-добре. — По-късно осъзнах, че той бе поставил така колата си, че всеки минувач, който бе откъм Палмето, който наблюдаваше къщата или майка ти, или агентите, щеше да го пропусне това. Но двете с майка ми бяхме на прозореца в кухнята — онзи, който гледа към „Ибис Лейн“ — тя наведе глава на една страна и присви очи, сякаш наблюдаваше как миналото се плъзга покрай нея. — Бяхме се побъркали твърде много, за да го видим да се качва в колата, оставена на алеята за семейство Паркърс, но майка каза, че е чула вратата да се затръшва. След секунда колата, която водеше кервана на майка ти и блокира движението по „Ибис“, също избухна — тя преглътна трудно. — Не знам кога погледнахме отново към съседите Паркърс, но когато го направихме, колата, която стоеше на тяхната алея, бе изчезнала. Всичко бе изчезнало.

Сълзи се стичаха по бузите на Аманда. Лицето на Ани бе сухо, но бледо от преживяния отново шок.

— Вестниците писаха, че са открили телата на Ерика и Синтия Стантън. Родителите ми и аз отидохме на траурната церемония. Плаках с Нани и Попи, докато гледахме към гробовете, където по общото мнение бяхте поставени да почивате в мир. Но не мисля, че действително съм вярвала някога, че сте мъртви. Главно заради Чекърс.

Тя изглеждаше толкова озадачена, колкото вероятно бе изглеждала тогава.

— В нощта преди последния ден на процеса ти дойде при мен и каза, че майка ти ще ти позволи да отидеш в съдебната палата с нея. Помоли ме да се грижа за Чекърс. Казах *добре*. Обичах Чекърс и, разбира се, нямах нищо против идеята да прекарам деня с него, но си спомням, че това ми изглеждаше странно. Ти щеше да си бъдеш вкъщи следобеда. Защо няма да оставиш Чекърс вкъщи, както винаги правеше, когато излизаш? Той бе добро куче. Не гризеше мебелите и не събаряше саксиите или нещо подобно.

Бях на дванадесет години, когато гледах един филм, в който се разказваше за „Програмата за защита на свидетелите“. Изведнъж всичко намери своето обяснение. Вие с майка си не бяхте изгорели в онзи пожар. Бяхте се *скрили*. Нямаше да ви позволят да вземете Чекърс с вас, затова си ми го дала, за да се грижа за него.

— А ти погрижи ли се? — попита Аманда, а сърцето ѝ се сви от миналата болка.

— Знаеш, че съм го направила — промълви тихо Ани. Тогава се отдръпна назад, сякаш една мисъл се бе превърнала в образ и после в реализация. — Дватама мъже, които са се отдалечили с бяг, са били агенти. Както и мъжете, които са стреляли с базука в къщата, и онази трета кола — каза тя, като сглоби последните парченца от мозайката. — Двете с майка ти не сте били близо до къщата, когато стана онази експлозия.

— Напуснахме къщата с майка онази сутрин, но останахме на едно друго безопасно място, докато се срещнем на летището — Аманда се спря по навик, но съмненията ѝ относно Ани Харт се бяха изпарили. Можеше да си позволи да бъде искрена. — Онзи мъж по поддръжката на басейна всъщност бе майка ми.

— А Лайънъл Беърд, мъжът, когото мислех, че ти е любовник, е твоят баща.

Аманда кимна безпомощно към жената, която бе единствената ѝ приятелка от повече от година, и видя ясно малкото момиченце, което бе най-добрата ѝ приятелка преди толкова много години. Беше озадачена как със своя зорък поглед за подробностите бе могла да пропусне факта, че това е Аня: големи кръгли очи с цвят на еспreso, права и черна коса като сладниче, бяла като мида кожа. Но наистина отличителната ѝ черта и тогава, и сега бяха тези устни: дебели, сочни, леко издути.

Същите устни се усмихваха срещу нея сега.

— Това наистина си ти, нали? — каза Аманда.

— Възможно ли е в мен да има повече от един човек? — отвърна Ани, като скочи от стола и пламенно прегърна Аманда.

Последваха сълзи и целувки и в продължение на няколко минути те се смееха и се закачаха. Тогава Ани рязко прекъсна играта им.

— Става късно. Трябва да се срещнем с Лайънъл — каза тя. — Преди да го направим, трябва да поговорим.

— Добре. Говори.

— Слушай, Макс, рано или късно щях да ти разкрия всичко това. Нямах да мога да понеса да не знаеш коя съм аз. Но го направих тази вечер, защото не можем да позволим тази сделка да се осъществи.

— Защо не?

— Ако Лайънъл проведе старателно разследване за мен, а аз не мога да си представя, че няма да направи, той със сигурност ще разкрие факта, че аз съм Аня Колон — най-добрата приятелка на Ерика и съседка в Маями. Ако той може да свърже нещата, това означава, че същото могат да сторят и онези хора, от които се криеш толкова много години. Прекалено явно е, за да се успокояваме.

Аманда се отпусна на кушетката, сякаш отново бе притисната от появата на познат враг — реалността.

— Абсолютно си права — изпъшка тя.

Чичо Сам вероятно бе съставил някое досие на Ани, от което щеше да ѝ се завие свят. Интересно — помисли си Аманда, — той не бе се обаждал да я разпитва за Ани. Можеше да си го представи как в минутата, в която направи връзката, щеше да я укори за безотговорността ѝ, да я смъмри за това какво е направила или не е казала. И се сети, че от няколко седмици не бе имала вест от Сам. Карл беше споменал, че е извън града. Къде ли бе отишъл? Отсъствието му имаше ли нещо общо с Бастидо? Или с фамилията Савиано? Или с Ани? Тя потисна нарастващото чувство на паника, като си припомни, че той поддържа връзка с Лайънъл и че ще чуе резултатите от диалога им довечера.

— Но все пак ще се срещнем с Лайънъл и ще обсъдим всичко това — реши Аманда, като се отърси от евентуалните неприятности, които може би вече са се стоварили върху раменете ѝ. — Не мога да

допусна нелепостта на живота ми да съсипе онова, което би могло да бъде фантастична възможност за теб.

Ани категорично не бе съгласна.

— В никакъв случай, скъпа приятелко! Нужни ми бяха двадесет години, за да се свържа отново с теб. Ако си мислиш, че ще оставя моето рекламирано име и купищата долари печалба да вземат връх над приятелството ни, ти си откачена!

Аманда се засмя. Ани — и Аня — винаги бяха способни да я накарат да се засмее.

— Виж — поде тя, — Лайънъл е доста умен човек. Той ще измисли начин, по който да се реализира цялата тази работа — тя си мислеше за средствата, които той бе уредил да бъдат управлявани от Сам като доверител и начина, по който бе прикрил Бет и нея.

— Знам, че може би няма да искаш да ми кажеш това, но майка ти добре ли е? — попита Ани.

— Добре е, но не ме питай нищо повече за нея.

Ани се съгласи. Аманда я наблюдаваше внимателно.

— Аз трябваше да си сменя името. Защо ти си смени твоето?

Ани почувства тъгата, която изведнъж бе обгърнала стаята като дебела, сива мъгла. Това не бе неоснователен въпрос.

— В училище някои от децата решиха, че не харесват името Аня. Предполагам, че им е звучало прекалено кубинско и затова ме наричаха Ани. Аз не се противопоставих и така си и остана. Взех името Харт, защото... е, бях омъжена за минута и половина.

— Беше какво?

— Омъжена. Нали знаеш, *вземаш ли този мъж за твой предан съпруг...* — повдигна й се, сякаш спомените й я разболяха. — Той се казваше Джек Харт. Беше господин Прекрасен. Голяма кола. Големи мускули — тя свъси вежди. — Голям... навсякъде. Хей! Аз бях влюбена. Напихме се една нощ, избягахме и се омъжихме в Мериленд. Когато изчезна махмурлукът, той изчезна заедно с него.

Аманда се засмя.

— Не е съвсем като... *докато смъртта ви раздели.*

— Не, не беше такъв тип. Както и да е, отправих се за Ню Йорк с няколко долара в джоба и с ново име. То звучеше тежко и така, аз го запазих.

Усмивката на Аманда се изпари.

— Не те ли притесни това, че сменяш името си?

— Не. Както каза преди малко, имах избор — тя се спря, като потъна в размисъл. — Освен това като осиновено дете аз се срамувах от свързването на самоличността си с името Аня Колон, защото това не бе рожденото ми име. Това е името, което ми дали моите осиновители. Обичам ги до полуда. Те са единствените родители, които познавам, и единствените, които ще призная някога, но основното е, че аз съм *нечие* дете и докато не се появи някой, който да потвърди, че съм *негова*, аз никога няма да узная коя съм в действителност.

Когато бяха деца, Аманда и Ани никога не бяха обсъждали осиновяването ѝ. Не им изглеждаше важно. През годините това явно бе придобило по-голямо значение.

— Името ми бе моята самоличност — промълви Аманда. — Ерика Стантън Беърд. То говореше откъде произлизам, на кого принадлежа и коя съм. Внезапно не можех повече да бъда същия човек. Трябваше да се превърна в някой друг — когато погледна към Ани, очите ѝ бяха влажни. — Сменях името си шест пъти, преди да навърша петнадесет години.

— Как се справяш?

— Задържах го в себе си. И се научавах как да пазиш тайна.

Деветгодишна, Ани мразеше да остава самичка за дълго и бе неспособна да пази тайна за повече от ден. Нуждата да споделя и да се чувства част от някой друг бе просто твърде силна.

— Вероятно си се чувствала самотна — рече тихичко тя.

Устната на Аманда потрепери.

— И представа си нямаш.

Ани осъзна, че това е истина. Беше пораснала в къща, която бе наводнявана от роднини и приятели. Родителите ѝ бяха бездетни твърде дълго и се престараваха в опитите си да обогатят живота на Ани. Където и да я водеха — в музеи, на концерти, на филми, по време на ваканции — вземаха и по някоя приятелка или две с нея. Имаше безброй пъти, когато децата оставаха да пренощуват, пищни рождени дни и тържества. Не можеше да си спомни някой уикенд без допълнителни места на масата за някой гост. Нямаше начин да може да проумее самотното съществуване на Аманда.

— Вероятно е чудесно да се свържеш отново с баща си — осмели се да попита Ани, като не знаеше доколко Аманда би искала или би могла да обсъжда това.

— Нужни ми бяха почти пет години да събера смелост да се изправа пред него — Аманда се усмихна, когато си спомни онази нощ в „Четири сезона“ и нощите, които последваха. — Но, човече, радостна съм, че го направих — тя се размисли за розовите камелии, които стояха в една ваза върху нощното й шкафче, и колко мило бе, че бе дошъл на вечеря в апартамента й. — Не мога да ти опиша колко е приятен.

— Хей! Няма нужда да ме убеждаваш. Човекът беше пожелал да подкрепи финансово козметичната серия „Харт“.

— *В момента* желае — поправи я Аманда.

Ани поклати глава.

— Виж, последното нещо, което искам да направя, е да компрометирам безопасността ти.

Бучка заседна в гърлото на Аманда. Колко мило бе да имаш приятелка, която се интересува за твоята безопасност.

— Доколкото познавам Лайънъл би огледал нещата от всеки ъгъл, и това включва и проверка посредством агента, който отговаря за нас. Повярвай ми, баща ми няма да направи нищо, което да изложи теб или мен на риск.

Ресторантът представляваше едно малко френско бистро, пълно с мебели от бяла дървесина и тапицерия на синьо-бели карета. Строги столове с високи дървени облегалки с напречни като на стълба летви и с надиплени възглавници стояха чинно като стари моми около всяка маса. Медни съдове и топчести керамични животни украсяваха камината на едно огромно огнище в средата на стаята.

Грубо изсечени греди оформяха тавана, а по стените бе положена обилна мазилка. Ефектът бе такъв, сякаш бяха преместили в Ню Йорк някоя огромна селска кухня, животни и бъчва, в която ферментираше вино от някоя селска къща до брега на Dordogne^[1].

Аманда и Ани пристигнаха точно в седем и тридесет. Входът към сепарето бе през един къс мрачен коридор и нагоре по няколко стъпала, и въобще не се минаваше през главната зала, което

изключваше възможността някой да ги види. Сервитьорът им предложи чаша от силното Бордо, което Лайънъл бе избрал. Ани го прие с удоволствие. Аманда отказа. Въпреки че до началото на смяната ѝ имаше още няколко часа, тя не обичаше да пие преди работа.

Измина половин час. Лайънъл не се бе появил. Сервитьорът им донесе едно плато с разнообразни сирена и пастет. Ани изпи втора чаша вино. Аманда бе угрижена. Не беше в стила на Лайънъл да закъснява.

Към осем и тридесет Аманда бе сигурна, че нещо не е наред.

— Отивам у тях — обяви тя, като несъзнателно потупа пистолета си и се увери, че е в кобура.

— Ще дойда с теб — каза Ани.

— Не. Ще стоиш тук, в случай че се появи — докато разговаряше, Аманда претърси стаята за подслушвателни устройства, като плъзна ръка под лавиците, столовете и масата, погледна във фасунгите на лампите и зад гипсовите отливки, които ограждаха вратите и прозорците. — Нещо ми стърже под лъжичката — тя долепи гръб на стената и хвърли бърз поглед през прозореца, като огледа улицата за евентуални врагове. — Което — продължи тя, като повдигна възглавничката върху стола — би могло да се окаже нищо друго, освен глад — тя разбра, че така предава нервността си на Ани. — Вероятно съм в обичайното си параноично състояние и правя от мухата слон. Той каза, че ще работи върху някакви документи. Може би просто е загубил представа за времето или сигналите ни са се разминали.

— Добре — каза Ани и почувства как сгряващият ефект от виното изчезва и в стаята нахлу хлад. — Сигурна съм, че няма нищо.

— Стаята е чиста от подслушвателни устройства — съобщи Аманда, като повдигна раничката си на рамо и се отправи към стъпалата. — Няма да се бавя. Ще се чувстваш ли добре?

— Разбира се — излъга Ани.

Истината бе, че ужасно я беше страх. Застанала сама в тази стая, заобиколена от невидими заплахи, на нея ѝ се стори, че тази вечер бе влязла през врата на един опасен свят на тайни, променени самоличности и отдавнашни отмъщения. Аманда знаеше правилата на тази извратена игра. Беше опитен играч, за когото бе станало втора природа да оглежда зад всеки ъгъл, през рамо и под леглото си. Беше

полицай, който носеше оръжие и не би се поколебала да го използва. Ани не само че не знаеше как да се защити, но и не знаеше от какво или от кого да се пази.

Внезапно Ани се зачуди в *какво* се бе забъркала. И как щеше да се измъкне от това, ако въобще беше възможно.

[1] Река в Югозападна Франция, около бреговете на която са разположени много масиви с лозя, включително и тези на Св. Емилиън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Аманда започваше да си мисли, че е станала полицай от твърде отдавна. Редовният ѝ сблъсък с престъпността и мрачните последици от нея я бяха програмирали да има песимистичен отговор за всичко, което бе дори мъничко извън обикновеното. Когато ставаше въпрос за нейната защита, Лайънъл бе досадно бърз. Нямаше нищо съмнително в това, че бе закъснял повече от час. Когато зави на ъгъла на Медисън и Седемдесет и седма улица и доближи градската му къща, забави крачка. Протегна ръка под якето си и напипа пистолета. Провери го и го върна в кобура. Всяко нервно окончание и частичка от нея бяха вдигнати по тревога. Очите ѝ внимателно огледаха улицата от двете страни. Поглеждаше надолу около стълбищата и нагоре към прозорците, зад дърветата и пред сградите. От зоркия ѝ поглед не убягнаха дори двама възрастни, които се разхождаха хванати ръка за ръка.

Тя напредваше бавно от отсрещната страна на улицата, като проверяваше прозорците на къщата. В библиотеката осветлението бе включено, както и на една от спалните на петия етаж. В неделя по-голямата част от персонала имаше почивен ден. Може би Томсън, който живееше в къщата, прекарваше вечерта в стаята си. Или може би това бе някой от охранителите му, който почиваше в стаята за персонала. Като не бе сигурна кой е и кой трябваше да присъства, тя набра номера на Лайънъл от клетъчния си телефон. Знаеше, че не трябва — че можеше да бъде проследена — но нямаше да влезе в някакъв капан, ако можеше да го избегне. Телефонът иззвъня няколко пъти, преди да бъде включен телефонният секретар. Аманда прекъсна връзката, без да остави съобщение. Бързо, тя набра главния номер. Ако Томсън бе в къщата, независимо дали имаше свободна вечер, или не, той не би допуснал да не отговори на някое обаждане. Лайънъл веднъж бе казал, че е сигурен, че ако го събудят посред нощ, първите думи на Томсън ще са: „Домът на Беърд“. След десет позвънявания тя прекъсна връзката.

Аманда си помисли да отправи анонимно обаждане в полицията и да остави дежурните да извършат проверка, но ако реакцията ѝ бе малко параноична и той наистина бе загубил представа за времето, щеше да се почувства ужасно. Фалшивите тревоги водеха до загуба на време, пари и човешки сили. Размишляваше, докато изкачваше предните стъпала и докато натискаше звънеца, когато си спомни, че Лайънъл ѝ бе казал, че има таен вход. Беше ѝ обяснил, че предишният собственик имал любовница и бе изобретил това, за да могат да се срещат, когато либидото му се обади. Аманда се помъчи да си спомни подробностите. Влизаше се в къщата на нивото на мазата. Един скрит панел в малкото фоайе от външната страна на кухнята се отваряше към стълба, която водеше до фалшива стена в библиотеката. Тогава Лайънъл бе казал, че Аманда трябва да знае за него — просто за всеки случай.

Е, помисли си тя, тъкмо сега е време да го опитам.

Като надничаше през чугунената ограда, която пазеше стъпалата, водещи към служебния вход, тя забеляза с голямо удовлетворение, че кухнята е тъмна. Приготи ключа си и се протегна да вземе чифт гумени ръкавици от раничката си. Когато трафикът утихна, тя притича през улицата, като държеше тялото си приведено. Отвори бързо вратата, шмугна се вътре и я затвори след себе си. Една червена лампичка върху малък панел ѝ подсказа, че алармата е включена. За щастие Лайънъл ѝ бе дал кода: 1669. Беше лесно да го запомни, защото бе свързан с рождената ѝ дата: 16 януари шестдесет и девета. Тя набра цифрите, отключи вратата и бързо се вмъкна вътре, затвори вратата и включи отново системата.

Фоайето беше тъмно, с изключение на разсеяната светлина от една близка улична лампа. Тя прилепи гръб към стената, така че да може да наблюдава прозореца и да види дали някой върви подире ѝ или я наблюдава. Докато оглеждаше улицата, правеше широки движения с ръката си и търсеше пукнатина, която да можеше да е знак за някакъв отвор. Всеки път, когато преминаваше кола и светлината пронизваше сенчестото ѝ прикритие, тя задържаше дъха си и се притискаше по-силно до стената. Най-накрая пръстите ѝ напипаха нещо, което усети като шев.

Внимателно, но бързо, тя бутна силно, докато най-после вратата поддаде и се отвори към друг коридор, който мъждееше в

среднощния мрак. Прерови раничката си за малкото електрическо фенерче. Като държеше слабата му светлина насочена към земята, потърси слепешком перилата и се заизкачва по тесните стълби, напредвайки стъпало по стъпало. Все така пристъпваше прилепена плътно до стената.

Докато стигне края на стълбите, очите ѝ се бяха приспособили към тъмнината. Държеше фенерчето пред себе си и усети една дръжка, която би трябвало да отваря вратата към библиотеката. На височината на очите си забеляза очертанията на малък четириъгълник с бутон в средата. Предпазливо опипа бутона. Както и подозираше, това бе шпионка. Дръпна я бавно, в случай че имаше някой от другата страна с гаубица, насочена в средата на това скривалище. За щастие никой не гледаше към нея. Библиотеката бе залята от светлина и от това, което тя можеше да види, изглежда нямаше никакво движение, но ъгълът ѝ на наблюдение бе силно ограничен. Не можеше да види бюрото или вратата.

Тя напъха фенерчето и ключовете в джоба си, свали раничката от рамото си и я смота в ъгъла на площадката, така че да не се претърколи надолу по стълбите. Извади пистолета, застана стабилно, бутна вратата и нахлу в стаята с протегнати ръце и пръст на спусъка на нейния тридесет и осми калибър. Нужни ѝ бяха само няколко секунди, за да обходи с поглед от ляво на дясно, само секунди, преди втрещеният ѝ поглед да стигне бюрото. Тя застина в ужас. Лайънъл седеше на стола си. Беше се облегнал назад. Изглеждаше като че ли дреме, но горната част на главата му липсваше. Парчета от кости и сива материя бяха залепнали на тавана и облицованата с лавици стена зад него. Тъмни петна кръв бяха оцветили подвързиите на ценните му издания и образуваха локва върху килима от Aubusson^[1] до краката му. Изхвъркнали пръски бяха зацапали кожената част на бюрото му в стил Луи Шестнадесети.

Изведнъж ѝ се зави свят. Тя залитна и трябваше да се хване за един стол, за да не падне. Разтърсена до мозъка на костите, тя покри устата си с ръка и сподави един вик, докато се бореше да възвърне самообладанието си и по някакъв начин да проумее ужасяващата гледка пред себе си. Беше виждала това стотици пъти и все пак никога преди, защото жената, която бе влязла в тази стая, не беше

хладнокръвният полицаи, а една дъщеря, която не можеше да се стърпи да не вие от болка при вида на обезобразеното тяло на баща си.

Като се опитваше да не припадне, тя се помъчи да поеме дълбоко въздух и се облегна на стола, докато се почувства достатъчно стабилна, за да върви. Тялото ѝ се тресеше толкова силно, че тя пусна предпазителя и пъкна пистолета си в кобура, уплашена, че може да стреля по невнимание. Като си поемаше дълбоко въздух и потискаше напъна да повърне, тя насили системата си да се успокои достатъчно, за да функционира. През това време мисълта ѝ препускаше и всеки въпрос си играеше на прескочикобила с другите. *Да се обади ли на полицията? Да извика ли линейка? Лейтенант Кларк? Бет? Сам? Ако позвънеше на 911, от чие име щеше да се обади? Защо бе тук? Как щеше да обясни връзката си с Лайънъл Беърд?* Почти губеше съзнание от страх и нерешителност, но нещо ѝ подсказваше да не се обажда още на никого.

Като се молеше да може да стои, без да падне, тя пристъпи напред към бюрото, с ръце автоматично склучени на гърба ѝ, с поглед, замъглен от сълзи. Когато погледна към Лайънъл, към отворената му и окървавена уста, към разцепената му и размазана като пръснат пъпеш глава, тя сграбчи раменете си и изхлипа. Този мъж бе неин баща, нейният изискан, галантен, адски чудесен баща, с разпръснат мозък в любимата му стая, с панталони, напоени от съдържанието на пикочния му мехур и вътрешностите, кръвта му разплискана навсякъде по италианската му копринена вратовръзка и английската му риза, ушита по поръчка.

Столтът му бе придърпан толкова близо до бюрото, че лявата му ръка все още стоеше там, почти естествено. Дясната висеше надолу, а неговият красив пистолет със златна инкрустация по дръжката бе закачен на отпуснатите му, окървавени пръсти. Нямаше нужда човек да е полицаи, за да нарече това самоубийство, и все пак Аманда се въздържа. Инстинктът ѝ крещеше и не искаше да повярва на очевидното, като пищеше опровержения, заличавайки всяка възможност за рационална мисъл.

Защо би направил това? Имаше ли признаци? Беше ли пропуснала нещо? Би ли могла да го предотврати? Беше ли тя по някакъв начин причинила това?

Не! — отговори си тя енергично. Тя го бе направила щастлив. Точно това ѝ бе повтарял отново и отново. Точно това ѝ бе казал миналата нощ. Беше донесла радостта в живота му. Не това. Не смъртта.

Тя се протегна да погали бузата на баща си, но погледът ѝ долови гумената ѝ ръкавица и инстинктът се намеси. Отдръпна ръка, като не искаше да компрометира местопроизшествието. Сърцето ѝ биеше до полуда, но главата ѝ започваше да се избистря. Лайънъл не би си направил това, реши тя. Той мразеше оръжията. Беше ѝ го казал. Чувстваше се неудобно дори когато държеше оръжие. Как тогава би могъл да го сложи в устата си и да дръпне спусъка?

Дали бе в резултат на годините тренираност, или от натрупания опит по време на работа, или просто защото самоубийството беше безсмислено, Аманда се насили да се разграничи от емоциите от това мъчение и да започне да го разглежда през очите на специалист по съдебномедицинска фотография. Пое си дълбоко дъх, потуши мъката си и се пребори да се съвземе. Като избърса сълзите си с ръкав, тя върна вниманието си към тялото — не към Лайънъл, баща ѝ, а към *тялото на жертвата*.

Кожата му бе възморава и приличаше на восък. Устните му и ноктите му бяха бледи. Тялото бе все още топло и нямаше много доказателства за rigor mortis^[2], само леко втвърдяване на клепачите и врата. Бяха плътни поради смъртта, която бе настъпила някъде в рамките на половин до два часа преди това. Като се върна към обичайните си действия, Аманда отиде да вземе фотоапарата от раничката си.

Не си направи труда да прави мрежа за перспектива или да записва в тефтер. Нямаше време. Ако имаше някой в къщата, би могъл да влезе. *Въпреки че ако наистина имаше някой в къщата, защо не бяха чули изстрела?* Някой би могъл да я е видял как влиза потайно в сградата и да е уведомил полицията. Доколкото знаеше, имаше тиха аларма, която би могла да бъде пусната, за да допълни главната система. Каквото и да става, тя вдигна своята „Минолта“ до окото си и изпълни основните процедури при заснемане, като щракаше поза след поза, лента след лента от всеки ъгъл, близък план на раната, ръцете му, бюрото и заобикалящите го предмети.

Помисли си, че ще е по-лесно да гледа към Лайънъл през обектива, да го види като *образ*, а не като човек, но гледката на това раздробено тяло разбунтува вътрешностите ѝ. Нищо не можеше да осигури достатъчно разстояние, да я спаси от приливната вълна на печал, която заплашваше да я удави. Би могла да направи хиляди снимки с обектив за най-далечно заснемане и този мъж пак щеше да бъде неин *баща*. И смъртта му пак щеше да бъде нейна трагедия.

Сълзите размазваха образа върху визьора, но за първи път тя бе свързана с членове на семейството на жертвите, които снимаше. Никога не си бе мислила за тях, когато си вършеше работата. Никога не беше се чудила дали някой от тях повръща, или припада, или плаче, когато се срещне с любими хора, покосени от смъртта. Никога не си бе мислила как са се чувствали, когато са ги уведомили, или как са се чувствали дни или седмици, или месеци по-късно. Сега знаеше, че са се чувствали болни, уплашени, вбесени и виновни. Че стомасите им се бяха присвивали, телата им бяха треперили, сърцата им се бяха късали и умовете им бяха задавали милион въпроси, на които нямаше отговор. Сега тя знаеше как изглеждат кошмарите им.

Навикът я накара да провери часовника си. Беше престояла тук седемнадесет минути. Трябваше да си тръгне или рискуваше да я открият. Бързо събра екипировката си и я постави обратно в раничката си. После, въпреки почти двеста и петдесетте снимки, тя огледа за последен път стаята, като търсеше нещо, което би ѝ казало защо Лайънъл е извършил това. Или защо *някой друг* го бе извършил с него. Съсредоточи вниманието си около бюрото. Логиката диктуваше, че ако имаше оставени някакви улики, те щяха да бъдат именно там.

Под лявата ръка на Лайънъл лежеше един вестник. Аманда го разпозна като тазсутрешния „Ню Йорк Таймс“. Имаше снопче листи близо до дясната му ръка, които се оказаха регистрационни документи за „Козметична компания Харт“. Друг лист се подаваше изпод тях, но Аманда не можа да види какво е то. Разтревожи се, че може да бъде нещо важно, но ако преместеше нещо, оперативната група, която поемеше случая, щеше да разбере това. Не можеше да рискува. Някой можеше да я свърже с Лайънъл — сервитьорът в бистрото, където трябваше да вечерят например — и щяха да ѝ задават въпроси, на които тя нямаше да се осмели да отговори. По-късно, когато всички доказателства бъдат събрани, тя щеше да провери.

Заклученото чекмедже, в което Лайънъл държеше пистолета си, бе отворено. *Къде ли е ключът?* Аманда огледа набързо пода около тялото на Лайънъл. Не беше върху килима, нито върху бюрото, нито в ръцете му. Когато погледна да види дали не е паднал в чекмеджето, забеляза фотоапарата, който Лайънъл бе донесъл в апартамента ѝ предната вечер. Ръцете ѝ станаха лепкави под ръкавиците ѝ. Ами ако тази лента беше все още във фотоапарата? Не беше. Задната му част бе отворена и в него нямаше лента. Беше ли го занесъл Лайънъл в Ню Джърси, за да го прояви, както бе планирал? Или някой друг я бе взел? И в двата случая Аманда беше в беда. Снимката ѝ бе на тази лента. Както и снимката на Бет. Защо Лайънъл щеше да има лента с техни снимки, ако не бяха свързани с него по някакъв начин? Ако някой друг, освен фотолабораторията, имаше този филм, нямаше да мине много време и те щяха да разкрият истината.

Никак не искам да мисля за себе си в присъствието на мъртвия си баща, но животът е такъв — гневно си каза тя. Особено животът в „Програмата“, където самоопазването бе приоритет номер едно. Нямаше значение какво се случва — или с кого — човек трябваше да продължи да се преструва, че е онзи, който не е, за да може някъде там безличният враг да не открие кой си ти всъщност.

Главата ѝ се пръскаше, както и сърцето ѝ, но знаеше, че трябва да си тръгне. Като повдигна ръка към устата си, тя целуна върха на показалеца си и докосна с него хладните, бледи устни на Лайънъл.

— Сбогом, татенце — прошепна тя, като желаше да му бе казвала това по-често. — Обичам те...

Нови сълзи обляха лицето ѝ, когато се промъкна през тайната врата и се отдалечи от мъжа, който ѝ бе дал живот. Докато вървеше на пръсти надолу по стълбите, тя продължи да размишлява защо той бе отнел своя. Продължаваше да твърди пред себе си, че това беше неразбираемо. Той бе щастлив. Говореше за бъдещето, за това как ще има зет, внуци, за деня, когато ще може свободно да разкрие връзката им пред обществото. Тя подозираше, че той си представяше и сближаване с Бет, може би дори подновяване на техния любовен роман.

Какво бе поставило онзи пистолет в ръцете му? Какво го бе накарало да дръпне спусъка?

Тя огледа улицата, преди да се измъкне от къщата. Беше тихо. Почувства се донякъде сигурна, приемайки, че излизането ѝ не е наблюдавано от някого. Веднъж излязла навън, тя изтича до ъгъла на Седемдесет и седма улица и Медисън, където имаше телефонна будка. С върховете на пръстите си, все още с гумените ръкавици, тя набра 911.

— Мисля, че нещо нередно се е случило на Седемдесет и седма, четиринадесети номер — каза тя, като преправи гласа си, говорейки през ръкава на пуловера си. — Чух изстрел.

Затвори телефона и буквално се сгромоляса от нерви. Като не искаше да бъде никъде около къщата на Лайънъл, когато пристигне полицията, оглушавайки карето, тя се отправи към Лексингтън авеню и бистротото, където бе оставила Ани. Не — помисли си тя, — не мога да отида там. Неистово започна да набира номера на справки от клетъчния си телефон, разбра номера на ресторанта и го набра. Сервитьорът бе доволен, че я чува. Попита дали всичко е наред.

— Всичко е наред — каза тя, като с мъка успя да запази гласа си равен. — Моята приятелка все още ли е там?

— Mais oui^[3] — помоли я да почака, докато отиде да я повика.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато Ани вдигне слушалката. Когато го направи, Аманда усети страха в гласа ѝ.

— Какво става? — попита тя възбудено.

— Да се видим на отсрещната страна на улицата.

— Добре. Да се погрижа ли за...

— Сигурна съм, че Лайънъл им е дал номера на кредитната си карта. Просто си тръгни.

— Добре. Веднага идвам.

Аманда почака пред вратата на една аптека, която бе затворена през нощта. Когато видя Ани да пресича улицата, тя излезе от сянката, махна ѝ и се смеси с някакви хора, които минаваха наблизо. Зави надолу към Трето авеню. Ани я последва. Когато бяха извън видимост от бистротото, Аманда се спря и изчака Ани да дойде при нея.

— Какво се е случило?

— Лайънъл е мъртъв — дори когато го изрече, не можеше да го повярва. — Прилича на самоубийство.

— Какво? — Ани бе потресена и не можеше да осъзнае какво ѝ казва Аманда. Но както и Аманда, и тя напълно отхвърли идеята, че

той е отнел собствения си живот. — Не е възможно. Не би се самоубил.

— Пистолетът бе в ръката му — Аманда си помисли, че е по-добре да не описва сцената с повече подробности. Ани вече се гърчеше.

— Не ме е грижа — каза тя. — Той не го е направил. Нямаше причина да го направи. Защо някой с живот като неговия ще си тегли куршума?

Защо наистина, помисли си Аманда. Действително бе облекчена, че реакцията на Ани бе същата, както и нейната. Това затвърди подозренията ѝ.

Една линейка наду сирените си покрай тях. Видът ѝ хвърли Аманда в сълзи. Ани също заплака, като прегърна приятелката си и се опита да я успокои. И двете знаеха, че това успокоение е всичко, което някой можеше да ѝ предложи. Нямаше начин да се обясни или да се разбере защо се бе случило всичко това.

— Ела с мен вкъщи — предложи Ани. — Можеш да останеш при мен тази вечер.

Аманда поклати глава и погледна часовника си. Беше десет без четвърт.

— Отивам на работа.

— Луда ли си? Ти си съсипана. Имаш нужда да се успокоиш. Трябва да вземеш успокоителни — тя погледна дълбоко в очите на Аманда и замижа от болката, която видя там. — И трябва да го оплачеш.

Аманда поклати глава и си пое глътка въздух, като се опита да спре сълзите си.

— Не. Най-доброто, което мога да направя, е да се върна към обичайните си задължения. Освен това ще бъда добре защитена, когато съм на работа.

Ани потрепери. Тя не бе в този свят от дълго време, но вече го бе намразила. Внезапно се запита какво ли ѝ струва на Аманда.

— Как ще се справиш...

— Ще се справя — настоя Аманда, като видя пред себе си деформираното лице на Лайънъл, кръвта по главата му. — *Защото трябва* — вътрешният ѝ поглед се премести към отвореното чекмедже и празния фотоапарат. — Ако това не е било самоубийство, някой ще

разбере, че Лайънъл Беърд и аз сме се познавали. Няма да мине много време преди да разбере защо.

— Тогава трябва да се скриеш — каза Ани, а паниката пронизваше думите ѝ.

— Знам — кимна Аманда, — но понякога най-безопасното място е да си изложена на всички погледи.

Първият случай, с който се заеха Аманда и Пийт, бе едно двойно убийство на „Лоуър Ийст Саид“. Двама членове на организацията „Бяла смърт“ бяха застреляни и лежаха в двора на едно училище. Поръсени бяха с толкова много *пропаин*, че изглеждаха като посипани със захар френски хлебчета.

— Какво стана с чистите екзекуции? — изсумтя Пийт, когато заобиколиха трупове.

Вместо обичайния единичен изстрел в главата, тези момчета бяха направени на решето с нападателно оръжие, вероятно с някой АК-47^[4]. Не само че лицата им бяха обезобразени и не можеше да бъдат разпознати, но и вътрешностите им бяха разпръснати из цялото баскетболно игрище на училището.

Аманда се зае да прави снимките си бързо и мълчаливо, изпълнявайки всичко машинално. Фокусираше, щракаше, правеше отметки в бележника си, фокусираше, щракаше и отново записваше допълнително. Пийт забеляза, че е по-тиха, отколкото обикновено, и вършеше всичко като автомат, но предположи, че всеки си има своето настроение. Може би сега бе времето ѝ за такова настроение.

Докато наблюдаваше бавните ѝ движения, той си спомни, че миналата нощ двамата с Джейк Фаулър бяха изпълнявали някакъв странен взаимен танц. Дойл присви очи, докато размисли над възможността Джейк да е направил нещо, с което да я нарани. Ако го бе сторил, по-добре да си пази задника. Пийт Дойл защитаваше приятелите си.

Като говорим за Дявола... — помисли си Пийт, като видя Джейк да слиза от едно такси и да се приближава към тях.

— Какво става с теб, Фаулър? Да не би да си далтонист? — извика той, като посочи към жълтата лента, която заграждаше района.

— Просто не мога да стоя далеч от теб, Дойл. Вероятно е заради онзи мъжки одеколон, в който се къпеш — Джейк повдигна лентата и се промуши под нея, без да е смутен от убийствения поглед на Дойл. — Вярваш или не, мой голям приятелю, тук съм по официална работа.

— Аха. А аз съм Брад Пит, който си търси роля.

— Дойл, Дойл, Дойл. Нямах съвест — възпря го Джейк, като говореше на Пийт, но наблюдаваше Аманда. — В случай че си забравил подробностите от моята ценна биография, знам едно или две неща за начина, по който работят престъпниците. Аз ги преследвах. Докладвах за тях. И като частен детектив ги следих, гоних ги и ги шпионирах, за да знам кой кога ще оплеска гърнето — той огледа телата. — Тук се води война, Дойл. Висшите офицери са достатъчно умни, за да знаят, че имат нужда от всеки боеспособен войник, който могат да съберат под знамената си — той се ухили на Пийт. — А това, в случай че не знаеш разликата — каза той, като посочи към стегнатия си корем, докато се подсмиваше на закръгленото коремче на Пийт — е едно боеспособно тяло.

Пийт изсумтя и се зае отново за работа, а наблюдателният му поглед не изпускаше Аманда.

— Хей — каза Джейк, — как я караш?

Аманда се страхуваше да го погледне. Беше успяла да потисне емоциите си, но те бяха толкова близко до повърхността, че всичко можеше да я изкара от равновесие.

— Добре — измърмори тя зад фотоапарата, като се помоли да не се разплаче.

Джейк дори и да си бе помислил, че тя се държи хладно и отчуждено, не направи никакъв коментар.

— Приятно гледане на още един кървав епизод от „Семейство Фюд“ — той се отдръпна, като направи на Аманда място за работа, но погледът му остана върху телата на двете момчета, които никога нямаше да станат мъже. — Нападателни оръжия. Боже, Боже! Конфликтът загрубява, нали?

Преди Аманда да може да отговори, пристигна специалната кола, с която щяха да откарат телата, и тя побърза да направи последните си снимки. Когато свърши, но преди Джейк да може да я въвлече в разговор, Пийт се приближи до двамата. Изглеждаше обезпокоен.

— Току-що се обади Клийлърд — съобщи. — Познавате ли онзи известен мъж от „Уол Стрийт“, за когото се писа, че изпирал пари от наркотици, Лайънъл Беърд? Намерен е мъртъв тази нощ. Очевидно самоубийство.

Аманда се смрази.

— Лайънъл Беърд? — Джейк бе зашеметен, но докато възприемаше информацията и наблюдаваше последните жертви на войната за пласирането на наркотици, които откарваха в найлонови чували, мозъкът му започна да бълва бюлетини от новини и заглавия на вестниците. — Той не беше ли обвинен напоследък, че е свързан с фамилията Савиано по някакъв начин?

— Да — кимна Пийт. — Мисля, че беше така.

Спомените на Джейк станаха по-избистрени.

— Чизъм го бе обвинил, че е изпирал пари на някакъв мъж на име Делла Робиа, който се оказал оръдие на фамилията Савиано. Какво мислите — попита той Пийт и Аманда, която се бореше отчаяно да изглежда така, сякаш това е наистина новина за нея. — Може ли смъртта му да се свързва с това? — той посочи към заминаващата кола с телата на убитите.

Мисълта, че смъртта на Лайънъл е свързана с нещо толкова мръсно като гангстерска война на наркотрафиканти направо поболя Аманда. Тя мразеше да привлича вниманието върху себе си, но ако не седнеше, щеше да повърне или да изгуби съзнание. Отиде до оградата и приседна на земята, като държеше коленете си до брадичката и поемаше дълбоко дъх. Пийт и Джейк изтичаха при нея. Пийт бе особено угрижен. Това не бе Макс, която познаваше. Никога не я бе виждал толкова колеблива, когато правеха оглед, независимо от отвратителността на гледката. Макс бе винаги твърда като скала, поради което момчетата обичаха да работят с нея. Той се наведе към нея и я погледна в очите. Притисна челото ѝ с ръка, като я провери дали има температура.

— Какво има, Макс? — попита той нежно. — Добре ли си?

— Не знам — промърмори тя, като скри глава в ръцете си и стисна очи, за да сдържи сълзите си. — Чувствам се малко неразположена. Само ми дайте минутка. Ще се оправя.

— Какво си яла тази вечер? — попита Пийт, поставил пръсти на пулса ѝ.

Аманда изведнъж си спомни, че не бе хапнала нищо.

— Нищо — каза тя. — Не бях истински гладна. Бях обядвала обилно.

Знаеше, че това няма да задоволи Джейк. Пийт бе друга история. Според неговите разсъждения само мъртвите пропускат да се хранят.

— Фаулър, бъди полезен с нещо. Намери някой магазин и донеси на партньорката ми нещо за ядене.

— Слушам, капитане — Джейк удари токове, но кимна на Пийт, сякаш да му каже: *Добър ход*.

Той се отправи по посока на „Хюстън Стрийт“, където бе сигурен, че ще намери някой ресторант или магазин. Пийт се увери, че Аманда е добре и по нейно настояване се върна да продължи работата си. След няколко минути тя бе до него и преливаше от извинения.

— Съжалявам, Дойл. Не исках да създавам неприятности.

— Недей да съжаляваш, Макс. Бъди признателна — той й се изхили похотливо, като предизвика усмивка, което бе всичко, което наистина искаше.

Джейк се върна с един съд със зеленчуков бульон, половин италианско хлебче и информация, която не подобри апетита на Аманда.

— Смъртта на Беърд е горещата новина навсякъде. Точно в момента предават най-вече съвсем обща информация, но започват да лансират идеята, че вероятно е имало нещо вярно в онези истории, които са слагали Беърд на един кантар с наркобароните.

— Не вярвам на това дори и за минута! — отговори рязко Аманда. — Тези статии съдържаха с нищо неоправдани намеци, които нямаха друга цел, освен да служат за безплатна реклама на един отчаян политик и за национална известност на една наета драскачка-репортер.

— Успокой се, момиче! — възпря я Пийт, някак си слисан. Нормалното поведение на Аманда бе това на пълна уравновесеност.

Джейк също бе озадачен от резкостта на репликата й.

— Да, наистина. Това бе просто предположение, един вид запълване на времето. Но почакай докато се съберат данни за това какво се е случило тази вечер. Между тази разплата на хората на Савиано и това, че Беърд си е пръснал мозъка, човек трябва да се зачуди дали двете събития не са свързани по някакъв начин.

— Като как? — попита тя рязко.

— Не знам точно, но тези заглавия не идват отникъде. Може и да не са сто процента точни, но вероятно е имало зад тях достатъчна истина, за да си позволят „Таймс“ и другите вестници да застанат на печелившата страна.

Това бе същото, което, бе казал и Лайънъл. Сърцето на Аманда се сви. Опита се да контролира емоциите си, но всичко, което можа да види, бе лицето на Лайънъл, обляно в кръв.

— Предполагам — искаше й се да поспори с него, да защити доброто име на баща си, но нямаше сили за това.

Като се съобрази с присъствието на Дойл и желанието на Аманда за уединение, и все пак угрижен, Джейк сложи ръка на рамото й и я попита отново дали се чувства добре. За щастие Пийт не беше пълен досадник.

— Почти привършваме тук — каза той, като се отдалечи елегантно. — Защо аз да не приключа, докато вие с Фаулър отидете до колата и изядете онази супа. Честно казано, скъпа, не изглеждаш чак толкова добре.

Аманда се усмихна, благодарна заради приятелството му и за разбирането му.

— Мисля, че така ще направя — промълви тя смирено.

За известно време не разговаряха. Аманда се хранеше, а Джейк я наблюдаваше. Когато цветът на лицето й се възвърна и тя дойде малко на себе си, благодари му за супата и за това, че я бе представил на семейството си.

— Наистина прекарах чудесно.

— Радвам се.

Той се облегна на вратата на колата и изви тялото си, така че да може да я вижда по-добре. Изглеждаше му измъчена и съсипана. Този следобед, когато се бяха разделили, тя бе въодушевена, красива и жизнерадостна. Какво се бе случило между тогава и сега?

— Според Грейс имаш постоянна покана. А аз? Аз трябва да кандидатствам за място на масата. Не казвай на никого за това, но не съм сигурен, че ще получа достатъчно гласове.

Аманда се насили да се усмихне.

— О, мисля, че Бари и Бренда са на твоя страна.

— Вероятно, но не мога да разчитам на Джослин и Брад. Може ти да имаш решаващия глас, знаеш ли? — онази приятна, бавна

усмивка се появи. — И така, какво ще кажеш? Ще застанеш ли зад мен, или ще гласуваш против?

— Зависи от настроението ми.

— Типичен отговор на жена.

Аманда го сгълча.

— Твърде много време се навърташ около Пийт.

Той се протегна за ръката ѝ.

— Бих предпочел да прекарвам времето си с теб.

Тя издърпа ръката си. Не можеше да му го обясни, но сега не бе времето за флиртуване или за задълбочаване на любовната им връзка. Баща ѝ лежеше в моргата с етикет на крака. Тя не можеше да го идентифицира или да приеме тялото му. Тази задача вероятно щеше да се падне на неговата измъчена от любов секретарка — Фреда Макдугъл. Едва не повърна, като си представи как Фреда се взира в обезобразеното тяло на баща ѝ. Не искаше никой да го вижда в това състояние. Искаше ѝ се и тя да не го бе видяла така.

Джейк не бе обезпокоен толкова от отдръпването ѝ, колкото от изражението на лицето ѝ. То бе тъжно, изплашено и изтерзано.

— Ако те притеснявам — каза той, — съжалявам, но не можах да се сдържа. Ти си просто най-прелестната жена, която съм срещал някога. Умна, упорита, нежна и смела. Мила с любопитните, прекалено покровителстващи майки, и нежна към очарователните, но палави деца. И ако, в случай че не си се поглеждала в огледалото напоследък, ти си страхотна, независимо дали лежиш до мен като гол модел на художник, или седиш в полицейската кола в синята униформа на полицейското управление на Ню Йорк.

Трогната до степен на невъзможност да изрече някакъв отговор, Аманда започна да плаче. Без да задава никакви въпроси, Джейк я придърпа към себе си и я задържа в прегръдката си.

Тя се опита да спре потока от сълзи, който течеше върху гърдите на Джейк, но това бе невъзможно. Беше твърде уязвима, твърде изплашена, твърде нестабилна, твърде съкрушена от битката, която бушуваше вътре в нея. За Аманда това бе познат сблъсък между инстинкта и нуждата. Нейната тренираност в „Програмата за защита на свидетелите“ я караше да излезе от колата и да си отиде сама, да оплаче Лайънъл самичка в апартамента си, да се измъкне от този мъж, преди да му е разказала неща, които не трябва. Но „Програмата“ не

беше я научила как да се справя с намирането на безжизненото тяло на баща ѝ или как да гледа пръснатата му глава, както изглежда, от неговата собствена ръка. „Програмата“ не беше я научила как да крие толкова всеобхватната ѝ мъка или как да заличи толкова остра злочестина. В този момент сърцето ѝ, макар и разбито и кървящо, имаше по-голяма власт над нея, може би защото раната в сърцето ѝ бе толкова дълбока и толкова неописуема. То я умоляваше да не бяга, а да се остави и да продължи да се успокоява в ръцете на Джейк. Той беше обичливо човешко същество. Сама бе изпитала това и бе станала свидетел отново тази сутрин при семейството му. Беше мъж, който знаеше как се чувства човек, загубил баща си.

И така, докато инстинктите ѝ продължаваха да излъчват предупреждения, Аманда се сгуши в Джейк и се предаде на нуждата си.

Аманда успя някак си да се стегне и да довърши смяната си, въпреки протестите на Джейк и Пийт. Джейк си тръгна, когато Аманда и Пийт бяха извикани да помогнат на колегите си при един случай на банков обир, който бе завършил лошо. Аманда обеща да му се обади на следващия ден. Когато свършиха смяната си, Пийт настоя да я придружи до тях. Беше девет часа сутринта, когато я остави пред апартамента ѝ.

— Не смей да се показваш довечера, ако не се напиш поне малко. Изглеждаш съсипана, Макс.

Аманда го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Дойл — каза тя, като слезе от колата и крадешком огледа района около сградата.

— Няма защо — извика той след нея. Пийт забеляза бързия оглед, нейната уплаха и нервност. Остана упорито в колата, докато тя се прибере благополучно в сградата, после се разходи до края на карето за няколко минути, за да види дали някой странник не приближава към сградата.

Влязла веднъж в апартамента си, Аманда направи обичайната си проверка за подслушвателни устройства и нежелани посетители. Всичко ѝ изглеждаше наред. Въпреки това Аманда остави оръжието до себе си. Разкопча ципа на раницката си и от един запечатан плик взе пластмасова торбичка, заредена с черни кутийки с ленти. Погледна я като хипнотизирана. Как бе успяла да направи толкова много снимки

при една толкова ужасна гледка. Тренираност, шок, любопитство или може би дори противопоставяне — каквото и да бе, тя знаеше, че тези снимки щяха да ѝ кажат какво се бе случило с баща ѝ. Като остави торбичката настрани и с поглед, вперен в лентите, сякаш те съдържаха някаква зараза, която ако се пусне, би причинила епидемия, тя се отправи към тъмната стаичка.

Когато Аманда се премести в този апартамент, тя бе преустроила един необичайно голям килер в тъмна стаичка, достатъчно широка, за да работи в нея със затворена врата, и достатъчно широка, за да побере принадлежностите ѝ, тя бе една от причините да наеме този апартамент. Преди да имаше кушетка или гардероб, тя купи и инсталира специален скрин, снабден със сгъваема масичка, лавици, място за складиране и специална част, която да държи увеличителя ѝ, която боядиса матовочерна, за да намали до минимум отраженията. Единственото нещо, което нямаше, бе ваничка, където да обработва снимките, но кухнята бе само на няколко крачки по-нататък. Изкушаваше се да се появят снимките незабавно, но като знаеше какво ще види, когато прояви образите, тя заключи, че няма тази сила — нито емоционална, нито физическа. Затвори вратата, отиде до шкафа за бельо и напъха торбичката в една празна кутия от прах за пране.

Когато се върна във всекидневната, мигащата лампичка на телефонния ѝ секретар я викаше. Ани се бе обаждала три пъти. Бет се бе обаждала, като бе използвала един от псевдонимите си. Беше много разстроена. Аманда предположи, че бе чула за Лайънъл. Тайлър Грейсън се бе обадил и също звучеше притеснено. Искаше да я види и настоятелно я молеше да отговори на обаждането му. Щеше да го направи, но по-късно. След като си вземеше горещ душ, силно питие и сън, от който имаше толкова голяма нужда.

Джейк също имаше няколко съобщения на телефонния си секретар. Майка му и сестра му искаха да го похвалят за Аманда. Областният прокурор искаше да си уредят среща, за да могат да продължат разговора си за ролята на Джейк в отряд със специално назначение към кметството. Холи Брендъл се чудеше защо не го е чувала от дълго време. Той се чудеше защо пък тя ще се чуди за това след цялото това време. Но съобщението, което го заинтригува най-

много, бе спешното обаждане от Памела Беърд, която искаше да го види възможно най-скоро.

[1] Обюсон — град в Централна Франция, известен с манифактурното си производство на килими и гоблени още от XVI век. — Б.пр. ↑

[2] Втвърдяване на смъртта (лат.) — втвърдяване на тъканите след смъртта, вследствие на химически промени в тъканите. — Б.пр. ↑

[3] Но да (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Автомат Калашников — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В далечината нещо избърмча, сякаш гладно насекомо се бе настанило върху прекрасно парченце кожа. Аманда размаха ръка из въздуха, а целта ѝ бе замъглена от съня. Бърмченето стана по-силно, по-заплашително. Сепната, Аманда се измъкна от ръцете на съня си, седна в завивките и грабна своята „Ремингтън“, която стоеше като пазач до леглото ѝ. Зареди я и я насочи, напълно готова да унищожи всеки и всичко, което се осмелеше да изпълни пространството на вратата към спалнята ѝ. Дъхът ѝ идваше на кратки, нервни изблици, но очите ѝ бяха твърдо вперени напред. Почака смутителят да се покаже сам, но порталът остана празен. Аманда се пребори да проясни главата си. Противното пищене бе настоятелно. Най-накрая го разпозна — звънецът от входа на сградата, и си позволи да издиша. Изхлузи се от леглото и като държеше пушката от едната си страна, се запъти към домофона.

— Кой е? — попита.

— Тайлър. Трябва да те видя.

— Дай ми една минутка.

— Добре. Ще почакам тук долу, ако искаш.

— Моля те.

Аманда изтича до банята, изми се, навлече тънки панталони и тениска, пъкна своя „Ремингтън“ под леглото и пусна Тайлър да влезе. Докато той изкачваше трите етажа, тя сложи кафе. Когато отвори вратата, очите му бяха подпухнали, видът на лицето му бе като неопечено тесто. Имаше нужда от кафе точно толкова, колкото и Аманда.

— Чу ли за Лайънъл Беърд?

Той премина покрай нея в апартамента ѝ, сякаш бяха по средата на някакъв разговор, вместо в началото. Беше развълнуван и се разхождаше из всекидневната, като че ли избирането на място за сядане представляваше огромна дилема. Огледа кушетката и столовете, като възприемаше, размишляваше, чакаше някой от тях да

му направи предложение. В края на краищата седна на кушетката и пак продължи да не го свърта. Сложи една възглавница зад гърба си, друга под лакътя си и после ги пренареди отново. Аманда го съжали за безпокойството му. Като оставим настрана шока от това, че някой, когото е познавал, се е самоубил, Лайънъл беше от „Беърд, Натансън и Спелинг“. Персоналът сигурно жужеше от загриженост кой ще поеме управлението, как ще се отрази това на компанията, клиентите, индивидуалните работни места, резултатите. Мъжете в съперничество за ръководител съдружник вероятно трябваше да са практически шизофреници. Повечето, като Тайлър, бяха възхвалявали в лицето Лайънъл, а в същото време шушукаха за най-различни негови недостатъци зад гърба му. Сега той бе мъртъв и те се чувстваха притеснени, може би дори изпълнени с разкаяние. В същото време една огромна възможност току-що им се бе предоставила.

— Чух за това снощи от екипа, с който работих — каза прозаично Аманда.

— Той се е самоубил — лицето на Тайлър изразяваше недоверие. — Защо би го направил?

— Нямам представа.

— Нито пък аз — промълви той, като изглеждаше разколебан и слисан.

Аманда се извини и отиде към кухнята. Беше ѝ по-лесно да разговаря с него от разстояние. Тайлър изглежда не забеляза нейното отсъствие. Беше твърде зает да преживява. И размисля.

— Веднъж чух, че хората, които извършват самоубийство, не искат да умират, те просто искат да сложат край на болката. Каква болка, мислиш, е измъчвала Лайънъл?

Аманда се наведе над мивката и преглътна трудно. Трябваше да установи контрол над емоциите си. Всички щяха да говорят за Лайънъл. Трябваше да намери начин да се владее на обществени места.

— Този мъж имаше всичко. От какво ли би могъл да бъде депресиран?

На Аманда ѝ се прииска да има отговор. Тя сложи кафето върху един поднос и го занесе във всекидневната. Каквото си беше галантен, Тайлър стана, взе подноса от ръцете ѝ и го постави върху масичката за коктейли. Аманда наля вдигащото пара кафе и предложи на Тайлър

тост и черешово сладко. Той отказа, но тя имаше нужда да похапне, за да издържи.

— Апартаментът ти е чудесен — каза Тайлър, като направи плах опит за учтив разговор.

— Благодаря — тя хвърли поглед през рамо към букета, който той бе изпратил. — Твоите цветя със сигурност освежават обстановката.

Той кимна и се усмихна за кратко, но мислите му продължиха да се носят другаде. Както и нейните. Тя си мислеше за цветята на Тайлър и си спомни за розовите камелии, които стояха на нежно бдение до леглото ѝ. Погледна към Тайлър, който седеше от другата страна на кушетката, и видя Лайънъл, който пиеше вино, дразнеше я за приятелите ѝ, правеше ѝ комплименти за тапицировката ѝ. Като се страхуваше, че може да се увлече и да предизвика нежелани въпроси, тя сведе поглед и духна кафето си.

— Това е крайният резултат от себелюбието — промълви Тайлър. — Бум! Ти си извън твоето нещастие, докато някой друг разчиства бъркотията, която си оставил след себе си.

Аманда се сви при неговата преднамерена критика. Искаше да защити Лайънъл срещу обвиненията на Тайлър, но не успя да намери гласа си. Освен това не мислеше, че Тайлър очаква отговор. Той сякаш водеше разговор със себе си.

— Имаше всичко, за което да живее — продължи той.

— Доколкото *ти* знаеш — уточни Аманда, сякаш тя също вярваше, че Лайънъл не е посегнал сам на живота си. Честно казано, в този момент не знаеше какво да си мисли.

— Вярно е. Познавам го само от работата му. Всичко, което знаех за личния му живот, идваше от колонките за клюки във вестниците и списанията.

— Това не е точно надежден източник, бих казала.

Тайлър гледаше глупаво, сякаш току-що бе хванат да чете някакъв таблоид.

— Мислиш ли, че новината за онзи мъж, Делла Робиа, го е подтикнала към крайна стъпка? — ако Аманда трябваше да говори за това, реши, че може да получи отговор и на собствените си въпроси.

— Може би. Понякога хората посягат на себе си по силата на вътрешен импулс — Аманда го изгледа подозрително. — Нещо ги

подтиква, нещо, което заплашва да ги опозори или да ги унижи. Смъртта се явява като единствения възможен изход и те го приемат.

— Доказателствата толкова уличаващи ли бяха?

— Само за хората, които не разбират от този бизнес.

— Хора *като* мен, имаш предвид.

Тайлър се усмихна снисходително.

— С цялото ми дължимо уважение, да. Хора като теб. Виж, ние сме в един период, свързан с покачване на цените, когато инвеститорите поемат големи рискове, защото очакват големи печалби. Тонове пари текат през Уолстрийт в момента. Кой може да каже колко от тях са били изпрани?

— Съзнателно или несъзнателно?

— И двете.

Аманда се зачуди дали ръцете на Тайлър овлажняват някога.

— Откъде мислиш, че Холи Брендъл получава информацията си?

Тайлър сви рамене.

— Източниците биха могли да бъдат много. Не забравяй, че Лайънъл Беърд не бе Господин Добродушност. Създал си е доста врагове по пътя на изкачване на служебната стълбица.

Аманда трепна. Когато Лайънъл бе жив, тя можеше по-добре да се справи с коментари като този. Ако Тайлър бе забелязал изчервяването ѝ от неудобство, той не го направи на въпрос.

— Кой знае... Може да е бил прав, като е приел, че бандитите са предали онази информация на Чизъм. Това е напълно възможно. Те биха предпочели да раздухат пресата за Лайънъл Беърд, отколкото за онова, което е намислил Малкия Рей Савиано.

Аманда си представи онези две момчета, които лежах мъртви в двора на училището. Почти можеше да види ужаса в очите на техните майки, когато са им съобщили какво се е случило. Тези момчета може да са били пласьори или дори убийци, но бяха също и синове на майките си.

— Добре ли си? — попита Тайлър, като започна да се тревожи за печалната маска, която изглежда бе залепнала на лицето ѝ.

Тя свъси вежди.

— Работата ми винаги е пред очите ми — въздъхна глухо. — Толкова голяма част от нея е свързана със смъртта...

— Не исках да те потискам — рече със съжаление Тайлър. — Аз бях... не знам, ошашавен от новината. Имах нужда да поговоря с някого и си помислих за теб — той се усмихна. Тя направи опит да отвърне на усмивката му. — В действителност мисля си за теб много — призна й. Светлосивите му очи бяха вперени в нея. — В случай че не си се досетила: влюбвам се отново в теб, Аманда Максвел.

Аманда не знаеше дали да се засмее, или да заплаче. Не знаеше дали това е една от Божиите шеги, но тъкмо когато животът ѝ се сгромолясваше около нея, двама невероятни мъже бяха направили стъпка, за да ѝ направят признание в любов.

— Трогната съм, Тайлър, наистина, но сега не е точно времето... Не мога да ти обясня, но...

Като търсеше подходящите думи, Тайлър си направи бързо собствени заключения.

— Увлечена си по някой друг ли? — беше толкова унил, че тя не можеше да не бъде поласкана.

— Не съвсем — тя се разбъбри, защото не искаше да отблъсне Тайлър. Искаше просто да го сложи върху някоя лавица, докато този ураган, каквато представляваше животът ѝ, поутихне, за да можеше да го погледне като ухажор. — Поради причини, които не бих искала да ти разкривам сега, единственият, по когото съм увлечена през тези дни, съм аз, а аз съм труден човек.

— Добре, няма да те притеснявам, но запомни, че не се отказвам лесно.

— Разчитам на това...

Той погледна към часовника си, като вероятно търсеше елегантен начин да си тръгне.

— Трябва да се връщам в офиса. Едва ли е необходимо да казвам, че там цари пълен хаос.

— Обзалагам се, че е така — една мисъл я споходи. — Как се оправя Фрийда Макдугъл с всичко това?

— Тя нарочно произнесе името неправилно, като се надяваше той да сметне, че въпросът ѝ е прозвучал под напора на момента.

— *Фреда* — поправи я той. — А ти откъде я познаваш?

— Гледах как я интервюират по телевизията оня ден. Нещо за някаква си любовна афера, която е имала със служител, който предпочел да се самоубие, вместо да отиде в затвора.

— Дъглас Уелч.

— Помислих си, че тя разказваше така, сякаш Лайънъл Беърд е любовта на живота ѝ, а не Дъглас Уелч.

— Тя вероятно е украсила цялата тази история.

— Наистина ли? Мислиш ли? Защо би го направила?

— Погледни я — каза Тайлър с открита неприязън. — Тя е толкова грозновата. Вероятно го знае. Може би иска светът да си мисли, че невинаги е била отегчителна стара мома, че някога е била желана жена, която е имала страстна любовна връзка. Кой може да каже? Кой наистина го е грижа? — внезапно, нетърпелив да си тръгне, той стана. — Съжалявам за безпокойството.

Аманда взе лицето му в своите ръце и го целуна нежно.

— Въобще не си ме обезпокоил, Тайлър. Хареса ми много да пия кафе с теб.

— Беше хубаво — промълви той, като я целуна, не искаше да се отдели от нея. Тя го наблюдава как тича надолу по стълбите, заключи вратата след него и се върна в спалнята си. Изморена и разстроена, легна в леглото, като се опита да намери утеха в своето гнездо в розово и бяло. Обърна се към нощното шкафче, където стояха розовите камелии, протегна се и погали венчелистчето на един от цветовете. Меката като кадифе материя предизвика такива силни спомени, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

Направи усилие да си представи отново Лайънъл жив, но образът му в смъртта бе твърде силен. Колкото и да се опитваше, не можеше да изтрие гледката с тялото му върху оня стол, напоено в собствените си нечистотии, опръскано с парчета от собствения си мозък. Просто гледката бе твърде отвратителна, за да размишлява, и все пак умът ѝ отказваше да я отстрани или дори да позаглади ръбовете ѝ. Тя си помисли, че потискането трябваше да защити психиката от болката, да изтрие онова, което бе твърде трудно за понасяне. Защо умът ѝ настояваше да ѝ представя този вид на Лайънъл така натрапчиво?

Може би защото въпреки преобладаващата сила на доказателствата, тя не вярваше, че той може, или би постъпил така със себе си. *Или с нея.*

Памела Беърд бе съкрушена от мъка. Предната нощ, по време на непоносим промеждутък на безсъние, филмът, който гледаше, бе прекъснат с новинарски бюлетин. Снимката на Лайънъл се появи на екрана и сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите ѝ, съмнително бе по това време да съобщят за някоя от неговите успешни бизнес сделки. Тя сграбчи пижамата си и я притисна до тялото си, сякаш хладът, който усети, можеше да бъде париран от една украсена с пух от марабу нощница. Когато коментаторът изрече: „Смъртта на Лайънъл Беърд очевидно е резултат от самопричинена огнестрелна рана...“, Памела чу един писък. Притисна ръце към ушите си, но пищенето не спря. Необходимо ѝ бе известно време, за да осъзнае, че самата тя издава този проглушаващ ушите писък.

Когато истерията ѝ утихна, тя телефонира на Джон и му предаде ужасяващата новина. Половин час по-късно той бе в апартамента ѝ, с лекар, който ѝ предписа успокоително.

— Ние ли му сторихме това? — прошепна тя все още трепереща.

— Не, скъпа — искаше да я успокои, но на някакво ниво искаше да убеди и себе си, че те наистина нямаха вина. Той не харесваше Лайънъл, но никога не бе пожелавал смъртта му. Да остане без средства, може би. — Лайънъл е гостувал на демони.

Памела се съгласи, разплакана. Всички знаеха, че Лайънъл със сигурност се измъчваше от смъртта на първата си жена и дъщеря. Разбира се, само Памела знаеше докъде се простира тази негова рана. Тя бе огромна, вездесъща и натрапчива. Дори когато двамата с Лайънъл бяха на върха на страстта си, тя можеше да почувства, че канонизираната Синтия Стантън Беърд лежи до тях.

Въпреки че Лайънъл бе настоявал, че чувствата му са породени от мъка, Памела чувстваше и известно количество вина. Тя заключи, че ако можеше да разкрие произхода на тази вина, да я смекчи и да я отстрани от брака си, Лайънъл щеше най-накрая да остави скъпата, покойна Синтия да почива в мир и да гледа на Памела като на истинската любов на своя живот. С тази благородна цел в главата тя се сприятели със злочестата госпожица Макдугъл. Естествено, Фреда бе твърде щастлива, че може да подхрани Памела с подробности за работите на Лайънъл по онова време, като украсяваше спомените си със слухове около възможната му връзка с нейния любовник, Дъглас Уелч.

Дълго време Памела бе пазила тази информация скътана в едно надписано отделение: в случай на нужда. Заплашена и наранена, тя можеше да бъде само много щастлива да се гмурне в своя тайник и да захрани с тези слухове Холи Брендъл. Кое то бе предизвикало серията от статии в „Телеграф“. Кое то пък можеше на свой ред да е ускорило смъртта на Лайънъл.

Тя започна да плаче, почти обзета от конвулсии.

— Ако нещо, което сме направили, е сложило това оръжие в ръката му — изхлипа тя, като не можеше да си се представи да съществува в един свят без Лайънъл, дори още по-неспособна да се справи с осъзнаването, че може в някаква степен да е виновна, — никога няма да мога да си го простя. Или на теб.

Джон настръхна.

— Лайънъл е направил сам това със себе си, Памела. Нямаме нищо общо със смъртта му, разбираш ли го?

Памела разбра само, че мъжът, когото бе обичала, си бе отишъл, и че мъжът, с когото беше в момента, не можеше да е по-малко угрижен.

Джон остана с нея докато тя заспа, после предпочете да си тръгне, вместо да срещне ордата репортери, които със сигурност щяха да се настанят край къщата на Памела до сутринта. Памела щеше да бъде разстроена, когато се събуди, но той трябваше да се грижи за кампанията си. Когато Лайънъл бе жив, да го очерни бе в негова полза. Сега, когато бе мъртъв, да лансира тази история бе задължение. *Е — размисли Джон, — ако не можеш да кажеш нещо хубаво... кажи възможно най-малко.*

Въпреки успокоителното сънят на Памела бе на пресекулки. Приятни сънища се смесваха с отвратителни кошмари, когато подсъзнанието ѝ се вкопчи във въпроса за причината за смъртта на Лайънъл. Сънят създаде една измислена история, в която тя игра героинята, която дебне противниците и убива престъпниците, които търсеха как да навредят на нейния герой. От време на време престъпникът показваше едно лице, понякога то бе нейното. Памела се мяташе и обръщаше, като се опитваше да избяга от самовнушената вина. Подсъзнанието ѝ вероятно запълваше дълбочините, за да намери опрощение на греховете ѝ, защото в някакъв момент тя издълбаваше името, Макс, и рисуваше лицето на дявола върху нея. Памела гонеше

образа от тази млада фурия, като търсеше как да я изтрие от сънищата си, но безлицевата магьосница продължаваше да я преследва. Коя бе тя? Нима просто нейната младост бе задържала Лайънъл в такова робство? Или имаше нещо друго, нещо далеч по-скрито и коварно?

Когато най-после Памела се събуди, беше сякаш окъпана от триумф, не само защото бе взела връх над врага си, но и защото бе успяла да се изчисти от вината си. *Това не бе моя грешка* стана мантра, която тя повтаряше отново и отново, като смиваше от себе си всяка отговорност и прехвърляше вината върху младата жена, в която, по думите на Фреда, Лайънъл бе влюбен до уши.

Докато пиеше чая си и се надяваше, че лайката ще успокои разклатените ѝ нерви, Памела работеше над установяване на достоверността на теорията си, че онази хитра лисана носи някаква отговорност за кончината на Лайънъл. Когато си припомни собствените си срещи с Лайънъл през последните шест месеца, тя призна, че той се бе държал войнствено с нея, но това не бе новост за него. Лайънъл никога не е бил човек, с когото да се живее лесно. Тя приписа част от възгубите му обноси на процедурите по развода им: той се проявяваше като почти хулиган, защото без значение какво говореше, тя никога не повярва, че наистина иска да разтрогне връзката им. Считаеше, че той я наказва за това, че е с някой друг. Когато преценеше, че е страдала достатъчно, той щеше да я помоли да скъса с Джон — което тя щеше да направи на мига — и тогава щеше да я покани отново в живота си и леглото си.

Изглежда срещите им доста неочаквано се превърнаха в заяждания. Той спря да отговаря на телефонните ѝ обаждания. Беше рязък, когато разговаряха. Говореше ѝ грубо, озъбваше ѝ се, понякога бе жесток, като онази нощ в галерията, когато бе толкова ужасен, че тя нямаше друг избор, освен да го накаже, като разкаже всичко, каквото знаеше, на Холи Брендъл.

Като си мислеше за това сега, то ѝ изглеждаше очевидно. Точно по времето, когато Макс навлезе в живота му, той стана необичайно загадъчен за това какво прави и с кого. За един мъж, който никога не се бе срамувал да парадира с многото жени в живота му, това би трябвало да бъде сигнал за тревога. Фреда, която знаеше за последното му увлечение, би трябвало да е разтревожена за това колко потаен бе станал. Памела, която бе осведомена за последната любовница на

Лайънъл, би трябвало да разбере, че такава крайна съдържаност от тайни наслади бе знак за тревога. И двете трябваше да обърнат повече внимание на Макс.

Докато те не правеха нищо, освен да кършат ръце, тази жена омайваше Лайънъл, оплиташе го, изсмукваше от него всичко чувствително и го оставяше незащитен и уязвим. Тогава вероятно тя го бе принудила да направи неща, с които той не би могъл да живее, насилвала го е, докато той нарани хора, без които не можеше да живее — *като нея*, насилвала го е, докато накрая е нямал друг избор, освен да сложи пистолет в устата си и да натисне спусъка. Това бе единственото обяснение, до което може да стигне Памела: Дяволът бе направил това с него.

Разтреперана, Памела се гърчеше под завивките и търсеше убежище и отговори. Като не намери нито едното, нито другото, тя остави мислите си да препускат и почти се превърна в зрител, докато прескачаше над препятствията, с които бе осеяно недалечното ѝ минало, и я караха да се препъва: финанси, зависещи от волята на друг, несигурност, ревност, несподелена любов, която я бе принудила да направи ужасни неща просто за да си отмъсти. Гневът потисна мъката и самобичуването ѝ и тя обвини Лайънъл за всичко. Беше негова грешка, че тя се бе превърнала в стара вещица, негова грешка, че се бе съюзила с най-големия му враг, негова грешка, че толкова се бе отчаяла, че изкара мръсните му ризи на показ, негова грешка, че техният брак...

Памела подскочи така, сякаш някой бе запалил огън под краката ѝ. Погледът ѝ бе тревожен, а дъхът ѝ беше застинал някъде между дробовете ѝ и носа ѝ. *Техният развод*. Зелените ѝ очи се присвиха, когато цветът се върна на бузите ѝ и устата ѝ се изкриви в широка, неестествена усмивка. Двамата с Лайънъл не бяха разведени. Това я правеше негова *вдовица*. И негова *наследница*.

Тя грабна телефона и набра номера на адвоката си. Той бе чул новините и бе предвидил позвъняването ѝ. Да, тя и Лайънъл бяха *все още* женени. Според закона това ѝ даваше право на достатъчно голяма част от собствеността на Лайънъл, независимо дали той ѝ бе завещал нещо, или не. Да, Памела Беърд Ричардсън щеше да получи онова, което ѝ се полага.

Тогава тя се обади на Джейк Фаулър, защото искаше Макс да получи онова, което пък се полага на нея.

Бет помисли, че ще полудее. Сам бе извън града. Не можеше да се свърже с Аманда. А Лайънъл бе мъртъв. Знаеше, че не трябваше да нарушава съществуващия ход на събитията, но и не бе в състояние да преподава в клас. Обяви, че е болна, защото точно такава беше.

От момента, в който чу за смъртта му, тя остана прилепена до телевизора, като превключваше каналите, търсеше новини или коментари. Слушаше всекиго и всички, които имаха да кажат нещо за самоубийството му. Може би някой щеше да ѝ обясни защо този мъж бе посегнал на живота си. Както всички други и тя бе в недоумение.

Онзи Лайънъл Беърд, за когото се бе омъжила, никога нямаше да посегне на живота си, той бе твърде себелюбив, за да повярва, че светът може да съществува без него. Лайънъл Беърд от днешно време, когото познаваше, бе по-мек, по-доволен човек — мъж, който се наслаждаваше на втория шанс, който животът му бе дал, един мъж, който гледаше напред, а не бе нечия изгубена душа, която се взира в край без изход.

Аманда не го знаеше, но след срещата им в „Уисконсин“ Лайънъл бе свикнал да ѝ пише — чрез Службата, разбира се. В повечето от писмата си пишеше за Аманда: или споделяше с Бет каква изключителна млада жена е тяхната дъщеря, или я питаше що за дете е била. Пасажите бяха огрени от гордост от изкуството ѝ и, макар и неохотно, за това колко добра е тя в онази своя вампирска дейност, която нарича работа. Той я бе информирал за изложбата ѝ в галерията, беше ѝ изпратил снимки на безрадостните пейзажи, които той бе купил, и изрезки от списанията. Беше разказал надълго за срещите си с Ани Харт, като бе осведомил Бет както за добрите си впечатления от нея, така и за резервираността си. И я държеше в течение на всеки разговор, който бе провел с дъщеря си за бъдещия зет. Седмици преди Аманда да бе имала онзи разговор с Бет за чановите и звънците, Лайънъл ѝ бе доставил удоволствие с неговата версия за биографиите на двамата мъже. Беше направил така, че и двете да звучат с твърде характерни индивидуални особености, за да послужат за сватбен материал, но Бет прие, че това е, защото Лайънъл не можеше да понесе

мисълта, че Аманда ще бъде предадена в ръцете, на който и да е друг мъж — освен в неговите.

Той често я разпитваше за нея, като балансираше по опнатото въже между любопитството и питането. Познавайки Лайънъл, Бет оцени усилието, което му струваше, да не изглежда като господар. Правеше му чест, че той успяваше, и затова тя отговори на всичките му въпроси, с изключение на онзи, който остана незададен: „Би ли могла да ме обикнеш отново?“

Въпреки че не би признала това пред никого, включително и пред Аманда, неговите писма я караха да се чувства като безгрижна девойка. Лайънъл бе един романтик и докато я ухажваше, наистина между редовете, чувството, вложено в писмата, бе живо и осезаемо. Дотолкова, че бе засегнато и самолюбие на Сам. Той изпращаше тези писма, знаеше за съществуването им, но защото Бет ги считаше за лични, не знаеше нищо за съдържанието им.

Нормалната процедура изискваше тя да върне тези писма на Службата. Бет се подчини, но заобиколи правилата. Чете писмата толкова пъти, докато запомни всяка дума, после ги нарязва пред Сам, вместо да му даде възможност да ги прочете. Това разтревожи Сам и той ѝ го каза, но засегнатото му честолюбие не убеди Бет да сподели размишленията на Лайънъл с него. Сам не я насили. Знаеше от опит как да постъпи. Той и колегите му бяха научили Бет как да прикрива емоциите си, ако станеше нужда. Да избегнат ситуация, когато тя станеше неудобна или заплашителна. Бяха я тренирали да върви, без да се обръща назад. Ето защо, ако Сам имаше някакви възражения, той си ги запази за себе си.

Всичките тези години под друга самоличност бяха твърде трудни за Бет, но я бяха закалили. Товарът на продължителното криене бе тежък. Понякога опасенията, потиснатостта и трудностите се изграждаха, втвърдяваха се в една дебела защитна черупка, в която бе почти невъзможно да се проникне. Като някоя костенурка Бет си показваше главата навън и пълзеше бавно през ежедневието. Но когато светлината бе твърде ярка или усетеше опасност пред себе си, или просто не искаше да се справи с играта на отгатване, каквото представляваше животът ѝ, тя се връщаше отново в онова тъмно и тихо място, където можеше да бъде сама. И да бъде такава, каквато е.

Писмата на Лайънъл се превърнаха в покана да се изплъзне от това тежко бреме. Свободна, дори и само за тези кратки минути, които ѝ бяха нужни, за да ги прочете, те позволиха на Бет да се върне обратно в онези години, когато родителите ѝ и брат ѝ бяха живи, когато двамата с Лайънъл бяха едно семейство, когато най-големият проблем, който имаше, бе да жонглира с куфарче, бебе и торба с продукти от магазините. Свободна да се разхожда между ограниченията на тези страници, тя си позволи да помечтае да заживее нормален живот, да прави нещата, които правеха обикновените семейства, като например споделяне на истории за миналото и показване на снимки на роднини и честно общуване с приятели.

Тя обичаше Сам и се съмняваше, че би го напуснала някога заради Лайънъл, но както бе казала на Аманда: Сам бе нейният избор в този живот. Ако този живот се промени, можеше да има и друг избор. Можеше да вземе и други решения.

Лайънъл бе мъртъв. Сега тя никога нямаше да ги узнае.

Във фотографското ателие за едночасови снимки имаха много работа. Беше почти пред затваряне и служителят на гишето бе изморен и сърдит. Той вземаше квитанциите на клиентите, намираще снимките им, прибираще парите им и се прехвърляше на следващите, нетърпелив да изпразни ателието, така че да може да си отиде вкъщи. Един мъж плати за снимките си и отстъпи настрани, за да може да ги разгледа набързо. Никой не му обърна никакво внимание, защото не изглеждаше, че има нещо нередно. Повечето от хората преглеждаха снимките си, преди да излязат от ателието. Бяха любопитни да видят какво бе уловено на лентата.

Но този мъж не бе като повечето хора. И това не бяха неговите снимки.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Престъпната част от населението на Ню Йорк вероятно подражаваше на съботяните и бе спряла опустошенията си, защото в криминалния отдел денят течеше бавно. Когато Аманда се появи на работа тази сутрин, ѝ казаха, че само ако имат нужда от тях навън, ще ги повикат, а иначе двамата с Пийт бяха определени да прекарат деня в отдела. За Аманда, която искаше да научи колкото се може повече за смъртта на Лайънъл, това бе добра новина. Като останеше в управлението, щеше да има достъп до документи, а и щеше да бъде в състояние да полюбопитства наоколо.

Друга добра новина бе, че Клийлънд Джоунс и Харпо Фоли — екипът, който работеше по случая, също бяха в отдела. И както бе очаквала, всички говореха само за този случай. Когато Аманда се върна в кабинета, след като се бе отбила до кафенето, Клийлънд вече захранваше своите приятели с подробности за нашумялото самоубийство. Балистичната експертиза показваше, че куршумът трийсет и осми калибър, който бяха намерили в една отливка на тавана, носи белезите на револвера в ръката на Лайънъл. Небцето и пръстите на дясната му ръка имаха обгарения от барут, съпоставими с близък изстрел от оръжие. Пътят на пораженията, както и полетът на куршума, бяха също съпоставими с тези от пистолет, насочен към небцето му. Първоначалната токсикологична картина показва отсъствие на алкохол, наркотици и обикновени отрови. Тестовете за нещо по-екзотично изискваха специално разпореждане и допълнително време за изследване в лабораторията.

Докладът на полицаите от отдел „Убийства“ при деветнадесети полицейски район изглежда също потвърждаваше хипотезата за самоубийство. Входът към библиотеката бе заключен. Охранителната система бе включена. Жертвата бе единственият човек в къщата. Според персонала неделята бе почивен ден за всички, с изключение на един охранител, дежурен през тази нощ — Бруно Витале.

Пийт попита:

— Витале ли е този, който се е обадил на 911?

Клийлънд прелисти доклада.

— Не. Била е жена. Твърдяла, че е съседка, но разследването още не е разкрило някой, който да признае за обаждането.

Харпо — млад мъж с къдрава светла коса, сви рамене.

— Не съм изненадан. Никой не иска да се забърква в нещо мръсно, особено в тази част на града.

Благодарна, че никой повече не задълба по въпроса, Аманда се обади:

— Охранителят бил ли е в къщата? — беше любопитна за светлината в онази спалня на горния етаж.

— Не. Той се показва, когато пристигнаха униформените полицаи.

— И така къде точно е бил този нает Херкулес, когато Беърд си е пръскал мозъка? — Пийт гледаше с пренебрежение на високоплатените яки мъже в модни костюми, като ги сравняваше с горилите пазачи в евтин бар. Не беше единствен в това си мнение.

— Той каза, че старият мъж планирал да прекара нощта в работа и го помолил да отиде и да му купи храна.

Това пасва — помисли си Аманда. Лайънъл никога не водеше охранител със себе си, когато се срещаше с нея.

Хари Бенсън, който бе влязъл няколко минути преди това, изглежда бе скептичен.

— Това са петнадесет минути, най-много. Какво би направил Беърд? Моли Витале да купи нещо за хапване, пъхва оръжието в устата си и чака да се затвори вратата, преди да дръпне спусъка?

Клийлънд вдигна ръка да усмири коментарите, които достигаха до него.

— Витали е отишъл в един ресторант в Малката Италия.

— Малката Италия? — изкиска се Пийт с повдигнати вежди. — Нима всички пицарии на „Ъпър Ийст Сайд“ са били затворени поради отпуск? Или Витале е стачкувал за повишение на заплатата?

Клийлънд се опита да покаже безизразно лице.

— Отишъл е да купи любимото ядене на Беърд: наденички „Кортиле“ и пиперки.

— О, извинете ме...

— Запуши си устата, Дойл.

— Кой от колегите от деветнадесети район работят по случая? — попита Аманда.

Харпо отговори:

— Грийн и Морън.

— Разказът на Витале потвърждава ли се?

— Изглежда.

Това означаваше, че работата не е доведена докрай.

— Кой е направил снимките? — Аманда се молеше гласът ѝ да звучи съвсем обикновено, като въпрос на един професионалист към друг.

— Искаш ли да дойдеш до тъмната ми стаичка и да се възхитиш на таланта ми? — похотливо я запита Харпо.

Тя го стрелна с такъв поглед, сякаш той току-що я бе залял с вода.

— Колко си жалък...

Като една от малкото жени от персонала тя приемаше някои неприлични коментари и похотливи погледи като част от обикновения ход на нещата. Не би поощрила това поведение от страна на никого, но знаеше мястото на тези момчета. Клийлънд, Хари Бенсън, Харпо и особено Пийт я считаха за приятел и уважаван колега. Имаше разлика между закачките и грубите шеги. Аманда знаеше кое какво е. Както и те.

— Снимките тук ли са, или в лабораторията? — Пийт бе любопитен, колкото и нея.

Харпо каза, че ги е получил обратно тази сутрин.

— За Бога, Фоли, нима имаш нужда от гравирана с името ти покана?

— Добре, добре — Харпо извади дебела папка от една купчина на бюрото си, разбута всичко друго настрана и започна да разстила снимките.

Аманда си наложи да бъде твърда, преди да се приближи до бюрото. Срещу нея бе Лайънъл, както го видя за първи път: от разстояние, с отпуснато тяло, с глава, превърнала се в мека, безформена маса, заобиколен отвсякъде с руините на тялото му. Тя застана до другите, като се опита да не показва повече вълнение, отколкото ако разглеждаха снимките на някоя непозната жертва. Беше почти невъзможно, но някак си успя.

Като знаеше, че е твърде пристрастна, за да анализира ситуацията ясно, тя слушаше внимателно размишленията на останалите. Те бяха професионалисти, без предубеждения или пристрастия. За нещастие техните заключения бяха същите, както и на колегите им от деветнадесети участък: *самоубийство*. Никаква бележка. Никаква явна причина. Никакъв знак, за какъвто и да е свидетел. Дори и при това положение, Харпо каза, че Кейлеб Грийн планира да посети отново местопрестъплението. Той не харесваше чисти, лесни случаи, дори самоубийствата, особено когато жертвите бяха видни личности, които имаха всичко, за да живеят добре.

— Какво търси Грийн? — каза Пийт. — Някой вторичен изстрел? Репутацията на Беърд бе тръгнала за боклука. Пресата го гонеше както кучето гони кокал. Ако е направил нещо мръсно и е знаел, че ще излезе наяве... Хей! Това може да бъде достатъчен мотив!

— Онази цинична статия на Брендъл го обвиняваше, че от дълго време е изпирал пари — Хари Бенсън, един от по-учтивите в службата, изглежда размишляваше на глас. — Ако може да се вярва на това, агентите на ФБР щяха да са отдавна по петите му. А те не са.

— Доколкото *ти* знаеш. Може би мрежата е щяла да се затвори — вметна Пийт.

Бенсън не беше убеден.

— Не я виждам тази Брендъл като някоя способна да проведе разследване репортерка. Тя е кариеристка, която е манипулирана от онзи въздухар — Чизъм.

— Добре, но защо един мъж, който има всичко, се самоубива?

Бенсън поглади брадичката си и разгледа снимките.

— *Ние* мислим, че той е имал всичко. Може би *той* не е мислил така. Спомнете си, човекът е загубил жена и дъщеря преди двадесет години в една наистина ужасна експлозия. Това е достатъчно да даде на някого силно чувство за вина. Умножете това по двадесет години и можете да получите истинската нелепа история — той сбръчка чело, когато си припомни живота на Лайънъл. — Искам да кажа, погледнете брачния му живот. Два развода и висящ трети. Не е живял точно в Рая.

— Някой разпитвал ли е скорошната вдовица госпожа Беърд? — Пийт огледа всички един по един. Изглежда никой нямаше отговор.

Клийлънд провери бележките си.

— Според Морън Памела Ричардсън Беърд напоследък е била на нож с Лайънъл. Процедурите по развода им не са били точно приятелски.

— Приятелски или не, ако не са разведени, тя е неговата вдовица. Аманда изведнъж любопитства за местонахождението на Памела.

— Между другото, къде е била тя в неделя вечер?

Като съдеше по израженията на лицата им, всеки се чудеше за същото.

— Вероятно на някакъв бал с маски с хиляда свидетели.

Клийлънд погледна в бележника си.

— В действителност, Дойл, тя е била вкъщи — драматична пауза. — *Сама.*

Пийт скръсти ръце и хвърли бърз поглед, който означаваше: „О, да!“

— Звучи ми като съшито с бели конци.

— Някой посещавал ли е къщата на господин Беърд през онази вечер? — Аманда искаше да разбере дали някой любопитен съсед може да е забелязал влизането или излизането ѝ от къщата.

Фоли поклати глава, като остави къдриците му да се раздвижат нагоре-надолу.

— Не, според разследването и според Витале, но той твърди, че не е застъпил дежурен преди пет.

— Кейлеб разпитва иконома и другите двама охранители.

Аманда отпи от кафето си, като се опита да остане в сянка, което бе трудно, защото имаше хиляда въпроса, като най-важният от всички бе: *„Беше ли възможно Лайънъл да бъде убит?“*. И тъй като никой не изрече точно тези думи, те прекараха сутринта, като се въртяха около тази възможност, ако не можеха да обяснят едно самоубийство, то тогава трябваше да бъде убийство.

Общото мнение бе, че статиите в „Телеграф“ не бяха достатъчно уличаващи, за да сложат оръжие в ръката на някой толкова могъщ като Лайънъл Беърд. Мъжете като Лайънъл имаха сили да изклинчат от арестите за рафинираните престъпници и да възкръснат дори след най-унищожителното сиване на репутацията им. И както посочи Аманда, той и преди е бил поставян на кладата от пресата.

Никой от тях не знаеше достатъчно за личния му живот, за да предположи дали едно разбито сърце е било достатъчен мотив, за да си пръсне мозъка, или не. Но изследваха и тази възможност. Чудеха се защо последният развод на Лайънъл се е проточил толкова дълго и какво си бе наумила Памела Беърд. Това доведе до предположението, че някоя любовница може да изскочи на преден план или други скрити подробности за сексуалния живот на Лайънъл, с които да бъде захранена жадната за скандали Холи Брендъл. Пийт разпердушини тези теории с друго свое класово осъзнато наблюдение: „Любовниците и скандалът са норма сред богатите и хората с благородно потекло.“

Аманда кимна в съгласие, но вътре в себе си не можеше да издържи да слуша как коментират Лайънъл по този начин, сякаш беше глава от някой учебник по психология, със стереотипни навици, проблеми и решения. Тя не вярваше, че има нещо за смъртта му, което може да се намери в учебниците, и ето защо силно желаше да елиминира тези слухове за любовници, да отхвърли всеки намек за евтин скандал. Но не можеше. Точно както не можеше да жалее за баща си пред обществото, така не можеше и да го защити. Не можеше да обясни, че сърцето на Лайънъл бе широко, а не разбито. Че дъщеря му и първата му жена бяха неразривна част от живота му, а не болезнен спомен. И че той гледаше с надежда в бъдещето, а не оплакваше миналото си.

Всичко, което можеше да направи, бе това, което и другите правеха: да се взира в снимките и да се чуди: *защо?*

— Чувствам се доста неловко — каза Памела, като леко докосна ъгълчетата на очите си.

За една жена, която привидно бе в дълбока печал, Джейк забеляза, че маникюрът ѝ е отскоро, както и че скоро си бе боядисала косата. Очевидно някои салони се бяха обадили да изкажат съболезнованията си.

— В много неловко положение съм поставена — тя въздъхна и се наведе напред, така че да може да постави ръката си върху коляното на Джейк. — Всичко, което ви кажа, е строго поверително, нали?

Джейк я увери, че естествено е така.

— Мисля, че моят съпруг е бил *убит*. Искам да намерите убиеца му.

Джейк бе озадачен, но не трябваше да бъде. Тя не бе единствената, на която бе трудно да повярва, че Лайънъл Беърд е посегнал на живота си, включително и Джейк.

— Полицията е съвсем сигурна, че е било самоубийство.

Той се бе отбил в деветнадесети участък и прекара няколко минути с Кейлеб Грийн, преди да се отправи за насам. Кейлеб бе споделил с него резултатите на медицинските експерти. Джейк обаче не изпитваше никаква нужда да ги споделя с Памела.

— Те не познават Лайънъл така добре, както го познавам аз — тя подсмръкна, но очите ѝ бяха сухи. — Той беше твърде суетен, за да допусне някой да го намери така... *разпилян*.

Интересен възглед. Джейк си спомни вечерта в галерията на „Лойд Франкс“. Лайънъл Беърд беше безупречен, грижливо сресан, с вратовръзка, поставена точно по средата, с мека, добре поддържана кожа. Освен това, докато Джейк махаше на Холи и Памела Беърд, надаваше в същото време и ухо на разговора на Лайънъл с Франкс. Той бе невероятно прецизен за това къде иска да бъдат закачени фотографиите на Аманда, на колко сантиметра от тавана и навътре от края на стената, кога искаше да бъдат изпратени и от кого. Един такъв педантичен човек не би изпитал удобство, ако знае, че ще го намерят в такава каша. От друга страна обаче, когато някой достигне точката, когато иска да отнеме собствения си живот, той едва ли би се тревожил за това как ще изглежда, когато го намерят.

— И — додаде тя със стисната уста от срама от *отхвърлянето* — нямаше начин той да ме остави да спечеля.

— Моля?

— Както знаете, бяхме по средата на развод — устните ѝ се свиха от киселия вкус, които тези процедури бяха оставили в устата ѝ.

Джейк се помъчи да освежи паметта си.

— Оспорван, нали?

— Много.

— Съжалявам, но не си спомням да сте ми казвала някога основните неща.

— Подписах предбрачно споразумение без помощта на съветник. Лайънъл настоя, че е валидно. Аз бурно протестирах — вниманието ѝ

се отплесна за миг, като посети едно по-малко ядосано лице. — Никой не е съгласен с мен, но понякога мисля, че той протакеше тези процедури, защото в действителност *не искаше* развод.

Долната ѝ устна потрепери, когато погледна към Джейк и мълчаливо помоли за потвърждение. Той я съжали. Изглеждаше разчувствана: добре поддържана жена на съответната възраст, заобиколена от официалната премяна на общественото положение и успеха, беззащитна, колкото всеки дребен подрастващ.

— Извинете ме за това, че ще се присъединя към тези, които отричат, но от това, което ми казахте по време на другите срещи, вашият развод е стигнал до точката, където е ставало въпрос само за *пари*. Разтрогването на брака е предшестващо заключение.

Жената кимна бавно и тъжно.

— Някога Лайънъл и аз имахме много страстна връзка — тя сведе поглед и замачка нервно краищата на носната си кърпичка. — Когато започна да позатихва, моят свят се превърна в една изгубена земя.

— Но тогава се намерихте със сенатора Чизъм — напомни ѝ Джейк. Той мразеше да играе ролята на съдник, но понякога професията го налагаше.

Тя се хвана за репликата.

— Вярно е, но Лайънъл бе толкова ревнив като съперник, каквато бе и страстта му. Той можеше да продължава и да прави каквото си иска и с когото си иска и на мен не ми бе позволено да се оплаквам. Но когато намерих убежище в ръцете на друг мъж, особено такъв, който той счита за главен съперник, не бе особено щастлив — моментният ѝ победоносен поглед заслужаваше да се види. — Ако исках свободата си, той щеше да ме накара да се боря за нея.

— Направихте ли го?

— Смело — тя повдигна брадичката си и задържа позата си, сякаш чакаше фотографът да хване правилния ѝ профил за корицата на „Таймс“. Нейното властване като „Жена на годината“ свърши рязко, когато тя си спомни нещо. — Бяха ни определили още една среща следващата седмица.

— Да се приключи споразумението?

— Съмнявам се.

— И така, какво имаште предвид преди, когато казахте, че Лайънъл не би ви оставил *да спечелите*?

— Ние официално не бяхме разведени. Смъртта на Лайънъл ме направи негова *вдовица*.

— Което — довърши логиката на мисълта ѝ Джак — ви прави наследница на две трети от имуществото му.

— Нещо, което той знаеше — тя изглеждаше опечалена като додаде: — Вярвате или не, господин Фаулър, като съдя по настроението му от последните ни срещи, Лайънъл никога не би позволил това да се случи — тя все още можеше да види категоричния отказ на Лайънъл в галерията. Можеше да чуе хладината в гласа му и да зърне отвращението в погледа му. — Без значение колко разстроен и объркан е бил, преди да сложи онзи пистолет в устата си, щеше да направи адски сигурно така, че онези документи да бъдат подписани, подпечатани и изпратени!

Памела се валяше в самосъжаление и преувеличено чувство за значимост, но тъй като смъртта на Лайънъл се оказа необяснима, всеки елемент бе важен.

— Дори да ви е отрязал от завещанието си — изрече Джейк, като разсъждаваше на висок глас, — бихте могли да го оспорите.

— Точно така. Законът не се интересува дали сме били щастливи, или не — нещо погъделичка паметта ѝ. — Тъй като той няма деца, аз мога дори да предявя искания за останалата трета, въпреки че това е малко вероятно — гласът ѝ спадна, когато, разхождайки се, тя се отдалечи. — Като познавам огромното его на Лайънъл, той вероятно е заровил повечето от парите си в някой неотменяем кредит, определен за крило на някоя болница или за музей, или някакъв друг разточителен начин да увековечи себе си.

Джейк бе сигурен, че е чул щракането на калкулатор, който събираше и изваждаше.

— Освен неговата суета и вашата увереност, че той не би оставил имуществото си уязвимо — запита той дипломатично, — кое ви кара да мислите, че това е нещо друго, освен самоубийство?

Тя го изгледа така, сякаш бе някой бавноразвиващ се или временно бе загубил усещанията си.

— Защото докато има много хора с причина да го убият, включително и аз, Лайънъл не е имал причина да иска да умира!

— Госпожо Беърд, господин Беърд е пхнал оръжие в устата си, дръпнал е спусъка и е пръснал горната част на главата си. Няма никакви следи, че някой е бил в стаята с него, но дори и да е имало, той е имал зареден пистолет в ръката си. Би могъл да се защити.

Тя кимна и махна нетърпеливо с ръка. Беше мислила по това и го бе отхвърлила като несъвместимо. Джейк не виждаше как. Той продължи да настоява, като се опитваше да внесе малко от толкова необходимата логика в разговора.

— Бил е намерен само един куршум. Според следователя той е преминал през мозъка на Лайънъл, преди да се забие в тавана. Изстрелян е от пистолета в ръката на господин Беърд. Освен това е единственият куршум, изстрелян от този пистолет. Как свързвате тези факти с вашата хипотеза?

Тя не можеше, но вместо да я изостави — той допусна, че тя се отправя в друга, още неизследвана посока — предложи по-езотерично обяснение.

— Има и други начини да се убие един човек.

На Джейк му се искаше да изстене. Дамата ставаше твърде загадъчна. Джейк не се разбираше добре със загадъчните клиенти.

— Мисля, че някой е бил изправил Лайънъл до стената, като го е накарал да почувства, че няма изход.

— Други, освен вас и сенатор Чизъм? — не можа да се въздържи той.

Температурата в стаята спадна. Джейк я гледаше право в лицето въпреки хлада.

— Лайънъл разбираше, че коментарите на Джон са политически, а не лични.

— Съжалявам, госпожо. Аз гледах тази пресконференция. Той прие тези статии доста *лично*.

Тя се завъртя на стола си, сякаш нещо се бе разляло и бе намокрило полата ѝ.

— Е, съжалявам за това — проговори тя най-накрая, — но Лайънъл бе свикнал да се бие на тази напоена с тестостерон арена. Нищо от този двубой не би подтикнало към убийство. Ако не друго, това поддържаше тонуса му — тя поклати глава. — Според мен той е бил притиснат за нещо по-важно, потенциално по-опустошително, отколкото бизнеса.

Като че ли вече щяха да стигнат до причината за това посещение.
— А това би могло да бъде?

— Неговата мъжественост — тя повдигна вежди, като се надяваше, че Джейк забеляза отклонението й. Той го забеляза. — Считам, че той е бил насилен от някой, който го е теглил за... неговата гордост.

Изразението на Джейк предупреждаваше, че ще има още.

— Лайънъл се срещаше с една млада жена. Много по-млада.

Джейк въздъхна. Памела бе като балон, пълен с хелий, който продължаваше да се приближава неразвързан. Тя щеше да отплава в далечината, той щеше да я издърпа обратно. Тя щеше да отплава отново. Щеше да му се наложи да я приземи отново.

— Не отхвърляйте това! — рязко му се сопна тя, раздразнена от очевидния му скептицизъм. Тя му *плащаше*. Би трябвало да й повярва автоматично. — Казвам ви, че имаше нещо странно в тяхната връзка. Първо на първо, той я държеше в тайна, а Лайънъл никога не е бил потаен за сърдечните си работи — горчивината направи устните й постиснати. — Доставяше му твърде голямо удоволствие, като ги навираше в лицето ми. Освен това тази малка нимфа бе по-различна от останалите му жени. По-обикновена, без абсолютно никакъв шик.

Ревността на Памела бе толкова явна, че накара Джейк да се почувства неудобно. Тя вероятно си бе помислила за това, защото бързо продължи напред.

— След като веднъж тръгна с нея, сякаш в него се извърши пълна метаморфоза.

Детективът в Джейк поиска да захапе.

— По какъв начин?

— Той промени навиците си, които бяха ненарушими. Предприе пътувания без секретарката му, Фреда, да е направила резервациите. Пътува без частния си самолет! Излезе без охранител. Предприе дълги пътувания, без да ползва личния си шофьор. Спря да посещава любимите си ресторанти. Беше склонен да приема покани за благотворителна дейност и вечерни партита и след това да не се появява. И през последните няколко седмици, както твърди Фреда, Лайънъл е разговарял с адвоката си по телефона по-често от обикновено.

— Може би вашите надежди са щели да се осъществят.

— Много мило от ваша страна, господин Фаулър, но според моя адвокат съгласуването не е било на дневен ред.

Всъщност нейният адвокат бе казал след кратък разговор с адвокатата на Лайънъл, че по негово мнение Лайънъл не ѝ е оставил и цент.

— Знам, че това е неприятно, но при цялото ми дължимо уважение, госпожо Беърд, Лайънъл бе с приятна външност, очарователен, образован и изключително богат. Няма нищо странно в това една млада жена да се влюби в един богат, по-възрастен господин, който обикаля ресторантите с нея.

— Романтичните връзки изискват *секс*, господин Фаулър — тя го удостои с едно кимване, предположи, че това му е известно. — Едно преживяване от май до декември със съблазнителна млада жена понякога подтиква по-старите мъже отвъд техните възможности — лицето ѝ бе залято от тъжни мисли. — Може би Лайънъл не е бил в състояние да се представя на такова ниво.

Джейк считаше, че *съблазнителни* и *млади* са две квалификации, за които се знае, че възбуждат мъжете в напреднала възраст, но реши, че е по-добре да остави това неизречено.

— Дори и да не е могъл да... *се представи*, тогава какво? Ако тя не е била щастлива или доволна, можела е да го изостави.

— Тя няма неговото обществено положение — заяви авторитетно Памела. — Такива жени не изоставят мъже като Лайънъл. Тя го е съблазнила, разкрила е слабостта му и после го е измъчвала с неспособността му.

— До каква степен?

Тя сви безпомощно рамене.

— Докато го накара да приключи с развода си с мен и да се ожени за нея. Да се спазари за богат дял. Не знам. Ето това искам да откриеш.

Отчаянието в очите ѝ бе обезпокоително. Която и да бе тази друга жена, за нея бе по-добре да си пази гърба. Памела Беърд бе на лов и бе тръгнала за мечка.

— Ако поне едно от тези две предположения е точно, защо тогава ще иска да убива Лайънъл? От нейната гледна точка и при двата случая е щяла да спечели. Или е щяла да се омъжи за богат човек и да

има неограничена сума в кредитната си карта, или да направи голям депозит в банковата си сметка.

— Ами ако и двете не можеха да се случат? — продължи да настоява Памела. — Ами ако той ѝ е казал, че ще получи развод, но няма намерение да се жени за нея? И няма намерения да ѝ дава каквито и да са пари? Ами ако той е бил на път да я изостави? Би могла да го е заплашила, че ще продаде нейната потайна креватна история на таблоидите, или да напише книга, като онази отвратителна история на коняря, който издаде връзката си с принцеса Даян — очите ѝ се навлажниха, но гневният огън в тях не бе угаснал. — Както жестоко ми напомни, Лайънъл бе вече затънал в калта. Може би не е могъл да се справи с още едно унижение.

Това бе една вероятност.

— Добре, но вие описвате възможни мотиви за *самоубийство*, госпожо Беърд, а не за *убийство*.

— По някакъв начин *тя* е сложила този пистолет в ръката му!

— Метафорично казано, разбира се.

— Както и да е! — тя трепереше от безсилие. — Предполага се, че вие сте детективът. Като такъв би следвало да търсите за оръжие, мотив и възможност. Оръжието бе на Лайънъл. Той го държеше в бюрото си. Тази жена бе негова любовница. Имаше достъп до дома му и достатъчно голяма възможност да сложи онзи пистолет в ръката му — метафорично или в действителност. И що се отнася до мотива — вие гледате нещата в твърде тесен аспект. Изглежда не желаете или не сте способен да разберете силата на парите върху някои хора.

— Особено върху онези, които ги нямат — вметна той сухо.

— Точно така! — отговорът ѝ бе автоматичен. Когато осъзна какво бе казала, тя има доблестта да се изчерви, но само леко. — Алчността кара хората да вършат ужасни неща.

Не за първи път Джейк се зачуди дали тя не говореше за себе си.

— Вижте, госпожо Беърд, смъртта на господин Беърд бе един шок — гласът му бе успокояващ. — Съчувствам ви за вашата загуба, защото знам, че самоубийствата имат много жертви. Мога добре да разбера вашата нужда да се хванете за нещо, да намерите причина, поради която този енергичен мъж би могъл да посегне на живота си, но това не е... благоразумно.

— Грешите — Памела поклати глава. — Тя има пръст. Може и да не е натиснала спусъка, но има нещо общо с факта, че Лайънъл Беърд е мъртъв. Знам го!

— Откъде го знаете?

— Имам вътрешно чувство.

Джейк имаше усещането, че тя е повече за една изоставена жена, отколкото за мъж, който се е самоубил. После се сети, че, когато чу, че Лайънъл Беърд се е застрелял, неговата първа реакция бе: „Няма начин да го е направил.“

— Добре. Ще проверя — кимна той, като искаше да задоволи докрай нейното подозрение и любопитството си. — Знаете ли името на тази жена? Къде работи? Или къде живее?

Памела се вторачи в него, сякаш искаше да каже: „Това е твоя работа“.

— Лайънъл я е наричал Макс.

— Имаш посетител — съобщи Грейс, като подаде на Джейк снопче съобщения. Той се огледа в малката, добре обзаведена, но празна приемна. Грейс кимна с глава в посока на личния му кабинет и се подсмихна. Той веднага разбра кой е гостът му.

С достатъчна самоувереност Холи Брендъл се бе разположила в един ъгъл на кушетката му, скрита зад тъмни очила и с лице, забулено от голяма шапка, която покриваше косата ѝ.

— Мата Хари, предполагам — каза той, като затвори вратата зад себе си.

— Къде, по дяволите, беше?

Джейк погледна внимателно лявата си ръка, приближи се до бюрото си, отвори горното чекмедже и направи малко шоу, прелиствайки страниците на календара си.

— Бре, няма венчална халка. Няма среща — лицето му бе сладниково, отегчено. — Няма причина да трябва да се отчитам за местонахождението си.

— Бях обсадена със смъртни заплахи — тя свали очилата си, за да може той да види цялостния ефект на нейния смут. Очите ѝ бяха подпухнали и около тях имаше тъмни кръгове. — Има хора, които ме намират отговорна за самоубийството на Лайънъл Беърд.

— А не си ли? — той се отпусна върху тапицирания в кожа стол и започна да чете съобщенията.

— Боже мой! Как можеш да говориш така? — Холи скочи от кушетката и буквално се хвърли върху бюрото му. — Всичко, което съм написала, е истина.

— Според кого?

— Не е честно, Джейк! Проверих онова, което ми подадоха Чизъм и Памела.

— И после раздуха пропорциите, така че да звучи повече криминално, отколкото е в действителност.

— Може би мъничко.

— Ако Чизъм бе толкова запален да спре потока на наркотици, защо не говори за гангстерската война, породена от правата за разпространението им? Защо не издигна глас против *пропаина* и това, което той прави на децата в града? Защо не поиска от федералното правителство да използва сила, да проследи мексиканците, които доставят този боклук в страната? — той се облегна назад и погледна Холи право в очите. — Защо единственото оплакване на Чизъм бе от Лайънъл Беърд, и то за някакво пране на пари, което може да е извършил, а може и да не е извършил сега или преди двадесет години?

Холи се смути. Мразеше, когато Джейк бе прав.

— Ако ти не бе толкова заслепена от идеята, че си човек, който качва и сваля крале, щеше да посветиш статиите си на самите наркотици, а не на парите, направени чрез наркотиците — лицето му изрази отвращение. — Вместо това раздуха историята за Лайънъл Беърд и даде на фамилията Савиано и на онази измет от бандите възможност да се разхождат свободно. Добре я караш, Брендъл.

Холи свали шапката си и се отпусна отново на кушетката като парцалена кукла, съсипана и злощастна.

— Бях по следите на една история. Нямах представа, че Беърд ще се самоубие заради нея.

В един неволен жест на уважение и двамата изпаднаха в почтително мълчание. Лайънъл Беърд бе титан. За разлика от простосмъртните, неговата смърт създаде не само заглавия във вестниците, но и празнота.

Има и други начини да се убие един човек. Памела Беърд вероятно бе разглеждала тази ситуация през леко разстроен кръгозор,

но думите ѝ не бяха изцяло лишени от основание. Имаше начини да убиеш някого, без да натиснеш сам спусъка. Повечето от хората считаха самоубийството като единствен резултат от гложденето на вътрешни зли духове. Доколкото това успокояваше съзнанието на онези, които познаваха жертвата, невинаги бе така. Често външните демони играеха важна роля, като разбунваха вътрешните зли духове, докато стените се затваряха и смъртта наистина се оказеше единственият път към смъртта. Джейк се чудеше кои бяха злите духове на Лайънъл и какви ръжени бяха използвали, за да разпалят пламъците на неговото страдание.

— Кой бе първичният ти източник на информация? Чизъм или Памела Беърд?

— Изглежда и двамата имаха лични користни цели. Памела ми предостави материала за Дъглас Уелч. Чизъм ми връчи сбитото съдържание на статията за Делла Робиа.

— Бяха ли тези материали достатъчно уличаващи, за да го убият?

Холи се изправи и се вторачи в Джейк.

— Нима питаш дали сенаторът Чизъм и Памела Беърд са натиснали спусъка, който уби Лайънъл?

Джейк сви рамене.

— Има и други начини да се убие един човек — засмя се на идеята си да цитира Памела, но ако лозунгът пасваше... — Те може да са подковали нещата или да са наели някого да го тормози, или може би един от двамата, или двамата са го заплашили, че ще разкрият нещо, което не можем дори да си представим.

Холи прекара това през мозъка си, като се опита да съедини предположението на Джейк с това, което знаеше за въпросните личности.

— Не знам. Чизъм определено отдавна таи омраза към Беърд, но, честно казано, мисля, че той искаше да си осигури мястото в Сената. Лайънъл бе просто средство към една крайна цел.

— А Памела?

— Лайънъл е бил любовта на живота ѝ, а той е разбил сърцето ѝ. Това е достатъчно, за да разстрои всяка жена — Джейк отказа да свърже двете неща. — Но не би го убила. Тя все още се осланяше на

мечтата си, че той ще осъзнае грешката си и ще се върне обратно при нея.

— Това никога нямаше да стане.

Холи потрепери. Явно имаше предвид тях двамата.

— Защо ми задаваш тези въпроси? — нейните антени на репортер току-що се бяха настроили. — Полицията каза, че е самоубийство. Какво знаеш, което те не знаят?

— Нищо. Просто съм любопитен.

— Аха. А аз съм девственица. Какво има, Джейк?

— Нищо — той почука с молив по покритото с кожа бюро и се загледа в пространството. Тя зачака. — Какво знаеш за личния живот на Беърд?

— Според клюкарските колони на вестниците той беше бохем, който обикновено е мъкнел по някоя красавица, увиснала на ръката му. Според Памела той бе безразборен женкар.

— Казваш *обикновено*. Не ходеше ли той с някого през последните месеци?

Холи прегледа мисловния си екран.

— В действителност — не, и хората, които обичаха да клюкарстват, не бяха особено доволни от това. Лайънъл Беърд бе винаги добър материал за тях.

— Може би той и Памела са работили за тайно помирение?

— Тя определено работеше в тази насока, но мисля, че знаеше, че това е загубена кауза.

— А ако не е била загубена кауза, щеше ли да изостави сенатора?

— На секундата.

— Той знаеше ли го?

Властните мъже не обичаха да бъдат мамени. Заради такива неща ставаха дуели.

— Мисля, че не. Тя се бе увила около него като лоза.

— Но какъв бе проблемът на Чизъм?

— Лайънъл лазеше по нервите на Чизъм. Толкова е просто и сложно в същото време.

— Игра на превъзходство над другия?

— Улучи.

Като разсъждаваше върху теорията на Памела за — както Джейк я нарече — злонамерено подпомогнато самоубийство, Чизъм може би

бе имал мотив, в зависимост от това кой е имал превъзходство в тази игра и с колко точки. Джейк възнамеряваше да провери това. Що се отнася до Памела, тя оставаше главната заподозряна. Разбитото сърце и възможността да наследи големи количества пари бяха исторически мотив за убийство. Въпреки нейните опровержения. И насочения ѝ пръст към Макс.

Макс. Джейк бе извървял двадесетте пресечки от апартамента на Памела до своя офис. Имаше нужда от време, за да осмисли всичко онова, което бе казала, особено частта за жената, наречена от нея Макс, която имала любовна връзка с Лайънъл Беърд. Той затвори очи и ги покри с дланите на ръцете си, като искаше да изтрие образа на Аманда, лежаща под него, гола и обичаща. Тя не би могла да му се отдаде по такъв начин, ако бе увлечена по някой друг. Освен ако този друг не е бил някой богат мъж, когото тя е възнамерявала да задържи заради пари.

Не! Това не може да бъде — каза си той, като почувства пак тялото ѝ до неговото, като я видя в колата, притисната до него, плачеща на рамото му... през нощта, когато Лайънъл бе умрял!

— Джейк. Какво има? Изглеждаш ми болен.

Джейк погледна Холи без наистина да я вижда.

— Не се чувствам добре.

— Искаш ли да те отведе до апартамента ти?

Джейк поклати глава.

— Не, благодаря. Ще се оправя. Но ако нямаш нищо против...

— Да. Добре — тя събра нещата си, но преди да си тръгне, се приближи до Джейк, погали го по бузата и го целуна нежно.

— Ако имаш нужда от приятел, знаеш къде съм.

Той кимна и я дари с усмивка.

— Също и ти.

Когато Холи си тръгна, Джейк намали осветлението, изтегна се на кушетката и прие любимата си поза, когато размисляше: ръце, подпрени зад главата, затворени очи, кръстосани в глезените крака, подпрени на страничната облегалка на кушетката. Вдишваше и издишваше през носа си, както неговите йоги го бяха учили, и се опитваше да освободи ума си от ежедневната врява, така че да може да мисли трезво, без изкуствено разсейване.

Толкова много въпроси: Възможно ли бе онази Макс, която познаваше, и Макс, за която Памела твърдеше, че е увлечена по Лайънъл, да са едно и също лице? Заболя го, като си каза *защо не?* В края на краищата колко добре познаваше Макс? Не много добре. Бяха излизали няколко пъти. Познаваха се чрез работата. Имаха някои общи неща. Бяха спали заедно само веднъж, въпреки че това бе впечатляващо преживяване. Беше я завел вкъщи да се запознае със семейството му, тя ги бе харесала, те я бяха харесали. Беше си помислил, че това е добре, че означава *нещо*. А може би не.

След това бе онази нощ, когато тя се бе сгушила в него в колата и бе плакала. Джейк си бе помислил, че сълзите ѝ са поради това, че е преуморена и напрегната от работата си, от изблика на приятни чувства от миговете, в които правеха любов, от стреса — и радостта — от обяда със семейство Фаулър. Или че сълзите ѝ са нещо друго, че тя е трогната, защото той е нежен и двамата се сближаваха.

Сега се чудеше дали тя не бе плакала, защото бе разбрала, че любовникът ѝ е мъртъв.

Смяната на Аманда свърши в четири. До пет часа се затвори в тъмната стаичка, решена да се зарови във фактите и снимките от смъртта на Лайънъл. Телефонът ѝ иззвъня, но остана невдигнат. Падна нощ, но и това остана незабелязано. Стомахът ѝ куркаше, но остана празен. Аманда се впусна в неприятната задача с фанатично натрапчив импулс, като проявяваше лента след лента, създавайки десетки цветни листи и записваше основните данни за експонирането на всеки негатив в един тефтер.

Когато всичките снимки, които бе направила през онази ужасна нощ, бяха готови, тя остави листите върху масичката за коктейли. Със своя „Смит и Уетсън“ в кобура от едната ѝ страна и с верния „Ремингтън“ близо до ръката ѝ, както и с една кана с горещо кафе, тя раздели снимките на категории: общи, от близък план, заобикалящи предмети. Като използва лупа, тя прегледа всеки куп и отбеляза онези, които възнамеряваше да увеличи, и онези, които изискваха позадълбочено изучаване.

Основното, което отдели от общите снимки, бе, че когато тайната врата е затворена, бе невъзможно да се установи къде е тя. Процепите

бяха извънредно тесни. Спомни си за нощта, когато Лайънъл ѝ разказа за нея. Беше я помолил да се опита да открие къде е отворът. Тя не можа да го направи тогава. Не можеше да го забележи и сега. Той ѝ обясни как дърводелецът, който измайсторил библиотеката, старателно бе разделил един от декоративно издълбаните пиластри между секциите и отливките пред всяка от лавиците. Равнинността на махагоновото покритие, точността на резбата и майсторското закрепване, невидимото пасване — всичко бе толкова перфектно изпипано, че ако не беше се промушила от другата страна, никога нямаше и да знае, че съществува. Като съдеше от разговора в службата, колегите ѝ от отдел „Убийства“ въобще не бяха я забелязали. Тъй като единственият начин вратата на библиотеката да бъде заключена бе от вътрешната страна, това означаваше, че ако тя бе права и Лайънъл бе убит, то убиецът му е знаел за тайния вход.

Тя избегна да гледа снимките с раната от близко разстояние. Не само че не можеше да понесе да ги гледа, но и нямаше спор за причината на смъртта. Физическото разрушение бе грубо, недвусмислено и обяснимо с изстрел от оръжие през небцето.

Вместо това тя посвети голяма част от времето да разучава мястото *около* жертвата. Как бе седнал Лайънъл върху стола, какво имаше близо до него, върху бюрото, на пода, под ръцете му, в скута му. Аманда щателно разглеждаше всяка снимка, сякаш точно тя щеше да ѝ каже онова, което искаше да знае. Никоя не ѝ даде отговорите, но те повдигнаха някои интересни въпроси. В кошчето за боклук тя забеляза смачкана бележка на хартия от бележника върху бюрото на Лайънъл. Офис принадлежностите му и тефтерите му имаха едни и същи гравирани отличителни знаци: малкото червено вагонче от електрическото влакче на Лайънъл — същото вагонче, което тя бе пазила с нея през всичките тези години. *Какво пише на тази бележка?* Тя си отбеляза да се опита да разбере от Кейлеб Грийн, Мики Морън или ако се наложи, като надникне при веществените доказателства.

Разбира се, имаше и това отворено чекмедже и фотоапарата. Фактът, че липсваше лентата, все още я безпокоеше.

След това бе вратовръзката на Лайънъл. Тя бе пъхната вътре в ризата му, между второто и третото копче. Аманда никога не го бе виждала да прави това, дори когато ядеше спагети с червен сос. Защо ще пъха вратовръзката в ризата си точно преди да се самоубие? Това не

бе негов навик, затова вероятно бе резултат от съзнателна мисъл, от целенасочено действие. Ако не неговите, то на някой друг.

Също бе странно, че лявата ръка на Лайънъл лежеше върху заглавието на статия във вестника, в която се намекваше, че той е виновен за изпирането на пари. Показалецът сочеше името му. Това ли бе неговата бележка преди самоубийството? Неговият начин да каже на света защо бе сложил край на живота си?

Към десет часа тя бе загубила перспективата. Очите ѝ бяха замъглени от разглеждането на толкова много снимки, беше вече твърде изморена, за да мисли. Каквото и да бе погълнала, трябваше ѝ време, да го осмисли. Тя събра листите, пхна ги в пликовете им и ги скри заедно с бележника в едно фалшиво двойно дъно, което бе направила в един от кухненските си шкафове.

Тъкмо се вглеждаше в празния си хладилник и се чудеше как ще успокои сърдития си стомах, когато звънецът я сепна.

— Кой е?

— Джейк.

Аманда се усмихна, но обичайната ѝ предпазливост я накара да попита:

— Сам ли си?

— Да. А ти?

— От не много отдавна. Хайде, качвай се.

Провери бързо дали не е оставила нещо уличаващо, което да лежи наоколо, после отнесе ремингтъна и пистолета си в спалнята. След бърз поглед в огледалото вчеса косата си, приглади фланелката си и почака Джейк да изкачи трите етажа. Когато отвори вратата, той държеше кутия с пица в ръце и бутилка вино пхната под мишница. Беше небръснат и изглеждаше изтощен.

— Бях гладен, а мразя да ям сам — обясни той, когато влезе в апартамента ѝ, намери кухнята и се освободи от багажа си. Беше почти нацупен.

— Нямам нищо напротив, ако ти сложиш масата — каза тя, като се засмя и го последва.

— Тирбушон.

Той протегна ръка като хирург, който чака за скалпел. Тя порови из чекмеджето, намери това, което той искаше, и го пхна в ръката му.

— Чинии — изкомандва лаконично, докато вадеше корковата тапа от бутилката.

Тя отвори един шкаф, взе две чинии в очакване на следващото му нареждане — две чаши за вино. Той разряза пицата, като остави по три парчета за всеки, връчи ѝ бутилката и чашите и продължи, като занесе чиниите във всекидневната и постави угощението върху първото празно пространство, което намери, което се оказа масичката за коктейли.

— Да ви дам нещо друго, сър? — попита Аманда.

Той сподави една усмивка.

— Не. Не в момента — той се тупна на пода, пхна крака под масичката и се облегна на кушетката.

— Ще дойдеш при мен, нали?

Развеселена, Аманда се подчини. Той наля и на двамата малко вино.

— Как се чувстваш? — попита я с пълна уста. — Разтревожих се за теб онази нощ.

— Много по-добре. Благодаря — тя постави върху парчето си една пръсната бучица сирене, после отхапа здраво. — Мммм. Умирах от глад, а това е вечно любимата ми храна! Господ да те благослови, Джейк Фаулър.

Джейк се усмихна. Тя изглеждаше като малко момиченце с кръстосаните си крака, със свободно пуснатата върху раменете си коса и с широко отворените си от удоволствие очи. Той отпи от виното, като се надяваше, че успокоително действащите му свойства ще потушат противоречивите мисли, които се надигаха в него. През по-голямата част от вечерта бе обмислял дали е разумно да се появи пред вратата на Аманда. В края на краищата нямаше избор. Трябваше да я види.

— Как така не си вечеряла? Късно е.

— Замотах се в тъмната си стаичка — каза тя, като се криеше зад чашата с вино. Избра да му каже истината, макар и не цялата истина. — Проявявах снимките, които направих, когато бях при майка ти. Искаш ли да ги видиш?

— Разбира се. Страхотно.

Тя си мислеше, че той ще е по-развълнуван от това. Измъкна се изпод масата и отиде в тъмната стаичка. Можеше да усети погледа на Джейк след нея. Като светна лампата, тя отвори вратата на долния

скрин, издърпа едно чекмедже и извади голям кафяв плик. Изпразни от него снимките и върна плика на мястото му. Изгаси светлината, затвори вратата на стаичката и прошепна безмълвно *благодаря* на Божието провидение. Беше проявила тези снимки случайно. Когато изпразни раничката си, не разбра, че тази лента се бе смесила с другите, които бе направила в къщата на Лайънъл. Те не само че ѝ бяха осигурили необходимия ѝ отдох по-рано, но и даваха удобно измъкване от ситуацията сега.

Тя сложи тази, която харесваше най-много отгоре: една снимка на Джейк, Бари и Бранда в близък план. Бяха доближили глави и се смееха. Въпреки че гледаха към обектива, тяхната емоционална връзка един с друг бе доминираща на цялата снимка. Всичките изглеждаха толкова сладки, че тя бе направила и една за себе си.

— Хубава — кимна Джейк с усмивка на одобрение. — Много хубава.

— Правя снимки и на сватби и други тържества.

— Ще трябва да го запомня.

Аманда отпи от виното си, докато той продължи да разглежда снимките. Дори сега, абстрактно погледнато, любовта към семейството му бе ярка и всеобхватна. Като изпита странна ревност, тя разбра, че част от привлекателността му бе онази предпазваща аура, която той излъчваше като мирис, това послание, което той изпращаше толкова ясно: „Нищо няма да нарани никога хората, които са с мен.“

— Направих два допълнителни комплекта — каза тя, като искаше да бъде една от тях. — За Джослин и за Грейс.

— Ще им хареса. Благодаря — той напълни отново чашите им, отпи малко от своята и се вторачи в нея. — И така, какви са слуховете в службата ти по случая Беърд?

Смяната на темата бе толкова рязка, че на Аманда ѝ секна дъхът. Тя възвърна самообладанието си бързо, но не достатъчно бързо. Джейк я бе наблюдавал и бе забелязал колебанието ѝ. Той свъси очи.

— Това е самоубийство. Единствените приказки са за това защо ще се самоубива човек като него.

— Защо наистина! — той започна да барабани с пръст по масата. — Не го разбирам. А ти, Макс?

Аманда поклати глава, но имаше нещо нехармонично в начина, по който я бе нарекъл. Макс.

— От моя гледна точка той е имал всичко, за да може да живее добре.

Включително и теб?

— Грийн и Морън ще приключват ли, или ще се поровят още малко?

Тя сви рамене, като се престори, че е безразлична. Зачуди се откъде знае, че Грийн и Морън са се заели със случая.

— Не съм ходила в полицейския участък.

Изведнъж почувствала се неловко, тя стана и започна да разтребва чиниите. Джейк предложи да ѝ помогне, но тя каза, че ще се справи сама. Той я наблюдаваше как влиза в кухнята, как се чуди дали да изчисти, или да се върне. Като не можеше да остане на едно място, той я последва. Тя бе на мивката. Погледът му пропълзя по тялото ѝ, съблазнително и чувствено дори в най-обикновени дрехи. Противоречивите мисли, с които се бореше през целия ден, се върнаха, като изправяха едно срещу друго онова, което му бяха казали, и онова, в което искаше да вярва. Искаше му се никога да не беше отговарял на телефонното обаждане на Памела Беърд. Искаше му се никога да не бе отивал там, да не бе чул онова, което тя имаше да каже. Бързо, сякаш и най-малката физическа близост с Аманда бе всичко, от което се нуждаеше, за да заличи чувствата си на съмнение, той плъзна ръце около талията ѝ, придърпа я назад към себе си и зарови нос в тила ѝ, като се забрави в лимоновия аромат на косата ѝ и приятната миризма на чисто на кожата ѝ.

— Чувствам се ужасно — каза той, а желанието му надделя над съмнението.

Аманда не бе съгласна.

— Забравих да донеса десерт — той ухапа леко меката част на ухото ѝ и я прегърна по-силно. После устните му продължиха да изследват линията на врата ѝ.

— Ако ми дадеш минутка да поровя из шкафовете, може и да намеря нещо.

Той я пусна, но разстоянието между тях остана минимално. Аманда се обърна. Бяха отделени само на сантиметри. Не му бе необходимо да се помръдва, за да я целуне, и той го направи. Само устните им се докоснаха, но тя се почувства погълната от него.

— Остана ли ни малко вино?

— Аха — той постави ръце на мивката зад нея, като я хвана като в клетка. Устата му отново се долепи до нейната.

Тя му се изплъзна, за да си поеме дъх.

— Ти се погрижи за виното. Аз ще видя какво мога да изровя оттук.

Неохотно, той се върна обратно във всекидневната. Допълни чашите им с вино, но бе твърде възбуден, за да седи. Разходи се из стаята, докато тя се присъедини към него, като носеше поднос с бисквитки.

— Далеч не е като твоето вино и бишкотите — каза тя, като го гледаше как снове из стаята, — но това е най-доброто, което можах да намеря.

Без да погледне какво бе донесла, той каза.

— Добро е.

Тя остави подноса върху масичката и зачака той да свърши обиколката си. Когато най-после спря пред нея, тя потопи една курабийка във виното си и я сложи в устата му. Той я възнагради с усмивка. *Само ако знаеше как ми въздействат тези трапчинки* — помисли си тя, — *щеше да се усмихва по-често*. Но настроението му се бе променило. Той се взираше в нея с мрачен поглед, а челото му бе толкова измъчено, сякаш се бе забъркал в раздразнителен спор. Взе я в ръцете си и я целуна, като притисна тялото ѝ към своето толкова силно, че ѝ взе дъха.

— Ето, това наричам аз десерт — измърка тя, когато се разделиха.

— Така ли мислиш? — едната му ръка продължаваше да я държи, докато другата се плъзна под фланелката ѝ, намери гърдата ѝ и после отново се върна към талията ѝ.

— Доколкото знам — кимна тя, възбудена, но и нервна. Сините му очи я изпиваха, горещи от енергия, която не бе само сексуална.

Езикът му облиза долната ѝ устна, докато ръката му потърси ципа на джинсите ѝ. Тялото ѝ се стопи в ръцете му. Той се протегна за една чаша и я поднесе към устата ѝ, сякаш я умоляваше да вземе участие в някаква лична церемония. Без да знае какво иска от нея, отвъд очевидното, тя се съгласи. Защото му имаше доверие. Отпи от виното, като тайно се наслаждаваше на чудесното усещане, че има доверие на друг човек. Искаше ѝ се да може да се обади на Лайънъл и

да му каже колко прав е бил той за любовта и доверието и за това да си отворен и за двете. Но Лайънъл си бе отишъл. Бучка заседна в гърлото ѝ, в очите ѝ се събраха сълзи, когато спря втренчения си поглед върху Джейк.

Той взе чашата от нея, довърши останалото вино и я целуна отново, силно и почти отчаяно.

— Къде е спалнята ти? — попита, като обхвана устните ѝ, както и джинсите ѝ. Тя изстена, когато ръката му се плъзна вътре и я помилва.

— Много, много надалеч — пръстите ѝ трепереха от нетърпение, докато разкопчаваха ризата му и я събличаха от него. Когато намериха токата на колана му, те станаха решителни.

— Отведи ме там — той разкопча сутиена ѝ и ръцете му като пламък се плъзнаха по гърдите ѝ.

— Вземи ме тук! — тя едва можа да произнесе думите.

След секунди бяха голи, на пода, а страстта им се разпростираше като искра към динамит. Тези двама души копнееха един за друг толкова лакомо, че желанието не се зарови дълбоко в тях — то цвърчеше на повърхността, горещо и вулканично. Сляха се бързо, експлозивно, сякаш килимът бе залят с нещо силно възпламенително. Ръце, устни, гърди, бедра — където и да се докоснеха, плътта им отговаряше, сякаш бе възпалена, и причиняваше болка и от най-малкия контакт. И все пак като магнити телата им изглежда бе невъзможно да бъдат разделени.

С Джейк Аманда изпита една пълнота, която направи секса нов за нея. Всяка от неговите милувки идваше облечена в толкова силно чувство, че не само възбуждаше тялото ѝ, но също и сърцето ѝ. За Аманда, която само час преди това бе потопена в смъртта, това бе всичко, нужно за потвърждаване на живота.

За Джейк това бе проверка. Цял следобед той се бе измъчвал от онова, което му бе казала Памела Беърд. *Лайънъл я наричал Макс*. Тя му бе дала едно физическо описание на млада жена, която бе изисквала пълното внимание от страна на господин Беърд. Би могло да има повече от една — помисли си Джейк. В края на краищата това бе град с повече от осем милиона души. А Памела Беърд гледаше да уязви някого.

Но разумът му казваше, че *неговата* Макс, *нейната* Макс и Макс на Лайънъл бяха една и съща жена — същата, която се бе сгушила в ръцете му сега. Сърцето му крещеше, че в курса на големите неща това няма значение. Дори и наистина да бе познавала Лайънъл Беърд, това не означаваше, че са имали любовна връзка или че тя има нещо общо със смъртта му. Или че се бе отнесла нечестно с Джейк.

Той я погали по косата, като я остави да се разпилее между пръстите му. Очите ѝ бяха затворени, но тя се усмихна със задоволство. Устните ѝ бяха все още влажни от целувките му. Тялото ѝ бе все още част от неговото. Той се наведе и я целуна отново, наслаждавайки се на чувството на мигновения ѝ отговор. Защо да не може да се довери на онова, което бе точно тук, пред него? Защо да позволи на ревнивите бълнувания на Памела Беърд да застанат между него и тази забележителна жена?

Защото нещо го тормозеше. Нещо, което го караше да пожелае да попита: „Спеше ли с Лайънъл Беърд? Беше ли там в нощта, когато той умря? Знаеше ли какво се кани да извърши той? Можеше ли да го спреш? Възможно ли е ти да си го причинила? Интересуваше ли те това?“ И най-важното, той искаше да попита: „Интересувам ли те аз?“

Но не го направи. Не можеше. Не сега. Беше дошъл тук, защото имаше нужда да бъде убеден, че каквато и да е била връзката ѝ с Лайънъл Беърд, след като веднъж тя е била с него, никой друг нямаше значение.

Ето, в това вярваше *тази нощ*.

Утре беше съвсем друг ден.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Анхел Родригес, наричан още Хайме Бастидо, бе седнал в далечния ъгъл на барплота в едно западнало кафене на Девето авеню и Тридесет и осма улица. Разположено на ъгъла срещу автогарата „Порт Оторити“, мястото бе винаги отрупано с преминаващи пътници, хора, които си заравяха носовете във вестниците или се взираха в чиниите си. Имаше малко или почти никакви разговори. Най-силните звуци бяха от тракащите чаши върху чинийките и цвърченето на мазнината в тигана. Никой не идваше дотук, за да се сприятели с някого. Със сигурност никой не идваше заради обстановката или храната. Това бе място, където човек влизаше да си убие времето или на пристигане, или на заминаване.

Хайме наблюдаваше вратата, докато гризеше парче от изгорял тост. Заради имплантацията челюстта му не се движеше толкова свободно, както някога. Раздразнен от това неудобство, той поля сухия хляб с кафе, което имаше вкус, сякаш бе направено от кал. Искаше му се да го изплюе в лицето на начумерената крава, която му го бе поднесла, но се въздържа. Трябваше да остане в анонимност. Освен това — мислеше си той, като изсипа още едно пакетче захар в отвратителната черна течност — аз съм колумбиец. Знам вкуса на хубавото кафе. Не може да се очаква от тази нещастна селянка да знае разликата.

Докато отхапваше по малко от лигавите пържени яйца, мазния кренвирш и прегорелите долнопробни картофи, които имаха цена от първокласен ресторант, един мъж седна на стола до него и си поръча същата закуска.

— Поискай добре да изпържат яйцата — посъветва Хайме.

— Чу го — каза непознатият на кравата. — Направи така, че яйцата да са добре изпържени.

Едрата жена се вторачи в Хайме, промърмори един-два епитета под носа си, после излая нещо неразбираемо на обкръжения готвач, който се потеше в малката кухня зад плота.

— Имаш ли нещо против да пазиш вестника ми, докато отида в тоалетната?

— Няма проблеми — кимна Хайме. — Свърши си работата.

Мъжът се отправи към тоалетната. Няколко минути по-късно, когато кравата донесе храната му, той все още не беше се върнал.

— Къде отиде той? — попита тя Хайме и жената от другата страна на барплота. И двамата свиха рамене. Като изръмжа нещо за безделниците, тя тресна чинията върху плота. Ако мъжът се върнеше, щеше да е добре, ако яденето му е студено. Някой от другия край извика за още кафе. Като изръмжа още веднъж, тя грабна една кана и се втурна нататък.

След като тя се отдалечи заедно с раздразнението си, Хайме си присвои вестника на мъжа. Пъхна пръсти в сгънатите страници и намери вътре един плик, който незабавно пъхна в джоба на самото си. След като взе пратката, можеше да си отпочине и да си довърши закуската. Вдигна чашата си и върху предната страница на вестника се разля кафе. Няма значение — помисли си Хайме, като горната му устна се изви леко. — Никой няма да дойде да си го потърси.

След като замаца капките от кафето, Хайме погледна в „Телеграф“ и се изхили. Три дни след смъртта си Лайънъл Беърд бе все още главното събитие. Истории за него запълваха първата страница. Хайме прочете набързо някои от тях, заинтригуван, но само повърхностно. Беше доволен, че мъжът е мъртъв, но Лайънъл не беше Беърд от списъка на издирваните от него.

На страница десета обаче имаше една статия, която грабна вниманието му. Мексиканските власти бяха задържали член на скандално известния клан Еспиноза, като търсеха да му стоварят обвинение за търговия с наркотици и други след ареста му за незаконно притежание на пистолет на един граничния пункт на магистралата.

Хайме се засмя на висок глас. Това обаждане, което бе направил от Денвър до граничния пункт, бе направило магията. Емилио Еспиноза — най-малкият от четиримата братя, бе арестуван.

Статията продължаваше с това, *че остава неясно дали мексиканските агенции за борба с наркотиците са събрали достатъчно доказателства, за да осъдят Емилио Еспиноза, тридесет и две годишен, за работата му с картела на по-големите*

му братя, който един висш американски служител нарече организация за трафик на наркотици от глобален мащаб, но оставали с надежда. Това бе, защото техният Анхел бе обещал да им предостави цялата информация, от която имаха нужда, за да поставят Емилио и останалите момчета на Еспиноза на топло, за доброто на другите.

Той бръкна в джоба си и извади молив и лист хартия на редове, върху която бе надраскал няколко имена. С размах задраска с една черта името на Емилио Еспиноза през средата. Широко дотолкова, доколкото му позволяваше здраво закърпената му челюст, той се усмихна. Един е зачеркнат от списъка. Хайме постави парчето хартия и молива обратно в джоба си, после взе плика със снимки, който куриерът бе оставил за него. Като ги държеше така, че никой друг да не може да ги види, той прегледа снимките. Имаше само петнадесет. Очевидно горкият Лайънъл се бе застрелял, преди да има шанс да изщрака останалата част от лентата. Хайме се изхили на собствената си шега, но само за миг. След като прегледа няколко снимки без значение — на хора, които се забавляваха на някакъв бал с маски, усмивката мигновено бе изтрита от лицето му.

Срещу него се хилеше онази кучка, Синтия Стантън. Косата ѝ бе по-къса и бе остаряла, но той би я познал навсякъде. Как би могъл да я забрави? В продължение на седмици адвокатите му се опитваха да я убедят да не свидетелства, а неговите помощници отправяха заплахи срещу нея и семейството ѝ, но нищо не остана скрито. Когато тя не се поддаде на всичко това и се появи в съда, Хайме се бе вторачил в нея, предизвиквайки я да свидетелства. Но тя бе отвърнала на погледа му. Прие неговото предизвикателство, качи се до мястото за свидетели и го окошари!

Бяха изминали повече от двадесет години, откакто се бяха изправили един срещу друг в Маями, но времето в затвора минава бавно. Враждебността загной като нелекувана язва. Ако трябваше, можеше да минат още двадесет години, но той и Синтия Стантън все някога щяха да застанат един срещу друг отново, само че този път той щеше да е от другата страна. Ухили се на образа, който приличаше на жената, която съсипа живота му, и скръцна със зъби, като не обърна внимание на болката в челюстта му. Мислеше си, че е в безопасност, преместена в някакъв малък град, по средата на нищото, защитена от

мощната Служба. Но не беше в безопасност. Без значение къде и колко време щеше да му отнеме, той щеше да намери начин да стигне до нея.

Като изръмжа, тъй като гневът, натрупван с години, започна да ври, той прегледа набързо другите снимки, като ги пляскаше силно върху плота, една по една. Синтия върху някаква кушетка. Синтия до една камина. Синтия, която се радва на добър живот, докато той се бореше да оцелее всеки божи ден. Синтия, сложила ръка върху рамото на някаква млада жена с червеникавокафява коса. Синтия и същата жена правят маймунджилъци пред обектива. Хайме взе една от снимките и я разгледа по-отблизо. Никога преди не бе виждал тази жена и все пак нещо му изглеждаше познато. Беше му нужно известно време, но изведнъж бе сигурен, че знае точно коя е.

— Оле, оле — промърмори той като дете, което е получило неочакван подарък. — Изглежда, че малката Ерика Беърд е съвсем пораснала.

Джейк излезе от станцията на метрото на Лексингтън авеню, повървя една пресечка и зави на изток по Шестдесет и седма улица. На разстояние половин каре от северната страна се намираше деветнадесети полицейски участък. Крачките му станаха по-бавни и той се поколеба, преди да влезе вътре. Чувстваше се виновен, че идва тук, след като бе прекарал нощта с Аманда. И все пак фактът, че бе с нея, засили неговата решителност да докаже, че онова, за което наемкуваше Памела, не е нищо друго, освен невярно предположение на една жена, която имаше нужда да оправдае своята ревност чрез безпочвени обвинения.

Той си бе тръгнал от Аманда в два часа сутринта, изморен и заситен, както мъж, завладян от една жена, може да бъде. Бяха правили любов във всекидневната и после се преместиха в спалнята ѝ — едно уютно място, откъдето струеше повече женствеността ѝ, любовта към цветята и прекрасните неща, предпочитанията ѝ към розово и надиплените материи, и свещите, които изпълваха въздуха с благоухание. Като легеше до нея в удобното легло, той си пожела да може да удължи нощта, да предотврати настъпването на утрото, да остане там в тихата капсула на арестуваното време. Както винаги, реалността нахлу рязко. Тя трябваше рано да застъпи на смяна, с него

не можеше да заспи. Галантен както винаги, той я целуна за лека нощ и се върна в апартамента си, който изведнъж му се стори празен и студен.

Спа, но на пресекулки. Лентата в главата му се въртеше, първо напред с шеметна бързина, като препускаше към заключения, след това се връщаше назад и отново премисляше нещата. Когато се събуди, осъзна, че има много слухове, няколко предположения, няколко фалшиви пътеки, но много малко факти.

Първата му спирка тази сутрин бе офиса на Лайънъл. Памела се бе обадила предварително и бе уведомила Фреда, която му връчи ксерокопия от дневника на Лайънъл за последните шест месеца и следващите няколко седмици. Джейк помоли и получи списък на телефонните обаждания — както входящи, така и изходящи — и съобщенията за седмицата, предшестваща неговата смърт. Като внимаваше за предупрежденията на Памела, той бе любезен, правеше комплименти на Фреда и обеща на изключително сътрудническата госпожа Макдугъл, че ще я държи в течение на всичко, което разкрие по време на разследването си. Естествено, тъй като сега бяха приятели, тя се почувства задължена да сподели мнението си по въпроса за жената, известна като Макс.

— Господин Беърд никога не говореше за нея — сподели Фреда. — И аз знам, че госпожа Беърд счита, че тази жена имаше вредно влияние върху него, но да ви кажа истината, тя направи Лайънъл щастлив.

— Откъде знаете това?

Тя бе поразена. Нима една майка не познава собственото си дете?

— Освен госпожа Беърд аз бях човекът най-близо до Лайънъл. Всъщност вероятно познавах настроенията му по-добре от всеки друг, включително и от госпожа Беърд. В края на краищата прекарвах повечето от времето си с него.

Ако не ставаше въпрос за един мъртвец и за жена, в която той се влюбваше, Джейк можеше да намери това драматично състезание между секретарката и вдовицата на Лайънъл за забавно.

— Кога започна тази връзка? — попита той.

Тя се забави малко, за да помисли.

— Не си спомням точно кога Макс влезе в живота му, но от шест месеца, или нещо такова, той изглеждаше видимо спокоен, сякаш от

раменете му бе паднала тежест. Знам, че това е клише, но май е единственият начин, по който мога да го опиша. Докато сенатор Чизъм започна да го атакува в пресата, Лайънъл се държеше като непукист. Нищо не го тревожеше. Не казвайте на госпожа Беърд, че сте го чул от мен, но мисля, че това се дължеше на новата любов в живота му.

Ако Фреда имаше лични съжаления, че не е била избраницата, тя ги скри умело. Джейк оцени това.

— Виждали ли сте го някога с нея?

— Веднъж. Той я доведе тук. Каза, че е специалист по изкуството, която му помага да прибави някои фотографии към неговата колекция. Нямах причина да поставя това под съмнение и затова не го направих — тя свъси вежди. Това не бе привлекателен жест. — Наистина си помислих за странно, че тя не остави визитка и че той отказа да ми даде адрес или телефонен номер, където да може да бъде открита.

— Молил ли ви е да му правите резервации за вечеря?

— Рядко. Това също бе странно. Обикновено аз уреждах тези неща за господин Беърд.

— Но от време на време вие все пак сте го правила?

Тя кимна, все още засегната, че е била пренебрегвана.

— Предполагам, че искате да знаете къде и кога.

— Това може да е от полза. Какво ще кажете за почивките? За уикендите? Правила ли сте резервации за нещо такова?

Тя потупа с пръст брадичката си. Нещо, което бе направила, без да мисли, изведнъж, изглежда, стана любопитно.

— В действителност няколко пъти ме помоли да резервирам хотелски стаи в града. Този човек живееше в най-разкошната къща в града. Защо би имал нужда от хотелска стая?

— Защо, наистина? — повтори Джейк. Госпожа Макдугъл се оказа същински извор на информация. — Ако нямате нищо против, бих искал да получа също и тези дати и места.

Тя не отговори. Все още преравяше умствения си склад.

— Знаете ли какво друго е странно? Някъде към края на март, началото на април той ми каза, че ще ходи извън града в края на седмицата, но не ме помоли да му резервирам хотел или стаи за екипажа на самолета му. Не се погрижих за кола или билети за театър. По дяволите! Той дори не ми каза къде отива!

Април. Джейк си спомни как играха на криеница по телефона с Аманда някъде тогава. Беше се обаждал в апартамента ѝ няколко пъти, като се опитваше да си уреди среща, но не можа да я намери. Разстроен, той се обади в криминалния отдел. Дойл го информира, че е извън града. Джейк трябваше да провери собствения си регистър на телефона, за да разбере кога точно е било това. Но дори и да бе в края на същата седмица, това можеше да се окаже нищо друго, освен съвпадение.

За нещастие Джейк нямаше особено доверие на съвпаденията. Затова бе дошъл до деветнадесети участък.

Дежурният сержант се обади горе и попита дали детективите Грийн и Морън са там някъде.

— Детектив Грийн каза да се качите.

По пътя си Джейк махна с ръка на няколко униформени полицаи и няколко детективи. Той работеше често в района, затова познаваше повечето от служителите тук. Те малко си придаваха вид, че не искат да споделят информация с него, но тъй като той им помагаше винаги, когато можеше, въпреки този си вид те връщаха услугата, когато могат.

— Здравсти — избъбри той, като протегна ръка към Кейлеб Грийн. — Благодаря, че ме прие.

Грийн се дръпна назад, сякаш някое извънземно бе нахлуло в сградата.

— Джейк Фаулър да казва *благодаря* още преди дори да сме седнали? Какво не ѝ е наред на тази картина?

— Лицето ти, първо на първо — Джейк преглътна заяждането му и взе един стол.

Грийн въздъхна.

— Чувствам се много по-добре сега — той зае отново мястото си зад бюрото, като натъпка остатъка от една кифла в устата си и изсипа отгоре ѝ малко кафе. — Морън излезе да събере малко данни за едно убийство, по което работеха заедно с Малдонато. Какво има, Фаулър?

— Ангажирах ме да разследвам случая със самоубийството на Беърд.

Грийн сплете ръце зад главата си и постави крака върху бюрото. Въобще не изглеждаше изненадан.

— От вдовицата Беърд?

— Позна.

— Какво има за разследване? Човекът си е пръснал мозъка.

— Мисля, че тя се опитва да събере колкото се може повече амуниции, преди завещанието да бъде легализирано.

— Човекът се е гръмнал. Ако тя все още е законната госпожа, получава своя дял. За какво ѝ са амунициите?

— Лайънъл Беърд бе умен човек. Да се оспори завещанието му, би било трудно.

Грийн не се трогна от положението на вдовицата.

— Значи тя наема друг адвокат. Защо би наела теб?

Джейк сви рамене.

— Влязла ѝ е муха в главата. Мисли, че това е някакъв вид злонамерено подпомогнато самоубийство.

— И ти искаш отново да се заема с това?

— Казах ѝ, че доказателствата сочат самоубийство. Тя настоява, че е убийство. Както при доктор Кеворкян, без разрешение.

Кейлеб помисли минута преди да отговори, заради което Джейк го харесваше. Той бе ченге, което не бързаше да прави заключения, дори те да се взираха в лицето му.

— Злонамерено подпомогнато самоубийство — той повтори фразата и се размисли върху нея, преди да реши, че е подходяща. — Това е добро, Джейк — той му отправи бърза небрежна усмивка, после се навъси.

— Знаеш, че официално този случай е приключен.

— А неофициално?

— Видях този мъж на местопрестъплението — очите на Кейлеб станаха мътни, сякаш зрението му се бе върнало в библиотеката, където Лайънъл бе прекъснал живота си. — Знам какво сочи съдебномедицинската експертиза, но и аз самият трудно възприемам тезата за самоубийство.

— Защо?

— Двамата с теб боравим с оръжие през цялото време. Този мъж не е карал собствената си кола и не си е наливал сам кафе. Та защо не е прибегнал към сънотворни или да се е обесил с един от модните си колани? — изглеждаше истински озадачен, като се опитваше да състави картина на последователността на събитията. — Можеш ли да си представиш да пъхнеш едно от ония оръжия в устата си и да натиснеш онзи спусък? — той потрепери. Като патрулиращ полицаи

Кейлеб Грийн бе стрелял с оръжие много пъти. Веднъж бе убил човек. Осъзнаваше бруталната сила на оръжията.

— Не — съгласи се Джейк. — Но самоубийството е трудно да се предвиди. Чувал съм за случаи, когато хората са щастливи и се чувстват като риба във вода в един момент, и после, без предупреждение, те превъртат, отиват в някоя друга стая и свършват работата.

Кейлеб кимна. Беше разследвал няколко такива случая.

— Дватамата с теб не го възприемаме, защото упорити магарета като нас не могат да повярват, че няма друг изход и друг ъгъл да опита човек — Джейк въртеше в ръцете си един пръстен с герб. Арчи му го бе дал за четиринадесетия му рожден ден. — Казват, че хората, които се самоубиват, дори насила, са с такава невероятна физическа болка, че не се страхуват от въже или от бръснач, или от оръжие. За тях това носи облекчение.

— Предполагам — Грийн все още не го възприемаше.

— Докъде е стигнал Морън с това?

Кейлеб се засмя.

— Знаеш го Морън. Богат мъж се гръмва. Твърде лошо. Следващият случай.

— А ти?

— Вярваш или не, Фаулър, радвам се, че се появи тук — специалитетът на Джейк бяха случаите, които в отдела са прекратени, но бе останала някаква вратичка на съмнение. — Съгласен съм с медицинската експертиза: Беърд е дръпнал спусъка. Но нещо в този случай намирисва.

Грийн звучеше точно както Памела. Джейк не мислеше, че Кейлеб ще бъде доволен от сравнението.

— И така, какво искаш да направиш по случая?

— Не мога да се занимавам с това в служебно време.

— Разбрах те — Джейк сниши глас. — Вече съм се захванал, Кейлеб. Запознай ме с основните неща. Ще те държа в течение.

— Добре, но не си пъхай носа, където не ти е работа, и след това да разправяш, че аз съм ти дал зелена светлина.

— Имаш думата ми — Грийн кимна. Вярваше на честната дума на Джейк. — Какво откри, когато отиде в къщата? — Джейк търсеше някакъв знак, някакво телефонно обаждане или запис на телефонния

секретар, нещо, което би могло да ужаси — или съсипе Лайънъл Беърд отвъд границата на разумното.

— Нямаше предсмъртна бележка и нямаше никакви съобщения. Той си е бил вкъщи и очевидно е отговарял на телефонните обаждания. Върху бюрото му имаше някакви бизнес документи. Изглежда е работил върху тях — Грийн стана отново замислен. — Имаше и един екземпляр на „Телеграф“, който също лежеше там.

Кейлеб взе от една папка снимка на пространството около бюрото, която бе направил Харпо, и я показа на Джейк.

— Той вече бе видял този брой — промърмори Джейк недоверчиво.

— Знам, но пръстът му сочи към заглавието, като някое дяволско проклятие.

Джейк взе снимката и я погледна още веднъж, този път по-внимателно. Пръстът, който сочеше към вестника, бе на жертвата, но Джейк бе забелязал едно име върху документите. То звънна в главата му като камбана. Ани Харт бе приятелка на Аманда.

— Какво има в тези документи? — попита той. — Нещо, което би могло да сложи този стар „Смит и Уестън“ в лапата му?

— Съмнявам се. Всички са за започване на съвместен бизнес в областта на козметиката с тази Ани Харт. Освен ако това не е бил начинът на Беърд да излезе от сянката и да се обяви за член на „Хора на момчетата“, те са без значение.

Джейк се разрови из паметта си да си спомни образа на Ани Харт. Аманда му бе дала описанието ѝ, така че той да може да се огледа за нея в галерията. Стори му се, че я бе забелязал, но бе зает с разглеждането на произведенията на Макс и бе зърнал Ани Харт за кратко.

— Разпитяхте ли я?

— Да. Гримъор за някаква сапунена постановка. Трябвало е да се срещне с Беърд за вечеря, за да подпишат споразумението. Чакала в ресторанта, но той въобще не се появил. След това е получила телефонно обаждане и си тръгнала.

— Кой ѝ се е обадил по телефона?

— Сервитьорът каза, че е била жената, с която са дошли в ресторанта с госпожица Харт и с която е трябвало да вечерят заедно с господин Беърд — Грийн почука с един молив по бюрото си. Кръвта на

Джейк се смрази във вените. — Когато Беърд закъснял повече от час, другата жена си тръгнала. Повече не се върнала.

— Знаем ли коя е била? — Джейк задържа дъха си, въпреки че знаеше отговора.

— Аманда Максвел. Фотографът от криминалния отдел. Спомняш ли си я?

Джейк се насили да изглежда изненадан.

— Трудно е човек да забрави Макс — той преглътна трудно. — Какво е правила тя там?

И още по-важно, *къде е отишла* Макс, когато е излязла от ресторанта? Защо не се е върнала обратно? И защо не му бе споменала нищо от това?

— Харт твърди, че са близки приятелки. Очевидно Макс ги е запознала с Беърд — като съдеше по изражението на Кейлеб, това го бе заинтригувало. — Как, по дяволите, въобще се е свързала тя с хора като Беърд?

Джейк остави това да премине покрай ушите му. В действителност и той не знаеше.

— Както и да е — продължи Грийн, — тъй като вечерята е трябвало да отбележи някакво тържество, Макс е била поканена да отиде с тях.

Джейк се завъртя неудобно. Ани Харт излизаше на преден план не само защото познаваше Аманда, но също и затова, че Аманда познаваше Лайънъл толкова добре, че да му съдейства при бизнес сделка. Очевидно не чувстваше нужда да държи отношенията на приятелката си в тайна. Памела знаеше за Аманда и Лайънъл. Както и Фреда. Единственият, който не знаеше за запознанствата на Аманда с мъртвия сега Лайънъл Беърд, бе мъжът, който спеше с нея.

— Сервитьорът каза, че Беърд го е помолил да сложи бутилка шампанско в съд с лед, което изглежда потвърждава частта за празненството — той направи пауза, като барабанеше по бюрото. — Знаеше ли, че Аманда Максвел се занимава с художествена фотография в свободното си време?

Джейк нямаше намерение да разказва на Кейлеб интимните подробности от своята връзка с Аманда, но в случай, че се разкриеше по-късно, че са се познавали, той щеше да изгуби цялото доверие, ако

излъжеше направо. Да размеси фактите обаче, му изглеждаше приемливо.

— Да. Ходих на една изложба в галерията в Челси, където имаше изложени някои нейни работи. Тя е добра.

Кейлеб леко присви очи.

— Не се майтапиш, нали? — в неговите очи изкуството и убийствата не можеше да се смесват.

— Тя прави онези снимки с костюмите, където се преоблича като някоя известна личност и след това се фотографира. Странно е, но е интересно.

— Харт твърди, че тя е направила грима за фотографиите на Макс.

— Звучиш ми така, сякаш не си много сигурен в нея.

— То е, защото съм сигурен, че не съм сигурен.

Джейк се плесна отстрани по главата, сякаш ушите му бяха запушени.

— Хайде, казвай.

— Беърд я е проверил чрез Бюрото.

— Какво?

— Предполагам, че човекът е бил внимателен, защото се е канел да инвестира много пари в бизнеса ѝ.

— Предполагам, че не говориш за бюрото за отпускане на кредити.

Гейлеб се изхили.

— Говоря за агенти, Фаулър.

— Че защо ще я проверява чрез ФБР? Имала ли е досие?

— Била е кристалночиста.

— Тогава какво е търсил?

— Ако знаех това, нямаше да имам нужда от теб сега, нали?

Джейк направи поклон на Кейлеб.

— Може ли да получа копие от доклада? — Джейк си помисли, че ако проследи някои от отговорите, щеше да научи причината за въпросите. Кейлеб каза, че ще му го изпрати по факса. — Защо на Морън харесва идеята за самоубийство?

— Според него Беърд си е играел със съдбата. Първо планира вечеря с шампанско и всичко останало. После моли охранителя си да мине почти през целия град до Малката Италия, да му донесе вечеря,

която няма намерение да яде. Мики счита, че Беърд се е забавлявал с идеята да се самоубие от дълго време. Да, не. Да, не. Нещо от този сорт. Когато най-накрая решава да го направи, той изкарва Витале извън къщата, преди да изгуби контрол над нервите си.

— Потвърждава ли се разказът на този мъжага?

— Аха — Кейлеб погледна бележките си. — Засекли са го в „Ил Кортиле“ около осем часа. Свидетелите твърдят, че е бил на бара, където е приказвал високо и се е държал грубо — той разлисти друга страница. — Имало е обаждане на 911 в девет часа и шест минути. Нашите момчета са пристигнали в девет и дванадесет. Витале е влязъл в девет и двадесет.

— Не искам да казвам това, Кейлеб, приятелю, но Мики вероятно е трябвало да го задържи.

Грийн поклати глава.

— Беърд изпраща охранителя си далеч, за да може да си пръсне главата? Каква е разликата дали Витале е на горния етаж, или в Малката Италия? Слагаш този пистолет в устата си, дръпваш спусъка и няма кой да те спаси.

— Самоубийството не е рационално действие.

— Безусловно. Но обикновено има някаква причина за това. Не можем да я разберем в този случай. Беърд не е имал никакви дългове. Не е имал хронична депресия. Проверих това при личния му лекар. Не е страдал от фатална болест и не е вземал сънотворни — Кейлеб вдигна ръце нагоре. — Освен нападките на Чизъм и Брендъл в пресата, животът на този мъж е бил приятен.

— Ами старите му врагове? Колеги, които да са му имали зъб? Не беше ли предприел реорганизация на „Беърд, Натансън и Спелинг“?

— Да, но вицепрезидентите са гледали да се издигнат. Ако някой от тях е бил замесен с убийство, те щяха да се избият един друг, а не да убиват Беърд.

— Ами жени? Може би наистина е имало скандално избухване на някоя сексапилна млада дама на хоризонта?

Грийн сви рамене.

— Би могло — той си спомни нещо. — Намерихме бележка в кошчето му за боклук — той се порови из папката, докато намери

парче смачкана хартия, която бе изгладена и запазена в найлонов плик. Подаде го на Джейк.

„Изпрати цветя на Бет. Обади се на Бейтс — намери как.“

— Какво разбираш от това?

— Предполагам, че може би Бет му е била приятелка. Скарали са се. Той е гледал да се помирят чрез цветята.

— Бейтс икономът ли е?

— Не. Той се казва Томсън. И никога не е чувал за Бет. Или за Бейтс.

Джейк намери това за интересно. Може би Памела и Фреда грешаха. Бет е била жената, която е огряла живота на Лайънъл, и той е държал връзката си в тайна, докато приключи разводът му.

— Възможно ли е Бет да е притиснала Беърд? — попита той, като използва теорията на Памела и замести Макс с Бет. — Като например разкриване на нещо мръсно пред обществото?

— Защо не? — сви рамене Кейлеб. — Няма да е първата жена, която да хване някое татенце за гащите и да не го изпускат.

— Проверил си тефтера с адресите, записите на телефона и всичко останало?

— Никаква Бет. Никакъв Бейтс.

— Тази бележка в деня на самоубийството ли я е написал?

Кейлеб кимна.

— Томсън каза, че кошчето е било празно сутринта.

— Какво друго?

— Едно от чекмеджетата на бюрото бе отворено.

— Възможно е там да е бил пистолетът.

— Възможно е. Имало е брава, но не намерихме ключа.

— Нещо друго, което да липсва, а е трябвало да бъде там?

— Всъщност не. Но в същото чекмедже е имало един фотоапарат. Отворен и празен.

— Обикновено хората изкарват лентата и затварят апарата.

— Освен ако не бързат.

— Томсън каза ли дали е виждал лента, която да е проявявана напоследък?

— Не. Дори не е знаел, че Лайънъл притежава фотоапарат.

Аманда не бе вечеряла снощи, защото е била затворена в тъмната си стаичка. Не би могло да ѝ отнеме пет часа, за да прояви снимките, които бе направила при Грейс. Джейк отново се зачуди къде бе отишла Аманда, след като е излязла от ресторанта.

— Какво мислиш, че е имало на тази лента, Кейлеб?

— Не знам, но както ми се струва, било е достатъчно важно за някого, за да я открадне.

— Преди или след като Лайънъл си е пръснал мозъка?

— Добър въпрос — Кейлеб впери кафявите си очи в Джейк. — Върви и намери отговора.

Джейк кимна. Стана бавно и стисна ръката на Кейлеб. Раменете му бяха увиснали, а сините му очи — тъмни и бдителни.

— Знаеш ли какво ме плаши? — каза той. — Памела Беърд ми изглежда все по-малко и по-малко ексцентрична.

Късно същата нощ екип на спешна помощ доведе един пациент в спешния кабинет на болницата „Ленъкс Хил“. Един господин на около шестдесет и пет години беше бит жестоко по гърдите и главата. Като изпаднаше в безсъзнание и отново идваше на себе си, той имаше три счупени ребра, вътрешен кръвоизлив, който налагаше хирургическа намеса, и пулс, който бе силно ускорен и неравномерен. В добавка към стандартното разпореждане за рентгенови снимки при случаите на телесна повреда дежурният лекар, като се страхуваше от сърдечна криза, нареди да се направи и електрокардиограма. Чакаха резултатите, когато изведнъж мъжът, чиято самоличност бе установена като Рийд Томсън, отвори очи и дръпна за панталоните медицинската сестра, която седеше до него.

— Обадете ѝ се — изграчи той, а отчаянието му даваше сила на гласа, отслабен от наранения ларинкс.

Сестрата се наведе близо до устата му, така че той да не се напряга.

— Да се обадя на кого? — той бе казал името си на екипа, но нямаше начин да се свържат със семейството му или с приятели. Като

се има предвид степента на нараняванията му, щеше да бъде добре да имат поне един телефонен номер.

— Макс. Криминалният отдел. Моля ви! — очите му умоляваха сестрата да му обърне внимание и да не отхвърли указанията му като бълнуване на човек с намалени умствени способности. — Макс. Нюйоркски криминален отдел. Доведете я. Моля ви! Трябва да я видя.

— Добре — каза тя, като взе ръката му в своята. Изглеждаше толкова изнемощял и уплашен. Никога нямаше да разбере как някой би могъл да нанесе такъв побой на мъж на неговата възраст.

— Моля ви!

— Ще се обадя. Не се тревожете. Тя ще бъде тук, когато се събудите след операцията.

Той огледа лицето ѝ като сапъор, който търси истината.

— Имате думата ми, господин Томсън. Която и да е тази Макс, ще я намеря.

Усмивка пробяга по подутите му устни. Секунда по-късно той изпадна в безсъзнание.

Беше четири часът сутринта, когато Томсън излезе от операционната, пет и половина, докато престоя в интензивното. Клепачите му потрепериха, когато се люшкаше между съзнателния и несъзнателния свят. Силни стържещи и жужащи тонове осигуряваха музикалния съпровод, докато една нежна ръка държеше неговата. Някакъв глас, който изглеждаше смътно познат, го подтикна да се събуди.

— Томсън — каза гласът. — Това съм аз, Макс.

Той се опита да се усмихне, но не можа. Понечи да отвори очи, но това също се оказа трудно. Като събра всичките си сили, той повдигна клепачите си така, че да може да я вижда.

— Добре дошъл обратно — каза тя, като нежно го помилва по челото. То бе едно от малкото места, които не бяха скрити зад бандажи или сонди.

Очите му се навлажниха. Беше доволен, че е жив, облекчен да види, че и Макс също е жива. Опита се да говори, но запасът му от енергия бе малък. Докато Макс държеше една сламка до устните му и го насърчаваше да пийне вода, една медицинска сестра провери най-важните му органи и увеличи потока на глюкозата, която му преливаха.

— Лекарите казаха, че ще се оправиш — Когато Макс попита какво се бе случило, всичко, което можах да й кажат, бе, че някакъв бабаит от тежка категория бе използвал Томсън за боксов чувал.

Томсън се унесе за известно време. Аманда продължи да държи ръката му. Болеше я много да го гледа така. Като съдеше по многобройните жестоки контузии, травми и разнородни рани, за които се бе погрижила сестрата от интензивното, Макс разбра, че онзи, който се бе потрудил да пребие Томсън, е бил професионалист. Устата му бе подпухнала, долната му устна бе сцепена и на брадата си имаше лошо ожулване. Първият удар бе имал за цел да го зашемети и обезсили. Като имаше предвид възрастта на Томсън и жестокостта на удара, Макс бе сигурна, че е успял. Повечето от нараняванията на Томсън бяха вътрешни. Тези удари бяха нанесени, след като не бе отговорено на някои въпроси.

За Макс обаче нападението над Томсън отговори на един важен въпрос: „Смъртта на Лайънъл не бе самоубийство.“

— Той искаше името и адреса ти.

Гласът му бе толкова слаб, че отначало Макс не го чу. Тя все още бе объркана от това какво означаваше това нападение. Томсън стисна ръката й.

— Той искаше името ти. Адресът — преглътна трудно. Гърлото му бе сухо.

Макс му даде още вода.

Отговорено бе и на друг важен въпрос: убийството на Лайънъл бе свързано със случая, който бе поставил нея и Бет в „Програмата за защита на свидетелите“. Макс стискаше зъби.

— Кой искаше името ми, Томсън?

Той завъртя очи. Нямахше представа. Тя не бе и очаквала, че ще има.

— Аз не казах...

— Знам, че не си — прекъсна го тя, силно учудена от смелостта, която бе показал този мъж. Той бе джентълмен на един друг джентълмен — човек, чиято цел в живота бе да поддържа атмосфера на царска изисканост в един свят, който бе станал изключително груб и елементарен. Почувства се виновна, като знаеше, че нейното минало му бе сторило това. Като се насили да се съсредоточи върху настоящето, тя размисли върху онова, което Томсън би могъл и не би

могъл да знае за нея. Много малко, освен ако Лайънъл не му бе казал нещо без нейно знание. Известно му бе името ѝ, Аманда Максвел, и това, че работи в криминалния отдел, когато сестрата от регистратурата се бе обадила, един от дежурните детективи бе извикал Макс и бе предал информацията, отнасяща се за Томсън. Той не знаеше номера на домашния ѝ телефон или адреса ѝ, никога не я беше вземал от къщи. Когато я водеше да се срещне с Лайънъл, я вземаше пред някой голям хотел или оживен ресторант, където една паркирана лимузина не би привлякла внимание. Тя потрепери при мисълта, че Томсън е бил подложен на такава болка без никаква причина.

Той се унесе за малко. Когато се събуди, изглеждаше по-силен.

— Коя си ти? — попита я.

Аманда помисли, че успокоителните бяха погодили номер на разсъдъка му. Търпеливо, тя отвърна:

— Макс. Аманда Максвел.

Главата му се залюля от една страна на друга.

— Искам да кажа в *действителност*. Коя си ти?

Сърцето на Аманда започна да бие силно.

— Не знам какво имаш предвид.

— О, да, знаеш — той облиза устните си. Тя можа да види колко трудно бе това за него. — Защо господин Беърд пазеше всичко, свързано с теб, в толкова дълбока тайна?

Той заслужаваше да знае истината, но за да го защити, тя я задържа в себе си.

— По-добре е, ако не знаеш.

— Засега — каза той, като се съгласи да не настоява. — Но когато се измъкна оттук...

Аманда просто се усмихна, благодарна, че я разбра.

Той изпъшка и сестрата влезе, за да му бие една инжекция. Аманда приближи стола си до леглото му и още веднъж взе ръката му в своята.

— Томсън, съжалявам за всичко — каза тя, като се обля в сълзи. — Бих искала да мога да предотвратя това.

— Знам — очите му бяха мили, когато се втренчиха в нея. Той не обвиняваше, той питаше.

— Би ли могла да предотвратиш самоубийството на господин Беърд?

Въпросът я порази силно. Ръката ѝ скри очите ѝ, когато заплака. Беше негов ред да я успокои. Потупа я по ръката. Тя се опита да се овладее отново.

— Не съм сигурна, че е било самоубийство — промърмори тя, нетърпелива да види неговата реакция.

Лекарствата оказваха своето въздействие и той трябваше да се бори, за да мисли ясно.

— Съгласен съм. Той изглеждаше добре. Щастлив — Потупа ръката ѝ отново. — *Ти* го направи щастлив.

Макс се усмихна. Би могла да разбере от тона на гласа му, че Томсън знае, че не е била любовница на Лайънъл. Беше любопитна да види за коя я смяташе той, но не бе време за този разговор.

— Томсън. Има ли нещо, което трябва да знам за деня, когато Лайънъл умря?

— Трудно е да си спомня — болезнено бе да го наблюдава как се бори с успокоителните и болката.

— Знам. Почини си — тя почака, докато той търсеше в мъглата.

— Не съм сигурен, но предния ден господин Беърд трябваше да се срещне с господин Тайлър Грейсън. Господин Грейсън не успя да дойде. Може би се е отбил в неделя. Аз не бях там. Не знам.

— Каза ли на полицията за това?

— Не. Току-що си спомних.

Аманда си спомни колко объркан бе Тайлър, когато се бе отбил при нея, колко съсредоточен бе той върху причините за самоубийство. Беше ли възможно да е казал нещо на Лайънъл? Нещо, което бе направило смъртта му желана? Или *необходима*?

Когато погледна към Томсън, той бе изпаднал в дълбок сън. Тя остана с него до седем. Трябваше да тръгва, за да може да стигне в службата до осем. Стана. Той отвори очи. Изглеждаше неориентиран, после уплашен, сякаш не искаше тя да тръгва.

— Ще се върна довечера — обеща му тя.

— Не! — очите му се разшириха и дишането му стана усилно. — Опасно е.

Той имаше право. Те щяха да наблюдават. Тя потупа ръката му окуражаващо.

— Добре. Но ще се обадя и ще се осведомя как си.

Той кимна. Тя си помисли, че се усмихна, но бе трудно да се каже. Наведе се, целуна го по челото и излезе на пръсти от стаята му. Беше щастлива да види, че докато бе с Томсън, полицията бе поставила охрана. Тя го разпозна като един от униформените служители от деветнадесети полицейски участък.

С мисълта, че някой може да е вече във вратата на болницата — ако имаше някой, който наблюдава стаята на Томсън — тя реши да излезе през аварийния изход. Беше твърде рано за посетители и продавачи, така че главното фоайе щеше да бъде празно. Спешният кабинет рядко оставаше без хора. Тя подпъкна косата си под шапката си на почитател на „Янките“, натъпка якето си от криминалния отдел в раничката и заслиза надолу по стълбите към първия етаж. Поразмотава се малко от задната страна, докато един екип на спешна помощ не се впусна стремглаво през вратите с оживелите от катастрофа в натоварения трафик на Ийст Ривър драйв. Посред суматоката тя се измъкна през вратата и пое по права линия към станцията на метрото.

Както Аманда подозираше, имаше някой, който наблюдаваше предния вход. Той я пропусна. Но друг един мъж я забеляза, когато пресече улицата на път да посети Рийд Томсън. Той я улови с крайчеца на окото си тъкмо когато тя зави към Лексингтън авеню: висока и грациозна, с решителна походка и обемиста черна найлонова раничка, праметната през лявото ѝ рамо, и с авиаторски очила. Той би разпознал този силует навсякъде, но ако имаше някакво съмнение, то шапката ѝ не можеше да бъде сбъркана. В края на краищата той ѝ я бе купил и бе изкривил козирката ѝ, точно за нея.

В Лос Анджелис слънцето залязваше, когато Сам влезе през вратата на апартамента на Бет. Пощенският му адрес бе едно студио в другия край на града, но повечето от дрехите на Сам, както и сърцето му, бяха тук. Тъй като всекидневната гледаше на запад, оранжева омара се процеждаше през прозореца, като къпеше стените и хвърляше топъл блясък върху бежовите като слонова кост тонове на декора. Отначало тишината бе толкова пълна, че той си помисли, че стаята е празна, но после носът му долови нейния лек парфюм на пачули^[1]. Тя бе в ъгъла, скрита в сянката. Седеше изправена в един стол, предназначен за потпускане поза. Изглеждаше така, сякаш бе стояла в същото

положение в продължение на часове, отправила взор към вратата, в очакване той да се върне и да пресече прага.

— Къде беше? — гласът ѝ бе студен, обвиняващ.

— Чух за Лайънъл — каза Сам, като остана до вратата, като се опита да схване състоянието ѝ.

Бет не отговори. Очевидно нямаше намерение да го направи, докато той не отговори на въпроса ѝ.

— Посетих сестра ми, Гейл. Болна е — той се намръщи при клишето. — Има рак на матката. Беше оперирана преди няколко седмици. Искях да бъда с нея.

Бет кимна. Никога не бе виждала сестрата на Сам. Той бе споменал за нея може би два пъти за двадесет години. Тъй като тя никога — до днес — не разпитваше къде ходи Сам или какво прави, когато не е с нея, нямаше представа колко често бе посещавал Гейл, или дали въобще го бе правил. Но Сам никога не я бе лъгал. Неговата груба откровеност бе едно от нещата, които обичаше и мразеше в него. Щом бе казал, че сестра му е болна, значи наистина бе така.

— Ще се оправи ли? — попита Бет.

— Надявам се — той прекоси стаята тревожно, като коленичи от едната ѝ страна. — Ти добре ли си?

Тя поклати глава и сълзите се застичаха по бузите ѝ.

— Не, не съм. Ужасно, ужасно съм тъжна.

Той я погали по бузата.

— Съжалявам, че не бях с теб, когато си разбрала.

— Аз също.

Той чу нотката и съжали за нея, но някак си нещата не можеха да се променят.

— Икономът на Лайънъл — Томсън — е бил пребит.

Сам не бе чул за това.

— Казаха ли го по новините?

— Не. Аманда се обади преди около час. Онзи, който го е направил, е искал да узнае името ѝ и адреса ѝ — челюстта на Сам изтръпна. — Томсън не е знаел адреса ѝ. Отказал да им даде името ѝ — Бет звучеше тревожно, сякаш тя също бе нападната от някой грубиян.

— Службата вероятно не е била информирана, защото в полицейското управление на Ню Йорк не знаят, че трябва да се обадят

на нас.

Тъй като Аманда се бе завърнала в Ню Йорк и се бе отказала от покровителството на „Програмата за защита на свидетелите“, Службата не следеше за нейното движение или за активността на преследвачите ѝ. Сам знаеше, че за Бет това е техническа подробност.

— Мислиш ли, че някой трябва да ги запознае? — очите ѝ бяха като от стъкло и изразяваха решителност.

— Бет, Лайънъл извърши самоубийство. Полицейското управление на Ню Йорк няма причина да свързва побоя над Томсън със смъртта на Лайънъл.

— Мислиш ли, че те са свързани?

— Със сигурност изглежда подозрително.

Бет изглеждаше склонна да подъвче малко тази тема, преди да продължат.

— Аманда иска от теб да не допуснеш тялото на Лайънъл да бъде освободено за погребение.

Сам не бе доволен от тази молба и му пролича.

— Има ли проблем? — онази нотка се бе върнала. — Защо иска да бъде задържано?

— Докато не се убеди, че смъртта на Лайънъл е от собствената му ръка, не иска да го погребват. В случай че отново им се наложи да направят аутопсия, или нещо такова.

— Какво е решила?

Бет се вторачи в него.

— Тя ще направи онова, което си я учил да нрави: ще пази гърба си!

Вълнението ѝ бе истинско и Сам се трогна и се почувства виновен. Понякога забравяше, че Бет не е просто една добре изглеждаща учителка от колежа, която му бе любовница от дванадесетина години. Тя бе и защитен свидетел. Над главата ѝ висеше тежест, както и над главата на дъщеря ѝ. Имаше право да бъде разтревожена.

— Ще разговарям с Аманда, после ще се обадя на властите в Ню Йорк — той отговори на въпроса в очите на Бет. — Ще се уверя, че никой няма да свърже обаждането с Макс.

Бет кимна. Тогава очите ѝ се замъглиха и тя го напусна. Въпреки че тялото ѝ остана на стола, духът ѝ бе тръгнал нанякъде.

— Започна се — промълви тя тихо. — Знаех си, че ще се случи. Знаех си, че Рики и аз никога няма да се освободим от това.

В гласа ѝ се долови нотка за капитулация, която Сам не бе чувал преди, и това го изплаши. Той вярваше, че Бет бе преживяла тежките мъки, защото още от началото бе възприела силна и решителна философия: човек не може да промени миналото, но може да изгради бъдещето си. Тя поддържаше също и едно доверие в системата. Решението ѝ да свидетелства бе правилно, справедливостта възтържествува и въпреки трудностите, съпътстващи преместванията, Службата щеше да защитава нея и дъщеря ѝ така, че да могат да живеят добър и порядъчен живот.

Внезапната смърт на Лайънъл премахна всякакво удобство, което бяха постигнали през годините. За Бет Лайънъл бе повече от нейна първа любов и първи съпруг. Той представляваше една котва към миналото, един жив символ на това какъв бе животът преди и това коя бе тя преди. След като той си отиде, нямаше никой, освен Аманда, да ѝ напомня, че Синтия Стантън Беърд въобще съществува.

Освен онези, които искаха да я убият.

— Нищо няма да се случи на теб или на Аманда — той изпитваше нужда да ѝ напомни, че Рики Беърд не съществуваше повече и да я увери, че той е тук, за да ги защитава.

— Лайънъл имаше охранители, които го защитаваха двадесет и четири часа в денонощието. Нещо се е случило с него. Защо не *с нас*!

Тя гледаше право в него, но Сам усети, че все още е на онова друго място, в онзи личен ад, който само двете с Аманда оценяваха.

— Бет, смъртта на Лайънъл е трагична. Знам каква загуба е за теб и Макс, но, моля те, не му приписвай неща, които не заслужава — той видя разпаления ѝ гняв и се опита незабавно да го потуши. — Звучи пренебрежително, но аз не мисля по този начин. Запознах се с Лайънъл. Разговарях с него няколко пъти след това. Той бе забележителен човек, Бет.

Пламъкът угасна, сълзите се стичаха по бузите ѝ в тъжна каскада на капитулация.

— Вие с Лайънъл се преоткрихте отново напоследък. Знам, че това раздвижи всички чувства. Естествено, знам, че вие двамата си кореспондирахте, но се обзалагам, че тези писма са нямали нищо общо с бизнеса или с проблемите му със сенатор Чизъм или някой извън

Аманда, както и това какви чувства изпитвахте един към друг — той избърса очите ѝ и повдигна брадичката ѝ така, че тя да го гледа право в лицето. — Истината е там, Бет, че ти не познаваше Лайънъл много добре. Всичко онова, което знаеш, е, че има смекчаващи вината обстоятелства. Той може да е имал неблагоприятия в бизнеса или болест, или...

— Лайънъл не се е самоубил — тонът ѝ бе остър, решителен, нетърпящ какъвто и да е аргумент в полза на противното. — Той не би направил това. Особено *сега*.

Сам се зачуди дали нейното убеждение идваше от нещо, което Лайънъл бе писал в онези писма. Или това бе просто отрицание на безутешните. Какъвто и да бе коренът му, Бет се нуждаеше от успокояване.

— Ще прикрепя двама наши служители към Макс. И ще те отведе в безопасна къща.

Той очакваше да види лицето ѝ окъпано в облекчение и възраждане на вярата ѝ в поддържащата я система. Вместо това прочете примирение със съдбата и безнадеждност.

— Казах на Аманда, че ще обещаеш това. Че Службата ще ни скрие отново — Бет погледна в очите на Сам. Собствените ѝ изглеждаха безжизнени. — Знаеш ли какво ми каза тя?

Сърцето на Сам спря. Беше виждал твърде много от тези ситуации, за да не знае как се чувстваха Бет и Аманда.

— Тя каза: „Не остана място, където да се крия.“

Бет сграбчи ръцете на Сам в своите и го притегли толкова близко, че шепотът прозвуча като заповед:

— Кажи ми истината. Тя права ли е? Свършиха ли местата, където да се крием?

Той искаше да ѝ каже *не*, да заяви, че Службата винаги може да ги премести в средата на друга „Ничия земя“ и да им предостави нова самоличност. Но действителността бе, че понякога, независимо от най-добрите усилия на Службата, свидетелите бяха в невъзможност да сменят още една кожа.

— Не знам — изрече честно. — Възможно е.

[1] Благоуханно растение в Източна Азия, от чието етерно масло се приготвя парфюм (инд.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Аманда срещна за първи път Лупе Васкес, когато работеше като патрулиращ полицай в тридесет и втори полицейски район. Битовото насилие не бе непознато явление в тази част на града, но съпругът на Лупе — Хесус — бе едно животно, един избухлив мъж, който постоянно чувстваше нужда да демонстрира своята мъжественост като малтретира жени. Лупе бе дребна женица, която според приятелите ѝ някога имаше жив дух и голямо сърце. В онези дни Лупе бе затворена в себе си и трепереше като клонка на вятъра, дори когато въздухът бе неподвижен. Преди Хесус да я обезобрази, тя бе приятна жена, с тъмни искрящи очи, високи скули и пълна, чувствена уста, която обикновено бе разтегната в усмивка. Благодарение на Хесус заприлича на боксьор, който се е бил твърде много рундове.

Запознаването на Аманда с Лупе бе в един апартамент на петия етаж на Сто тридесет и пета улица. Тя се бе свила в един ъгъл, носът ѝ бе размазан и кървеше, кожата на шията и гърдите ѝ бе опърлена от дълбоки изгаряния от цигара, а китката ѝ бе счупена на три места. Една съседка бе чула виковете на Лупе и се бе обадила в полицията. По пътя за болницата Аманда учтиво предложи на Лупе да потърси помощ, но жената бе твърде изплашена, за да я слуша, а за другото предложение на Аманда — да повдигне обвинение срещу Хесус, не можеше да става и дума.

Аманда спаси Лупе още три пъти, преди да се измести от този район в криминалния отдел. Всеки път побоят бе по-жесток от предишните, а тялото на Лупе — по-увредено. И все пак нейната решимост да не накаже мъжа, който я биеше така, остана твърда. Тази сляпа настойчивост да се приеме неприемливото разстрои Аманда, защото не любовта или предаността я караха да мълчи. Това бе гласът на покоряването, усещането, че Лупе бе малтретирана толкова лошо и толкова често, че бе подчинила душата си на злонамереното господство на Хесус. Аманда искаше Лупе да се възпротиви.

Като разпита наоколо, Аманда откри един приют за онеправдани жени, който се помещаваше в сутерена на църква в „Уошингтън Хайтс“. Ръководен от двама опитни социални работници и персонал от мотивирани доброволци, приютът „Прекършеното крило“ бе импровизирана спасителна къща, богата на добри намерения и слаба по отношение на парични средства. Като протягаха ръце и призоваваха към самарянство, което все още съществуваше в много от човешките общности, те намираха начини да се погрижат за медицинска помощ, психологически съвети, юрисконсулт, временно настаняване и гледане на малки деца. Обвързани от силни сестрински чувства и съвест, основателите на „Прекършеното крило“ действаха на принципа, че ще приемат всяка жена, която почука на вратата им. Такива имаше много. За жалост имаше много други, които трябваше да дойдат, но не го правеха.

Тъй като много от жените, които посещаваха приюти като „Прекършеното крило“, се връщаха при своите грубияни, Аманда пожела доброволно да обучава онези, които искаха да се научат как да документират насилието над тях. Тя ги обучаваеше — а често и техните деца — как да използват фотоапаратите Полароид за моментни снимки, за да запечатат насилието им. Въпреки че нараняванията можеха да бъдат фотографирани до пет дни след нападението, най-добре бе да се направят снимки колкото е възможно по-скоро. Ако бе използван някакъв предмет, той трябваше да се фотографира близко до натъртванията и после, ако бе възможно, направо над удареното място. Тя обясни, че документирането чрез фотография е мощно оръжие в разследването и съдебното преследване на битовото насилие.

— Ако снимките са достатъчно добри — казваше тя, впечатлена от ужаса, че това е нещо постоянно в очите на тези жени, — държавата може да заведе дело срещу тях без вашето свидетелстване — за жените, които се страхуваха за своя живот, това беше важно, защото репресиите от насилници от затвора бяха чести, обикновено унищожителни, а понякога и фатални.

Като знаеше, че нейните лекции не представляват нищо без принадлежностите ѝ, тя организира една томбола, като събираше пари от жените, които работеха в полицейското управление на Ню Йорк, за да се закупят фотоапарати „Полароид“, които да бъдат връчвани на тези, които имаха нужда. Даде им също и телефонния номер на

криминалния отдел. Ако някоя жена я викаше за помощ, тя обещавахе, че ще я изслуша.

„Прекършеното крило“ се превърна в нейна кауза. Когато имаше няколко свободни часа, тя посещаваше този приют, ако не за да обучава, то да сервира храна, да гледа изплашени деца, да се грижи за нараняванията, да забърше някой под или просто да утеши някоя жена, изпаднала в беда. С времето Аманда осъзна защо се грижеше толкова много за своя проект: тя намираше сходство с тези жени. И те като нея бяха загубили своята идентичност. Изолирани от приятели и семейство, отхвърлени от обществото, неспособни да споделят своята истина, те ставаха толкова потайни и контролирани от един кодекс на тайнственост, както и всеки в „Програмата за защита на свидетелите“.

Преди три години Аманда бе в „Прекършеното крило“, когато Лупе и синът ѝ Мануел дойдоха в търсене на подслон. И двамата бяха жестоко бяхтени с юмруци. Лупе имаше толкова много счупени кости, че едва можеше да се движи, но отказа да отиде в болницата. Страхуваше се, че ще уведомят службите за детска закрила и че ще ѝ отнемат сина. Тя не само че не можеше да понесе мисълта, че ще загуби Мануел, но знаеше, че никога няма да може да убеди Хесус, че това не е по нейна вина. Той със сигурност щеше да я убие.

Един от лекарите, който постоянно бе доброволец в приюта, гипсира ръката на Лупе, превърза ребрата ѝ, постави превръзка на лявото ѝ око, което бе посиняло и отекло и бе затворено. Той подозираше, че има вътрешни увреждания и помоли да я хоспитализира. Когато тя каза *не*, ѝ предписа болкоуспокояващи лекарства и помоли жените, които се грижеха за нея, да я наблюдават. Ако забележеха каквито и да са признаци на остро изтощение, трябваше незабавно да извикат линейка. На този етап — каза им той — няма да има проблеми. Лупе няма да бъде в състояние да спори.

Мануел, който имаше два счупени пръста, три липсващи зъба и разместена челюст, винаги бе на страната на майка си. Негова бе идеята да дойдат в приюта.

— Чух за това място от един приятел — довери той на Макс. — Майка му идвала тук. Той ми каза, че майка тук ще е в безопасност.

Мануел бе десетгодишен, една опасно впечатлителна възраст, когато много от връстниците му започваха да си избират роли, някои започваха да образуват досиета в полицията. Често биваха завладени

от загадъчността на бандите, привлечени от идеята за сигурност, когато са заедно, и от чувството на принадлежност. Когато главатарите на тези алтернативи на семейството изискваха извършването на престъпни деяния, за да участват в церемонията по приемането им в бандата, децата се подчиняваха, те жадуваха за признание и биха направили всичко, каквото е необходимо, за да го получат.

Оттам не бе голям скокът до сърцето на наркокултурата, която проникваше все повече и повече сред тълпата. Младежи, които имаха да задоволяват нужди, бяха лесно привлечани и правеха експерименти с наркотици, за да докажат колко са мъжествени. За толкова много от тях в тридесет и втори полицейски район юношеството предоставяше избор в живота, който би бил труден за възрастните. И все пак всеки ден тези деца бяха принуждавани да избират между дългосрочните, но мижави награди и незабавното възнаграждение.

Аманда прекара повечето от времето си с Мануел до леглото на Лупе. Разговаряха за мечтите му да стане архитект и да проектира големи красиви къщи, в които да живеят семейства. Разговаряха за майка му, която той обичаше безумно и се чувстваше задължен да я защитава, както и за баща му, към когото хранеше двойствени чувства. Хесус бе местна знаменитост. От него се страхуваха, той беше безстрашен и изглежда джобовите му винаги бяха тъпкани с пари, които за много от тяхната общност се превръщаха във власт. Мануел се отнасяше с уважение към това и се наслаждаваше на факта, че е принц. Това, на което не се радваше, бе буйният нрав на баща му. Искаше да обвини за това навика на Хесус да взема наркотици, но дори когато баща му не бе вземал наркотици, той бе зъл.

Аманда усещаше, че това момче е на ръба. Той можеше да последва баща си в един живот на неразкайваща се престъпност, или да поеме по пътя, който щеше да го изведе извън гетото, населено предимно с испаноговорещи. За да направи последното, се изискваше смелост. И наставник. Точно тогава Аманда се обърна към Пийт Дойл иго помоли да стане по-голям брат на Мануел. Не бе изненадана, когато Пийт се съгласи. Децата бяха неговата слабост.

Пийт бе идеален за Мануел. Той не във всичко се проявяваше като строг и не се държеше наставнически. По-скоро бе като приятел на момчето — някой, който не му изнасяше лекции и не му определяше много правила. Ако разговаряха, то бе по време на някаква

дейност, която и двамата харесваха, като хвърляне на халки по бутилки, ходене на кино или бягане по протежението на Хъдзън. Като човек на закона Пийт бе виждал десетки мъже като Хесус, така че знаеше, че трябва да бъде внимателен. Ако Хесус разбереше, че някой друг мъж се държи като баща със сина му, не само че Пийт щеше да се превърне в мишена, но Мануел щеше да плати скъпо за предателството си. Всяка седмица в продължение на три месеца, докато момчето и майка му живяха в приюта — и дълго след като го бяха напуснали — Мануел се обаждаше в криминалния отдел, за да му даде Пийт графика си. Ако Мануел можеше да се измъкне и Пийт не бе зает, те се събираха заедно. Често Пийт докарваше и своите деца при излизанията си с Мануел. Искаше децата му да познават хората, живеещи в различна среда, така че да могат да разберат колко голям и сложен е светът. Той искаше Мануел да знае, че дори и при едно разделено семейство може да намери приятели.

По време на престоя на Лупе в приюта социалните работници, подпомогнати от Макс и Пийт, непрекъснато я съветваха да подаде оплакване и да арестуват Хесус.

Един психиатър и един адвокат я увериха, че предявяването на обвинения е най-доброто, което можеше да направи за себе си и за сина си. Това, което тези съветници пренебрегнаха да вземат предвид, бе, че Лупе и Мануел бяха зависими от Хесус заради храната и подслона. Когато бяха излекувани и достатъчно силни, за да напуснат приюта, нямаха голям избор, затова избраха да си отидат вкъщи. Когато Хесус бе освободен от затвора, той също се прибра у дома. Когато делото му бе насрочено, Лупе отказа да свидетелства срещу него.

През следващите няколко години, когато срещите им бяха непостоянни и трудно можеха да бъдат уреждани, Пийт продължи да играе ролята си на наставник на Мануел, а Аманда поддържаше връзка с Лупе. Тази връзка се оказа благословена, когато преди шест месеца Мануел се обади на Пийт, като плачеше неистово и пищеше по телефона, почти неразбираемо в паниката си. Той молеше Пийт и Макс да дойдат веднага.

Намериха Лупе на една тясна уличка. Беше почти пред прага на смъртта. Далакът ѝ бе засегнат. Лявото ѝ око бе като размазано. Имаше фрактура на дясното коляно. Единият ѝ дроб бе в колапс. Имаше

вагинално кървене. А гърбът ѝ бе набразден с широки морави ивици. Мануел каза, че са получени от един дебел крак на маса, който Хесус бе използвал в боя. После показа на Пийт кошчето за боклук, където Хесус го бе хвърлил.

Аманда направи няколко снимки на място, за да покаже как Лупе е била изоставена като някакъв боклук, но възнамеряваше да документира този побой напълно. По-късно през нощта или веднага щом Лупе бе в състояние, тя възнамеряваше да доведе един служител от районната прокуратура, за да проведе разпита. После щеше да фотографира всеки сантиметър от тялото на Лупе. Двамата с Пийт бяха решили, че ако трябваше дори да влачат Лупе до съда, щяха да го направят.

Аманда крачеше целеустремено в сградата на манхатънския районен съд, очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила, а походката ѝ бе бърза и решителна, въпреки високите токчета на обувките ѝ. Като огледа навалищата от хора, които се бяха струпали — след побоя над Томсън беше особено бдителна — тя се отправи към асансьорите, нетърпелива да свърши тази работа днес. Беше извикана да свидетелства като свидетел експерт по делото „Държавата срещу Хесус Васкес“. Обвинението бе опит за убийство.

Пийт я чакаше в коридора отвън пред съдебната зала. Като Аманда и той носеше тъмен костюм и мрачно изражение.

— Радвам се, че областният прокурор не даде на този мръсник шанс да се измъкне — изсъска Пийт, докато ги придружиха до местата им от един служител от прокуратурата.

Не беше необичайно обвиняемите за физическо насилие и побой да се признаят за виновни, с надеждата да получат отлагане на присъдата посредством адвокатите си. Когато областният прокурор прочете заключенията на лекаря, той повдигна обвинение за опит за убийство, като елиминира всякакъв шанс за пледиране от негова страна и за избягване на затвора. По времето на нападението Лупе бе бременна от шест месеца. Хесус Васкес бе убил своето дете и почти бе успял да стори това с жена си. Становището на *държавата* бе, че той не може да обжалва присъдата.

Мануел и Лупе не бяха в съда, но около тях се въртеше всичко: качеството на живота им, физическата им безопасност, възможността им да продължат сами и да измъкнат някое зрънце щастие от порочната ръка, която ги бе довела до това положение. След като арестуваха Хесус, двамата живеяха в един неразкрит сестрински приют в Куийнс. Мануел бе преместен в друго училище, където бе регистриран под друго име, Аманда го отведе настрана и разговаря надълго и нашироко с него за това как да се преструва, че е този, който не е. По време на възстановяването си Лупе освежи уменията си на шивачка, като вземаше работа от няколко пункта за химическо чистене в съседство. След като приключи процесът, се надяваше да си намери апартамент, да получи работа и да започне отново. Преди двамата с Мануел да могат да направят това обаче, трябваше да се уверят, че Хесус няма да бъде в състояние да ги открие. И да им стори зло.

По пътеката между редовете към местата им Аманда забеляза, че публиката в залата бе море от бял сатен:

„Бялата смърт“ бе представена в пълната си сила. По време на подготовката си за процеса с Майк Шварц — помощник областния прокурор, който бе ангажиран с делото, тя научи, че Хесус Васкес бе водач на нюйоркския клон на базираната в Лос Анджелис банда. Като знаеше тяхната връзка с клана Еспиноза, нейният инстинкт бе да помоли да се откаже, да каже на Шварц, че не може, че не би искала да свидетелства. Просто бе доста късно за това.

Сам бе съгласен. Чувстваше се неудобно заради показането в една съдебна зала и за свидетелстването й по дело, което щеше да привлече пресата. И хората на Еспиноза.

— Ще обясня положението на областния прокурор — каза Сам. — Той ще бъде дискретен.

Аманда се разкъсваше между мислите за собствената си безопасност и вида на пребитото тяло на Лупе.

— Обещах й, че ще бъде там, когато тя предяви обвинение. Обещах същото и на други жени, които идваха в приюта. Ако не свидетелствам, ще бъде същата като мъжете, които ги бият.

— Въобще не е така! Ти защитаваеш себе си от една много реална заплаха — смръщи се Сам.

— Може би е така, но посланието, което ще получат тези жени, е, че те нямат значение за мен. Не мога да им кажа това.

— Излагаш се на риск.

— Те също се излагат на риск, като повдигат обвинения срещу тези зверове.

След последния варварски побой Лупе се нуждаеше от изваждане на матката и седмици в гипс след операция на повредените прешлени на гръбначния ѝ стълб. Лицето ѝ бе излекувано, но бе цялото в белези, както и душата ѝ. И все пак тя продължаваше да се държи твърдо, като печелеше доверието на Макс и на другите жени от приюта с осигуряване на мотивация да се оправи със собствения си живот: да се изправи срещу Хесус и да даде пример на Мануел.

— Ако е достатъчно смела да направи това — измъчваше се Аманда, — как мога да предам нея и Мануел?

— Това, което е смелост за един, може да бъде глупост за друг — предупреди Сам. — Нека Дойл да даде показания. Той е бил там. Може да потвърди обвиненията ѝ.

— Аз направих снимките. Аз обещах. Освен това — додаде тя, като защитаваше решението си — безличните не знаят името ми, или как изглеждам.

Това бе преди три месеца. Преди Хайме Бастидо да бъде освободен от затвора. Преди Лайънъл да се самоубие. Преди някой да се опита да измъкне името и адреса ѝ чрез побой над бедния Томсън. Преди някой да бе отмъкнал тази лента от фотоапарата.

— Какво ти става? — прошепна Пийт. — Изглеждаш така, сякаш те обливат горещи вълни. По-възрастна ли си, отколкото си мисля?

Тя се засмя и стисна ръката му.

— Само съм малко нервна. Да свидетелстваш срещу водач на една банда, когато неговите войници са вторачили поглед в теб, не е точно представата ми за приятно прекарване на времето. Знаеш ли какво имам предвид?

— Да, наистина.

Делото бе гледано бързо. Шварц представи своя случай като опит за предумишлено убийство. Хесус Васкес имаше досие за проявявано насилие, което бе продължавало много години. Точно в тази нощ той бе нанесъл побой на жена си с намерението да я убие. Пребил я бе изключително жестоко, прекъснал бе петмесечна бременност, почти бе счупил гърба на госпожа Васкес и бе предизвикал такова вътрешно

кръвотечение, че единствената причина тя да не умре бе, че синът ѝ бе успял да извика навреме помощ, за да я спаси.

Стратегията на защитата бе проста: Да, Хесус ѝ е нанесъл побой, но е загубил контрол, защото е подозирал, че детето е от друг мъж. Никога, по никое време не е възнамерявал да я убие. Всъщност, ако съдът се съгласи, той щял да бъде щастлив да се подложи на консултации. Обичал жена си и сина си и искал семейството си обратно при него. Шварц каза на Пийт и Аманда, че адвокатът на Васкес се е опитал няколко пъти да постигне предварително споразумение за намаляване на присъдата. Било му отказано. От службата на областния прокурор отказали. Считали, че имат силни позиции. Също и Майер имал репутацията на строг, но справедлив съдия.

Докато адвокатите представяха встъпителните си аргументи пред журито, Аманда наблюдаваше Хесус. Погледът му обхождаше непрекъснато съдебната зала. Аманда се зачуди дали се оглежда за Лупе. Ако беше така, щеше да бъде разочарован. Тя нямаше да бъде призована в залата.

Сибил Уайтхол — една от социалните работнички, която бе основала „Прекършеното крило“, бе първата, призована да свидетелства. Под ръководството на Шварц тя описа първата си среща с Лупе и Мануел, като се позова както на физическото им, така и на духовното им състояние по онова време. Разказа за обсъжданията, които бяха имали с Лупе по време на тримесечния им престой в приюта, по време на който Лупе бе казвала, че се страхува за живота си.

— Защо не е взела сина си и не е напуснала господин Васкес?

— Защото той ѝ е казал, че ако някога го напусне, ще я проследи и ще я убие. Но ѝ казал също, че преди да направи това, ще я накара да гледа как ще убие Мануел.

— Протестирам! — адвокатът на Хесус скочи на крака. — Това са показания, които се основават на слухове.

Шварц се върна до адвокатската маса и взе лист хартия.

— С разрешението на съда бих искал да представя това като доказателство. Писмена клетвена декларация, която удостоверява, че госпожа Васкес действително е вярвала, че животът ѝ е в постоянна опасност, ако остане при съпруга си, и особено ако го напусне.

След появяването на Сибил в съда последва цяло шествие от хора, които се бяха грижили за раните на Лупе, както духовни, така и физически. Всички рисуваха ужасна картина на постоянен тормоз. Аманда намери, че даването на тези свидетелски показания е трудно, но те не впечатляваха хората в залата. Лицата им казваха: каквото и да бе направил Хесус с Лупе, тя го е заслужавала. Разбира се, бе програмирано да застанат на страната на Хесус. Аманда повече се интересуваше от реакцията на съдебните заседатели. Засега изглежда симпатиите им бяха за Лупе. Всъщност, ако Аманда се осмеляваше да направи някакво предположение, подигравките и ръмженето на армията на Хесус нямаше да помогнат на делото.

Когато Пийт застана на мястото за свидетели, Хесус стана особено осторожен, което разтревожи Аманда. Двамата с Пийт бяха помолили Шварц да не споменава за отношенията на Пийт и Мануел. Колкото по-малко се кажеше за момчето, което се обръщаше към другите за неща, които трябваше баща му да осигури, толкова по-добре. И все пак някой би могъл да ги е видял заедно. Или Хесус може да е измъкнал това с бой от Мануел.

Шварц забави темпото и майсторски предизвика мъчителния отчет за намирането на Лупе на уличката. Отговорите на Пийт, въпреки че бяха кратки и в рамките на приемливите свидетелски показания, бяха нагледни и обезпокоителни. Дори някои от жените — членки на бандата — се почувстваха неудобно.

Чрез кръстосан разпит Хорхе Рамос — защитник на обвиняемия — си поигра на прескочикобила върху нараняванията на Лупе и атакува правдоподобността на Пийт като свидетел.

— Имате ли връзка с Мануел Васкес? — попита той високо и самоуверено.

— Протестирам — Шварц се изправи. — Липса на уместност. Това дело не включва Мануел Васкес, ваша чест.

Рамос погледна съдията.

— Може ли да приближим?

Майер покани и двамата адвокати да дойдат при него на разговор.

— Детектив Дойл е установил приятелство със сина на моя клиент, което, ние вярваме, създава предубеждение у него към господин Васкес — каза Рамос.

Шварц го изгледа недоверчиво.

— По какъв начин?

— Ние считаме, че той иска да поеме настояничеството над това дете. Ако господин Васкес бъде признат за виновен и затворен, той получава по-голям шанс.

— Ваша чест, това е абсурд! Господин Рамос иска да ни отвлече от главния въпрос, което — наблегна Шварц — е опитът за преднамерено убийство на Лупе Васкес.

Съдията се съгласи.

— Възражението се приема. Продължавайте, господин Рамос.

— Нямам повече въпроси, ваша чест.

Рамос зае мястото си, доволен. Беше успял да направи две неща: да отклони вниманието, което можеше да възпре съдебните заседатели от ровене над мрачните подробности от свидетелските показания на Пийт, както и бе повдигнал въпрос, за който бе сметено, че няма връзка с делото, и на който все пак не бе отговорено. Хорхе имаше нужда само от един човек, за да намери това за достатъчно странно, за да възбуди естествено съмнение.

Когато съдията обяви прекъсване за обяд, преди да бъде повикан следващият свидетел, Рамос се разходи наперено извън залата, убеден, че движещата сила се бе променила и той има предимство.

Веднага след обяда призоваха Аманда. Каквото и преимущество да си бе мислил Рамос, че е спечелил, бе загубено. На адвокатската маса Шварц имаше купчина подготвени снимки, огромни увеличения на противните рани, достатъчно големи, за да преминат в ръцете на съдебните заседатели от ръка на ръка за запознаване отблизо. На мястото, където заставаха свидетелите, срещу Рамос седеше една млада жена с впечатляващо спокойствие и безукорна репутация.

След като тя се закле, Шварц я помоли да се представи.

— Аманда Максуел, детектив втора степен към нюйоркския криминален отдел.

— Имате ли специалност, детектив Максуел?

— Съдебномедицинска фотография.

— Как и кога се запознахте с жертвата, Лупе Васкес?

Аманда разказа за срещите им по време на обиколките си из тридесет и втори полицейски район, сбито и без подробности. Тази информация бе второстепенна. Тя нямаше да осъди Хесус. На въпроса

на Шварц за това какво е намерила на алеята, когато е пристигнала там във въпросната вечер, Аманда отговори стегнато и все пак с нотка на определено състрадание.

— Какво направихте, детектив, когато намерихте госпожа Васкес?

— Докато чакахме за линейката, направих първоначални снимки.

— С каква цел?

— Да покажа степента на нараняванията, незабавно, след като са били направени. И жестокостта, с която са били извършени — тя можа да усети горещината на гнева на Хесус. Искаше му се да скокне от стола си и да ѝ прекърши врата. Погледна към адвоката, когато той избра първата снимка, за да я покаже и представи като доказателство.

Без други обяснения той я постави върху голяма стойка, за да могат всички в съдебната зала да я видят: черно-бяла буца плът, която лежеше сред отворени торби боклук. Остатъци от храна, оглозгани кокали, мръсни пелени и други нечистотии покриваха тялото на Лупе, но нищо не можеше да скрие отвратителната гледка на раните ѝ. Две жени от състава на съдебните заседатели ахнаха. Няколко млади жени в залата извърнаха погледи. Дори младите жребци в наперените си сака от бял сатен изглежда изгубиха малко от цвета на лицата си.

Със съзнанието, че Рамос може да е разводнил свидетелските показания на Пийт със страничните си въпроси, Майк Шварц искаше да изследва тази територия. Започна тази фаза от разпитванията като накара Макс да направи преценка на контузиите на Лупе. След като на съдебните заседатели им бяха подчертани жестокостта, с която бе извършено това нападение, той продължи нататък.

— Посетихте ли госпожа Васкес, след като постъпи в болницата?

— Двамата с партньора ми последвахме линейката дотам. Видях я веднага щом лекарите я прегледаха.

— След хирургическата намеса? — Рамос може би искаше да обърка съдебните заседатели, като намекне, че много от натъртените ѝ места са резултат от операциите ѝ.

— Не. В стаята за спешни случаи. Преди да бъде предприета каквато и да е хирургическа намеса.

— Сама ли бяхте с нея?

— Не. Една сестра и един пациент от болницата бяха с нея през цялото време.

— През цялото време на какво?

— Беше ми разрешено да доведе един помощник от областната прокуратура да разговаря с госпожа Васкес.

— Правихте ли й снимки през това време?

— Да.

Като следваше предварително установения ред, Шварц поведе Макс нататък с фотографиите й. Той постави скандалните снимки върху триножника, тя описа какви процедури бе следвала и защо.

Поредица от снимки на главата и шията на Лупе бяха предоставени за разпознаване. Бяха показани също и гърбът й и областта по-надолу. След като бе установено, че Лупе Васкес е жертвата, показана на снимките, Майк се прехвърли на снимките от близък план. Първата бе заснела рамото на Лупе. Контузия с огромни размери и с морав цвят беше белязала горната част на ръката й. Една четвъртита карта, оцветена в сиво, бе поставена в добавка отстрани на снимката.

— Този четириъгълник — каза Макс, като използва показалка — е осемнадесетпроцентова сива скала, която поставих до ръката на госпожа Васкес, така че когато лентата бъде проявена, лабораторията да може да установи верните цвятни нюанси на тялото.

— Това означава, че моравият цвят на тези натъртвания е точен.

— Правилно.

Майк показва няколко други снимки: дясното й коляно и бедрото в близък план, както и другата ръка и шията. Това бе показ на жестокостта.

— Бихте ли казали на съда как са заснети тези снимки?

— Използвах еднообективна рефлексорна камера и макрообектив. Намираме, че при случаите на битово насилие ни е необходимо минимално фокусно разстояние, така че да изпълним рамката с размера на раната без изкривяване.

Размазаното лице на Лупе се виждаше в множеството, въпреки че бе ясно, че Лупе не вижда нищо с лявото си око.

— Ако погледнете лявата буза, можете да видите отпечатъците, съответстващи на онези, които се намират върху онзи тъп предмет — месинговия бокс.

Майк представи месинговия бокс, намерен в дома на Васкес, и го остави до снимката. Съответствието беше пълно, Макс свидетелства

също, че кръвта върху бокса бе на Лупе. Когато описваше белезите на гърба на Лупе, Майк показва като веществено доказателство окървавения крак на масата.

— Натъртванията са се получили ето от какво. Ако поставите това парче дърво срещу тези рани — което Майк направи, — връзката между тях става ясна и неопровержима.

Когато правеше последното си заключение, Аманда се извърна към Хесус с триумфален блясък в очите. Неговите отпечатъци бяха навсякъде по онзи крак на масата и двамата го знаеха. Това бе единственият път по време на процеса, когато Хесус извърна поглед. Когато дойде редът на Рамос да я разпитва, той се придвижи иззад масата на адвокатите бавно. Крадешком, и както се надяваше той — заплашително — се приближи до мястото на свидетелите. В продължение на няколко минути се разхождаше напред-назад пред Аманда, като я дебнеше и я преценяваше. Ако си мислеше, че ще я накара да трепне, се провали. Очите ѝ го следваха, разреждаха напрежението му с поглед, който граничеше с развлечение. Това бе представление, което Рамос разиграваше заради своя клиент и заради онзи, който щеше да замести Хесус в йерархията на бандата „Бяла смърт“, в случай че съдебните заседатели не обявят присъда *невинен*. Аманда срина представлението му.

Разгневен, Рамос застана точно до нея.

— Вие редовно ходите в приюта „Прекършеното крило“, нали?

— Да.

— Едно от нещата, които правите там, е да учите жените и децата на фотография. Нали?

— Да.

— Не просто каква да е фотография. Учите малките деца как да правят снимки на одрасквания и порязвания. Не е ли така, детектив? — той бе толкова близо до нея, че тя можа да усети в дъха му миризмата на чесъна, който бе ял на обяд.

— Уча децата, които се страхуват от побоищата, да документират насилието, което става в техните домове.

— Но ако те не свидетелстват по така нареченото насилие, детектив Максуел, наистина ли мислите, че децата ще знаят разликата между едно нараняване, което е причинено случайно, и онова, което е направено умишлено?

Аманда се извърна за миг, като насочи вниманието на съдебните заседатели към снимката с тялото на Лупе, което лежеше на алеята.

— Да, господин Рамос, така мисля.

Той се придвижи от дясната ѝ страна, като закри с гръб снимката и попречи на заседателите да я гледат. Обърна се с лице към дванадесетте души, изми целия гняв от лицето си и постави ръка върху ръба, който оформяше мястото за свидетелите, и със свойски тон каза:

— Вашата работа ви излага на голям брой случаи на насилие, не бихте ли казали?

— Да, бих казала, че е така.

— Да виждате това ден след ден вероятно ви ядосва.

Това не беше въпрос, затова Аманда не отговори.

— Вероятно ви кара да искате да промените нещата, да оправите работата.

Аманда отново остави коментара му да виси във въздуха.

— Като цяло, мислите ли, че има повече насилие, насочено към жените, отколкото към мъжете?

— Да.

— Това безпокои ли ви?

— Разбира се.

Той кимна, сякаш току-що бе отбелязал точка.

— Казахте, че познавате Лупе Васкес от няколко години, така ли е?

— Да.

— Бихте ли казала, че сте приятелки?

— В известен смисъл.

— Да или не, детектив?

Тя знаеше, че той се опитва да изкара, че тя има предубеждения, но можеше да направи малко и затова отговори също така директно.

— Да.

— Бихте ли извадила от затруднение приятелите си? Особено онези, които са жени?

— Възраждавам.

— Възражението се приема. Господин Рамос, не виждам тази линия на задаване на въпроси да има някаква връзка. Или уточнете, или давайте нататък.

— Да, ваша чест — сигурен, че ще нанесе парализиращ удар, той се обърна към Аманда: — Не е ли вярно, детектив, че като използва светкавица, човек може да изкриви снимките на натъртванията?

От съответните им места Майк Шварц и Пийт се усмихнаха. Рамос бе известен с това, че няма особено високо мнение за жените. Бяха предвидили, че Рамос няма да ѝ отдаде необходимото уважение, което Аманда заслужаваше.

— Това е вярно, господин Рамос, ето защо използвах светлината, която бе на мястото, плюс един корекционен филтър „Кокин А.036“ за тази серия снимки. Освен това стаята, в която бяха направени тези снимки, имаше флуоресцентно осветление, което също може да измени цвета. Този специален филтър коригира всичко това. Снимките, които имате пред себе си, са напълно точни. Натъртванията са точно толкова ужасни, колкото изглеждат.

Съдебната зала зажува. Рамос се изчерви и отправи гневен поглед към Аманда. Без да се уплаши от това, тя отвърна на враждебността му. Вбесен, Рамос се върна на мястото си, прелисти няколко бележки, като се опитваше да спечели време. Аманда хвърли поглед към колегите си. Пийт ѝ изпрати бърз, ненатрапчив знак с вдигнат нагоре палец. Майк я възнагради с бързо кимване. Беше направила на пух и прах разпита на Рамос и на практика бе потвърдила обвинението. На устните ѝ се появи усмивка и после изведнъж угасна.

Малкия Рей Савиано бе седнал в задната част на залата. Тръпки я полазиха по гърба. Кога бе влязъл? Като сподави надигащата се тревога, тя видя как един от разбойниците на Хесус се наведе напред и го посочи. Хесус се извърна от мястото си. Срещна погледа на Малкия Рей. Веднага пролича, че между тези двама мъже не съществува никаква любов. Те бяха на фронта на жестока подземна война. Техните организации водеха битката за контрола върху разпространението на *пропаина*. За тях лично тя бе заради собственото им его и гордост и властване над другите.

Хесус се присмя, отметна глава в противоположната посока и се обърна с лице към съда. Малкия Рей се излегна на мястото си, постави ръце върху ръба, който минаваше под реда, и също се засмя. Неговата веселост не се понрави на мъжете и жените в бял сатен. Почти като един те се извърнаха и му хвърлиха гневни погледи. Малкия Рей се

засмя по-гърлено и по-високо. Съдията удари с чукчето си и призова за тишина. Бандата „Бяла смърт“ се подчини.

Аманда забеляза колко бързо изчезна усмивката на Малкия Рей. Сега вече сериозен, той погледна в срещуположния ъгъл на залата, където бе седнал един по-възрастен господин от испанско потекло. Аманда също не беше го забелязала преди. Той имаше странно изражение на лицето, измъчено, сякаш челюстта му бе завързана. Двамата разговаряха посредством поклащане на главата и сигнали с ръце. За миг тя бе сигурна, че главата на мъжа от испанско потекло се наклони в нейна посока. Кой бе той? И каква бе връзката му с Малкия Рей?

Аманда се почувства така, сякаш бе преместена по средата на един кошмар. Преди двадесет години майка ѝ бе застанала на мястото на свидетелите в една съдебна зала и бе дала показания срещу членовете на една банда и картела Еспиноза. Нейният живот и този на Аманда се бяха променили завинаги. Сега Аманда бе в една съдебна зала, лице срещу лице с второто поколение на онези, които бе осъдила майка ѝ. Аманда се молеше това кръстосване с наследниците им да е случайно съвпадение, а Малкия Рей извършваше рутинното си перчене и бе там, за да се подиграе на бандата „Бяла смърт“, а не да наблюдава нея. Щеше да бъде точно в негов стил да позлорадства чрез възможността да се надсмее над контрабандистите на тази банда и да се измъкне свободен, докато Хесус, който бе пребил жена си, бе изправен пред реалната заплаха да прекара времето си оттук нататък в затвора. Аманда се молеше фактът, че всичките те са в съдебната зала в едно и също време, да се окаже чиста случайност, а не повторение на историята отпреди двадесет години.

— Нямам други въпроси — обяви Рамос, признавайки поражението си.

Аманда не се помръдна. Беше като омагьосана.

— Детектив Максуел — изрече рязко съдията Майер, като измъкна Аманда от мъглата ѝ. — Вие сте свободна.

— Да. Благодаря ви, ваша чест — тя си пожела да устои и да може да отида до мястото си, без да падне.

Пийт ѝ прошепна поздравленията си и я потупа по ръката, но тя не чу и не почувства нищо. Беше онемяла от знанието, че чудовището, което бе живяло дълбоко в нея, се бе освободило от оковите си.

Огромно и ужасяващо, чудовището се бе родило преди много години. Като разчиташе на страха, за да може да съществува, то бе подхранвано и поено чрез години бягане и криене и надничане през рамото ѝ. През последните няколко години обаче Аманда се бе самоуспокоила, че чудовището бе заспало непробудно. Дори бе започнала да си мисли, че е мъртво.

Тогава Лайънъл се самоуби. Томсън бе малтретиран. Една уличаваща лента бе изчезнала от един фотоапарат. А сега злият дух на Големия Рей Савиано и Раул Еспиноза бе съживил грозната му глава.

Чудовището бе живо. И бе готово да я залови.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На съдебните заседатели бе необходимо по-малко и от час, за да се произнесат, че обвиняемият е виновен. Хесус Васкес бе върнат обратно в „Райкърс айлнд“, където щеше да очаква присъдата. Хората от бандата му реагираха както можеше да се очаква. Дюдюкаха и съскаха, показваха юмруци на съдебните заседатели и отправяха заплахи, като че ли дванадесетте мъже и жени, които се бяха произнесли по делото, бяха объркали тези сатенени сака с някоя модна тенденция. Когато Хесус бе ескортиран навън, той също отправи заплахи, само че неговите бяха насочени директно към Аманда и Пийт.

Майк Шварц понечи да успокои двамата си свидетели.

— Не се безпокойте заради Хесус. Той ще излежава дългосрочна присъда. Що се отнася до неговите любимци, то тези клоуни имат да се занимават с далеч по-важни личности, че да мислят за вас двамата. Не че ви подценявам.

— Ние не сме се и засегнали — каза Пийт, като наблюдаваше как извеждат субекта на техния разговор извън съдебната зала. Двамата с Аманда бяха свидетелствали при стотици дела. Знаеха какво да очакват. — Не се безпокоя за отрепки като Васкес и бандата му. Ако бе така, не бих могъл да си върша работата. Нали, Макс?

Тя се съгласи, но слушаше само с половин ухо. Мислите ѝ бяха насочени към Малкия Рей Савиано, който си бе тръгнал бързо, за да избегне сблъсъка с поддръжниците на Хесус, хората зад Васкес и мъжа с вдървената брадичка, който изглежда също бе изчезнал. Вътрешният ѝ радар казваше, че той вещае беда.

— Знам, че е рано, но какво ще кажеш за една вечеря? — попита Пийт, когато тръгнаха надолу с асансьора.

— Скапана съм.

— Аз също, но човек трябва да се храни — той сложи ръка на рамото ѝ, притисна я чувствено и прошепна в ухото ѝ: — Обещавам да не те докосна.

Аманда се намуси.

— Как въобще ще изкарам цялата вечер?

— Е, ако настояваш...

— Забрави го! — каза тя, като се смееше докато излизаха от сградата на съда на хладния вечерен въздух. Винаги можеше да разчита на Пийт да разчисти някоя паяжина пред нея.

Докато Пийт обсъждаше дали да отидат до китайския квартал, или до Малката Италия, радарната система на Макс сигнализира. От едната им страна онзи странен мъж се бе свил до Малкия Рей.

— Кой е онзи мъж, който разговаря със Савиано? — попита тя, като насочи вниманието на Пийт към дясната им страна.

— Не знам — Пийт разгледа двойката внимателно.

— Никога преди не съм го виждал.

— Беше в залата. Когато свидетелствах, видях, че двамата си размениха сигнали.

Пийт я хвана за лакътя и я поведе към отсрещната страна на улицата.

— Може би е пристигнал от Лос Анджелис да приеме поста от Васкес.

— Възможно е, но си мислех, че фамилията Савиано и „Бяла смърт“ са във война. Тези мъже се държат доста свойски.

Пийт се сети за двамата младежи, които бяха открили в онзи училищен двор.

— Би могъл да бъде и някой помощник на Еспиноза от Мексико, който да е дошъл да види накъде отиват нещата — изхили се Пийт. — Не мога да си представя, че четиримата мексиканци са били особено щастливи да чуят, че нашето момче Хесус е обвинено в предумишлено убийство. На тях въобще няма да им пука, ако той пребие жена си до смърт, но те се занимават с търговия на наркотици. Не искат законът да се навърта, където и да е около тях.

— Мислиш, че Малкия Рей се опитва да осъществи някоя сделка с клана Еспиноза?

— Би могло. Той изпитва нужда да направи нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Според нашия човек в специалния отряд — каза той, като имаше предвид Джейк — Малкия Рей е колосален боклук. Ако не се размотава наоколо като паун, за да види сурата си по телевизията, той разбива черепи.

— Мислех, че това е, което доновете на мафията правят най-добре.

— Вярно е, но цялото това перчене е впечатляващо само ако имаш пари в банката. Говори се, че бизнесът на малкия човек е спаднал дотам, че фамилията практически е разорена. Ако не осъществи тази сделка за наркотиците, името Савиано може да бъде само история.

— Големия Рей вероятно е бесен — Аманда се надяваше, че е така. Той бе разрушил семейството ѝ. Тя нямаше да плаче, ако някой разруши неговото.

— Това е меко казано — Пийт махна на едно такси и каза на шофьора да ги отведе до улица Мот. Целият този разговор за мафиоти бе убил предпочитанията му към италианската кухня. — Кой знае, ако нещата наистина се влошат, Големия Рей може да започне да дърпа конците от затвора.

Аманда бе размишлявала върху това, после го бе отхвърлила. Може би не трябваше да го прави.

— Той е затворен от дълго време и никога няма да излезе на свобода. Защо някой ще седне да го слуша?

Таксито спря пред „Ханън гардън“. Пийт плати и я поведе към вратата.

— Защото Големия Савиано бе дон на доновете, Макс. Можеше и да си прекарва времето в някое иглу на Северния полюс, това нямаше да има значение. Някой винаги щеше да се вслушва в него.

Джейк излезе от Мерит Паркуей, зави надясно и се отправи към Банксвил. По време на пътуването през града той разгледа отново фактите, които старателно и малко по малко бе събрал дотук, после се опита да ги подреди отново. В края на първата седмица на април Лайънъл бе пътувал с „Нортуест Еърлайнс“ до Медисън, щата Уисконсин, през Детройт. Беше взел кола под наем и бе останал в апартамент в хотел „Еджуотър“. Доколкото някой можеше да си спомни, бил е сам. През същия уикенд Аманда Максуел бе взела „Америка Уест“ до чикагското летище „Мидуей“, по пътя си за Медисън, щата Уисконсин. Нямаше следа от регистрация, в което и да е заведение за настаняване в града.

Фреда съобщи на Джейк, че няколко пъти през последните шест месеца бе резервирала стаи в хотелите „Пиер“, „Плаза“ и „Уолдорф“. Управителите на тези хотели потвърдиха резервациите, но казаха, че в действителност никой не бе престоял в тях.

— Възможно ли е господин Беърд само да ги е искал за час или два? — това бе плах опит за хитрост, но бе най-много, което Джейк можа да попита.

В единия го информираха, че нищо в стаите не било докосвано — нито леглото, нито в банята. В „Плаза“ един от служителите на рецепцията наистина си спомни, че някаква млада жена, която съответстваше на описанието на Макс, е взела ключа за една стая, резервирана за Лайънъл Беърд. Бил е върнат на рецепцията на следващата сутрин, но никой не бе видял кой е оставил ключа, а дежурният администратор бе сигурен, че никой не бе ползвал стаята. Джейк се зачуди защо един служител на рецепцията би запомнил нещо толкова незначително.

— Тъкмо приключвах смяната по онова време — обясни той. — Връчих ключа на тази млада жена и я наблюдавах как поема към асансьора срещу рецепцията. Беше сама в кабината. Не знам защо гледах индикатора за етажите, но го направих. Показа, че асансьорът спира на втория етаж. Ключът за стаята, която ѝ дадох, бе за петнадесетия. Само пет минути по-късно напуснах рецепцията и отидох да си почина. Тъкмо когато минавах покрай асансьора, тя излезе от него пред мен и излезе от изхода към Пето авеню. Бях любопитен, затова я наблюдавах. Тя изтича надолу по стълбите и се качи в чакаща я лимузина.

— Имаше ли някой в колата?

— Беше тъмно. Не бих могъл да кажа. Но след като бе взела ключ и после се качи в стаята, предполагам, че обърнах внимание, защото ми се стори странно.

Наистина. Любовна връзка ли имаше Лайънъл Беърд? Или бе измислил изтънчена хитрина да накара някой да си мисли, че има? И кой бе този някой? Памела? Защо да си прави труда? И защо да използва Макс? Джейк се опита да запълни някои празни места чрез Томсън, но не успя. Томсън може и да бе упоен от лекарствата, но не бе дотам дрогиран, за да съобщи на Джейк, че няма нищо за казване на Памела или на неин представител. Единственото нещо, което

изглеждаше сигурно, бе, че единствената константа в живота на Лайънъл през последните шест месеца бе жена, която би могла да бъде двойничка на Аманда. Или самата Аманда.

В „Ла Кремайер“ Робърт предложи на Джейк място на бара и напитка. Беше късен следобед и залите за хранене бяха подготвени за вечерния наплив от хора. Докато Джейк повтаряше отново целта на посещението си, един сервитьор постави суфле от топъл ябълков пудинг, покрит с крем, после наля горещо кафе, от което се вдигаше пара, в една чаша от скъп китайски порцелан. Ароматът беше силен. Джейк опита и двете, като изпита голяма наслада.

— Беше ми казано, че господин Беърд е постоянен гост тук. Сега виждам защо.

Робърт изглеждаше доволен и все пак любопитства.

— Горд съм да кажа, че бе отдавнашен постоянен посетител и приятел — стойката на Робърт се стегна и общителната му натура замълча за минута от искрена мъка.

— Често ли се хранеше тук?

— За мъж, който живееше в града, да — беше ясно, че Робърт се бе радвал на тяхната връзка. — Когато имаше нужда да избяга извън града, идваше тук.

Джейк бе сигурен, че бе така. „Ла Кремайер“ бе типична селска странноприемница: пасторалното обзавеждане, ниските тавани, голямата камина, малките зали, многото старинни предмети и наклонен каменен под свидетелстваха за дълголетие. Нейният шик идваше от храната, френския акцент на сервитьорския състав и, както Джейк прие, нейната клиентела.

— Присъединяваше ли се той към някоя група от района? Или идваше с някой негов гост?

Усмивката на Робърт говореше за една антология от истории, които би могъл да разкаже.

— Господин Беърд никога не обядваше сам или на големи маси.

— През последните няколко месеца не беше ли негова спътница една млада жена? Висока, с кестенява коса, граничеща със съвършенство? Свързва се с името Макс.

Разпознаването проблесна в очите на Робърт, но той не бе готов да признае запознанството си.

— Защо питате?

— Нает съм от вдовицата на господин Беърд да се поогледам около обстоятелствата около неговата смърт.

— Вдовица? Мислех, че семейство Беърд са разведени.

Вероятно Памела бе адски досаждала на Робърт, защото неволно подсмиване се настани на устните му.

— Бяха в процес, но не е приключил, така че технически тя му е вдовица — сви рамене Джейк. — Това е дълга история. Нека просто да кажем, че онези, които ги е било грижа за него, се опитват да разберат защо би могъл да посегне на живота си.

Робърт не се разкри пред Джейк, така както той се бе надявал.

— Просто искам да задам на тази друга жена няколко въпроса. Това е всичко.

Робърт се примири, но неохотно. Потвърди, че Макс и Лайънъл бяха вечеряли поне пет пъти тук през последните шест месеца. Винаги пристигали поотделно, но си тръгвали заедно. Имали си любима маса, държали се за ръце от време на време, но никога не се прегръщали или умилквали един на друг. Робърт нямаше представа какво е фамилното име на Макс, къде живееше, с какво се занимаваше, ако въобще работеше някъде, и дали намеренията на Лайънъл са били почтени или непочтени.

— Той изглеждаше напълно доволен с нея и се чувстваше прекрасно.

Джейк привърши с последното парче от пудинга.

— Приемам, че сте я харесвали.

— Много — Робърт се огледа наоколо, сякаш някой, може би Памела, дебнеше наоколо и можеше да ги чуе. — Тя никак не си придаваше важност. Знаете ли, това е доста необичайно. Особено за жени, които общуват с мъже като Лайънъл Беърд.

Джейк искаше да каже: *Да, знам*, но думите замръзнаха на устните му. Започваше да осъзнава колко ужасно много неща не знае за Аманда Максвел.

След вечеря Аманда отклони поканата на Пийт да я остави до апартамента ѝ и вместо това се отправи към апартамента на Ани. Не бяха се виждали от нощта, когато умря Лайънъл и Аманда се тревожеше за приятелката си.

— Бях се побъркала — каза Ани, като придърпа Аманда на тавана и заключи вратата след себе си. Те се прегърнаха и дълго останаха притиснати. — Добре ли си? Кажи ми какво става!

— След минутка — Аманда се придвижи бързо и крадешком през тавана, като надничаше през всеки прозорец, за да провери дали някой не я бе проследил.

— Не знам как живееш така — въздъхна Ани, като се втурна да отваря една бутилка вино. — Аз съм съсипана!

— Аз също, просто го прикривам по-добре — Аманда ненавиждаше факта, че Ани бе замесена в тази мръсна паяжина. В същото време с чувство на вина си помисли, че е чудесно да има на кого да се довери.

Настаниха се на кушетката и Аманда осведоми Ани за това, което бе чула около службата, както и онова, което двамата с Пийт бяха обсъждали по време на вечерята.

Очите на Ани станаха толкова широко отворени, сякаш ги бе нарисувал някой карикатурист.

— Това прави моите сапунени постановки да звучат като съвсем невинни приключения.

— Не придавай романтичен характер на тази работа, Ани — цъкна със зъби Аманда. — Тези бандити използват истински оръжия и жертвите им са наистина мъртви.

Смърнена, Ани се вгълби в чашата си с вино, но само за миг.

— Не мога да повярвам, че Малкия Рей Савиано е бил сред публиката, когато си давала показания. Ох! Разкажи ми за твоите латиноамериканци... — тя изглеждаше наистина отвратена. — Той заради теб ли беше там?

— Не мисля. Изглежда, че повече го интересуваеше този отвратително изглеждащ латиноамериканец.

Макс описа мъжа със схванатата челюст.

— Той или е имал имплантирана част и брадата му е била закрепена, или е претърпял сериозна пластична операция — обяви авторитетно Ани. Цветът изчезна от лицето на Аманда.

— Пластична хирургия?

— Разбира се! Защо? Какво има? Кой, мислиш, че е?

На Аманда не ѝ бе необходимо да мисли. Вече знаеше кой е.

— Хайме Бастидо.

— Той е един от хората, които майка ти бе пратила в затвора — Аманда бе изненадана, че Ани разпозна името толкова бързо. Тя обясни: — Когато бях сигурна, че си тази, за която те мислех, прекарах един следобед в библиотеката и се запознах отново с подробностите от „Операция ден за изпиране“. Не исках да кажа погрешно нещо на погрешен човек и да рискувам нещо да ти се случи.

— Обичам те — възкликна Аманда, а в очите ѝ напиха сълзи.

— Нямах голям избор. Аз съм единствената ти приятелка!

— Нима това не е самата истина?

Те се засмяха. За Ани това бе вълшебен миг, защото ѝ бе нещо познато. Двете с Рики Беърд обичаха да се смеят така през цялото време, Аманда Максвел не се отпускате така. Когато смехът им отмина, Аманда погледна отблизо към смелата, но силно притеснена жена, която седеше срещу нея и, както често правеше, се зачуди каква жена щеше да бъде Рики Беърд.

— Добре, каква е историята с Хайме Бастидо? — попита тя, като отпъди настрана тези мисли.

Настроението на Аманда стана хладно и трезво.

— Излязъл е от затвора преди няколко месеца. Мислех, че е отишъл в Мексико, и може би го е направил, но ако това, което казваш, е вярно, той е жив и е добре и живее в Ню Йорк — тя бе станала на крака, разхождаше се и разсъждаваше на висок глас. — Почувствах, че нещо става. Той и Малкия Рей си разменяха сигнали. И навън отново бяха заедно.

— Е, и какво от това? — попита Ани. — Те не знаят новото ти име или как изглеждаш.

Аманда изведнъж се смрази.

— Лентата! Ами ако е видял снимките?

— Каква лента? — попита Ани, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Аманда ѝ разказа за фотоапарата в чекмеджето на Лайънъл, за снимките, които Лайънъл бе настоял да направи на нея и на Бет, и най-накрая — за липсващата лента.

— Ако мъжът в съдебната зала е бил Бастидо и е видял тези снимки... — Аманда почувства как мисълта ѝ увисна, но след секунди тя събра сили и се завъртя като вихрушка из стаята, като прашна буря в Тексас, която разпръсква своите страховити възможности при преминаването си.

— Тогава той знае как изглеждаш и може да свърже името с лицето.

— Точно така — Аманда правеше все по-широки крачки и ставаше все по-възбудена. — И знае как изглежда майка ми.

Ани потрепери. Ръцете ѝ бяха леденостудени, докато един ужасяващ образ се свързваше с друг.

— Той не знае името ѝ, нито пък къде живее, нали? — Макс никога не ѝ бе казвала къде е Синтия или какво бе нейното ново име.

— Не виждам как би могъл — тя се размисли за това какво лежеше върху бюрото на Лайънъл, когато го бе намерила. Не беше видяла нищо, което да издаде Бет. Но не знаеше какво пишеше на бележката в кошчето за боклук или какво би могло да бъде откраднато заедно с лентата.

— Той преследва ли те?

— Все още не — Аманда я беше яд на себе си, че не можеше да си спомни лицето му. — Партньорът ми счита, че Бастидо е дошъл в съдебната зала, за да се свърже със Савиано или да се представи на хората на Васкес — за миг тя застана по средата на всекидневната на Ани, безпомощна и отчаяна, в очакване да се случи някаква трагедия. — Ако Бастидо е видял тези снимки, то фактът, че ме е видял и в съда, му се е сторил като бонус — беше толкова ядосана, че буквално ръмжеше.

— Как се е докопал до тези снимки?

— Бих искала да зная.

Зловещо предчувствие изведнъж изпълни стаята, като позволи на едната от тях да го осъзнае. Ани пое тежестта.

— Възможно ли е Бастидо да е убил Лайънъл?

Аманда кимна. Главата ѝ щеше да се пръсне при сблъсъка с тази мисъл.

— Възможно е.

— Как? — на Ани никак не ѝ хареса накъде я водеше това. Колкото и да бе потискащо да се мисли, че Лайънъл се бе самоубил, убийството отваряше много врати, като всички от тях водеха към едно мрачно място. — Ти каза, че било самоубийство. Предварително подготвено. Нямало съмнение, че е самоубийство.

Аманда сви рамене.

— Знам. Това е, каквото видях. Това е, каквото оперативните работници от криминалния отдел видяха.

— Но ти не го вярваш.

Аманда усети скептицизма в гласа на Ани.

— Тук, вътре — каза тя, като потупа с ръка областта на сърцето си, — аз не вярвам, че баща ми ще насрочи вечеря с нас и ще се самоубие, вместо да се появи на нея.

— Възможно ли е скръбта да влияе на мисленето ти? — попита Ани, като стъпваше на пръсти.

— Възможно е — призна Аманда, като отново започна да обикаля из стаята. — Не казвам, че нещата от мозайката се нареждат, но достатъчно от тях кръжат наоколо, за да се наложи повторно разследване.

— Какво по-точно ще търсиш и къде?

— Направих стотици снимки на мястото. Някъде там е ключът. Просто трябва да го намеря.

Ани не можеше да понесе да гледа приятелката си в такава болка.

— Какво ще кажеш, ако се обърнеш за помощ към Джейк? Той е частен детектив, нали?

— И то много добър.

— И ти му се доверяваш, нали?

Ани нямаше и представа колко труден въпрос бе това. Като повечето хора тя вероятно разглеждаше доверието като нещо едностранчиво. Всъщност доверието бе нещо многопластово. Без да мислят за него, хората разделяха доверието според нуждата си: на кого да се доверят за телефонния си номер, за колата си, за името на фризьорката си, за парите си, за съпрузите си, за жените си, за децата си. Аманда имаше два отговора на въпроса: „На кого се доверяваш?“ На никого и на малкото, на които доверяваше живота си. За един защитен свидетел нямаше среден път.

— Да, но не искам да го замесвам във всичко това.

— Ако те обича, той вече е замесен — каза Ани, като постанови онова, което считаше за очевидно.

— Не знам какво прави той — каза Аманда, като лицето ѝ порозовя.

— Какво казва той? — запита Ани. — Как действа, когато е около теб?

Изчервяването се усили.

— Не можем да си пуснем ръцете един от друг.

Ани се засмя при вида на хладния, спокоен детектив, който си тътри краката като деветгодишно момче на първия урок по танц.

— Добре, установихме сериозен фактор на страст. Страстта е добър признак.

— И той наистина ми каза, че се влюбва в мен.

— Ох! Колко си сдържана. Обади му се. Разговаряй с него. След като чуе, че Лайънъл ти е баща...

— Не! — сякаш някой звънец бе звъннал, за да я предупреди, че времето за приятни и неясни отклонения е отминало. — Никой друг не бива да знае за отношенията ми с Лайънъл!

— Права си. Съжалявам. Просто отчаяно искам да ти помогна.

— Знам — Аманда изглеждаше някак си разсеяна. Като гледаше през главата на Ани, тя изучаваше дългата маса с перуките и гримове. — И мисля, че знам точно как можеш да направиш това.

Тя хвана Ани за ръката и буквално я завлече до другата страна на стаята.

— Онзи, който е откраднал онези снимки, знае как изглеждам, нали?

— Аха.

— Значи, не трябва да приличам на себе си.

Ани бе схванала и изцяло се включи.

— Добре дошла в „Дома за забавни лица на госпожица Ани“ — изхили се тя, като покани Макс да седне.

— Настани се удобно, докато ние направим с магия едно ново лице или две, или три, или седем.

През следващите няколко часа Ани обучаваше Аманда как да използва грим за актьори и да прилага меки гумени подплънки, за да промени чертите на лицето си. Определиха какво има нужда да носи със себе си, така че да може да прави бързи промени по време на работа или когато подозира, че я следят. Заедно с грима и перуките, щеше да има нужда от смяна на дрехите и обувките. Ани намери едно яке с две лица и кафява шапка, които счетоха, че могат да бъдат

полезни, плюс чифт памучни панталони и една стара полиестерна рокля, която би могла да се сгъне и напъха в някоя чанта.

Когато Аманда си тръгна, носеше руса перука, по-дълъг нос, поширока брадичка, по-силен грим и къса черна кожена пола и ботушки, които я правеха да изглежда като натурализирана гражданка, която и собствената ѝ майка нямаше да може да я познае.

Което бе нещо съвсем добре, защото не майка ѝ я чакаше извън апартамента на Ани. Аманда нямаше как да знае, че бездомникът, спотаен до вратата, когото тя отмина на път за станцията на метрото, бе Хайме Бастидо.

Дори цигулката на Ицхак Пърлман не можеше да успокои нарастващото чувство на Джейк за нещо ужасно. Колкото повече се вглеждаше в смъртта на Лайънъл Беърд, толкова по-загадъчна ставаше тя. Като оставим настрана всичко, което бе научил за връзката на Аманда с господин Беърд през последните месеци, Кейлеб бе оставил съобщение на телефонния му секретар да му се обади. През април Лайънъл бе вложил милиони долари в една сметка и указал „Съдружници Ийст Горъм“ като доверени лица по сметка. Кейлеб нямаше представа кои бяха и какво представлява „Съдружници Горъм“, но си помисли, че си струва да се провери.

Беше изпратил също и доклада на ФБР за Ани Харт. В основни линии той не съдържаеше нищо важно. Тя нямаше досие за задържане, нямаше парични дългове, нито съмнителна история на семейството, нито пък причина дори да загатне за някакво внимание от страна на ФБР. Ани Харт не бе истинското ѝ име, но това не означаваше нищо за Джейк. Веднъж бе сключила брак, за кратко, и бе решила да запази името на някогашния си мъж. Родителите ѝ все още живееха в скромен дом в едно селище северно от Маями. Семейство Колон бяха от кубински произход и по-възрастни. Аня, както се бе наричала преди Ани, била осиновена. За миг Джейк се запита дали Лайънъл не би могъл да бъде биологическия ѝ баща, но Аня бе дете на кубински имигрант, който бе починал на път за Америка.

— И така, защо дължимото усърдие на Лайънъл при започване на нов бизнес би включвало досие, изготвено от ФБР? — запита се Джейк, като разбъркваше листите, сякаш като ги разместваше, те щяха

магически да образуват смислена картина. Какво общо имаше — ако въобще това бе възможно — миналото на Ани Харт със смъртта на Лайънъл? Кой, по дяволите, са „Съдружници Ийст Горъм“? И — промърмори той, като се опита да изхвърли образа на Макс от ума си — защо трябва да ме интересува всичко това?

Докато Аманда се прибере вкъщи, стана единадесет часа. Лампичката на телефонния ѝ секретар мигаше. Надяваше се да е Джейк. Оказа се, че е Карл Щайнмец. Информираше, че може да му позвъни до полунощ.

— Твоите часове са лоши като моите — каза тя, когато се свързаха.

— Това е, защото сме от добрите. Лошите са в леглата си от десет часа.

Аманда се засмя. Чичо Сам харесваше Карл Щайнмец. Можеше да разбере защо.

— И така, какво става?

След днескашния ден се надяваше да чуе добри новини, въпреки че в случая с бащата на Джейк тя не бе сигурна какво би се считало за *добра* новина.

— Имам информацията, за която ме помоли.

— Работиш бързо.

— Бих искал да приема дълбок поклон и адски да те впечатля, но това бе лесна работа. Знаех къде да търся.

— Добре, изплюй го.

— Арчи Фаулър е мъртъв.

Аманда трепна.

— През седемдесет и седма ли е умрял, или напоследък?

— Седемдесет и седма. Той е бил мъжът, когото са намерили в багажника на онзи Додж Дарт.

— Защо не е могло да бъде идентифициран тогава?

— Научих всичко това от един доносник от мафията, който е в „Програмата“ — обясни Карл. — Той е бил шофьорът през нощта, когато Вито Албанезе е изпълнил поръчката над Фаулър. Според него, след като Вито застрелял Арчи, те изгорили краищата на пръстите му с киселина, за да изличат отпечатъците му. Друг един мъж закарал колата до Хобокън, където била смачкана, сплескана и сложена върху купчината скрап.

— Сигурен ли си за всичко това?

— Толкова сигурен, колкото можеш да бъдеш, когато получаваеш информация от професионален престъпник — той направи пауза, като остави Макс да смели онова, което ѝ бе казал. — Моят източник е един от мъжете, които се бяха забъркали в кашата с Големия Рей Савиано. Аз бях в екипа, който го вкара в „Програмата за защита на свидетелите“. Спомних си, че той бе разпитван за въпросното убийство, но навремето нямаше да издаде Албанезе.

— Савиано бе по-голямата риба — вметна Аманда.

— Точно така. Ако бе издал Албанезе, можеше да си спечели по-лека присъда, но доносниченето срещу Големия Рей го включи в „Програмата“.

Аманда мразеше факта, че двете с майка си имаха вземане-даване с убийци, наркопласъори, търговци на порнографски материали, сводници и други подобни.

— Благодаря ти, че се захвана в това, Карл. Надявам се, че не съм ти създала проблем.

— Никакъв.

— Чувам паузата ти — каза тя. — Хайде, изплюй камъчето! Каж ми това, което искаш да ми кажеш.

— Искаше тази информация за приятел, нали?

— Считах, че той може би ще иска да узнае истината.

— Един съвет: понякога да кажеш истината на някого, означава да разбиеш надеждите му. Не всеки разглежда това като приятелски жест.

— Разбрах те — тя знаеше, когато се обади на Карл, че това ще е трудно. Сега, когато знаеше, че Арчи е мъртъв, трябваше да прецени кога, как и дали да каже на Джейк. — Между другото, Сам върна ли се?

— Дойде си преди няколко дни.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Казвай.

— Помоли го да ми се обади. Каж ми, че е важно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Присъдата над Хесус Васкес премахва един насилник от улиците, но това не означава, че нашите деца са в безопасност.

Еlegantният образ на Джон Чизъм изпълваше екрана. Зелените му очи пламтяха от възмущение, брадичката му бе издадена целеустремено напред.

— Бандата „Бяла смърт“, която оглавяваше Васкес, е опасна организация, чиято основна дейност е да разпределя наркотиците в този град — той се обърна към камерата и се втренчи директно в обектива. — Те искат децата ни да се пристрастят към *пропаина* — един наркотик, който убива като картечница — бързо, безразборно и голям брой хора.

Сенаторът ораторстваше по време на една вечерна кръгла маса при представяне на новините. Нормално Холи Брендъл не би трябвало да бъде част от този форум от национални кореспонденти, но Джон Чизъм бе поставил това като условие за неговата поява. Тя започна историята на неговата кампания срещу наркотиците и продължаваше да я раздухва, въпреки интензивната критика. Така че ѝ дължеше поне това.

Отначало Холи Брендъл стоеше в сянка, заразена от почтителната тишина поради високото положение на колегите си. Колкото повече слушаше обаче, толкова по-малко впечатлена — и по-раздразнена — ставаше. Те не само че явно я пренебрегваха като колежка, която не е от техния ранг, но и въпросите им бяха сладникави, мъчно разбираеми и засягаха повече историята на борбата на правителството срещу наркотиците и философиите зад различните стратегии, отколкото влиянието на употребата на наркотици върху американското общество. Холи бе отегчена. Аудиторията вероятно бе сънлива.

— Сенатор Чизъм! — резкият ѝ тон прикова вниманието на всички. Двама я изгледаха така, сякаш бе име от списък на съдебни заседатели. — През последните месеци вие говорихте без заобикалки

за ролята на Уолстрийт в хроничния за Америка проблем с наркотиците.

— Така е — кимна Чизъм, очевидно доволен, че му се удава благоприятна възможност. Тъкмо се канеше да изложи на един дъх няколко параграфа от демагогската си реч, когато Холи продължи:

— Вашето послание изглежда намеква, че не необходимостта на наркоманите е тази, която ускорява употребата на наркотици. Това е общата алчност.

Очите на Чизъм — и предварителното му изложение — се стесниха.

— Общата алчност играе роля в това, но индивидите са отговорни за собствената си пристрастеност.

— Съгласна съм, но не е ли именно правителството отговорно за спирането на потока на наркотици през границите?

Чизъм впери очи в нея. Защитата на митническите служители и граничните патрули нямаше да му донесе избирателни гласове.

— Тоталната възбрана е достойна за уважение, но нереалистична цел.

— Може би, но като се има предвид постоянният поток от риторика от страна на Вашингтон за това колко по-добре ще бъде за Америка, ако е освободена от наркотици, не трябва ли да очакваме от правителството да направи нещо повече за постоянния поток от наркотици, който залива страната?

— Често действията на правителството са ограничени от влиянието на групи със специални интереси — изрече той с изражение на лицето, което казваше: „Не ме обвинявай, че се опитах да направя каквото мога.“

— Като мощното лоби на финансовите кръгове?

Чизъм настръхна. Беше очаквал, че Холи, като член на неговия екип, ще изостави тази линия на задаване на въпроси и ще продължи нататък. Холи бе решила, че борбата е всеки за всеки.

— Никой не иска да го признае, но да, финансовата дейност със сигурност ще бъде повлияна от загубата на наркодолари.

— Затова нека да го кажа направо. Докато децата на училищна възраст умират, bankerите и брокерите ще стават все по-богати — лицето на Холи изразяваше искрено отвращение. — Предполагам, че е вярно твърдението: корупцията започва отгоре.

Чизъм трябваше да възвърне самообладанието си, и то бързо.

— Вярвам, че е задължение на всички от нас във Вашингтон и на Уолстрийт да дадем пример и ето защо направих изкореняването на корпоративната печалба от наркотиците основна част от кампанията ми за Сената.

Холи му позволи този миг, после настъпи отново.

— През последните няколко месеца вие постоянно сочехте с пръст Лайънъл Беърд, като твърдахте, че той олицетворява корпоративната корупция — тя пренебрегна предупредителното изражение на лицето на сенатора. — Въобще чувствате ли се виновен за самоубийството на господин Беърд?

Последва колективно ахване, докато Чизъм се изчерви от ярост.

— Абсолютно не!

Преди другите да могат да се намесят и да я отвлекат от центъра на внимание, Холи продължи стремително напред.

— Считате ли, че неговото самоубийство бе признание за вина? Беше ли изпирал той мръсни пари от наркотиците? Вашият комитет имаше ли намерение да застане пред обществото с доказателства за неговото съучастничество?

Лицето на Чизъм бе толкова червено, че изглеждаше, че след секунди ще получи удар.

— Самоубийството по принцип е изключително обезпокоително — изсъска той през стиснатите си зъби, защото рядко отговаря на въпроса *защо*?

— Според Американската фондация за самоубийствата срамът е всеобщо чувство, сенаторе — Холи срещна убийствения му втрепен поглед. — Вие публично унизахте господин Беърд. Не мислите ли, че това може би е допринесло за неговата смърт?

Чизъм се наведе заплашително напред.

— Аз мисля, че вие се опитвате да се възвеличавате, като унижите мен, госпожице Брендъл.

— Въобще не, сенаторе. Просто ви чакам да отговорите на моите въпроси. Имахте ли доказателства, че Лайънъл Беърд е изпирал пари от наркотици? Или вашите обвинения са били предположения, подадени на медиите, за да се спечели политическо предимство?

— Ние имаме сериозен проблем с наркотиците в тази страна — поде Чизъм, като прегрупираше силите си. — Един проблем, който е

изострен от факта, че много от нашите главни финансови институции се облагодетелстват от продажбата на тези отвратителни химикали — той извърна лице от Холи, погледна към камерата и заговори искрено към аудиторията, която бе важна: невидимия електорат. — Денят, в който банките спрат да изпират тези получени по нечестен начин приходи, е денят, в който вносът на наркотици в тази страна ще спре. Никакви печалби, никакъв продукт. Толкова е просто.

— Нищо, което се отнася до наркотиците, не е просто, сенаторе — прекъсна го Холи, като смачка красноречието му. — Преди двадесет години колумбийският картел, управляван от фамилията Еспиноза, бе единственият голям доставчик на наркотици за Америка. Жената на Лайънъл Беърд, Синтия Стантън Беърд, ги разобличи, както и престъпната фамилия Савиано. Тя загина при тези си действия. Днес фамилиите Еспиноза и Савиано все още се занимават с наркотици, все още перат пари. А сега Лайънъл Беърд е намерен мъртъв. Как може да твърдите, че няма връзка между миналото и настоящето?

Чизъм се размърда неудобно. Ако можеше да ѝ извие врата тук, пред камерата, щеше да го направи.

— Това е нещастно съвпадение — започна авторитетно той, решен да изглади прикритата ѝ нападка с поток от факти, — но разликите са по-големи, отколкото приликите. Раул Еспиноза беше всемогъщ цар на наркотиците, способен да контролира пазара с железен юмрук. Днес има повече наркотици, повече наркомани и повече конкуренция, отколкото през седемдесетте. А и базата за доставка се премести от Колумбия към Мексико, което прави промъкването на наркотиците много по-лесно.

Втрени загрижен поглед право в камерата.

— Синовете на Раул Еспиноза последваха парите до Хуарес. Докато контролират голяма част от текущите доставки, за да посрещнат нуждите на пазара, те си партнират с местни дистрибутори. Те са паричният лост зад бандата „Бяла смърт“ в Лос Анджелис и доставчиците за престъпната фамилия Савиано тук, в Ню Йорк.

— От своя страна бандата „Бяла смърт“ е само една от многото, които източват членове от недоволни младежи от градовете във вътрешността на страната. Точно колко дълго ще продължи това и докъде ще се стигне в тази кървава небесна твърд, остава да се види —

сенаторът спря колкото да поеме дъх. И да даде възможност на невидимата си аудитория да осъзнае колко е вътре в темата.

— Фамилията Савиано са мафиоти, добре известни сред техните общности, а и на полицията. Според пресата те временно са ангажирани в една война на подземния свят за разпространението на *пропаина*. Не съм съгласен. Истинската причина престъпните фамилии в Ню Йорк да са във война е, че тяхното влияние и техните парични ресурси отъняват. Както бандата „Бяла смърт“, така и фамилиите Еспиноза и Савиано се бият за оцеляване. Що се отнася до семейство Беърд, Синтия Стантън Беърд бе убита от престъпници, които търсеха отмъщение. Лайънъл Беърд посегна на собствения си живот по свои си причини.

Бързо, почти незабележимо, той наведе глава, като че ли си придаваше опечален вид. После, убеден, че се е изчистил, от каквата и да е кал, която Холи бе хвърлила по него, той се вторачи отново в приятелското око на камерата.

— Това, което ние като нация трябва да направим, е да се посветим на повсеместната борба срещу фамилиите Еспиноза, Савиано, срещу „Бяла смърт“ и всеки, който поддържа тези доставчици на злото. И, дами и господа, ние трябва да оставим Лайънъл Беърд да почива в мир.

Джейк се зачуди дали това е възможно. Изключи телевизора и хвърли поглед към масата в трапезарията. Беше покрита с набързо надраскани бележки и документи, които имаха вид на официални, които, като се комбинират, повдигаха достатъчно въпроси, за да отрекат мира за Лайънъл Беърд, който Джон Чизъм бе побързал да му гарантира. Като направи нещата още по-лоши, минути преди да започне кръглата маса, Кейлеб му се бе обадил да каже, че следователят е получил молба тялото на Лайънъл Беърд да бъде задържано, без да му бъде дадено обяснение.

— Кой е издал заповедта?

— Някой си от министерството на правосъдието.

— *Правосъдието*? — Джейк бе напълно объркан.

— Това каза мъжът — Кейлеб също сподели объркването на Джейк.

— Би ли могло това да има някаква връзка с биографичната проверка за Ани Харт, която бе намерена върху бюрото на Лайънъл Беърд?

Той почти може да види как Кейлеб свива рамене.

— Не виждам как.

— Може би ФБР не са искали самите те да се обаждат?

— Защото?

— Не са искали да се месят в работата на полицейското управление на Ню Йорк.

Кейлеб изсумтя.

— Да бе! Изведнъж почват да се страхуват да не ни настъпят по краката.

Джейк се изхили. За съперничеството между двете организации за прилагане на закона се носеха легенди.

— Доколкото знаеш, те са прибавили обучение по чувствителност към тяхната програма за разяснение на доктрината им.

— Правилно. А Джон Чизъм се състезава за пост, защото толкова е загрижен за хората от улицата!

— Като говорим за Чизъм — сети се Джейк, все още разсъждавайки на глас, — той е шеф на сенатския банков комитет.

— Аха. И?

— Вдига ужасно много шум за разследване на прането на мръсни пари на Уолстрийт. Може би неговият екип е изровил някакво мръсно доказателство срещу Беърд и го е предал на момчетата от министерството на правосъдието.

— Добре, но защо да задържат тялото? — зачуди се Кейлеб. — За да го изследват задочно?

— Добро основание — съгласи се Джейк и продължи нататък. Обикновено той се наслаждаваше на провежданите мозъчни атаки с Кейлеб, защото повечето пъти процесът даваше плодове. Дотук всяко усилие ги бе довело до задънена улица. — Следователят направи ли токсикологичен анализ?

— Да.

Освен изследванията за алкохол, наркотици, успокоителни и битови отрови следователите използваха стандартни токсикологични тестове да определят дозировките, в случаите на самоубийства това помагаше да се определи дали те са случайни, или самопредписани.

— Нещо интересно?

— Не.

— Проверил ли е за възможни инжекции? — по време на аутопсия патолозите обикновено проверяваха цялата повърхност на кожата за някакви прониквания в нея.

— Докъде искаш да стигнеш с това? Мислиш, че Лайънъл се е дрогирал, преди да се гръмне? Отиваме твърде далеч, приятелю.

— Така е, но цялата тази шумотевица около този случай е свързана с наркотици. Пари от наркотици. Разпространители на наркотици. Нарковойни. Кой знае? Може би има някаква връзка.

— Ако някой от следователите е поел по тази дия, те ще направят ГХОС — газовата хроматография — обемна спектрометрия бе метод, използван в лабораториите по криминалистика за идентификация на наркотиците и токсините извън стандартните процедури. — Ще имам грижа да те осведомя.

— Благодаря. Осъзнавам, че това звучи малко налудничаво, но всичко в този случай изглежда твърде натъкмено, което ме кара да мисля, че не сме на прав път или не сме съвсем наред.

Кейлеб се засмя.

— Започвам да си мисля, че не сме наред. Следователят, който се занимава със случая — Морън, и повечето от момчетата в отдел „Убийства“ казват направо: „Това си е самоубийство.“ Всичките доказателства изглежда подкрепят това твърдение и все пак двамата с теб си блъскаме ангелите, за да докажем, че е убийство. Какво не е наред тук?

— Най-вече това — рече Джейк, очевидно разстроен — защо, по дяволите, на ФБР ще им пука дали Лайънъл Беърд лежи в моргата, или в земята?

Веднага щом Кейлеб окачи слушалката, се обади Памела Беърд и се зачуди за същото нещо.

— Не искат да ме оставят да го погребя — оплака му се с глас, който граничеше с истерия.

Въпреки че тя продължи да разказва надълго и нашироко за това как градът гледа да удължи скръбта й, Джейк подозираше, че нейното безпокойство бе повече свързано с легализиране на завещанието на Лайънъл, отколкото с оставянето на тялото му на мира.

— Може би *тя* им е казала да не освобождават тялото му — изхленчи Памела.

— Не е възможно — Джейк искаше да отвлече вниманието ѝ от Макс.

— Намерихте ли я? Знаете ли къде живее, за да можем да я арестуваме?

Джейк почувства, че засега по-умният ход щеше да бъде да пази скрита самоличността на Макс. Каза си, че когато има повече факти, и те покажеха, че Макс е замесена по някакъв начин в смъртта на Лайънъл, ще предостави на Памела пълен доклад. Засега колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Нямаме основание да арестуваме, когато и да е, госпожо Беърд. За това имаме нужда от...

— *Основание.*

— Не. Имаме нужда от *доказателства*, за да поддържаме основанието си.

— Разполагаме с достатъчно — настоя тя.

— Не. Това, което вие имате, е самозалъгване. Полицията не издава заповеди за задържане, основани на самозалъгване.

— Тогава ми намерете фактите, господин Фаулър.

— Работя по това, госпожо Беърд.

Той ѝ избъбри *дочуване* и включи телевизора, като се надяваше да намери леко развлечение. Вместо това се оказа загледан в политическо шоу. След като Холи и сенаторът Чизъм завършиха кървавия си мач, той изключи телевизора си и се върна към обикалянето на всекидневната си.

Докато крачеше нагоре-надолу, се чудеше как тези различни факти, които бе обещал да предостави на Памела Беърд, щяха да бъдат изложени и какво щяха да му кажат. Фактите представляваха забавни неща: от само себе си те бяха като парченца глина, които понякога бе интересно да бъдат оформяни, по-често на незначителни малки бучици. Когато се сложеха заедно обаче, биха могли да се сглобят по различни начини, в зависимост от прищявката на скулптора. Ако искаше да подреди нещата да изглеждат така, сякаш Лайънъл Беърд наистина бе извършил самоубийство, беше сигурен, че ще намери онова, което бе необходимо, за да подкрепи това заключение. От друга страна, ако искаше да стигне до твърдението за убийство, той вероятно

би могъл да уреди и това. Трудността бе в събирането на парченцата и сглобяването им в едно общо цяло, както и да има възможност да се различи — *и приеме* — истината.

Джейк продължи своята обиколка, като се взираше в надрасканите хартийки, които покриваха масата му. Мислеше си, че би било хубаво, ако онова, което трябваше и желаше да направи, бе събрано заедно в една ясна, понятна картина. Но само желанието никога не вършеше нищо. Беше го научил, когато бе станал на четиринадесет години.

Мотивиран от внезапен изблик на вдъхновение, той седна зад масата, избута настрана купчината листи и състави списък от неща, които трябваше да направи: да открие кой стои зад „Съдружници Ийст Горъм“, кои са Бет и Бейтс и каква е връзката им с Лайънъл, защо някой би искал да пребие икономата на Лайънъл Беърд, къде точно е Макс и какво бе правила в нощта на смъртта на Лайънъл.

И защо тя въобще не бе обсъдила нищо от това с него.

Това бе най-трудният за преглъщане факт. Джейк трябваше да се пребори срещу възприемането на мълчанието ѝ като знак за самоуличаване. Каза си, че би могло да има дузина причини Макс да не е споделила близостта си с Лайънъл Беърд, но твърде много бе притиснат от това да открие поне една, която да приеме лесно. Ако тя не бе нещо повече от консултант по изкуството, защо не бе признала, че го е познавала, когато избухна новината, че се е самоубил? Това бе тема номер едно в устата на всички — с изключение на нейната.

Дори Памела да бе права и Макс да бе негова любовница, Джейк трудно можеше да си обясни мълчанието ѝ. Той бе мъртъв. Защо не признаеше за връзката си? Защо не отпуснеше на воля скръбта или гнева си?

Защо не потърсеше нечие друго мнение за това защо този мъж бе отнел живота си?

Защото, задник такъв, не е учтиво да разискваш смъртта на един любовник в прегръдката на друг, изломоти Джейк, без да е в състояние да премахне горчивината от гласа си.

Наля си чаша вино. Изтерзан от противоречия, той започна да съставя по-приемливи хипотези, които не правеха компромис с егото му или не предизвикваха чувството, което изпълваше сърцето му. Ако любовната им история бе приключила, тя може би не бе искала да

привлича вниманието върху себе си. Като съдеше по *правдивото* отразяване на новините, кой би могъл да я обвини?

Може би тяхната връзка никога не е била сексуална и тя се страхуваше, че тъй като е била държана в такава тайна, хората щяха да си помислят, че наистина е била такава. Памела мислеше така. Той мислеше така.

Може би Лайънъл бе ръководител на кариерата ѝ във фотографията. Джейк го видя на изложбата на Лойд Франкс. Лайънъл бе купил няколко нейни произведения. Той бе забелязал още един от нейните „Безрадостни пейзажи“ в офиса на Лайънъл, когато посети Фреда. Едва ли за първи път Лайънъл Беърд се проявяваше като покровител на изкуството.

Може би това бе започнало като покровителство и се бе развило в чисто платоническа връзка, приятелство, което удовлетворяваше и двамата. Ставаха такива неща. Те имаха общи интереси, това поне бе установено. Лайънъл се разкъсваше между жените и любовниците си. Макс бе приятна компаньонка. Както бе казал Джейк на Памела, Лайънъл бе интелигентен, с добър външен вид и имаше пари, които да харчи. Вероятно Макс бе очарована от вниманието му. В края на краищата тя бе детектив от полицейското управление на Ню Йорк. С нейната заплата не можеше да вечеря в „Дьо Сирк“ или „Да Кот Баск“, нито пък с готовност би заменила метрото в полза на лимузините.

Когато е чула за смъртта на Лайънъл, тя може да е била твърде притеснена, за да признае, че е била заслепена от богатството му и от положението му в обществото. Джейк бе станал свидетел на изостреното ѝ чувство на гордост и независимост. Може би известна част от нея чувстваше, че е малко изиграна и не искаше да излива душата си пред никого, а най-малко пред него.

Той се отпусна на кушетката и отпи от виното, като съзнаваше, че работи ужасно трудно, за да оформи куп несъпоставими части в поносима форма. Но — каза си той — подобно на събраните факти, несъединени от логиката, така и глината, оставена сама на себе си, ставаше все по-твърда и чуплива. С нежно замесване обаче тя ставаше достатъчно гъвкава и пластична, за да оформи несъразмерните парчета в нещо наистина смислено.

Джейк изпи виното си и продължи да замесва фактите, които имаше подръка. Размисли се за това, което бе научил от служителя в

„Плаза“ и от Робърт в „Ла Кремайер“. Преразгледа наблюденията на Фреда, подозренията на Памела и собственото си неудобство.

Винаги се бе гордял със способността си да се отдаде на работата си, да придаде на своите разследвания чист и обективен поглед, който не е изкривен от оцветени в розово очила или обективи, предназначени да паснат на определени предписания. Колкото и да се опитваше, не можеше да се освободи от чувството на обич, което изпитваше към Макс. То влияеше на всеки въпрос, който той задаваше, и на всеки отговор, който получаваше. То блокираше потока на мисли, които трябваше да останат открити, и позволяваше на прозренията му да преминават през врати, които трябваше да останат затворени.

Почти доведен до отчаяние, Джейк остави чашата си, поклати глава и си пое дълбоко свеж, пречистващ въздух, като призова себе си да се върне отново към следата.

— Нека фактите да те водят — повтори си монотонно той като мантра. — Истината е ей там. И ти трябва да стигнеш до нея.

Като треньор, който ръководи своя тим, Джейк се амбицира, като се укори за емоционалната си мързеливост. Той възстанови разговора си с Памела Беърд по-рано тази вечер и отправи към себе си същото предупреждение, което отправи и към нея: *Не се хващайте за думите като за основание или самозалъгване. Мислете за доказателства! Солидни, неопровержими доказателства, които, ако ги нямате, ще ви накарат да изглеждате като глупак в съда!*

Погледът му се спря върху изгасения телевизор и внезапно една мисъл се появи на повърхността. Много интригуваща мисъл. По време на техния словесен двубой Холи бе поставила един интересен въпрос. Беше ли текущото обществено унижение довело до смъртта на Лайънъл? Или това бе краен акт на една двадесетгодишна трагедия? Неохотата на Чизъм дори да засегне темата го накара да се замисли. Може би духовете на един двадесетгодишен процес се бяха върнали да преследват Лайънъл Беърд? И бяха поставили онзи пистолет калибър тридесет и осем в ръката му...

Или може би — помисли си Джейк засрамено — се хващам отново за сламка, като гледам да обвиня всеки — включително и духовете, за смъртта на Лайънъл Беърд.

Всеки, с изключение на Аманда Максвел.

Да телефонира на баща си бе толкова традиционна част от неделите на Малкия Рей Савиано, като да вечеря с майка си. И двете представляваха свещенодействие, но дори и да бъдеше изтрита от списъка на синовните задължения, Малкия Рей нямаше да пропусне вечерята с майка си. Тя го хранеше и гукаше с него, масажираше егото му, като поддържаше непоклатима вяра в неговата присъща доброта, без значение какво говореха пресата или телевизията за него. Баща му бе много по-твърдоглав чешит.

Всяка неделя, точно в седем часа, Малкия Рей набираще един специален платен телефон в затвора. След предварителните *как си* и запечатаните новости за различни членове на семейството, очакваше се Малкия Рей да му осигури информация за бизнес дейностите на фамилията. Тъй като имаха достатъчно причини да вярват, че разговорите им се подслушват, те си говореха с кодове — обстоятелство, което бе дори по-трудно за Малкия Рей, защото хич не го биваше да приказва. През повечето от времето това бе борба да намери нещо, което няма да пропусне информация. Нищо, което той правеше, не срещаше одобрението на стареца. Големия Рей винаги напомняше как са били нещата едно време. Малкия Рей се опитваше да го убеди как стоят нещата на практика, но Савиано старши рядко възприемаше обясненията на сина си. В края на краищата още няколко успеха можеха да засилят аргументите на Малкия Рей, но както напомняше на баща си всяка седмица, той бе господарят на улицата. Той бе този, който ръководеше днешните битки. Той бе този, който развяваше знамето на фамилията Савиано.

А баща му напомняше всяка седмица, че той бе този, който бе в опасност да изгуби запазения знак на фамилията.

Този път обаче имаше добри новини.

— Този глупав мухльо си отива — докладва Малкия Рей, като стискаше юмрук и злорадстваше. — Човече! Той е пребил до смърт жена си. Трябваше да видиш снимките.

— Хесус Васкес е животно. Заслужава да бъде наказан.

Големия Рей не можеше да трае мъжете, които не уважават майките на своите деца. Още по-малко уважаваше онези, които биваха залавяни и бяха принудени да излагат на показ домашните си проблеми пред своите врагове.

— Съдията каза почти същото нещо — изкиска се синът. — Нарече този дръвник див звяр. Аз се зарадвах, но, човече, сподвижниците му бяха отчаяни.

— Защо мислиш, че това е добра новина за нас? Ония от Лос Анджелис ще заменят Васкес и ще трябва отново да преминем през всичко това.

— Те замениха Васкес, но аз се срещнах вече с мъжа — докладва Малкия Рей, доволен, че може поне веднъж да каже нещо на баща си, което той не знае. — Анхел Родригес. Един по-възрастен тип, когото фамилията Еспиноза е изпратила от Мексико. Поприказвахме пред съда.

— И?

— Показвахме се хладнокръвни. Той разбира, че е по-добре да работи с нас, отколкото против нас.

Големия Рей кимна, една бавна усмивка се прокрадна по ъгълчетата на устата му.

— Добре. И така, как е бизнесът?

— Трябва да ти го призная, татко — рече Малкия Рей с повече покорност и уважение, каквито по-възрастният Савиано не бе чувал от доста отдавна, — ти беше прав. Трябва да се работи по-гъвкаво и потихичко. Вече надделяхме над две от другите фамилии.

— Значи сложи край на войните на подземния свят?

— Не съвсем — призна Малкия Рей, — но правим това, което ти каза. Вече сме по-внимателни, като изхвърляме телата там, където няма да ги намерят лесно, вместо да ги оставяме наоколо, за да бъдат открити от полицаите.

— И после писано за тях в пресата.

— Аха — за Малкия Рей да се откаже от поместването на материали за него, бе голяма жертва. — В действителност няма значение какво правим. Точно сега те са толкова заети с онова самоубийство на Уолстрийт, че въобще няма да им пука, дори и ако всички ни бяха убили и наредили един до друг надолу по Пето авеню.

— Това е голям късмет за нас — промърмори Големия Рей.

— Да — съгласи се Малкия Рей, без да е убеден. — Наистина е голям късмет.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Аманда разговаряше по телефона с Томсън, когато се сети да се обади на Бет. Като се увери, че Томсън отива към подобрение и че след освобождаването му от болницата възнамеряваше да продължи възстановяването си в имението на Лайънъл в Хемптънс — придружен от полицаи, който да го пази — тя вдигна слушалката и се обади на номера, който ѝ бе оставила Бет. Той бе на една телефонна будка в хотел „Бевърли Уилшър“.

— Идвам до Ню Йорк — рязко съобщи Бет.

— Знаеш, че не трябва да го правиш — да се върне в определената „Опасна зона“, означаваше да наруши условията на меморандума за разбиране.

— Хайме Бастидо не трябваше да е в неизвестност. А Лайънъл не трябваше да е мъртъв.

Аманда нямаше намерение да каже на майка си, че е деветдесет процента сигурна, че Хайме Бастидо вече не е в неизвестност, а е жив и е добре и се разхожда из Ню Йорк с променена физиономия след хирургическа намеса.

Вместо това каза тихо:

— Разследвам смъртта на татко.

Бет бе трогната, че Аманда говори за Лайънъл като за *татко*. Звучеше странно, чудесно и тъжно в същото време.

— Не знаех, че си започнала да го наричаш *татко*.

— От време на време. Когато бяхме сами.

— Обзалагам се, че страшно му е харесвало.

Аманда сподави риданието си и преглътна трудно.

— Така беше.

Последва тежко мълчание, по време на което и двете жени потънаха в скръб.

— Толкова съм доволна, че дойдох в Ню Йорк и се свързах отново с него. Единственото ми съжаление бе, че чаках толкова дълго.

— Не прави така със себе си — смъмри я Бет. — Цени времето, което си била с него. Не го намалявай чрез съжаление.

— Обикнах го отново — прошепна Аманда. Вълнуващите спомени за отношенията между баща и дъщеря се върнаха с някаква сладостна болка: на пица в „Рудис“, вечерта, когато ѝ подари златния часовник, многословното му възхищение от фотографиите ѝ, неодобрението на работата ѝ, онази последна тяхна нощ в апартамента ѝ. Тя погледна малката ваза, в която бяха розовите камелии, които бе донесъл онази нощ. Те също бяха мъртви.

— Той бе ужасно добър с мен — промълви тя, после внезапно се засмя и избърса сълзите от очите си. — Толкова много се стараеше да навакса изгубеното време, че мисля, че би ме завел и в „Дисниленд“.

Бет се усмихна.

— Вероятно. Той те обичаше много, скъпа! Би ти дал всичко и би те завел навсякъде, където поискаш.

— Той се опита, но, както знаеш, аз не се интересувам от скъпи неща и вълшебни места, което го вбесяваше — тя се засмя отново, но гласът ѝ бе разстроен. — Всичко, което исках, бе да прекарвам времето си с него. Не се интересувах дали ме води да опитаме китайска или италианска кухня. Той бе моят *татко*. И ми липсва.

— И на мен ми липсва — Бет рядко скриваше нещо от Аманда, но реши да не ѝ споменава колко много време бе прекарала в страната на това, което можеше да бъде. — Ето защо идвам в Ню Йорк. Двете с теб трябва да се свържем отново и да разговаряме лице в лице.

Увереният тон на Бет не заблуди Аманда. Нейните антени най-после се бяха настроили. Тя бе уплашена.

— Какво мисли Чичо Сам за това пътуване?

— Не му казах.

— А защо не? — тревога се надигна в главата на Аманда.

— Първо на първо, нямаше да одобри. А освен това той отново е извън града. Вероятно на посещение при сестра си.

Когато Аманда разговаря със Сам за това да се свърже със следователя, той ѝ каза за болестта на Гейл. Надълго и нашироко я уверяваше, че отсъствието му в никакъв случай не накърнява безопасността на Бет, че не трябва да се безпокои. Аманда знаеше, че при такива обстоятелства защитата бе автоматична. „Програмата“ бе гарантирана доживотно — при условие, че не се нарушават правилата.

— Дори Сам да е извън града, Службата ще знае.

— Един от прилаганите аспекти на „Програмата за защита“ обхващаше стриктното наблюдаване на телефонните обаждания и пощата на свидетелите.

— Не ти се обаждам от къщи. И твойт телефон не се подслушва.

— И въпреки това идването ти в Ню Йорк може да бъде голяма грешка — Аманда бе решена да не тревожи майка си, но ако я преследваха, а тя вярваше, че е така, най-лошото нещо, което биха могли да направят, бе да осигурят на враговете си възможността с един удар да уловят два заека. — Не трябва да бъдем на едно и също място по едно и също време.

— Изморена съм от всички тия *трябва* — изрече с досада Бет. — Имам нужда да те видя. Имам нужда да те прегърна и да се уверя, че си добре. Че и двете сме добре.

Аманда се бореше със сърцето и с разума си, като и двете ѝ даваха противоречиви съвети.

— Добре — въздъхна тя най-накрая. — Резервирай полет до летище „Ню Арк“. Ще се срещнем в една стая в хотел „Мариот“. Ще прекараме няколко часа заедно, после ще те поставя на самолета обратно за Калифорния. Как ти се струва това?

— Страхотно — тя направи пауза, като се усмихна в телефона. — Защото вече имам билет за днес следобед, за полета в два и тридесет. Сменям самолета в Далас и пристигам на „Ню Арк“ в нула часа и тридесет минути.

През следващите няколко часа Аманда бе заета с основната си работа на детектив. Разучаваше фотографиите, които бе направила в къщата на Лайънъл за не-знам-си кой път. Както винаги, нещо я тормозеше и имаше чувството, че онова, което искаше да знае, се визира обратно в нея, но тя бе заслепена да го види. Чувстваше се така, сякаш бе взела книга, в която се разказваше история, която бе чела преди, но този път бе написана на език, който не разбираше. Раздразнена и разстроена, тя върна снимките на мястото, където ги криеше.

Като детектив и специалист по съдебномедицинска фотография Аманда оценяваше стойността на търпението, въпреки че невинаги бе посветена в изкуството му. Щеше да бъде хубаво, ако всяко едно физическо доказателство, събрано на местопрестъплението, бе солидна улика, която не само ще обвини заподозрения, но ще бъде и солидно

представена и в съда. В повечето случаи много от това, което бе събрано, се оказваше изкуствено и несъпоставимо. Това обаче не позволяваше пестене на време. Повдигането на въпроси, подробното разглеждане на отговори, класифицирането на уликите, разследването на възможностите, създаването на правдоподобни хипотези, поддържащи тясно свързана верига от доказателства — всичко това бе част от процеса на разследване. За щастие съвременната технология правеше възможно извършването на голяма част от изнурителната работа чрез компютър.

Като се потопи в базата данни на полицейското управление на Ню Йорк и един файл, който Лайънъл пазеше за лични записи, и като потърси в други съответни уебсайтове, които бяха на разположение на онези, които прилагаха законите, тя направи проверки на домашния персонал на Лайънъл. Както се и очакваше, персоналът, който бе наеман и проучван от Томсън, се оказа чист. Дори допълнителните сервитьори и сервитьорки, които Томсън наемаше за специалните партита, бяха обслужвали Лайънъл от години и имаха безупречни досиета.

Ал Хефлин, най-новият член на охраната, беше бивш полицай, който Лайънъл бе описал като твърд мъж с голямо сърце. Той бил служител на реда в продължение на десет години, работил в един от най-трудните полицейски райони в Куийнс. Беше служил известно време тайно за отдела за борба с наркотиците, но след като бе загубил втория си партньор из бедняшките улици, напуснал. След напускането на полицейското управление на Ню Йорк Хефлин бе работил като шофьор охранител за един разведен богаташ в продължение на три години, а след това за едно семейство. Щял да остане с тях, но очевидно Лайънъл му бе направил предложение, на което не можел да откаже.

Освен изключително щедро заплащане Лайънъл бе обещал да направи дарение, равняващо се на половината от годишната заплата на Хефлин, на фонда за подпомагане на семействата на загиналите полицейски служители.

Тони Каландра бе най-старият от екипа. На четиридесет, със забележително телосложение и експерт по оръжията, той бе прекарал двадесет години в армията. Когато се пенсионира, решил да допълни пенсията си с работа по охраната. Подал молба за работа към „Беърд,

Натансън и Спелинг“ и за две години бе реорганизирал състава от петдесетгодишни мъже, които охраняваха сградата, в един ефективен екип. След като веднъж бе установил новия порядък и бе обучил своя персонал в *агресивна бдителност*, Лайънъл го бе привлякъл за своя лична охрана.

Аманда си спомни, че Лайънъл бе описал Тони като *Шварценегер без акцент*.

Бруно Витале беше също бивш военен, но неговата служба била много по-кратка от тази на Каландра. Постъпил в състава на флота веднага след завършване на университета и направил два рейса, преди да бъде уволнен. Аманда се опита да открие дали това уволнение не е било дисциплинарно, но не можа да се добере до такава информация. Досието на Лайънъл показваше, че Витале последователно бе упражнявал няколко професии след напускането на военните: служител на реда в заведение, шофьор на лимузина, санитар в болница, електротехник, работник в строителството. Вероятно бе намерил своята ниша и бе работил на няколко пъти като охранител, преди да го наеме Лайънъл. От тримата Лайънъл се бе чувствал най-сигурен, когато Бруно бе пазил гърба му.

— Той е разбойник, но е безстрашен, изпълнява заповеди, без да задава въпроси и е лоялен.

След като остана доволна от това, че няма нищо в биографиите на персонала на Лайънъл, което да събужда подозрение, Аманда се замисли над други възможни пътища на разследване. Сети се за две неща: споменаването на Томсън за среща с Тайлър Грейсън и нещо, което Лайънъл й бе казал — че записва на касета всичките си срещи.

Имаше ли записващи устройства в къщата или те бяха само в офиса? Тя се почеса по главата, сякаш това щеше да освежи паметта й. Беше сигурна, че тези устройства се активираха от гласове. Ако хората не знаеха, че са записвани, разсъждаваше Лайънъл, те казваха онова, което мислеха, вместо онова, което си мислеха, че ще звучи, ако е записано. Когато й показва устройството в офиса, той бе обяснил, че микрофонът има връзка с компютъра, както и с обикновен магнетофон. Ако срещата бе с кратковременно значение, Лайънъл изтриваше касетата, после и файла от компютъра си. Ако обаче чувстваше, че може да се позове на нея друг път, разговорът бе съхраняван в таен файл в компютъра, а самата касета биваше изтривана.

— Страхотно! — изсумтя Аманда, като размаха юмрук от разочарование. — Не знам паролата. По дяволите! Аз дори не знам има ли записващо устройство в къщата — а дори и да имаше, то беше без стойност, ако не можеше да отвори файла.

Внезапно погледът ѝ се проясни. В библиотеката на къщата нямаше компютър. Ако имаше записващо устройство, то и касетата трябваше да се открият.

Имаше ли касета в папката със събрани доказателства на полицията? Не си спомняше да е виждала. *Това не означава, че такава няма.* Ако записващото устройство е добре скрито, както и вратата, полицията можеше и да не го е открила.

Трябваше да се върне обратно в кабинета на Лайънъл и да потърси тази касета. Ако някой го бе убил, неговият или нейният глас щеше да бъде върху нея. Ако Лайънъл се бе самоубил, може би беше казал нещо, което щеше да обясни защо.

— Това е рискована работа, момиче — предупреди сама себе си тя, когато умът ѝ взе да крои планове кога и как да се промъкне вътре.

Друго нещо, което трябваше да направи, бе да посети библиотеката. Ненавиждаше Холи Брендъл, но последния път в това предаване с Чизъм тя бе повторила няколко пъти нещо, което за нея се превръщаше в химн: *миналото* бе убило Лайънъл Беърд.

Тъй като Аманда подозираше и намеса на духове, тя реши, че колкото и да се страхуваше от този план, може би щеше да бъде разумно да се порови в миналото.

Преди това минало да убие самата нея.

Аманда така и не успя да отиде до библиотеката. Тъкмо когато се канеше да излезе от апартамента си, се обади Тайлър и попита дали не може да я изведе на вечеря.

Ресторантът, разположен в една изискана градска къща в „Ийст Сайд“, бе малък и уютен. Тайлър я помоли да се настанят в задната част, където имаше изглед към градината. Когато седнаха, той поръча бутилка вино.

— На какво дължа това неочаквано удоволствие? — попита Аманда, като отбеляза привлекателния му вид на преуспяващ човек в своя фин костюм в морскосиньо по поръчка, със синята риза на тънки

райета и синята вратовръзка, която променяше нюансите си от светлината. Тайлър олицетворяваше успеха. Само сенките, които помрачаваха очите му, го издаваха като човек, който не е съвсем сигурен кой е и къде е застанал.

— Последния път, когато те видях, се показах като голям глупак. Искях да разпръсна този образ, преди да стане постоянен.

Тя се усмихна, защото бе истински поласкана и все още изпитваше романтично увлечение към него, но пръстът на вината сочеше в гърба ѝ. Миг преди той да се обади, си бе казала, че ще трябва да го види спешно. Не знаеше дали това е съвпадение, или просто знак за потвърждение на създанието: „Избирането на точния момент е всичко.“

— Да говориш за чувствата си не те прави глупак, Тайлър. Точно обратното. В сравнение със затворените страхливци като мен ти изглеждаш като емоционален Херкулес — той се усмихна на комплимента. — Освен това — додаде тя, като гладко премина към въпроса, който бе преобладаващ в мислите ѝ, — ако си спомням правилно, ти бе разстроен за трагичния край на твоя шеф.

Преди Тайлър да успее да отговори, пристигна сервитьорът с виното и менютата. Аманда прокле вътрешно това прекъсване, но Тайлър не забеляза нейната натъженост. Той бе погълнат в ритуала на изучаването на вината: разклащаше, помирисваше, опитваше, преглъщаше и въздишаше. Най-накрая кимна, като одобри избора на „Совиньон Блан“. Сервитьорът наля малко в чашата на Аманда, прибави още към виното на Тайлър и се отдалечи дискретно.

— За Лайънъл Беърд — каза той, като вдигна чашата си. — Нека почива в мир.

Аманда си наложи чувствата ѝ да не я издадат.

— Това бе хубаво, Тайлър — промълви тя, като отпи от виното си.

Той сви рамене и свъси вежди.

— Все още не мога да го проумея. Смъртта му изглежда толкова нелепа... — той повъртя прозрачната течност в чашата, като я гледаше така, сякаш тя имаше свойства да обясни необяснимото. — Но предполагам, че всички самоубийства изглеждат така. Особено когато не е оставена последна бележка.

Откъде знаеше той, че не е оставил бележка?

— Вие двамата бяхте доста близки — рискува Аманда. — Имаше ли впечатлението, че е изпаднал в депресия?

— Какво искаш да кажеш? — тонът му бе рязък и той бе почти смутен, сякаш го бе заварила в неподходящ момент.

— Всъщност нямам нищо предвид. Просто двамата с него работехте близо един до друг и не мога да си представя, че не си в състояние да забележиш мрачното настроение, което предполагам предшества едно самоубийство.

— Разговаряхме само за бизнеса. Нямах представа дали нещо в личния му живот го тревожи.

Това е истина.

— Приемам, че той не бе от този тип хора, които се доверяват на съдружниците си.

— Не. И се съмнявам, че е имал много приятели.

Аманда се притесняваше да признае, че Тайлър е прав, но доколкото бе запозната, Лайънъл нямаше тефтер с адреси, който да бълва с имена на приятели. Повечето от връзките му имаха нещо общо с бизнеса или — предположи тя — бяха интимни.

— Дори и така, бизнесът на Уолстрийт се разраства. Би трябвало да е доволен от това.

— Щеше да бъде, ако не бе заплахата от консолидация — Аманда изглеждаше озадачена. — Една или две от по-големите банки бяха купили брокерски къщи. Лайънъл бе загрижен, че това е тенденция. И че ако „Беърд, Натансън и Спелинг“ не бъде внимателна, би могли да бъде погълната от някой банков бегемот.

Аманда си спомни, че бе имала такъв разговор с Лайънъл. Той бе угрижен поради едно възможно враждебно поглъщане. Беше ли дочул нещо през този или през предния ден? Неизбежно ли бе сливането? Ако бе така, би ли могло това да предизвика самоубийство? И Тайлър ли бе носителят на тези лоши неща?

— Всъщност — продължи Тайлър, сякаш и той се опитваше да реши какво наистина се бе случило на Лайънъл — той и сенаторът Чизъм се бяха спречкали веднъж по този повод.

— Наистина ли? — Сърцето на Аманда тупкаше силно.

— Лайънъл и шефовете на повечето от другите големи брокерски къщи искаха от Чизъм да подкрепи един законопроект, който би предотвратил този вид конгломерация. Чизъм се бе съгласил

да застане зад него, но после, преди няколко месеца, Лайънъл каза, че Чизъм го е оставил да отлежава и на практика го е спрял.

— Заради кампанията по преизбирането му?

— Не мисля. Първо на първо, Чизъм има приятели сред финансовите кръгове. Той също бе работил на „Уол Стрийт“. Знаеше колко унищожително може да бъде това консолидиране. Знаеше също, че въпреки бомбастичната риторика, повечето от хората от предишното му обкръжение въобще не се тревожеха от проповедите му за неморалността от изпирането на пари от наркотици. В действителност нищо нямаше да бъде направено. Те го знаеха. И той го знаеше — поклати глава, сякаш бе смутен от глупостта, присъща на сдружаването на политиката и бизнеса. — Трябва да се съглася с Лайънъл за това: промяната в Чизъм е на чисто лична основа.

Аманда сви устни. *Памела Беърд*.

— Би могло. Не беше ли сенаторът Чизъм сгоден за очакващата развод госпожа Беърд?

— Наистина. Само че сега тя е *вдовицата* Беърд.

Аманда се сви, когато си представи Памела, перचेца се в своите изработени по поръчка дрехи на вдовица. Тя не само че бе подала заблуждаваща информация на Холи Брендъл, но очевидно беше вдъхновителката на този опит да се намеси в ръководството на „Беърд, Натансън и Спелинг“. Нищо чудно, че Лайънъл бе толкова огорчен.

— Когато човек си помисли за това — продължи тя, като остави настрана враждебността си към Памела, — кампанията на Чизъм за Сената изглежда като предварително планиран замисъл за разгромяването на Лайънъл Беърд. Всеки път, когато си отвореше устата, той заклеймяваше господин Беърд. Вероятно е считал, че така ще извлече политически дивиденди. Мислех си, че когато се появяваше в медиите, звучеше дребнаво и отмъстително.

— Напълно — Тайлър изпразни чашата си. Изглеждаше обезпокоен. Махна на сервитьора да му налее още вино и да вземе поръчката им за вечерята. Аманда се отказа от виното. Искаше да запази ума си бистър.

Когато останаха сами, Аманда поднови разговора.

— Бих си помислила, че след бдението над мъртвеца Чизъм може да е оттеглил злословията си срещу господин Беърд. Поне от уважение, ако не от друго.

Тайлър изсумтя.

— Едва ли! Мъже като Джон Чизъм изпитват уважение само към броя на избирателите си. Ако той мисли, че натопяването на Лайънъл Беърд му донася допълнителни гласове, ще влачи мъртвото тяло на този човек до сцената на своите събирания и ще го държи там. Чизъм е прасе!

— Е, и онази репортерка, Холи Брендъл, не е по-добра. Точно миналата вечер тя каза в някакво предаване, че греховете от миналото на Беърд са довели до този край. Това ми звучи малко отвлячено. Ти какво мислиш? Би ли могло този „Ден за изпиране“ да е причината да се е самоубил?

Тя направи пауза, като му даде шанс да се намеси, но той не взе отношение. Вечерята им пристигна и вниманието му бе отклонено към червената мексиканска риба. Тя си поигра със своята храна минута-две, после опита отново.

— Отразиха ли се отрицателните статии в пресата на финансовите резултати на „Беърд, Натансън и Спелинг“?

— Малко, да, но на този пазар е трудно да се каже дали спадът е резултат от обща тенденция, или от нещо по-специфично.

— Но такъв спад е вероятно точно онова, което е искал Чизъм.

— Какво искаш да кажеш? — очите на Тайлър леко се разшириха. Той остави чашата си на масата.

— Те са съперници. За мъжете, чиято власт се основава на парите, *ахилесовата* пета трябва да е банковият баланс. Да направи голяма пробойна в бизнеса на Беърд, това сигурно е голямо постижение. Онова, което Беърд е трябвало да направи, е да отвърне на удара.

— Той отговори на обвиненията на Чизъм.

Аманда бе очарована да забележи, че колкото и често Тайлър да се оплакваше от Лайънъл, толкова и разкриваше възхищението си от този мъж, като вземаше неговата страна.

— Не — поправи го тя. — Той се *защити* срещу обвиненията на Чизъм. Би трябвало и да го контраатакува. Трябваше да поиска да узнае *защо* Чизъм не дава ход на този законопроект. Да направи задкулисните му маневри обществено достояние. Да накара Чизъм да се защитава.

— Абсолютно си права! — възкликна Тайлър, като смени маската си на сдържаност. — Казах му го, когато отидох онзи следобед у тях.

Бинго!

— Кой следобед?

Тайлър се изчерви, стреснат от осъзнаването, че е изпуснал нещо, което не е трябвало да споменава и няма как да се върне назад. Погледна Аманда внимателно и прецени надеждността ѝ на човек, на когото може да се довери. Когато най-накрая заговори, гласът му бе толкова тих, че Аманда трябваше да се наведе по-близо до него, за да го чува.

— Срегнах се с Лайънъл няколко часа преди неговото самоубийство.

— Така ли? — тя успя да прозвучи подходящо изненадана, но запази спокойствие на гласа. — Ти си бил там? В къщата му?

Той кимна, а сивите му очи бяха тъмни и сякаш обитавани от духове.

— За какво разговаряхте?

— За бизнес. С него винаги сме разговаряли само за бизнес.

Аха, помисли си тя. Изражението на лицето ти показва, че този път нещата са били лични.

— Имаше ли новини за завземане на фирмата? Беше ли те помолил Лайънъл да помогнеш да се разработи стратегия, за да предотвратите това?

Той поклати глава и след това потърси спасение в кристалната чаша, хипнотизиран от образите, които се отразяваха в нея.

— За поста вицепрезидент ли беше? О, Тайлър! Ти ли беше победителят? — тя опипваше слепешком, но щом един бутон не работеше, трябваше да бъде натиснат другият. — Той ли те покани в градската си къща да ти съобщи добрата новина, преди да ти каже на другия ден.

Когато я погледна, брадичката му бе скована, очите му бяха черни и твърди като гранит.

— Не, Аманда, аз бях *губецията*. Той ме покани в своето леговище, за да ми каже, че няма да има вицепрезидент. Беше променил становището си. Беше решил да не се оттегля. Не сега, не и в непосредствено бъдеще — устата му се изкриви в асиметрична,

иронична усмивка. — Беше се почувствал обновен, отново зареден с енергия.

На Аманда ѝ се замая главата. Трябваше да приложи всичките си умения, за да задържи фасадата си на съжаление.

— Той уволни ли те, или те понижи? — попита тя възбудено, като почти се страхуваше от отговора. Отчаяно търсеше истината, но не искаше тази истина да включва Тайлър.

— Не. Пусна ме. Държеше се така, сякаш моите стремежи и стремежите на колегите ми са наш проблем. Като че ние бяхме измислили това състезание и трябваше само себе си да обвиняваме за нашите извратени амбиции. Той бе щастлив. Само това имаше значение — Тайлър се вторачи в чашата си. — Както винаги, Лайънъл Беърд бе изцяло откъснат и незаинтересован. Не беше виновен за нашите притеснения или обърканото ни положение. Не се интересувахе за конфликти и последствия. Беше управляващият монарх и не бе длъжен да отговаря пред никого за нищо.

Стомахът на Аманда се сви. Искаше ѝ се никога да не бе започвала този разговор, никога да не бе идвала тук тази вечер. С всяко изречение Тайлър засилваше подозренията ѝ, че смъртта на Лайънъл съвсем не бе случайна. Нещо по-лошо, той изглежда се бе замесил сам. Неговата враждебност представляваше мотив. Присъствието му в къщата часове преди самоубийството осигуряваше възможност — ако по време на посещението си е установил как да влезе в библиотеката и да излезе от нея, без да бъде забелязан, би могъл да се върне и по-късно. Оставаше единствено въпросът за *средството*. Да знае къде Лайънъл си държи оръжието, бе едно нещо, да го накара да го сложи в собствената си ръка и да натисне спусъка, бе нещо съвсем друго.

— Каза ли му как се чувстваш?

Той пребледня.

— Да.

— Той разтревожи ли се?

Тайлър сви устни и подръпна брадичката си.

— Много — очите му изглеждаха празни, сякаш се бе върнал в къщата на Беърд и преживяваше отново последното си посещение. — Скарахме се. Изрекох някои неща, които не трябваше да казвам.

— Като какви?

Сякаш бе щракнала с пръсти и го бе събудила от хипнотичен транс. Погледът му се проясни. Цветът на лицето му се възвърна, а устата му образува предпазлива усмивка.

— Няма значение — той отрязва парче от рибата си и започна отново да се храни.

— Има значение, Тайлър. Скоро след като ти си си тръгнал, Лайънъл Беърд се е самоубил.

Той остави вилцата си и се наведе напред.

— Повярвай ми, Аманда, нищо от това, което съм казал, не е подтикнало самоубийството му. Нямах предвид дори ядът ми да повлияе на стомаха му, да не говорим за мотивиране на фатален отговор.

— Откъде знаеш?

— От самия него. Сега, моля те, вечерята ти изстива.

Тайлър я остави пред апартамента ѝ в единадесет часа. За щастие не я попита дали да я придружи догоре.

Когато се обади на летището, ѝ казаха, че полетът е по разписание. Тя бързо съблече роклята си, обу памучни панталони и пуловер, опакова една чанта с още един чифт дрехи, една перука и новия си комплект за маскировка, взе такси и се отправи за летище „Ню Арк“. Там слезе на нивото за заминаващите полети, влезе в терминала и се отправи към ескалаторите, които водеха до изхода. Когато се увери, че не я следят, тя си придаде безгрижен вид, слезе с ескалатора един етаж по-долу и излезе на нивото на пристигащите самолети. Махна на едно друго такси и помоли да я откара до хотел „Мариот“, където взе стая, резервирана на името на Джейн Робъртс. Половин час по-късно Бет почука на вратата.

Срещата им бе емоционална. Майка и дъщеря се притиснаха една към друга, сякаш физическият контакт бе всичко, от което имаха нужда, за да осигурят своята безопасност. Никоя не вярваше, че е толкова просто и ето защо те се гмурнаха бързо в действителността. Бет разказа за пътуването си: никой не беше я проследил, не беше се приближавал до нея и не беше се появил отново там, където той или тя не трябваше да бъде, не бе имало таксите, които да карат след нея, нито пътници, които да настояват да подхванат безсмислени разговори,

никакъв безлицев странник, който да се нахвърли върху нея или да се навърта наоколо. Аманда я последва със собствения си разказ.

Това подробно проучване на всичко, което изглеждаше незначително, бе част от рутинно действие, което Аманда и Бет бяха установили като начин за кръстосана проверка на наблюдателните им умения и защита от възможни грешки. Едно от първите неща, които научиха, когато се присъединиха към „Програмата за защита на свидетелите“, беше, че бдителността им към всичко, което става наоколо, е жизненоважна за оцеляването им. Смъртта нямаше да дойде след среща лице в лице. По-скоро би се промъкнала иззад някой ъгъл или щеше да счупи някой прозорец, или щеше да се взриви непосредствено пред тях. Да се види невидимото през онова, което е видимо, е трудно, но възможно, ако сетивата са изострени. И ако човек остане постоянно бдителен и подозрителен.

Да си в състояние да се отпуснеш искрено само с едно друго човешко същество, бе неестествено, но както при повечето негативи, в това имаше и нещо положително. Принудителната им изолация позволяваше уникално чувство на равенство. Докато Аманда оказваше на майка си дължимото ѝ дъщерно уважение, а ръководен принцип на Бет бе винаги защитата на детето ѝ, от деня, в който напуснаха Маями, и двете разбраха, че в едно много важно отношение те бяха равни: *техният риск* бе еднакъв.

През годините Аманда и Бет се опитваха да намалят този риск, като се проверяваха една друга, разменяха си методи и идеи. Бет учеше своето деветгодишно дете да обръща внимание на подробностите, да гледа внимателно, а не повърхностно всеки в лицето, да запаметява по една отличителна черта, да забелязва цветове или тикове, или физически навици като накланянето на главата на една страна или търкането на ръцете една о друга, или прехапването на устните.

Аманда научи майка си да наблюдава тайно заобикалящата я среда: просто да спира от време на време и да задържа дъха си и да се ослушва за звуци, които изглеждат не на място, да усеща движенията там, където би трябвало да има неподвижност.

Имаше неподвижност сега, когато застанаха една срещу друга и се размислиха за трагедията, която ги бе довела до това място. Сплетоха ръце и разговаряха за Лайънъл, плакаха за внезапната му кончина и си позволиха редкия миг да се самосъжалят.

— Колко нелепо звучи това! — въздъхна Бет. — Искам да оплаквам, искам да нося черна дреха и чер воал, да седя в някой параклис и да слушам хората, които възхваляват мъжа, чието име носех навремето. Не искам да се преструвам, че не го познавам и че не ме е грижа, че е напуснал тази земя преждевременно. Аз го познавах. Аз го обичах. Тъжа за това, че вече го няма. И не искам да трябва да крия мъката си по начина, по който го направих, когато родителите ми починаха.

Бет стана от стола си и се приближи до прозореца. Навикът я застави да надникне от едната страна на завесите и да огледа улицата долу.

— Но не мога да го оплаквам открито — продължи тя, като оглеждаше движението на сенките по земята. — Ако го направя, мога да бъда следващата. И — додаде горчиво тя, като се обърна с лице към дъщеря си — тогава ти ще трябва да намериш начин да оплачеш мен.

Аманда отказа да обсъжда възможността да загуби майка си, затова смени темата.

— Направи ли Сам това, което поисках от него? Уреди ли тялото на Лайънъл да бъде задържано?

Бет се върна на стола си.

— Да. Накара един представител от министерството на правосъдието да се обади. По този начин в полицейското управление на Ню Йорк няма да знаят коя агенция е отправила молбата. Най-вероятно приемат, че това е ФБР.

— Майко, имаше ли някой си Грейсън, въввлечен в някое от делата по „Операция ден за изпиране“!

На Бет ѝ бе необходимо известно време да се разрови из имена и места. Беше минало доста време.

— Не, не мисля.

— Някой от банката във Флорида? — Бет поклати глава. — Може би някой свързан с фамилията Савиано? — тя пак поклати отрицателно глава.

— Защо питаш?

— Спомняш ли си онзи мъж, с когото се срещах? Онзи от Италия.

Бет кимна предпазливо.

— Звънците?

Аманда се усмихна, като си спомни съвета на Лайънъл да пренебрегне съвета на Бет.

— Правилно. Е, истинското му име е Тайлър Грейсън. Той и Лайънъл никак не се харесваха.

— И?

— Тази вечер Тайлър ми каза, че двамата с Лайънъл са се скарали в деня на самоубийството — тя повтори разговора, като се опита да не остави нищо неказано. — Започнах да си мисля, че може би Тайлър е имал връзка с миналото.

— Ако е имал, не виждам къде е връзката. Доколкото мога да си спомня, никой на име Грейсън не е бил подсъдим, в който и да е от двата процеса — Бет скръсти ръце на гърдите си и се вгледа в килима. — Защо не потърсиш в хранилището за вестници или не се добереш до файловете на прокуратурата? Може би Грейсън е бил роднина на някой подсъдим.

— Вероятно не е — въздъхна обезсърчена Аманда. Логиката обяви още един край без изход. — Освен банковите служители от „Хъдзън Нешънъл“ повечето от подсъдимите имаха испански или италиански имена. Грейсън не е достатъчно етническо.

— Какво друго знаеш, което аз не знам? — погледна я стреснато Бет. След телефонния им разговор тя бе придобила чувството, че Аманда знае повече, отколкото ѝ разказваше.

— Знам, че двамата със Сам имате проблеми.

Бет се усмихна.

— Наистина. И как разбра?

— Защото когато и да те попитам за него, ти звучиш сдържано и незаинтересовано. А когато попитам него за теб, той е нервен и сякаш се защитава. Какво става?

Бет въздъхна. Някои неща бяха твърде сложни, за да се разтворят в няколко думи. Тя опита с най-простото обяснение.

— Разстроена съм заради Лайънъл. Той е разстроен заради сестра си. И заради факта, че аз съм разстроена заради Лайънъл.

— Добре — Аманда прие това. Смъртта на Лайънъл бе усложнила също и нейния емоционален живот.

— Какво друго криеш от мен? — Аманда се престори на смутена, Бет не се хвана. — Казвай!

— Мисля, че Бастидо е в Ню Йорк.

Ако бе очаквала Бет да изхлипа, да припадне или да изглежда уплашена, тя бе разочарована. Майка ѝ просто кимна и сви устни.

— Предполагах, че ще се появи.

— Не съм сто процента сигурна — Тя разказа на майка си за странния мъж на процеса срещу Васкес и за увереността на Ани, че той е претърпял пластична операция. — Освен тази болезнено изкривена усмивка не го погледнах отблизо. По това време не осъзнавах към кого гледам — Тя бе ядосана на себе си и това ѝ личеше.

— Не се укорявай. Това е загуба на енергия — вметна Бет. Тази Бет, която приемаше нещата откъм логичната им и практична страна. Тя вярваше, че хората имат определен запас от емоционална енергия и че е по-добре да не се разпилява в догадки. Щеше да има достатъчно случаи, когато тази енергия ще им бъде необходима. — Какво правиш, за да се защитиш? Освен че се въоръжаваш с всяко оръжие, което притежаваш.

— Занимавам се с преобличане и маскировки — рече дяволито Аманда.

— Моля?

Аманда отиде за чантата си и извади козметичния комплект, който двете с Ани бяха приготвили заедно.

— Тя ми показва как да използвам гумени подплънки така, че да променям чертите на лицето си. Даде ми и дузина различни перуки и подплънки за тялото и всичко, от което имах нужда. Мога да се превърна в дебела възрастна жена, миловидна блондинка, бременна брюнетка, дори пъпчив младеж, ако пожелае — майка ѝ изглеждаше развеселена, но остана скептична. — Знам, че това не е решение. Само временна мярка, но докато разбере какво се е случило, имам нужда да скитам свободно из града. Не мога винаги да се озъртам през рамо.

— Да, можеш — тонът на Бет бе строг. — И *трябва*.

— Права си. Така и правя. Просто имах предвид, че...

— Знам какво имаш предвид, но това не е детска игра — прекъсна я рязко тя, като стана и започна отново да се разхожда из стаята. — Гримът, подплънките и костюмите няма да заблудят Бастидо или неговите приятели задълго.

— Отново си права, но не знам какво друго да направя. Ако отида в полицията, ще трябва да им кажа коя съм, а не мога да го

направя. С цялата тази преса, която заобикаля смъртта на Лайънъл, бих станала фокус на медийно преследване и още по-голяма мишена, отколкото съм вече.

— По общо мнение ФБР е поело случая, както и агентите от Службата — изражението на Бет издаваше, че тя вече е преживяла всичко това. — Не че това ще ни подобри положението.

— Защо го казваш? — попита Аманда, разтревожена от цинизма, който струеше в тона на Бет. — Не мислиш ли, че тези мъже искат да хванат Бастидо? Ако това, което видях извън съдебната зала, означава нещо, този мръсник работи за Еспиноза, като пласира наркотици и прави сделки с фамилията Савиано. Така както го виждам аз, в интерес на ФБР и на Агенцията за борба с наркотиците е да заловят този задник.

— А как ще го направят? Като ни хвърлят за стръв?

— Може би — отговори рязко Аманда със стисната челюст и унило настроение. — Но по-добре да бъда там и да направя нещо, за да приключи този кошмар, в който живеем, отколкото да бягам, да се крия и да се лишавам от истински живот, докато чакам като послушно малко момиченце да дойдат и да ме хванат!

Бет и Аманда се озоваха изправени в центъра на стаята и настръхнали една към друга. Бет се вглеждаше в разлютената си дъщеря дълго време. След това погледът ѝ стана по-мек. Погали нежно Аманда по бузата.

— Доволна съм да чуя това — отрони тя и се усмихна.

— Какво? — Аманда бе напълно объркана.

— Очевидно ти най-накрая си намерила някого, с когото да изживееш живота си. Предположението ми е, че това е мъжът с чановете. Как се казваше той? Джейк, някой си.

— Фаулър — Аманда се изчерви, но призна. — Не знам дали сме се обвързали, за да живеем заедно, но не мога дори да опитам, докато тази зла и хищна маймуна е зад гърба ми.

— Каза ли му коя си?

Аманда поклати глава.

— Не мога. Все още не.

— Защо не?

Тя погледна дълбоко в очите на Бет и заговори честно.

— Защото не искам да го нараня. Джейк и аз не можем да имаме бъдеще, майко, докато не затвора вратата към миналото ни.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — предупреди Бет.

— Не — поклати глава Аманда, изтощена, но все още съсредоточена. — Нищо не може да бъде по-трудно, отколкото да живеем тази лъжа, която ти и аз наричаме *живот*.

Очите на Бет се навлажниха.

— Съгласна съм — прошепна тя.

Постоя така за минута, после избърса сълзите си и отдаде цялото си внимание на Аманда.

— И така, къде ще ходим и какво ще правим?

Аманда взе майчините ръце в своите и ги стисна.

— Ще си починем набързо. Ще те кача на самолета обратно за Лос Анджелис. И ще открия кой е убил баща ми — брадичката ѝ потрепери, но тя остана силна. — Когато узнаем това, ще можем да отидем в полицията. Дотогава ще разчитаме на себе си.

— Разчитаме на себе си в продължение на двадесет години, скъпа, и въпреки отчайващите опити на фамилиите Еспиноза и Савиано и който и да е друг, който желае смъртта ни, ние все още сме тук — Бет прегърна силно дъщеря си. — Ще се справим и с това. Знаем, че ще се справим.

— Ще постигнем и повече от това — обзаложи се Аманда. — Не само че ще оцелеем, но и ще намерим начин да затръшнем вратата на нашето минало и да я залостим завинаги!

Бет докосна с пръст устните на Аманда, после го целуна и го вдигна към небето.

— Амин за това!

След като Аманда остави Бет на летището, отиде на работа. Едва се влачеше, но навремето беше работила и на две смени. Някак си щеше да изкара една смяна след два часа сън. Ако имаше късмет, нямаше да са много натоварени и кафето от павилиона щеше да бъде горещо и прясно. За щастие поне последното бе вярно. Тя си взе голяма чаша, една кифла и една ябълка и се отправи нагоре по стълбите.

Когато влезе, намери купчина кафеникави пликове в пощенската си кутия от фотолабораторията в центъра на града — проявени снимки на случаите, с които се бе занимавала. Тя ги остави на бюрото си, бутна ги настрана и се посвети на кафето. Кофеинът едва успя да влезе във вените ѝ, когато Пийт ѝ извика:

— Повеждай, детектив. Имаме масово убийство в „Кухнята на Ада“.

През следващите седем часа Аманда и Пийт документираха остатъците от ужасяваща касапница в едно семейство — четири деца, баба им и майка им — на Десето авеню, едно намушкване с нож в „Уошингтън Хайтс“ и три деца под осемнадесет години в една изоставена къща на Авеню Б, които бяха починали от свръхдоза *пропаин*. Когато се завърнаха в службата, бяха изтощени. Пийт се отпусна на един стол и продължи да крои планове за очарователна вечер: бира, пица и букет от спортни събития, избирани чрез дистанционното на телевизора.

— Искаш ли да се присъединиш към мен? — той смигна и засука дълги щръкнали въображаеми мустаци.

— Ще имаш нужда от призовка — отрязва го тя, като потърси убежище зад бюрото си. Щом изпразни първия от кафявите пликове и започна да разглежда снимките, Пийт изстена.

— Със сигурност няма да имаш достатъчно сили, за да прегледаш всичко това сега.

Наистина нямаше, но искаше той да си тръгне, преди да се отпрати за дамската тоалетна, за да се маскира, преди да си отиде вкъщи.

— Няма да се забавя много. Ти тръгвай — предложи му тя една окуражителна усмивка.

Той повлече тяло към вратата.

— Сигурна ли си, че не искаш да си промениш решението?

— Не, благодаря.

Той поклати глава, изпрати ѝ въздушна целувка и си тръгна. Тя прегледа набързо по веднъж другите снимки от пликовете. Сутринта, когато бе по-свежа, щеше да ги разгледа по-подробно.

Последният плик ѝ се стори странен. Не си спомняше да е част от пликовете, които бе получила тази сутрин. Този бе по-тънък и бе адресиран до *Детектив Аманда Максвел*, но не бе изпратен по пощата

или чрез каналите на полицейското управление на Ню Йорк. Аманда го разгледа внимателно. Беше тънък, като се изключат обезпокоителните издутини, които можеха да означават, че е писмо бомба. Все пак тя го опипа леко.

Като се увери, че няма да избухне в лицето ѝ, отвори плика и изсипа съдържанието му върху бюрото си, като същевременно запази възможните отпечатыци.

Аманда бе шокирана от отвратителността на това, което лежеше пред нея. Втренчи се в зрителната отрова с разширени очи, твърде ужасена, за да се помръдне или да диша, или да изпищи. Лицето на Бет и нейното собствено, уголемени до размери тридесет на четиридесет сантиметра, се взираха в нея. Това бе една от снимките, които Лайънъл бе заснел в Уисконсин: в близък план, майка и дъщеря, прегърнати, с доближени глави и смеещи се пред обектива.

Но тази снимка бе драстично променена. Точно в средата на челото на всяка от жените се намираше истинска дупка от куршум, направена от истинско оръжие.

Аманда изтича до дамската тоалетна, а цялото ѝ тяло бе в конвулсии от страх. След като излезе навън, тя натъпка себе си и дрехите си в малкото отделение, уравни голямата чанта върху тоалетната и обви ръце около тялото си, като се опита да потисне треперенето, което я бе обхванало цялата. Уплашена, че някой може да я чуе, тя притисна ръце към устата си и сподави риданията, които отказваха да останат затворени.

Хълцанията ѝ рикошираха от студените плочки на стената, отеквайки с жалостивия звук на един крехък свят, който се сгромолясваше. Колко бе глупава да повярва, че би могла да заживее нормален живот: да бъде дъщеря, да има приятели, да обича някой мъж, да мечтае за бъдещето... Колко глупаво бе от нейна страна да си мисли, че може да живее като другите жени, които ходеха на работа, прибираха се вкъщи и си лягаха с твърдото очакване, че ще се събудят на другата сутрин... С треперещи пръсти тя измъкна обезобразената снимка от нещата си и се вгледа отново в това, което очевидно бе предзнаменование на бруталност. Да види собственото си лице пробито от изгарящата сила на куршум, бе обезкуражаващо. Но

гледката на майка ѝ със смъртоносна рана бе повече от това, което можеше да понесе.

Тя премина през всяка минутка от срещата си с Бет, като се измъчваше да си представи и да разследва всяка стъпка, която бе предприела. Беше почти сигурна, че никой не я бе последвал до летището. Ако бяха го направили, щеше да ги изгуби на път за хотела. Или поне така смяташе.

Бет я бе уверила, че е направила всичко възможно пътуването ѝ до Ню Йорк да остане незабелязано и непроследено. Но можеше ли да се каже и за пътуването ѝ обратно? Двете с Бет бяха разработили план, в който Бет щеше да лети до Сан Франциско, да остане там за през нощта, да отиде с кола до Сакраменто и да лети оттам за Лос Анджелис.

Но би ли могло да има нещо в библиотеката на Лайънъл, което можеше да издаде къде живее Бет? Той не би могъл да има телефонен номер или адрес, майка ѝ не би дала нито едното, нито другото на Лайънъл, без значение колко силни бяха спомените за предишната им връзка. Аманда никога дори не бе намеквала за местонахождението на Бет. Това бе нещо, което никоя от тях не би могла да допусне. Толкова сложно бе тяхното саморегулиране.

Имаше ли Лайънъл телефонен номер на Сам? Като познаваше Сам, той би изнамерил някакъв начин за Лайънъл да се свързва с него в случай на нужда, но би ли оставил Лайънъл нещо толкова потенциално опасно да лежи някъде наоколо?

Аманда разтърка слепоочията си. Опитва се да мисли, но не бе възможно. Съмненията никнеха като гъби и образуваха тъмни препятствия, замъглявайки всички опити за разсъждаване и умозаключения. Изведнъж Аманда не бе сигурна в нищо. Какво Лайънъл би могъл да мисли или да е направил? Какви инструкции може да му е дал Сам? Какво бе известно за нея или за Бет, или за Лайънъл? Дали те бяха преследвани, или не? Какво бе самоубийство и какво бе убийство? Единственото сигурно нещо бе, че Аманда бе в първия списък и нейните убийци знаеха къде работи. Ако не знаеха къде живее, вече слухтяха навън в очакване да ги отведе там. Изведнъж тя почувства, че я обзема клаустрофобия.

Като отвори уста за повече въздух, тя бутна вратата и провери дали е сама. Увери се, че е така, изтича до мивката и наплиска лицето

си със студена вода. Бавно, тя повдигна глава и се огледа в полуочакване да види Хайме Бастидо да стои над нея. Вместо това се изправи срещу една тишина, дотолкова изпълнена с обещание за варварство, че бе еднакво ужасяваща.

Банята бе малка и стара, със сиви плочки, които изглеждаха мръсни секунди след като биваха изтъркани. До мивката, където бе застанала, имаше малък прозорец с изглед към прилежащия паркинг. Той бе с решетки, но точно в този момент решетките ѝ се сториха подходящи.

През по-голямата част от живота си Макс се бе чувствала като пленничка на обстоятелства, заключена в едно съществуване, което не бе планирано от нея. Многократно бе възнегодувала срещу майка си за това, че ги бе поставила вътре в един затвор, който представляваше техния живот. Но сърденето ѝ бързо се изпаряваше, защото само правеше нещата по-лоши. Двете с Бет бяха достатъчно изолирани. Да се чувства отчуждена, дори за един час, създаваше в нея празнота, която бе непреодолима. И нищо не бе по-важно, отколкото прекратяването на тяхното отчуждение.

Тъкмо така се чувстваше Аманда сега — изолирана, разделена от майка си, отчуждена от всичко, което символизираше безопасността и съединението.

Тя напписка лицето си отново, като се сви от изплющяването на студената вода. Сгърчи я още един спазъм на уплаха. Хвана се с ръце за ръбовете на мивката. Затвори очи и се опита да пропъди лавината от ужасни мисли. Когато ги отвори, бе поздравена от някаква непозната: една млада жена с безцветна кожа, с разпилени коси и очи, които изглеждаха така, сякаш се възстановяваха от добре пласиран пробив.

Тя се наведе към огледалото. Нещо в непознатата бе обезкуражително познато. Аманда изтръпна.

Лицето в огледалото беше на Ерика Беърд, която в момента виждаше как къщата ѝ експлодира върху телевизионния екран.

На Моли Тейлър, когато трябваше да съобщи на майка си, че е казала на класа си, че е живяла на място, където никога не е валиял сняг.

На Джули Старк, която призна, че бе сбъркала и бе употребила името Ерика.

На Лара Куиър, която бе доверила, че е имала куче.

Лицето в огледалото бе на едно младо момиче с дузина други имена, което се бореше да запомни какво е била, без значение за коя се представяше. На едно младо момиче, което намираше за трудно да лъже, но разбираше, че истината би могла да бъде убиец.

Лицето в огледалото бе на Аманда Максвел — една пораснала жена, която като малко момиченце бе правила толкова много грешки и дълбоко в сърцето си вярваше, че ако нещо ужасно се случи на някого, когото обича, това щеше да бъде нейна грешка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Хайме Бастидо се протегна към кутията с монети встрани от количката и даде ресто на клиента, който току-що бе купил един геврек. Мъжът преброи монетите, което раздразни Хайме. Той бе наел тази количка за разносна търговия за следобеда, затова не се интересувахе от това дали бе дал на мъжа повече, или по-малко от това, което заслужаваше, но мъжът бе застанал на линията на погледа на Хайме. Как щеше да забележи жертвата си, ако идиоти като този блокираха гледката му.

— Мисля, че ми дължите пет цента — каза мъжът.

Хайме не се извини за недоглеждането и не оспори твърдението на мъжа. Пресегна се към кутията, извади една монета от пет цента и му я подаде. В замяна на такава готовност за отстъпчивост той очакваше от мъжа да си тръгне. Когато той не се разбърза, Хайме го изгледа гневно.

— Това тротоарно място не се дава под наем, *амиго*. Опитвам се да продавам гевреци тук.

Мъжът го изгледа намръщен, като мърмореше нецензурни думи. Погледът на Хайме бе вперен във вратата.

Смяната ѝ свършваше в четири. Беше почти пет и петнадесет. Дори ако се бе помотала да разгледа неговото произведение, досега трябваше да е излязла. Беше сигурен, че не я е видял, и знаеше, че е в сградата. Беше наблюдавал, когато Аманда и партньорът ѝ — Дойл, се бяха върнали в службата от прекарания по улиците ден. Дойл си бе тръгнал малко след четири.

Къде, по дяволите, е тя? Кракът му потропваше като пневматичен чук. Очите му поддържаха студено и постоянно бдение.

Една млада жена излезе през вратата. Млада. С испански черти на лицето. Страхотно тяло. Прекалено ниска.

Четирима мъже. Три жени. Всичките черни.

Двойка цивилни типове. Хайме изръмжа.

Десет минути по-късно други две жени излязоха от сградата. Едната — стара и дебела, с увиснали рамене от двете големи раздърпани чанти — приличаше на някоя полякиня, наета да почиства. Втората беше стройна и нервна.

Хайме ставаше нетърпелив. До пет и тридесет тълпата на улицата се бе увеличила, но все по-малко и по-малко хора влизаха или излизаха от сградата. Смяната на дежурството отдавна бе свършила. Работните часове бяха приключили. Тук-там излизаха групи работници, но Аманда не бе между тях. Някак си я бе пропуснал.

Изражението на лицето му стана мрачно и злобно. Беше толкова близко до отмъщението си за всичките тези години, които бе прекарал в затвора, през които живя в клетка и бе малтретиран от мъже, които бяха по-големи и в по-голяма нужда от него. Тялото му буквално се разтресе от гняв.

Но той си напомни, че затворът не бе изцяло загубено преживяване. Беше се научил да контролира този гняв. Беше се научил да забелязва враговете си по-бързо и да пази приятелите си по-дълго. И което бе най-важно, беше се научил как да оцелява. И как да чака.

Една по-възрастна жена излезе с накуцване през вратата на „Прекършеното крило“ и се насочи направо към кабинета на Сибил Уайтхол. Почука леко и влезе, когато я извикаха, и затвори вратата след себе си.

— Имам нужда от вашата помощ — заяви тя. — Преследвана съм от един убиец.

На Сибил ѝ се стори, че разпозна гласа, но тялото, от което идваше, бе напълно непознато.

— Моля ви, седнете — покани я тя, сигурна, че умът ѝ ѝ прави номера.

Жената остави пазарските си чанти на пода и зае мястото срещу бюрото на Сибил. Преди Сибил да може да изрече и дума, съсухрената жена свали една сива перука, телени очила и каучукови подплънки, които я правеха да изглежда четиридесет години по-възрастна, отколкото бе в действителност. Тя развърза затворените си обувки — половинки, после изу вълнените си чорапи, последвани от подплънки

за краката, които със сантиметри бяха разширили собствените ѝ стройни нозе.

Развеселена, озадачена и уплашена, Сибил просто се бе втренчила в нея, когато една приятелка се показва от тялото на непознатата.

— Макс! Какво, по дяволите, става!

Аманда се бе преборила с решението си да дойде тук. В края на краищата бе решила, че няма избор. Това си бе един подслон, а точно от това имаше нужда. Нещо повече — имаше нужда от някой, на когото можеше да се довери. Беше виждала Сибил да помага на изпаднали в затруднено положение жени, които никога преди не бе виждала, и знаеше, че никога няма да види отново. Сибил нямаше да я предаде.

— Преследват ме. Не мога да си отида вкъщи. Това е единственото място, за което се сетих, когато ми се отвори шанс да остана в безопасност.

Сибил пребледня.

— Можеш да останеш тук колкото дълго искаш — тя излезе иззад бюрото си и прегърна Аманда, притисна я силно, като ѝ предложи личен пристан. — Можеш да останеш вкъщи, ако това те кара да се чувстваш в по-голяма безопасност.

— Не! — Аманда избута Сибил и се отдръпна назад, сякаш се страхуваше да не зарази другата жена с фатален вирус. Отговорът ѝ бе автоматичен и, както осъзна, малко рязък. — Благодаря ти, но не. Не бих могла да ти сторя това.

Сибил бе озадачена от това колко чувствителна и уязвима изглежда Аманда. Детектив Макс, както я познаваха тук, в приюта, бе винаги спокойна и в състояние да се контролира, обгърната от излъчване на тиха опитност. През годините Сибил се бе възхищавала на състраданието, което Макс показваше, когато даваше съвети на жените и ги обучаваше как да записват най-личните си и болезнени мигове. Тя изглеждаше някак си свързана с тях, открита за съчувствие, но без оплакване. Сякаш бе свързана с техния срам, с тяхната склонност да запазят малтретирането си в тайна и с тяхната тайна, че какъвто и ужас да ги сполети, това е следствие на тяхна собствена грешка.

Тя поведе Аманда към кушетката и каза нежно:

— Можеш ли да ми кажеш за какво става въпрос?

Аманда изглеждаше угрижена.

— Мога да ти кажа само част.

Сибил взе ръката ѝ.

— Толкова, колкото искаш.

Отначало колебливо, Аманда разказа на Сибил историята на своя живот, съкратено, разбира се. Без да ѝ разкрива истинската си самоличност, тя се довери, че е бивша участничка в „Програмата за защита на свидетелите“. Каза, че случаят, който я бе включил в Програмата, се отнася за наркотици, но въобще не спомена за „Операция ден за изпиране“, за Бет, за чичо си Кен или за Лайънъл. Не разкри откъде е, нито градовете, в които бе живяла, нито имената, които бе приемала. Почувства се задължена да разкаже на приятелката си за Бастидо. Описа ѝ го, доколкото можа.

Сибил стана от кушетката и отиде до другия край на кабинета, като създаде неутрално пространство, в което можеше да смели онова, което ѝ бе казано. Без съмнение бе разтърсена от разказа на Аманда. Всичко, което Сибил наистина знаеше за „Програмата за защита на свидетелите“, бе онова, което бе прочела във вестниците или видяла на екрана: това бе убежище за престъпници, част от разказ за бандите или бележка под линия в статия на списание за Службата или министерството на правосъдието, или война за пазара на наркотици и организираната престъпност.

Внезапно една жена, която твърдеше, че е защитен свидетел, седеше в кабинета ѝ и търсеше убежище. Тази жена не криеше, че има измислено име, фалшиви документи за самоличност и измислена биография. На Сибил не ѝ бе необходимо много време, за да реши какво да прави. Вътрешното ѝ чувство казваше, че като се оставят настрана измисленото име и биография, Аманда Максвел бе същият човек, когото Сибил бе харесвала и от когото се бе възхищавала предния ден. Аманда не бе някой престъпник, нито пък принцеса на мафията. Тя бе влязла в тази програма като дете — едно невинно дете. И въпреки своята невинност, въпреки всичките тези години, прекарани в покаяние, бе преследвана от добре обучени, добре заплатени убийци.

Да си *наказан*, след като си постъпил *правилно*, да прекараш живота си в криене, докато мошениците и трафикантите на наркотици

се размотават свободни — това бе несправедливо и караше Сибил да се ядосва.

Тя притвори очи и стисна юмруци, когато собствената ѝ история се разкри пред нея. Беше наблюдавала алкохолизирания си баща да бие майка ѝ нощ след нощ, докато бедната женица умря. Това бе неправилно и Сибил го знаеше, затова съобщи за баща си в полицията. Беше на десет години. Мислеше си, че е постъпила правилно. Но вместо да я възнаградят с добър и грижовен дом с роднини, тя бе захвърлена в системата за отглеждане на деца без родители, като се луташе от една ужасна ситуация към друга. Беше на шестнадесет, преди да открие семейство Уайтхол. Ако не беше го направила, щеше да умре.

Мег и Стан Уайтхол отгледаха Сибил и възвърнаха душевното ѝ здраве, като я дариха с огромни дози любов, непрестанни родителски грижи, направляваха я и ѝ служеха за добър пример. Стан Уайтхол ѝ показва, че мъжете могат да бъдат мили, грижовни и достойни за уважение. Той я учеше повече как да действа, отколкото да реагира, да има стремеж към по-доброто, а не към по-лошото и никога да не приема просто онова, което ѝ биваше поднесено.

— Ако не харесваш онова, което ти е сервирано, стани и си направи сама нещо — казваше ѝ често той.

Мег се съсредоточи върху повторното изграждане на накурненото самочувствие на Сибил, като твърдеше, че младата жена трябва да гледа на себе си като на ценно допълнение към света, а не като на ужасен товар, какъвто бе свикнала да си мисли, че е. Вместо да я облича с подарени стари дрехи и да ѝ подстригва сама косата, тя купуваше на Сибил собствени дрехи и я водеше в местните козметични салони за подстригване. Даде на Сибил един тон книги и я водеше на кино, учеше я как да се смее отново, как да плаче и да бъде сантиментална без страх, че ще ѝ се подиграват, че е нерешителна.

И когато нещата изглеждаха сиви и Сибил се чувстваше самотна, Мег ѝ каза да помисли за майка си на небето.

— Тя е ангелът с прекършеното крило — Мег успокои емоционално съкрушеното момиче. — И тя те търси. Защото точно това трябва да правят майките.

Сибил преглътна бучката, която се бе образувала в гърлото ѝ. Тя бе призвана да защити жената, която бе дошла да се подслони в

„Прекършеното крило“. Не можеше да компрометира тяхната безопасност, но пък и не искаше да хвърли Аманда в лапите на онези вълци, които я дебнеха извън тези врати.

— Ти си повече от добре дошла тук, Макс. Надявам се, че го знаеш.

Аманда кимна и избърса очи с ръкава си. Не се доверяваше на себе си да разговаря.

— Мисля, че и двете можем да си налеем по един чай.

Сибил отиде в кухнята. Когато се върна, късият сълзлив период на Аманда бе отминал.

— Не знаех къде другаде да отида — каза тя, като отпи от горещия чай с портокалов аромат.

— Ние затова сме тук — напомни ѝ Сибил. — Освен това ти си голяма част от нашия успех. Задължени сме ти.

Аманда поклати глава и разтърка очи. Беше изтощена.

— Някъде в дъното на душата ми вероятно съм знаела, че рано или късно ще се стигне дотук, но не мисля, че съм вярвала, че ще бъде толкова изплашена, за да се прибера вкъщи.

— Никой не е мислил.

Аманда не каза на Сибил, че настоящият ѝ апартамент бе единственото място, което някога бе наричала дом. Всяко друго място бе къщата в „Ничията земя“, едно непостоянно убежище, през което време се бе надявала, че това е временна фаза от живота ѝ. Тя не каза на Сибил, че апартаментът ѝ бе сигнал за промяна, че е намерила мъж, на когото има доверие, работа, която харесва, баща, на когото можеше да разчита, и живот, който да бъде ползотворен и защитен и в който вероятно един ден щеше да бъде щастлива. Не каза на Сибил нищо от това, защото когато погледна обезобразените снимки, тя разбра, че апартаментът ѝ, Джейк, работата и щастливото бъдеще не бяха нищо повече от една детска мечта. Действителността бе Лайънъл, който стоеше в библиотеката си с простреляна глава. И Хайме Бастидо, който дебнеше в очакване на шанса си да я убие.

Ръцете ѝ трепереха, когато вдигна чашата до устните си.

Сибил забеляза треперенето и се намръщи. Никога не бе виждала Аманда толкова съсипана.

— Възнамеряваш ли да отидеш до полицията?

— Не мога. Поне не сега.

Сибил искаше да може да попита защо.

— Ами работата ти? — попита тя вместо това.

— Това е вероятно единственото място, където се чувствам в безопасност — въпреки че след като получи пакета със снимките, се зачуди точно колко безопасно бе всъщност в службата ѝ.

— Как ще влизаш и излизаш, без да те забележат?

— Мога да влизам така както съм. По време на работа съм заобиколена от толкова много въоръжени мъже, които със сигурност могат да възпрат Бастидо и неговите разбойници. Когато си тръгвам, ще се преобличам и маскирам и ще поемам по заобиколни пътища в и около града, за да съм сигурна, че никога няма да се появя тук с опашка — тя се наведе напред, постави ръце на бедрата си и впери поглед в Сибил. — Ако се наложи, ще спя на друго място. Никога не бих изложила теб или жените в този приют на риск. Надявам се, че го знаеш.

— Знам го — кимна Сибил. — Но преследвачите търсят следи.

— Мисля, че бих могла да се помотая през свободните си часове от време на време с някой приятел. Освен това моят график е непостоянен. И не планирам всичко това да продължава вечно.

— За твое добро, а и за наше, се надявам това да приключи скоро. Може би тогава ще спреш да се криеш...

Аманда отговори с кимване и усмивка, но вътрешно се почувства на девет години и отново питаше Самюъл Бейтс дали ще трябва да се крие завинаги. Той ѝ бе отговорил, че трябва.

Тогава тя се зачуди на същото нещо, на което се чудеше и сега: *Колко дълго е завинаги?*

Джейк нямаше много приятели на високи постове, но, както обичаше да казва, имаше приятели, които бяха добре пласирани. Тъкмо се канеше да излезе от офиса си, когато двама от тези познати, които осъществяваха ценни контакти, се обадиха. Първата бе една жена, която работеше в телефонната компания. Тя бе по-възрастна, омъжена и достатъчно отегчена, за да счита, че извършването на обикновена услуга за един частен детектив е изключително вълнуващо.

Джейк я бе помолил да проследи обажданията до и от къщата на Лайънъл в нощта на самоубийството. Според записите на телефонната компания имаше обаждания от къщата до Ани Харт и Макс през ранния следобед и едно обаждане от апартамента на Макс до къщата в късния следобед.

Следващият интересен къс информация дойде от служител в малка, но първокласна банка, известна с дейността си по обслужването на фондове и недвижими имоти. Естествено, онова, което кажеше на Джейк, не трябваше да бъде записвано.

— „Съдружници Ийст Горъм“ ръководи две огромни сметки — капитал, предаден за доверително управление — информира мъжът. — И с двете сметки може да се разпорежда един мъж на име Самюъл Бейтс.

— *Бейтс!* Знаеш ли кой е този Бейтс? — попита той.

— Не. Но е изтеглил шестдесет хиляди долара преди няколко седмици. В брой.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Беърд знаел ли е?

— Разбира се. Неговите указания бяха да бъде уведомяван при всяко теглене.

— Каква бе реакцията му?

— Ядрена.

— Не си прави майтап.

— Лайънъл Беърд никога не си правеше майтап, когато ставаше въпрос за парите му.

— Този Бейтс роднина ли е, или съдружник в бизнеса?

— Нито едното, нито другото, доколкото аз знам.

— И кой е той, по дяволите?

Коя е Бет? И какви са те на Лайънъл?

— Този мъж сигурно е подставено лице на истинските ползватели. Плащат му солидна комисиона за това, че името остава на документите. Само едно подставено лице срещу голяма сума пари. Това се прави отдавна.

— Защо?

— Защото хора като Беърд не искат хора като мен и теб да знаят кой ще получи богатството им.

Той със сигурност не бе искал Памела Беърд да знае — помисли си Джейк, благодари на приятеля си и затвори телефона. Но трябваше да се признае нещо: Памела подозираше, че Лайънъл сигурно е заровил парите си в неотменяеми кредити. Очевидно имаше право. Но кои бяха ползвателите? Памела смяташе, че Лайънъл е планирал да подари пари на Макс. Бяха ли „Съдружници Ийст Горъм“ прикритието на тези пари? Ако бе така, кой бе избраният ползвател на втората сметка? *Бет?*

Той отключи чекмеджето на бюрото си и извади папката с материалите за смъртта на Лайънъл, и по-точно бележката, която служителите от криминалния отдел бяха намерили в кошчето за боклук.

„Изпрати цветя на Бет. Обади се на Бейтс. Намери как.“

Джейк постави найлоновото пликче, което съдържаше бележката, върху бюрото си и се загледа в нея. Бейтс беше нещо повече от подставено лице, в това бе сигурен.

Той вдигна крака върху бюрото и остави в скута си пликчето, сякаш бе талисман с телепатична сила. Ако го държеше затворено, то щеше да отвори вратата към страната на прозрението и щеше да му позволи да види онова, което дотук му убягваше. Облегна се назад, преплете ръце зад главата си и се загледа в пространството, сякаш медитирайки върху възможностите.

Лайънъл бил уведомен за изтеглянето на парите и вдигнал скандал. Извикал е Бейтс и го е нахокал. Бейтс е дошъл да види Лайънъл. Имали са спор за парите. Бейтс се е обърнал към Лайънъл и го е заплашил или физически, или с думи. Ако е било физически и Бейтс действително бе убил Лайънъл, как го е направил? Ако е с думи, с какво би могъл да го заплаши, че да е достатъчно ужасяващо за Лайънъл, за да си мисли, че смъртта е за предпочитане?

Всичко се свеждаше до тайните. Какви бяха тайните на Лайънъл? Какво би станало или кой щеше да бъде наранен, ако се бяха разкрили? И кой друг знаеше какви са тези тайни?

Като се върна към настоящето, погледът на Джейк се спря върху бележката. Почти случайно той се съсредоточи повече върху листа, отколкото върху думите. Ясно гравирано, по средата на горния край имаше едно малко червено вагонче, което бе копие на стандартните електрически влачета „Лайънъл“. Хитро лого — помисли си Джейк, като прокара пръст по графично изобразения знак. Винаги бе считал Лайънъл Беърд за умен, проникателен бизнесмен, но никога не си бе мислил за него като за някой, който може да има толкова характерен, особен печат. Беше уникален, запомнящ се.

Вгълбената усмивка по устните на Джейк изчезна, когато си спомни, че е виждал едно вагонче, също като това, нежно положено на нощното шкафче до леглото на Макс.

— Как смееш! — гневът на Памела Беърд премина през телефона и зашлеви Холи през лицето. Тя се изчерви от горещината. — Предполагаше се, че ще подпомагаш каузата на сенатора. Вместо това ти го малтретираш!

— Не съм направила такова нещо — смънка Холи, благодарна, че не бяха в една и съща стая. — Зададох му разумни въпроси и очаквах разумни отговори. Ако той ми звучи като Джийн Кели, това си е негов проблем. Именно той избра да потанцува около тази тема.

— Лайънъл Беърд не е тема в кампанията му.

— Когато говори за танцуване — изсумтя Холи. — Наистина, Памела! Ти бе тази, която провокира мъртвия си сега съпруг в този така наречен процес. Ти бе тази, която ме захрани с цялата тази информация за „Операция ден за изпиране“, като предположи, че щом той е изпирал пари тогава, трябва да приемем, че ще изпира и сега.

Тишината от другия край бе гробовна. Холи бе сигурна, че ако притисне слушалката силно до ухото си, щеше да чуе тиктакането на бомба. Ако продължаваше да плямпа много, вероятно щеше да загуби Памела като приятелка — ако вече не беше я изгубила — и можеше да прибави влиятелната госпожа Беърд към вечно разширяващия се списък от нейни врагове, но не й пукаше. Все пак и апетитът на Холи си имаше граница.

— Кога стана толкова докачлива за това, че се нараняват чувствата на Лайънъл? — продължи тя. — Преди или след като си

пръсна мозъка?

Памела не толкова отговори, колкото избухна.

— Ти, малка курво! Използва ни, за да ускориш жалката си кариера. Поигра си с нас и после, когато реши, че си се разплатила за парите ни, реши да ни продадеш.

— Ако наистина така го виждаш, Памела, не ми остава много какво да кажа, за да променя мисленето ти, но факт е, че ти ме потърси. Ти и сенаторът съставихте дневен ред, който искахте да следвам. Ти лично ми даде едно досие за Лайънъл Беърд и ме инструктира да направя от него живия, пулсиращ символ на смъртоносната алчност на „Уол Стрийт“. Направих това, което искаше. Сега Лайънъл е мъртъв, а ти се чувстваш виновна.

— Ти си тази, която трябва да се чувства виновна! — кресна афектирана другата жена. — Ти не си нищо друго, освен една наемна драскачка! Вместо да направиш правдив материал, ти го овъргаля в катран и пера, линчувайки го в този твой парцал, който наричаш вестник!

— Може и да е така, но не забравяй кой достави катрана и перата.

— Не говори така! — изкрещя Памела. — Съпругът ми е мъртъв по твоя вина — нервите й се бяха скъсали. Гласът й бе писклив. — Именно ти и твоите скудоумни статии сложиха оръжието в ръката на Лайънъл. Ще си платиш за това, което натвори, Холи Брендъл! И то скъпо!

Телефонът тресна в ухото й. Холи постави слушалката на мястото й, но вместо да бъде изплашена или разтревожена, или дори леко смутена, тя започна да се смее. Ако Памела си мислеше, че последната дума е нейна, очакваше я голяма изненада.

Бяха минали години, откакто Джейк бе ходил на наблюдение, обикновено той изпращаше някой от офиса или наемаше някого. Тъй като избягваше ненужния риск точно в този случай, не можеше да предприеме който и да е от двата подхода, без риска от много въпроси, за които не бе подготвен или на които не желаше да отговори. Само Кейлеб Грийн знаеше плановете му, но дори Кейлеб не можеше да предвиди нищо, което би дошло като резултат от тази изследователска

акция, която щеше или да осъществи, или да провали случая. Въпреки това Джейк реши, че го сърбят ръцете да понаблюдава градската къща на Лайънъл. Кейлеб му каза да продължава напред и да начеше крастата си.

Джейк бе забравил колко скучно, досадно и самотно може да бъде наблюдението. Подсигурен с един термос кафе, кесия с кифлички, кана с широк отвор за задоволяване на естествените потребности, касетофон, за да може да си прекара времето, като слуша някоя книга, записана на касета, и бинокъл за нощно виждане, той паркира колата си на срещуположната на къщата страна на улицата и се приготви за очертаващата се дълга нощ.

Провери часа: беше осем. Къщата бе тъмна. Минал бе оттук по-рано и бе забелязал, че охранителната система е включена. Кейлеб бе казал, че Тони Каландра проверявал помещенията и двора всеки ден, но в настоящия момент никой в действителност не живеел в нея. Джейк отвори един бележник да си отбележи времето, когато си спомни, че тази вечер Холи щеше да се появи по новините. Ха сега! Джейк бе обещал да ги гледа, но забрави да включи записващото видео.

Няма проблеми, каза си той. Холи сигурно ще да има касета. Или две. Или три дузини!

От това, което бе споделила, стана ясно, че бе получила обаждането веднага след нейното конфронтиращо и противоречиво появяване на разговора около кръглата маса. Отговорен служител от „Нюз Лайн“ я бе поканил да се появи на интервю в студиото на високо цененото предаване, което се излъчваше три пъти в седмицата. Щяха да дискутират темата Лайънъл, като се опитат да отговорят на въпроса, който всеки си задаваше: защо един гигант от класата на Лайънъл Беърд би посегнал на живота си. Един от организаторите на предаването — Трей Галахър, бе впечатлен от начина, по който Холи бе подхванала сенатора Чизъм, и любопитен заради увереността ѝ, че „Операция ден за изпиране“ някак си е повлияла на трагичното решение на Лайънъл.

Джейк се усмихна. Холи вероятно бе изпаднала в екстаз, сигурна, че това е големият ѝ удар. Джейк предположи, че това бе тъкмо онази възможност, която си бе представяла, когато се присъедини към екипа на Памела Беърд и сенатора Чизъм. За

нещастие това смесено съдружие малко се бе поразклатило. Въпреки сериите силни статии, които грабваха вниманието на читателите, Холи все още бе известна като *онази репортерка от „Телеграф“*. Тя вероятно вярваше, че тазвечерното представление щеше да промени всичко това.

За нейно добро Джейк се надяваше, че нещата ще се обърнат така, както тя ги желае, но остана скептично настроен. Сега за сега нищо, което бе свързано със смъртта на Лайънъл Беърд, изглежда, не даваше на хората онова, което искаха.

Екипът на „Нюз Лайн“ сглоби фона със смесица от драматични възпроизвеждания и метри материали, документиращи двата процеса, драматичното свидетелстване на Синтия Стантън Беърд и огнения завършек на тази трагична история. Следваха обобщения на слуховете и обвиненията, които бяха преследвали Лайънъл през седмиците и месеците, предшестващи смъртта му — много от тях водеха произхода си от колонките, написани от Холи. По време на следващата част от предаването щеше да бъде интервюирана на живо от домакина Трей Галахър.

Тя зае мястото си и остави един помощник на продуцента да пхне малкия черен микрофон от вътрешната страна на самото ѝ и да го прикрепи към ревера ѝ. Беше се облякла изискано — морскосин костюм, кремава копринена блуза, златна карфица и обеци — но се погрижи русата ѝ коса да бъде гладка като коприна и гримът ѝ да подчертава фино очите и устните ѝ. Също и полата ѝ да е достатъчно къса, за да показва краката ѝ, но не твърде къса, за да се превърне в предизвикателство за нейната благопристойност. Галахър бе един от петдесетте най-секси мъже от класацията в списанието Пийпъл, но гледаше на работата си много сериозно. Холи бе решена да се покаже като равна нему по красота и ум.

Трей се присъедини към нея, направи комплимент за начина, по който изглежда, пожела ѝ успех, после погледна към обектива на камерата. Когато червената лампичка светна, той започна.

— Преди няколко седмици един от най-влиятелните мъже в тази страна, Лайънъл Беърд, се самоуби сред вихрушка от слухове и обвинения, че неговата фирма е изпирала пари на големи наркокартели. Холи Брендъл, една от онези, които засилваха тези слухове, е репортер за „Телеграф“, нюйоркския ежедневник.

Той се обърна към Холи и продължи, като ѝ отне шанса да опровергае тънкия етикет на разпространителка на слухове, който ѝ лепна.

— Напоследък вие казахте, че вярвате, че съществува връзка между това шокиращо самоубийство и „Операция ден за изпиране“ на един междуведомствен отряд със специално назначение, който прекъсна една основна схема за изпиране на пари от наркотици в Южна Флорида в края на седемдесетте години. Какво ви кара да мислите, че едно дело с двадесетгодишна история би имало нещо общо с неотдавнашната смърт на Лайънъл Беърд?

Изражението на Холи беше идеалния оттенък на прочувствена загриженост и журналистическа проникателност, беше го упражнявала повече от час.

— Защото ключовият правителствен свидетел в този нашумял процес е била любовта на живота на Лайънъл Беърд: неговата първа жена — Синтия Стантън Беърд — тя свъси леко вежди, като че ли тази история действително бе болезнено да се разказва. Вътрешно тя се хилеше, като си представяше как лицето на Памела се сгърчва от ревнива ярост.

— Синтия Беърд бе изключително рядко явление: изпълни благородно дълга си, като се предостави в услуга на правителството просто защото това бе правилната крачка, която трябваше да направи. Тя свидетелства в Маями срещу мощния колумбийски картел, ръководен от легендарния Раул Еспиноза, и отново в Ню Йорк срещу членове на злокобната престъпна фамилия Савиано. В деня, в който хората на Еспиноза бяха осъдени, нейната къща в северната част на Маями бе взривена — Холи направи драматична пауза. — За света Синтия и нейната дъщеря, Ерика, бяха мъртви.

Трей Галахър улови внушението и се наведе напред в очакване.

— Нима предполагате, че те не са загинали в тази експлозия?

За нея е по-добре да има нещо съществено, за да подкрепи това — помисли си Трей Галахър — *или следващото нещо, което ще се вдигне във въздуха, е кариерата ми.* Като знаеше, че камерата следи нея, той се почувства свободен да я погледне намръщено. Тя не бе впечатлена.

— Предполагам, че „Програмата за защита на свидетелите“ към Министерството на правосъдието е била създадена за хора като Синтия

и Ерика Беърд.

Лицето на Трей беше прекрасно: шок, последван от завистническо приемане на правдоподобност. Все едно че го е репетирала.

— Напълно е възможно службите да са нагласили тази експлозия — продължи тя, като развиваше тезата си. — Колумбийските картели са известни с придирчивите си отмъщения. Също и мафията. Може би единственият начин да защитят семейство Беърд е бил да ги елиминират.

Трей пребледня, дори под добре направения му тънък грим.

— Считате ли, че Лайънъл Беърд е знаел истината?

Тя сви елегантно рамене.

— Каква е истината? — цялото ѝ същество излъчваше състрадание. — Има хора, които мислят, че жената на Лайънъл Беърд и дъщеря му са били разкъсани на парчета и двадесет години по-късно той все още пере пари от наркотици, все още извършва същото престъпление, с което ги е убил — тя поклати глава. — Като гледах филма от тази експлозия и като знам колко много ги е обичал, не мога да си представя това.

— Вие написяхте серия от статии, в които намеквахте точно това — вметна Трей многозначително. — Всъщност вие бяхте доста... груба във вашите изявления. Нима казвате, че тези обвинения са били фалшиви?

— Казвам, че не съм насочвала никакви обвинения — отговори тя, като раздели коси и се надяваше да се измъкне от капана. — Бях просто репортер за една политическа кампания.

— Кампанията за преизбирането на сенатора Чизъм — информира Трей своята национална аудитория.

— Правилно — кимна Холи. В този миг Памела трябваше да е получила апоплектичен припадък. — Но в добавка към онова, което сенатор Чизъм казваше, имаше и известен брой подобни истории, които кръжаха сред финансовите кръгове, включително и тази за Лайънъл Беърд. Писах за онези, които изглеждаха правдоподобни.

— Какво ще кажете за скандала с Делла Робиа? — Трей направи достатъчно дълга пауза, за да изнерви Холи. — И какво ще кажете за твърдението на Лайънъл Беърд, че вашата инсинуация, че е насърчавал изпирането на пари за наркотрафикантите, е било, цитирам — той

погледна към бележките си: — *безсрамна, заблуждаваща и с егоистични подбуди.*

— Аз съм журналист. Работата ми е да правя репортажи за новините, независимо дали това се харесва на даден субект, или не, независимо дали това ускорява кариерата ми, или не — Холи се опита гласът ѝ да прозвучи искрено, но това бе доста нестабилна почва. — Що се отнася до това дали съм била заблудена, властите започнаха мащабно разследване, отчасти и на основата на моите репортажи.

— Някакви резултати?

— По времето на смъртта му обвиненията срещу Лайънъл Беърд останаха само това, *обвинения.*

— Смъртта му сложи ли край на разследването?

— Не. Защото не сложи край на трафика на наркотици, на прането на пари, на войните на подземния свят, които оставят мъртви тела навсякъде по улиците на Ню Йорк.

— И така, защо да продължават да се следят тези истории? Защо да се спекулира с това дали съпругата на Беърд и детето ѝ са загинали при онази експлозия преди двадесет години? Какъв е смисълът?

Трей мразеше да се движи по алеи без изход, но историите на Уолстрийт и гангстерските войни бяха стари. Този, другият, по-личен ъгъл бе изпълнен с риск, но това бе, което рекламираха. Рекламният му шеф считаше, че именно това ще повлияе на женската половина от зрителите. Освен това, ако Брендъл имаше нещо солидно, това можеше да предизвика продължения на предаванията.

— Смъртта на Лайънъл Беърд повдигна редица въпроси — започна Холи, като се надяваше, че не звучи толкова отбранително, колкото се чувстваше.

— Какво ще кажете за отговорите? Разкрила ли сте нещо, за да подкрепите вашите предположения?

Холи се потеше въпреки хладината, която излъчваше нейният събеседник.

— ФСЗСС едва ли ще разкрие кои са включени в „Програмата за защита на свидетелите“.

Очевидно тя отбеляза точка в своя полза, защото Трей не се обърна обратно към нея. Огромен екран зад тях внезапно се изпълни с образа на Лайънъл Беърд.

— По време на онази пресконференция, за която споменахме преди малко — поде Трей, — господин Беърд говори много прочувствено за бившата си жена и дъщеря. Погледнете.

Повториха част от пресконференцията на Лайънъл. В нея Лайънъл говореше затрогващо за смелостта, която се бе изисквала от Синтия да свидетелства. Холи се смрази, когато наблюдаваше как Лайънъл поглежда съсредоточено точно към мястото, на което бе седнала. Имаше отровно изражение. Тя потрепери, като знаеше какво следва.

— Тя го направи, защото наркотрафикантите убиха брат й. Накрая те убиха нея и деветгодишната ми дъщеря.

Червената лампичка на камера номер две светеше. Холи не знаеше дали тя е насочена към нея, защото бе вперила поглед в Трей, който очевидно бе развълнуван от това, което бе видял току-що.

— Дори и след двадесет години чувствата на Лайънъл Беърд изглеждат толкова живи — изрече той с тих и почтителен тон, в който се прокрадваше и любопитство.

Това бе нейният шанс. Холи се намеси, преди да може да й се изплъзне.

— И настоящи. Не ви ли карат да се чудите дали са живи?

— Предполагам, че...

— Помислете за това: ако са живи и ако Лайънъл Беърд е знаел за това, той също е бил мишена — тя направи драматична пауза. — Синтия Беърд е била отговорна за това, че много хора са отишли в затвора за дълго време. Нейна е също заслугата за разбиването на картела Еспиноза и за слагането на прът в колелата на бизнеса с разпространението на наркотици на фамилията Савиано.

— Това бе навремето — възрази Трей, недоволен от насоката, в която се развиваше това интервю. — Раул Еспиноза е мъртъв, а Големия Рей Савиано е постоянен жител на затвора „Джолиет“. Трудно е да се таи злоба от гроба.

— Но техните наследници са живи и са добре и живеят сред нас — не му остана дължна Холи. — Братята Еспиноза са се преместили в Мексико. Малкия Рей Савиано ръководи фамилния бизнес тук, в Ню Йорк. И двете групировки са направили състояния, като пласират *пропаин* сред нашите деца.

— Но защо тогава Лайънъл Беърд би имал значение за тях? Защо ще искат да му навредят? Особено ако той изпира парите им?

— Защото фамилиите Еспиноза и Савиано са убийци с дълга памет и големи сметки за уреждане — настоя Холи, като знаеше, че или трябва да отстоява позицията си, или щеше да изглежда като глупачка. — Вярвам, че Лайънъл Беърд е предпочел да се самоубие, пред това да разкрие местонахождението на жена си и дъщеря си. Че той е умрял, за да ги запази живи.

Ако Холи бе очаквала аплодисменти или някакъв знак за подкрепа, тя бе разочарована. Отговорът на Трей в най-добрия случай бе снизходителен.

— Това е доста героично мнение — промърмори той, — но без факти, с които да го подкрепите, госпожице Брендъл, страхувам се, че звучи като плод на въображението. И не оставя на мира другата, по-популярна идея, за която, бих могъл да отбележа, вие спомогнахте да се даде тласък — че господин Беърд е предпочел да се самоубие, вместо да страда чрез унижението на един съдебен процес.

— Единственият начин да се узнае коя хипотеза е вярна — упорито продължи Холи, като опипа отново почвата — е дали Синтия или Ерика Беърд ще се появят на сцената — като пренебрегна изписания ужас на лицето на Трей, тя се извърна към камерата. — Където и да сте, моля ви се, обадете ми се. Ще запазя вашето уединение. Само ми кажете истината. Нека да изчистим името на Лайънъл Беърд така, че той да почива в мир. А вие да можете да живеете в мир.

Трей даде сигнал на режисьора да я прекъсне. Светлината на нейната камера угасна и микрофонът ѝ бе прекъснат. Трей бързо започна да излага заключението си.

— Както винаги, истината лесно може да се изплъзне. Може никога да не узнаем какво наистина се е случило с Лайънъл Беърд или с жена му и дъщеря му. Това, което със сигурност знаем, е, че Америка е въввлечена в мощна борба срещу наркотиците — една война, която някои считат, че не може да бъде спечелена. Може би е така, но преди двадесет години Синтия Стантън Беърд изпълни дълга си и доказа, че е истинска героиня. Като показва необикновена смелост, тя застана на фронтовата линия. И плати цена, която малцина от нас биха пожелали да платят. От името на цялата признателна нация ѝ благодарим.

Светлините угаснаха. Когато режисьорът извика: „Та това е секретно!“ Трей Галахър и целият екип на „Нюз Лайн“ втрещено загледа Холи.

— Вие луда ли се? Или просто глупава? — попита Трей, явно отвратен. — Осъзнавате ли, че току-що определихте награда за главите на Синтия Беърд и дъщеря ѝ Ерика?

— И как съм направила това? — *нима направих това?* Тя не бе впечатлена от неодобрителните погледи на тези, които я бяха заобиколили.

— Намекнахте, че те определено, абсолютно, без съмнение са живи. По дяволите! Направихте всичко, освен да публикувате проклетия им адрес!

— Не, не е така! Просто изложих една хипотеза. Такава, която пасва на темата, която поставихте в предаването си, и такава, която вие за една наносекунда помислихте, че може да е съвсем достоверна.

— Това бе на живо — възмутено изрече Трей, като осъзнаваше, че е частично виновен. — И то ме прави на глупак. В действителност си мислех, че вие се основавате на нещо съществено, като представяте тази шантава хипотеза.

— Вашият екип не е искал доказателства. Не съм и предложила такива. Нито пък съм заявила по ефира, че е абсолютно сигурно, че някоя от двете жени е жива. Просто казах какво вероятно си мислят другите — тя се огледа наоколо, буквално умоляваше да разберат гледната ѝ точка. — Искам да кажа, в действителност „Програмата за защита на свидетелите“ не е точно нова или пък строго секретна.

Те малко отстъпиха, но съвсем леко.

— Добре, не вярвам, че Лайънъл Беърд се е самоубил, за да ги предпази, но наистина биха могли да бъдат защитени свидетели.

Холи не каза нищо.

— И все пак, ако по някакво чудо те са живи, вие току-що се осмелихте да предизвикате някои наркобарони и убийци на мафията да излязат и да вземат своя пай от плът. Ако, която и да е от тези жени бъде убита, ще се намразя за това, че ви дадох трибуна. Но — довърши той, като доближи лицето си на сантиметри от нейното — вас ще намразя още повече.

Когато излезе от студиото и се отправи за вкъщи, тя осъзна, че гневната изобличителна реч на Трей отбеляза за втори път в една

вечер, че тя е виновна за нечия смърт. Внезапно се притесни. Заради Синтия и Ерика Беърд, ако в действителност бяха живи.

И за себе си.

Аманда и Сибил, отпуснати върху кушетката в кабинета на Сибил, случайно включиха телевизора. След по-малко от минута предаване Сибил разбра от окаения ужас върху лицето ѝ коя в действителност е Аманда. Преди да има шанс да увери приятелката си, че ще запази пълно мълчание, Аманда вече бе излязла от стаята и от приюта. Сибил нямаше представа къде може да е отишла. Но се помоли в името на всичко, което ѝ е свято, тя да се върне.

Първото нещо, което Аманда направи, бе да намери една будка и да се обади на Ани. Беше късно, но имаше нужда от дрехи и от снимките, които бе заснела в нощта на смъртта на Лайънъл. Като осъзна, че трябва да се видят на някое обществено място, но не много оживено, те се уговориха да се срещнат в дамската тоалетна на метрото на Сто седемдесет и пета улица.

Докато Ани пристигне, стана полунощ. На перона имаше съвсем малко пътници и никой в тоалетната. От къщи Ани бе донесла някои неща, от които Аманда имаше нужда, за да изкара някак си нощта и сутринта. Аманда даде ключа на Ани за своя апартамент и ѝ обясни къде са скрити снимките. Планът ѝ бе Ани да отиде там по някое време на другия ден. Не трябваше да ходи сама и без да е изцяло предрешена.

— Караш ме да се чувствам нервна — призна Ани.

Аманда хвана Ани за раменете и я погледна право в очите.

— Искам да бъдеш нервна — натърти тя. — Искам да се оглеждаш наляво и надясно и през рамо всяка минутка от деня. Ти си ми приятелка, Ани, и колкото и да го мразя, това те изправя пред опасност. Моля те, приеми го сериозно.

Ани кимна.

— Ще го направя — тя придърпа Аманда към себе си, но прегръдката ѝ не можа да освободи напрегнатостта, която почувства в тялото на Аманда. Беше скована от страх и решителност. — Предаването с Брендъл ли направи нещата по-лоши?

— Можеш да се обзаложиш! Все едно, че е пуснала някой частен детектив след нас — брадичката на Аманда бе стегната, а очите ѝ искряха от гняв. — Бих искала да удуша тази жена.

— Не и ако аз стигна първа до нея — Ани бе също толкова вбесена, но първата ѝ грижа бе Аманда. Холи Брендъл щеше да си получи своето по-късно.

Някаква жена влезе в тоалетната и отиде до една клетка. Аманда пусна водата и изми ръцете си. Ани се занимаваше с лицето си. Никоя не проговори. Когато жената си отиде, Ани се извърна към Аманда.

— Кажи ми къде си настанена. Какво Правиш? Как мога да стигна до теб?

Аманда поклати глава.

— За теб е по-добре да не знаеш къде съм. Освен това няма да остана на едно и също място дълго време. Трябва да открия кой е убил Лайънъл.

Неизречено, но разбрано и от Аманда, и от Ани, остана: „Преди те да убият мен и майка ми.“

Като работеше бързо, Ани смени маскировката и направи лицето на Аманда такова, че бе неразпознаваемо, и си тръгна. Аманда остана още половин час в дамската тоалетна, приседнала на ръба на една тоалетна чиния, така че някой, който ползваше тоалетната или надничаше, щеше да си мисли, че клетката е празна. Когато измина достатъчно време, за да обезкуражи всеки, който би могъл да я проследи, тя извади клетъчния си телефон и набра номера на Чичо Сам. Вместо да остави съобщение или телефонен номер по начина, по който трябваше да постъпи, тя помоли настойчиво, ако е там, да дойде до телефона. Той го направи.

— Трябва да се върнеш при майка — започна направо тя, като не желаше да слуша за цитирането на процедурата и протокола. Обясни за нелегалното пътуване на Бет до Ню Йорк, за откраднатата лента от фотоапарата, за Бастидо и за появяването на Холи Брендъл на екрана. — Майка щеше да остане няколко часа в Сан Франциско, просто за всеки случай, и после да се прибере вкъщи. Не се чувствам удобно, когато тя е сама и без охрана. Бастидо може и да не знае къде точно живее, но знае как изглежда. И само в случай, че някой ме е проследил до онзи хотел... — тя не можеше да понесе да продължи мисълта си.

Вместо това му даде номера на полета. — Моля те, Чичо Сам, посрещни този полет.

Той я увери, че ще го направи и че ще се върне при нея. Като погълна страха си, Аманда се измъкна от дамската тоалетна и се качи на една мотриса към центъра на града.

Тя излезе на станцията на Седемдесет и седма улица и Лексингтън и повървя нагоре няколко пресечки, после зави на запад към Пето авеню. Седемдесет и седма улица бе оживена и й осигури известно прикритие. Като остана напълно бдителна, тя се заслушваше за шум от стъпки, оглеждаше подозрително плътните сенки. Спря се да погледа пред витрината на един магазин, после продължи, като все още наблюдаваше и се усмихваше. Доволна, че засега нямаше опашка, тя зави към Пето авеню, измина две пресечки и зави наляво към карето, където бе къщата на Лайънъл. Като се опитваше да се крие в сенките, тя пристъпваше бавно и оглеждаше осветените прозорци и затъмнените входи за очи, които можеха да бъдат в състояние да видят онова, което тя не искаше да бъде видно.

Като смяташе, че никой не я наблюдава, тя надяна чифт гумени ръкавици и отвори чугунената врата. Придвижи се бързо, набра секретния код и отключи вратата. После я затвори след себе си и включи отново системата. Като прикриваше с длан светлината на фенерчето си, така че нищо да не се вижда през прозореца, тя намери тайната врата и се изкачи до библиотеката.

Продължително време стоя на площадката извън стаята, в която бе умрял баща ѝ. Посегна към топката на вратата, която щеше да ѝ позволи да влезе вътре, после се отдръпна назад, завладяна от вълни от емоции. Наведе глава и заплака застинала, неспособна да помръдне. Беше ирационално, знаеше го, но наистина се страхуваше, че като отвори тази врата, ще намери все още тялото на онзи стол — разлагащо се, разградено до късчета плът, висящи на сухожилията и костите. Картината бе толкова ужасяваща и толкова истинска, че ѝ прилоша и тя се хвана за перилата. Като събра онова, което бе останало като резерв от сила в нея, тя пое дълбоко дъх, бутна вратата настрани и влезе вътре.

Стаята бе мрачна и миришеше на застояло. Разсеяна светлина от улична лампа проникваше вътре, като донякъде разреждаше мрака, но оставяше плътна сива обвивка. Беше студено и все пак смъртта

продължаваше да се усеща във въздуха и се носеше като евтин парфюм, който отказва да изветрее. Когато очите ѝ попривикнаха към мизерната светлина, тя забеляза, че повечето от мебелите са на мястото си. Само бюрото и столът зад него бяха преместени. И двете бяха покрити с кафяви следи от кръв и черен прах за вземане на пръстови отпечатъци.

Без да е в състояние да гледа към тях, тя насочи вниманието си надясно и направи така, че светлината от фенерчето ѝ да е обърната към едни лавици с книги. В метрото тя се бе насилила да прегледа отново снимките, които бе направила през онази ужасна нощ с вътрешното си око. Ако имаше някакво записващо устройство в тази стая, вероятно бе скрито зад някоя редица книги, вероятно от същата страна, от която бяха и телефонните кабели. След като веднъж бе устроен комплектът кабели, да се прокара през тях друг бе лесно.

Тя прокара ръка през първия ред книги, като ги отместваше една по една, за да види дали наистина представляваха отделни части. Когато това не ѝ разкри нищо, тя опита втория ред и после третия. Някъде по средата пръстите ѝ най-после срещнаха препятствие. Тя насочи светлината на фенерчето върху онова, което трябваше да бъде избрани стихове от Робърт Браунинг, Елизабет Барет Браунинг, Байрон и Кийтс. Отново побутна отделните томове. Когато те не помръднаха, тя пхна фенерчето под мишница и се опита да освободи добре прикритата кутия.

Тя бе здраво закрепена, но в края на краищата успя да я измъкне. Вътре намери касетофона. Но нямаше касета. Като освети марките, тя откри малко парченце от лента, където бе поставена касетата. Който бе отстранил касетата, вероятно бе бързал, защото я бе издърпал от устройството. Не е гледал да запази лентата, а да я унищожи. Тя пхна ръка в джоба си да вземе найлоново пликче и пинсети. Постави внимателно парченцето лента в пликчето, затвори го, пхна го в джоба си и побърза да върне кутията на мястото ѝ.

Намерила бе онова, което бе търсила. Сега трябваше да се измъкне, преди да я открие някой.

Джейк почти щеше да го пропусне. Беше се взирал в къщата толкова дълго, че очите му бяха замъглени. Освен това снопчето

светлина се бе появило и изчезнало толкова бързо, че щеше да бъде лесно да го пропусне заради умората. Тогава го видя отново. Определено имаше някой в къщата. И още по-точно, в библиотеката на Лайънъл. Джейк потъна в седалката си, като прикри силуета си. Постави бинокъла си върху таблото близо до волана и загледа през него, като се убеди, че има добра гледка към къщата и към улицата.

Сърцето му туптеше силно докато чакаше. Стори му се цяла вечност, но часовникът му показваше, че са изминали по-малко от десет минути, преди някой да изникне от долния етаж на къщата.

Смутителят бе висок и строен, но облечен в черно, което правеше трудно различаването на пол или някакви специфични черти. Джейк фокусира по-близо до лицето. Кръгло, леко подпухнало, може би на някой алкохолик или някой, чието тегло се колебаеше и оттам правеше плътта отпусната. И все пак тялото бе изправено, а крачката — решителна. Носеше кожено яке и, както му се стори, черни джинси, вероятно пуловер и младежка шапка като на разносвач на вестници. Не можеше да различи каквито и да са подробности. Който и да бе той, движеше се твърде бързо. Позволи на нарушителя да стигне почти до ъгъла, преди да се измъкне от колата си. Предпочете да остави вратата полуотворена, вместо да привлича вниманието, като я затръшва, и забърза след жертвата си. Но не бе достатъчно бърз. Тротоарите нагоре и надолу по Пето авеню бяха пусли. Преследваният вероятно бе завил към „Сентръл Парк“. Беше дошъл твърде късно.

Раздразнен и разочарован, той се върна в колата си, но се размисли, преди да тръгне. Може би смутителят бе забравил нещо и щеше да се върне. Може би нарушителят е бил проследен и неговата опашка можеше да провери отново помещението. Може би...

Телефонът му прекъсна заплеснатостта му.

— Джейк. Къде си?

Сърцето му подскочи в гръдния му кош. Беше Аманда. Гласът ѝ трепереше.

— Тъкмо бях излязъл за малко. Защо? — попита той. — Какво има?

— Трябва да те видя. Може ли да дойда до апартамента ти?

— Разбира се. След петнадесет минути?

Телефонът замлъкна.

Джейк си пожела да накара и мозъка си да заглъхне така.

Както и сърцето си да се успокои.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

След като, излезе от къщата на Лайънъл, Аманда потърси убежище в „Сентръл Парк“, като изчезна в тъмнината, която владееше отвъд тротоарите и алеите за велосипедисти и пътищата, които се извиваха през зеленото пространство на града. Тя не изпаднаше често в паника, но след като сега бе сигурна, че някой бе убил баща ѝ, като знаеше, че една лента със снимки на това как изглеждат двете с майка ѝ бе изчезнала, че една касета с обвинителните доказателства също бе изчезнала, тя повече не можеше да си затваря очите пред факта, че силите на злото се приближават към нея и Бет. Имаше нужда от време да реши къде може да бъде следващото ѝ убежище.

Като тичаше на север от Седемдесет и седма улица, откъдето влезе, и все пак придържайки се до натоварената Йист драйв, тя се отправи към района на езерото Белведере. По това време на нощта целият район би трябвало да бъде тих и изолиран. Повечето от хората, които практикуваха джогинг, избягваха вътрешността, след като се стъмни и се придържаха към осветените алеи. За щастие беше пролет и дърветата бяха пищно покрити с листа, които осигуряваха възможности за прикриване. Като намери една група дървета, тя се обърна с гръб към езерото и към Обелиска и притисна тяло до стъблото на стар дъб.

Съвсем близо тя дочу едно туп-туп-туп от бързи стъпки по тревата. Напълни дробовете си с въздух и задържа дъха си. Към нея се приближаваха хора. Заслуша се внимателно. Двама, може би трима, но не в ритъм на бягане. Тя се притисна по-силно към стъблото на дъба, като се опита да се слее с него и се молеше никой от групата да не приближи към нея. Трополенето стана по-силно. Скоро стигна съвсем до нея. Ръката ѝ стисна пистолета. Пръстите ѝ бяха върху спусъка.

Отминаха и тя дочу смеха на деца, които вероятно се прибираха вкъщи отнякъде и бързаха. Аманда затвори очи, издиша и се отпусна с облекчение. За нещастие нямаше време да се наслади на момента. Самолетът на Бет би трябвало да е кацнал досега. С треперещи от

страх пръсти и излишък на адреналин тя включи клетъчния си телефон и набра номера на апартамента на майка си. Когато никой не отговори, набра номера на Чичо Сам. Когато отново никой не вдигна слушалката, тя се обади на Карл Щайнмец и го попита дали е чул нещо за майка ѝ. Той се поколеба. Аманда затвори очи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Майка ти е простреляна извън летището на Лос Анджелис — каза Щайнмец, като знаеше, че няма начин да се съобщи по-меко новина като тази.

Тя изхлипа и се свлече по ствола на дървото до земята, краката ѝ бяха твърде слаби, за да я задържат.

— Жива ли е?

— Да. Намира се в болницата „Сидърс Синай“. В хирургията — от тона му разбра, че животът на Бет виси на много тънък косъм.

— Къде е бил Сам?

— Самолетът е кацнал по-рано. Сам пристигнал с няколко колеги на летището точно когато Бет излизала от него. Преди да може да стигне до нея, някаква кола преминала с бясна скорост и...

— Колко стрелци е имало?

— Един.

— Колко лошо е простреляна?

— В критично състояние е, Макс. Правят всичко, каквото могат.

Тя бе твърде изморена и отпаднала духом, за да задуши риданията си. Цялото ѝ тяло се тресеше като реакция на немислимата възможност, че майка ѝ може да умре. И еднакво ужасното знание, че това бе по нейна вина. Никога не трябваше да позволява на Бет да идва до Ню Йорк. Тя знаеше по-добре. Беше полицейски служител. Беше видяла Бастидо. Как бе могла да се съгласи на нещо толкова глупаво? Как можеше да повярва, че не е проследена до онзи хотел? Че опашката не се е прикрепила към Бет?

— Не обвинявай себе си, Макс — предупреди я Щайнмец, като знаеше, че не може да направи нищо друго. — Това е загуба на ценно време и енергия. Послушай ме. Така няма да помогнеш на майка ти, а би могла да си навредиш. Това, което трябва да направиш сега, е да се добереш до нашата служба в Ню Йорк. Знаеш къде е. Отиди там. Позволи ни да те защитим. Моля те!

— Ще се обадя да разбере как е майка ми. Ти не се опитвай да ми се обаждаш.

Тя затвори телефона, като не желаше да слуша успокоения. Единственото нещо, което желаше да приеме, бе това, че се нуждаеше да се добере до улицата. Както и от помощ.

Тъкмо тогава се обади на Джейк.

Преди да се отправи към мястото, където живееше Джейк, тя намери една обществена баня, където успя да се измие, да си смени якето с пуловер и да се съвземе малко. Някои задачи бяха по-лесни от другите. Когато пристигна в апартамента на Джейк, бе смъкнала камуфлажните си дрехи и защитна екипировка и сега се появи като привидение, смъртнобледа, с празен поглед и тяло, напълно лишено от дух. Косата ѝ висеше на разбъркани кичури около лицето ѝ. Устните ѝ бяха сухи и напукани. Беше толкова изтощена, че едва можа да свали раницата от раменете си.

— Господи! — изохка Джейк, като пое обемистата раница и ѝ помогна да влезе вътре. — Какво, за Бога, е станало с теб?

Слисан от това, което видя, той затвори вратата и я поведе към кушетката, сигурен, че всяка секунда ще припадне. Несъзнателно огледа тялото ѝ за рани или петна от кръв. Толкова зле изглеждаше тя.

След като веднъж я бе настанил на кушетката, той натисна с пръсти пулса ѝ, който бе ускорен. Наля ѝ бренди, но тя не успя да го изпие. Ръцете ѝ трепереха. Той вдигна чашата до устните ѝ и буквално изля течността в гърлото ѝ. Когато тя се почувства по-стабилно, той сложи вода за чай. Каквито мисли или съмнения да бе таил, те бяха изтласкани настрана. В момента всичко, което интересуваше Джейк, бе точно пред него.

Той седна до нея и я успокои в прегръдката си, като галеше косата ѝ и я държеше, докато треперенето ѝ намаля. Когато тя се поуспокои, ѝ донесе чай и филия хляб. Тя не каза нищо, докато не изпи чая си. Не можа да изяде хляба.

— Благодаря ти — прошепна му.

Той я погали по бузата и се усмихна.

— Няма защо.

— Имам да ти разказвам много неща — промълви горчиво. Очите ѝ гледаха уплашено. Гласът ѝ бе приглушен. — Включително и неща, които трябваше да ти кажа преди известно време.

Планът ѝ бе да му разкрие всичко: „Програмата за защита на свидетелите“, връзката ѝ с Лайънъл, увереността ѝ, че той е бил убит, и който го бе направил, се бе добрал до Бет и в момента навярно търсеше и нея — но преди да го направи, имаше нужда да му каже онова, което бе научила от Карл Щайнмец. Не само защото знаеше, че всяка новина за Арчи бе от върховна важност за Джейк, но и егоистично погледнато — за свое собствено оправдание, че е била потайна и нечестна — защото се надяваше, че той ще го приеме като услуга за услуга: тя щеше да му помогне да открие истината за баща си, а той щеше да ѝ помогне да открие истината за нея.

— Преди няколко седмици се обадох на един мой приятел и го помолих да провери онази история за баща ти.

От всички неща, които той можеше да очаква от нея, че ще каже — а той имаше дълъг списък — това никога не беше му идвало наум. Той се отдръпна назад и я изгледа недоверчиво. Беше ли го забелязала пред къщата на Лайънъл Беърд? Беше ли това начин тя да покрие себе си? И ако това бе всичко, което имаше да казва, защо изглеждаше толкова объркана?

— Арчи е мъртъв, Джейк. Негово е било тялото в багажника на онази кола.

— И откъде знаеш това?

Стойката ѝ се вдърви. Почти можеше да чуе защитните му механизми да изщракват. Той знаеше какво ще последва, знаеше го от години. И все пак не беше подготвен.

— Източникът на моя приятел е бил мъжът, който е возил Вито Албанезе в онази нощ, когато е убил баща ти — тя се протегна за ръката му. Той я издърпа.

— Съдебномедицинската експертиза не е могла да идентифицира със сигурност тялото.

— Този мъж е бил *там*, Джейк. Той казал, че мъжът в багажника определено е бил Арчи Фаулър. Че убийството е било за назидание. Онзи, Големия Рей Савиано е наредил тази разплата, след като разбрал, че Арчи е бъркал в кацата с меда.

Джейк поклати глава, бавно, но недвусмислено.

— Не ти вярвам.

Аманда искаше да има думи, които да направят това по-лесно за него. Тя отмахна кичур коса от лицето му, разстроена и раздразнена от

своята неспособност да облекчи болката на Джейк.

Джейк се вторачи в нея. Не само че не можеше да повярва на онова, което току-що бе чул, той не можеше да повярва и на това, което току-що видя точно на линията на косата ѝ имаше тънко като хартия парченце гума. Кръвта му замръзна във вените.

— Знам колко съкрушително е това — изрече тихо Аманда.

— Не се отнасяй снизходително към мен.

— Не се отнасям снизходително — *защо ме гледа по този начин?* — Предполагам, че не се изразявам много добре. Но Джейк, това е истина.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Защото моят източник няма причина да лъже. Нито пък аз.

Той се бе вторачил в нея, а гневът му растеше като живак в термометър, който се изкачва бързо към точката на кипене.

— Ти ме излъга още от деня, в който те срещнах.

— За какво? — неговата реакция бе толкова буйна и нехарактерна, че я изплаши.

— За всичко! — той стана от кушетката, отиде до раничката ѝ и буквално я дръпна да я отвори. Издърпа коженото яке, което ѝ бе заела Ани, и го вдигна високо, като го размаха, сякаш бе неопровержимо доказателство за престъпление. — Къде бе тази нощ?

Сърцето ѝ отиде в петите. Тя затвори очи и ги разтърка неутешимо. Когато ги отвори, вместо да види мъжа, когото обичаше, се сблъска с един непознат.

— Зададох ти въпрос, Макс! Къде, по дяволите, беше? — той хвърли якето на пода. Не можеше да търпи да го държи и миг повече.

— Защо искаш да знаеш?

— Била ли си в къщата на Лайънъл Беърд? — той не питаше. Той *изискваше*.

— Следил ли си ме?

— Не. Но те видях. Разпознах те, въпреки маскировката ти.

Ръката ѝ се вдигна към лицето ѝ. Пръстите ѝ намериха заблуденото парченце гума.

— Ти се промъкна в къщата и аз искам да знам защо. Трябваше да вземеш нещо ли? Нещо, което си оставила там, може би при предно посещение?

Сините му очи бяха тъмни и предвещаваха буря. Трапчинките, които тя обичаше, не се виждаха никъде. На тяхното място имаше здраво стисната челюст. Бавно, заплашително, той започна да обикаля кушетката, като правеше кръгове около нея и я караше да се чувства като звяр в клетка. Очевидно знаеше повече, отколкото бе сметнала. Тъй като нямаше представа какво действително знаеше и какво си мислеше, че знае, тя се колебаеше какво да признае и какво да задържи в себе си.

— Защо мислиш така? И какво си правил спотаен пред къщата на Беърд? — попита тя, като избягна въпросите му, засипвайки го със своите собствени.

Крачката му стана по-бавна, но преследването продължи.

— Памела Беърд счита, че ти имаш нещо общо със смъртта на Лайънъл Беърд.

— Наистина ли? — изкарана леко от равновесие от думите му, й беше необходима минута, за да събере мислите си. Изглежда, че не знаеше истинските й взаимоотношения с Лайънъл, а просто правеше догадки. Тогава всичко й се изясни: Памела Беърд бе наела Джейк да я разследва. — Ами ти? — тя се зачуди до какво бе довело неговото слухтене. И защо той бе поел случая. — Ти какво мислиш?

Той се наведе надолу и доближи лицето си до нейното. Гласът му бе хладен.

— Мисля, че си познавала Лайънъл Беърд много по-добре, отколкото си даваше вид.

— Вярно е — беше дошло времето да му го каже. — Познавах го.

Въпреки че я бе притиснал за признание, когато то дойде, лицето на Джейк представляваше букет от емоции, като се почне от отвращението и се стигне до състраданието. Той спря да се разхожда и се вторачи в нея.

— Лайънъл бе...

Телефонът иззвъня, като ги сепна и двамата. Аманда спря, като очакваше Джейк да го вдигне. Той не се помръдна. Аманда започна отново, но дрънченето на телефона бе толкова силно и толкова обезкуражаващо. Очите на Джейк бяха толкова пронизващи, толкова обвиняващи. Тя сведе поглед и нави края на пуловера си на пръстите.

— Лайънъл и аз бяхме... трудно е да се обясни. Ние бяхме...

Телефонът звънеше настоятелно. Раздразнен, Джейк го вдигна.

— Какво!

— Добър вечер и на теб! — гласът на Холи бе толкова жизнерадостен, че прозвуча глупаво и не на място, като смях на погребение. — Гледа ли предаването? Бях ли фантастична, или какво?

— Бях зает — очите му не слизаха от Аманда. Позволи ѝ да го погледне. Тя го направи, но не беше лесно.

— Поне записа ли го?

— Не. Забравих.

— Наистина, Джейк. Единственият път, когато те моля да направиш нещо — тя се изхили. — Е, може би не единственият път, но как можа да го пропуснеш? Беше невероятно!

— Сигурен съм.

— Твоята развълнуваност е най-малкото незавладяваща, но ти прощавам. Имам го на касета. В действителност имам няколко касети. В случай че искаш една за личната си библиотека. И бутилка шампанско. Искаш ли да наминеш към мен и да я гледаме заедно? — тя се изхили отново.

Без да си прави труд да отговори, той окачи слушалката и поиска от Аманда да довърши изречението, което бе започнала преди прекъсването.

— Ти и Лайънъл сте били *какво!* — когато тя се поколеба, той отиде при нея. — Не виждам защо изпитваш толкова притеснения да го изплюеш. Нямахте проблем да ми кажеш, че баща ми е мъртъв. Как така не можеш да кажеш *Лайънъл ми беше любовник!*

— *Какво?*

— Ти и Лайънъл Беърд. Любовници. Гаджета. Креватни приятели. По колко различни начина искаш да ти го кажа? Били сте любовници!

— Не сме били! Не знаеш какво говориш.

— Знам точно какво говоря. Оставила си следи от резервации за ресторанти и хотелски стаи.

Аманда изстена. Така се беше подредила!

— Дори държиш малко червено вагонче до леглото си. Колко затрогващо! — той не можеше да разсъждава разумно. — Това напомняше ли ти за него, когато правеше любов с мен?

— Не! О, Джейк, толкова грешиш...

Тя стана от кушетката и се запъти към него, но той се отдръпна назад, като вдигна ръка, сякаш да се предпази от нея. Тя уважи молбата му за разстояние, но отказа да си замълчи. За нещастие имаше толкова много да обяснява, че всичко се изсипа в един неразбираем брътвеж.

— Лайънъл и аз не можехме да бъдем любовници. Това, което си открил, бе прикритие. Не беше истинско. Не е това, което си мислиш. Ето защо дойдох тук тази вечер. Да ти кажа...

— Знам. Че баща ми е мъртъв. Това вече го направи — той отвори един гардероб и грабна самото си.

— Джейк! — извика тя, като отчаяно се мъчеше да намери начин да се добере до него. — Трябва да знаеш как се чувствам.

— Какво ще кажеш за *хваната в капан*!

Той отвори входната врата. Тя изтича до него и го хвана за ръката.

— Джейк, аз...

Той се отърси от нея, сякаш се бе опарил на коприва и изръмжа:

— Каквото и да е то, не искам да го чувам! И не искам да те намеря тук, когато се върна.

Той изфуча навън и остави Аманда сама.

— Джейк — прошепна тя на празнотата около нея. — Обичам те!

Не трябваше да отива там, но се оказа прилепен до вратата на Холи.

— Здравсти — каза тя, отначало изненадана и радостна, че го вижда, но удоволствието ѝ се разпръсна секунди по-късно, когато той мина покрай нея във всекидневната, хвърли самото си и си сипа едно питие — уиски без лед. Глътна го и си наля още едно.

— Значи така, Джейк. Хубаво, че се отби. Налей си едно, защо не? Нямах нищо против и аз да си наля, нали? И между другото, Холи, съжалявам, че така рязко затворих телефона. Няма проблеми, Джейк, обичам да ме отстраняват. И така, Холи, как си наистина? О, и как мина появяването ти по „Нюз Лайн“! Страшно добре? Толкова се радвам да го чуя.

Тя стоеше с ръце на хълбоците, бърбореше и потропваше с крак. Джейк отпи голяма глътка от второто си уиски, преди да се обърне с лице към нея. Облечена бе в къса нощница от бял сатен, а отгоре

имаше също толкова къс пенъoar. Не знаеше дали тя го очакваше, или не. Изведнъж забеляза една бутилка шампанско да плува в съд с разтопен лед.

— Съжалявам за това — промърмори той, като кимна към неразпечатаната бутилка. — Ако нямаш нищо против, ще продължа с това — той вдигна чашата си с уиски и после я допи. — Изглеждаш чудесно, между другото.

Той се отпусна на нейното канапе за двама души — пухкаво и с дебели, заоблени облегалки за ръцете, висока облегалка отзад за гърба и гъсто сплетени ресни — изцяло в бяло, както всичко останало в апартамента ѝ. Килим, мебели, завеси, драперии, цветя, декоративни възглавнички, свещи — мястото бе същинска азбука в бяло: алабастр, варовик, черупки от яйца, вълна, слонова кост, лилия, мляко, стрида, хартия, перла, сняг, лебед, цинк. Не бе необходимо да се казва, че Холи не можеше да се сдържи да не застане пред такава първична сцена, дори и в нейната бяла нощница.

— Благодаря — кимна тя, като го наблюдаваше внимателно. — Бих искала да мога да кажа същото за теб.

Тя си наля чаша вино — бяло, разбира се, и се разположи върху една табуретка с пискюли и ресни.

— Съжалявам, че не успях да гледам интервюто ти — додаде той. — Как мина?

Думите бяха правилни, но тонът бе грешен — сякаш бяха казани наизуст, неангажиращи, наподобяващи четене на театрална реплика.

— Много добре, благодаря.

— Сигурен съм, че си била страхотна!

Той подчерта комплимента си с бързо навеждане на главата, после отиде отново до барчето. Когато си наля още едно уиски, предприе обиколка на стаята. Извървяваше нещо, сякаш бягаше от него, изпиваше го, за да се отърве от него — това бе ясно. Толкова, колкото Холи искаше да знае какво го бе довело при нея, толкова и не искаше да знае. Каквото и да бе то, той бе дошъл тук да приключи с него, а в момента това имаше значение за нея.

— Имам касета, ако те интересува.

— Абсолютно! — промълви той, без да гледа към нея, без да спира разхождането си нагоре-надолу. — Нямам търпение да я видя.

— Да, разбира се.

Беше ѝ забавно, но и любопитно. И беше предпазлива. Вместо да го притисне, тя отпи от виното си и продължи да го наблюдава как обикаля. Движенията му бяха дълги и отсечени, разтегът на краката му придърпваше панталоните и ги опъваше по бедрата му. Той гаврътна уискито си и остави чашата, а пръстите му се свиха в юмруци, когато възстанови обикалянето. Очите му ставаха мътни от алкохола, но въпреки това в тях бушуваше огън.

— Искаш ли да я изгледаш сега? — попита тя, като стана от мястото си и се приближи към него. Когато той не отговори, тя застана директно на пътя му, като го застави да я погледни. Това, което видя, я обезкуражи. Страданието му бе завладяващо.

Сложи ръце на раменете му и го хвана нежно.

— Искаш ли да ми кажеш какво те тревожи?

Когато му се обади по-рано, бе, защото *тя* бе разтревожена. Имаше нужда от приятел и стигна до Джейк, защото знаеше, че той ще постъпи честно с нея. Щеше да ѝ каже дали наистина бе навредила на някого, или просто ще каже онова, което никой друг не бе мислил да каже. Но това беше *тогава*. Сега Джейк бе този, който имаше нужда.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да помогна?

Не ѝ отговори, но не се и отдръпна.

— Можем да разговаряме — той отговори, като махна ръцете ѝ от него и си наля още едно питие. — Или не — добави тя, като въздъхна.

Въпреки мъглата в главата си, той чу унинието в гласа ѝ.

— Нямам нищо, за което да говоря — каза той простичко.

— Може би има нещо друго, което би искал да правиш?

Той се извърна и я погледна, несигурен за това, което му предлагаше. За да се изрази по-ясно, тя развърза халата си, измъкна се от него и го остави да се свлече в купчина сатен на пода. Погледът му последва посоката на тъканта, после пропълзя лениво по тялото ѝ, от босите ѝ крака до голите ѝ рамене и всичко между тях. Поглъщаше я жадно.

Тя пренебрегна мисълта си, че е пьян, очевидно смутен, и отговарящ повече на физическия инстинкт, отколкото на желанието. Предпочиташе да вярва, че би могъл да си остане вкъщи или да отиде в някой бар или в нечий друг апартамент. Той бе тук, защото искаше да бъде *с нея*.

Тя се приближи бавно към него и му даде шанс да промени мислите си. Той не изрече и дума. Просто се взираше в нея, а устните му бяха извити в усмивка, която я преценяваше по достойнство. Тя се протегна и го целуна. Езикът му имаше вкус на уиски.

— Довърши си питието — каза тя с дрезгав глас и се отправи по коридора към спалнята. — След това, ако искаш, ела при мен.

Джейк застана в средата на снежнобелия палат на Холи и гаврътна питието си. Главата му се въртеше. Знаеше, че се бе натряскал, но не можеше да спре. Опитваше се да остане сляп за гледката на Макс, която се показва на вратата му толкова раздърпана и уязвима. Опитваше се да остане глух за звука на гласа ѝ, който му съобщаваше, че Арчи е мъртъв, че всичките му юношески надежди са мъртви, че мечтите му за помирение между баща и син са мъртви. Но повече от всичко се опитваше да остане ням за болката да я чуе да признае, че тя и Лайънъл са били нещо повече от покровител и човек на изкуството. Че са значели много повече един за друг, отколкото другите си представяха, особено Джейк.

На някакво ниво, на което мозъкът му все още функционираше, той знаеше, че е погрешно, задето дойде при Холи, но плътта му бе слаба. И желанието му — силно.

Остави чашата си и тръгна по коридора. Това, което го посрещна, бе пищно съчетание от светлина на свещи. Където и да погледнеше, гроздове от бели колони блещукаха в меко жълто. Въздухът бе напоен с познатия мирис, но обонянието му не можеше да различи фрезията от туберозата или ванилията. Поспря се на вратата, впечатлен от красотата на гледката, но погълнат от скрупули и нерешителност.

— Добре. В края на краищата не е да не сме го правили и преди.

Гласът на Холи се понесе през стаята, сякаш се бе закачил за полъх от парфюмиран бриз. Тя бе приседнала в леглото си и си почиваше сред купчината от възглавници, които от мястото, на което бе застанал Джейк, изглеждаха като бели ружи. Беше гола, но в странен жест на скромност държеше един чаршаф пред себе си.

Джейк се опита да я вземе на фокус, но гледката му беше мъглява. Пристъпи напред, но миризмата от свещите, както и китките цветя, които украсяваха различни части от помещението, се оказаха доминиращи. Той се хвана за вратата, за да се задържи стабилно.

Холи се изплъзна от леглото. Очите ѝ бяха приковани в неговите и го задържаха в обсега си, когато се приближи грациозно до него. Без да позволи погледът ѝ да се отклони, тя взе ръцете му в своите и ги постави на тялото си. Прокара ги надолу към гърдите си, задържа ги там, накара го да я *почувства*, използва ръцете му да я възбудят. Той понечи да я целуне, но тя се възпротиви, като плъзгаше ръцете му по кожата си, придвижи ги по-надолу, накара го да я докосне и да се наслади на горещината, която бе предизвикал. Като държеше все още ръцете му, тя го накара да се погали сам, докато и той се възбуди колкото нея.

Мълчаливо, тя го отведе обратно до леглото. Седна на ръба и привлече устата му към своята. Докато се целуваха, тя разкопча ризата и панталоните му. Той свърши останалото, като захвърли дрехите и задръжките си. Бутна я върху леглото и се възкачи върху нея, като едва свари да си сложи презерватив, преди да влезе в нея.

Холи се наслади на ласките на интимността им, на миризмата му, на усещанията ѝ за него, радостта от това, че е близка с този мъж, който би могъл да я възбуди с поглед, да я опустоши с една целувка. За нея това бе точно както бе навремето, свежо и похотливо, диво и изобретателно, страхотно, възторжено преживяване, което се разпростираше с необузdana страст и неукрасен, първичен секс.

И точно както навремето, когато свърши, тя бе единствената, която бе влюбена.

Един бежов пикап спря пред скромната къща с кафяв облицовъчен камък на Осемдесет и девета улица, в близост до Кълъмбъс авеню. Като направи маневра до едно свободно място заради знака „Паркирането забранено“, шофьорът сложи предупредителен знак на предния прозорец, за да отклони всяка свръххревносна прислужничка, която можеше да се навърта наблизо. Един едър мускулист мъж със завидна физика повдигна голям сандък за инструменти от задната част, затръшна вратата и я заключи. Партньорът му бе по-нисък, но пъргав, като се съдеше по начина, по който се изкачваше по стълбите, вземайки по две наведнъж. Според логото, изобразено на гърбовете на бежовите им работни комбинезони, те бяха водопроводчици от една от компаниите в града.

От другата страна на улицата, иззад гладка стена срещу по-голяма къща, един мъж наблюдаваше как двамата изчакаха, после отвориха вратата към фоайето. Той предположи, че са извикани да поправят някоя повредена тръба или запушен тоалет и бяха допуснати вътре. Тъй като вратата към малкото фоайе бе със завеса, той не можеше да види дали останаха на приземния етаж, или се качиха нагоре. Що се отнася до него, това нямаше значение. Той търсеше една стройна жена на около двадесет и седем, с кестенява коса. Никой от водопроводчиците не отговаряше на това описание.

Отегчен и раздразнен от това, че бе закопчан тук в продължение на няколко часа, той смъкна ципа на панталоните си, облекчи се и се отправи към ъгъла за поничка и кафе. Нищо нямаше да се случи тук. Бастидо бе казал, че курвата, която търси, е полицай. Кой полицай би бил толкова глупав, че да се върне в собствения си дом? Що се отнасяше до него, тази работа бе просто голяма загуба на време.

На третия етаж Ани Харт влезе в апартамента на Аманда. Приятелят ѝ Джимбо — един от кинооператорите на сапунената ѝ опера — отявлан почитател на бодибилдинга, пазеше гърба ѝ. Тя запаля една крушка и почти припадна. Мястото беше претършувано. Мебелите бяха съборени, чекмеджетата и шкафовете бяха изпразнени. Тъмната стаичка на Аманда бе унищожена съзнателно и със злоба. Вратите на скрина бяха извадени от пантите. Фотоувеличителят ѝ бе разбит, както и останалата част от апаратурата ѝ. Снимките бяха разпръснати на пода като есенни листа.

Ани премина на пръсти по коридора, ужасена от това, което можеше да намери. Спалнята на Аманда, нейната красива, задушевна малка градина също бе опустошена. Дебелото ѝ, подплатено с вата одеяло бе разрязано, чаршафите ѝ — смъкнати от леглото и съдрани, възглавниците ѝ — изтърбушени. Всяко парче дреха, което притежаваше, бе изхвърлено от гардеробите и чекмеджетата и разпръснато като остатъци от приключила разпродажба.

Ани стоеше в центъра на това опустошение, парализирана от страх. Тя погледна към Джимбо, който също бе поразен като нея. Нещата ставаха по-лоши поради усещането, че не бяха видели всичко. Аманда я бе помолила да ѝ донесе някакви дрехи, снимките, които бе направила в къщата на Лайънъл, пушката ѝ, която трябваше да бъде на една поставка под леглото ѝ.

След бързо съгласуване шепнешком, те решиха, че Джимбо трябва да вземе пушката, просто за всеки случай. Той легна на пода и се пресегна под дюшемето на леглото, като усети прикрепящата пружина.

— Тук е — промълви той, като измъкна пушката от мястото ѝ бавно и много внимателно. Аманда бе предупредила Ани, че е заредена.

Въоръжени с оръжие, което се надяваха, че няма да им се наложи да използват, Джимбо и Ани се върнаха в коридора, бдителни за всичко, което би могло да им подсказе, че не са сами. Джимбо кимна към затворената врата отляво — банята. Ани прехапа долната си устна и затвори очи, като знаеше, че нещо ужасно лежи зад тази врата. Джимбо насочи пушката към средата на вратата. Застанала отстрани, Ани се пресегна и с трепереща ръка бутна и отвори вратата. Като го направи, тя прилепи гръб до стената, сякаш очакваше да ги блъсне огнен стълб. Вместо това бяха посрещнати от мъртва тишина и отвратителна миризма. Джимбо се извърна, което вероятно изплаши Ани повече от всичко.

— Не е Аманда — каза си тя, като се опита да събере смелост, за да погледне. Затвори очи и се помоли да ѝ дойде сила. Тогава си пое дълбоко дъх, буквално преброи до три и отвори докрай вратата.

— О, Боже!

Във ваната лежеше куче — един черно-бял кокер шпаньол. Залепена на корема му, като платно на мачта, имаше бележка, закрепена на нещо като колче: „ШАХ И МАТ“.

Ани започна да плаче истерично. Джимбо я изведе от банята и я отведе във всекидневната. Изправи кушетката и я накара да седне. Натисна вратата, за да се увери, че е заключена, и отново провери пушката.

Сега осъзна защо Ани го бе накарала да ѝ помогне. Джимбо беше добър приятел, дошъл от хълмовете на Кентъки. Той бе запознат с оръжията, което за този чешит бе ключов въпрос. Срещнал бе Ани в един бар преди няколко години. Тя се бе сприятелила с него и му бе помогнала да си намери работа, така че ѝ бе задължен. Въпреки че след днешния ден смяташе, че дългът му е изплатен.

— Трябва да се измъкнем оттук — каза тя, като изви ръце. — И трябва да вземем това бедно животно с нас.

— Не можем ли да се обадим на някого?

Ани поклати глава. Аманда бе особен случай. Никаква полиция.

— Добре — кимна едрият мъж. — Аз ще взема кучето. Ти вземи останалото, за което дойдохме.

Като не намери думи да му благодари, Ани се повдигна и го целуна по бузата.

— Никога не съм и сънувала, че...

— Няма нищо, скъпа. Сигурен съм, че и твоята приятелка никога не е сънувала, че ще се натъкнем на такова нещо.

В действителност — помисли си Ани, — сигурна съм, че сънищата на Аманда са точно такива.

Джимбо се разтършува из кухнята, докато намери няколко големи торби за отпадъци. Той отиде до банята, за да се заеме с крайно неприятната си задача. Ани хлътна в кухнята да свърши онова, за което бе дошла.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато се наведе надолу и погледна в шкафа до мивката. Всичко в него бе разхвърляно, но не това я интересуваше. Тя се тревожеше дали точно този шкаф бе изпразван и дали някой бе погледнал вътре и е забелязал, че дъното е малко повдигнато от другите.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти — промълви тя към Всевишния.

Нищо не бе разбутано. Като следваше указанията на Аманда, тя протегна ръка към задната страна и опипа, докато накрая намери една малка дупка. Като пхна показалеца си вътре, тя повдигна една дъсчица и изпразни тайното пространство, като поздрави приятелката си за изобретателността ѝ, както и за дърводелските ѝ умения.

Като пхнаха материалите в големия сандък за инструменти, който бяха вкарали, тя се запъти към спалнята, като затвори очи, докато преминаваше покрай банята, която Джимбо почистваше. След като влезе веднъж в стаята, Ани се насили да изчисти главата си от грозотата около нея и да свърши работата си. Като затършува из бъркотията, тя намери бельо, няколко фланелки, чифт джинси, чер пуловер, подходящ за всяко време, и точно защото бе пред нея, една от малките черни рокли на Аманда. Уви ги в пакет, напъха ги в сандъка за инструменти и се огледа за нещо друго, от което Аманда можеше да има нужда. Вече бе ходила в магазина, за да вземе нов клетъчен

телефон, Аманда бе сигурна, че Бастидо се бе докопал до онзи, който тя обикновено носеше.

— Готова ли си? — подкани я Джимбо, като я извика от коридора.

— Повече от готова.

Като отпрати един последен поглед, чудейки се как щеше да каже на Аманда какво бе видяла, тя грабна сандъка за инструменти и излезе през вратата. Джимбо я следваше, като мъкнеше неприятния товар. Той бе сложил бележката в един по-малък плик, който Ани носеше в джоба на костюма си. Колкото до пушката, когато стигнаха до приземния етаж, той я изпразни, пхна я под дрехите си, закрепил я с един колан и тръгна бързо към пикапа. След две минути потеглиха и за малко се разминаха с някакъв мъж, който пресичаше улицата и държеше чаша кафе в едната си ръка и поничка в другата.

Дрънченето на телефона разтърси Холи от съня ѝ. Ръката ѝ се плъзна през чаршафа към Джейк, но той си бе отишъл. *Вероятно отдавна си е отишъл*, помисли си тя, като смени посоката на ръката си и грабна телефона.

— Видях те в „Нюз Лайн“ — започна мъжки глас, след като тя вдигна слушалката. Говореше с акцент — испански, както ѝ се стори. — Онзи човек направи така, че да те накара да изглеждаш зле. Имам нещо, което ще те накара да изглеждаш наистина добре. Искаш ли го?

Холи тъкмо се канеше да затръшне телефона, когато мъжът ѝ каза онова, което имаше.

— Можеш да се обзаложиш. Искам го!

Внезапно тя се разбуди съвсем. А Джейк бе един приятен спомен.

Джейк разчиташе кафето да го отърве от махмурлука му. Като знаеше, че едно отиване до кухнята е всичко, на което бе способен, той отнесе кафеника и една двойна каничка в спалнята си. Преди да се върне в леглото, пхна касетата на Холи във видеото. Считаха, че най-малкото, което можеше да направи, бе да изгледа това интервю. Почувства се като мерзавец, като се измъкна така от Холи и си прибра

една касета на излизане, но мисълта да отиде до нея и да преживее последиците от тяхната nuit d amour^[1] бе по-болезнена, отколкото главоболието му.

Отпиваше от горещото кафе внимателно, като се съсредоточаваше, като че ли това щеше да ускори излекуването му. След една голяма чаша той си наля още една и натисна бутона, като се увери, че вече е в състояние да гледа и да разбира.

Той почти не обърна внимание на предварителните кадри за Лайънъл — беше слушал всичко това. В периферията на съзнанието си той наистина си отбеляза колко добре изглеждаше Синтия Стантън Беърд и колко сладка бе дъщеря му, Ерика.

Тя прилича на него, помисли си той, като гаврътна още кафе, а след него и тройна доза тилебол.

Превъртя касетата на бързи обороти до мястото, когато Трей представяше Холи. Тя изглеждаше добре, като зряла, сериозна журналистка, а не като сексапилно котенце от някой таблоид. Главата му бучеше, вероятно като отмъщение, че си бе мислил за нещо елегантно като това. Изглежда нямаше нищо против сексапилния ѝ вид от изминалата нощ, както призна пред себе си с известно чувство на вина.

Като си наложи да обърне по-голямо внимание на записа, той се заслуша как дамата защитава атаките си срещу Лайънъл Беърд.

Фактът, че чуваше името на този мъж, правеше Джейк болен. Той почти щеше да спре касетата. Тогава чу Холи да намеква, че майката и дъщерята не са умрели в онази експлозия. Трей я натисна по темата. И защо не? Това бе възможност да блесне. Той го знаеше. Трей го знаеше. Беше сигурен, че и Холи го знае. Джейк изпи кафето си и прие, че тя е стъпила накриво и Трей щеше да премине към нещо друго. Тогава чу Холи да казва, че счита, че Лайънъл Беърд се е самоубил, за да не разкрие местонахождението на жена си и дъщеря си.

Тревога избухна в изсушения от алкохол мозък на Джейк.

Той пренави касетата и отново се заслуша как Холи се чуди на висок глас дали Синтия и Ерика Беърд са загинали в тази експлозия. Чу отново Холи да предполага, че Лайънъл е посегнал на живота си, за да защити живота на жена си и дъщеря си. Той затвори очи и чу отново Макс, която се опитваше да обясни връзката си с Лайънъл.

Лайънъл и аз не можехме да бъдем любовници. Не е това, което си мислиш. Трудно е да се обясни.

Той видя страданието върху лицето ѝ. Спомни си колко ужасена бе, когато се показва на вратата му. *И откъде е получила информацията за Арчи? Какъв приятел имаше, който ще познава шофьора на Вито Албанезе?* Един агент от ФСЗСС би могъл да знае! Един служител, прикрепен към „Програмата за защита на свидетелите“, би могъл да разкрие нещо такова. Шофьорът на Албанезе бе свидетелствал срещу Савиано и никога повече не се бе чуло за него. *Защото той е в Програмата.* Също като Ерика Беърд. Наричана още Аманда Максуел.

Джейк скочи от леглото и грабна телефона. Касетката все още се въртеше. Той слушаше с половин ухо, докато набираше номера на Макс и се молеше тя да вдигне слушалката. Три позвънявания. Четири позвънявания. Седем позвънявания. Нищо. Нито дори телефонен секретар. Обади се на клетъчния ѝ телефон. Никакъв отговор. Цепеше го глава, но болката бе нищо в сравнение с болката в сърцето му. Тя бе дошла при него за помощ, осъзна той сега. И вместо да ѝ я даде, той бе излязъл и я бе оставил сама.

Хвана изражението на лицето на Трей Галахър, когато Холи се обърна към Синтия и Ерика Беърд да ѝ се обадят.

Видя страха в очите на Макс, когато тя влезе в апартамента му. И нямаше нищо чудно: тя бе Ерика Беърд, Лайънъл бе неин баща. Което означаваше, че ако някой бе убил Лайънъл, Макс бе в списъка на жертвите.

Ужасен, той се обади в криминалния отдел.

— Детектив Максуел не е тук — информира дежурният, когато попита за нея.

— Пийт Дойл тогава.

— Само за минутка.

— Дойл.

— Пийт. Джейк Фаулър е. Макс там ли е?

Обикновено Пийт би се възползвал от такова начало на разговора и би отвърнал с някое остроумие, но нещо в гласа на Джейк му подсказа да не си прави шеги.

— Не, отсъства, защото е болна. Какво има?

— Знаеш ли къде е?

— Вкъщи, бих предположил.

— Обаждах се там.

— Може би спи. Или може би не иска да разговаря *с теб*.

— Би могло да е така — смънка съкрушено Джейк.

— Какво си й направил, Фаулър? Кълна се, че ще ти счупя шибания врат, ако я нараниш.

— Направи ми една услуга, Дойл. Върви до тях и провери. Веднага.

— Караш ме да се изнервям, Джейк.

— Аз сам се изнервям. Пийт, моля те, направи това, което те помолих. Не казвай на никого къде отиваш и защо, но върви. Ще се видим там след половин час.

— Господи! Какво, по дяволите се е случило тук? — Пийт вървеше на пръсти около разпилените предмети с ръце, сключени на гърба.

— Не знам, но съм доволен, че се обади възпалението на ставите на господин Циглер.

Когато Пийт почука на вратата на Аарон Циглер и помоли за ключа за апартамента на Макс, той ги подложи и двамата на строг разпит. Пийт му показва полицейската си значка и обясни, че Макс му е колежка, Джейк бе партньорът на Пийт. Макс била излязла извън града да работи по някакъв случай и оставила някакви важни снимки вкъщи. Пийт дошъл да ги вземе и да ѝ ги изпрати по пощата. Той предложи на господин Циглер да ги придружи до апартамента ѝ, но възрастният мъж отказа. Измъкна обещание, че няма да пипат нищо и че ще върнат ключовете, когато привършат. Пийт се съгласи и на двете условия.

— Очакваше ли това? — попита той Джейк, докато изправяше една маса, а тонът му бе смесица от объркване и обвинение.

— Предполагам, че да.

Не бе разкрил на Пийт истинската самоличност на Макс, самият той не бе сто процента сигурен. Това, което наистина му каза, бе една съкратена версия на истината: тя дошла до апартамента му миналата нощ и изглеждала ужасно разстроена. Казала му, че има неща, които да му съобщи. Започнала, като му казала, че баща му е мъртъв, скарали са се, той излязъл ядосан навън и когато се върнал, тя си била отишла.

Когато каза, че си е помислил, че тя се е държала странно, Пийт сподели колко нервна е била по време на процеса срещу Хесус Васкес, колко съсипана е била мри вида на прищипаното лице на някакъв латиноамериканец, който си шушукал с Малкия Рей Савиано. Пийт се чудеше дали някой от бандата „Бяла смърт“ не я бе заплашил. Джейк вметна, че не би изключил и фамилията Савиано.

— Когато прибираха Васкес, на момчетата му им е трябвало известно време, да се реорганизируют. Времето е пари. И ако това, което чух за техните финанси, е вярно, Малкия Рей няма време за губене!

Двамата мъже продължиха с изключителна предпазливост. Не само че бяха нервни за това, което можеха да открият, но навикът диктуваше да пазят местопрестъплението. С насочени пистолети те се придвижиха в тандем по коридора. Пийт спря пред банята.

— Провери спалнята.

Косата на врата на Джейк настръхна при тона на Пийт, но направи това, което му бе казано. Когато се изправи пред останките от разбития апартамент, той се отдръпна ужасен. Макс обичаше тази стая. Спомни си колко доволна бе тя, когато той се бе почувствал прекрасно, заобиколен от цялата тази женска суета. И отново, докато лежеше в прегръдките ѝ, когато тя го попита дали цветята го притесняват. В този миг едно легло от кактуси не би го притеснило.

Върна се да съобщи на Пийт какво видя — и не видя — но облекчението му, че не намери тяло бе кратко. Пийт се бе навел над ваната и събирал доказателства. Като използва един капкомер, той изсмука водата, която се бе събрала около отводнителната тръба, и после го изстиска в малко шишенце. Постави му етикет и го сложи настрана. Като използва едно стъргало, той премахна част от нечистотията, която бе образувала сив ръб около вътрешната страна на ваната. Това също отиде в едно контейнерче и получи етикет.

— Какво намери? — попита Джейк, като се страхуваше от отговора.

Лицето на Пийт бе изпито и безцветно.

— В тази вода има кръв. Като съдя по миризмата на това място, който и да е бил в тази вана, е мъртъв. Въпросът е: Кой е бил той? И къде е тялото?

[1] Любовна нощ (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

След като, прекара една ужасна нощ на автогарата „Порт Оторити“, Аманда си уреди да се срещне с Ани в едно заведение за хранене на Дванадесето авеню, от другата страна на кейовете на реката Хъдзън. Тъй като нямаше големи пътнически кораби на пристанището, те намериха мястото за подходящо. Седнаха в дъното, с лице към изгледа, но не твърде близо до прозореца, който гледаше към улицата. Над бърканите яйца и тоста Ани й разказа как бяха прекарвали сутринта с Джимбо. Аманда не бе изненадана, че апартаментът ѝ бе претършуван, но стомахът ѝ се разбунтува, когато Ани спомена за кучето във ваната.

— Какво направихте с него? — попита тя, като отблъсна своите яйца и се зачуди дали щеше да може да живее отново в този апартамент.

Ани въздъхна.

— Пъгнахме го в един контейнер за боклук. Запазих бележката обаче, в случай че има отпечатыци.

— Добре — Аманда кимна окуражително, въпреки че се съмняваше, че могат да се открият отпечатыци. Всеки, който бе достатъчно умен, за да влезе в сградата и да проникне в апартамента ѝ, без да възбуди подозрение, щеше да бъде и също толкова умен, че да не оставя пръстови отпечатыци.

— Донесох ти някои дрехи — трепна Ани. — Искях да изхвърля всичко, но след като ние...

— Не се тревожи за това — Аманда се насили да се усмихне и потупа приятелката си по ръката. — Освен това няма да ми отнеме много време, за да си подменя гардероба. Дрехите ми не бяха точно дизайнерска изработка, знаеш ли?

Тя очакваше смях или саркастична забележка за ограничения си избор и липса на вкус. Нищо подобно не последва.

— Какво става, Макс? — гласът на Ани бе рязък шепот, задавен от страх. — Разтревожена съм за теб — тя се замисли за миг, после

промени становището си.

— Разтревожена и, да, ако трябва да знаеш истината, уплашена до смърт!

— И напълно основателно — Аманда сведе поглед и си поигра със салфетката в скута си. Без да вдига очи, тя каза:

— Стреляли са по майка ми.

— Какво! — ръката на Ани се вдигна бързо до устата ѝ, за да възпре един писък. Нищо не можа да спре сълзите ѝ, които се застичаха по бузите ѝ.

— Стреляно е от кола в движение. Сега е излязла от хирургията, но все още положението ѝ е критично.

— Къде е бил онзи човек, когото ти наричаше Чичо Сам?

Това бе добър въпрос.

— Считах, че той трябваше да я защити!

— Аз също.

Едно от последните обаждания, които Аманда направи по клетъчния си телефон, преди да го изхвърли, бе до Дан Конър. След като се извини, че не е възпрепятствала нарушението на мерките за безопасност от страна на Бет, тя попита как бе осигурена охраната на болницата, беше ли направено нещо и какво, за да бъде намерен и арестуван Хайме Бастидо, и защо не е в състояние да набере Сам. Дан я увери, че един отряд е изпратен в Сидърс Синай и че Службата и ФБР са поели случая. Полицейското управление на Лос Анджелис вече имало двама заподозрени, арестувани заради стрелбата по Бет. Не бе изненада, че и двамата се оказаха членове на бандата „Бяла смърт“. Що се отнася до Сам, Службата го е наказала за небрежност. Аманда запита дали последните му отсъствия са допринесли за обвиненията срещу него, но Дан не пожела да коментира. Той обаче повтори молбата на Карл Аманда да позволи на Службата да я защитава, докато Бастидо бъде заловен. Тя му даде същия отговор, който даде и на Щайнмец.

— Време е да получиш помощ! — Аманда все още не бе вдигнала главата си. Ани можа да почувства как расте една стена, изградена тухла по тухла. — Ти си полицейски служител, дявол да го вземе! Тези момчета са твои приятели. Кажи им какво става — никакъв отговор. — Поне кажи на Пийт — все още нищо. — Или на Джейк.

Аманда погледна бавно към Ани. Не плачеше, но цялото ѝ същество бе обгърнато от такава неизразима тъга, че сълзите биха изглеждали излишни.

— Джейк не иска да има нищо общо с мен — рече тя простичко.

Ани се усъмни в това и ѝ го каза, но по тона на гласа на Аманда усети, че нещо ужасно се бе случило между тях — нещо, което поне за Аманда изглеждаше необратимо.

— Не искам да му се обаждаш — предупреди я Аманда. — И ако той ти се обади — не си ме виждала и не си разговаряла с мен — Ани бе заета с измъкването на късчета от средата на кифлата си. — Искам да ми обещаеш, че няма да кажеш нищо — Ани продължаваше да дълбае. Аманда ѝ взе кифлата и я сложи настрана, за да може приятелката ѝ да ѝ обърне внимание. — Ани, нищо не може да стане между нас. Той ме *разследваше*.

— Не!

— От името на Памела Бърд.

— Какъв негодник! — Ани изкриви лицето си в един образ, изразяващ отвращение.

Аманда знаеше, че казаното не е цялата истина, но това служеше на целите ѝ — да остави Ани да мисли по най-лошия начин за Джейк.

— И сега какво? — попита Ани, като мислено захвърли Джейк в същия контейнер за боклук, където бяха хвърлили кучето.

— Ще прегледам отново снимките, които ми донесе, ще преоблека дрехите си и...

— Като говорим за смяна на дрехите — прекъсна я Ани, — Джимбо ми каза да ти дам това — тя подаде на Аманда връзка ключове. — Той смята, че можеш да имаш нужда от място, където да се скриеш. Има студио на Осемдесет и осма улица и Първо авеню.

Аманда взе ключовете и преглътна бучката, която се бе образувала в гърлото ѝ. Тя дори не познаваше този мъж.

— Много мило. А той къде ще отиде?

Ани се изчерви.

— При мен — тя хвърли поглед към Аманда и побърза да поправи едно очевидно недоразумение. — Не. Не сме гаджета. Просто малко бях изплашена тази сутрин. Той смята, че може би ще се чувствам по-сигурна, като имам канара като него при себе си.

Аманда се усмихна.

— Не знам за теб, но аз се чувствам по-добре сега, като знам, че си намерила бодигард — в минутата, в която го изрече, усмивката ѝ изчезна. Лайънъл беше имал няколко души за охрана. Те не опазиха живота му.

— Да. Той е добро момче. И така, каква е следващата точка от дневния ред?

— Отивам в библиотеката.

Ани се облегна назад, потърка брадичката си и кимна, а изражението на лицето ѝ говореше за явно недоверие.

— Разбира се. Хората разбиват апартамента ти, оставят мъртви кучета във ваната ти, разследват всяка твоя постъпка, а ти, вместо да отидеш в полицията, поемаш към библиотеката — тя кимна саркастично. — О, да! Това е наистина добър план. Бих искала да си помисля за това.

Аманда се засмя. Смехът ѝ действаше добре.

— Отивам в библиотеката да изнамеря онова, което мога, за „Операция ден за изпиране“ — поясни тя. — Ако миналото ми е закачено за мен, по-добре да намеря всичко каквото мога за него. Може би тогава — додаде тя със свиване на раменете — ще бъда в състояние да го надхитря.

Холи прекара деня, като се измъчваше какво да прави. Поради някакво хрумване на съдбата тя щеше да стане притежателка на нещо изумително, но ако с него не се боравеше правилно, никога нямаше да може да се възползва от този удар, който тя искаше или заслужаваше. Този, който ѝ се бе обадил — *една заинтересована страна* — твърдеше, че има жизненоважна информация за последните арести на оставащите трима от братята Еспиноза. Според нейния източник мексиканските власти ги бяха арестували два дни преди убийството на Хорхе Велес — специалист по пластична хирургия в Акапулко. Една история за залавянето на покритите с печална слава братя Еспиноза бе достатъчно сензационна. Холи се зачуди защо не бе видяла нищо за това в медиите, но причината, поради която ѝ се бяха обадили, бе, че Велес бе хирургът, който бе променил външния вид на Хайме Бастидо — отдавнашния перач на пари за Раул Еспиноза, и един от мъжете, които Синтия Беърд бе изпратила в затвора през седемдесет и осма.

След като бе освободен, Бастидо изчезнал. Появил се в Хуарес за малко, после отново изчезнал. Американските власти от Агенцията за борба с наркотиците до ЦРУ го търсеха. Този, който се бе обадил на Холи, твърдеше, че притежава нещо, от което те имаха нужда: снимките на Бастидо преди и след като си бе направил пластичната операция.

Причината, поради която ѝ се бил обадил, е била, че я бил видял в „Нюз Лайн“ и се бе съгласил с това, което бе казала: „Програмата за защита на свидетелите“ бе създадена за хора като Синтия и Ерика Беърд. Той не само вярвал, че са живи, но ако бяха, бил сигурен, че Хайме Бастидо е по следите им да ги убие. Те, както и властите, трябвало да знаят как изглежда.

Холи трябваше да знае кой бе човекът, който ѝ се бе обадил. По гласа му ѝ се стори млад и изплашен, което тя разбираше, но както обясни, без значение колко вълнуваща бе тази следа, тя не можеше да изложи този разказ, преди да може да го подкрепи с факти. И тъй като той не можеше да ѝ каже името си, отговори на достатъчно странични въпроси, които внушаваха доверие. Каза ѝ, че е срещал Хайме в организацията на Еспиноза, че е счетоводител.

— В Хуарес наркотиците са бизнесът. Ти или работиш за тях, или нямаш работа.

Бил местен жител, особено способен по математика, и ето защо бил прикрепен към Хайме. Не било необходимо много време, за да се разбере колко разочарован бил възрастният мъж, колко изигран се чувствал от синовете на стария си приятел Раул, колко изморен бил от престоя си в затвора, с малък шанс да запази място на изтъкнат човек в картела. Една нощ след твърде много текила Хайме признал, че иска да напусне Мексико. Намекнал, че при известни обстоятелства един ден може да се върне с различна позиция в картела. Говорел за приятели, които бил срещнал в затвора, и събеседници, които намерил. Но те били в Щатите. Преди да може да отиде там и да изложи плана си, имал нужда да намери пластичен хирург.

— Моята приятелка работеше за доктор Велес.

Дори Холи бе чувала за Хорхе Велес. Млад, симпатичен и амбициозен лекар от голям мащаб, той бе известен сред кръга на знаменитостите с това, че подобряваше имиджа на холивудските звезди, и, както се шепнеше — на подземния свят на престъпниците.

— Бях пиян и направих грешка, като предложих да представя Хайме на доктор Велес. Три седмици по-късно, когато той напусна Хуарес, аз отидох с него.

Ако не го бил направил, братята Еспиноза щели да го убият. Знаел, че Хайме е тръгнал да отмъщава. Ако нещо се случело с един от братята или някоя пратка бъде открадната, или властите бъдат предупредени, или бизнесът западне по някакъв начин, фамилията Еспиноза никога нямало да повярват, че той не знае къде е отишъл Бастидо и че не е запознат с онова, което бил планирал.

— Когато бе арестуван първият от братята — довери той на Холи, — Амалита и аз дойдохме до Щатите.

— Защо Амалита е направила снимките?

— За застраховка.

— Срещу кого?

— Срещу фамилията Еспиноза. И Хайме.

— Къде са сега тези снимки?

Ако не ги вземеше скоро, имаше вероятност някой друг да разкрие тази история.

— Ще бъдат изпратени до вашия офис с куриер петнадесет минути, след като затворим телефона.

И наистина стана така. За Холи това, което следваше, бе да организира широко отразяване на историята. Естествено, „Телеграф“ щеше да отпечата първи историята, но трябваше да се размисли също и за националния си имидж. И отново интервюта. Първите два пъти, когато се обади на Трей Галахър, секретарката му пробута номера, че има съвещание и че ще се обади, когато се върне. На третия път Холи отказа да танцува такава румба.

— Или да вдигне телефона, или ще се обади на конкурентите ви!

Клепачите на Бет потрепераха, когато започна да идва в съзнание. Една сестра се бе надвесила над нея, проверявайки стабилността на всички различни тубички и игли, които влизаха и излизаха вътре или вън от тялото ѝ. Апаратите, които отчитаха всичко — от дишането ѝ до движението на течностите в нея — издаваха различни звуци под зловещия акомпанимент на осцилиращите линии и разсейващите се точки, които танцуваха върху различните екрани. Това

бе интензивното отделение, където бе шоуто от звуци, светлини и електронни сигнали, напомнящи за сложността на функциониране на човешката анатомия и крехкостта на човешкото съществуване.

Сам Бейтс бе застанал до леглото на Бет и държеше ръката ѝ. Вклинен между един монитор, който показваше сърдечната ѝ дейност, и един респиратор, той нямаше място да седи или да се движи, но отказа да напусне мястото встрани от нея. Беше с нея в линейката, през седемте часа в хирургията и почти еднаквото време в интензивното. Дори когато Дан Конър бе влязъл вътре и бе настоял за лична среща с него, Сам отказа да напусне мястото си.

Този час с Дан трябваше да бъде съкрушителен. Разкъсваше се между мисълта да загуби Бет и вероятността да му отнемат значката — това изглеждаше като малка цена за греховете му. Когато Дан го попита за закъснението, Сам изглеждаше толкова разстроен, че сподели за болестта на Гейл. Вероятно би могъл да спре дотук — Дан го съжаляваше — но душата му имаше нужда от здраво пречистване, така че той призна за това, че си е помогнал с шестдесет хиляди долара от сметките на Лайънъл, които той бе открил за Бет и Аманда.

Не се опита да представи нещата от най-добрата им страна, защото не можеше. Да вземе пари от сметката бе срамно поради няколко причини. Не само че се бе облагодетелствал от поверителна информация, но и се бе възползвал от поверените му свидетели, и още по-лошо бе измамил хората, които най-много обичаше и които му се бяха доверили. На времето си бе мислил, че няма друг избор.

— Възнамерявам да върна всичко до последния цент — обеща той на Дан — чрез лични заеми и чрез връщане на таксите, които би получил като човек, на когото е поверено управлението на сметките.

Когато Дан попита: „Мислиш ли, че Лайънъл е знаел?“, Сам потрепери и сви рамене, които увиснаха под тежестта на вината му.

— Той ме попита дали не може да ми помогне с някой заем — иронията в гласа му бе унищожителна. — Казах му, че вече съм се погрижил за това.

— Ами Бет? Тя знае ли?

Сам бе поклатил глава тогава и сега, докато се взираше в бинтованото ѝ тяло, и се зачуди как щеше да се застави да им каже — на нея и на Макс — какво бе направил. И как щеше да им го обясни.

Сестрата го помоли да излезе от стаята, за да може да провери дали Бет е в състояние да диша самостоятелно. Ако можеше, лекарите щяха да изключат тръбите за дишане и да я отделят от респиратора. Неохотно, Сам се отдръпна във фоайето.

Сам в помещението, той седна на едно канапе. Не бе осъзнал колко е изморен, докато не седна. От часове бе на крака. Разхождаше се, стоеше до леглото на Бет, крачеше из коридорите, стоеше притихнал по време на операцията ѝ. Не можеше да си спомни друго, освен кафе от апарата, да е минавало през устата му. Телевизорът бе включен, а звукът — намален. На практика не се интересуваше от нищо извън сградата, така че когато се взираше в екрана, образите преминаваха в мъгла. Когато почувства, че му се придрема, той взе дистанционното, намери бутона за силата на говора и го усили, за да се предпази да не заспи дълбок сън.

Внезапно той чу името — Хайме Бастидо. Скокна веднага, напълно разбуден. От екрана говореше привлекателна млада жена, обявена като Холи Брендъл. Сам се сети за името: за Бет тя бе Обществен Враг Номер Едно. Бързо, той увеличи звука точно когато образът на Брендъл бе намален върху един разделен на две екран. Разпозна незабавно и мъжа отляво: изплъзващият се Хайме Бастидо. Мъжът отдясно според госпожица Брендъл също бе на Бастидо — нов и подобрен чрез хирургическа намеса.

Преди да може да каже или да направи нещо, трима негови колеги влязоха във фоайето. Единият от тях говореше по клетъчен телефон. Сам го чу да се обръща към другия край на линията като *шеф Конър*. Подаде телефона на Сам.

— Шефе — каза той, с очи вперени в екрана. — Гледаш ли?

— Да. Сам — потвърди Дан с тон, който изискваше цялото внимание на Сам.

— Да, сър.

— Не трябва да напускаш болницата.

— Разбирам, сър — съвсем определено не разбираше, но Дан Конър бе висшестоящ и Сам не бе в положение да поставя на съмнение неговите пълномощия. Дан се бе показал достатъчно милозлив, като само го вписа в един доклад, след това, което би направил, би трябвало с него да е свършено.

— Щайнмец пътува за Ню Йорк. Той изглежда има някакви взаимоотношения с Макс. Надявам се, че ще може да я запознае с нещата.

— Това ще бъде добре, сър — Сам се сви при мисълта да каже на безпомощната Бет, че нещо ужасно се е случило и с дъщеря ѝ.

— Как се казва този частен детектив, в когото ти каза, че е влюбена?

— Фаулър. Джейк Фаулър.

— А партньорът ѝ в криминалния отдел?

— Пийт Дойл.

— Проверил ли си ги?

— Задълбочено. Ще сътрудничат. Бих опитал също и с Ани Харт.

— Опитахме се. Не отговаря на телефона нито на работа, нито вкъщи. Изпращаме някой да я посети. Може би един личен разговор ще бъде по-продуктивен — Дан направи пауза. Той съжеляваше за резкия тон на разговора им и за временното му отстраняване. Сам му бе като син, но когато децата не се подчиняваха, трябваше да се учат на дисциплина. — Погрижи се за Бет — приключи той. — Ние ще се погрижим за Макс.

Сам разписа документа за напускане, но знаеше, точно както и Дан и всеки един от Службата, че докато някой не се погрижеше за Бастидо, Бет и Макс оставаха мишени.

Джейк се бе облегнал на бара и пиеше кафето си. Докато мозъкът му копнееше за успокояващите свойства на уискито, главата и тялото му бяха по-убедителни в полза на кафето. Чакаше Пийт, който бе предал събраните от него улики в лабораторията и обеща да не си тръгне, докато не получи отговор.

През целия ден Джейк се опитваше да се обади на Макс и все неуспешно. Всеки път, когато си помисляше как си бе тръгнал от нея, сърцето го заболяваше. Реалистично, той прие факта, че би могъл или трябваше да знае коя наистина е тя. Но сега, след като смяташе, че знае, толкова много неща си дойдоха на мястото.

Обаждането от министерството на правосъдието тялото на Лайънъл да не бъде премествано. „Програмата за защита на свидетелите“ бе под егидата на Министерството на правосъдието.

Може би Макс бе отправила молбата. Или майка ѝ. Може би са търсели начин да го погребат по начин, по който те са искали, като са се противопоставили на болезнената шетня на хора, подобни на Памела Беърд.

Всичките спираловидни резервации в различни хотели около града, неизползваните стаи, ресторантите извън града, изглеждащите глупаво планове за пътувания, Медисън, щата Уисконсин. Те всички бяха това, което тя бе казала — *прикритие*.

Що се отнася до бележката, намерена в кошчето за смет на Лайънъл, Джейк си мислеше, че е разгадал и това. Бет вероятно бе майката на Макс. Ако Лайънъл е трябвало да попита как да ѝ изпрати цветя, предположението на Джейк бе, че Бейтс бе човекът от Службата, който служеше за връзка между страните.

Ани Харт. Тя бе друго парче от мозайката, което най-накрая пасна. Докладът на ФБР, който лежеше на бюрото на Лайънъл, бе проследил живота на семейството ѝ в същата община, където живееха Синтия и Ерика Беърд. Двете с Макс вероятно бяха приятелки от училище. Знаеше ли това Макс преди доклада на ФБР? Знаеше ли го сега?

После бе тази сдържаност в службата ѝ. Тя държеше всички, включително и Пийт на една ръка разстояние. Джейк дори бе дочул някои приказки зад гърба ѝ, че тя постоянно отказва на колегите си излизания след работно време и приятни събирания и не позволява на никого да научи нищо за личния ѝ живот.

Също и отсъствието на снимки в апартамента ѝ. Тя бе фотограф в края на краищата! Човек би очаквал тонове албуми и оградени в рамка спомени. И все пак нямаше никакви. Дори когато тя заснемаше снимки, отказваше да се появява на тях. Или ако го правеше — помисли си той, като си спомни нейната изложба в галерията — бе солидно преобразена. Всичко придоби смисъл, когато разбра, че тя е жена, която *се крие*, жена, чийто живот зависи от това да не позволи на никого да види твърде много или да се доближи твърде близко. Една жена, чиито най-добри фотографии — „Безрадостните образи“ — бяха най-смуцаващите, защото бяха най-личните.

Той затвори очи и продължи да ги стиска, като напразно се опитваше да блокира физическата болка, която го нападаше, когато и да си помислеше за нея, и колко много ѝ бе струвало да го пусне у тях

и в своето сърце. Не можеше да си представи ада, през който бе минала, преди да се покаже на вратата му онази нощ. Да, тя искаше да му каже за Арчи — нещо, с което той все още не бе привършил изцяло. Но повече от това явно бе желала да му разкаже всичко за взаимоотношенията си с Лайънъл и ако нервността ѝ и мизерният ѝ вид бяха някакъв индикатор, да го помоли за помощ. Би могла също да обясни какво е правила, промъквайки се в библиотеката на Лайънъл — ако ѝ бе дал шанс.

— Не е била тя.

Главата на Джейк се стрелна към посоката, откъдето дойде гласът на Пийт. Дойл дотътри тялото си до бара и изръмжа за едно уиски. Беше скапан.

— Лабораторните тестове говорят за животно, вероятно куче. В действителност въобще не ми пука. Доколкото кръвта в тази вана не е била човешка.

Той изля уискито в гърлото си, а очите му се насълзиха от опарването. Потуши пожара с малко вода и се обърна към Джейк.

— Не е била Макс и това е всичко, за което ме е грижа.

Джейк кимна. Едва можа да произнесе думите.

— Мен също.

— И така, къде е сега?

— Бих искал да знам.

За не знам си кой път през деня Джейк си поигра с идеята да каже на Пийт онова, което подозираше.

Не защото считаше Дойл за подмолен тип или за нещо друго, освен това, за което се представяше, и със сигурност не защото се съмняваше в привързаността на Пийт към партньора си и в неговата лоялност, но вътрешният глас на Джейк го предупреди да уважава решението на Макс. Ако тя бе искала Пийт да узнае, щеше да го въведе в тайните си. Джейк не можеше да бъде сигурен, че тя щеше да му разкаже нещо, ако Лайънъл не бе умрял и ако не се бе почувствала заплашена по някакъв начин. Може би когато узнаеше откъде идва заплахата, той щеше да се почувства свободен да...

— Включи това! — Пийт смушка Джейк отстрани и посочи към телевизора, който висеше в ъгъла над бара. — Това е онази мадама Брендъл.

Двамата наблюдаваха в съсредоточено мълчание, докато Холи излагаше историята за залавянето на братята Еспиноза. Едва бе свършила, когато Трей Галахър представи колегата си от Лос Анджелис, който очерта връзката между бандата „Бяла смърт“ и картела Еспиноза.

Фамилията Еспиноза бе най-големият износител на наркотика убиец, *пропаин*. Те го приготвяха извън Хуарес и няколко други места, пръснати из цяло Мексико, като използваха армия от мулета, за да пренасят наркотици през границата в Тексас и Калифорния. Бандата „Бяла смърт“ разпространяваше *пропаина* в Лос Анджелис, а техните сподвижници правеха същото в Ню Йорк. Репортерът съобщи, в опит да извлече максимални печалби, картелът Еспиноза снабдявал също и мощната фамилия Савиано, която пласирала дрогата в Ню Йорк, Чикаго и Бостън.

Галахър се опита да се впише в тази история, като показва списък с гангстерски убийства, за които се смяташе, че са част от битката за правата на разпространение, но Холи го възпря, като съобщи, че арестите на Еспиноза не се дължат на техните набедени сделки с наркотици.

— Те са били арестувани и обвинени в убийството на известен специалист по пластична хирургия от Акапулко — доктор Хорхе Велес.

Трей, като отстъпи водачеството, зададе очевидния въпрос:

— Защо група наркотрафиканти биха убили един хирург?

— За да му отмъстят за това, че е съдействал за бягството на един мъж, който е предал техния брат, Емилио, и когото те подозират, че е планирал да се пребори за контрола в техния картел — Хайме Бастидо. В случай че това име звучи познато, така и трябва. Хайме Бастидо бе скандално известният перач на мръсни пари, изпратен в затвора след свидетелстване от страна на Синтия Стантън Беърд.

Джейк си поръча уиски. Пийт се обади за кафе.

— Според моя източник Бастидо се е подложил на голяма пластична операция, така че да може да влезе отново в САЩ и да се разхожда свободно из нашите градове. Неговите точни планове са известни, но на няколко пъти той е бил чуван да казва, че има да разчиства сметки. Тези снимки могат да ви помогнат да изравните игралното поле.

— Това е мъжът, който накара Макс да изтръпне от ужас извън съда — изсъска Пийт, като посочи втората снимка на Бастидо. — Забеляза го да си шушукат с Малкия Рей Савиано и това я изкара от равновесие.

Джейк разучаваше снимката на Хайме Бастидо, като запомняше всяка характерна черта на ново моделираното му лице, просто за всеки случай, но описанието на Пийт относно поведението на Макс го разтревожи. Майката на Макс бе вкарала Бастидо и няколко от помощниците на Големия Рей Савиано в затвора, но това не би трябвало да я изкара от равновесие. Тя бе твърде въздържана за такива неща. Освен ако вярваше, че единият, или двамата, я е познал. *Фотоапаратът в чекмеджето на Лайънъл*. Вероятно там е имало лента, която да показва как в момента изглежда тя, вероятно и майка ѝ. *Нищо чудно, че тя изглеждаше така вкаменена*. Нейното прикритие е било разрушено.

— Бастидо би могъл да бъде този, който е обърнал всичко с краката нагоре в апартамента на Макс — вметна Пийт.

— Не мисля така — Джейк поклати глава. — Какво е търсел?

— Какво ще кажеш за Макс?

— Не. Който и да е разпердушинил апартамента на Макс, е знаел, че тя не е там. Дошъл е да търси нещо и като не го е намерил, е оставил онова куче като предупреждение.

— Говорим за някой извратен! — Пийт изгълта кафето си, после погледна часовника си. — Мамка му! Трябва да се връщам на работа. Карам на две смени, така че не искам някой да ми дърпа ушите, ако си пропусна смяната тази сутрин.

— Май не спиш много, приятелю.

— Няма да ми бъде за първи път — той се изправи и тупна Джейк по гърба. — Слушай. Обади ми се, ако чуеш нещо. Аз ще направя същото.

Джейк обеща, че ще го стори, но гласът му съдържаше малко надежда.

— Хей, Фаулър — изведнъж подвижна Пийт, като се ухили през рамото му. — Не знам дали това прави нещата по-лесни, но тя наистина е хлътнала по теб.

Джейк се усмихна и големият мъж си тръгна, но това, че Пийт потвърди чувствата на Макс към него, само го накара да се почувства

по-зле, като знаеше, че тя е там някъде, сама, и мислеше, че той не я обича, бягаща и криеща се от един господ знае какво. Хвърли няколко монети на бара и излезе навън в нощта. Не бе сигурен къде отива, но просто не можеше да седи там и да не прави нищо. Трябваше да намери Макс. И ако информацията на Холи бе вярна, трябваше да я намери бързо.

Аманда седеше в библиотеката вече часове, усамотена в хранилището в мазата, в търсене на безброй микрофишове за всичко, свързано с „Операция ден за изпиране“. Не за първи път четеше тези документи. Като студентка се бе възползвала от университетската библиотека и бе прегледала полицейски доклади, анализи на експерти, както и много от същите статии във вестниците, които преглеждаше и в момента. Откакто за първи път погледна снимките, които бе направила в къщата на Лайънъл, нещо се показваше на ръба на съзнанието ѝ, давайки ѝ усещането, че бе виждала всичко това преди.

Това именно чувство на нещо вече видяно я накара да се уедини в библиотеката днес. Веднъж завинаги възнамеряваше да разбере какво я бе убедило, че се е натъкнала на *убийство*, а не на самоубийство.

Като нямаше успех с описа на новините, тя се върна към картотеката, избирайки да атакува темата от друг ъгъл. Дюзини книги бяха написани за „Операция ден за изпиране“ и други подобни инициативи. Няколко се съсредоточаваха върху прането на пари, като проследяваха методите, използвани в това разследване, с методите, които понастоящем се практикуваха. Няколко други преиначаваха материала, така че да могат да се възползват от хипнотизирането на обществото от организираната престъпност. Двама от прокурорите, водили делата — единият в Маями, а другият в Ню Йорк — бяха изложили своите версии за това как са били проведени процесите, как са били представени доказателствата и доколко ефективно бе съдебното преследване и как се бе отразило всичко това на обществото като цяло.

Някой ден — мислеше си Аманда — когато имам година или две, ще прочета тези работи. Точно сега обаче имаше нужда от нещо по-малко педантично, нещо по-специфично. Като се насили да се

отдръпне за момент и да помисли, ѝ просветна, че купчината материали в университета бе свързана с полицейските процедури. Ако някоя незначителна частичка информация бе настанена в някоя цепнатина на мозъка ѝ, единственият начин да я открие, е като стесни областта и след това да се надникне отново чисто.

Бързо, почти трескаво, тя започна да прави справка за „Операция ден за изпиране“, като прелистваше през всяка възможна категория от гангстер до цикъл на изплакване и до отряд със специално назначение. Внезапно тя попадна на заглавие на книга с комплект от снимки, направени по време на процеса.

Ето! Тя буквално изкрещя от задоволство. Ето къде лежеше отговорът. Можеше да го почувства. Препусна нагоре по стълбите, нетърпелива да хване в ръце книгата, преди да затвори библиотеката. Когато я намери, побърза обратно към уединението на малкото помещение. Като си даде един миг, за да може да си поеме въздух и да се отърве от обременителните емоционални блокади, тя постави книгата върху бюрото и обърна задната корица, където бе картончето с данните за заемането на книгата. Като фотограф по съдебна медицина тя прие за естествено любопитството колко често една такава книга бе изнасяна от библиотеката. Не много често, бе отговорът: осемдесет и шеста, осемдесет и девета, деветдесет и трета, деветдесет и пета и април, тази година. Тя намери това за нещо повече от малка интрига.

Като обърна книгата с лицевата страна нагоре, тя започна своето пътешествие. Разгръщаше всяка страница бавно, като разглеждаше фотографиите внимателно и чакаше вътрешният ѝ часовник да се обади. Тази, която търсеше, бе към края, но когато я намери, сърцето ѝ спря. Това бе снимка от фотограф по съдебна медицина на Дъглас Уелч, една от няколкото, направени на мястото на самоубийството му. Той седеше на стол зад някакво бюро, а ръката му държеше пистолет, който висеше от едната му страна. Другата му ръка бе върху бюрото, близо до един вестник. Сърцето на Аманда тръгна от подобна на кома неподвижност до тупкане толкова бързо, че ѝ се стори, че ще изскочи от гръдния ѝ кош. Показалецът му сочеше към една снимка на самия него под заглавието: „ВИНОВЕН!“

Но това не бе най-лошото. Връзката на Дъглас Уелч бе втъкната прилежно, почти натрапчиво, в ризата му между второто и третото копче.

Тя постави глава върху книгата и потупа с ръка по бюрото, като ридаеше и ругаеше онзи, който бе направил това с баща ѝ. Почти изразходена, тя вдигна глава и погледна отново снимката. Още отначало подозираше, че точно този начин бе отвратително дразнещ, сякаш потайно, стенографски бе предназначен да отправи едно съобщение, но сега вече знаеше със сигурност: *Смъртта на Лайънъл бе нечие отмъщение*. Но чие? На някой, който бе носил злобата в продължение на дълги години. На някой, който бе успял да си осигури взаимоотношения с Лайънъл, които му позволяваха да има достъп до библиотеката му. На някой, когото Лайънъл наричаше *приятел*. Или *колега*. Като се надпреварваше с времето, тя се върна обратно при микрофиша и потърси некролога на Дъглас Уелч. Имаше нужда от имена, членове на семейства, брат, чичо, племенник. Някой, който би могъл да обвини Лайънъл за смъртта на Уелч. Когато той се появи на екрана, дъхът ѝ секна. Тя притвори очи, като се надяваше, че когато ги отвори, това, което видя първоначално, ще се окаже погрешно. Но не, ето го: Уелч, Дъглас... надживян от жена си, Ема Грейсън Уелч, и нейния син, *Тайлър*.

Тайлър Грейсън!

Тя се изви обратно към една вестникарска статия, която се бе появила в същия този ден, като описваше в подробности трагичния край на историята на дребния чиновник, който бе откраднал ценни книжа, за да плати дълговете си от хазарта на бандитите. Надолу един параграф. Още един. Ето... тялото е било намерено от сина на Уелч — тийнейджъра Тайлър.

Внезапно помещението се оказа твърде малко. Не достигаше въздух. Не можеше да диша. Тя се измъкна от ограниченото пространство, задържа се до стената и пое няколко дълбоки глътки въздух. *Кислород*. Ето от какво имаше нужда. Беше стояла тук в тази дупка в стената твърде дълго. Мозъкът ѝ и правеше номера. *Тайлър!* Не беше възможно. Тайлър не можеше да...

— Не! — прошепна тя, неспособна да спре тялото си от тресене или да събере мозъка си около това, което изглеждаше очевидно и убедително. Не! — отказа да го повярва.

Като остави всичко върху бюрото, тя изтича, отчаяна да избегне една истина, която бе твърде ужасна, твърде противна, за да бъде разбрана. Беше правила любов с този човек. Беше ѝ казал, че се

влюбва в нея. Не би убил баща ѝ. Онзи Тайлър Грейсън, когото тя познаваше, не би могъл да убие никого. *Но неговият баща се бе самоубил. Убиецът на Лайънъл бе дублирал сцената на самоубийството на Дъглас Уелч.* Тя се втурна навън от библиотеката, взе едно такси и се отправи към апартамента на Джимбо. Имаше нужда да бъде сама. Да сортира всичко това. Да мисли.

По време на целия път в посока на покрайнините умът ѝ препускаше между мъглявата възможност и абсолютното отрицание, между един спомен, който потвърждаваше невероятната възможност Тайлър да е свързан със смъртта на Лайънъл, и друга, която отхвърляше и най-отдалечения шанс той да е въввлечен. До времето докато отвори вратата на малкото студио, тялото ѝ конвулсираше, сякаш бе обзето от треска. С треперещи ръце тя включи светлината, залости вратата, подпхна един стол под ръкохватката, освободи пистолета от кобура му и буквално проведе разследване на стаята. Внимателно провери банята и всички шкафове. Уверена, че никой не я следи, тя прибра пистолета си в кобура и си позволи да се строполи върху леглото.

На масата пред нея имаше букет цветя с бележка от Ани.

„Просто си спомни, че ние се намерихме.“

Аманда се усмихна, а емоциите ѝ се разляха върху бузите ѝ. Когато бяха деца, двете с Ани играха в една училищна пиеса. Облечени като скитници, те изпяха една песен, която се превърна в техен личен химн, една песен за приятелството между *две изгубени души*. Като единствени деца — едното осиновено, другото — на разведени родители — ето как най-често се чувстваха. Аманда се чувстваше така и сега — изгубена и сама, като изключим Ани. Тя избърса очите си. Усмивката бе изчезнала.

С горчивина взе в ръка една роза, като си спомни, че Тайлър ѝ бе изпратил цветя. Те бяха там, когато Лайънъл дойде на вечеря. Тайлър дойде да я види след предполагаемото самоубийство на Лайънъл. Той бе толкова потресен онази сутрин, толкова обезпокоен от новината. Беше ли неговата угриженост искрена, или бе невероятно добра актьорска игра? Не би ли могло неговото странно държание просто да

бъде приписано на естественото притеснение от свързването на едно убийство с друго? Да намери баща си вероятно е било травмиращо за него, тя можеше да го разбере. Това вероятно бе един кошмар, който никога не се разсейва и никога не изчезва напълно.

Но тялото на Лайънъл бе поставено в същата поза, както това на Дъглас Уелч. Връзката му бе подпъхната в ризата а ла Уелч. И Тайлър бе посетил Лайънъл в къщата му. Същият ден. Само часове преди неговата смърт.

Последния път, когато вечеряха заедно, той бе признал, че двамата с Лайънъл са си разменили някои думи. Но не бе казал за какво. В други случаи Тайлър се оплакваше, че Лайънъл бе отказвал да отговаря, пред когото и да е, че е избегнал наказанието и критиката, докато другите страдали заради греховете му. Неведнъж бе казвал, че Лайънъл трябва да поеме отговорността за това, което е направил. Уелч бе признал за кражбата. Беше ли го Тайлър яд, че Лайънъл не се е застъпил за Уелч, за да го защити по някакъв начин? Беше ли решил Тайлър да отсъди според своето собствено разбиране за справедливост?

Дори и да го беше направил — и тя все още не можеше да заяви, че това е недвусмислен факт — как бе успял да накара Лайънъл да пъхне пистолет в устата си и да натисне спусъка?

Джейк пътуваше към центъра на града, когато клетъчният му телефон извънтя. Преди надеждите му да ескалират, гласът на Дойл ги разби.

— Попаднахме на нещо, за което мисля, че трябва да знаеш — от страничните шумове Джейк предположи, че Пийт се обаждат от монетен апарат. — Бандитска екзекуция. Мъж. Два куршума в тила. Ръцете и краката вързани. Гърлото разрязано. Трупът е влачен по Ийст Ривър, изхвърлен до Парк авеню бридж. Първоначалната идентификация посочва вкочанения като Хайме Бастидо.

Джейк подсвирна от учудване.

— Откога лежи там?

— Не мисля, че е станал да види физиономията си по националната телевизия, ако това имаш предвид.

— Бил ли е наоколо за последното шоу? — Джейк мразеше да си играе на игри с думи, но беше лесно някой да те подслушва по клетъчните телефони. Ако двамата с Пийт имаха трети човек, който е включен в линията, не искаше да се разприказва за всичко.

— Мисля, че по това време е бил зает с друго.

— Не знам дали това е добра, или лоша новина.

— Като говорим за новини...

— Нищо.

— Ще поддържаме връзка. Довери ми се...

— Да. Ти също.

Честно казано, тъкмо в този момент Джейк не можеше да се опира на никого. Беше преброял целия град в търсене на Макс. Мина с кола покрай къщата на Лайънъл, провери в апартамента на Макс и най-накрая, като си спомни процеса срещу делото на Лупе Васкес, посети „Прекършеното крило“.

Трябваше дълго да убеждава да бъде свързан със Сибил Уайтхол дори само да го изслуша, да не говорим за това да му каже каквото и да е за Аманда. Най-накрая силата на убеждението на Джейк и страхът за безопасността на приятелката му сломиха нейната необщителност. Тя каза на Джейк как е реагирала Аманда на историята по „Нюз Лайн“, но не можеше да му каже къде е в момента.

След като изчерпа всички алтернативи, той реши да се срещне с един човек, за когото бе сигурен, че ще има някаква представа как може да намери Макс.

Плати на таксито, слезе на кръстовището на Уест Хюстън и Бродуей и повървя пет или шест пресечки до сградата, в която живееше Ани Харт. Тя не отговаряше на телефона, но Джейк имаше чувството, че си е вкъщи. По един или друг начин тя щеше да разговаря с него.

Позвъни. Тя не отговори, но не му пукаше, възнамеряваше да виси на онзи звънец, докато или я подлуди, или я направи отстъпчива.

— Какво! — беше мъжки глас, силен и раздразнен.

— Трябва да се видя с Ани — отговори Джейк, като се зачуди дали говореше на приятел, или на враг.

— Заети сме. Знаеш ли какво имам предвид?

— Аха, добре, не сте ли късметлия? И все пак трябва да видя Ани. Кажете й, че става въпрос за отдавна изгубен приятел от

детинството.

Бравата изщрака и вратата се отвори. Джейк влезе в асансьора и се изкачи до третия етаж. Когато вратите на асансьора се отвориха, беше извадил оръжието си. Приятелят на Ани бе огромен, но невъоръжен.

— Джейк Фаулър — представи се бързо, като пхна пистолета си в кобура, докато го изричаше.

— Добре, Джимбо, познавам го — тя отстъпи неохотно.

Джимбо си помисли, преди да позволи на Джейк да влезе вътре.

— Какво искаш?

Тонът на Ани бе неочаквано рязък. Макс вероятно ѝ бе разказала за ужасното му поведение миналата вечер, което, погледнато откъм добрата му страна, потвърждаваше неговата увереност, че се бяха виждали напоследък. Внезапно той погледна към Джимбо. Някой бе изнесъл онова нещастно куче от апартамента на Макс. Този мъж би могъл да тегли надолу по стъпалата и цял кон, без да се изпоти.

— Трябва да намеря Макс — каза той, като реши честно, че това е най-добрата политика.

— Мислех, че каза, че имаш новини за нея.

— Излъгах — толкова за честността. — Но ти звънях цял ден. Предположих, че единственият начин да пожелаеш да ме видиш, е, ако кажа, че знам нещо.

Ръцете ѝ бяха скръстени отпред, а кракът ѝ бе готов за военен марш. Ако погледите можеха да убиват, той щеше да бъде вече в ковчег, с букет от лилии на гърдите.

— Добре — кимна той, като отново даде възможност за честност, подправена този път със смирение. — Предполагам, че си чула за миналата вечер. Признавам, че не бях точно Господин Добрият Мъж. Не се гордея с държанието си, но това, че съм магаре, не означава, че не я обичам. А аз *наистина* я обичам!

Ани изсумтя недоверчиво. За негов късмет Джимбо стоеше облегнат на една стена — далеч, но бдителен, ако Джейк направи нещо, което не трябва.

— Тя ми каза нещо, което аз не исках да чуя — направи пауза, като се зачуди дали спокойствието, което чувстваше отвътре, е признаване на поражение или прекратяване на пренията. — Толкова се ядосах, че не чувах какво искаше да ми каже.

Потрепването с крак на Ани се забави. Наблюдаваше го предпазливо.

— Сложно е и бих искал да обясня какво се случи, но няма време. Макс е в беда. Ако мога да я намеря, ще мога да ѝ помогна.

— Ще ѝ помогнеш да направи какво? — стойката на Ани се бе смекчила, но слабо.

— Виж — намеси се Джейк безцеремонно, — вие и двамата знаете какво се е случило в апартамента ѝ.

Ани се опита да го прикрие, но дъхът ѝ заседна в гърлото ѝ.

— Вие сте били там — настоя Джейк. — Домоуправителят каза, че двама водопроводчици са били в апартамента ѝ — той ѝ даде време да смели информацията. — А и е имало проблеми с ваната.

Джимбо се придвижи от стената, готов, желаещ и способен да смачка Джейк като орех.

— Мисля, че вие сте изнесъл един нежелан посетител от апартамента на Макс — продължи той, като насочи пръст към забележимо нервния Джимбо. Момчето се бе притеснило и Джейк го знаеше. — Това наистина е кавалерско от ваша страна, заради Макс, но полицията може да го разгледа като опит за укриване на веществени доказателства.

Той се обърна към Ани, като остави Джимбо да се свари от горещина.

— Имам непотвърден доклад, че Хайме Бастидо е мъртъв.

Ани ахна:

— Сериозно?

— Смъртта е винаги сериозна, Ани.

— Ние току-що гледахме съобщение по новините... — понечи да каже Джимбо.

— Което сега е неподходящо. Между другото, без да се обиждате, но нямате ли друго име, освен Джимбо? Не съм привърженик на прякорите.

— Не казвай никакво... — опита се да го възпре момичето.

— Бофор.

Протестът на Ани бе твърде закъснял. Джейк получи онова, което искаше.

— Успокой се — обърна се към Ани. — Няма да предам Джим или теб, в полицията — очите на Ани се разшириха. Никога дори не се

беше замисляла върху това. — Но ти знаеш къде е Макс и предполагам, че ще ми кажеш.

— Няма.

— Сигурна си!

— Да.

Трети удар. Той извади един бележник, надраска номера на клетъчния си телефон и го подаде на една явно предизвикателна Ани Харт.

— Просто в случай, че тази временна амнезия избледнее.

— Радвам се, че те видях — процеди тя, като отвори вратите към асансьора. — Не идвай отново.

Пазачът се приближи до килията на Големия Рей.

— Имаш обаждане.

Рей погледна часовника си. Да му позволят да излезе от килията си по това време на нощта, означаваше, че някой е умрял или е арестуван. Оказа се, че и двете.

Обаждането бе от Дан Крочети — адвокатът на фамилията Фабиано: Малкия Рей бил арестуван за изнудване, и в допълнение, за убийството на Хайме Бастидо. Била му отказана връзка, но Крочети очакваше да го освободят след ден или два. Обвинението за изнудване бе неопределено и можеше да бъде оспорено. Обвинението за съучастничество в престъпление бе по-тежко. Имаше свидетел на място.

— Братята Еспиноза са се справили с Бастидо — каза Крочети. — И ни ограничиха, като извиха ръката на едно от момчетата на Рей, а той е поддал.

Крочети докладва също, че ФБР е заловило един тефтер, съдържащ имената на приятелите на фамилията — онези, които се бяха облагодетелствали от щедростта на фамилията в едно или друго време. И можеха да бъдат зависими до връщането на услугата.

— Това може да създаде проблем — предупреди Савиано.

— Нямаше да бъде така, ако човек си гледа работата.

Крочети настръхна. Много добре познаваше професионалната си характеристика, но пословичната глупост на Малкия Рей Савиано и

неописуемата му арогантност правеха трудна защитата на него и сподвижниците му.

— Ще пледираме за невиновност и уредихме да бъде пуснат под гаранция вдругиден — от Крочети зависеше дали да остави по-младия Савиано да отмаря в затвора. — Когато ти се обади — а той ще се обади — бих оценил една твоя дума в моя подкрепа, Рей. Тази история с Бастидо може да се окаже доста сложна.

— Не ме послуша — промърмори Големия Рей, като затръшна телефона, а лицето му бе мораво от гняв. — Казах му да си пази гърба, но не ме послуша.

Крочети бе оставен да се чуди кой не го бе послушал — Малкия Рей или Хайме Бастидо.

Джейк излезе от сградата на Ани и се отправи към първата телефонна будка, която може да намери. Беше късно, но не можеше да си позволи добро поведение. Набра домашния номер на познатата си от телефонната компания и се помоли да си е вкъщи.

— Здравсти — каза той и се втурна да се извинява, в случай че я бе събудил или прекъснал нещо важно. Тя каза, че е гледала някакъв стар филм. Не бил кой знае какво. — Имам нужда от телефонния номер и адреса на Джим Бофор. Едно, две, три. Това е спешен случай, скъпа.

— Добре. Но си ми длъжник, Джейк.

— Нямам нищо против. Нищо не харесвам повече от това да си изплащам дълговете към красиви жени.

— Лъжец!

Тя трябваше да се обади на неин колега от телефонната компания. Той ѝ даде номера на телефона от будката и каза, че ще чака. Това бяха най-дългите десет минути в живота му. Когато окачи слушалката, изтича до ъгъла, за да вземе едно такси.

Той бе човек изпълняващ мисия и затова въобще не забеляза мъжа, който бе паркирал колата пред апартамента на Ани. Или колата, която го последва до апартамента на Джимбо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Аманда си взе душ, изми косата си, сложи един костюм, който Ани, бе донесла, и си приготви купичка макарони. Не беше гладна, но енергията ѝ бе изцедена и имаше нужда да се подкрепи. Два пъти се обажда в Калифорния, за да се осведоми за състоянието на Бет. Първия път, когато се обади, я свързаха с една медицинска сестра от отделението. Бет се считаше все още за пациент в критично състояние, но отиваше към подобрене. Когато Аманда се обади за втори път, на линията дойде Чичо Сам.

— Тя ще се оправи, но е травмирана — каза ѝ. — И двамата сме много разтревожени. Дан ми каза, че си отказала да оставиш на Службата да те защитава.

— Не ми говори за защита, Сам.

— Аз бях там, Аманда. Тръгнах веднага, щом ме уведоми за ситуацията, но самолетът бе кацнал по-рано — имаше много неща, за които можеше да го обвинява и това не бе време за порицания, но някои истини оставаха. — Тя никога не трябваше да отива в Ню Йорк. И двете го знаехте.

Отговори му с каменно мълчание.

— Къде си?

— По-добре да не казвам.

Искаше му се да я притисне, но тя бе на клетъчен телефон, който бе несигурен.

— Била ли си някъде близо до телевизор?

— Не.

Той ѝ разказа за появяването на Холи Брендъл по „Нюз Лайн“ и снимките на Бастидо.

— Трябва да вземеш допълнителни мерки, Аманда. Като види промененото си лице по новините, това може да го паникьоса.

Тогава ще се изравним, помисли си тя.

— Карл Щайнмец лети за Ню Йорк. Всъщност той вече вероятно е там. Моля те, обади му се — разтърка очи, но не умората ги бе

навлажнила. Беше мисълта, че бе изоставил и Бет, и Аманда. — Знам, че си мислиш, че не можеш да ми имаш доверие, но, моля те, не постъпвай глупаво. Нека Карл ти помогне. Нека някой да ти помогне, Макс. От уважение към майка ти.

Аманда затвори телефона. Няколко минути по-късно тя го взе отново от уважение към баща си. Не знаеше дали Пийт бе на смяна или почиваше, но реши да рискува. Когато чу гласа му, бе залята от вълнение.

— Имам нужда да направя нещо за мен — поде тя забързано, като се опита така да превъзмогне бучката в гърлото ѝ.

— Първо ти направи нещо за мен — прекъсна я той, като сниши гласа си до ръмжение. — Каж ми къде си, по дяволите!

— Не мога да го направя — очакваше от него да протестира, но чу наблизо други гласове. Нямаше да я отблъсне. Харесваше го заради това. — Добре. Какво става?

Тя преглътна трудно. Никога не се доверяваше лесно. Напоследък ставаше все по-трудно и по-трудно. Но нуждата бе майка на изключенията.

— Искам да се обадиш на следователя.

— И?

— Да го накараш да провери за белези от инжекция в черепа на Лайънъл Беърд или на тила му. Също така накарай го да направи и съответните анализи.

— Какво търсиш?

— Нервно-мускулно блокиращо вещество.

Под душа тя дойде до заключението, че единственият начин пистолетът на Лайънъл да попадне в устата му бе някой да го е упоил, така че да не може да оказва съпротива. Кураре, саксинихлонин или някакво друго вещество, използвано да обездвижи мускулите за хирургическа намеса, бяха далечна възможност. Те щяха да направят нещо повече от това да го упоят. Щяха да го парализират.

— Не бих те накарала да го правиш, ако не беше важно, Пийт.

— Знам — последва дълъг момент на тишина, докато Пийт се опитваше да разбере защо тя изведнъж се интересува от трупа на Лайънъл Беърд. — Между другото, Фаулър и аз се сприятелихме онзи ден.

— Наистина ли?

— Аха. Отидохме да посетим една приятелка. Въпреки че вероятно трябваше първо да ѝ позвъним.

— И защо?

— Защото апартаментът ѝ бе страшна каша. Разхвърляни дрехи навсякъде. Висящи неща от чекмеджетата. Един наистина гаден пръстен около ваната — той притисна слушалката до ухото си и я зачака да каже нещо.

— Направи това обаждане за мен, моля те — не можеше да говори, без да подсмърча.

— Как ще те намеря?

— Аз ще ти се обадя пак — тъкмо се канеше да затвори, когато той отново сниши гласа си.

— Джейк не е на себе си, малката. Обиколил е целия град да те търси. Наистина е много разстроен.

— Нима всички не сме разстроени? — отрязва го тя и прекъсна разговора.

Звънът на телефона изненада Джейк. Той измъкна електронното чудо от джоба си, отвори го и го сложи на ухото си.

— Фаулър.

— Дойл.

— Нещо? — Джейк се облегна назад и притисна слушалката, като се стегна срещу потенциално лоши новини.

Пийт преразказва разговора си с Аманда, явно озадачен от молбата ѝ. Джейк отново бе изкушен да го осветли по въпроса, но дори и да искаше, сега не бе времето, а и това такси не бе мястото.

— Недей да се обаждаш ти — каза той, като прецени, че, отправена от Пийт, молбата можеше да повдигне неудобни въпроси. — Ще се свържа с Грийн да го натоваря с тази работа — и без това трябваше да осведоми Кейлеб. — Какво е настроението ѝ?

— Гадно.

Джейк се усмихна. Не бе изненадан от това.

— Радвам се, че се е свързала с теб, Дойл.

— Точица на екрана. Свързва се, а после по никое време се измъква. Наистина има сериозен проблем.

Това е защото хора като мен продължават да я предават — помисли си Джейк, когато стигна до Осемдесет и шеста улица. Преди да влезе в сградата на Джимбо, той се обади на Грийн. После вдигна един от съдружниците си от леглото.

— Имам нужда от всичко, което можеш да намериш за Хайме Бастидо и „Операция ден за изпиране“. И първите неща ги искам сутринта.

След като свърши с това, той се вмъкна в сградата, подготвен да разкаже някоя измислена история, която да му позволи да се промъкне горе до апартамента. Нямахше нужда да се тревожи. Нямахше портиер, само един изморен чистач на асансьора, който едва чакаше да му свърши смяната. Леко изразено съчувствие към мъжа и Джейк бе откаран до осмия етаж.

— Този. Краят на коридора, вляво.

Джейк остави една банкнота от пет долара в ръката на мъжа и му махна за лека нощ. Щеше да бъде хубаво, ако Макс се окажеше също толкова любезна, но се съмняваше. Вместо да легне върху звънеца, той почука лекичко. Когато не чу никакъв отговор, почука отново, този път малко по-силно.

— Аз съм, Джейк — каза той достатъчно силно, за да го чуе тя, и не толкова силно, за да привлече публика. — Знам, че си тук. Хайде — той похлопа с кокалчетата на ръцете си по металната врата. — Тук съм, за да ти предам моето важно, сърцераздирателно, дадено на колене, самообвинително извинение. Единственият начин да видиш това рядко и случващо се веднъж в живота явление е като ме пуснеш да вляза.

Той чу как тя отключва ключалките, четири на брой. Браво на Джимбо! Той бе огромен, но не и безразсъден. Когато му отвори вратата, стомахът му се сви. Бледа, напрегната, изключително предпазлива, тя държеше оръжие срещу него, докато той влизаше вътре. След като провери коридора, тя затвори вратата и заключи. Помисли си за минута, докато сложи пистолета си в кобура. Толкова бе наранена.

— Какво искаш? — беше му дала половин квадратен метър място, не повече.

— Да се извиня, че съм такава мижитурка. Въобще не трябваше да изфучавам навън по този начин. Просто...

— Извинението е прието. Сега, моля те, върви си — очите ѝ бяха като черен лед, студени и тъмни.

— Не мога да го направя. Виждаш ли, дали искаш или не, но оказва се, че съм влюбен в теб — той се ухили и разпери ръце, сякаш искаше да каже *ето, научи го*. — И — продължи той, незасегнат от нейния отказ да отстъпи дори на сантиметър — нямам намерение да оставя нещо да ти се случи.

— Нищо няма да ми се случи, но ти благодаря за загрижеността.

— Бррррррр! — той потрепери, като показва отговора си на студения душ, който тя изливаше върху него. — Къде е това глобално затопляне, когато човек има нужда от него?

— Късно е. Защо не намериш някой, който ще оцени този закъснял акт?

— Като Холи Брендъл?

Тя трепна. Той не знаеше дали това бе, защото подозираше, че бе отишъл при Холи, след като я остави, или защото Холи бе раздрънкала историята на живота ѝ навсякъде по ефира. Вероятно по малко и от двете.

— Приемам, че си видяла историята за братята Еспиноза, които са арестувани? — никакъв устен отговор, но тя повдигна едната си вежда. — Били са обвинени в убийството на специалиста по пластична хирургия, който е разкрасил лицето на този мъж, Хайме Бастидо.

Нито дори проблясък от разпознаване. Може би беше стигнал до погрешни заключения. Може би тя не бе тази, за която я мислеше.

— Бастидо бе главният перач на парите на Раул Еспиноза в Маями. Спомняш ли си Раул Еспиноза? Голям наркобарон през седемдесетте години. ФБР разби организацията му благодарение на един наистина смел свидетел и изпрати Бастидо в затвора.

Изражението ѝ не се промени, но тя промени тежестта на тялото си от единия крак върху другия. Окуражаващо.

— Когато излязъл, той отишъл в Мексико и работил за братята, но изглежда Бастидо е бил алчен мръсник. Искал да завладее картела. Те казали *не*. Хайме решил, че трябва да си играе на криеница, така че си купил нова физиономия. Като съдя по снимките, не бих препоръчал този Велес. Снимките след операцията не бяха хубави. Прищипани устни. Схваната челюст. Очи, които изглеждат така, сякаш не могат да мигат.

Той искаше нейните да мигнат, но предположи, че този празен екран бе продукт на криенето на емоциите си през целия ѝ живот.

— Но нищо от това няма значение вече — той направи драматична пауза. — Хайме Бастидо е мъртъв.

Това предизвика реакция, но не тази, която бе очаквал.

— Е, и?

— Значи, този мъж е вече история — скептицизмът се взираше в него. — Дойл се зае с този случай снощи. Два изстрела в главата и прерязано гърло. Ако не ми вярваш, обади му се.

— О, не трябва да се обаждам на никого за установяване на истината. *Вярвам ти* — гласът ѝ бе пропит със сарказъм.

— Заслужавам го. Държах се ужасно с теб. Жестоко, в действителност. Но аз...

— Знаеш ли какво, Джейк. Не искам да го чувам. Казах каквото имах да казвам.

— Имаше да казваш повече. Аз излязох, преди ти да приключиш. Тя поклати глава.

— Не. Приключих. Ти приключи тук — тя се отправи към вратата. — И всичко между нас приключи.

— Виж какво, Макс. Аз разбрах. Холи говореше по новините за възможността Синтия и Ерика Беърд да са в „Програмата за защита на свидетелите“. Тя каза, че може би Лайънъл се е самоубил, за да защити жена си и дъщеря си. Събрах две и две заедно и...

— И получи пет. Сега, ако не възразяваш, очаквам някого.

— Не, не очакваш! — той вдигна ръце от чувство на безсилие. Ти не си вкъщи, защото някой е опустошил апартамента ти и е оставил мъртво куче във ваната ти. Този апартамент принадлежи на един мечок, който е оператор в сапунената опера на Ани. За Бога, Макс! Знам, че нямаш причина да ми вярваш, но бих искал. Двамата с Пийт се опитваме да ти помогнем. Не можеш ли да разрушиш тази стена, поне мъничко?

— Лека нощ, Джейк — тя застана до вратата като айсберг в топъл анцуг.

Обезсърчен и завладян от чувство на вина, но осъзнавайки това в момента, в който нямаше нищо повече, каквото може да каже или да направи, той се съгласи да си тръгне. Но нямаше намерение да я оставя сама.

Нямаше такова намерение и мъжът в колата.

Грейс Фаулър се шляеше из кухнята и се отправи към хладилника. Когато отвори вратата, бе доста изненадана. Джейк седеше на масата, загледан навън през прозореца.

— Кафето е готово — обяви той, като посочи небрежно към кафе машината върху плота, като че ли присъствието му в този час бе нещо обичайно. — Направих го преди няколко минути.

Грейс погледна към часовника — шест часа, и към сина си. Лицето му бе като облак от покаралата брада, но тя се разтревожи от сивите кръгове под очите му. Ако не го познаваше по-добре, щеше да каже, че това упорито момче е стояло тук и е плачело в тъмното. Без да каже и дума, тя си наля малко кафе и се присъедини към него на масата. Известно време стояха в общително мълчание.

Когато Грейс се разсъни малко повече и като реши, че Джейк е прекарал достатъчно време в униние, тя попита:

— На какво дължа това рядко удоволствие?

— Арчи е мъртъв.

— Знам това, скъпи.

— Е, добре, сега и аз го знам — каза той развълнуван.

Той разтърка очи и наведе глава, скърбейки за един баща, който бе умрял преди двадесет години, скърбейки също за една мечта, която бе умряла само преди няколко часа.

Грейс приглади косата му с пръсти, по същия начин, както го правеше, когато бе малко момче.

— Какво се е случило? — попита тя. — Защо изведнъж реши да приемеш истината?

— Нямах избор. Някой, на когото имах доверие, ми го представи по недвусмислен начин. Но — каза той с пренебрежителен към себе си смях — както съм сигурен, че не можеш да си го представиш — приех го лесно.

Грейс се усмихна.

— Не, сигурна съм, че не си го направил — тя го погали по бузата. Искаше да го успокои, но болката му отиваше отвъд лечебната сила на една майчина целувка. — Какво ти бе казано и от кого?

Той предаде информацията, която Макс бе изровила. Грейс не бе разтревожена, защото не бе изненадана. Тя беше разтревожена обаче от изражението на лицето му, когато спомена името на Аманда. Страданието от любов бе едно, страхът — друго.

— Откъде е получила тази информация? И защо имаш толкова нещастен вид?

Той ѝ разказа за Щайнмец и за това колко неадекватно бе реагирал. Призна за избухването си и за излизането си с трясък, но пропусна частта за това, че бе потърсил утеха в обятията на Холи Брендъл. Когато ѝ разказа за това, че е вярвал, че тя е всъщност Ерика Беърд, Грейс онемя. Той ѝ предаде всичко, което знаеше, всичко, което бе подозирал, какво бяха намерили с Пийт в апартамента ѝ, върху какво работеха двамата с Кейлеб и за всеки погрешен ход, който бе направил.

— Провалих всичко — завърши той, като очевидно съжаляваше, за всичко случило се и за невъзможността да стори нещо, за да го поправи. — Открих я. Казах ѝ, че я обичам. Извиних ѝ се — той направи усилие да се усмихне. — Предложих ѝ се като спасител. И бях безцеремонно изхвърлен. Можеш ли да си го представиш?

Грейс се засмя, защото той искаше така, а не защото бе намерила онова, което ѝ казваше поне за мъничко забавно.

— Сега тя не само не ме иска като приятел, но е решена да се бори с лошите сама — погледът му потъмня. — И знаеш ли какво, мамо, тя не е параноичка. Навън лошите наистина са насочили оръжие срещу нея. Буквално.

— Защо не потърсите помощта на полицията? — попита Грейс. — Нали Кейлеб вече е уверен, че Лайънъл Беърд е бил убит. Дори и да не е сто процента сигурно, че Макс е Ерика Беърд, след като нейният апартамент е бил разтършуван, това трябва да е достатъчно, за да поиска защита от полицията.

Джейк беше на същото мнение. През по-голямата част от нощта се бе опитвал да разбере защо Аманда не се бе обадила в полицията, защо не бе подала сигнал до ФБР или Службата, защо избягваше да сподели всичко това.

— Мисля, че Макс оприличава тази ситуация на многоглав змей. Отсечеш ли едната глава, друга заема мястото ѝ. Предполагам, че тя иска да открие тялото, основата от която расте цялата тази убийствена

враждебност и да я унищожи. Ако го стори, ще може да продължи по-нататък живота си. Ако не го направи, никога няма да бъде свободна.

— И вие никога няма да бъдете заедно — додаде Грейс, като разрови корена на сърдечната му болка.

— Вероятно не.

— Тогава ѝ помогни. Направи каквото трябва — Грейс взе ръцете на сина си в своите и го погледна дълбоко в очите. — Тя го заслужава.

Джейк кимна и целуна ръката на майка си, признателен, както винаги, за нейната любов и подкрепа.

— Съгласен съм. Сега трябва просто да набележа какво да правя и как да го направя.

— Ще успееш. Имам ти доверие — рече обичливо.

Грейс, като стана от стола и отиде отново до хладилника.

— Но преди да направиш каквото и да е, ще закусиш!

Аманда бе изтощена. Посещението на Джейк я бе оставило раздразнена в една емоционална вихрушка — в една минута нещата бяха ясни, в следващата те бяха обърквани с толкова много други мисли и чувства, че всичко се превръщаше в мъгла. Като се оставят настрана озадачаващите новини, които бе донесъл за Бастидо и които тя все още се опитваше да смели, трябваше да се справи и с неговото обяснение в любов и силното внушение, че знае коя е — и че не му пукаше от това. Сама и преследвана, изкушението да му признае и да обедини усилията си с него бе силно, но тя устоя. Навремето си мислеше, че може да се довери изцяло на Джейк. Сега бе обзета до такава степен от съмнение, че не се доверяваше на никого, включително и на себе си. Все пак беше се доверила на Тайлър Грейсън.

След като си отиде Джейк и след като се наплака добре, тя включи телевизора и започна да сменя каналите, докато накрая намери онзи, който предаваше новини през цялата нощ. Интервютата с Холи бяха препредавани отново и отново. Беше повече от това, което Аманда можеше да понесе, защото прекалено много показваха Холи Брендъл на екрана, но след като изгледа първото ѝ интервю, тя разбра къде Джейк би могъл да свърже нещата, които знаеше, с нещата, които

Холи предполагаше, и как бе достигнал до Ерика Беърд. В друго време можеше и да се раздразни, чудейки се на кой друг може да е казал, кой друг може да се е досетил коя е тя, но сега нямаше значение. Имаше значение само кой бе убил Лайънъл.

Рано на следващата сутрин, след като се осведоми за Бет, чието състояние бавно, но сигурно се подобряваше, тя си тръгна от жилището на Джимбо, въоръжена с план. Ако бе в състояние да затвори очи за повече от двадесет минути без прекъсване, можеше да бъде по-бдителна, но главата ѝ бе толкова задръстена с възможни действия и противодействия, че въобще не забеляза бежовата кола, която неизменно стоеше паркирана от другата страна на улицата, нито мъжа в нея, който пиеше кафе и дъвчеше кифла с лице, скрито зад авиаторски огледални слънчеви очила.

Тъй като нейният план се нуждаеше от известно прецизиране, реши да вземе автобус вместо метрото. На ъгъла на Второ авеню тя взе номер петнадесети и бе доволна, че успя да намери празно място отзад. Ако бе погледнала през огледалото за обратно виждане, щеше да забележи бежовата кола да се движи след автобуса, но тя бе твърде съсредоточена в това, което бе пред нея.

На Четиридесет и втора улица слезе и се отправи на запад. Целта ѝ бе сградата на „Телеграф“ и по-специално офиса на Холи Брендъл. Аманда влезе във фоайето и се озова срещу огромно бюро и няколко охранители, които изглежда вземаха работата си много на сериозно.

— Тук съм, за да се срещна с Холи Брендъл — съобщи тя.

— Имате ли определена среща?

— Не, но е важно да я видя.

— Ще трябва да се обадим горе, за да видим дали ще я открием.

Мъжът зад бюрото натисна няколко бутона и почака някой горе да отговори. Тъкмо се канеше да каже на Аманда да се отмести, когато тя го помоли да ѝ подаде телефона.

— Моля.

Тя се извърна с гръб към охраната и доближи слушалката близо до устата си.

— Обажда се Ерика Беърд — изрече тя с равен глас.

Тишина, предвещаваща буря, туптеше в ухото ѝ, когато Холи проговори:

— Откъде да знам, че сте тази, за която се представяте?

— Не можете да знаете. Ще трябва да ме приемете, като разчитате на думата ми. По същия начин, както очаквате аудиторията да ви възприеме, когато говорите.

— Качете се горе, където можем да разговаряме. Аз съм на двадесет и седмия етаж.

— Аз съм във фоайето. Можем да поговорим в някое кафене — тя подаде телефона обратно на охранителя и му се усмихна любезно.

— Благодаря.

Отиде до един ъгъл, обърна се с лице към асансьорите и зачака. Не ѝ се наложи да чака дълго. След минутки Холи нахлу във фоайето, погледът ѝ се спираше на всяка жена, която виждаше. Отне ѝ минута, докато се спре на Аманда. Когато го направи, лицето ѝ отрази шок и после разпознаване.

— Видях ви...

— На стъпалата на къщата на Джейк Фаулър — Аманда побърза да спести встъпленията. — Не съм тук да обсъждаме господин Фаулър.

— Разбирам.

— Тук съм, защото изглежда твърдо сте решила да измъкнете мен и майка ми от нашата грижливо поддържана анонимност. Почти толкова решена, колкото бяхте, когато съсипахте баща ми — тонът ѝ бе рязък.

Лицето на Холи стана червено от справедливия гняв на Аманда. Тя се опита да обясни.

— Просто се опитах да осмисля една трагедия.

Аманда вдигна ръка като знак *stop*.

— Не ме оскърбявайте, като ми подхвърляте вашите добронамерени глупости, госпожице Брендъл. Единственото нещо, което се опитвахте да направите, бе да ускорите вашата кариера — тя не скри презрението си. — Е, това трябва да бъде вашият щастлив ден, защото аз съм тук да ви предложа голям удар: едно интервю с умрялата преди години Ерика Беърд.

— Как искате да...

— Искам да отидем в едно много оживено кафене, където няма да бъда преследвана от някой от вашите оператори или записана от скрит касетофон. Докато се подготвя да изляза пред обществеността, ще го направим по моя начин или въобще няма да го направим.

— Съгласна съм!

Двете жени излязоха от сградата на Четиридесет и втора улица. Беше малко след девет, а трафикът бе в пиковия си период. Най-близкото кафене бе на Четиридесет и първа улица, точно до Второ авеню. Вървяха бързо до края на карето, завиха надясно, след това повървяха още малко и завиха зад ъгъла. Входът бе на около десет метра.

Внезапно Аманда чу пронизващо скърцане на гуми. Погледна през рамо точно когато бежовата кола зави зад ъгъла, като отрязва завоя и се насочи директно към тях. Тя протегна ръка и сграбчи Холи, като се опита да я изтегли към сградата, но Холи се паникьоса и се дръпна точно когато колата промени посоката си надясно. Аманда с ужас видя как стотиците килограми метал се удариха в тялото на Холи и го подхвърлиха във въздуха като парцалена кукла. Аманда бе блъсната към земята от удара, като изкълчи глезена си и тресна главата си върху тротоара. Колата излетя нагоре по улицата и изчезна, преди тя да може да види номера ѝ.

Хората на булеварда чуха шума и започнаха да се събират. Като пренебрегна болката в глезена, Аманда си проправи път там, където лежеше Холи, натисна с пръсти шията ѝ и напипа пулса ѝ, едва се долавяше. Тялото ѝ изглеждаше изкривено, сякаш бе претърпяло сериозно счупване на кости. Лицето ѝ бе бледо, а тя беше в безсъзнание. Аманда се разтревожи, че може да изпадне в кома или да се случи нещо по-лошо.

Озърна се да помоли някой да се обади на 911, когато две полицейски коли се приближиха. Тя стана, отстъпи назад и се смеси забързано с насъбралото се да гледа множество. Един от полицаите попита какво се е случило. Петима души заговориха изведнъж, като я освободиха от задължението. Когато линейката пристигна и се увери, че Холи е в добри ръце, Аманда се възползва от суматохата и си тръгна. Колкото и да мразеше да напуска без време едно местопрестъпление, не можеше да си позволи да бъде разпитвана.

„Гранд Сентръл Стейшън“ бе само на няколко пресечки. Правейки всичко възможно да не привлича внимание, тя крачеше с тълпата, като се придвижваше бързо нагоре към Четиридесет и втора улица, доколкото глезенът ѝ можеше да позволи. Пресече Вандербилт и си проправи път през входните врати. Задържа дъха си, когато слизаше надолу по стълбите. Тъй както бе обичайно за Ню Йорк, тя бе

избутвана с лакти и настъпвана от постоянни пътници, които бързаха да стигнат там, закъдето се бяха запътили. Един убиец можеше да забие нож в ребрата ѝ и да избяга, преди някой да забележи.

Когато стигна главното ниво, очите ѝ огледаха широкото подземно пространство, каквото представляваше „Гранд Сентръл Стейшън“, като преценяваше мъжа, който пиеше кафе хей там и оглеждаше жената, която си купуваше вестник от друго място. Логиката я предупреди за безполезността да търси една химера. Но последните няколко минути противоречаха на този съвет. Враговете без лица, които я преследваха през целия ѝ живот, внезапно имаха лица. И имена.

След като обиколи на зигзаг изходи, стъпала, входи за метрото, тя спря пред един павилион и си купи бутилка вода, като помоли и за голямо парче лед. После от един сувенирен магазин си взе два шала с отпечатани изгледи от Ню Йорк. След това намери дамската тоалетна.

Като се пхна в последната клетка, тя събу обувката си и превърза глезена си възможно най-стегнато, като се надяваше да спре подуването. После постави малко лед във вълненото шалче и го завърза. Да намери начин да охлади глезена си на такова малко пространство бе сложно, но като нямаше къде да отиде, трябваше да бъде изобретателна. Настанявайки се върху тоалетната чиния, тя вдигна наранения си крак, изпъна го срещу стената и постави пакетчето с лед близо до нараненото място. Взе няколко хапчета, опита се с останалата вода да си измие дланите, по които имаше охлузвания, и се застави да успокои нервите си. Беше почти невъзможна задача. Беше съсипана, разтревожена и разгневена. Отначало Лайънъл. После Бет. Сега Холи Брендъл. Дори Хайме Бастидо. Свързани като халки на смъртоносна верига. *Кога ще дойде моят ред?* запита се безмълвно, докато разглеждаше раната си. И как? Щяха ли да я смажат? Щяха ли да я застрелят? Щяха ли да я отровят? Или просто щяха да я изплашат до смърт?

— *Не!* — изсъска тя на демоните, които се опитваха да обземат душата ѝ. — *Не!*

Като се опитваше отчаяно да си възвърне вътрешната сила, тя затвори очи, изключи шумовете и бърборенето на другите жени, които идваха и си отиваха, и си пожела да спре да дълбае към смъртта и да се запознае отново с живота.

Бавно, заредена с отколешен гняв, Аманда отвори очи. Зачака да изсъхнат сълзите ѝ и да се върне огънят. С него дойдоха и ясните очертания на един план и решителността ѝ да го реализира докрай.

Отнеха ѝ баща ѝ. Опитаха се да ѝ отнемат майка ѝ. Тази сутрин посегнаха и на нея. Но тя нямаше да се предаде лесно. И нямаше да бъде сама.

Излезе от станцията на метрото и намери един банкомат. Докато чакаше да събере парите си, се намръщи. Банковата ѝ сметка беше нищожна. Трябваше да се върне на работа или щеше да я изгуби. Скоро — каза си тя, като влезе в сградата, в която се помещаваше „Беърд, Натансън и Спелинг“. Скоро и това ще свърши.

Когато излезе от асансьора на етаж, на който бе управлението, беше посрещната от един човек от охраната, който искаше да знае коя е, при кого отива и защо. Аманда знаеше, че това е против правилата, но въпреки това показва значката си.

— Тук съм, за да се срещна с госпожа Макдугъл по въпрос, свързан със смъртта на господин Лайънъл Беърд.

— Ще я уведомя, че сте тук — кимна човекът от охраната и се отправи към телефона.

— Бих предпочела да не го правите — искаше да изненада Фреда. Не ѝ се щеше тя да уведоми Памела Беърд или полицията. — Бих предпочела отговорите ѝ да бъдат спонтанни — обърна се тя като служител на реда към служител на реда. Той помисли малко и после се съгласи. Аманда му благодари с поглед. — Знам къде е кабинетът ѝ.

Тя премина по коридора, като гледаше право напред и избягваше контакт с всеки, който би могъл да си спомни, че бе идвала тук и преди. Когато стигна до офиса на Лайънъл, тя се спря, като се увери, че Фреда няма посетители. Разговаряше по телефона. Аманда почака докато приключи разговора, после влезе.

— Трябва да поговорим — обяви тя със сериозен тон.

Фреда бе сащисана. И нервна.

— Какво правите тук?

Протегна ръка към телефона. Аманда взе слушалката от ръката ѝ и я тръшна на мястото ѝ. Тъй като Фреда изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изпищи, Аманда дръпна сакото си настрани, като разкри пистолета си.

— Не прави никакви глупости — предупреди я късо. Фреда кимна безмълвно. — Сега нека да отидем в кабинета на Лайънъл и да си побъбрим.

Фреда се отдръпна от бюрото си, изправи се и тръгна бавно към вратата. Аманда застана точно зад нея. В мига, в който влязоха вътре, Аманда затвори вратата и после я заключи.

— Седни, Фреда — собственическият ѝ тон видимо подразни по-възрастната жена. Явно тя гледаше на кабинета на Лайънъл като на свое владение и на Аманда като на нарушител.

— Това посещение разстройва ли те?

— Да.

— Защо?

— Защото не трябва да идвате тук.

— По чие разпореждане? На Памела Беърд?

— Знаете, че тя е вдовицата на господин Беърд.

— Противопоставена на неговата любовница?

— Ами да!

— Ти си била любовница на Дъглас Уелч. Това прави ли ни еднакви?

Фреда се изчерви до корените на косите си. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Какво искате? — попита рязко тя.

— Искам да ти задам няколко въпроса.

— Ами ако не искам да им отговоря?

— Виж, Фреда. Нека да спрем да се дебнем. Ти си била права, ако си подозирала, че разказът на Лайънъл за това, че съм дилър по изкуствата, бе прикритие — жената срещу нея имаше самодоволен вид. Аманда почти я съжали. Очевидно това да бъде права, бе нейното утвърждаване по пътя към славата. — Аз съм детектив от полицейското управление на Ню Йорк — Аманда отново показва значката си.

Балонът на Фреда от самопоздравления се спуска. Нервността ѝ се възвърна.

— Тук съм, защото Лайънъл не се е самоубил. Той е бил *убит*.

Пийт наистина бе потвърдил присъствието на саксинихлонин и мъничката рана от инжекция на тила му, точно под линията на косата му.

— Какво! Това е глупаво! Това е... — изведнъж тя не може да си поеме дъх. Ръката ѝ се вдигна към гърдите ѝ. Отвори широко уста, докато дробовете ѝ се напълниха с кислород. — Не мислиш, че аз...

— Не, не мисля — Аманда побърза да я успокои, че не е заподозряна и че няма да я арестуват. — Но наистина имам нужда от помощта ти, за да разбера кой е направил това.

— Ами ако откажа?

Интересно, помисли си Аманда. Кого защитава тя? Жената, която твърди, че е вдовица на Лайънъл и благодетелка на Фреда? Или сина на бившия ѝ любовник?

— Ти няма да направиш това, Фреда. И знаеш ли защо? Защото ти обичаше Лайънъл. И той ти липсва. И ти не можеш да разбереш защо би поискал да се самоубива.

Аманда бе напипала струната. Очите на Фреда се напълниха със сълзи. Наистина беше обичала Лайънъл и той ужасно ѝ липсваше, но нямаше да показва скръбта си пред Аманда. За нея по-младата жена бе натрапница и не ѝ бе дала причина да мисли другояче.

— Вие нямате право да бъдете тук! — изломоти тя, като я прониза с поглед.

— О, имам — Аманда се облегна на вратата и скръсти ръце на гърдите си. — Аз съм дъщерята на Лайънъл, Ерика.

За миг изглеждаше, че Фреда ще получи сърдечен удар — толкова синьо стана лицето ѝ. Аманда се помоли да не ѝ се налага да вика линейка за втори път в един и същ ден. Но нормалният тен на Фреда се възвърна след секунди. Както и враждебността ѝ.

— Докажете го — процеди тя, като се обяви за арбитър на това какво е истина и какво е лъжа.

Аманда въобще не беше смутена. Фреда не би приела едно твърдение просто така, без да изисква някакво доказателство в подкрепа.

— Кучето ми се казваше Чекърс. Баща ми ме наричаше Рики. Рожденият ми ден е шестнадесети януари и всяка година на тази дата ти изпращаше букет от рози на гробището за моя гроб, а Лайънъл те караше да слагаш букет от розови камелии на бюрото му за спомен. Рожденият ден на майка ми е четиринадесети ноември. Той ѝ изпращаше момини сълзи.

— О, Боже мой! — изражението по лицето на Фреда имитираше цветно колело. Тя бе озадачена, втрещена и после внезапно, почти истерична. — Знаех си! — възкликна тя. — Казах на Памела, че има нещо в теб, което караше Лайънъл да бъде извън себе си от радост. Тя не искаше да слуша това, но от мига, в който ти влезе в живота му, той се промени.

Тя скочи от стола си и прегърна Аманда като отдавна забравена леля. После изведнъж, също толкова рязко, се отдръпна.

— Наистина ли мислиш, че някой е убил Лайънъл? Искам да кажа, *баща ти*.

Тя се изчерви, без да знае как да се държи и какво да каже.

— Нямам нищо против да му казваш Лайънъл. И да, наистина мисля така.

— Какво мога да направя, за да ти помогна?

Аманда й се усмихна признателно.

— Първо, можеш да ми отговориш на един личен въпрос — Фреда се изчерви дори още повече и Аманда предположи, че жената се канеше да признае любовта си към Лайънъл. Тя предотврати разкриването на тайната й като попита: — Срещала ли си някога сина на Дъглас Уелч?

Фреда прегрупира силите си.

— Не — погледна я озадачено тя. — Момчето никога не е идвало в офиса, и аз, естествено, не бях добре дошла на погребението.

Интересно, помисли си Аманда. Съдейки по отговора на Фреда, жената нямаше представа кой е Тайлър Грейсън. Очевидно той бе склонен да крие истинската си самоличност, както и Аманда.

— Лайънъл знаеше ли?

— Защо питаш?

— Ако си е мислил, че Лайънъл е трябвало да защити баща му, или да е можел да предотврати арестуването му по някакъв начин, би могъл да натрупа доста враждебност през годините.

Фреда наведе очи и поклати глава.

— Трябвало ли е Лайънъл да защити Дъглас Уелч? Той наистина вярваше, че Лайънъл знае за продължаващото изпиране на пари.

Възможно е, помисли си Аманда.

— Той казваше, че Лайънъл не го е било грижа, защото искал да стане съдружник. Колкото по-добри резултати постигал, толкова по-

големи ставали и шансовете му за издигане.

Аманда си спомни, че Тайлър бе споменал почти същото за стремежа си към по-високо положение в обществото.

— Лайънъл ми бе казал, че бил обзет от фикс идеи за безопасност.

Езикът на тялото на Фреда показва колко доволна е тя от смяната на темата.

— Той се превърна в параноик, след като ти и майка ти бяхте... когато си мислеше, че сте убити — тя все още трудно възприемаше факта, че пред нея стои Ерика Беърд.

Аманда нямаше време да притъпи изумлението й.

— Веднъж ми спомена, че кабинетът му и библиотеката в градската му къща били свързани, така че да може да записва срещите си.

— Това е вярно.

— Къде е тук записващото устройство?

— В действителност то е скътано в компютъра — Фреда отиде до бюрото на Лайънъл и се ухили дяволито. — Микрофонът е тук — каза тя, като посочи към една от писалките, поставени в комплект „Алфред Дънхил“ за писалки.

Аманда се усмихна.

— Умно.

— Той си мислеше така.

Изведнъж на Аманда й хрумна нещо.

— Ако той е имал среща в дома си, записващото устройство било ли е свързано с този компютър?

— Да — Фреда разбра за какво си мисли Аманда.

— Тогава ти имаш паролите за тези файлове.

Лицето на Фреда посърна.

— Не. Когато Лайънъл искаше нещо от някоя от тези срещи да бъде възпроизведено, той ми носеше касетката от къщи и аз работех от нея.

— Фреда, искам да ми направиш една услуга.

— Каквато поискаш.

— Имам нужда да държиш всички, ама наистина всички, да не влизат в този кабинет, докато аз се опитам да вляза в този файл.

— Мислиш, че записите могат да ни разкрият какво се е случило с Лайънъл, нали?

— Убиецът може да бъде върху тези записи, Фреда — каза тя, като седна на стола на Лайънъл и включи компютъра. — До края на деня, заклевам се, ние ще знаем точно кой е той.

— Както обикновено, Фаулър, ти нарушаваш всяко писано правило — изръмжа Кейлеб, когато се настани в една от кушетките в офиса на Джейк. — Каквото имаш да казваш, трябва да го кажеш в централата. И аз не трябва да бъда тук.

— Моят офис е по-хубав от твоя. Там имате прекалено много заети хора. И Грейс прави по-хубаво кафе от Морън.

Вратата се отвори и влезе Пийт. Той се огледа и подсвирна:

— Симпатяги! Предполагам, че работата на частния детектив е за предпочитане пред прочистването от покварените — той взе кафето, което му подаде Джейк, и се здрависа с Кейлеб. — Ах, още един партньор по криминалистика. Джейк със сигурност знае как да организира парти, нали?

Той се настани до Кейлеб на кушетката и двамата зачакаха Джейк да започне. Никой от тях не разбра защо Джейк бе настоявал за секретност, докато той не пусна бомбата си.

— Нашата обща приятелка, Аманда Макс, всъщност е Ерика Беърд.

Трябваша му петнадесет минути, за да премине през всичко онова, което знаеше, и онова, което бе подозирал, но бе решил, че е време да накара тези двама мъже да побързат. Пийт бе особено объркан от това разкритие. Той бе дал правото на Макс да пази самоличността си за себе си. Не можеше да понесе мисълта, че е преследвана от убийци. Но това, че бе в „Програмата за защита на свидетелите“, наистина отговаряше на ужасно много въпроси.

Но то също и възбуждаше ужасно много въпроси, главният, от който бе защо Джейк не иска да разширява тяхната малка операция.

— Девет баби — хилаво дете. А девет ченгета? — той вярваше, че ще е необходимо твърде много време за полицейското управление на Ню Йорк, ФБР и ФСЗСС, за да координират персонала и планове. — Макс няма и минутка свободна.

— И Бастидо си намери майстора — вметна Пийт, като застава на страната на Джейк. — Което означава, че някой друг е там навън и се цели в нашето момиче.

— Точно така.

— Добре — кимна Кейлеб. — Кой мислите, че е той?

— Не съм сигурен, но мисля, че имам следа.

— Заедно ли работим? — попита Кейлеб, спомняйки си минал опит. — Или поотделно?

— Хей! Аз съм човек на деветдесетте. Заедно сме — Джейк побърза да се усмихне и после се залови за работа. — Когато Хайме Бастидо бе осъден през седемдесет и осма, той бе изпратен в един федерален затвор в Северна Флорида. Двама от неговите съдружници в бизнеса бяха изпратени там в средата на осемдесетте и създадоха доста неприятности на Хайме, така че той бе преместен — погледна колегите си. — В „Джолиет“, където според моите източници се е сприятелил не с кого да е, а със самия Големия Рей Савиано.

— Мислех, че Големия Мъж е изолиран в отделна килия — вметна Пийт.

— Това беше преди да се е наложило да го изолират. Бях се обадил на едно много надеждно ухо, прекарал известно време в „Джолиет“. Той ми каза, че всички са знаели за приятелството между Рей и Хайме. Рей приказвал, че синът му е скапаняк. Хайме му дал някакъв съвет, който знае какъв. Все пак те са били в затвора. Фактът, че и двамата са мразели Синтия Беърд, вероятно е служил като друга допирна точка за обединение.

Той измърмори бързешком всичко това, после продължи.

— Не може да бъде случайно съвпадение Бастидо и Малкия Рей да са имали интимен разговор. Може би, Големия Рей е изпратил Бастидо до Ню Йорк, за да обработи малко сина му. Може да е обещал на Бастидо, че ако направи процъфтяваща фамилията Савиано, те ще го направят кръстник.

Кейлеб се наведе напред и постави ръце на бедрата си, когато свърза тези новини с няколко свои собствени.

— Малкия Рей бе заловен миналия ден. Едно от обвиненията, повдигнати срещу него, бе конспирация за убийство на гореспоменатия сеньор Бастидо.

Пийт сви рамене.

— Не мога да си представя, че Малкия Рей е щастлив от това някой непознат да завземе короната му. Мога да си представя как елиминира конкуренцията.

Кейлеб се съгласи теоретично с Пийт.

— Не ме интересува тяхната битка за его. Тя няма нищо общо с Макс или Лайънъл Беърд — напомни Джейк на приятелите си.

— На повърхността, може би — поклати глава Пийт, — но имате двама разбойници в леглото, заедно, с един общ враг.

— Мога да разбера защо Бастидо и Савиано може да искат да хванат Макс — изсумтя Кейлеб, като размишляваше на висок глас. — Но защо ще убиват Лайънъл Беърд?

— Не съм сигурен. Може би Беърд е вярвал в това, което е казал. Може би е отказал да направи каквото и да е пране. А тези мъже не обичат това.

— Освен това — намеси се Пийт — самоубийството на Беърд открадна първите страници от вестниците, като измести кървавата война, която се води за разпространението на онзи боклук, мръсния *пропаун*. Един богат мъж, който си пръска мозъка, е по-интересен от бедните отрепки наркомани, които си събират червата, разпилени по улиците от алчни пласьори и движеща се в колона друга измет.

— Може би и двете — Джейк сви нетърпеливо рамене. — Това няма значение сега. При цялото ми дължимо уважение Лайънъл Беърд е мъртъв. Моята грижа е да запазя дъщеря му жива.

Пийт долови особена нотка в гласа на Джейк. Той улови погледа му и кимна, сякаш сигнализираше: няма значение какво ще ни струва, ще я пазим.

— Когато момчетата в Бруклин заловиха Малкия Рей, те конфискуваха и списък на „Златните Правила“ — по тона на Кейлеб можеха да разберат, че той им предава секретно сведение, но вече бе подкрепил Джейк в началото. Нямаше да е честно да го изостави сега.

— Добре. Ще се престоря на ням — изръмжа Пийт.

— Обяснявай.

— Отнасяй се с другите така, както искаш да се отнасят с теб — Кейлеб разглеждаше организираната престъпност като чума за обществото. Списъци като този бяха част от обяснението. — Този списък съдържа имена на обикновени хора, които са попаднали в

безизходица — хора, на които бандитите са направили специални услуги. Номерът е, че очакват други услуги в замяна.

— Можеш ли да направиш копие на този списък? — Кейлеб извади лист от джоба на самото си и го подаде на Джейк. — На какво друго се натъкна?

— Един от моите сътрудници прекара цял предобед в библиотеката, като прерови всичко за „Операция ден за изпиране“. Като сравни имената на различните действащи лица с нашата база данни тук, той откри, че синът на Дъглас Уелч е един от вицепрезидентите на Лайънъл Беърд: Тайлър Грейсън.

Любопитството на Пийт и Кейлеб нарасна.

— Той се върнал обратно в библиотеката да получи всичко, каквото може за Уелч, и попаднал на една книга с полицейски фотографии — младият мъж бе казал на Джейк, че библиотекарят бил раздразнен, защото книгата е била оставена в едно отделение заедно с купчина други книги на същата тема. Джейк знаеше, че това бе Макс. — Погледнете това.

Той отвори книгата със снимката на самоубилия се Уелч. И двамата мъже забелязаха приликата между неговото местоположение и позата, в която бе намерен Лайънъл Беърд. И двамата мъже се зачудиха за Тайлър Грейсън.

— Някои от моите източници казват, че са чули, че Беърд е бил този, който е посочил Уелч — рече Кейлеб, като най-накрая намери място къде да вмести тази новина. — Освен това, когато разпитах Томсън, иконома, след като бе изписан от болницата, той каза, че Грейсън е бил в дома на Беърд в деня на самоубийството му. Този мъж трябва да бъде заловен, Джейк.

— Съгласен съм, но ако го арестуваме, той ще излезе още на другия ден под гаранция... и ако наистина е убил Беърд, ще преследва Макс като хрътка. Какво ще кажеш да му сложим една опашка?

Кейлеб поклати глава. Той бе твърде добро ченге, за да остави главен заподозрян да се разхожда свободно.

— Двадесет и четири часа — помоли Джейк. — Дайте ни двадесет и четири часа и ако не сме заловили него или който и да е там...

— Кое те прави толкова сигурен, че този случай ще е готов за развързка?

Болката на Джейк бе осезаема.

— Защото Макс вече е готова за развързка. Тя се е разболяла от тичане и криене и пазене на гърба си.

— Какво мислиш, че ще направи тя? — Пийт бе изнервен толкова, колкото и Джейк.

— Единственото нещо, което може да се направи. Ще направи себе си мишена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Повече от два часа Аманда безуспешно се опитва да влезе във файла. Опита фамилни имена, места, думи, свързани с любимите на Лайънъл голф, ски, изкуство, хубаво вино, както и странни названия, които биха, могли да бъдат свързани с името му, като имената на английски крале и американски президенти като Джеферсън, Линкълн и Рузвелт. Беше затруднена от изгубените години, по време на които някое събитие или човек биха могли да впечатлят Лайънъл по такъв начин, че да го превърне в лична парола.

Фреда изпълни ролята си на Цербер, като пазеше кабинета на Лайънъл с повишено чувство на значимост. От време на време тя носеше на Аманда кафе или сандвич, като използваше възможността да надникне над рамото ѝ и да даде някой съвет. Веднъж, когато Аманда изрази своето разочарование, Фреда я потупа майчински по рамото.

— Той не говореше често за теб, но всеки, който го бе чувал, знаеше, че вашата... смърт бе единственият най-драматичен момент в неговия живот. Той никога не преживя загубата. Никога.

Това накара Аманда да се замисли. Може би тя бе паролата. С нови сили напечата ЕРИКА. Нищо. РИКИ. Нищо. ЧЕРВЕНО ВАГОНЧЕ. РОЗОВА КАМЕЛИЯ. БЕЙБИ. ЧЕКЪРС. Всеки път думите се появяваха, като ѝ се присмиваха, сякаш се проверяваше нейната истинност, сякаш това бе тест каква дъщеря е. Стана да изпъне краката си и паметта си.

Кръвта нахлу в краката ѝ и глезенът ѝ започна да тупти. Беше държала крака си вдигнат и благодарение на най-новата си приятелка, с доста лед, но все още навехнатото ѝ напомняше, че и времето е от значение. Когато закуцука към вратата да помоли Фреда да донесе един истински куб с лед, тя чу познат глас.

— Трябва да вляза в компютъра на Лайънъл — казваше Тайлър. — Утре има среща на всички вицепрезиденти. Лайънъл държеше файловете на някои от най-големите ни клиенти в неговия компютър. В

тях може да има ценна информация, която да ни позволи да задържим тези Голиати във фирмата. Трябват ми за тази среща.

— Съжалявам, Тайлър, но не можеш да влезеш там.

— Фреда, това не е мавзолей. Това е кабинет.

Тонът му бе пропит от снизхождение, сякаш я наказваше за връзката ѝ с баща му. Аманда все още се чудеше защо никога не ѝ бе казал кой е. Най-малкото можеше да си спечели съюзник, някой друг, който бе обичал Дъглас Уелч и говореше за него с уважение. В най-добрия случай можеше да намери приятел.

— Съжалявам, че Лайънъл е мъртъв — продължи той, — но „Беърд, Натансън и Спелинг“ не е. Това е бизнес и ние трябва да го продължим. Трябва да прочета тези файлове!

Аманда чу леко тупване. Фреда вероятно се бе придвижила към вратата, за да блокира влизането на Тайлър.

— Полицията каза никой да не влиза там. Това включва и теб.

— Вместо да си губя времето с теб, ще уважа желанията ти... засега. Но възнамерявам да се върна, Фреда. И когато го направя, ще вляза и в този кабинет и в компютъра на Лайънъл.

— Не, докато не представиш бележка от съдия или представител на полицейското управление.

Нищо чудно, че Лайънъл я бе задържал като служителка толкова години — помисли си Аманда, когато закуцука обратно към бюрото. Налагаше се глезенът ѝ да се излекува сам. Като дочу раздразнеността в гласа на Тайлър, се видя принудена да побърза. Тя се бореше с мисълта, че той има нещо общо със смъртта на Лайънъл, но по един или друг начин трябваше да разбере. Започна да набира отново.

„ЕРИКА БЕЪРД.

Р. БЕЪРД. ЕСБ. АКИРЕ.“

Спомни си нещо. Лайънъл я наричаше Рики. Когато първоначално се учеше да говори, тя се опитваше да го имитира, но не можеше да произнесе *р-то*. Изговаряше го *Ики*. В продължение на години Лайънъл я дразнеше за това. Дори напоследък.

Тя го набра и задържа дъха си.

„ИКИ.“

Изведнъж екранът се изпълни с дълъг списък от файлове, всеки с дата и име. Тя придвижи курсора към деня на самоубийството и

натисна върху съответната фигура. Първият глас, който чу, бе на Бруно.

— Господин Грейсън е тук и иска да ви види.

— Добре. Да дойде.

— Ще имате ли нужда от мен тази вечер, господине?

— Не, благодаря ти, Бруно, ще вечерям навън.

Устройството се изключи и след това се включи отново, когато влезе Тайлър.

През следващия половин час Аманда слушаше със засилено внимание разговора между Тайлър и баща ѝ. Беше дошъл да разговаря с Лайънъл за повишение. Лайънъл обясни, че няма да повишава в длъжност никого, защото няма да се оттегли от бизнеса скоро.

Тайлър ѝ бе казал толкова по време на вечерята. Може би въображението ѝ бе работило прекалено дълго. В края на краищата тя бе разсъждавала и над други възможности. Може би от съвпадения създаваше един убиец.

Спорът се разгорещи, когато Тайлър остро заяви, че заслужавал да бъде обявен за съдружник, независимо дали Лайънъл се оттегля, или не.

— И защо? — Лайънъл не изглеждаше да е сърдит. Всъщност сякаш бе развеселен. Но не за дълго.

— Защото ми го дължиш.

— Отново питам — защо?

— Аз съм син на Дъглас Уелч. Това достатъчна причина ли е?

Лайънъл не отговори веднага. Аманда би искала да може да види лицето му, да прочете мислите му. Беше ли го знаел до този момент?

— Не, Тайлър, твоят произход не е причина да станеш съдружник на „Беърд, Натансън и Спелинг“.

— Ти си знаел, нали? — попита Тайлър.

— Да съм знаел кое?

— Кой съм аз.

— Откъде ще знам, ако не си ми казал?

Точно каквото и Аманда си мислеше.

— Когато за първи път дойдох в „Беърд, Натансън и Спелинг“, получих обаждане от Големия Рей Савиано. Директно от „Джолиет“. Искаше да изпера пари за фамилията. Аз отказах.

Колко е разсърдило това Големия Рей, помисли си тя. Заплашил ли е, че ще разкрие Тайлър? Или че ще го накаже по някакъв друг начин?

— Постъпил си правилно. Браво!

Аманда би могла да твърди, че Лайънъл не бе доволен от връзката на Тайлър с Големия Савиано, без значение колко кратко бе то.

— Направих го, за да не може никой да каже: „Какъвто бащата, такъв и синът.“

Последва пауза. Аманда съжали Тайлър. Знаеше какво е да носиш греха на родителя, прехвърлен на дете.

— Без значение какво е направил, ти трябваше да застанеш зад него, Лайънъл. Само защото не си го направил, той се е самоубил.

— Баща ти бе пристрастен към хазарта, Грейсън. Той се самоуби, защото не можа да понесе срама от това, което бе сторил. Съжалявам за това и съжалявам, че си загубил баща си, но не мога да се виня за хазарта му или за смъртта му.

— Знаел си за натиска, който престъпниците са оказвали върху него. И си знаел за прането на пари, което се е извършвало в „Натансън и Спелинг“. Но не ти е пукало, доколкото тези печалби са подобрявали резултатите ти.

— И основната ти мисъл е...?

Аманда се сви при забуленото признание на Лайънъл.

— Трябва да си партньор, вписан в името на фирмата, за да стъпваш по гърбовете на хора като моя баща! Това е основната ми мисъл.

Раздразнението на Тайлър се бе превърнало в гняв. Аманда бе сигурна, че аристократичното хладнокръвие на Лайънъл само правеше нещата по-лоши.

— Баща ти бе обвинен за това, че е откраднал различни ценни книжа за стотици хиляди долари.

— Ти си гледал встрани.

— Не съм бил негов пазач, Тайлър. Дори не му бях и непосредствен началник. Не ми влизаше в работата да следя всеки негов ход. Знам, че това боли, но този мъж бе *крадец*.

Спорът продължи в същия дух в продължение на още няколко минути. Гласът на Тайлър стана по-висок и по-буен, докато настояваше

Лайънъл да уважи доводите му.

— Давам ти шанс да направиш нужното обезщетение — изръмжа той, като звучеше отчаяно.

Лайънъл помълча за момент. Когато заговори, Аманда можа да усети, че той съдържа гнева си, за да не подстрекава повече Тайлър.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, преди да реша да не определям никого като съдружник засега, ти бе един от двамата, на които се бях спрял.

— Не ми подхвърляй кокали, Лайънъл — високомерно заяви Тайлър.

— Уверявам те, че не правя това. Казвам ти истината. Ти си талантлив мъж, Тайлър. Умен и проникателен. Нямах нужда от заплахи, за да вървиш напред. Но трябва да те предупредя, че ако те продължават, твоето бъдеще в „Беърд, Натансън и Спелинг“ ще стигне до неприятен край.

Тайлър се оплаква още малко, докато Лайънъл позвъни на Бруно да го придружи навън.

Аманда седна на компютъра, изцедена и унила. Ако Тайлър бе способен на убийство и ако имаше такива, които вярваха, че всеки би могъл да бъде избутан до този позорен ръб, Лайънъл току-що им бе дал мотив.

Със свито сърце пробяга до последната част на този файл, един запис, направен два часа по-късно. Тя щракна, за да чуе последните мигове от живота на баща си.

Час по-късно Аманда излезе от кабинета на Лайънъл. Беше прослужала записа няколко пъти, като се увери, че това, което чу, установяваше истината, и планира онова, което трябваше да направи. Направи копие на доказателството, затвори файла и видя как Фреда слага записа в касата на Лайънъл.

— Не искаш ли да знаеш комбинацията на сейфа?

— Не. Така е по-безопасно. Има ли някъде, където можеш да отидеш, Фреда, когато всичко това свърши?

— Наистина след време ще ползвам отпуск — рече тя със смела усмивка.

— Помисли си добре — каза Аманда, като придружи предложението си с намигане. — Иди на някое екзотично място!

Фреда прегърна младата жена.

— Стой на безопасно място.

Аманда отвърна на прегръдката ѝ.

— Ще се опитам.

След като довърши още някои неща в последната минута с Фреда, Аманда се отправи към асансьора. Беше твърде съсредоточена за следващия си ход и не забеляза Тайлър Грейсън да се спотайва зад ъгъла.

Грейс Фаулър имаше малък телевизор върху шкафа до бюрото си. Много обичаше да гледа новини и не желаше да не е в течение със събитията. Обикновено звукът бе приглушен. Знаеше, че ако има бюлетин, погледът ѝ щеше да го засече. Телевизионните мрежи не бяха толкова неуловими.

Около четири и тридесет дванадесетинчовият екран стана син. Думите пулсираха в червено, изисквайки вниманието ѝ. Тя включи звука.

— Прекъсваме нашето редовно предаване, за да ви съобщим горещите новини.

След говорителя се появи водещият.

— Добър ден, дами и господа. Тук е Трей Галахър и ви предавам от студиото за новините в Ню Йорк. Рано тази сутрин Холи Брендъл — репортер на „Телеграф“ — бе сериозно ранена от шофьор, който я ударил и избягал. Според лекарите в болницата тя е излязла от операционната преди малко. Състоянието ѝ се оценява като критично. Преди няколко вечери аз интервюирах госпожица Брендъл по въпроси, свързани с починалия неотдавна Лайънъл Беърд. По време на интервюто тя предположи, че вероятно първата жена на господин Беърд и дъщеря му не са били убити в експлозията, която разрушила тяхната къща, а са станали защитени свидетели. Честно казано, аз не бях съгласен с нея...

Грейс звънна на Джейк по домофона.

— Ела тук. Има новини за Макс! — той и останалите от екипа приближиха малкото телевизорче на Грейс.

— В студиото с мен е Ерика Беърд. Тя е била с госпожица Брендъл по време на инцидента.

Камерата се прехвърли върху Аманда. Джейк си помисли, че изглежда бледа, но забележително овладяна. Като я показаха по-отблизо, той се усмихна. Вероятно бе отказала да остави гримьорката да лепне някоя палачинка на лицето ѝ. Беше с изчистено лице, като изключим любимото ѝ розово червило, тънката линия на очите и съвсем лекото докосване с грим. До нея Галахър изглеждаше оранжев.

— Вярно ли е, госпожице Беърд, че вие и майка ви сте били защитени свидетели?

— Когато дойдох в Ню Йорк — поде Аманда, като целенасочено пренебрегна частта за майка си, — аз изгубих правото да бъда под федерална защита.

— Защо решихте да се разкриете сега?

Имаше стотици въпроси, които Трей искаше да зададе, но Аманда му бе казала, че ако се отклони от нейния сценарий, тя щеше да си излезе и да го осъди — него и станцията — за излагане на опасност.

— Баща ми, Лайънъл Беърд, не се е самоубил. Бил е *убит*. Мисля, че същият човек е отговорен за почти фаталния инцидент с Холи Брендъл. Смятам, че той се цели и в мен.

— Това е доста сериозно твърдение, госпожице Беърд. Имате ли доказателства, че баща ви е бил убит?

— Да.

— Имате ли някаква представа кой би могъл да го направи?

— Да.

— Предала ли сте неговото или нейното име на полицията?

— В процес съм на получаване на заключителни доказателства. Когато ги имам на разположение — а това ще стане скоро — ще отида в полицията.

Джейк се обади незабавно на деветнадесети полицейски район. Кейлеб потвърди най-лошите страхове на Джейк.

— Не знам за какво говори! Не знам кого преследва и от кого бяга — Кейлеб бе разстроен. Джейк знаеше, че той се чувства виновен за това, че тръгна по пътя на самотния преследвач. — Беше прав, Фаулър. Тя си е нарисувала голям червен кръг на гърдите и предизвиква убиеца да я хване.

— Знам — избуча Джейк, като автоматично се увери, че оръжието му е в кобура. — Което означава, че е по-добре да отидем да

я намерим, преди да я намери убиецът.

Аманда бе записала интервюто в три и тридесет и излезе от студиото в четири — половин час, преди да бъде излъчено. Закъснението бе част от уговорката ѝ с Галахър, така че можеше да се прибере вкъщи, преди да бъде пуснато.

Не бе сигурна защо се върна в апартамента си. Вероятно защото чувстваше, че без значение в какво състояние се намираше, той беше *неин*. Това бе нещо, което тя можеше да види, да докосне, с което да се почувства *свързана*. А точно в този момент връзката бе това, от което се нуждаеше най-много.

Преди да влезе, си мислеше, че е готова за хаоса. Не беше. Като видя мебелите си преобърнати и дрехите си разпилени, тя направо се вбеси. Освен чисто материалното опустошение тя почувства погрома и като ограбване на личността ѝ. Това бе просто още едно оскърбление от дългия списък на обиди. Докато обикаляше, вземаше нещата и ги оправяше, се помоли това да е за последно.

Бяха я лишили от име, от семейство, от приятели, от правото да създава нови запознанства и приятели, от правото на самоличност. Е, този следобед тя промени това. Изправи се и обяви: „Ето коя съм аз!“ Последният път, когато бе правила такова заявление, като каза, че е Ерика Беърд, дъщеря на Лайънъл Беърд, бе, когато бе в четвърти клас.

Застанала сама във всекидневната, тя го направи отново:

— Аз съм Ерика Беърд, дъщерята на Лайънъл Беърд.

Беше чела толкова много статии и бе гледала толкова много интервюта, в които жените се оплакваха, че самоличността им винаги е свързана със самоличността на други, че те са нечии жени, дъщери, майки, а не толкова личности. Аманда ги разбираше, но нейният живот бе точно противоположен на техния. Нея я познаваха само по собственото ѝ име, с професията ѝ, с уменията ѝ. Никой не я преценяваше по генетически или брачни връзки, защото те или не съществуваха, или оставаха непознати. Другите жени имаха възможности за избор. Аманда, чиято единствена роднинска връзка беше Бет, би се чувствала чудесно, ако имаше и още една.

Преди да отиде в студиото, се беше обадила на Бет. Бяха разговаряли за първи път след стрелбата. Аманда искаше да подготви

майка си за това, което се канеше да направи, независимо от това какви странични последиствия щеше да има. Бет слушаше внимателно разказа на Аманда за всичко, което се бе случило, и защо бе почувствала, че трябва да предприеме този риск.

— Ако не го направим, ще трябва да преминем отново през целия ад — каза тя. — А аз не бих могла да го понеса.

Бет бе физически слаба, но духът ѝ бе силен както винаги.

— Направи това, което трябва да направиш — промълви тя в телефона. — Но бъди разумна и внимателна.

— Ще бъда — отговори Аманда. И двете знаеха, че обещанията бяха лесни, а гаранциите бяха невъзможни.

Аманда влезе в стаята си и я намери почистена. Леглото ѝ бе оправено, дрехите ѝ бяха сложени обратно в чекмеджетата и гардероба, а букетът от апартамента на Джимбо бе намерил пътя до нощното ѝ шкафче. Отначало това я изнерви, но видя, че има и някаква бележка.

„Нямахме време да оправим всичко, но нищо!
Върнахме също и играчките ти. XXXX“

Аманда се наведе и опипа под леглото. Нейната „Ремингтън“ беше там, където ѝ е мястото. Изкушаваше се да я вземе със себе си, но товарът ѝ щеше да бъде подозрителен и вероятно щеше да ѝ пречи. Вместо това тя отиде до килера и остави амунициите си на рафта. Пъхна зареден пълнител в нейния деветмилиметров „Глок“, сложи го на предпазител и го пъхна в кобура. Прерови едно чекмедже да намери кобура, който се поставяше на крака, до глезена и зареди другия си пистолет „Чийф“. Възнамеряваше да бъде подготвена.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя побърза към всекидневната. Това бе още една причина да се прибере у дома — за да чуе отговора на своята малка психодрама. Нямаше намерение действително да говори с всекиго, но искаше да чуе кой ще се обади и какви съобщения ще бъдат оставени. Не очакваше никакви причудливи обаждания. Беше отказала да позволи на Галахър да се отнася към нея като към Аманда Максвел. Всеки, който се обаждаше, знаеше вече коя е тя, къде живее, както и телефонния ѝ номер.

Джейк бе първи.

— Ти си пощуряла! Сега пък аз съм си изгубил ума, защото се тревожа за теб. Но те обичам. И ще те намеря. Ще се занимаем с това. По-късно.

— Аз също те обичам — прошепна тя.

Две минути по-късно се обади Памела Беърд. Направо си беше шок.

— Поразена съм! Нямах представа, че дъщерята на Лайънъл е жива. Колко чудесно е това!

Каква абсолютна глупост — помисли си Аманда, като се подсмихна, като слушаше Памела да лъже открито.

— Откъде дойде въобще? И защо аз не съм знаела? Майка ти също ли е жива? Наистина трябва да се видим и да поговорим. За Лайънъл, разбира се.

И за неговото завещание, разбира се.

Джон Чизъм се обади, за да изрази своето учудване и своето съжаление. Той също си мислеше, че би било чудесно да се запознае с единственото дете на Лайънъл.

И да разбере какви тайни Лайънъл ми е казал за него.

— Измъкни се жива от това и ще трябва да си купиш нови малки черни рокли — си каза Аманда, като се върна в спалнята, напъха се в едно черно поло и издърпа косата си на конска опашка. — Ще бъдеш празноглава светска красавица.

Тя намъкна чифт черни джинси и остави краката си да починат в чехли. Предпочиташе маратонки, но те идваха твърде високо до глезена, а той все още я болеше. Единственото удобство, което можеше да си позволи, бе да замени стягащия я турникет с превръзка.

Обади се и Чичо Сам. Тя си мислеше да разговаря с него, но промени решението си, когато разбра, че държи връзка поне с три правителствени агенции, чиито представители, въоръжени и ефективни, бяха готови да дойдат да я спасят. Не че не можеше да използва подкрепата им. Но не можеше да си позволи провал. Щеше да бъде близо до телефон. Когато установеше пълен контрол, щеше да се обади, където трябва.

— Забрави ли всичко, което те учих — че трябва да стоиш далеч от погледите на всички? — изрече той с глас, който издаваше раздразнение и угриженост. — Не знам какво смяташ да направиш, но вътрешното ми чувство ми подсказва, че това е рисковано и вероятно глупаво. Моля те, скъпа, обади ни се. Нека да ти помогнем. Ще го хванем, който и да е той. Обещавам.

Още едно обещание без гаранция.

Телефонният секретар изключи. Настъпилата тишина изпищя, приближавайки се към нея, като имитираше молбата на Сам за разсъдливост, като настояваше да преустрои плана ѝ и да преразгледа мотивацията си. На героиня ли искаше да се прави, или искаше да залови убиеца? Ако бе последното, достъпът ѝ до квалифицирана помощ бе безграничен. Тогава защо отказваше да допусне някой до себе си? Гордост? Когато бе на улицата, никога не биваше толкова самомнителна или толкова прекалено самоуверена, че да не се обади за подкрепа. Защо сега да изменя на това? Беше ли заради желанието ѝ за отмъщение на мъжа, който бе убил баща ѝ? Или това бе символичната ѝ битка срещу безлицевия враг, който я бе преследвал през целия ѝ живот?

Тя се опита да се отърси от думите на Сам, но където и да отидеше в апартамента си, без значение колко се опитваше да се разсее, те все се прилепваха към нея като нишките на паяжина. Отново се размисли дали да не се обади на Службата, на Кейлеб Грийн, на Пийт. Или на Джейк. Помисли си за това, което чу от лентата. И отново укори себе си. Трябваше да знае. През цялото време вътрешният ѝ глас ѝ го нашепваше, предупреждаваше я за предстоящото бедствие. Тя бе предупредила Лайънъл, но той не бе слушал. И сега Лайънъл бе мъртъв. Тя не бе послушала вътрешния си глас, когато Бет поиска да дойде до Ню Йорк, и сега Бет беше в интензивното. Не биваше отново да пренебрегне инстинктите си.

Вместо да запълни следващите няколко часа със самоизмъчване, тя атакува бъркотията. До шест и тридесет пооправи всекидневната, реорганизира кухнята, сложи в ред тъмната си стаичка, пакетира в една чанта всичко, от което щеше да има нужда, и бе готова да тръгне. Време беше. Слънцето намаляваше зад мрачната сивота на късния следобед. Без каквато и да е светлина неприятелски сенки нахлуха в апартамента ѝ, като превърнаха познатите предмети в странници,

приятната заобикаляща действителност в зловещо заграждение. Когато нагласи кобура за глезен и пъкна своя „Чийф“ мястото му, се зачуди защо още не се е обадил Тайлър.

Телефонът иззвъня. Тя се смрази, като едва дишаше и сякаш се страхуваше, че онзи, който се обаждаше, щеше да я види или да я чуе. Още едно позвъняване. Телефонният секретар се включи.

— Хей! Аз съм. Не съм тук в момента, но ако ми кажеш коя си и къде си, ще се върна за теб.

Телефонният секретар се изключи. Никакво съобщение. Аманда се усмихна. Точно както си мислеше: той проверява дали си е вкъщи. Беше сигурна, че ще се обади по-късно, просто за да е сигурен. За да увеличи шанса си, тя откачи телефона от розетката. Когато се обадеше по-късно, щеше да получи сигнал *заето* и да помисли, че си е вкъщи.

Когато се появи в дома на Лайънъл, щеше да бъде изненадан.

Последния път, когато Джейк се чу с Кейлеб, Грейсън удавяше мъката си в един бар на Второ авеню и Седемдесет и трета улица. Опашката се мотаеше наблизко, в случай че господин „Крилатият Врх“ си вдъхваше кураж във формата на алкохол в подготовка на още един удар. Пийт бе в лабораторията и работеше отново по съдебномедицинския анализ на случая Лайънъл Беърд, като се надяваше да открие нещо ново, нещо определено зад факта, че някой бе инжектирал на Лайънъл парализично вещество, после бе пъкнал оръжието в устата на жертвата и бе използвал пръста на жертвата, за да дръпне спусъка.

Джейк не бе толкова нетърпелив като другите, за да приеме безусловно идеята, че Тайлър е убиецът. Доказателството бе неустойчиво, но Джейк не харесваше случайностите. По документи този случай бе решен. Трябваше да бъде в състояние да си почине. Грейсън имаше зад себе си опашка. Нищо нямаше да се случи, дори и без полицията да се занимава през целия ден с този мъж.

Но Аманда се бе появила по националната телевизия да се обяви за мишена. Би могла да се обади на Грейсън по телефона, да го покани на едно питие и да го поздрави с насочените пушки на целия деветнадесети полицейски район. Или би могла да отиде до неговия

апартамент, също придружена от цял полк. Не го беше направила, защото Грейсън не бе стопроцентовия убиец.

Като знаеше, че часовникът тиктака неумолимо, Джейк се затвори в офиса с компютъра и списъка от „Златните Правила“, които Кейлеб му бе изпратил по факса, Джейк нямаше да елиминира Грейсън. Тези полицейски снимки на Дъглас Уелч показваха, че Грейсън е въввлечен — но поведението на Аманда го караше да търси другаде. Личната му антипатия към фамилията Савиано го накара да погледне първо там.

Той написа имената от списъка на Савиано срещу собствените си файлове на организираните престъпници, които бяха доста богати, както и списък на имената на онези, които са били в орбита около Лайънъл. Тъй като изглеждаше напълно възможно Големия Рей да е ръководил този удар, Джейк насочи вниманието си към неговите приятели, старите войници, които бяха убити в битка или изпратени в затвора. Тогава потърси във файловете си за техни синове или внуци, или братовчеди, като провери временните им местонахождения, проследявайки техните документи, и ги засече с картотеката за персонала на „Беърд, Натансън и Спелинг“.

— Хайде — подтикваше той компютъра си, като караше мегахерците му да работят по-бързо. — Давай! Давай!

Някои от тези списъци таяха доста недоволство срещу Лайънъл. Или поне една добра причина да направи онова, което Големия Рей поиска.

Име. Проверка. Списък на златните правила. Кръстосана проверка. Ново име. Нов файл.

Той препускаше по клавиатурата, неспособен да повярва, че не може да открие нищо. Тогава го направи. Не беше идеално, беше почти косвено, така че щяха да имат нужда от солидни доказателства, за да предявят обвинение, но за Джейк това бе достатъчно логично, за да бъде смъртоносно.

Въпросът сега беше къде планира Макс да устрои среща с убиеца на баща си. Трябваше да го разбере. И то бързо.

Беше девет и половина, когато влезе в къщата на Лайънъл. С гръб към стената и с насочено оръжие, той включи светлината на

коридора и бързо направи полукръг с черния, с дълга цев пистолет. Изкачи предпазливо стъпалата, а ръката с пистолета бе в постоянно движение, оглеждаше напрегнато пред себе си и после назад. Не очакваше никого, но след изявлението на Аманда не пренебрегна възможността от посещение на полицията. Не че имаше някакво значение. Имаше дузина правдоподобни отговори за обясняване на присъствието си.

Истината бе, че ако тя не го бе вбесила, като обяви, че има доказателства, той въобще нямаше да се върне тук. Онази нощ беше ужасна. Нямаше желание да я преживява отново. Но какво би могла да има тя? Какво друго търсеше?

Той стигна до най-горния етаж и спря. Вратата към банята беше блокирана от жълта полицейска хартия. Беше измил душа, след като свърши, точно както изчисти всякакви следи от кръв по килима в коридора, но кръвта би могла и да изсъхне върху цимента, или да се смеси с водата, която се процежда надолу към мястото за оттичане. Разтревожен, той стисна дръжката и отвори вратата.

Паника премина през тялото му като въздушен мехур, прелетя през вените му, накара сърцето му да забие силно, а главата му почти да се пръсне. Цялата стая беше нашарена с цапаници и ивици пунктирани линии, които блещукаха в тъмното и сякаш го преследваха. Спомни си как бе изтичал оттук, с разбълникан стомах, отворен до дъното на душата си. В бързината да се пхне под душа, той бе разкъсал дрехите си, почти яростно, отчаяно търсец да се отърси от доказателствата за пороците си. Беше измил тези стени, като премахна петната, които бе забелязал, но бе забравил за луминала — един химикал, способен да види онова, което той бе забравил да изтрие.

Неистово, той обърна гръб към дъгоцветния кошмар и затрополи надолу по стълбите. Трябваше да се добере до библиотеката. Като преминаваше през помещенията на къщата, той се зачуди отново откъде бе разбрала и какво доказателство имаше. Носил бе ръкавици. Не би могло да има отпечатъци. Беше откраднал касетата. *Имаше ли видеокамера в библиотеката? Или в тайния проход?*

Жълта лента блокираше също и вратата към библиотеката. Помисли си да използва тайния вход, но се отказа. Ако по някаква случайност бъде обезпокоен от полицията, не искаше да обяснява как е

влязъл. Отстрани лентата и влезе. Както бе направил и онази вечер, затвори вратата зад себе си и я заключи. Включи осветлението и се вторачи. Тук нямаше нужда от луминал. Кръвта, която се бе разпръскала от главата на Лайънъл, още личеше под формата на гадни тъмнокафяви петна. В седмиците оттогава той се опита да мисли за това, което се бе случило тук, като за ритуал, за обред, който го пренася от един свят в друг. Но докато стоеше в помещението, всичко, което виждаше, бе просто една сцена на кръвопролитие.

Той си спомни как бе влязъл тук, с ръце на гърба, със спринцовка, напълнена вече със саксинилхлорин. Лайънъл никога не го бе виждал да удря. Бе сграбчил главата на Лайънъл и бе забил иглата в плътта му. Лайънъл бе завършил с ръце и бе пръснал, слюнки, озадачен и изплашен. След минутка бе парализиран, неспособен да се движи, но идеално можеше да види как собственото му оръжие се пъха в устата му. Беше жестоко, почти неописуемо. До края очите на Лайънъл бяха останали втренчени в него, като се чудеха защо, виждайки с ужас как се дърпа спусъкът и как животът му бива отнесен.

Той затвори очи и се отмести, поразен от спомена и знанието за това, което бе направил.

— Спомняш си как се чувстваше, когато го уби ли, Бруно?

Стреснат, той се обърна, моментално изгубил равновесие. Аманда бе наблюдавала през шпионката и бе изчакала, докато той се промъкне покрай тайната врата, така че тя успя да се промъкне зад него. Оръжието ѝ бе насочено право в сърцето му.

— Той ти се бе доверил. Уповаваше се на теб. Многократно го предупреждавах, че не може да се доверява на никого. Че всеки си има цена. Каква бе *твоята* цена, Бруно?

Той понечи да достигне пистолета си.

— Ще те убия — предупреди го тя спокойно. — Ако мръднеш, ще те застрелям, без да мисля и секунда. Точно както ти направи с баща ми.

Той стоеше застинал като статуя, но не се заблуждаваше. Като животно, чакаше да се хвърли върху нея.

— Големия Рей няма да може да те измъкне от това — процеди тя и му се присмя презрително. — Записан си на касета, Бруно. Този твой баритон се чува съвсем ясно и силно.

— Лъжеш! — изкрещя той, вторачен в нея. — Не казах нищо.
— Направи го сега.

Той се хвърли върху нея, сграбчи я за ръката и се опита да избие пистолета от ръката ѝ. Успя да я изтласка. Глезенът ѝ поддаде и тя се срина на пода. Той се протегна за оръжието ѝ. Докато се навеждаше, тя сви здравия си крак и го изстреля в превития му корем. Скочи на крака и се хвърли върху него с ръце, цепещи като секира.

Стоварваше върху него мощни странични ритници и точно насочени къси удари с ръцете, налагаше го с безпощадни юмруци по лицето и тялото. Но Бруно бе едър мъж, който можеше да издържи на атаките ѝ. Изведнъж юмрукът му се стовари върху брадичката ѝ и я простря върху пода. Той се хвърли след нея. Тя подложи крак и го спъна. Когато се облегна на стената, ръката му се плъзна към ключа за светлината и стаята се оказа в тъмни сенки. Единствената светлина идваше от уличната лампа.

Аманда се изправи на крака, като отчайващо се опитваше да докопа другия си пистолет. Преди да успее да го намери, той бе върху нея. Тя го одраска и заби лакът в лицето му. Разярен, ръцете му стиснаха врата ѝ, но когато се изправи над нея и стисна по-силно, тя го ритна в слабините. Той се сгърчи и изкрещя от болка. Тя отскочи на крака, подготвяйки се за нов удар, събирайки онова, което бе останало от вътрешните ѝ сили, за да го отблъсне.

Той тръгна към нея като гризли, с разперени ръце и извити като злокобни челюсти пръсти. Без да има време за нищо друго, тя се отдаде на инстинкта си. Като забрави за глезена си, тя се наклони, повдигна крак, скочи във въздуха и стовари крака си в рамото му. Той изпищя от ужасна болка. Тя рухна на пода. Беше го ударила с такава невероятна сила, че счупи глезена си. Скимтейки от болка, тя пропълзя по килима, като търсеше пистолета си. Пръстите ѝ почувстваха студения метал, но той бе по-бърз от нея. Изтръгна пистолета ѝ. Тя изгуби контрол над него.

Внезапно се чу силен трясък и вратата на библиотеката рухна на пода. Бруно се обърна. Аманда стисна зъби, вдиша глътка въздух, освободи пистолета и закова ръката му към пода. Не трябваше да прави нищо друго. Джейк бе върху Бруно и го халоса с такава сила, че по-едрият мъж бе обездвижен за секунди.

Джейк клекна над жертвата си и за сигурност опря пистолет във врата му, после погледна към Аманда. В мъжделивата светлина бе трудно да се разбере колко лошо е наранена.

— Добре ли си?

— Какво те забави толкова? — тя изпитваше такава болка, че едва можеше да говори.

— Не остави много трохички от хляб, Гретел. Беше трудно да намеря пътя през гората.

Слаба усмивка пробяга по устните на Аманда.

— Следващия път, Хензел, ще ти оставя карта.

Осветлението се включи.

— За Бога, Макс! — на Пийт му трябваха три дълги крачки, за да стигне до нея. Погледна към глезена ѝ и се намръщи. — Свършила си страхотна работа, ти, чудно момиче. Ще бъдеш в гипс в продължение на седмици.

— Съжалявам, Пийт...

— Да. Разбира се. Продължаваш да правиш живота ми труден — ръцете му леко погалиха бузата ѝ.

След секунди стаята бе изпълнена с полиция. Морън прочете правата на Бруно, сложи му белезници и го отведе. Кейлеб се надвеси над Аманда.

— Не трябваше да правиш всичко това соло — промърмори ѝ той тихо. — Щяхме да те подкрепим.

— Знам — тя потрепери, когато един лекар от екипа за спешна помощ повдигна крака ѝ и го постави върху възглавница, като го пристегна, за да не се движи. Трябваше ѝ минута, преди да намалее изгарящата болка и да може да продължи. — Но трябваше да запиша признанието му на лента.

— Добре, това е, господа — обяви ръководителят на екипа за спешна помощ. — Тази жена трябва да постъпи в болницата. Часовете за посещение са от дванадесет до два и от шест до осем. Ще се видим тогава.

Повдигнаха я на една носилка и я изнесоха от къщата към линейката, която ги чакаше долу. Когато пхнаха носилката в колата, Джейк скочи вътре и се настани до нея. Шофьорът се канеше да протестира, но Джейк го изгледа и той просто се настани на мястото си.

— Дори не си и помисляй, да ме накараш да сляза — изръмжа сухо.

— Откъде разбра къде съм? — попита Макс и направи гримаса, когато линейката зави на ъгъла и се отправи към болницата.

Джейк хвана ръката ѝ, впери поглед в нея и се ухили.

— Брилянтна детективска работа.

Тя го възнагради с най-кратката си усмивка. Болката ѝ бе явна. Той отмести един кичур коса от лицето ѝ, като пазеше брадичката ѝ, която вече бе морава.

— И — продължи той тихо и сериозно — бях мотивиран от отчайващото желание да се уверя, че нищо няма да ти се случи. Защото, в случай че не си обърнала внимание последния път, аз те обичам.

— Аз също.

Победена от умората, облекчението и болката, тя затвори очи. Едва тогава Джейк си позволи да смъкне маската си и да остави една сълза да се изтърколи по брадясалата му буза.

Когато отвори отново очи, беше утро, на следващия ден. Беше претърпяла операция на глезена, който сега бе в дебела обвивка и кракът ѝ бе поставен на високо, а тя получи солидна доза успокоителни. След като я бяха измили с гъба, една сестра се бе погрижила да я облече в нова нощница и да поръча от кухнята кафе и тост. Заедно със закуската ѝ пристигнаха и няколко пъстроцветни букета.

Аманда се усмихна на цветята и балоните, но не ѝ се ядеше.

— Ще ви е нужна сила — отбеляза сестрата. — Чакалнята е пълна с хора, които искат да ви видят.

За да чуят изявлението ми — помисли си Аманда. Тя отстъпи, захапа тоста и изпи пълна чаша кафе. Имаше нужда от бистра глава, за да отговаря на въпросите, които щяха да ѝ бъдат задавани.

Когато се почувства готова, роякът от хора нахълта. Джейк застана в далечния край на леглото ѝ, като приседна отново на мястото, което сестрата каза, че е било заето през цялата нощ. Пийт също взе участие в това бдение около леглото ѝ. Той влезе пред Грийн и Морън и пред колегите си я целуна за поздрав.

— Уоли и момчетата ще дойдат по-късно — съобщи той.

— Ани е във фоайето. С майка ми — добави Джейк с лукава усмивка. — Сам Бейтс е на път. Самолетът му каца след около час. Освен това говорих с майка ти. Уверих я, че ще се справиш.

Устните на Аманда потрепериха, когато разбра какво бяха преживели тези хора с нея. Не беше свикнала с такова внимание и любов.

Кейлеб се приближи към леглото ѝ. Тонът му бе приятелски, но бе сложил официалното си лице.

— Мразя да правя това, но готова ли си за няколко въпроса?

— Изстрелвай ги.

Той се усмихна.

— Спомням си, че когато Морън и аз поехме този случай, не виждахме нужда да сложим луминал в онази баня горе. И не си спомням да сме слагали лента пред вратите. Предполагам, че това е твое дело.

— Трябваше да го накарам да повярва, че или ти или аз сме се върнали и сме намерили нещо значимо.

— Щяхме да се върнем, ако знаехме, че е убийство — кимна Морън, като следваше мисълта ѝ.

— И търсехте някой, когото да закопчее за това престъпление. Когато направих изявление, че съм дъщеря на Лайънъл, това ми даде достъп до дома му и основание да претърсвам мястото за улики.

— Онзи мускулест мъж си мислеше, че може както си иска да се разхожда из къщата — рече Морън, като се ухили. — Явяването ти по телевизията вероятно го е накарало да се почувства като звяр в клетка.

— Както знаеше, че ще стане — добави Джейк, все още учуден, че тя се бе решила на такава стъпка.

Аманда нито изрази несъгласие, нито се извини.

Кейлеб погледна тефтера си и поиска да си изясни още някои неща.

— Снощи ти каза, че си подмамила Витале в къщата, защото си искала да изтръгнеш признанието му и да го запишеш на лента.

— Трябваше ми това признание, за да можем да предявим обвинение.

Джейк се усмихна. Няма що, тя бе страхотно ченге. Беше изпипала всичко.

— Разговаряхме с Фреда Макдугъл — продължи Кейлеб. — Тя каза, че си прекарала следобед в кабинета на господин Беърд и си слушала касета, записана в деня на убийството. Останала с впечатление, че вече си знаела самоличността на убиеца, когато си тръгнала.

— Така беше, но не защото гласът му бе върху лентата. Бруно знаеше, че записващото устройство се задейства от човешки глас. Той е мълчал през цялото време, докато е бил в библиотеката.

— Тогава откъде си била сигурна, че е Витале, а не Тайлър Грейсън? — попита Морън.

— На записа единственото нещо, което Лайънъл изричаше, бе: „Ти защо си отново тук?“

— Това би могло да бъде и Грейсън.

— Би могло, но по-рано Лайънъл е казал на Бруно, че ще излиза за вечеря и че той е свободен за през вечерта. Това не е същото, което Бруно е казал на полицията. Освен това, когато бях в библиотеката, забелязах, че някой е проверявал една книга със снимки от полицията.

Джейк бързо вметна, че са видели книгата и снимките на Дъглас Уелч.

— Тайлър Грейсън не е имал нужда да гледа книга, за да види как е изглеждал баща му. Той е открил тялото. Човек не забравя такова нещо. Никога!

— Но защо ще слага Беърд... господин Беърд... да изглежда като Уелч? — сега, след като Пийт знаеше, че Макс е дъщеря на Беърд, той се почувства задължен да показва по-голямо уважение.

— За да посочи Тайлър като убиец на баща ми.

За първи път тя бе изрекла това на висок глас. Болеше я дори да си мисли, че би могло все още да има дори и нотка, която да сочи Тайлър като способен да извърши подобно ужасяващо нещо. Не можеше да си представи как ще се почувства, когато подробностите станеха обществено достояние.

— Големия Рей Савиано е помолил Тайлър да изпере пари за организацията му. Тайлър е отказал. Предположението ми е, че Савиано е притиснал Тайлър, като е казал, че ще издаде на Лайънъл кой е Тайлър. Когато Тайлър е продължил да устоява на натиска, Савиано го е поставил в списъка на враговете си.

— Като говорим за списъци — вметна Джейк, — списъкът на Малкия Рей Савиано посочи Витале. Неговият баща, Карло, е бил един от помощниците на Савиано. Бил е убит по време на покушение срещу живота на дона. Хвърлил се е пред него и е поел куршумите, предназначени за неговия бос. Проявявайки щедрост, Големия Рей още от онова време се е грижел за семейството на Карло. Оттогава изпраща на вдовицата всеки месец пари, платил е сватбата на дъщеря му и въобще ги е подкрепял. В случая на Бруно това включвало уволнение от армията за лошо поведение. Провиненията на Бруно винаги включвали юмруците му.

Аманда се усмихна.

— Лайънъл го наричаше главорез.

— Меко казано — изсумтя Морън. — Изтеглих досието му. Бил е наказван няколко пъти за упражняване на насилие.

Джейк бе на същото мнение.

— Изглежда се е опитвал да започне тук и там, като е използвал медицинското си обучение в армията, но обикновено е бил уволняван.

Никой не намери сили да погледне към Аманда. Ясно бе, че медицинските познания на Бруно му бяха дали идеята да използва това вещество с парализиращо действие.

— Какво мислиш, това, че е работил за баща ми, идея на Големия Рей ли е била?

— Не — каза Кейлеб. — Разпитахме Витале за това. Очевидно е било нещастно стечение на обстоятелствата. Приел работата, защото била престижна. Майка му щяла да я хареса.

— И тогава, един ден, Големия Рей се е обадил — обобщил мрачно Пийт.

Тайлър се обади същия следобед. Беше разстроен, озадачен и не на себе си от това, че е бил под подозрение заради убийството на Лайънъл. Когато Кейлеб го бе извикал, за да го разпита, и разбрал защо е бил в кабинета на Лайънъл, се е почувствал засрамен от това, което бе казал в онзи фатален ден. Признал, че когато е помислил, че е самоубийство, е бил угрижен за ефекта от спора му с Лайънъл. Сега страхът му бе, че той въобще не е таял никакви чувства към Лайънъл. Чувствата му бяха объркани, но възхищението и уважението бяха част от тази смесица. Повече от всичко се тревожеше за нея. Разпита я за здравето ѝ и я помоли да му прости.

По-късно вечерта на същия ден, след като всички си бяха тръгнали, Джейк се върна. Аманда беше задрямала. Когато се събуди, той поставяше някакви цветя във вазата ѝ — розови камелии.

— Знам, че те имат специално значение за теб. Купих ги, защото са специални и за мен — наведе се и я целуна по челото. Брадичката ѝ бе подпухнала и с морав цвят. — Как се чувстваш?

— Обичана — измърка тя, като се наслаждаваше на чувството. — И то не само от теб.

— Мисля, че съм ревнив — той се престори на разстроен.

— Недей да бъдеш. Ти си първи в списъка на любимите ми хора.

— Няма да се съглася да бъда втори — поклати глава.

— Знам — промълви тя, като сподави една усмивка. — Майка ти се пошегува, каза, че трябвало да те има след Джослин, но ти си настоявал да си нейния първороден.

— Имах намерение да поговоря с Грейс за това какво споделя и с кого.

— Майка ти е страхотна...

— Като говорим за майки, твоята ме покани в Калифорния, за да се запознаем — срамежливостта не бе дума, която обикновено се свързва с Джейк Фаулър. Аманда не може да не си отбележи този момент. — Мислех си да отидем заедно. Когато оздравееш и всичко останало.

— Звучи ми като план.

— Като заговори за планове, какво ще правиш с името си? Ще запазиш ли Аманда Максуел? Или ще се върнеш към Ерика Беърд?

Аманда си бе мислила за това по-дълго, отколкото Джейк можеше да предположи. Още от деня, в който се бе свързала с Лайънъл.

— Не мога да бъда Ерика Беърд. Тя е мъртва. Освен това прекарах много време да създавам и да изграждам и да бъда Аманда Максуел. Тя ми харесва. Харесвам това, което прави, и мястото, където живее. Харесвам колегите ѝ и приятелите ѝ. И съм луда по мъжа, който е луд по нея.

Джейк действително се изчерви.

— В такъв случай как би се почувствала, ако смениш адреса си? И може би един ден — додаде той, като показва тези свои невероятни трапчинки — *името си?*

Тя си бе мислила и за това, и пак по-дълго, отколкото той можеше да си представи.

— Сменях името си прекалено много пъти — лицето му помръкна. — Как ще се почувстваш, ако ти си смениш твоето?

Той бе тотално смутен, като се страхуваше, че ако отвори уста, ще изрече нещо погрешно. На нея ѝ беше страшно забавно.

— Добре, какво ще кажеш за компромис, с тиренце?

— Като Фаулър-Максуел?

— Или Максуел-Фаулър. Бих искала да преговаряме по въпроса.

— Е, бих се надявал! — усмихна се Джейк.

И двамата знаеха, че не бе необходимо да преговарят. Както и да го искаше тя, той бе съгласен.

— Ами адресът ти? — попита той. — Как ще се чувстваш, ако получиш нов?

Очите ѝ се навлажниха. От дълго време се страхуваше, че това е нещо недостижимо за нея.

— Тук. Там. Някъде. Където и да е, ще бъде чудесно с теб!

Тя се засмя при мисълта за това. Чувстваше се толкова добре да бъде освободена от миналото си и да разговаря за бъдещето.

— Само и само да не сме по средата на „Ничията земя“ — промълви тя тихо. — Вече прекарах там достатъчно дълго време.

Издание:

Дорис Мортман. Пътуване за никъде

ИК „Компас“, Варна, 1999

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорот

ISBN: 954-701-067-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.